

Năm Mười Thước Thâm Lam

Contents

Năm Mười Thước Thâm Lam	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	57
19. Chương 19	59
20. Chương 20	63
21. Chương 21	67
22. Chương 22	70
23. Chương 23	74
24. Chương 24	78
25. Chương 25	81
26. Chương 26	84
27. Chương 27	88
28. Chương 28	92
29. Chương 29	96
30. Chương 30	100
31. Chương 31	103
32. Chương 32	106
33. Chương 33	109
34. Chương 34	113
35. Chương 35	118
36. Chương 36	121
37. Chương 37	124
38. Chương 38	124
39. Chương 39	126
40. Chương 40	129
41. Chương 41	133

42. Chương 42	135
43. Chương 43	139
44. Chương 44	142
45. Chương 45	145
46. Chương 46	147
47. Chương 47	151
48. Chương 48	153
49. Chương 49	156
50. Chương 50	160
51. Chương 51	163
52. Chương 52	166
53. Chương 53	169
54. Chương 54	173
55. Chương 55	177
56. Chương 56	180
57. Chương 57	182
58. Chương 58	185
59. Chương 59	189
60. Chương 60	192
61. Chương 61	195
62. Chương 62	199
63. Chương 63	201
64. Chương 64	203
65. Chương 65	205
66. Chương 66	207
67. Chương 67	209
68. Chương 68	211
69. Chương 69	215
70. Chương 70	217
71. Chương 71	220
72. Chương 72	222
73. Chương 73	226
74. Chương 74	228
75. Chương 75	234

Năm Mươi Thước Thâm Lam

Giới thiệu

Tứ Phương cùng Lại Văn đều có tuổi thơ ấu bất hạnh , tuy rằng hắn là con trai độc nhất của một lã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-muoi-thuoc-tham-lam>

1. Chương 1

Lại Văn từ trong giấc mộng kì lạ đột nhiên tỉnh lại, mở mắt ra lại nhìn thấy có một đôi mắt đang sững sờ nhìn chăm chăm trực diện vào mặt mình. A cô hét ầm lên, lại có một người nhanh tay lấy tay che miệng của cô lại, tiếng thét liền biến thành tiếng gầm rú trầm thấp. Lại Văn vươn tay ra chặn lại tay của người đó, Anh, đã nửa đêm anh ở trong này làm gì vậy? Làm em sợ muốn chết.

Đèn đêm ở đầu giường sáng lên, khuôn mặt Lại Vũ ẩn núp sau ánh sáng, Lại Văn không có cách nào nhìn thấy rõ biểu lộ giờ phút này của hắn. Lại Văn muốn ngồi dậy, lại bị lực mạnh mẽ của cánh tay ngăn lại, ngã lại trên giường. Mồ mẫm lặn qua lặn lại cái gì, ngủ đi. Lại Vũ nói, thanh âm thật thấp, nhàn nhạt, giống như trách cô chuyện bé xé ra to, nhưng động tác cũng không phải là giống như vậy, cánh tay phải của hắn vượt qua đặt ở trước ngực Lại Văn, giống như sắt thép áp chế Lại Văn không thể nhúc nhích.

Anh cũng biết đây là mồ mẫm lặn qua lặn lại sao, anh mau trở về phòng ngủ đi, đừng ở chỗ này làm em sợ, em muốn ngủ. Lại Văn vứt đi ý niệm giãy dụa, nhắm mắt lại, bày ra tư thế chuẩn bị ngủ.

Bên cạnh không có tiếng vang gì, Lại Văn không khỏi hoảng hốt ngồi dậy, một lát sau, một thân thể nam tính cường tráng cứng rắn bao phủ đến, Lại Văn không muốn mở mắt, chính là liều chết đồng thời sử dụng tay chân giãy dụa muốn ngồi dậy. Lại Vũ cầm hai tay cô nâng lên quá đầu, chặt chẽ giam lại, đôi chân dài cong lên chặn hai chân không ngừng đá loạn của cô lại, tay phải vươn tới vén váy ngủ của cô lên thăm dò đi vào, vuốt ve vùng bụng bằng phẳng trắng mịn, một đường hướng lên trên, bao lại vật hình tròn mềm mại kia, xoa nắn, đè ép. Đem áo ngủ lôi lên, cúi đầu dùng miệng hôn môi, tinh tế cắn cắn, bộ ngực no đủ mà trắng nõn bị vuốt ve lôi kéo thô bạo, xúc cảm trắng mịn, thị giác mãnh liệt kích thích làm cho thân thể người đàn ông càng thêm cứng rắn, áp lực gây ra tiếng thở dốc ồ ồ quanh quẩn ở trong phòng.

Em van cầu anh, em van cầu anh Lại Văn nhỏ giọng cầu xin, cô đã không dám khóc to, cũng không dám giãy dụa, chỉ có thể tuyệt vọng nằm ở chỗ đó mặc cho nước mắt không tiếng động chảy xuôi.

Nghe thấy hai tiếng cầu xin vô lực mà nghẹn ngào của cô, thân thể cứng rắn của Lại Vũ co rúm lại một chút, hần ngẩng đầu, nhìn thấy một mảnh tinh mạch nước mắt loang lổ trên khuôn mặt Lại Văn, trong lòng hần không khỏi đau buốt. Hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lại Văn, môi lưỡi ấm nóng mút hết nước mắt trên gương mặt cô. Trong miệng không ngừng thấp giọng gọi tên Văn Văn, Văn Văn, Văn Văn...

Vừa nóng vừa lạnh đan xen làm cho Lại Văn hoàn toàn bối rối, hai tay liều mạng muốn che khuất gương mặt, nhưng cuối cùng lại không được như mong muốn, cô không khỏi khóc lớn tiếng lên. Đừng khóc, Văn Văn Lại Vũ nhìn cô bởi vì khóc quá nhiều mà khuôn mặt nhăn nhó, thầm nghĩ không phải là cô sẽ khóc mãi như vậy chứ? Hần tự giễu giật nhẹ khóe miệng. Đừng khóc, anh đi là được. Thanh âm khàn khàn mà mỗi mệ. Hần đi xuống giường khôi phục lại bộ dáng vốn có, cửa phòng ở trong tiếng khóc thút thít của Lại Văn đã được đóng lại.

Ánh sáng mặt trời ảm áp chiếu vào trong phòng. Lại Văn lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường đến xem, đã tám rưỡi rồi thức dậy thôi bằng không lại bị mắng nữa. Đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, là mẹ của cô Trần Cúc Anh, bà đang lớn giọng gọi cô không chừng đến hàng xóm cũng có thể nghe được. Còn không mau rời giường, còn đợi đến lúc nào đây, buổi sáng hôm nay mày phải trông nom việc nhà, lo mà lấy quần áo đi giặt đi đấy, tao muốn đi ra ngoài chơi mát chược.

Lại Văn nghe tiếng bà gọi ở bên ngoài, cũng không trả lời. Một lát sau, Trần Cúc Anh nhìn bên trong không có động tĩnh, ra sức đập vào cửa, Tao nói mày có nghe được không? Mày điếc đấy à?

Mẹ, mới sáng tinh mơ, mẹ nhỏ giọng một chút. Ngoài cửa thanh âm của Lại Vũ vang lên, xem ra anh ấy đã thức dậy.

Con... đứa nhỏ này, sao không ngủ thêm một chút nữa? Thật vất vả mới xin nghỉ được một ngày. Có phải vừa thanh âm mới này của mẹ lớn quá hay không, ầm ỹ đến con? Đều tại đứa em gái kia của con, lười phải chết, giả vờ câm điếc... .

Mẹ, được rồi, đừng nói lung tung nữa, đi xuống ăn cơm thôi.

Tiếng nói chuyện, tiếng bước chân càng lúc càng xa, đôi mẹ con này rốt cục cũng tránh ra.

Lại Văn mạnh mẽ nhắm chặt mắt , nói với bản thân không cần tiếp tục suy nghĩ gì nữa, đứng lên đi vào phòng vệ sinh.

Chờ Lại Văn thu dọn xong xuôi đi xuống, mẹ con Trần Cúc Anh đã hoà thuận vui vẻ dùng bữa sáng . Trần Cúc Anh nhìn cũng chưa từng nhìn cô, chỉ không ngừng gấp bánh treó rán cho Lại Vũ, Ăn nhiều một chút, lần trước con không phải nói muốn ăn rau cải nhân bánh treó sao? Mẹ đã đặc biệt đi đến nông thôn hái rau cải này, còn rất nhiều, đủ cho con ăn được mấy bữa đấy

Mẹ, con cũng đã nói rồi, mẹ không cần nhất định phải chạy đến ở nông thôn , ngộ nhỡ gặp phải chuyện gì thì làm sao bây giờ?

Có thể có chuyện gì chứ ? Con mẹ là cảnh sát, nếu ai cùng cảnh sát gây khó dễ đấy không phải là muốn chết sao? Trần Cúc Anh tỏ vẻ nói, Hiện tại hàng xóm láng giềng xung quanh, ai mà không hâm mộ mẹ có đứa con biết nghe lời hiếu thuận , lại có bản lĩnh chứ.

Trần Cúc Anh rất có vẻ tự bản, đứa con Lại Vũ này từ nhỏ đến lớn đều rất có chủ kiến, rất ít khi khiến cho bà phải lo lắng .Vào trung học thành tích học tập vẫn luôn đứng trong danh sách top đầu, tốt nghiệp trung học liền thi vào viện cảnh sát, căn cứ vào biểu hiện nổi trội xuất sắc, sau khi tốt nghiệp liền được phân phối đến phòng công an tỉnh, thuận buồm xuôi gió, công việc thành đạt, làm cho bà đây rất có vinh dự .

Trần Cúc Anh cũng giống như những bà bác ngoài phố khác rất thích nhân hạ bảm vịu vào con . Thời điểm còn trẻ, làm việc ở trong nhà máy dệt dựa vào chút sắc đẹp liền gả cho Hách Kiến Quốc người đang làm ở bộ phận công tác cơ quan, khi đó ai ai đều rất hâm mộ bà, trước khi kết hôn vài năm tuy rằng cũng có cãi nhau, nhưng vẫn không đến nỗi nào . Sau đó lại có một ngày, Hách Kiến Quốc đem một cô bé về nhà, cuộc sống tốt đẹp của bà cũng chấm dứt từ đó .

Lúc ấy Hách Kiến Quốc ôm một cô bé 3 tuổi về nhà, nói với bà đây là đứa con ruột thịt của hắn. Trần Cúc Anh thiếu chút nữa phát điên. Người đàn ông này có chút tiền cùng quyền lực đã liền thay đổi. Trần Cúc Anh dù có chết cũng không chịu nuôi dưỡng một đứa con hoang ở nhà , trừ phi bà chết. Hách Kiến Quốc nói, Mẹ đứa nhỏ đã nhiễm bệnh mà chết, dù sao nó cũng là người thân ruột thịt của anh, em bảo anh làm sao bây giờ? Trần Cúc Anh hết chửi bới lại đập vỡ đồ đạc, nhưng bà không muốn ly hôn, cuộc sống của người đàn bà sau ly hôn, bà nghĩ cũng không muốn nghĩ đến. Về sau cũng đành phải nhượng bộ . Nhưng dù sao những vướng mắc bên trong vẫn không mất , hai vợ chồng sau hai ngày liền có một trận cãi nhau âm ỹ nhỏ , ba ngày trở thành một trận âm ỹ lớn , cuộc sống âm ỹ kéo dài đến năm kia, trái tim của Hách Kiến Quốc vì bệnh đột phát mà qua đời.

Thái độ của bà đối với Lại Văn vẫn rất thờ ơ, bà là người sĩ diện, sợ hàng xóm láng giềng nói bà ngược đãi con nít , vì vậy cũng không dám đánh chửi cô, mà sử dụng cách lãnh đạm nhất , chính là không quan tâm đến cô , cho ăn cho uống, những cái khác liền lười quan tâm .

Lại Văn chính là ở trong những khe nứt đó mà lớn lên, cũng rất thoải mái vui vẻ . Thời gian mẹ cô qua đời cô còn quá nhỏ, không có ấn tượng gì, chỉ có thể ủy khuất khổ sở vụng trộm kêu một tiếng mẹ ,thời gian đó cô ngay cả suy nghĩ nhớ thương cũng không có.

Cha cô Hách Kiến Quốc công việc bề bộn, bình thường cũng quan tâm nhiều đến cô , mười ngày nửa tháng , có đôi khi nhớ tới cô thì hỏi một chút, ngày bình thường có hỏi qua một chút nhưng hỏi hay không hỏi cũng không khác nhau là mấy . Trong quá trình trưởng thành của Lại Văn người có ảnh hưởng nhiều nhất lại là Lại Vũ.

Thời gian Lại Văn được đưa đến gia đình này, Lại Vũ đã học cấp hai , là một nam sinh nhỏ gầy . Thời gian hắn tan học, thường xuyên nhìn thấy Lại Văn ngồi một mình trên chiếc ghế dài dưới sân , ngồi rất lâu vẫn không cử động, cũng không nói chuyện. Khi còn bé Lại Văn rất im lặng, giống như một hình ảnh mờ nhạt , luôn ngồi một mình ở trong góc ngẩn người thật lâu, không có bạn bè, không có quần áo đẹp ,không có ai để nói chuyện.

Vào khoảng thời gian đó Lại Vũ cảm thấy Lại Văn rất đáng thương , thỉnh thoảng lúc tan học, Lại Vũ sẽ mua một xâu mực quả bán ở ven đường hoặc là một bịch hạt dưa nhỏ lặt lẽ đưa cho Lại Văn. Lại Văn còn nhỏ , xâu mực quả ăn thì ngon, nhưng muốn ăn hạt dưa thì rất khó , Lại Vũ thường nhìn thấy Lại Văn ăn cả xác lẫn vỏ , khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nhăn nhó dùng sức nuốt xuống, nhìn rất ngốc nghếch. Quả thật

không nhận được hân bốc lấy một nắm hạt dưa, lột vỏ từng hạt để vào trong lòng bàn tay, sau đó giống con chó nhỏ Lại Văn cúi đầu đưa lưỡi liếm nuốt lấy mấy hạt dưa trong lòng bàn tay hân . Ngứa , ngọt ngọt , hình ảnh này vẫn luôn khắc sâu vào trong đầu Lại Vũ ,mặc kệ sau này gặp bao nhiêu khó khăn , chỉ cần nhớ đến hình ảnh này, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Khoảng thời gian Lại Văn năm tuổi phải đi nhà trẻ, cũng không phải do Trần Cúc Anh không cho, mà không có một nhà trẻ nào nhận cô , cô giáo đều nói đứa bé này hành động rất kỳ quái , lúc nào cũng im lặng, là một đứa bé kỳ lạ . Sau này lớn hơn một chút, Lại Văn mới dần dần hòa nhập lên , nói cũng nhiều hơn .

Lúc còn nhỏ Lại Văn đối với mọi người không có than vãn gì. Trần Cúc Anh tuy không để ý tới cô, nhưng cũng không đến nỗi không cho cô ăn uống, vẫn để cho cô học lên, như vậy là đủ rồi. Có lòng tham sẽ bị sét đánh , sao có thể hi vọng vào sự đối xử tốt hơn của một người đàn bà bị một người đàn ông lừa dối có con ở bên ngoài mà đứa con ấy lại chính là cô chứ? Không đánh cô đã là may mắn lắm rồi . Từ nhỏ đến lớn, Lại Văn đều cố gắng tránh gây chuyện với Trần Cúc Anh, rất nhiều chuyện có thể làm được thì cố gắng làm xong, thỉnh thoảng Lại Vũ không nhận được nói với Trần Cúc Anh Mẹ, cho Lại Văn mua đôi giày mới để chơi bóng đi. Bởi vì hân nhìn thấy đôi giày của Lại Văn đã rách rất nhiều chỗ đến nỗi hở cả ngón chân ra .

Mẹ, cho Lại Văn mua cái quần mới đi bởi vì hân phát hiện bên mép quần của Lại Văn đã đứt hết chỉ, tạo thành những cái lỗ rách nhỏ .

Miếng băng vệ sinh cùng bộ đồ nhỏ đầu tiên của Lại Văn cũng đều do Lại Vũ mua cho cô . Khi đó Lại Vũ đã học cấp ba, tiền tiêu vật cũng nhiều lên, hân ăn rất tiết kiệm, nhưng lại mua nhiều đồ cho Lại Văn. Lại Văn học tiểu học đã bắt đầu ở trọ trong trường, tiền tiết kiệm của Lại Vũ đến đều gửi cho cô, cuộc sống coi như không có khó khăn mấy.

Lại Văn học trung học khoa Văn, thành tích còn có thể thi vào trường cao đẳng nhưng Trần Cúc Anh cũng bắt đầu không muốn . Hách Kiến Quốc năm năm trước vì bệnh đột phát mà chết, sau khi khóc lớn một lúc, Trần Cúc Anh càng nghĩ càng hận, đối Lại Văn vốn đã không còn kiên nhẫn . Bà vốn không còn muốn để cho Lại Văn đến trường, nên không đáp ứng cho cô học tiếp, cũng không cho học phí.

Cuối cùng thu xếp lại mọi việc vẫn là Lại Vũ, không biết hân khuyên Trần Cúc Anh như thế nào, đến cuối cùng bà ấy cũng không phản đối là được . Lại Vũ cho Lại Văn được như ý muốn, tiếp tục việc học ,học tài vụ và kế toán ở một trong thành phố . Lúc giao học phí Lại Vũ nói với Lại Văn; Về sau học phí của em anh sẽ lo, tiền phí sinh hoạt anh cho cũng không nhiều, cũng sẽ không bao giờ thiếu, em chỉ cần lo học không cần phải dành dụm tiền, cũng không cần đi làm công, đến trường học cho thật tốt . Còn một điểm nữa, hai ngày nghỉ em phải về nhà, biết không? Lại Văn nhìn vào khuôn mặt nghiêm túc của hân, gật gù đầu.

Nhưng Lại Văn thật không ngờ là, mọi thứ về sau lại dần dần thay đổi trở thành một cơn ác mộng trong cuộc đời cô. Cô vĩnh viễn không hiểu vì sao anh trai ruột thịt của mình lại làm như vậy, hân không phải chỉ có một lần hôn cô, hôn cơ thể cô ở dưới ngọn đèn yếu ớt . Cô có khi rất sợ hân có khi hận hân, có khi nghĩ đến những kỉ niệm trước đây lại cảm thấy trên thế giới này ít nhất cũng có một người thân . có nhiều lúc trong cái lạnh cùng cái nóng đan xen cả cơ thể không muốn giãy dụa nữa, sự mỗi một không chịu nổi, không một từ nào có thể nói nổi .

2. Chương 2

Dọc trên đường đi có một quán ” cà phê chân gà “ , buổi tối Lại Văn làm việc ở đây. Làm việc từ 6 giờ đến 11 giờ. Công việc rất đơn giản, mang cà phê cho khách, thu dọn bàn, hoặc tẩy rửa li tách...làm một vài việc linh tinh khác. Ở đây mỗi buổi tối có thể kiếm được 25 đồng. Tiền lương không cao hơn so với tiền lương làm gia sư , nhưng cũng may là cố định . Đại học thành phố , rất khó tìm được một công việc gia sư, Lại Văn lại là người mới, có thể tìm được một công việc như thế này , đã rất là may mắn .

Lại Văn thay đổi đồng phục màu đen của tiệm đi ra, đến bên quầy bar cùng chị Trần chào hỏi . Loại tiệm cà phê quy mô nhỏ này, quản lí mọi việc có mình chị Trần ,cô phụ trách việc pha cà phê với thu ngân. Công việc vất vả còn lại do Lại Văn cùng Tiểu Bạch phụ trách. Tiểu Bạch làm ban ngày, Lại Văn làm buổi tối, cái nhiệm vụ này , coi như đối phó, xem ý tứ ông chủ cũng không muốn tìm thêm người.

“HI, chị Trần, hôm nay có nhiều khách không?” Lại Văn ghé vào quầy bar cười tủm tỉm hỏi.

Trần Kiều làm nốt hai ly Latte, đặt lên khay.”Hôm nay khách ban ngày rất nhiều, hai ly này đưa đến bàn số 4 .”

Lại Văn đang chuẩn bị đi ,chị Trần lại kéo kéo tay áo cô, chiếc cầm thon hếch hếch về phía bàn số 4, thần bí nói, “Này , Tiểu Văn, em lập tức phải chú ý nhìn vào người đàn ông kia, siêu đẹp trai , đáng tiếc về mặt lại quá lạnh lùng, quá lãng phí tài nguyên .”

Lại Văn quay đầu nhìn vào bàn số 4, chỉ thấy một nam một nữ đang ngồi đối mặt, nam đưa lưng về phía bên này, chỉ có thể nhìn thấy cô gái kia đang nói xong cái gì, bộ dáng bối rối.“Ai, cô gái kia thật đẹp, rất có tư vị .”

Chị Trần nghịch ngợm nói, ” Hai người này sẽ không chia tay ở đây chứ? Cô gái chờ người đàn ông kia một lúc , sau đó nói hơn nửa ngày , mới gọi cà phê.”

“Không thể nào, e rằng là như vậy ” Lại Văn le lưỡi.

“Em sợ cái gì, người ta cũng không phải chia tay với em .” Chị Trần cười cô .

“Chị Trần, chị cũng thích xem kịch sao ? Người ta mỹ nữ soái ca chia tay thích nhất là hắt cà phê, chị nói xem lỡ bọn họ không cẩn thận hắt lên đầu em thì làm sao bây giờ ?”

“Thế chẳng phải tốt sao, vừa vặn có thể nhuộm tóc , chị thấy tóc đen của em không thuận mắt chút nào ,nhuộm chút màu cà phê trông cũng không tệ lắm .”

Lại Văn làm bộ dáng muốn nôn mửa , Trần Kiều vỗ vào vai cô , “Đừng nói nhiều nữa, lo bưng qua đi .”

Lại Văn không nói giỡn nữa , thận trọng bưng khay , đem cà phê đưa đến trên bàn số 4. Đặt cà phê xuống , Lại Văn lễ phép nói một tiếng, “Mời từ từ dùng”, sau đó nhân cơ hội đánh giá cô gái cùng người đàn ông này một chút. Cô gái không để ý cô, vẻ mặt đau khổ u oán, người đàn ông quả thật rất đẹp trai , ánh mắt không lớn, nhưng thoát nhìn đặc biệt trong suốt. Lông mi đậm, sắc mặt tái nhợt, gương mặt gầy nhưng đường nét rõ ràng, môi có sắc hồng. Muốn chết, một người đàn ông đẹp trai như vậy, kêu phụ nữ làm sao sống nổi a. Lại Văn âm thầm oán than , đúng lúc cô gái liếc cô lần thứ hai mới âm thầm nhanh tránh ra. Người đàn ông từ đầu tới cuối trên mặt vẫn dờ ra không chút thay đổi .

Đưa xong cà phê đến bàn 4, chị Trần kêu cô lát nữa đi vào dọn dẹp một chút, cô muốn đi toilet rửa mặt trước. Lại Văn đi vào dọn dẹp, dọn sạch mấy cái chén bẩn, chuẩn bị mang ra phía sau rửa , lại từ bên trong ngăn tủ lấy ra một lọ đường , lại lấy một lọ khác , đang làm bỗng nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai của một cô gái, Lại Văn vội vàng nhìn vào bàn số 4. Trời ạ, Lại Văn thật muốn cười ha ha ,cô đoán cũng quá chuẩn đi, cô gái kia thật sự đã hắt cà phê a, thật là giống như những gì đã đoán, đã thật .

Trên tivi tuy rằng thường xuyên có cảnh như vậy, nhưng trên thực tế tuy Lại Văn làm ở đây đã lâu nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy. Ha ha, người đàn ông đẹp trai kia cũng thật đáng thương a, một ly cà phê từ trên đầu chảy xuống, anh ta tất nhiên không có phản ứng gì, vẫn ngồi yên ở chỗ đó . Lại Văn nhớ ly cà phê này lúc mang ra vẫn còn rất nóng . Ôi ôi không thể nào vui vẻ nổi lại bị ông chủ mắng cho coi. Lại Văn lấy dưới ngăn tủ một cái khăn trắng sạch , mở vòi nước nhúng ướt khăn, vắt khô sau đó đi đến bàn số 4. Cô gái xinh đẹp kia tức giận bỏ đi , đang đi còn không quên quay lại liếc Lại Văn một cái, Lại Văn nghĩ, “Liếc cái gì chứ, cũng đâu liên quan đến cô”

Lại Văn đi đến bàn số 4 người đàn ông mặc áo màu đen , quần tây cũng màu đen, không biết là nguyên liệu gì , cà phê hắt vào cũng không thấy có màu , mỗi một giọt như sương không chút lưu lại chậm rãi chạy xuống . Ngược lại trên mặt, trên tóc bị ướt . Lại Văn đứng ở phía sau , khăn sạch cầm trong tay thật cẩn thận đưa tới , “Tiên sinh, anh lau qua một chút đi.” Người đàn ông quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn Lại Văn, không nói, cũng không nhận lấy . Lại Văn bức rút , không khỏi khẩn trương , người đàn ông này sẽ không thẹn quá thành giận mà liên lụy đến cô chứ .Trăm ngàn lần không được nha, vận may sao lúc nào

cũng quay lưng với cô , loại chuyện phiền phức này đâu phải cô muốn gặp đâu ? Trăm ngàn lần không nên ảnh hưởng đến công việc của cô nha!

Khăn sạch ở trong tay không có người nhận, Lại Văn buồn bực muốn chết, không biết có nên tránh ra hay không ? Cúi đầu nhìn xuống lại thấy trên đôi giày của người đàn ông dính vài giọt cà phê, ma xui quỷ khiến thế nào Lại Văn ngồi xổm xuống lấy tạp dề lau sạch, lau xong Lại Văn bắt giắc đồ mặt, đáng chết ...tự đứng lại quay sang lau giày cho người ta, chết mất thôi. Lại Văn đứng lên, rũ rũ tạp dề, làm ra bộ dáng như không có việc gì, để khăn sạch ở trên bàn, chạy như trốn vào phòng bếp .

Lại Văn tay chân luống cuống tự trách mình rồi hơi, một lát sau nghe thấy tiếng đóng cửa, lại chạy ra nhìn vào bàn số 4 hóa ra người đàn ông đó đã đi ,khăn mang ra cũng không phải không được việc, nhìn qua là đã được dùng ,một tờ tiền đỏ* được kẹp dưới cái thìa ,đặt ở trên bàn .(ở Trung Quốc tờ màu đỏ là tờ 100 tệ x 3410 đ =441.000 ĐVN = 1 ly cà phê @@)11 giờ , Lại Văn xong việc quay về ký túc xá. Ký túc xá đã tắt đèn, nhưng không có người ngủ, có người nằm ở trên giường nói chuyện, có người ở trong phòng vệ sinh giặt quần áo. Lại Văn bước vào ký túc xá, Giai Giai đứng lên trách, “Ha cô gái tham tiền của chúng ta đã quay về .” Lại Văn đi qua, dùng sức nhéo vào cánh tay cô ta, “Lại gọi tôi là gì ?”

Giai Giai khoa trương hét ầm lên cổ chết cổ sống không nói . Lại Văn lại lười để ý cô ta quay sang hỏi những người khác, “Các cậu ai còn nước ấm không , tôi xin một ít để rửa mặt.” Mai Mai nói, “Mình còn một ít, cậu rửa mặt chắc là đủ ” . Giai Giai vội vàng ngắt lời, “Đừng cho cậu ấy , đồ không lương tâm , buổi tối gửi tin nhắn kêu cậu lúc trở về mua ít đồ ăn vặt , cũng không thèm trả lời, bây giờ cũng đừng cho cậu ấy nước nóng.” Lại Văn nghe cô ta nói như vậy, lấy điện thoại trong túi ra xem, bảo sao lại không nghe thấy tiếng tin nhắn, hóa ra điện thoại hết pin tự tắt .”Tôi nói bà cô này a, cũng không phải không nhắn tin lại ,cậu nhìn xem điện thoại hết pin rồi .” Nói xong hướng màn hình di động đến, Giai Giai cũng liếc mắt một cái, cũng không nói nữa, chỉ là hàm hừ lắm bầm một câu “Người chết vì tiền” . Mai Mai mặc kệ các cô làm ầm ĩ, xuống giường mang cái phích nước nóng ra, đưa cho Lại Văn. Lại Văn nhận lấy, đi đến phòng vệ sinh rửa mặt đánh răng.

Tiểu Linh đang ngồi xổm trong phòng vệ sinh giặt quần áo, trong bóng đêm cũng không nói gì với Lại Văn , bên ngoài thanh âm nói chuyện càng ngày càng nhỏ, xem ra là sắp ngủ.

Ký túc xá này tổng cộng có 4 người, Giai Giai cùng tiểu Linh đến từ một tỉnh khác, Mai Mai cùng Lại Văn đều là người ở đây, mấy cô gái tuổi sắp xỉ nhau nên rủ nhau ở chung , ở chung cũng không tệ lắm. Lại Văn biết ở chung cùng ba người khác đỡ hơn nhiều, bởi vì sau khai giảng, Lại Văn liền vội vàng đi tìm việc, tranh thủ mọi cơ hội kiếm tiền, sinh hoạt ngày thường cũng rất tiết kiệm, cùng mọi người ở chung thời gian rất ít, tự nhiên sẽ không thân mật với ai.

Mọi người cũng không hiểu vì sao Lại Văn lại muốn kiếm tiền như vậy , vì sao lại bận rộn kiếm tiền như vậy, có đôi khi cũng hay nói giỡn trêu cô là ”Đồ háms tiền”, đại khái là nói cô thấy tiền thì mắt sáng cả lên . Lại Văn cũng không tức giận, cô có kế hoạch của mình, vốn dĩ cô muốn học ở xa, lại bắt đầu dĩ mới phải học ở đây ,cũng không biết phải làm sao. Nhưng cô không bao giờ chịu khuất phục, cô còn muốn đi xa, cô cũng rất sợ hãi nếu lại bị Lại Vũ bắt trở về, tốt nhất là nên ra nước ngoài , có thể đi du học là tốt nhất , cho dù là ở một nước nhỏ cũng được . Nhưng nếu muốn du học , không phải chỉ có cần thành tích tốt là xin được học bổng ở trường, tuy nói ra nước ngoài cũng có thể làm công, nhưng vừa mới bắt đầu cũng phải tiêu rất nhiều, cần phải có sự chuẩn bị. Cho nên cô không chỉ cố gắng chăm chỉ học tập mà cũng rất chăm chỉ kiếm tiền . “Mình sẽ tốt thôi ” Lại Văn thường ở trong lòng âm thầm cổ vũ bản thân, “Có thể thoát khỏi hiện tại ,tất cả sự cãi vã , áp lực, cô độc, nước mắt, có thể thoát khỏi cuộc sống như chiếc lồng tựa như chú chim nhỏ tự do vui vẻ cất cánh.” Đây chính là giấc mơ của cô

3. Chương 3

“Reng reng...” Buổi sáng, trong ký túc xá, ba cái đồng hồ báo thức vang lên cùng một lúc, Lại Văn xốc chân lên . Ba người khác cũng thức dậy ,dùng gương, sử dụng toilet, bình bình bang bang , ba cô gái thay nhau

sử dụng . Mai Mai nhìn Lại Văn còn ngồi ở trên giường ngẩn người, đi đến trước mặt cô vừa soi gương vừa nói , “Cậu cũng nhanh lên mỗi lần đều là cậu chậm nhất .” Lại Văn không phục nói, “Tôi cũng dậy sớm không phải đều bị mọi người chiếm toilet chiếm gương chiếm nước ấm trước sao? Rõ ràng đều phải chờ mọi người dùng xong mới đến lượt tôi , không phải đẹp cả đôi đường sao?”

“Được rồi, đừng lảm nhảm nữa , cậu khẩn trương lên , đến trễ sẽ không chiếm được chỗ ngồi tốt đâu.” Mai Mai thúc giục. Lại Văn lấy bộ đồ, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt đánh răng. Vài người ở đây đều cùng một khoa thời khóa biểu giống nhau, bình thường đều do Lại Văn chiếm chỗ . Bữa sáng của cô rất đơn giản, chỉ cần xuống tầng ở cửa hàng mua một cái bánh là xong , còn bọn Mai Mai lại muốn đến căn tin ăn sáng, căn tin trường thường xuyên phải tranh chỗ xếp hàng , buổi sáng xếp hàng lấy được cháo và bánh mì ăn xong cũng đã vào giờ học, cho nên buổi sáng đều do Lại Văn dành chỗ.

Tiết đầu tiên là quản lý tài vụ, giáo sư giảng đến nước miếng tung bay, bọn Mai Mai ở một bên nhỏ giọng nói chuyện. Giáo sư trừng mắt các cô vài cái , Lại Văn ở dưới bàn đá chân Mai Mai mấy cái cô ta mới ngừng lại được. Thời gian tan học rất nhanh ,Mai Mai xoay lại nói với Lại Văn “Mình lập tức đi T301 học.” “Vì sao? Tiết thứ hai không phải ở T502 sao?” Lại Văn nghi ngờ.”Theo bọn mình đến đó đi đừng hỏi nhiều như vậy .” Mai Mai đưa mắt nhìn Lại Văn hỏi ? Chuyện gì thế này , Lại Văn mở to hai mắt, Mai Mai không để ý đến cô nữa .

Đến T301, đưa mắt nhìn quanh, không quen một ai. Chỗ ngồi phía trước đã hết, chỉ có mấy chỗ ở hàng cuối . Lại Văn cùng đám Mai Mai đi đến hàng ghế cuối cùng ngồi xuống. Thật là kỳ lạ vì sao cô lại đến đây học cơ chứ ? Nhìn qua Giai Giai, Giai Giai hai mắt đang sáng ngời tìm kiếm.

Lại Văn nhàm chán một tay chống má, một bên quan sát cái gáy của mọi người .Một lát sau, chuông vào lớp vang lên , một giáo viên rất trẻ đi lên bục giảng. A ? Lại Văn nhìn thầy giáo kia , đây không phải là người đàn ông bị hắt cà phê hôm qua sao? Hóa ra anh ta là thầy giáo ? Thầy giáo này cũng trẻ tuổi quá đi, nhìn qua cũng chỉ trên hai mươi tuổi? Chẳng lẽ là do chăm sóc? Lại Văn ngơ ngác nhìn người đàn ông trên bục giảng .

“Này, háo sắc quá nha ” Mai Mai quay lại nhỏ giọng nói, cười đều.

“Không a, cậu làm sao cười đều như vậy a” .

” Haizz, thầy giáo trên bục kia thật đẹp trai , rất nhiều nữ sinh trường mình để ý , đáng tiếc thầy ấy lại không để ý đến ai .” Mai Mai nâng cằm lên , “Nhìn thấy không, hôm nay có rất nhiều fan của thầy ấy, không phải giờ học chính cũng chạy tới đây học .”

Vừa nghe, Lại Văn vừa cẩn thận để ý xem soái ca kia đang nói cái gì :” Đối với cây nông nghiệp chọn giống là bước quan trọng nhất ! Chọn giống tốt có thể làm tăng sản lượng” .Đây là ý gì? Chẳng lẽ soái ca là giáo viên dạy nông lâm nghiệp ?

“Không thể nào, soái ca tại sao lại dạy cách làm ruộng chứ ?” Lại Văn ngạc nhiên

” Sao cơ ? Cậu cũng thấy thầy ấy không giống người thường lắm đúng không? Soái ca mà đương nhiên sẽ không đi con đường bình thường rồi .” Mai Mai nói .

” Thầy ấy là nhân vật quan trọng vậy sao? Sao tôi lại không biết đến nhân vật quan trọng như vậy nhỉ ?” Trong ấn tượng Lại Văn đúng là chưa bao giờ gặp qua nhân vật này ở trường .

Mai Mai quay lại lườm cô, “Cậu ngoài bọn mình ra thì còn biết đến ai? Mỗi lần học xong lại đi làm công , làm việc giống như một con quay, nhưng mà Hạ Tứ Phương khuôn mặt rất lạnh lùng, rất ít khi nói chuyện với ai , rất nhiều nữ sinh chỉ có thể ngậm ngưỡng mộ thầy ấy mà thôi. Có mấy người đồn thầy ấy bị đồng tính luyến ái, cũng không biết có phải hay không? Cũng chưa thấy thầy ấy thích người đàn ông nào .” Mai Mai nói rất rành rọt .”Ai, cậu nói xem vì sao thầy ấy lại đẹp trai như vậy , vì sao không thích nữ sinh, hay đã có người đàn ông giàu có nào bảo dưỡng ở bên ngoài rồi hay không ?”

Lại Văn ngơ ngác nhìn nước miếng chảy của Mai Mai, điên rồi, cái quái gì thế này ,chả hiểu nổi .

Giai Giai cũng quay lại đây “Này , cậu cũng không tin sao. Mình còn xem qua ảnh chụp đấy ,có người chụp hình đưa lên diễn đàn , tuy rằng đã bị xóa, nhưng rất nhiều người thấy qua ,có người nói ảnh chụp là một người đàn ông 50 tuổi lái chiếc Land Rover *đến đón thầy ấy, đối với thầy ấy rất tốt .”

“Không phải là thật đấy chứ ?” Mai Mai hưng phấn muốn chết ” Tình yêu đồng tính cũng có cái hay riêng đấy chứ ” cái cô Mai Mai này cứ nói mãi không dứt .

“Các cậu đừng háo sắc quá , thầy ấy đối với phụ nữ thật sự không tốt đâu , ngày hôm qua còn bị một cô gái hất cà phê vào người đấy.” Lại Văn khuyên hai cô, hy vọng có thể giảm bớt hưng phấn quá cao này .

“Cái gì? Nói nhanh , ở đâu đâu, ở đâu?” Mai Mai cúi đầu hét lên một tiếng, dẫn tới mấy cái liếc mắt của mọi người , Mai Mai nhanh tay che miệng lại, cúi đầu xuống nắm lấy tay Lại Văn . Lại Văn bị cô ta nắm chặt đến đau, nhanh chóng thuật lại mọi chuyện .

Giai Giai nghe xong , phát ra một tiếng cảm thán, ” Soái ca đáng thương a, có lẽ cô gái đó rất hung dữ nên mới dẫn đến thích đàn ông .” Mai Mai khó chịu phản bác “Gay thì sao , Gay lại không phạm pháp, Gay cũng có tình yêu .”

Mặc kệ các cậu ấy ngồi cãi nhau, Lại Văn nhìn về phía trước bục giảng, trên bảng đen đã viết mấy chữ, chữ viết cũng không tệ lắm, Lại Văn kiên nhẫn nghe hết tiết học , không thể không cảm thán, thầy giáo Hạ Tứ Phương này dạy cũng không có gì đặc sắc, quá cứng nhắc lại phụ thuộc nhiều vào sách, lại nhạt nhẽo buồn tẻ, khiến mọi người buồn ngủ. Lại Văn oán giận, “Giảng gì mà nhàm chán quá, lãng phí mất một tiết .”

Mai Mai không cùng Giai Giai đấu võ mồm nữa , xoay đầu lại nói, “Cậu cũng đừng oán giận , người ta vốn cũng không phải là giáo viên , Hạ Tứ Phương là nghiên cứu sinh chuyên ngành nông lâm nghiệp , giáo sư của thầy ấy là Tổng Khai Phúc giáo sư lừng lẫy đại danh. Tiết này là do giáo sư có việc thầy ấy mới dạy thay. Cơ hội ít như vậy, bọn mình có thể tham dự một lần đã rất may mắn rồi .”

Như vậy a, trách không được giảng bài lại cứng nhắc như vậy, thực không thú vị. Rốt cục đợi đến lúc tan học, Lại Văn thực đói , muốn thu dọn mọi thứ chuẩn bị đến căn tin ăn cơm, lại thấy Mai Mai cùng Giai Giai đã nhanh chóng chạy đến bục giảng , bên cạnh bục giảng cũng đã tụ tập rất đông sinh viên nữ , đáng tiếc Hạ Tứ Phương cũng không trả lời vấn đề gì, thu hồi giáo án trực tiếp chạy lấy người . Lại Văn bĩu môi, thật chưa bao giờ thấy một thầy giáo như vậy .

Trên bàn điện thoại vang lên rất nhiều lần, Tứ Phương một tay với lấy điện thoại ,đối phương đột nhiên nghe có người nhận điện thoại, không kịp phản ứng tạm dừng một lát, mới nói như súng liên thanh , “Là Tứ Phương sao? tôi đã gọi nhiều lần , sao cậu không nhận điện thoại của tôi , di động của cậu bị sao thế , tôi gọi mấy lần, cũng gọi không được ...”

Tứ Phương một tay cầm điện thoại, ở bên cạnh xô pha ngồi xuống, cổ áo tắm hơi nói rộng ra, lộ ra vùng ngực cường tráng , một tay khác cầm lấy khăn mặt màu trắng, lau qua mái tóc còn ướt , “Chuyện gì?” Điện thoại cả buổi chiều không có tín hiệu gì , cũng không chú ý, vừa vừa trở về tắm rửa một cái, điện thoại liền vang lên vài lần.

“Cậu đang làm gì , tối hôm nay xuất hiện đi, anh em có chút việc muốn cậu giúp đỡ .” Lý Tảo Phát ở bên kia nói.

“Chuyện gì , nói qua điện thoại đi.”

“Xuất hiện đi, mỗi ngày ở nhà nấu ăn , cậu không phiền sao.”

Lý Tảo Phát không thấy có phản ứng, sửa dụng sách lược khác, “Anh em đã bao lâu không gặp mặt, cũng phải tụ họp một tí chứ, nhanh tới đây, tôi cho người đón cậu ?”

“Không cần, tôi tự đi, ở đâu?”

“Hắc hắc, đi ra là tốt rồi, bọn tôi ở ‘Thịnh Thế’, số 86 Dũng Giang.” Lý Tảo Phát nói xong, mới nhớ tới đến Thịnh Thế là nơi thuộc quản lí của cậu ta, địa chỉ khẳng định là biết .

Lúc Tứ Phương đến, quản lí Thịnh Thế Trương Vĩnh Bản đã đứng đợi ở cửa, Trương Vĩnh Bản nhìn thấy Tứ Phương, vội vàng chào đón, Tứ Phương khoát tay, đánh gãy sự tiếp đón của hắn, trực tiếp hỏi vị trí Lý Tảo Phát, Trương Vĩnh Bản vội vàng nói, “Anh Lý ở bên kia” . Đó là vị trí ở trong góc, không có ánh sáng gì.

Tứ Phương trực tiếp đi đến, anh mặc một cái quần màu xám bạc , giày màu đen chơi bóng, trên mặc một áo len cổ chữ V, lộ ra cái áo Tshirt màu trắng , toàn thân không mang theo vật gì , chỉ có một cái di động

ở nơi tay. Tuy rằng ăn mặc đơn giản, nhưng có mị lực tự nhiên . Anh bước đi, rất nhiều cô gái nhìn theo , anh giống như không nhìn thấy , mắt không chớp đi đến chỗ Lý Tảo Phát .

Lý Tảo Phát cũng hai người bạn đứng lên , Tứ Phương gật đầu với họ , tìm vị trí ngồi xuống . Lý Tảo Phát đã đặt câu hỏi, “Cho giới thiệu với cậu một chút.” Tứ Phương gật gật đầu. Lý Tảo Phát chỉ vào hai vị kia nói “Đây là Vương Chí Minh, Vương Chí Đông. Tôi hiện tại đang hợp tác với họ một cái trung tâm thương mại.”

Vương Chí Minh nghiêng người đưa rượu , “Cám ơn Hạ tiên sinh đã tới đây , về sau mong giúp đỡ nhiều hơn , tôi xin kính trước, ngài cứ tự nhiên.” Tứ Phương không nói gì, nhưng cũng cầm lấy ly rượu uống hết. Vương Chí Minh, Vương Chí Đông nhìn anh uống hết ly rượu, như thở phào một hơi tươi cười . Vương Chí Đông chuẩn bị rót thêm một ly, Tứ Phương khoát tay, trên mặt cười cười, “Không uống nữa, chúng ta nói chuyện đi.”

Lý Tảo Phát biết hẳn không uống rượu, cho nên nhìn anh em Vương thị gật gật đầu. “Là thế này ” Lý Tảo Phát nói, “Anh em họ hiện tại đang làm đoạn đường cao tốc thành phố Vĩnh An, gặp một chút phiền phức, Trần Tự Huy thông báo cho bọn họ nói, hẳn muốn dừng việc cung cấp thêm cát, người cũng biết, giá cả khẳng định lên cao , chuyện này đã xảy ra vài ngày , công trình không thể ngừng như vậy được , anh em hẳn muốn tìm cậu giúp đỡ, cậu có thể qua nhìn xem sao ??”

Tứ Phương dựa về phía sau ghế sofa, ngón tay vô thức gõ lên mặt ghế “Chuyện này cũng không lớn, cậu có thể hỏi qua Lý thúc .”

Lý thúc này , chính là cha của Lý Tảo Phát ,Lý Mãn Quý vẫn đi theo cha cậu Tứ Phương, cũng xem như có địa vị

“Cậu cũng biết,cha tôi vẫn bảo tôi trở về hỗ trợ cho ông , tôi vẫn không trở về, ông ấy đối tôi đã có khúc mắc lớn , chuyện của tôi ông tuyệt đối là không có khả năng quản .” Lý Mãn Quý hơn nữa đời người đều đi theo Hạ Hữu Quân , ông ấy tính tình cương liệt, cho chút nóng nảy, nhưng trung thành và tận tâm.

Hắn vẫn rất đau Tứ Phương, đối chính mình con lại động sẽ đào tên, lúc Tứ Phương 19 tuổi quyết định đi Mỹ du học, Hạ Hữu Quân trắng đêm không ngủ , ông lo lắng cho con mình tính tình quái gở, ở nước Mỹ sẽ rất thâm hiểm, cũng lo lắng đối thủ sẽ bất chấp một mất một còn chém chết con trai ông , như thế nào cũng không an tâm, lúc ấy Lý Mãn Quý cho con của ông cùng Tứ Phương đi lưu học, cũng không thêm quan tâm đến lời cầu xin của anh . Lý Tảo Phát cùng Hạ Tứ Phương ở nước Mỹ bốn năm, từ không quen biết đến khi làm bạn của nhau đã trải qua thời gian rất lâu, Tứ Phương từ nhỏ đến lớn đều không có bạn bè, Lý Tảo Phát ở cùng bốn năm, mới trở thành người bạn duy nhất của Tứ Phương .

Sau khi Về nước Lý Tảo Phát cũng không nghe ba hắn nói gì nên dọn ra ở bên ngoài , vì vậy mới bị bố hắn mắng một chút, nói từ nay sẽ không quản chuyện của hắn nữa.

“Lý thúc nói như vậy thôi, không đến nỗi nghiêm trọng như vậy.”

“Tôi không muốn nói chuyện với ông ấy , mất công lại bị mắng vốn, suốt ngày nói tôi ở bên ngoài như thằng ăn mày, tức muốn chết.” Lý Tảo Phát nhắc tới cha hắn lại thêm tức giận .

“Được rồi , tôi hiểu, tôi sẽ lên tiếng .” Tứ Phương nói xong nhìn anh em họ Vương thoáng gật đầu. Hai anh em họ Vương biết anh là đáp ứng rồi, không khỏi vui sướng. Vương Chí Minh lấy ra chi phiếu, nhẹ nhàng đưa đến trước mặt Tứ Phương, Tứ Phương không động đến ,nhìn Lý Tảo Phát nói, “Không có việc gì tôi đi đây.”, đang chuẩn bị đứng lên, Lý Tảo Phát lại giữ anh lại, “Đi cái gì, cậu mới tới cơ mà .” Một bên hướng anh em họ Vương nháy mắt mấy cái.

Vương Chí Minh nhanh tay lấy lại chi phiếu,hướng sang bên nói một tiếng . Phục vụ gật đầu. Một lát sau, vài cô gái xinh đẹp từ phía sau đi tới, một hàng hoa Mai di động, dẫn tới tiếng huýt sáo của rất nhiều đàn ông trong quán Bar .

4. Chương 4

Cũng ở trong quán bar này, Lại Vũ đang uống rượu chợt nghe thấy thanh âm ồn ào bèn ngẩng đầu lên, nhìn qua mấy cô gái xinh đẹp cũng không có phản ứng gì, hơi ngơ ngác sau đó lại cúi đầu tiếp tục uống. Các cô gái xinh đẹp nhanh chân đi vào phía góc ngồi tối kia.

Lại Vũ đã uống nhiều giờ, không hiểu sao mình càng uống càng tỉnh, giống như dù uống thế nào cũng không thể say.

Hắn lấy điện thoại di động, nhấn phím 1, điện thoại liền thông, câu đầu liền liền hỏi, “Em đang ở đâu?”, không đợi người bên kia trả lời lại nói, “Em đang ở tiệm cà phê phải không?” Sau một lúc lâu lại nói, “Em tới đây đi, anh đang ở Thịnh Thế đường Dũng Giang, em lập tức tới đây.” Người bên kia cúi đầu nói vài câu, chờ đối phương nói xong, hắn sâu kín hỏi, “Anh đã nói với em thế nào, anh không cần em đi làm thêm, em vì sao nhất định phải đi làm thêm chứ, em thiếu tiền sao? Anh đưa tiền cho em không đủ dùng sao?” Bên kia im lặng. Lại Vũ cắn chặt răng, tàn nhẫn nói “Em tới đây đi, anh nói cho em biết coi như trước đó anh quá buông lỏng em, ngày mai em cũng đừng hòng mà đi làm thêm, không có người thuê em, rồi xem em sẽ làm gì.” Ba một tiếng điện thoại di động khép lại. Lấy chai bia uống một hơi cạn sạch, giống như rượu không cảm thấy có chút hương vị gì.

Lại Văn đứng ở trước cửa Thịnh Thế lo lắng, không biết nên đi vào hay không, Lại Vũ nếu không cho cô đi làm thêm, anh ấy chắc chắn đã có cách, nếu anh ấy.. nếu anh ấy thật sự ngăn cản cô, cô tất nhiên sẽ không có biện pháp nào cô chỉ hi vọng lúc này chỉ là do anh ấy uống nhiều rượu mà nói bậy mà thôi. Cô nắm chặt tay rồi đi vào.

Lại Vũ yên lặng nằm gục bên quầy bar, người pha chế đang bày ra rất nhiều động tác pha chế, nhưng hắn không chú ý. Lúc Lại Văn đi vào chính là nhìn thấy cảnh này. Cô yên lặng đến bên người hắn, không dám nhìn vào đôi mắt âm u mà bình tĩnh của hắn.

“Em rốt cục cũng đến đây, xem ra em thật sự thực cần công việc kia,” Lại Vũ nói, thanh âm bình tĩnh lộ ra vẻ bất đắc dĩ, “Em có thể nói cho anh biết vì sao em nhất định phải đi ra ngoài làm thêm chứ?”

“Rất nhiều bạn học đều đi làm thêm, có thể rèn luyện bản thân,” Lại Văn lẩm nhẩm nói, “Cũng có thể trải nghiệm xã hội một chút trước.”

Lại Vũ nhẹ nhàng vuốt ve hai má của cô, “Ừ? Là như thế này sao? Nguyên nhân chỉ là như thế này sao?”

Lại Văn đẩy tay hắn ra, “Chính là như thế, còn có thể như thế nào chứ?”

Lại Vũ khe khẽ thở dài, “Văn Văn, anh làm mọi việc em không cảm nhận thấy sao?”

Lại Văn trong lòng run nhẹ, “Anh, trên đời này chỉ có anh là người thân của em, em đương nhiên biết anh đối với em rất tốt.”

Lại Vũ một tay chỉ vào mình, nhìn thẳng vào cô nói, “Em rõ ràng cũng biết, anh không muốn chỉ là như thế này.”

Lại Văn cười đùa nói, “Anh, em cũng rất yêu anh, anh là người thân quan trọng nhất của em.” Cô nói xong, bàn tay hơi run.

Lại Vũ nhếch mép, “Em thật sự biết yêu sao? Hả? Văn Văn, Em thật sự biết yêu sao?”

Lại Văn âm thầm hít sâu một hơi, kéo tay Lại Vũ nhẹ nhàng lắc lắc, “Anh, Anh cũng đừng mắng em, em đã có người ở trong lòng, là ở trong trường học.”

Lại Vũ ngẩng đầu, trừng mắt, “Là ai, người trong lòng em là ai?”

Lại Văn trong lòng hoảng hốt, nói ai đây, nói ai mới tốt, mỗi ngày vội vàng vàng đi làm thêm, bạn học nam ở trong lớp đến một cái tên cũng không nhớ, đúng rồi, hôm nay bọn Mai Mai không phải đã nói qua một cái tên sao, gọi là cái gì Hạ... là Hạ Tứ Phương, vậy lấy tên này đi. “Anh ấy, anh ấy gọi Hạ Tứ Phương lớn hơn em, trong trường ai cũng biết.” Lại Văn nhéo vào trong lòng bàn tay của mình, cũng bội phục bản thân thật có bản lĩnh bịa truyện, Cô không chú ý khi cô nói ra cái tên Hạ Tứ Phương, bên quầy bar Trương Vĩnh Bân trợn mắt há hốc mồm mất 30 giây.

Lại Vũ cười lạnh nhìn cô một cái, “Em đã có người trong lòng , nhớ lúc về đưa đến nhà nhìn qua một cái .”

Lại Văn vội vàng nói, “Vâng, đương nhiên phải để cho anh nhìn qua rồi .” cười hai tiếng hì hì, lấy tiếng cười che giấu bất an trong lòng .

Lại Vũ lạnh lùng quay mặt qua chỗ khác, không để ý cô nữa . Lại Văn vụng trộm vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng thở dài .

Buổi tối mười một giờ rất lạnh, Tứ Phương đứng ở trước cửa Thịnh Thế, nhẹ nhàng gọi một tiếng, Lý Tảo Phát từ phía sau đuổi theo, một tay nắm lấy vai anh “Này , sao đi nhanh thế , giờ còn sớm mà .”

Tứ Phương nghiêng người , tay Lý Tảo Phát cũng theo đó rơi xuống.” Buổi sáng ngày mai có tiết dạy , muốn về sớm một chút .”

Lý Tảo Phát tức giận nói ”Hừ, tôi nói cậu có thể bình thường một chút không, cái trường kia cậu còn muốn đi dạy ,cậu cho bọn lão sư kia đều dư dả như cậu sao ?”

Tứ Phương nói, “Cậu nghĩ dễ lắm sao ?”

Lý Tảo Phát thật muốn hét lên, “Khó như vậy ,sao còn muốn làm ? Mỗi ngày chỉ là cà chua, dưa chuột, khoai tây ,Lisa bảo cậu đã lâu cũng chưa đi đến phòng làm việc đấy. Bên đó bao nhiêu việc phải làm , tại sao cứ thích đi trồng cây nông nghiệp chứ ? “

“Tôi đi ” Tứ Phương mặc kệ hắn , trực tiếp chạy lấy người. Lý Tảo Phát kéo anh lại ,cười cười nói “Vào trong mang một em đi theo , tôi có thể cam đoan, sạch sẽ .”

Tứ Phương nhìn hắn, như cười như không , cũng không nói gì . Lý Tảo Phát bỏ tay nắm áo anh ra “Cậu đi đi coi như tôi chưa nói gì ” nhưng lại cúi đầu cầu nhàu một câu “Làm xử nam hay lắm sao?”

Tứ Phương không để ý tới hắn, đi ra ngoài nhận chìa khóa trong tay tiếp nhận , vào xe khởi động .

“Này !” Lý Tảo Phát chưa từ bỏ ý định gọi anh lại, đã thấy anh phóng xe đi mất .

Lý Tảo Phát đứng ở trước một lát cười cười, xoay người đi vào.

“Đông” đầu đụng vào mặt bàn phát ra thanh âm rất lớn . Lại Văn xoa xoa cái trán đau ,tĩnh lại . Lấy hai tay vỗ nhẹ vào mặt , không biết sao lại ngủ quên thế này, lại có thể ngủ quên ở trong thư viện, còn gây ra tiếng động lớn như thế , thật là mất mặt .

Vụng trộm nhìn quanh , thở phào, xem ra mọi người đều đi ăn cơm trưa, không còn một ai . Lại vụng trộm nhìn về phía trước , rỗng, một nam sinh đang ngồi đối diện ở trước mặt cô , trên mặt còn mang nụ cười đầy khả nghi. Đây ? Đây không phải cái anh chàng bị gay đây sao ? Không, là Hạ Tứ Phương . Lại Văn tự nhiên ngẩng đầu, cười cười nhìn anh , Tứ Phương nhìn cũng chưa liếc nhìn cô một cái. Lại Văn lén lút nhàn mặt nhàn mũi, gần như vậy, anh ta sẽ không cho rằng cô định bắt chuyện đấy chứ . Má ơi, tốt nhất là nên đọc sách thôi .

Vì ngủ được một chút nên lúc này tinh thần Lại Văn tốt hơn nhiều, cô nhanh chóng làm bài tập mô phỏng theo thí nghiệm lần trước , vừa mới làm cảm thấy rất khó , vậy mà bây giờ lại có thể dễ dàng giải quyết .

“Nghe nói cô thích tôi .”

A? Cái gì? Lại Văn hóa đá .Cô ngẩng đầu nhìn người đối diện như quái vật biết nói .

“Nghe nói cô thích tôi.” Người đối diện lặp lại lần nữa .

Lại Văn chỉ vào anh , “Anh, anh, tôi, tôi...” Đến nửa ngày cũng chưa nói ra được một câu. Mà người đối diện vẫn cúi đầu xem sách ,cũng không ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Lại Văn bắt giắc đỏ mặt, cô cúi đầu xuống, cố chết nhìn vào sách , đáng tiếc nhìn cả nửa ngày cũng không được gì . Lại Văn vụng trộm le lưỡi, xem ra làm người không được nói dối , trên thế giới không chỗ nào gió không lùa vào được ,lời nói tùy tiện ở trong quán bar ,cuối cùng đối phương lại biết , trời ạ.

Lại Văn đương nhiên không biết, trong chuyện này còn sự tình khác . Lý Tảo Phát cùng Trương Vĩnh Bản nói chuyện , hẳn đối với chuyện bên cạnh Tứ Phương không có người phụ nữ nào vãn cảnh trong lòng, làm sao có thể buông tha tốt cơ hội như vậy , bà tám Lý Tảo Phát muốn làm nguyệt lão .

Hắn nhanh chóng cho người điều tra Lại Văn ,bao nhiêu tuổi , chiều cao bao nhiêu , ba vòng , chuyên ngành gì , ký túc xá nào ,số điện thoại, địa chỉ gia đình, cả nhà có bao nhiêu người , cầm lấy tư liệu điều tra ,điều duy nhất hẳn không hài lòng là nha đầu kia anh trai lại là cảnh sát, nhưng mà cũng không sao, cảnh sát quèn này chắc cũng không biết chuyện gì . Sau đó hẳn cầm bản tư liệu đi tìm Hạ Tứ Phương, nói ra mọi việc ,sau đó cực lực xúi giục Tứ Phương theo đuổi cô gái này . Tứ Phương cũng không có phản ứng gì , anh lấy tay sờ mũi, “Con bé này mấy tuổi ? “

Lý Tảo Phát bật cười, “Xử nam với xử nữ, không phải rất tốt sao?”

Trả lời hẳn là cái liếc mắt sắc như dao của Tứ Phương .

Lúc Tứ Phương ngồi trong thư viện liền thấy cô gái tên “Lại Văn” này , so sánh với ảnh thì hơi lồi thối một chút . Khi đó cô đang ngủ gà ngủ gật , sau đó lại phát ra tiếng động thật lớn , làm cho người ta có điểm muốn cười. Nhìn cô nghiêm chỉnh đọc sách, anh chỉ muốn dọa cô một chút , cũng không ý gì khác.

Lại Văn mặt đỏ hồng nhìn chằm chằm sách , cố gắng nghĩ cách , không biết có nên nói với anh ta hay không , lúc ấy cô chỉ nói lung tung mà thôi , xấu hổ quá .

Nhưng mà cũng đâu liên quan đến anh ta ,anh ta không phải là gay sao ? Khả năng chỉ là đùa vui . Nhưng cô thật sự cần một người bạn trai , chỗ Lại Văn thật rất khó đối phó . Nghĩ tới nghĩ lui, không khỏi nhủu mày.

Đúng lúc này, ghé đối diện “Chi” vang lên một tiếng, Lại Văn vội vàng ngẩng đầu nhìn lên , Hạ Tứ Phương đã đứng lên thu dọn trên bàn , xem ra anh ta phải đi . Lại Văn nhìn anh ta cầm sách, bước nhanh ra ngoài.

“Cái kia”

Lại Văn kiên định kêu lên một tiếng thật lớn, cô cắn chặt răng, cảm thấy khẩn trương giống như người sắp bị treo cổ . Tứ Phương xoay người lại nhìn cô, lông mi nhú lại , như có nghi ngờ . Lại Văn run run , cuối cùng cắn chặt răng nói một câu, “Có thể chứ?”

Tứ Phương đứng ở đối diện không nói gì , nhìn cô một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài. Lại Văn mệt mỏi ngồi xuống , cả người hơi run , có chút hối hận bản thân có chút thô lỗ ,tùy tiện .

5. Chương 5

Vài ngày sau, trong lòng Lại Văn có chút không yên .

“Uy , Lại Văn, cậu dậy mau .” Mai Mai cầm tay cô lắc qua lắc lại , “Minh nhờ cậu gọi đĩa lòng gà xào , cậu làm sao lại gọi đĩa cá xào cả tím chứ .Hai món này hoàn toàn khác xa nhau vạ đậm .” Mai Mai oán trách nói.

“Không phải đều rất ngon sao ?” Lại Văn biện bạch .

“Sao có thể giống nhau được ? Cậu nói cậu mấy ngày nay như thế nào , không yên lòng , có phải đã có chuyện gì hay không?”

“Làm gì có chuyện gì a, tôi vẫn thế mà .”

Một lát sau đột nhiên lại hỏi Mai Mai, ” Lần trước bọn cậu nói đến ...cái kia Hạ Tứ Phương, anh ta còn lên lớp không ?”

Mai Mai nhìn cô kinh hãi, “Không thể nào, Lại Văn, cậu không phải thích anh ta rồi chứ ,đến nỗi bị bệnh tương tư luôn .”

Lại Văn vỗ vào lưng Mai Mai, “Đừng cho tôi lỗi nhai , chuyện kia chỉ là tùy tiện hồi thôi , các cậu trước kia không phải rất hay nhắc đến anh ta sao , tôi chỉ muốn kéo lại khoảng cách với mọi người .”

Mai Mai nửa tin nửa ngờ bĩu môi, “Anh ta lúc nào cũng thần bí , lại rất ít khi tới trường .”

“Ồ, như vậy sao ” Lại Văn mặt không chút thay đổi tiếp tục ngậy người ra .

“Tít ,tít tít ” tiếng tin nhắn vang lên . Mai Mai đang ăn cơm quay lại nhắc Lại Văn, “Này, cậu có tin nhắn .”

Lại Văn khẽ ừ. Tùy tiện cầm di động lên xem, là một số điện thoại xa lạ, mở ra chỉ thấy có hai chữ “Có thể” .

Lại Văn gắt gao che miệng lại , không thể nào, anh ta làm sao biết số điện thoại của cô ? Anh ta thật sự đã đáp ứng ? Anh ta thật sự là Hạ Tứ Phương sao? Lại Văn hóa đá .

Lại Văn ban ngày lên lớp, buổi tối tiếp tục làm thêm ở quán cà phê Chân Ngã, mấy ngày nay buổi tối tiệm cà phê buôn bán rất tốt , Lại Văn làm việc giống như con quay. Chị Trần cũng bắt đầu oán thán, mấy ngày nay làm ở tiệm cà phê, buổi tối về nhà ngửi thấy mùi cà phê đều muốn ói ra.

Cuối cùng cũng hết giờ làm , Lại Văn thay quần áo của mình đi ra cửa, đã đến mùa đông, thời tiết là càng ngày càng lạnh , hôm nay gió cũng rất lớn , thổi mạnh đến nỗi trên mặt cay đau. Trên đường người đi đường còn nhiều , bên đường các cửa hàng đều trang trí Noel, đèn chớp màu sắc đẹp để đa dạng , rất có không khí đón mừng năm mới .

“Oành” chỉ mãi lo nhìn vào tử trưng bày trong cửa hàng , Lại Văn không cẩn thận đụng vào người đi đường, vượt cái mũi đau của mình , định ngẩng đầu lên xin lỗi, người đối diện lại nắm tay của nàng, kéo nàng vào bên đường , tránh đám người lui tới . Lại Văn lúc này mới nhìn rõ người đối diện là ai, trong lòng không khỏi lộp bộp một chút . Mặt cũng đỏ dần lên.

“Khỏe không?” Hạ Tứ Phương buông tay của nàng ra, hai tay đút vào túi quần , cúi đầu hỏi.

Lại Văn không biết anh ta là đang hỏi nàng đụng vào đau hay không đau, hay là dạo này khỏe không? Chỉ có thể dựa vào cảm giác nói, “Tốt.” Nói xong liếc mắt nhìn anh ta một cái, lại thấy anh ta đang nhìn chăm chăm vào mình, đành vội vàng cúi đầu.

“Cô tan ca sao?”

“Đúng vậy “

“Tôi có thể tiễn cô không?”

Lại Văn vội lắc đầu, xua tay “Không cần ,tôi có thể về trường được , rất gần .”

Hạ Tứ Phương nhìn ban tay khua loạn xạ của cô , dường như nghĩ đến cái gì.”Tôi tiễn cô.” Anh ta lặp lại một lần nữa ,nhưng lần này là câu khẳng định.

Lại Văn liếc anh ta một cái, chỉ thấy anh ta đã bước về phía trước , hóa ra dộc xe ở bên đường , là chiếc Land Rover. Anh giúp Lại Văn mở cửa xe, Lại Văn cúi đầu ngồi xuống.

Dọc theo đường đi, Hạ Tứ Phương mặt không chút thay đổi yên lặng lái xe, Lại Văn đang nghĩ xem nên nói gì với anh ta, dù sao hai người ngồi cùng nhau, không nói chuyện gì thì rất xấu hổ . Nhưng nghĩ mãi vẫn không biết nên nói gì, vì thế đành thôi , quay đầu nhìn Hạ Tứ Phương, nhìn bộ dáng anh ta giống như không muốn nói chuyện . Ừm, vậy thôi , Lại Văn nghĩ muốn vờ ngủ .

Rất nhanh đi đến cổng trường, Lại Văn biết anh ta không đi vào trường, mở cửa xe nói “Hôm nay rất cảm ơn anh , vậy hẹn gặp lại .” Lại Văn đang chuẩn bị xuống xe, Tứ Phương đột nhiên nói, ” Ngày mai tôi hẹn cô ” . Khi nói chuyện cũng không nhìn về phía Lại Văn, mà lại nhìn thẳng về phía trước, Lại Văn cũng không biết chính xác anh ta có ý gì, nhất thời cũng không nói gì.

Tứ Phương lặp lại một lần nữa , ” Ngày mai tôi hẹn cô .”

Lại Văn hoảng hốt xuống xe, đi vào cửa, quay đầu nhìn chiếc Land Rover chậm rãi chuyển bánh đi hòa vào dòng xe trên đường đến không thấy bóng dáng.

Tứ Phương lái xe nhưng không đi thẳng về nhà, mà lái xe chạy đến một ngôi chùa ở trên núi , bảo vệ nhìn anh , mở cửa. Vùng núi này là một địa điểm du lịch thắng cảnh cỡ trung , trên đỉnh núi có một ngôi chùa cổ với một số làng du lịch , bình thường du khách không ít. Chính phủ vì muốn bảo vệ màu xanh ôi trường du lịch, xe cá nhân đã bị cấm lên núi , du khách muốn lên núi, chỉ có thể chờ cho đến chính phủ thống nhất quy hoạch lại môi trường xanh cho nơi đây .

Tứ Phương lái xe, qua chín khúc cua ,mười tám chỗ ngoặt mới lên đến đỉnh núi. Buổi tối trên đỉnh núi không có người, xa xa chỉ có ngọn đèn mờ nhạt ẩn ẩn ở làng du lịch. Tứ Phương mở cửa xe, bước qua vòng bảo hộ đi đến vách núi phía trước, ngẩng đầu nhìn vào khoảng không xa xa, thời tiết tốt , ánh trăng rất tròn, rất sáng , sao bốn phía không nhiều lắm .” Cuộc sống của tôi nên thay đổi một chút , đúng không?” Anh lẩm bẩm tự nói , trả lời anh cũng chỉ có bầu trời đêm im lặng...

Tứ Phương lái xe chậm rãi tiến vào gara, cách ba xe , anh nhìn đến chiếc Mercedes-Benz bên trái của cha anh có động tĩnh. Tứ Phương ngừng xe, quyết định chờ một chút, từ trong rương lấy ra một hộp công cụ , mở ra là một qiang (cây giáo)*.

Tứ Phương lấy qiang, mở cửa xe ra. Anh một tay cầm qiang, một tay đút vào túi ngoài áo khoác , chậm rãi đi đến bên cạnh chiếc Mercedes.

Một bên tháo bảo hiểm qiang ra , một bên rất nhanh nhìn thoáng qua bên trong, nhìn rõ người bên trong, anh buông qiang xuống , cơ bắp toàn thân thả lỏng, xoay người lên lầu. Ở bên cửa kính ,cha anh Hạ Hữu Quân lộ ra nụ cười xấu hổ.

Lên lầu Hạ Tứ Phương nhẹ nhàng thở dài một hơi. Chú Vương vội vàng chạy lại hỏi anh “Sao trở về trễ như vậy?”.

Tứ Phương nhìn người đàn ông từ nhỏ đến lớn chăm sóc cho anh , khẽ cười cười, “Chú vì sao còn chưa ngủ?”

Chú Vương nói, “Người già cả rồi nên không còn buồn ngủ .”

Tứ Phương dừng bước, có chút suy nghĩ, “Phải không? Ông ta gần đây có chuyện gì sao?”

Wang thúc biết “Ông ta ” này là cha của Tứ Phương Hạ Hữu Quân, “Không có chuyện gì .” Có chút kinh ngạc, không biết vì sao Tứ Phương lại hỏi như vậy.

Tứ Phương cũng không nói nhiều , “Chú chú ý nhiều một chút .”

Chú Vương vội vàng nói, “Vâng.” Tứ Phương cũng không nói cái gì nữa, lên lầu.

Cha của Tứ Phương Hạ Hữu Quân ở vùng này , thậm chí ở thành phố xung quanh là một nhân vật rất có tiếng tăm . Ông từ nhỏ mất cha , gia cảnh bần hàn, lại không được đi học , mười hai, mười ba tuổi đã ở lẫn lộn vào đời .

Thanh danh của ông cũng càng ngày càng tăng , hàng xóm láng giềng giáo dục con cái đều đã nói như vậy, “Con trăm ngàn lần đừng học theo Hạ Hữu Quân, sớm hay muộn cũng ăn đạn .”

“Con mà không học ra hồn về sau đi theo Hạ Hữu Quân làm tiểu đệ, sớm hay muộn cũng chết rục trong tù.” Thanh danh của ông ai ai cũng biết, tất cả mọi người đều muốn trốn tránh ông.

Kỳ thật giai đoạn này Hạ Hữu Quân cũng chỉ là kéo bè kéo lũ đánh nhau, trộm cắp linh tinh, cũng chưa có danh tiếng đến như vậy .

Loại côn đồ như ông cũng có bạn gái, là bạn học thời trung học ,gọi là Dương Tiểu Cẩm. Dường nhiên Dương Tiểu Cẩm không tin là Hạ Hữu Quân là người xấu như mọi người nói , người khác hoàn toàn không biết cuộc sống gia đình Hạ Hữu Quân có bao nhiêu vất vả , nhà chỉ có bốn bức tường, không có đồ đạc gì ,mẹ ông hàng năm đều phải nằm ở trên giường . Nhưng con người thì vẫn phải sống Hạ Hữu Quân tuy rằng có đi trộm cắp nhưng cũng chỉ là muốn nuôi người nhà mà thôi.

Bởi vậy Dương Tiểu Cẩm không để ý đến sự phản đối của cha mẹ, kiên trì cùng Hạ Hữu Quân yêu đương . Dương Tiểu Cẩm cùng Hạ Hữu Quân hoàn toàn là hai loại người khác nhau , Dương Tiểu Cẩm lớn lên mi thanh mục tú, ôn hòa thân thiết, từ nhỏ đến lớn đều học giỏi, lúc trung học điểm thi cơ bản có thể một chân bước vào đại học. Tuy cha mẹ nhiều lần phản đối Hạ Hữu Quân, nhưng Dương Tiểu Cẩm vẫn không

để ý ,đến mười tám tuổi, Dương Tiểu Cầm thi đỗ vào trường đại học tốt nhất, cả gia đình từ trên xuống dưới đều rất phấn khởi .

Hạ Hữu Quân cũng vì cô mà cao hứng, nhưng từ trong đáy lòng , dần dần cảm thấy mất mát, bọn họ một người là sinh viên, một người là côn đồ đến chừng chỉ tốt nghiệp cũng chưa lấy, dựa vào cái gì có thể ở cùng một chỗ?

Mùa thu tháng 10 Dương Tiểu Cầm nhập học , Hạ Hữu Quân cũng theo lão đại Dư Quân Hoa làm ăn , từ nay về sau bước chân vào con đường gian hồ hiểm nguy . Ngay từ đầu ý nghĩ của ông rất đơn giản, có thể kiếm thật nhiều tiền, có thể đảm bảo vật chất cho Dương Tiểu Cầm, chờ Dương Tiểu Cầm tốt nghiệp liền kết hôn. Nhưng về sau càng làm càng lún sâu, ông đã không còn cách nào không chế được .

Buổi tối mùa xuân năm ấy, Dương Tiểu Cầm lặng lẽ nói với ông, cô đã mang thai con của ông , tuy rằng đứa trẻ này đến hơi sớm, nhưng bọn họ vẫn thật vui mừng , rất muốn sinh đứa bé này ra, dù sao chỉ còn nửa năm sẽ tốt nghiệp , chỉ cần trước tốt nghiệp chú ý một chút là được . Bọn họ vui vẻ lập kế hoạch nên mua cho đứa nhỏ cái gì, đứa nhỏ nên lấy tên là gì, là con trai hay là con gái...

Ngày hôm sau còn chưa kịp báo tin mừng cho Dư Quân Hoa, lại nhận lấy một tin xấu , con của Dư Quân Hoa bởi vì tranh đàn bà mà chém chết một người . Dư Quân Hoa cầm lấy tay Hạ Hữu Quân nói, tôi chỉ có một đứa con trai này , tôi van cầu cậu hãy giúp tôi . Đương nhiên tôi sẽ chăm sóc gia đình của cậu .

Đến khi ông ta đe dọa đến Dương Tiểu Cầm , Hạ Hữu Quân mới thỏa hiệp , ông đáp ứng thay con trai Dư Quân Hoa gánh tội thay. Hạ Hữu Quân sau này nghĩ lại đều rất hối hận quyết định chết tiết này, ông không những bị gán tội , con trai của Dư Quân Hoa cũng bị bắt , ngay cả chính ông cũng bởi vì liên lụy đến án tử kia mà bị bắt .

Tám năm sau, ông rốt cục cũng ra tù , người con gái của ông vì khó sinh mà đã chết, con ông bị Dư Quân Hoa đưa đến cô nhi viện thành phố Vĩnh An . Cuối cùng khi ông tìm được con trai , ông đã khóc.

Đó một cậu bé chín tuổi gầy khô quắt , tự mình đóng chặt bản thân , nó cự tuyệt mọi người, cự tuyệt nói chuyện, cự tuyệt đến trường, chỉ đứng một mình ở trong góc chơi đùa với quả bóng nhỏ

Hạ Hữu Quân thương tâm nhìn con trai nhỏ ôm yếu lăm lăm , một khắc đó ông âm thầm thề, nhất định phải cho con ông một cuộc sống tốt nhất, cho dù ông phải chết .

Ông tâm ngoan thủ lạt(thủ đoạn độc ác), âm thầm tố cáo Dư Quân Hoa, mượn thế lực của hắn chỉ trong một đêm đã lớn mạnh. Càng thêm cần trọng, chinh chiến khắp nơi , tranh đoạt, phân chia lãnh thổ , cuối cùng vang danh một phương .

Đối với con, ông tiêu tiền không tiếc , con ông không muốn đến trường, ông mời những giáo viên tốt nhất đến dạy , con ông không muốn nói, ông mời đủ loại chuyên gia về trẻ em tới cửa chăm sóc , vì không muốn con trai buồn , ở nhà ông bố trí đầy đủ các loại phòng chơi. Đối với yêu cầu của con,ông dù trăm phương nghìn kế cũng phải làm được. Đáng tiếc con của ông lại ít khi yêu cầu gì , tuy hoàn cảnh an ổn đã làm cho tính cách của nó có chút thay đổi, nhưng nó vẫn chỉ là một đứa trẻ ít nói , tính cách lăm lăm, nhưng nó lại nhanh nhẹn cẩn thận, ngoài ra còn phi thường thông minh.

Thời điểm mười lăm tuổi, con ông cũng bắt đầu nghe lời giáo viên chỉ bảo ,biết như thế nào là tài khoản như thế nào là kỳ hạn giao hàng , thu hoạch rất nhiều , thời điểm 19 tuổi, Tứ Phương quyết định xuất ngoại du học, ngành học tài chính. Bốn năm đo Tứ Phương vui vẻ lên rất nhiều .Nó bắt đầu thành lập phòng làm việc, mua rất nhiều đất bất động sản, từng có một con phố đều là sản nghiệp của nó .

Hạ Hữu Quân còn tưởng rằng con ông không trở về nước , cấp bách như đòi mạng , mỗi ngày đều hối hận đã cho nó xuất ngoại, mỗi ngày đều gọi điện thoại khuyên bảo . Không nghĩ tới bốn năm sau , Hạ Tứ Phương thật sự đã trở về. Hạ Hữu Quân cao hứng đến rơi nước mắt . Về phần con sau khi trở về muốn đi nghiên cứu sinh cái gì ...nông nghiệp, cũng không sao cả , dù sao cũng không xấu , con ông yêu thích cây cỏ hoa lá , chỉ cần nó vui là được . Ngay cả chuyện Tứ Phương không để ý đến bang hội, ông cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể chờ .

6. Chương 6

Tối hôm qua hai cha con xấu hổ như vậy , đến buổi sáng vẫn chào hỏi nhau ,cùng nhau ăn sáng .

Hạ Hữu Quân đa số thời gian không ở bên này , ông vốn có một căn nhà khác . Ông cũng chưa từng bị con bắt gặp qua chuyện này, nên rất ngượng ngùng. Trước kia ông cố gắng ở vậy ,lại bởi vì Dương Tiểu Cầm chết , trên cơ bản rất ít khi gần phụ nữ , từ khi con ông đi du học, ông càng ngày càng cô đơn , sau đó mới cần phụ nữ bầu bạn , hiện tại càng lúc càng mạnh , “này không phải khí tiết tuổi già khó giữ sao” , có lúc Hạ Hữu Quân tự cười nhạo bản thân , nhưng con ông lại không nói gì, cho nên vẫn cứ như vậy .

Ăn xong bữa sáng, Hạ Hữu Quân lái xe đi , Tứ Phương cũng lên lầu. Buổi sáng đến mười giờ , Vương thúc nhìn Tứ Phương như không có ý định đi ra ngoài nên chuẩn bị lên lầu hỏi anh buổi trưa muốn ăn gì. Vương thúc đi lên lầu 3, nhìn Tứ Phương đang ở ngoài ban công đọc sách, trên mặt bàn cũng có rất nhiều sách. Ông đi tới tùy ý nhìn qua một chút , vừa thấy tựa đề đã giật mình , quyển trên cùng có tựa đề là Phải làm sao để trở thành một bạn trai hoàn mỹ , mà quyển sách Tứ Phương đang cầm trong tay lại là cuốn Tình yêu ba mươi sáu kế .

“Tứ Phương, cậu sao lại xem mấy loại sách này ? Có phải đã có bạn gái hay không ?” Vương thúc cười hớ hớ hỏi.

Tứ Phương ngẩng đầu nhìn ông, thoáng cười cười, có chút ngượng ngùng, “Tùy tiện nhìn qua thôi ” . Vương thúc thấy anh ngượng ngùng, cũng không hỏi nhiều, nhớ tới chuyện chính hỏi , “Cậu buổi trưa không ra ngoài, vậy có muốn ăn gì không ?” Tứ Phương lắc đầu, “Chú cứ làm đi, tôi sao cũng được .” Vương thúc nghe xong, chuẩn bị đi xuống lầu căn dặn người hầu bắt đầu làm cơm trưa.

“Vương thúc” đột nhiên nghe Tứ Phương ở sau lưng gọi lại, Vương thúc vội vàng xoay người lại nhìn Tứ Phương, chỉ thấy Tứ Phương có chút hoang mang hỏi, “Nếu muốn tặng quà , thì nên tặng cái gì ?”

Khuôn mặt đầy vết nhăn của Vương thúc cười giống như đóa hoa cúc, “Lão già như tôi không biết mấy người trẻ tuổi các cậu thích cái gì .”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng được Tứ Phương mở miệng hỏi, ông rất vui , Tứ Phương rốt cục cũng có bạn gái , đây thực sự là một tin tốt .

Ông còn nghiêm túc suy nghĩ, “Quà thì không cần phải quá sang trọng , mà cần biểu đạt một phần tâm ý, có thể để cho đối phương cảm nhận được tấm lòng của mình là tốt nhất .”

Tứ Phương gác cằm, nhìn ra bên ngoài , có chút suy nghĩ, “Phải không?” Anh lẩm bầm một câu .

Vương thúc nhìn anh đắm chìm trong suy nghĩ của mình, xúc động . Ông vốn là thủ hạ của Hạ Hữu Quân, bởi vì nấu ăn ngon , lại có tính cẩn thận, nên được Hạ Hữu Quân gọi tới chăm sóc cho Tứ Phương.

Thời gian ông mới thấy Tứ Phương, cảm thấy cậu bé này đặc biệt không bình thường, một thời gian dài cậu bé chỉ đắm chìm ở trong thế giới của bản thân , không muốn ra ngoài, không muốn đến trường, không thích có nhiều người, không thích nói chuyện.

Trong nhà có rất nhiều giáo viên tới dạy học , bình thường mấy người giáo viên đó luôn cố gắng thay đổi cậu bé , nhưng cậu bé rất cố chấp , cậu không có chút phản ứng nào , lấy im lặng chống đối lại tất cả .

Các giáo viên về sau cũng đành từ bỏ , chỉ có thể hết sức truyền đạt kiến thức . Có lẽ thượng đế có công bằng của mình , Tứ Phương tuy không giống như cậu bé bình thường, không hoạt bát , nhưng lại có chỉ số thông minh rất cao , mỗi một sự tiến bộ của cậu đều làm ọi người xúc động .

Đến khi trưởng thành Tứ Phương đã có chút thay đổi ,đã có thành công trong sự nghiệp , nhưng Vương thúc thường rất sốt ruột việc hôn nhân của anh.

Không có bạn bè cũng không sao ,nhưng là một người trưởng thành không thể không có bạn gái . Tứ Phương rất kỳ lạ , anh chưa bao giờ tiếp xúc với các cô gái , đương nhiên anh cũng rất ít khi tiếp xúc với người khác . Nhưng Vương thúc lo lắng cũng chỉ lo lắng suông mà thôi ,ông dù sao cũng là người dưới , cũng không tiện nói nhiều . Giờ nghe thấy tin này , Vương thúc nghĩ Tứ Phương đã thông suốt rồi .

Mai Mai vừa lấy kéo cắt một ít tóc mái , vừa hỏi Tái Văn còn đang đọc sách, “Ai, kẻ chỉ biết kiếm tiền kia , cậu tối nay còn muốn đi làm thêm sao ? Hôm nay là lễ Noel nha .”

“Chứ làm sao bây giờ , hôm nay không đi, không chừng ngày mai đã bị họ sa thải rồi , bây giờ để kiếm một công việc ổn định rất khó .”

“Nhà của cậu cũng được lắm mà , vì sao cậu vẫn phải đi làm thêm chứ , mỗi ngày làm việc giống con quay.” Mai Mai vẫn nhắc đi nhắc lại chuyện cũ .

“Đúng vậy, học đại học xong nhất định sẽ không thể thoải mái như bây giờ ,nên nhất định phải chơi cho đã .” Giai Giai cũng tiếp lời.

“Ai, thật không có gì để nói .” Tái Văn không nói thêm nữa, chỉ hy vọng đề tài này có thể kết thúc như vậy.”Tối nay các cậu định đi chơi ở đâu ?”

Giai Giai lúc này mới có tinh thần hăng hái nói ”Hắc hắc, tối nay bọn mình tổ chức một bữa giao lưu với trường nam sinh , nghe nói trường đó có rất nhiều soái ca suất chúng , oa, thật là hy vọng.” Giai Giai hai tay tạo thành chữ thập, một bộ dạng háo sắc.

“Cậu mấy giờ đi làm ?” Mai Mai hỏi. Hôm nay là Chủ nhật, ngày hôm nay Tái Văn bình thường sẽ đi sớm một chút.

“Hôm nay muốn đến sớm một chút .” Tái Văn nói. Nói xong có chút chột dạ ,thật ra buổi trưa hôm nay cô nhận được điện thoại của Hạ Tứ Phương, muốn hẹn cô xem phim, nhưng buổi tối cô phải đi làm thêm , nên hẹn nhau vào buổi chiều , từ 3 giờ đến 5 giờ , Vì vậy Tái Văn có thể về đi làm đúng giờ .

Nhưng bây giờ bị mọi người đề cập đến ,dù sao chuyện này cũng chỉ mới bắt đầu nên Tái Văn có điểm chột dạ .

Ba giờ chiều Tái Văn đến rạp chiếu phim đã thấy Hạ Tứ Phương, bên phải rạp chiếu phim là bãi đỗ xe, Hạ Tứ Phương đang dựa vào cửa xe hút thuốc. Tái Văn đến bây giờ mới biết anh cũng hút thuốc, anh hôm nay lại không đi chiếc Land Rover, là một chiếc BMW. Tứ Phương đang đứng hướng ra đường nên lúc Tái Văn tới anh đã nhìn thấy . Anh dập thuốc đi tới chỗ Tái Văn. Tái Văn nhìn anh đang đi tới thì cười cười, “Chúng ta nên vào thôi, thời gian không còn nhiều .” Nói xong dẫn đầu vào đại sảnh trước .

Tái Văn thật ra rất ít khi xem phim, cho nên đến rạp chiếu phim cũng không biết phòng nào ra phòng nào , Tứ Phương lấy 2 vé ra xem là phòng D, nhưng bọn họ tìm mãi cũng không thấy, cuối cùng phải đi hỏi nhân viên trong rạp mới biết được. Tái Văn nhìn Tứ Phương đi ở bên cạnh , xem ra anh ta cũng không thường xuyên đến đây .

Trước khi vào Tái Văn muốn đi toilet , cô tùy tiện đưa túi sách cho Tứ Phương, vội vàng tìm toilet. Lúc cô từ toilet đi ra, vẫn thấy Tứ Phương cầm túi sách chờ cô . Phía sau nhân viên trong rạp đang đứng kiểm vé , rất nhiều người chen chúc ở phía sau Tứ Phương, Tái Văn vội vàng cầm lấy túi của mình , nhìn anh bị người ta dẫm lên chân , không khỏi nói, “Sao không đứng ở chỗ khác!” Tứ Phương khẽ cười, “Chỗ này nhiều người qua lại .”

Trong lòng Tái Văn hơi ảm lên một chút, cô kỳ thật là một đứa trẻ rất tự ti mặc cảm , chỉ cần cảm thấy có người đối xử tốt với mình, cô rất dễ cảm động, không tự chủ được phủ phủ tóc, “Chúng ta vào thôi.”

Là bộ phim tình cảm nhẹ nhàng . Nam nữ chính cãi nhau ầm ĩ, rất buồn cười, trong rạp thỉnh thoảng vang lên tiếng cười ha ha. Tái Văn lâu rồi cũng chưa xem thể loại này, cũng cười rất lớn. Có đôi lúc Tái Văn nhìn không được nhìn qua bên phải ngắm nhìn Hạ Tứ Phương, anh rất bình tĩnh , lúc mọi người cười to, anh cũng chỉ nhếch môi mà thôi , Tái Văn không khỏi nghi ngờ : là mọi người cười thái quá , hay là anh quá cứng nhắc ?

Loại phim tình cảm Hongkong này trên cơ bản đều giống nhau Tái Văn xem một lát thì có chút buồn ngủ, cúi đầu nhắm mắt một lát , sau đó không chịu nổi lại ngủ quên mất .

Tứ Phương nhìn khuôn mặt thanh khiết đang tựa vào vai trái của mình , trắng nõn điểm chút hồng nhàn nhạt , lông mày thanh tú, lông mi thật dài, cái mũi khéo léo cao thẳng, môi hơi hơi cong , anh còn nhớ rõ cô có một đôi mắt đen rất tròn , bình tĩnh ôn hòa, nhưng lúc nào cũng trong veo , tràn đầy sức sống .

Tứ Phương tiếp tục xem phim , khéo miệng hơi cong, bản thân mình có phải có điểm thay đổi ? Anh nghĩ không biết nó bắt đầu từ lúc nào ? Có phải là lúc anh làm cho Tái Văn sợ hãi ? Hay là lúc Tái Văn giúp anh lau vết bẩn trên giày của mình , hay là lúc anh nhìn cô đến gần người ? ? Đã không thể nào giải thích . Anh không khỏi có chút hoang mang, mình có thể tin tưởng loại cảm giác này chứ? Nó an toàn hay không ?

Tái Văn có chút ảo não, lúc xem phim làm sao lại ngủ gật mất ? Vì sao luôn ngủ gật như vậy ? Ai! Thật là...!

“Này , Tiểu Văn, em lắc đầu cái gì đấy , mau đưa cà phê nhanh lên .” Chị Trần như muốn hét lên.

Hôm nay là đêm Noel, người đến uống cà phê lại nhiều , Tái Văn làm việc cật lực cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều .

Hôm nay bởi vì nhiều khách, tan ca cũng đã 11 rưỡi . Tái Văn mệt mỏi ngáp. Ra khỏi tiệm cà phê, bên ngoài ngã tư đường vẫn còn rất nhiều ánh sáng từ cửa hàng ,người đi lại cũng rất nhiều, rất nhiều người còn đùa giỡn lẫn nhau . Ở ven đường, chiếc xe BMW của Hạ Tứ Phương đã đậu từ lâu . Tứ Phương nhìn Tái Văn đi ra, mở cửa xe , “Merry Christmas ” Tứ Phương nói thêm “Đêm Noel còn chưa kết thúc .”

“Merry Christmas! Anh chờ lâu chưa ?”

“Không lâu lắm ”

“Mới từ nhà tới sao ?”

“Đúng vậy “

Tóc Tái Văn bị gió thổi tung, cô đưa tay vuốt lại trong lòng có chút xúc động, “Tôi mời anh ăn đồ nướng ,được không ?”

“Àn, tôi mời .”

“Ha ha, đừng ngại , bữa ăn này, tôi có thể mời .”

Xe đến gần phố có cửa hàng đồ nướng thì dừng lại. Thời gian đã muộn, hàng quán cũng không nhiều lắm , nên cũng không có nhiều lựa chọn . Tái Văn nhanh chóng chọn món mình thích ăn , đậu cove, khoai tây, chân gà...

“Àn, còn anh ? “Quay người lại nhìn Hạ Tứ Phương vẫn đang nhìn chằm chằm về phía trước không chút nhúc nhích.

“Anh muốn ăn gì? Tôi sẽ lấy .” Tái Văn nói với anh .

“Tôi có thể chọn .” Tứ Phương nói.

Chọn đồ ăn xong , hai người tìm bàn ngay bên ngoài cửa hàng ngồi xuống .”Đợi chút” Tái Văn vội kéo Tứ Phương, sau đó rút mấy tờ giấy trên bàn lau qua cái ghế của Tứ Phương, “Được rồi, ngồi đi.” Nói xong cô cũng ngồi xuống, lại dùng giấy trong tay lau qua mặt bàn trước mặt hai người .

“Đúng rồi, tôi có vấn đề muốn hỏi anh, vì sao anh lại chọn ngành nông lâm nghiệp chứ ? Trước kia ngành chính cũng là chọn ngành này sao ?” Tái Văn vừa lau cái bàn vừa hỏi Tứ Phương.

“Không phải, trước kia thì không , sau này lại có hứng thú .”

“Chắc là rất thú vị .”

“Đúng vậy.”

“Khó nhất là cái gì? Hoa lan sao?”

“Kỳ thật tôi ít khi trồng hoa, chỉ trồng các loại rau.”

“A? Như vậy sao. Vậy khó nhất là loại rau nào ?” Tái Văn không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Là cà chua có vẻ khó trồng .”

Tái Văn nhìn anh nghiêm túc giải thích loại rau dưa nào khó trồng , siêu đáng yêu .

Ăn xong đồ nướng, đã hơn 12 giờ . Xem ra hôm nay phải leo cửa rồi, Tái Văn nghĩ .

Tứ Phương đưa Tái Văn về trường học, lần này không khí so với lần trước tốt hơn nhiều, dọc đường đi Tái Văn đều ở bên lúi rúi nói chuyện, Tứ Phương cũng thường trả lời một chút. Rất nhanh đến cửa trường học, Tái Văn mở cửa xe, “Tôi vào rồi , anh cũng chạy nhanh về nhà ngủ đi, chúc ngủ ngon .”

“Đợi chút, ” Tứ Phương gọi cô lại, chỉ thấy anh lấy một cái hộp ở sau xe đưa cho Tái Văn. Tái Văn về mặt nghi hoặc cầm lấy, “Cái gì vậy ?”

Cẩn thận mở ra , bên trong hộp là một đám nho nhỏ cà chua hồng hồng. Tái Văn miệng không khỏi a thật to .”Cảm ơn.” Thanh âm cũng thấp .

“Hẹn gặp lại .” Tứ Phương nói.

“Vâng .” Tái Văn xuống xe, gió lạnh lùa vào xe . Tuy rằng độ ẩm rất thấp, vì sao không có cảm thấy lạnh như vậy?

7. Chương 7

Buổi sáng hôm nay, từ sớm Vương thúc đã dậy , ông sợ dậy muộn , Tứ Phương đã đi làm , dù sao cũng không muốn ngủ ,nên chờ sớm .

Từ hôm qua khi Tứ Phương hỏi ông nên tặng quà gì , về sau ông luôn nghĩ đến chuyện này . Ông cảm thấy mình lúc ấy nói như vậy thật không tốt, Tứ Phương vốn không có kinh nghiệm, nếu chọn không tốt thì làm sao bây giờ, vậy không phải là không quen được bạn gái sao .

Ngày hôm qua là lễ Noel, là ngày lễ lớn ,tặng quà rất quan trọng , nếu là cô gái ưa vật chất, thì tặng vật trang sức bằng kim cương là tốt nhất, cô gái nào cũng sẽ thích , Tứ Phương nhiều tiền như vậy để không cũng vô dụng , vì việc cưới vợ tiền không là vấn đề.

Nhưng nếu cô gái kia lại là người thuần khiết thì tặng cái gì mới tốt ? Mặc kệ thế nào thì giá trị con người mới là đạo lý mạnh nhất . Ai, Vương thúc thở dài, hiện tại cũng không dám hy vọng xa vời Tứ Phương tìm được cô gái như thế nào , chỉ cần là con gái là được rồi .

Điện thoại nội bộ vang lên, Tứ Phương ở trong điện thoại hỏi ông hôm thuốc để chỗ nào . Cái gì hôm thuốc? Chẳng lẽ Tứ Phương bị bệnh? Vương thúc ba bước thành hai bước lên lầu.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, vừa vặn nhìn thấy anh đang vọt vào buồng vệ sinh, Vương thúc nóng nảy, “Cậu bị bệnh sao? Tôi đi gọi bác sĩ .”

Tứ Phương ở bên trong nói, “Không cần, tiêu chảy mà thôi.”

“Ngày hôm qua cậu không phải ăn ở nhà sao? Làm sao đột nhiên lại bị tiêu chảy?” Nói xong mới nhớ, buổi tối hôm qua cậu ấy có ra ngoài , có phải lại ăn cái gì hay không ?

“Không có gì, đưa hôm thuốc cho tôi .” Tứ Phương nói.

Vương thúc vội vàng xuống lầu tìm thuốc tiêu chảy, lấy thêm ly nước cho Tứ Phương, anh uống thuốc xong, sắc mặt mới tốt lên một chút .

“Không có việc gì .” Tứ Phương nói. Vương thúc vẫn còn lo lắng không khỏi hỏi thêm ”Cậu hôm qua hẹn hò thế nào ? Cô ấy có thích món quà không ?”

Tứ Phương nhớ lại chuyện đêm qua, cô ấy hẳn là không chán ghét.”Rất tốt .”

Vương thúc gật đầu, yên lòng. Vẫn là không quên căn dặn một chút, “Cậu về sau đừng đi chiếc Land Rover , phụ nữ không thích đi cái đó, BMW có vẻ tốt hơn .” Những lời này ngày hôm qua ông cũng đã nói qua với Tứ Phương một lần .

Tứ Phương không nói gì, vào phòng vệ sinh đánh răng. Vương thúc nhìn anh từ chối cho ý kiến, cũng xuống lầu dặn người hầu chuẩn bị bữa ăn sáng .

Vương thúc vào phòng bếp, căn dặn Tiểu Ngọc chuyên môn nấu ăn , “Cô làm một chút cháo loãng , cùng với thức ăn sáng ,mấy miếng bánh ngọt để vào cặp lồng .”

Tiểu ngọc tủm tỉm cười hỏi, “Là để cho Hạ tiên sinh sao? Cậu ấy hôm nay không ăn ở nhà ?”

Vương thúc liếc cô một cái, “Nhanh đi chuẩn bị, hỏi nhiều làm gì .” Tiểu Ngọc le lưỡi, vội vàng đi chuẩn bị .

Ăn xong bữa sáng, Vương thúc gọi Tứ Phương lại , “Cậu hôm nay đi đâu ?”

Vương thúc bình thường rất ít khi hỏi như vậy, Tứ Phương quay đầu nói, “Hôm nay đi tới phòng làm việc, có chuyện gì sao?”

Vương thúc lấy ra một cái cặp lồng, “Bây giờ còn rất sớm, bạn gái có lẽ vẫn chưa ăn sáng, cậu đem bữa sáng này đưa cho bạn gái đi.”

Tứ Phương nhìn cặp lồng màu phấn hồng, “Cần như vậy sao?”

Vương thúc như đinh đóng cột nói, “Cần như vậy.” Sau đó đem cặp lồng màu hồng nhét vào tay Tứ Phương .

Tứ Phương cầm cặp lồng ra cửa , nhẹ nhàng để ở bên ghế phải , ngơ ngác nhìn trong một lát , mới khởi động xe.

Lại Văn vừa gặm bánh mì vừa đi vào cầu thang phòng học, hôm nay lại là cô chiếm chỗ ngồi. Liếc mắt nhìn một cái ,đoán chừng còn sớm, trong phòng học chỉ có vài người, đang gặm nốt miếng bánh mì , đột nhiên nhìn vào hàng ghế bên phải , đây không phải là Hạ Tứ Phương sao? Anh vì sao lại ở đây. Tứ Phương nhìn cô tròn mắt ngạc nhiên , cũng muốn cười, “Lại đây ngồi .”

Lại Văn kinh ngạc đi đến bên cạnh anh ngồi xuống, một cái cặp lồng màu phấn hồng đưa tới trước mặt cô .”Của em ” Hạ Tứ Phương nói.

(hix thay đổi cách xưng hô lúc này được chưa nhỉ “Cô” à “em” : “Tôi” à “Anh”,”Em”)

Lại Văn nhẹ nhàng mở nắp ra , đây là một cái cặp lồng hai tầng , phía trên có hai món rau, hai loại bánh ngọt , phía dưới là cháo trứng thịt nạc, còn có chút nóng .

“Cũng không phải anh chuẩn bị , ăn đi.” Tứ Phương nhẹ giọng nói.

Lại Văn không biết những lời anh nói có ý gì, không phải anh làm ? Vậy là mua ? Kỳ thật cũng không quan trọng, bản thân đã bao lâu không được ăn một bữa sáng như vậy , vì tiết kiệm tiền, bữa sáng bình thường đều tùy tiện ăn một chút bánh mì là được .

Lại Văn nhìn anh cười cười, cầm lấy thìa từ từ ăn, hương vị rất ngon , ” Rất ngon .”

“Ừ.” Tứ Phương nhìn cô ăn giống như con mèo nhỏ chậm rãi nuốt, khẽ ừ một tiếng .

Ăn xong, cũng sắp vào lớp , bạn học cũng vào nhiều hơn, Lại Văn dọn cặp lồng , cất vào trong túi của mình , “Em sẽ rửa sạch rồi trả lại cho anh sau.” Lại thuận tay từ trong túi lấy ra một cái túi ni lông ,cầm lấy một quả cà chua nhỏ màu hồng , “Em buổi sáng đã rửa qua , rất ngọt.”

Tứ Phương nhận lấy , bỏ vào miệng nhai , quả thật là, ngọt .”Anh đi đây .”

Đến phòng làm việc, LISA trợ lý của Tứ Phương đang nấu nước pha cà phê. Nhìn thấy Tứ Phương đi vào, vội vàng hỏi, “Hạ tiên sinh, có cần tôi pha cho ngài một cà phê không ?”

Tứ Phương khoát tay, trực tiếp đi vào văn phòng. Lisa cũng vội vàng trở về chỗ ngồi . Tuần trước số lần ông chủ đến không nhiều lắm, rất nhiều việc tích lũy ở chỗ này, phải nhanh xử lý , bằng không những người khác sẽ chê mình làm việc không hiệu quả . Nhưng mà ông chủ không đến, cô cũng không có biện pháp a.

Lisa gõ cửa hai tiếng , “Mời vào” người ở bên trong thân nhiên nói. Lisa đẩy cửa đi đến trước bàn ông chủ , “Hạ tiên sinh, đây là tài liệu Lý Huy lấy được , vụ án số 0352 ,kế tiếp phải làm như thế nào, anh ấy đang đợi chỉ thị của ngài. Còn đây là tài liệu dự đoán lợi nhuận của Trương Hữu Vi. Đây là phần tư liệu của phòng tài vụ do Vương quản lý lấy tới trong tháng này.” Lisa đem toàn bộ tài liệu đặt ở trên bàn ông chủ. Là một xấp tài liệu thật dày.

“Tốt, tôi sẽ nhanh chóng làm xong .” Tứ Phương nói.

Lisa gật đầu, ông chủ nói rất nhanh chính là rất nhanh, ông chủ tuy rằng không phải mỗi ngày đều đến đây , nhưng chỉ cần đến mọi việc sẽ được xử lý rất nhanh .

Sau khi Lisa đi ra ngoài , Tứ Phương nhanh chóng bắt tay vào phân tích tư liệu và văn kiện, rất nhanh đưa ra chỉ thị. Đang lúc vội , điện thoại nội bộ vang lên, Lisa ở đầu điện thoại nói, ” Điện thoại của cha ngài .” “Tôi nhận” Tứ Phương cầm lấy phone, thanh âm của cha anh Hạ Hữu Quân sang sảng truyền tới, “Tứ Phương, công việc tháng này xử lý xong rồi chứ ?”

“Vẫn chưa , tư liệu tháng này tôi còn chưa lấy , hôm nay làm việc ở văn phòng , ông làm cho người mau chóng mang lại đây.”

“Tiểu Thạch vì sao còn chưa đưa tới , không phải tuần trước hấn đã mượn qua sao? Vì sao còn chưa xong .” Tiểu Thạch là người tâm phúc nhất của Hạ Hữu Quân, chuyên môn phụ trách khoản mục này .

“Ông cho người đưa tới đi, tôi gác máy.” Tứ Phương trực tiếp gác điện thoại .

Hạ Hữu Quân nhìn điện thoại bị cắt, giận mà không dám nói gì a. Ông vẫn rất sợ đứa con trai này của mình , cứ nghĩ ông Hạ Hữu Quân ở vùng Vĩnh Châu này cũng coi như có danh tiếng, nhưng là ở trước mặt con, chỉ sợ kêu là cẩu hung(người nhất gan vô dụng) cũng chưa tới . Lời nói của con ông trên cơ bản là thánh chỉ, còn ông nói, con ông chỉ là tùy tiện nghe một chút. Lúc ông tức giận, nhiều nhất chỉ dám mắng một câu “Xú tiểu tử”[tiểu tử thối =)]) cũng không dám nói cái gì khác.

Vì muốn con ông hỗ trợ, lời hay ý tốt ông đã nói hết, nhưng con ông vẫn rất thờ ơ, cuối cùng ông không tiếc dùng khổ nhục kế, rốt cục cũng bắt con trai ông thỏa hiệp, chính là đáp ứng xử lý toàn bộ công việc của công ty . Hạ Hữu Quân hắc hắc cười trộm, việc làm ăn của gia đình đã tiếp xúc qua , tại sao phải sợ nó chảy ra khỏi Ngũ Chỉ Sơn của mình nữa chứ ?

(Ngũ Chỉ Sơn:năm ngón tay, ý nói nằm trong lòng bàn tay)

Các khoản này muốn xử lý tốt , cũng không phải dễ dàng . thành phố Vĩnh Châu 60% đều sống về đêm , một phần hai chỗ ăn chơi đều là địa bàn của Hạ Hữu Quân , không những vậy ,ông còn sở hữu rất nhiều đất đai , các công trình lớn , nhà máy khai thác đá , đất cát , nhà máy xi măng . Ông rất thích một bộ phim Mỹ giáo phụ (Người đỡ đầu), ông cho rằng hắc đạo không chỉ có mỗi việc đánh nhau giành địa bàn , hắc đạo cũng phải thành lập công ty kinh doanh. Cũng bởi vậy bang hội của ông ở Vĩnh Châu đã đứng sừng sững mười mấy năm không đổ , có một không hai .

Con ông tuy rằng không muốn quản lý sự nghiệp bang hội của ông , nhưng cuối cùng đáp ứng điều hành công ty , nếu gặp vấn đề gì, cũng sẽ thông báo cho ông nên cải thiện như thế nào , hiện tại ông cảm thấy như hổ thêm cánh, công ty khẳng định sẽ càng ngày càng tốt hơn . Về phần bang hội ,ông cho rằng đó chỉ là chuyện sớm hay muộn , ông còn trẻ còn còn khỏe, ông còn có thể chờ.

Chị Trần vỗ bả vai của cô chớp mắt , “Soái ca lại tới đón chứ .”

Lại Văn ngưỡng ngừng vội vàng thu dọn mấy cái ly , sau đó ra phía sau rửa . Bởi vì buổi tối cô phải làm thêm, cho nên buổi tối cô cùng Tứ Phương cũng không có thời gian hẹn hò , một tuần trước cô nhìn Phương đi vào tiệm cà phê, lại ngồi vào bàn số 4 cũng rất hoảng sợ.

Tứ Phương gọi một ly cà phê, sau đó mở máy tính xem văn kiện, có lẽ là xử lý công việc, đến mười một giờ anh tắt máy tính, chờ Lại Văn tan tầm, anh lại cùng Lại Văn tản bộ một đoạn đi về trường học. Có khi sẽ đến cửa hàng ăn đồ nướng.

Hôm nay khách vẫn rất nhiều, từ khi Tứ Phương mỗi ngày đến đây uống cà phê ,trong quán khách đột nhiên nhiều lên, rất nhiều học sinh ,sinh viên đến từ các trường gần đây . Các cô ấy có đôi khi vụng trộm nhìn Tứ Phương khe khẽ nói nhỏ. Nhìn qua nhiều lần, Lại Văn cũng không thể trách gì . Cô phát hiện Tứ Phương hoàn toàn không để ý , chỉ chuyên tâm nhìn vào máy tính của mình .

Sau 10 giờ khách cũng bớt dần , Lại Văn cầm một ly nóng sữa đến cho Tứ Phương, ,ngồi xuống đối diện.”Đừng uống cà phê hoài được không , đổi vị không phải tốt sao, uống chút sữa nóng đi.”

Tứ Phương nhìn cô cười cười, nghe lời bưng sữa lên uống.

Lại Văn hai tay bưng má nằm sắp ở trên bàn nhìn anh, “Có thể hỏi anh một vấn đề được không ?”

“Ừ?” Tứ Phương đặt cái ly xuống nhú mày .

“Lần đó vì sao cô gái kia lại hất cà phê lên người anh ?” Lại Văn muốn hỏi vấn đề này đã lâu , hôm nay rốt cục cô cũng tìm được cơ hội.

Tứ Phương đem máy để qua một bên, im lặng nhìn cô .”Cô gái kia là con gái của thầy giáo anh , bởi vì anh không nhận điện thoại của cô ấy, cho nên mới như vậy.”

“Ừ ,đoán chừng cô gái ấy cảm thấy thật mất mặt đi .” Lại Văn đoán.

“Có lẽ” Tứ Phương nhìn cô, nhẹ giọng nói.

“Anh đợi một chút, em sẽ ra liền, hôm nay chị Trần có việc, ông chủ nói có thể đóng cửa sớm .” Lại Văn đứng lên nói.

Từ trong quán đi ra, Lại Văn giẫm giẫm chân, “Thật lạnh “.

Tứ Phương đang bước chậm một bên , tay khe nâng, lúc này Lại Văn đột nhiên hoảng hốt , anh ấy có phải muốn cầm tay của cô hay không? Sau đó cô nhìn anh tạm dừng, lại dứt tay vào túi quần .

Lại Văn ngây ngốc một lát , sau đó làm ra một hành động vô cùng dững dặc , cô nắm lấy tay của Tứ Phương . Chuyện này không cần phải nói ,về sau mỗi lần nhớ lại cô đều bội phục bản thân mình gan lớn.

Khi cô cầm tay Tứ Phương trong nháy mắt kia , phỏng chừng Tứ Phương cũng bị dọa, bởi vì cô cảm giác Tứ Phương run lên một chút, sau đó dừng bước, về mặt ngây dại ra nhìn cô .

Lại Văn mặt đỏ như bồng , nhưng lại không muốn đột nhiên rút tay về , chỉ có thể hét lên, “Chúng ta đi ăn đồ nướng đi. Hôm nay muốn ăn gà nướng.”

Đáng thương cho Hạ Tứ Phương, lại bị cô dắt đi ăn đồ nướng, sau đó buổi tối về nhà lại phải uống thuốc tiêu chảy ..

Đến quán ăn , chọn vài loại thường ăn , lại ngồi xuống bàn bên cạnh quán . Lại Văn như thường lệ giúp Tứ Phương lau ghế ,lau mặt bàn .

Đồ nướng trong chốc lát đã được mang lên , Lại Văn cảm thấy xấu hổ, chỉ lo vùi đầu vào ăn, cũng không dám giống như bình thường cùng Tứ Phương nói chuyện .

“Không vệ sinh lắm , không cần ăn nhiều như vậy.” đồ ăn trong tay Tứ Phương đến nửa ngày cũng chưa ăn hết ,anh nhìn Lại Văn chỉ mãi vùi đầu vào ăn, lo lắng cô ăn nhiều quá cũng sẽ bị tiêu chảy như anh , không khỏi lên tiếng nhắc nhở .

“Đồ nướng lúc nào cũng vậy , cũng không vệ sinh lắm . Nhưng em rất khỏe mạnh , ăn nhiều đến mấy cũng không sao .” Lại Văn không thêm để ý nói . Cô nhìn Tứ Phương một bộ muốn nói lại thôi , cảm thấy kỳ quái, về mặt này của anh cô chưa từng nhìn qua ”Anh, anh không phải là không được đấy chứ ?”

Tứ Phương ngại ngùng lắc đầu, ngượng ngùng nhìn cô .

“Dạ dày không thoải mái sao? Hay là tiêu chảy?” Lại Văn về mặt khẩn trương hỏi.

Tứ Phương nhìn cô khẩn trương, không khỏi trấn an nói, “Không có gì , chỉ là dạ dày có chút không thoải mái.”

“Anh vì sao không nói sớm.” Lại Văn vô cùng ân hận , đồng thời cũng có chút đau lòng, anh thật sự khác với những người đàn ông cô đã gặp , trừ khuôn mặt lạnh như băng cùng bộ dáng đậm mạc không để ý đến ai , thật ra anh là người rất chân thành , ngại ngùng, coi trọng cảm tình, cũng rất cẩn thận.

Tứ Phương nhìn khuôn mặt ảo não của cô có chút không nói nên lời , tuy rằng mỗi lần ăn xong đều bị tiêu chảy, nhưng anh vẫn không muốn cự tuyệt, bởi vì mỗi lần bọn họ ngồi ở đây , Lại Văn đặc biệt thả lỏng, nói cũng đặc biệt nhiều, nói chuyện trời đất, tùy tiện cười đùa , ở bên người cô anh đều đã cảm thấy rất vui vẻ hạnh phúc . Anh thích chính là giờ phút đó, không nghĩ cự tuyệt.

8. Chương 8

Vừa từ bên ngoài về Vương thúc thấy tiểu Ngọc đang rửa chén liền hỏi ”Tứ Phương về chưa ?”

Tiểu Ngọc nói, “Hạ tiên sinh đã lên lầu , đã ăn rồi, đang xem phim hoạt hình !”

“Cái gì? Xem phim hoạt hình?” Vương thúc nhăn mặt, lầu bầu một câu , “Lúc nhỏ cũng chưa bao giờ xem , bây giờ lại xem phim hoạt hình.”

Ông không tin lời Tiểu Ngọc lắm , quyết định tự mình lên lầu nhìn một cái, còn chưa lên đến lầu 3, đã nghe thấy tiếng khóc phát ra từ TV , lại là tiếng Nhật .

Vương thúc ở cạnh cửa nhìn vào, cái TV vốn không có người xem, hiện tại đang chiếu một bộ phim hoạt hình, nhưng lại là phim hoạt hình Nhật . Ông kinh ngạc đến miệng cũng quên không khép lại .

Có chuyện gì thế này ? Hạ Tứ Phương chẳng lẽ cãi lão hoàn đồng ? Nhưng lúc còn nhỏ cậu ấy cũng chưa bao giờ xem qua loại phim hoạt hình ngây thơ như vậy .

“Vương thúc” đang xem tivi Tứ Phương để ý thấy Vương thúc ,quay đầu hỏi thăm.

“Cậu đang xem cái gì vậy ?” Vương thúc hỏi

“Vua hải tặc ” Tứ Phương vừa nhìn màn hình vừa trả lời.

Hải cái gì? Cái gì vậy ? .Vương thúc kỳ thật cũng không rõ đó là cái gì ,nhưng lại không sao hỏi lại được .

“Hôm nay không đi làm sao ?” Rõ ràng là thời gian làm việc tại sao lại ngồi xem phim hoạt hình ? Vương thúc khó hiểu.

“Àn, buổi tối đi.” Tứ Phương không tập trung nói.

“Cậu xem cả đêm qua ?” Khó trách buổi sáng không đi đâu , bộ phim hoạt hình này có gì hay chứ ?

“Àn, Lại Văn thích phim này.” Văn không tập trung như cũ.

Lại Văn? bạn gái Tứ Phương là Lại Văn? Xem ra cô Lại Văn này rất có lực ảnh hưởng nha, cuộc sống khi còn nhỏ của Tứ Phương chưa từng biết thế nào là phim hoạt hình, hiện giờ thật khiến cho người ta kinh ngạc !

Xem ra cô gái tên Lại Văn rất được Tứ Phương để ý . Thật muốn nhìn thấy cô ấy . Vương thúc nghĩ .

Đúng rồi, như thế nào lại quên Lý Tảo Phát , chỉ cần đến hỏi tiểu Lý chẳng phải là sẽ biết sao , tin tức của tiểu tử kia luôn luôn nhanh nhẹn mà .

Vương thúc hưng phấn đi xuống lầu.

Vừa mới để cặp lồng xuống bàn , Văn Khiết ở đối diện ký túc xá gọi Lại Văn, “Này Lại Văn, dưới lầu có người tìm cậu, nhanh lên .”

Lại Văn không biết ai tìm cô , Tứ Phương đã hẹn buổi tối gặp, chẳng lẽ lại là Lại Vũ? Kinh hãi vội vã đi xuống lầu. Đi vào cửa , lại không thấy bóng dáng Lại Vũ, vậy ai muốn tìm cô đây ?

Một chú đã hơn 50 tuổi đi đến trước mặt Lại Văn hỏi, “Cô là Lại Văn?” Lại Văn nhìn người đàn ông , mái tóc bạc ngắn được chải cẩn thận, áo khoác đen , trong tay cầm theo một cái cặp lồng giữ nhiệt .

Lại Văn vẽ mặt mang dấu hỏi , hoàn toàn không biết người này , nhưng nhìn cái cặp lồng màu hồng phấn kia , rất giống cái cặp lồng của Tứ Phương đưa cho cô .

“Cô có lẽ không biết tôi , tôi là người nhà của Tứ Phương.”Người đàn ông kia nói.

Hóa ra là người nhà của Tứ Phương, “Anh ấy không có việc gì chứ ?” Người nhà của Tứ Phương sao đột nhiên lại đến tìm cô .

“Ha ha, đừng lo lắng, Tứ Phương vẫn khỏe, tôi chỉ muốn tới đây chào cô .” Người đàn ông kia cười hớ hớ nói.”Lúc tôi tới nhìn thấy phía trước có một tiệm Fastfood, chúng ta qua đó ngồi một chút.” Người đàn ông nhìn nàng, vẽ mặt tha thiết nói.

(Fastfood :Tiệm thức ăn nhanh)

“Được, đi thôi” Lại Văn đi theo , “Tôi gọi là Hách Lại Văn, ông có thể gọi tôi là Tiểu Văn.” Người đàn ông này mỗi một câu đều gọi là cô , Lại Văn thật sự không nhận nổi .

“Tốt, Tiểu Văn.”Người đàn ông cười hớ hớ như biết nghe lời, cô gái này rất khả ái ,rất thân thiết , ừ , không tệ không tệ .

Vào tiệm Fastfood ngồi xuống, người đàn ông đem cặp lồng giữ ấm để lên trước mặt cô, “Tiểu Văn, đây là canh gà nấu ở nhà , các cô gái ăn canh gà nhiều sẽ rất tốt cho đường nhan .”

Lại Văn cảm thấy ngượng ngùng, “Cám ơn chú .” Sau đó lại nói thêm một câu, “Canh tôi sẽ uống hết, làm phiền chú quá .”

Người đàn ông thấy cô nhận canh, tâm tình rất tốt , “Tiểu Văn, đột nhiên tới tìm cô , chắc cô sẽ rất giật mình , ha ha, tôi chủ yếu chỉ muốn tới chào hỏi mà thôi . Cô cùng Tứ Phương ở cùng một chỗ thấy thế nào ?

“Chúng tôi , rất tốt .” Lại Văn ngập ngừng nói.

“Vậy là tốt rồi, Tứ Phương đưa nhỏ này không biết nói chuyện, lại có vẻ hiền như khúc gỗ , nếu có chọc giận cô , cô cũng đừng tha thứ cho cậu ấy .”

“Anh ấy rất tốt ” nói hiền như khúc gỗ hình như hơi nghiêm trọng, Lại Văn nghĩ .

“Ha ha, chỉ cần cô đối với cậu ấy không có ý kiến là được. À nói nhỏ cho cô biết , cô là mối tình đầu tiên của cậu ấy đấy . Đừng nhìn cậu ấy đã 24 tuổi , công tác, sự nghiệp đều rất tốt, nhưng với tình cảm thì...thực sự chưa có kinh nghiệm .” Người đàn ông xúc động nói, “Ài, tôi nhìn Tứ Phương lớn lên , cũng hy vọng cậu ấy có một tình yêu cùng gia đình mỹ mãn.”

“Chú à, anh ấy rất tốt , không nghiêm trọng như lời chú nói đâu .” Đúng là không cha mẹ nào nghĩ con mình đã lớn , Lại Văn nghĩ .

“Lại Văn, Tứ Phương rất thích cô , tôi hi vọng hai người ở chung với nhau thật tốt , cô có thể đối xử tốt với cậu ấy, được không? Cô không biết Tứ Phương khi còn nhỏ có bộ dáng như thế nào đâu , nếu cô gặp con người cậu ấy trước đây , sẽ cảm thấy hiện tại cậu ấy cảm thấy hạnh phúc đến cỡ nào .”

Lại Văn nghi ngờ hỏi ”Anh ấy trước đây như thế nào ?”

“Khi cậu ấy còn nhỏ , cả ngày chỉ chơi với quả bóng cao su...”

Nghe người đàn ông kể về chuyện trước đây của Tứ Phương ,tuy rằng chú ấy đã hơn năm mươi tuổi nhưng khi nhớ lại những hình ảnh này vẫn không cầm được nước mắt.

Nhìn người đàn ông cúi đầu vụng trộm gạt lệ, Lại Văn cũng muốn khóc, hóa ra là như vậy a, bề ngoài lạnh lùng của Tứ Phương hóa ra có tuổi thơ như vậy.

Hóa ra anh ấy là một viên bi thô ráp vị đánh nát , lại chậm rãi chấp vá lại linh hồn yếu ớt của mình . Cô không dám tưởng tượng trước 9 tuổi Tứ Phương đã trải qua đau khổ như thế nào, loại tra tấn nào, mới bị tàn phá thành bộ dáng kia , chỉ biết đóng kín tâm hồn mình .

Trước mắt giống như hiện lên bóng dáng của một cậu bé đang lạnh run nép vào góc tường, Lại Văn nghĩ không biết đó có phải do là chính cô hay không , nhớ lại kí ức khi còn tuổi thơ của mình , cô thực ra hiểu được cậu bé kia đang nghĩ gì .

Lại Văn lau nước mắt ,nhìn trong ánh mắt thương hại của người đàn ông kia , cô cầm lấy cặp lồng giữ nhiệt , chạy ra khỏi tiệm Fastfood.

Đứng ở không góc đường , cô rút cục không tìm nổi mà khóc lớn lên .

Rất nhiều lúc cô không thể khóc ? Cô hẳn là phải khen ngợi bản thân mình ? Nhưng có thể hay không ,đến một lúc nào đó cô có thể khóc lên thật to? Vì trong kí ức nho nhỏ đó, có một ánh mắt đen trầm lặng , cơ thể nho nhỏ quật cường giãy dụa, cô độc mà thiếu thốn sinh mệnh, che dấu bằng việc cười vui, nhưng thật ra chính là mù mịt ở tương lai.

Vì tất cả hết thảy này

Giờ phút này cô có bao nhiêu đau khổ , thì Tứ Phương cũng khổ sở bấy nhiêu.

Tứ Phương nâng đồng hồ , đã 6 giờ rưỡi , Lại Văn vì sao còn chưa đi làm ? Anh gọi điện thoại cho cô , vì sao lại không có ai bắt máy ?

Có người từ sau vỗ vai anh , là một nhân viên trong quán , thường nghe Lại Văn gọi cô là chị Trần .

“Lại Văn gọi điện thoại nói hôm nay không đến ,cô ấy bị bệnh .”

Tứ Phương trầm mặc không nói gì, một lát sau, anh hỏi cô , “Cô ấy gọi điện thoại đến ?”

“Đúng vậy “

“Số bao nhiêu?”

“Cái gì?” Trần Kiều nhất thời không phản ứng kịp .

” Số điện thoại của cô ấy là bao nhiêu?”

“Cậu tới đây ,tôi tìm cho .” Trần Kiều nói.

“Cạch” ghế dựa đột nhiên bị đẩy ra, Tứ Phương đã đứng lên.

Trần Kiều sững sốt, vội vàng dẫn anh đến bên quầy Bar .

“Lại Văn, đừng ngủ, điện thoại của cậu, là một người đàn ông , mau tới nhận .” Mai Mai lắc lắc cánh tay Lại Văn.

“Àn” Lại Văn chậm rãi đứng lên, buổi chiều hôm nay ở một góc không người, cô khóc suốt hai giờ, mắt sưng như hai quả đào nhỏ . Khóc lâu quá nên bây giờ cảm thấy rất mệt ,bước lảo đảo bước về ký túc xá, lập tức nằm trên giường liền không muốn đứng dậy . Nằm nghỉ chưa đến nửa giờ, cô cảm thấy muốn ới , sau lại nhện không được, “Oa” phun ngay bên giường.

Khi đó ký túc xá đã không còn ai, bọn họ đều đang đi học đi. Cô nỗ lực đứng lên, lấy ga giường bao lại ,dọn dẹp một lát , thật sự không có sức làm tiếp , lại ngã ra giường ngủ tiếp , mãi cho đến bọn bạn trở về. Giai Giai giúp cô mua thuốc , cô uống xong gọi điện thoại cho chị Trần, tiếp theo lại ngủ.

“Ừ ” Lại Văn mệt mỏi cầm lấy phone, ánh mắt không có tiêu điểm. Bên kia điện thoại im lặng . Lại Văn trong lòng khẽ động , cô biết bên kia là ai, nước mắt không còn theo ý mình , chậm rãi chảy xuôi.

“Uống thuốc chưa ?” Tứ Phương hỏi.

“Ừ ” Lại Văn tùy ý khẽ ừ. Cô sợ hãi nếu mình nói chuyện ,sẽ không khống chế được mà khóc lên .

“Vương thúc nói buổi trưa tìm em , em đã ăn canh chưa? Vì sao đột nhiên sinh bệnh.” Tiếng nói trầm thấp của Tứ Phương từ bên kia điện thoại truyền đến.

Nước mắt càng lúc càng chảy nhiều , đúng là Tứ Phương rất nhạy cảm .

“Em có thể xuống dưới đây không ?” Tứ Phương hỏi cô.” Em xuống dưới được không ? “

Lại Văn cô gắng ngăn nước mắt, nhưng nước mắt giống như bị kim nén đã lâu , hoàn toàn không nghe lời của cô nữa .

Trâm mặc giăng co một lúc lâu , hai bên điện thoại chỉ còn lại tiếng hít thở.

“Ừ” cuối cùng Lại Văn nói.

Lại Văn đi đến cửa ký túc xá ,nhìn thấy Tứ Phương một tay cầm túi ni lông, đứng ở bên ngoài lưới sắt , không để ý đến cái chỉ trở của sinh viên , anh mím môi , đầu cúi hấp , hiện ra sự mất mát, như có suy nghĩ.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô , Tứ Phương đột nhiên ngẩng đầu lên. Hiện tại đúng là thời gian mở cửa, có rất nhiều sinh viên tiến vào . Lại Văn không muốn người khác nhìn thấy nên không nói gì trực tiếp đi đến khu vườn phía sau trường , người dần dần ít đi .

Lại Văn đến dưới một tán cây khô héo thì đứng lại, xoay người lại nhìn Tứ Phương. Sắc mặt của anh so với lần gặp đầu tiên thì tái nhợt một chút, lông mi càng đen đậm . Đây là lần đầu tiên Lại Văn cẩn thận ngắm nhìn mặt khuôn mặt của Tứ Phương.

“Anh nghe nói , em đã đi bác sĩ ? Bác sĩ nói thế nào?” Tứ Phương không đi tìm hiểu cảm xúc nơi đáy mắt của cô , nhẹ nhàng kéo tay cô , nắm trong tay.

“Biết không? Đây là lần đầu tiên anh chủ động nắm tay của em .” Lại Văn quay lại cầm tay anh .

“Thực xin lỗi” Tứ Phương nhìn vào mắt của cô .

“Vì sao nói xin lỗi, ” Lại Văn đôi mắt đen của anh , “Không nên xin lỗi, anh rất tốt.” Lại Văn muốn cổ vũ cho anh .

Tứ Phương nắm tay cô thật chặt, hơi cúi đầu, không nói gì .

“Canh gà em đã uống hết, ngon lắm , ” thực ra cô chưa uống , ” cảm ơn Vương thúc giúp em “

“Ừ” Tứ Phương lấy túi ni lông , bên trong là cháo Quảng Đông ” Ăn hết cháo rồi nghỉ ngơi cho tốt .”

“Em sẽ ăn .” Lại Văn chà xát bàn tay lạnh lẽo vì bị đông lạnh của Tứ Phương “Anh cũng về sớm đi, hôm nay rất lạnh.”

Tứ Phương rốt cục vẫn nhịn không được nâng tay vuốt ve cái trán của cô , không có cảm giác đặc biệt nóng, “Bác sĩ nói thế nào? Có sốt không ?”

“Đã uống thuốc rồi , hiện tại đã đỡ hơn nhiều, có thể là quá mệt mỏi , nghỉ ngơi một ngày là khỏe .”

Tứ Phương cầm lấy tay cô nhét vào túi áo , “Chăm sóc bản thân cho tốt .”

Lại Văn trong lòng có vị chất , cô giang hai tay, ôm anh . Ấm áp cảm thông .

9. Chương 9

Buổi sáng lúc lên lầu Vương thúc thật sự bị hù cho giật mình , trong nhà ông nghĩ mình là người dậy sớm nhất , không nghĩ tới Tứ Phương đã dậy từ lâu , anh đang ngồi xem phim hoạt hình trên TV . Nghe thấy tiếng động anh quay lại . Biết là Vương thúc, anh lại tiếp tục xem tivi.

“Mới sáng sao đã xem phim hoạt hình rồi ?”

Chờ cả buổi mới nghe anh đáp lại , “Lại Văn đã xem gần hết .”

“Lại Văn là một cô gái tốt .” Vương thúc xúc động nói.

“Ừ.”

Vương thúc nhìn anh còn muốn xem , cũng không dám bảo anh đi nghỉ ngơi. Đang chuẩn bị xuống lầu, Tứ Phương lại quay đầu nói, “Buổi sáng nấu thêm cháo trứng thịt nạc, tôi muốn mang đi.”

Vương thúc cứ nghĩ là bữa sáng làm cho Lại Văn ,nhanh chóng đi xuống lầu kêu tiểu Ngọc bắt đầu hầm cháo.

Lại Văn nhờ Mai Mai xin phép, buổi sáng không đi học. Lúc Tứ Phương đi lên, những người khác đều đã đi học , chỉ còn mình Lại Văn đang vội vàng rửa mặt. Đây là lần đầu tiên Tứ Phương ký túc xá của cô.

Tứ Phương mở cặp lồng ra, lấy thìa , “Đang lúc cháo còn nóng nhanh ăn đi .”

Lại Văn ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cháo, không nghĩ là anh đi lên , vốn đang nghĩ đợi chút nữa đi xuống mua bánh mì ăn đỡ .

“Đã khá hơn chút nào chưa ?”

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi , anh yên tâm .”

“Qua vài ngày nữa nếu rảnh thì qua nhà anh ăn cơm, Vương thúc nói muốn nấu cơm cho em ăn. Giữa trưa cũng được .”

Đang ăn cháo Lại Văn yên lặng dừng lại, tối hôm qua cô đã suy nghĩ thật lâu ,thật kĩ, đã có quyết định của mình ,tuy rằng rất khó .

Cô nghiêm túc nhìn Tứ Phương, “Em có việc muốn nói với anh ”

“Chuyện gì?”

Lại Văn không dám nhìn thẳng vào mắt anh , “Chúng ta chia tay đi, chúng ta không thích hợp.”

Đôi mắt Tứ Phương mở lớn , kinh ngạc , “Cái gì?” Anh thật sự không thể tin.

Trái tim của Lại Văn đập mạnh , giống như máu đang ngừng chảy vậy , khó khăn mới nuốt được nước miếng, cô lập lại một lần nữa , “Chúng ta không thích hợp.”

“Vì sao?” Câu hỏi nhanh chóng mà ngắn ngủi.

“Tôi sai rồi, lúc bắt đầu tôi vẫn nghĩ anh là một hoa hoa công tử , tôi thực sự có nguyên nhân của mình , tôi muốn tìm một người bạn trai, có thể ở bên tôi trong một khoảng thời gian, sau đó sẽ chia tay . Tôi từ trước đến giờ đều muốn đi ra nước ngoài , đây là kế hoạch cũng là giấc mộng bấy lâu của tôi ,cũng là cái đích để tôi cố gắng . Tôi không muốn từ bỏ cuộc sống ,từ bỏ mơ ước của mình , đồng thời tôi cũng không muốn lừa gạt anh thêm nữa . Cho nên, chúng ta vẫn khác xa nhau .”

(Hoa hoa công tử: con nhà giàu , công tử bột chỉ biết ăn chơi)

“Đây là lý do của em sao?”

“Đây là cuộc sống của tôi ” Lại Văn cảm thấy một câu này có thể tóm lại mọi lý do của cô .

Tứ Phương ngồi ở bên giường, đầu buông xuống , hai tay đặt ở trên đùi, gất gao nằm cùng một chỗ.

“Anh có thể chờ em .” Trầm mặc một lúc lâu Tứ Phương nói.

Trong nháy mắt đó, trong lòng Lại Văn như bị trúng đòn , các loại cảm xúc đè ép khiến cô không thở nổi, nước mắt cũng không khống chế được chảy ra, không biết có phải trước kia chưa từng khóc hay không , hai ngày nay nước mắt như muốn chảy đủ cả đời .

“Tôi, tôi không nghĩ. . . . trở về nơi này.” Lại Văn nghẹn ngào nói ra nguyện vọng ấp ủ đã lâu trong lòng . Cho dù là một cô hôn dã quỳ, cô cũng hy vọng có thể có một vùng đất mới , nơi cô có thể tự do tự tại, bắt đầu một cuộc sống mới .

(cô hồn dã quý: người không nơi nương tựa)

Trong phòng không khí trầm mặc kéo dài.

“Thật sự không thể sao?” Đã bước ra cửa, Tứ Phương cuối cùng nhin không được lại hỏi, bàn tay nắm chặt lộ ra một mảng trắng xanh .

“Thực xin lỗi” Lại Văn nghen ngào thành tiếng.

Tứ Phương bước đi như vô định , không cẩn thận đụng vào một người đàn ông , bị người đàn ông kia giữ lại mắng chữi , “Đi đường không có mắt à , mẹ nó, hôm nay thật không may ” .

Tứ Phương ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn vào người đàn ông .

Người đàn ông cao to thấy anh nhìn thẳng vào mình , trong lòng hoảng hốt , lại cầu nhàu một câu, “Mẹ nó, đồ quái gở .” Xoay lại chạy lấy người, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn nhìn Tứ Phương.

Nhìn mỗi bước đi cẩn thận của hấn, Tứ Phương khẽ cười cười, đến khi người đàn ông hoàn toàn biến mất , anh mới xoay người lại, tiếp tục đi .

Lúc này, anh mới phát hiện bây giờ đã là buổi tối , đèn ở trên đường đã sáng . Anh nhìn quanh bốn phía, nhưng không biết tại sao cảm thấy mọi vật đều trở nên rất xa lạ , ngã tư đường xa lạ, phòng ở xa lạ, con người xa lạ.

Lúc này di động trong túi quần của Tứ Phương vang lên, là Vương thúc.”Tứ Phương, Cậu buổi tối có về nhà ăn cơm không ?” Vương thúc ở đầu bên kia hỏi

“Vương thúc, ông tới đây đón tôi , ví tiền của tôi bị trộm .” Tứ Phương bình tĩnh nói.

Bên kia Vương thúc bị dọa nhảy dựng lên , “Cái gì? Tại sao có thể như vậy ? Vậy bây giờ cậu đang ở đâu ?”

“Không biết” Tứ Phương nhìn về bốn phía , ” Hình như ở ngoài thành phố ? ? ?”, Tứ Phương nhìn thấy phía trước có một bảng hiệu chỉ dẫn đã lên đèn ,lóa lên .

Lúc Vương thúc tìm được Tứ Phương, mới biết được vì sao anh không biết bản thân đang ở nơi nào. Đây là phía sau một nhà ga nhỏ ,có tiếng làng chơi (khu tập trung nhiều kỹ viện, vũ trường, quán bar.) ,ông không biết vì sao đột nhiên Tứ Phương lại chạy đến nơi này, hơn nữa còn bị trộm mất ví tiền. Nhưng là nhìn bộ dáng im lặng không nói của anh , Vương thúc cũng không dám hỏi nhiều .

Buổi tối Vương thúc vẫn không cảm thấy buồn ngủ , ông cảm thấy hôm nay Tứ Phương có gì đó không đúng , không biết có phải cãi nhau với Lại Văn hay không , muốn gọi điện thoại hỏi Lại Văn một chút , nhưng điện thoại của Lại Văn tắt máy . Cách một giờ, Vương thúc đều lên lút đi đến lần 3 ngó qua Tứ Phương, nhưng mỗi lần đi lên, Tứ Phương đều ngồi trước TV im lặng xem phim hoạt hình. Vì sao lại xem suốt đêm thế này ? Vương thúc thật sự không hiểu được .

Tám giờ sáng , Tứ Phương tắt tivi, xuống lầu ăn sáng. Ở ngay vị trí anh thường ngồi , trên mặt bàn là ví tiền anh bị mất hôm qua . Tứ Phương cũng không nhìn qua, trực tiếp bỏ vào túi.

Vương thúc bưng một chén cháo tới trước mặt anh , “Tiểu Vũ hỏi xử lý như thế nào?” Tứ Phương không có tinh thần nói, “Việc nhỏ, không cần thiết .”

Vương thúc gật gật đầu, “Được .”

Đã mười một giờ, tan ca. Lại Văn lấy áo khoác, chào chị Trần , đi về trường học.

Hai ngày bị bệnh không có dấu hiệu tốt lên , Lại Văn vẫn không thèm ăn, ăn vào cũng không ngon, thường xuyên nôn mửa, bác sĩ nói cô bị cảm lạnh, mỗi ngày đều uống thuốc nhưng lại không thấy đỡ hơn . Cô vẫn là kiên trì đi làm thêm, tuy cô muốn nhờ Tiểu Bạch làm dùm một ca ,nhưng cô nhớ đã lâu cũng không thấy đáp lại , Lại Văn sợ sẽ phải bỏ đi công việc này .

Ngoài trời có mưa phùn , đã qua một tuần , đây cũng là thời gian lạnh nhất trong năm , đáng tiếc thành phố này ít khi có tuyết, mùa lạnh cũng chỉ có mưa phùn ,càng khiến không khí thêm rét buốt ...

Lại Văn không mang ô, cô kéo mũ áo khoát đội lên đầu , chỉ để lộ khuôn mặt nho nhỏ . Trên đường có rất nhiều người không mang ô vội vàng trở về nhà , chắc là có một nơi ấm áp đang chờ họ trở về , Lại Văn nghĩ . Cô bước chậm, hít thở không khí lạnh ban đêm , cũng không vội đi nhanh .

Trước mặt là một cô gái hơn hai mươi, giơ tay che đầu, chạy chậm tới đây, lại không cẩn thận đụng vào Lại Văn, cô gái kia ngượng ngùng xin lỗi, Lại Văn cười cười không có gì , cô gái ngại ngùng gật đầu, tiếp tục chạy đi .

Lại Văn quay đầu nhìn bóng lưng của cô , lại thêm một cô gái về trễ , thật ngại ngùng đáng yêu. Khi muốn xoay người lại , đột nhiên nhìn thấy một người , cô dừng bước , ngạc nhiên đứng nhìn người kia .

Anh mặc một chiếc áo gió mỏng , cổ áo dựng thẳng , anh cũng không cầm ô, tóc bị mưa làm ướt , trên tóc còn dính một nhánh cây , giọt nước theo sợi tóc chảy xuống , dọc theo thái dương ,men theo gò má gầy rơi xuống . Anh dút tay vào túi quần , ánh mắt chăm chú nhìn cô .

Đầu óc Lại Văn nhất thời trống rỗng, im lặng nhìn Tứ Phương. Mà Tứ Phương cũng đứng tại chỗ, không bước lên, cũng không lùi lại , chỉ bình tĩnh nhìn cô .

Lại Văn trong lòng vừa cảm thấy ấm áp lại vừa cảm thấy chua xót, tình cảm lúc mới bắt đầu , là do cô tự chọn, cũng có một mục đích khác, Tứ Phương vô tội lại bị cô kéo vào , khi cô nghe Vương thúc kể chuyện trước đây của Tứ Phương , lương tâm của cô , sự thương hại của cô , sự cảm động của cô đã giúp cô đưa ra quyết định chia tay, nếu kết cục của chuyện tình cảm này nhất định là chia tay, vậy không nên bắt đầu , ít nhất bây giờ đã chấm dứt , như vậy sẽ không còn gây tổn thương cho Tứ Phương nữa .

Nhưng nhìn Tứ Phương đứng trong mưa, cô không khỏi muốn khóc , anh ấy tốt như vậy , lại không vì cô thay đổi thất thường mà giận cô , mắng cô, anh chỉ đứng yên lặng ở trong mưa nhìn cô .

Lại Văn dút khoát xoay người , tiếp tục đi về phía trước. Nếu đã kết thúc bản thân cô không có quyền hối hận . Tứ Phương, anh đáng có một người con gái tốt hơn em , một ngày nào đó anh sẽ quên đi chuyện này .

Mưa càng rơi càng lớn , rớt trên mặt lại có vị mặn lãnh lẽo . Lại Văn đưa tay chùi mạnh , không biết là mưa hay là nước mắt. Bước chân của cô càng lúc càng nhanh, cơ hồ muốn chạy. Không dám nhìn lại cũng không dám quay đầu, chỉ lo chạy về phía trước, giống như mười tám năm ngắn ngủn làm người của cô ,liều lĩnh bước về phía trước.

Tứ Phương nhìn Lại Văn kích động chạy đi, cũng không đuổi theo, khoảnh khắc Lại Văn đột nhiên xoay người nhìn anh , trái tim anh đập rộn nhịp , anh hy vọng Lại Văn nhìn thấy anh sao? Có lẽ, anh hy vọng sau khi Lại Văn nhìn mình, có thể thay đổi quyết định . Thật ra anh rất muốn nói với Lại Văn , anh không có giận cô , cũng không có trách cô, tất cả những gì anh làm chỉ vì bản thân anh muốn thế , mỗi một câu anh nói đều phát ra từ tâm lòng của anh .

Đoạn này hơi buồn nhưng phần hay vẫn ở phía sau ...

10. Chương 10

Tiểu Hoa nhìn người đàn ông ngồi ở ngay góc đường , mấy ngày nay anh ta đều ngồi ở đây ..

Mỗi ngày tại một góc nhỏ của thành phố đông dân này ,Tiểu Hoa biểu diễn màn chui thùng sắt , cô không kịp thở lại cầm lấy cái chiêng dùng sức gõ vài cái, nói to : , có tiền cho tiền , không có tiền xin hãy ủng hộ , các ông, các bà , các cô ,các chú ,các chị , đáng thương, đáng thương cho tôi . Sau đó bưng một cái đĩa đi qua đi lại ,di chuyển vài vòng thu tiền.

Lúc mới bắt đầu, tiểu Hoa cũng không có để ý đến người đàn ông ngồi nghiêng ở ghế đá kia , bởi vì chỗ anh ta ngồi cũng xa , tiểu Hoa cũng chưa từng chạy tới thu tiền. Sau đó lại để ý , bởi vì sau mấy lần biểu diễn,

bình thường mọi người đều đã cảm thấy nhàm chán ,sẽ nhanh chóng giải tán ,lúc tiểu Hoa thu dọn một mỗi ngồi xuống đất xoa bóp tay, chân , vẫn nhìn thấy người đàn ông kia đang nhìn mình , mới đầu cô hơi lo sợ , sau lại chẳng thấy anh ta làm gì , nên cũng không thèm để ý đến anh ta nữa .

Hôm nay người đàn ông vẫn tới , mỗi ngày tầm giờ trưa anh ta lại đến, chờ cô đi anh ta mới đi . Tiểu Hoa chú ý thấy anh ta rất cao, cũng rất đẹp trai, tiểu Hoa nhìn đi nhìn lại anh ta rất đàn ông .

Tiểu Hoa thu dọn xong , đem tiền bỏ vào túi tiền , phủi sạch quần áo, quay đầu nhìn người đàn ông xa lạ kia , tiểu Hoa quyết định hôm nay nói chuyện với anh ta một chút, bởi vì ngày mai cô muốn đổi một chỗ khác , người xung quanh đây đều đã xem tiết mục chui thùng sắt, mọi người ban đầu chỉ vì náo nhiệt , xem qua mấy lần đã không còn hứng thú , người đến xem hôm nay rất ít .

“Anh trai này , ngày mai tôi không ở đây biểu diễn nữa , muốn đổi một chỗ khác .” Tiểu Hoa đến gần người đàn ông xa lạ nói.

Người đàn ông kia hơi động đậy, giống như bị cô làm cho giật mình , nên mới phản ứng lại , nhìn cô hỏi, “Em muốn đi đâu?”

“Tôi ngày mai muốn tới chỗ kia , chỗ kia người xem có vẻ nhiều hơn , ” Tiểu Hoa nói, một cô bé mới mười hai , mười ba tuổi không khỏi tò mò hỏi , “Anh này, anh vì sao mỗi ngày đều tới đây vậy ?”

Người đàn ông nhìn cô , không nói gì. Một lát sau, anh hỏi tiểu Hoa, “Em bị người lừa bán sao?”

Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn người đàn ông xa lạ hỏi , “Anh vì sao lại biết?”

Người đàn ông xa lạ không trả lời , thực ra rất rõ ràng , bình thường mọi người đều có thể nhận ra , chỉ có cô bé mới cảm thấy kinh ngạc mà thôi.

“Em còn nhớ rõ cha mẹ của mình chứ ?” Người đàn ông xa lạ tiếp tục hỏi.

Tiểu Hoa cúi thấp đầu, “Đã không còn nhớ rõ , kỳ thật tôi có chạy tới đồn cảnh sát , nhưng vì không nhớ rõ , cảnh sát cũng không giúp được, tôi lại trốn chạy mất, tôi không muốn vào cô nhi viện.”

Người đàn ông xa lạ khẽ ừ, hỏi cô, “Em đang ở đâu ?”

“Tôi ở nông thôn với một chị nữa .” Tiểu Hoa nói.

Vừa mới nói xong, chỉ thấy người đàn ông xa lạ lấy di động ra chụp ảnh cô .

Trong lòng Tiểu Hoa không khỏi sợ hãi, cô thường xuyên ở bên ngoài, biết nếu bị người khác chụp ảnh ,sẽ xảy ra chuyện gì .

Người đàn ông xa lạ nhìn cô cười trấn an, ôn nhu nói, “Đừng sợ, tôi sẽ không làm hại em.”

Anh ta lấy ra một cái bóp da màu râm nắng, lấy tiền mặt đưa cho cô , nhẹ nhàng nói, “Cầm.”

Tiểu Hoa co rúm lại , vẫn đưa tay ra nhận, vụng trộm nhìn về bốn phía, chạy nhanh đem tiền nhét vào trong túi tiền bên người. Ngẩng đầu lên, Người đàn ông xa lạ đã đứng lên, nhìn cô cười cười, xoay người đi .

Tiểu Hoa nhìn người đàn ông xa lạ, rất vui vì được cho nhiều tiền như vậy , nhưng cũng có chút lo lắng .

Ăn xong cơm chiều, Tứ Phương nói với Vương thúc, “Vương thúc, chú đến thư phòng một chút .”

Vương thúc đi theo anh lên thư phòng ở lầu 3, Tứ Phương từ trong ngăn kéo lấy ra bức ảnh và tư liệu cá nhân đưa cho ông , “Đem cái này đưa cho tiểu Vũ, xem có thể tìm ra cha mẹ cho nó không .”

Vương thúc chạy nhanh tới tiếp nhận ,nhìn ảnh chụp , chỉ là một cô bé mười hai, mười ba tuổi , “Hình như có điểm giống Lại Văn, nhất là cái miệng .” Vương thúc cẩn thận nhận lấy , đột nhiên nói.

“Phải không?” Tứ Phương nhẹ giọng nói. Kỳ thật đúng vậy, lúc ấy anh đang đợi đèn đỏ , trong lúc vô tình quay đầu nhìn thấy một cô bé đang ở bên kia hàng rào cỏ , chính vẻ mặt tươi cười gỗ chiêng kia . Lúc ấy anh cũng nghĩ như vậy , cô bé này rất giống Lại Văn, nhất là cái miệng .

Vương thúc nhận tư liệu, nhìn Tứ Phương lẳng lặng ngồi ở ghế trên hướng mặt ra ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ là bóng đêm đen tối , cái gì cũng không có. Vương thúc cảm thấy trong lòng rất buồn , ông thật là người

vô dụng , chỉ làm chuyện không tốt , ông không nên đi tìm Lại Văn , càng không nên nói cho Lại Văn biết chuyện trước đây của Tứ Phương .

Ông đã gọi được điện thoại cho Lại Văn, Lại Văn chỉ nói với ông là cô cùng Tứ Phương đã chia tay , về phần vì sao , cô lại không chịu nói . Vương thúc âm thầm đoán, có phải vì sau khi ông kể chuyện của Tứ Phương, Lại Văn cảm thấy khó ở chung với Tứ Phương hay không ? Cũng không muốn làm bạn bè ?

Wương thúc luôn luôn cân nhắc lại chuyện này, càng cân nhắc càng hận bản thân , Tứ Phương vất vả lắm mới chịu yêu , còn bị người vô dụng như ông hại thành bộ dạng như vậy giờ ? Ai!

“Tứ Phương, là do lão vô dụng , lão không nên đi tìm Lại Văn , càng không nên nhiều chuyện” Vương thúc khổ sở nói.

“Wương thúc, không liên quan đến chú, chú không cần nghĩ nhiều như vậy .” Tứ Phương vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ nói.

“Nếu không, tôi lại đi tìm Lại Văn , để cho cô ấy cẩn thận suy nghĩ một lần nữa .” Vương thúc nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng rất muốn lại đi tìm Lại Văn nói chuyện .

“Không cần.” Tứ Phương nói, “Tôi vẫn không muốn buông tay .”

Cậu ấy không muốn buông tay , vậy cậu ấy sẽ làm gì để thay đổi suy nghĩ của Lại Văn

Wương thúc nghe anh nói như vậy, trong lòng cũng cao hứng lên một chút, ông vẫn rất hi vọng chuyện tình yêu của Tứ Phương có thể thành công .

Buổi trưa hôm nay, Lại Văn không có tiết học , cô quyết định đi thư viện tra tư liệu. năm nay thư viện trường Lại Văn mới được xây dựng lại , trước kia thư viện chỉ có một lầu ở tầng 4, tổng thể diện tích cũng không lớn , sách cũng rất ít, chỗ ngồi cũng rất ít, sinh viên thường xuyên oán giận khắp nơi . Sau khi trường có hiệu trưởng mới , đã thay đổi ba việc , thứ nhất là xây lại thư viện, lúc ấy tất cả học sinh và giáo viên đều rất phấn khởi .

Thành phố Vĩnh Châu nằm ở ven biển, kinh tế phồn hoa , thực lực hùng hậu. Đại học Vĩnh Châu muốn xây thư viện, lúc đó có rất nhiều xí nghiệp muốn quyên tiền , cũng bởi vậy thư viện mới xây dựng lại rất đẹp, rất lớn .

Toàn bộ thư viện gồm mười tầng, mỗi tầng diện tích cũng rất lớn, sách cũng được phân loại, rất trật tự . Giờ muốn ở lại đọc sách, chỗ ngồi cũng không còn thiếu nữa , thường xuyên có chỗ ngồi trống, từ nay về sau cũng không còn nghe sinh viên ca cẩm vì không có chỗ ngồi nữa .

Lại Văn cầm sách giáo khoa đi vào thang máy đến lầu 7, ở tầng một chủ yếu là sách tham khảo với các loại sách giáo khoa , bình thường ở tầng một không có mấy người . Lại Văn đi vào, nhìn giáo viên quản lý đang mở game , cả người dong đưa , xem ra là chơi rất vui . Thư viện ở mỗi tầng bố trí không khác nhau là mấy , một phần ba diện tích phía trước là chỗ ngồi, phía sau tất cả là giá sách, chia làm 2 khu riêng biệt , nhìn vào rất hoa mắt .

Lại Văn cầm sách giáo khoa đi tới chỗ gần vị trí cửa sổ, nhìn qua một lượt thấy sinh viên đến đọc không nhiều , chỉ có 2 người ngồi ở phía trước . Đại khái là do trùng vào giờ ăn trưa .

Gấp lại sách vừa đọc , Lại Văn đi đến khu sách báo lựa thêm sách tham khảo. Giai Giai muốn cô tìm giúp một quyển sách về nhiếp ảnh , Lại Văn nhìn qua thư mục, ở mặt sau có sắp xếp 2 bộ sách về nhiếp ảnh đây .

Giai Giai gần đây có gia nhập hội nhiếp ảnh , cô nói bên trong hội có rất nhiều soái ca , cô ấy không chỉ mua máy chụp ảnh đắt tiền , còn nhận mấy soái ca kia làm anh trai , gần đây mỗi câu cũng không thể tách rời mấy anh trai kia .

Lại Văn tìm thấy hai quyển về nhiếp ảnh dành cho người mới , còn có một quyển tuyển tập các tác phẩm nổi tiếng của các bậc thầy về môn này , quyển sách này rất hay , có ảnh chụp cũng rất đặc biệt , ai nhìn

vào cũng rất cảm động , dưới mỗi bức ảnh để có hình của những nhà nhiếp ảnh chụp bức ảnh này , còn có một ít chuyện cũ , nhưng lại rất lôi cuốn .

Lại Văn đang xem say mê , đột nhiên có một nam sinh đi đến phía cô , Lại Văn sợ đụng vào người đó, vội vàng đem quyển sách thu vào, sau đó dựa thẳng người , ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào các bức ảnh .

Lúc nam sinh kia đi qua người cô , đột nhiên đi rất chậm, Lại Văn đột nhiên cảm giác được tay trái của hắn đặt nhanh ở chỗ khóa kéo phía trước quần bò của cô bóp một chút . Lại Văn đột nhiên ngẩng đầu, nam sinh kia đã đi ngang qua cô , nhanh chóng đi về phía trước , Lại Văn chau mày , không rõ người kia là không cẩn thận hay là cố ý . Nhưng nhìn thấy nam sinh kia đi mất , Lại Văn cũng chỉ có thể không thoải mái tiếp tục đọc sách.

Một lát sau, Lại Văn lại cảm giác được có người tới đây , lần này cô cảnh giác đứng lên, anh ta di chuyển , ánh mắt tuy nhìn chăm chăm vào sách , nhưng là hoàn toàn không giống như đang nhìn, cô khẩn trương khi nam sinh đó đi đến gần .

Người kia đến gần , tóc gáy Lại Văn như muốn dựng thẳng lên, lúc hắn đi ngang qua , Lại Văn lại cảm thấy bộ bị của mình bị người đó sờ vuốt . Lần này Lại Văn nhanh chóng bắt được cái tay kia, sách bị rơi xuống đất , Lại Văn đang muốn cùng hắn lý luận, đột nhiên người kia bịt miệng Lại Văn, đem cô ôm vào trong lòng .

Giờ phút này, đầu óc Lại Văn hoàn toàn mờ dần, cô muốn hét lên , nhưng là chỉ có thể phát ra tiếng ô ô ô. Người sau lưng cũng không làm gì cô chỉ cố sống cố chết bịt miệng cô lại , một tay giữ chặt cô .

Cả phút sau, Lại Văn cảm thấy mình không thở được , như sắp chết vậy . Nhưng lúc này đầu óc cô chợt tỉnh táo ,cô phải thừa dịp người sau lưng còn chưa làm thêm hành động gì mà ra đòn phản kích.

Người phía sau không cao lắm , Lại Văn lại cao 1m65, lúc này đầu cô vừa vịn tựa vào khuôn mặt ghê tởm của hắn.

Lại Văn không hét nữa, để tránh cho người đằng sau kích động, cô giả vờ mệt mỏi xỉu xuống. Cô nhanh chóng đánh giá hoàn cảnh xung quanh , bọn họ đang đứng sau giá sách , một lúc lâu cũng chưa chắc đã có người đến , mà bốn phía chỉ có giá sách lạnh lẽo .

Lại Văn khế cắn môi, cô giả vờ loạng choạng đi về trước hai bước, người phía sau cũng bước theo , chính vào lúc này, Lại Văn lấy toàn bộ sức mạnh , đầu hướng về phía cằm của hắn , cố sống cố chết thúc mạnh . Chỉ nghe oành một tiếng, bàn tay che miệng và giữ chặt cô bỏ xuống , giá sách lại không chút di chuyển nào .

Lại Văn nhanh chóng xoay người, nhìn thấy khuôn mặt đáng khinh , hắn đang gục đầu xuống rên rỉ . Hắn không phải là người trong trường ,vậy chắc là người ở bên ngoài .

Lại Văn ngồi xổm xuống, hai tay nâng đầu của hắn nắm lấy ,sau đó ném mạnh vào mép giá sách , oành một tiếng, người này liền hôn mê bất tỉnh, mà cái giá sách dài đến mười mét ,cao đến trần nhà vẫn không hề di chuyển một chút nào .

Lại Văn lão đảo đứng lên, cả người tựa như hết sức . Cô đang định đi ra gọi giáo viên , lại thấy đầu người kia chảy rất nhiều máu , Lại Văn nhất thời ngây dại.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hắn vì sao lại bị chảy nhiều máu như vậy ? Tôi giết người rồi sao? Hắn chết rồi sao? Lại Văn hoảng hốt , cô không nghĩ tới hắn sẽ chết , cô chỉ là quá sợ hãi nên tự vệ theo bản năng mà thôi . Nhưng nếu hắn thật sự xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ, cô có phải sẽ bị ngồi tù hay không ? Phải làm sao bây giờ? Cả người Lại Văn kịch liệt run rẩy đứng lên.

11. Chương 11

Không được, không thể bị phát hiện, cô không thể ngồi tù, cô không thể, cô không phải cố ý .

Lại Văn run run lấy di động trong túi ra , có thể gọi cho ai bây giờ, ai có thể giúp được cô đây ? Làm sao đây ? Gọi cho ai ?

Đến giờ phút này, Lại Văn mới phát hiện, người cô dám tin tưởng chỉ có Lại Vũ và Tứ Phương, nhưng thân phận cảnh sát của Lại Vũ lại làm cho cô theo bản năng khiếp sợ , cô run run nhấn số điện thoại của Tứ Phương.

Điện thoại chỉ tút tút hai tiếng, nhanh chóng có người cầm máy, tiếng nói ôn nhu của Tứ Phương từ trong điện thoại truyền đến, “Lại Văn?”

Lại Văn rốt cục không nhịn được, bịt miệng ngăn tiếng khóc lại ,cô bây giờ đến nói chuyện cũng không dám nói lớn, “Tứ Phương, xin anh, giúp...giúp em , xin anh... giúp em...”

“Làm sao vậy? Em đang ở đâu ?” Tứ Phương lo lắng hỏi.

“Em đã giết người Tứ Phương, em thề em không cố ý , em thật sự không cố ý , anh phải tin tưởng em, Tứ Phương...”

“Anh hỏi em đang ở đâu ? Lập tức nói cho anh biết .” Tứ Phương ở đầu bên kia điện thoại gầm nhẹ.

“Em, Em đang ở thư viện trường, tầng 7, hàng sách cuối cùng ” hiện tại cô không được khóc .

“Bây giờ em nghe anh nói , anh ta bị chảy máu không ? Nếu có ,xé lấy một miếng vải từ quần áo của em , lập tức băng bó miệng vết thương lại , ngăn áu chảy tiếp .

Đặt hấn ngồi dậy , lau khô vết máu trên mặt, em ngồi xuống, đem đầu của hấn đặt lên chân của em , làm ra tư thế thân mật , cố gắng đừng làm lộ ra , anh sẽ tới , lập tức tới .”

Tắt di động , Lại Văn tự trấn an bản thân phải bình tĩnh, hiện tại không phải lúc để khóc .

Lại Văn run rẩy cởi bỏ áo khoát , đem áo bên trong cởi ra , sau đó nâng người kia dậy , dùng áo lau sạch máu trên miệng vết thương, xé lấy một miếng băng lại . Sau đó cô ngồi xuống, dựa theo lời của Tứ Phương, đặt đầu của người kia ở trên đùi, lấy áo khoát che lại , giả bộ thành một đôi tình nhân , người ngồi, người nằm đọc sách .

Mất khoảng 8 phút, có tiếng bước chân từ xa chuyển đến ,Lại Văn luống cuống, là ai? Có phải Tứ Phương không ? Nếu là người khác thì sao?

Lại Văn cầm sách trong tay , cả người run rẩy , không dám thở mạnh .

“Lại Văn” một tiếng gọi rất nhỏ, a, Lại Văn thở phào , thật tốt quá, là Tứ Phương.

Tứ Phương nhẹ nhàng đi tới, anh ngồi xổm xuống xem xét vết thương của người kia , chỉ bị chảy máu trên đầu , nhìn qua chỉ là do va chạm mạnh vào giá sách , bởi vì Lại Văn tới đây đọc sách, trong tay không có khả năng mang vũ khí.

Anh đưa tay đỡ lấy Lại Văn, “Hãy nghe anh nói, mọi chuyện không nghiêm trọng như em tưởng , em hãy bình tĩnh , bây giờ anh sẽ công hấn đi ra ngoài, nói là bạn mình ngã bệnh ,phải đi bệnh viện, em phải đi theo anh , đừng nói gì cả , chỉ cần bình tĩnh , vết thương của hấn không nặng lắm , yên tâm, không có việc gì.”

Câu nói “Không có việc gì ” của Tứ Phương, làm cho Lại Văn rất xúc động . Sau đó nhìnTứ Phương cởi áo khoát lông ra, mặc vào cho người kia. Tứ Phương thật ra rất ít khi mặc áo lông, không cần phải nói là do anh ấy chuẩn bị , lúc Lại Văn gọi điện thoại đến, anh đang làm việc , lúc ấy anh nghĩ cần phải có áo khoát để che , nhưng trong tay lại không có cái nào , chỉ có thể mượn áo của cấp dưới, nhanh chóng chạy tới, may mắn là, phòng làm việc cách trường học cũng không xa.

Tứ Phương giúp người kia mặc áo lông, đem mũ trùm đầu hấn lại , ôm chặt . Sau đó để người kia trên lưng.

“Đi thôi” Tứ Phương nhìn Lại Văn nói, ánh mắt bình tĩnh

Lại Văn theo anh đi ra, giáo viên quản lí vẫn đang ngồi chơi game , liếc mắt qua nhìn bọn họ một cái “Sao vậy ?” hỏi một câu.

Lại Văn đột nhiên khản trương , nhưng không dám nói lời nào, Tứ Phương bình tĩnh đáp, “Bạn tôi bị bệnh , bệnh cũ, động kinh, tôi công anh ta đến phòng y tế trong trường xem thể nào .”

Giáo viên quản lý vẫy vẫy tay, “Nhanh đi, nhanh đi.” Lại vùi đầu trong trò chơi .

Lại Văn âm thầm thở dài một hơi, theo Tứ Phương đi ra cửa .

Đến hành lang, Lại Văn đang chuẩn bị ấn thang máy, Tứ Phương kêu cô, “Đi thang bộ ” nói xong công người kia xuống tầng , bên trong tầng 1 rất im lặng , một người cũng không có. Bọn họ từ cửa thư viện thận lợi đi đến bãi đỗ xe.

Tứ Phương đem người kia đặt vào phía sau xe , đóng cửa lại, Lại Văn thở phào nhẹ nhõm. Tứ Phương khởi động xe, nhanh chóng đến bệnh viện .

Nghe xong kết quả của bác sĩ , Lại Văn rất cục nạnh không được khóc lớn lên, cô đã không có việc gì , cái tên lưu manh kia không chết, cô không cần phải ngồi tù , cô khóc một lát , lại cười , nước mắt , nước mũi ràn rụa đều chui hết vào người Tứ Phương. Tứ Phương ôm cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô .

Thật ra vết thương không mấy nghiêm trọng, người kia chỉ bị đánh ngất , đầu bị đập trúng mạch máu nên mới ra nhiều máu , may mà không có việc gì . Lúc ấy Lại Văn nhìn thấy máu, mới bị dọa đến như vậy . Nhưng là chuyện này phải xử lý tiếp như thế nào ,nếu giáo viên mà biết, chuyện này chắc chắn sẽ rất lớn , Lại Văn chắc chắn sẽ bị chỉ trích , với cô không phải chuyện tốt, dù sao thời gian tiếp theo cô vẫn muốn học cho xong .

Về phần tên lưu manh kia, Tứ Phương tự nhiên có rất nhiều biện pháp đối phó hẩn.

“Lại Văn” Tứ Phương la lên, vừa mới khóc xong Lại Văn đột nhiên hôn mê bất tỉnh. Tứ Phương vội vàng ôm lấy cô đi tìm bác sĩ.

Bác sĩ kiểm tra xong, nhìn Tứ Phương nói, “Cô ấy không có việc gì, chỉ là bệnh lần trước chưa hết , cơ thể không tốt , lại bị sợ hãi quá mới ngất xỉu đi, không có việc gì , truyền nước xong là tốt rồi.”

“Vâng ” Tứ Phương yên lòng.

Lúc nửa đêm Lại Văn tỉnh lại , khi mắt thích ứng với màn đêm ,cô nhìn quanh bốn phía, hóa ra còn ở bệnh viện. Tay cô được nắm nhẹ , Tứ Phương đang dựa vào bên giường ngủ.

Lại Văn im lặng nhìn anh , sự việc hôm nay, bây giờ nhớ đến , đều nạnh không được run rẩy , lúc đó cô thật sự rất sợ , lại chỉ muốn gọi cho anh , trong lòng tín nhiệm anh , tin tưởng anh sẽ giúp cô , sẽ không hại cô , không chút nghi ngờ . Lại Văn không thể nào giải thích cô vì sao lại nghĩ như vậy.

Lúc anh nhận được điện thoại , biết rõ có chuyện lớn xảy ra , biết rõ bản thân có thể sẽ bị cuốn vào , nhưng anh vẫn như vậy không chút chần chờ giúp cô , một câu cũng không hỏi , chỉ cố gắng giúp cô vượt qua giây phút bối rối đó .

Không có anh, em sẽ thế nào đây ? Lại Văn không nạnh được đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen dày của anh .

Tứ Phương ngẩng đầu, anh mắt nhập nhèm hỏi , “Em đã tỉnh ?”

“Ừ” Lại Văn rút tay về , “Anh mệt rồi, trở về ngủ đi, em không sao .”

Tứ Phương nhìn ra ngoài cửa sổ, “Không sao, trời cũng sắp sáng.” Quay đầu lại nhìn Lại Văn, “Em ngủ tiếp đi, ngày hôm qua chắc là rất mệt ,nên nghỉ ngơi cho tốt .”

Trong ánh mắt có sự trấn an , Lại Văn cảm thấy trong lòng vừa an tâm vừa chua xót , “Đúng rồi, người kia sao rồi ,em có phải mạnh tay quá hay không , người đó có thể khởi tố em hay không ? ” Lại Văn cũng biết một ít về pháp luật , lo lắng người kia sẽ không chịu tha cho cô .

“Người kia đã bằng bó xong , xuất viện rồi , hẩn sẽ không khởi tố .” Tứ Phương nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Thật không ?” Lại Văn cao hứng .

“Thật sự” Tứ Phương cười cười.

Sau đó kéo chăn lên cho cô “Lúc đó em gọi điện thoại cho anh, anh thật sự, thật rất vui, em có thể tin tưởng anh như vậy.”

Lại Văn mặt nóng hầm hập lên, cô đem mặt trốn vào trong chăn “Cám ơn anh đã đến.”

Tứ Phương cầm lấy tay cô, nhìn nửa khuôn mặt lộ ra ngoài của cô, mỉm cười nói, “Ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Lại Văn nghe xong, yên tâm ngủ.

Buổi sáng mở mắt, lại thấy Vương thúc đến đây, đang đứng ở bên cửa sổ nhỏ tiếng nói chuyện với Tứ Phương. Nghe thấy tiếng động Vương thúc xoay người lại, cười tủm tỉm nhìn cô nói, “Tỉnh rồi hả? Vương thúc hôm nay mang canh gà cho cô uống, đã nấu mất cả đêm đấy.”

“Cám ơn, Vương thúc” Lại Văn nhìn ông có chút ngượng ngùng.”Tôi rửa mặt trước, sau đó lại uống.” Vội vàng đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Tứ Phương nhìn cô, cười cười. Vương thúc lại đi đến bên cửa sổ thấp giọng nói, “Như vậy được không? Có phải quá nhẹ với hần không, ý của tiểu Vũ tứ là phê đi cái biến thái kia của hần.”

Tứ Phương mỉm cười không thay đổi, “Không cần, cô ấy biết không tốt.” Quay đầu nhìn cửa phòng vệ sinh đã đóng, còn nói, “Cứ theo bình thường mà làm, không cần nặng. Nếu bị cô ấy biết, khả năng sẽ cảm thấy có gánh nặng.”

Wương thúc gật đầu, “Cũng được, nhưng đừng vì cái tên biến thái kia ảnh hưởng tâm tình là được.”

Tứ Phương không nói nữa, đi qua đem thức ăn để lên trên bàn, lại đem hộp giữ ấm mở ra, đặt ở một bên.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Lại Văn ồn ào, “Để em, để em”, rồi vội vàng chạy tới.

Wương thúc cười hớ hớ nói, “Không sao, vẫn nên để cho bạn trai phục vụ mà, cô cứ ngồi chờ ăn là được.” Vương thúc là cố ý nói như vậy, lúc bọn họ chia tay, Vương thúc rất buồn, hiện tại lại có một cơ hội tốt như vậy, đương nhiên phải nắm bắt lấy. Dù sao cũng phải cố gắng tác hợp, Vương thúc vui vẻ nghĩ.

Lại Văn mặt đỏ một chút, cô ngượng ngùng chậm rãi lên giường, cầm lấy thìa ăn cháo.

“Lại Văn, cô nghỉ ngơi cho tốt đi, buổi trưa tôi lại đưa cơm tới đây” Vương thúc chuẩn bị đi, không muốn quấy rầy thời gian hai người ở chung.

“Không cần, Vương thúc” Lại Văn nhìn Tứ Phương, “Em không sao, bây giờ xuất viện, được không? Buổi sáng còn có hai tiết.”

Tứ Phương đưa tay sờ trán của cô, không thấy có dấu hiệu nóng, “Anh đi hỏi bác sĩ một chút, nếu bác sĩ đồng ý, em có thể xuất viện.” Nói xong liền đi ra ngoài tìm bác sĩ.

Wương thúc vốn đã muốn đi, nhưng vẫn đứng ở đó, “Phải khỏe lại đó, biết không?” Ông nhìn Lại Văn nói. Lại Văn ngại ngùng gật đầu.

Một lát sau Tứ Phương quay về, “Bác sĩ nói có thể xuất viện, em phải uống thuốc đúng giờ, nhớ chưa?”

Lại Văn vui vẻ nói, “Nhớ rồi.”

Tứ Phương sờ sờ đầu cô, sau đó đi dọn mọi thứ.

12. Chương 12

Ngày hôm nay Lại Văn vẫn đi học, lúc đi vào trường vì chuyện ngày hôm qua, tuy trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng cô vẫn động viên tinh thần bản thân, an ủi chính mình chuyện lần này chỉ là một rắc rối nhỏ trong cuộc sống, không cần để ở trong lòng.

Lúc giữa trưa, Tứ Phương gọi điện hỏi cô có uống thuốc chưa, cô đang nghỉ ngơi ở trong ký túc xá , vốn đã quên , liền vội vàng đứng lên lấy nước uống thuốc, rồi Tứ Phương hỏi, đang ở đâu, đã ăn chưa

Buổi chiều học xong, buổi tối đáng lẽ phải đến tiệm cà phê làm thêm , nhưng cô lại không muốn đi . Ngày hôm qua Tứ Phương gọi điện giúp cô, chị Trần và ông chủ cũng không gọi điện thoại tối hôm nay vốn phải đi làm , nhưng bây giờ cô lại không muốn đi .

Chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô đã suy nghĩ cả ngày, cô cảm thấy bản thân đã bình tâm lại . Tình yêu đã đến , cô lại đẩy nó đi , tổn thương không chỉ bản thân cô, mà còn tổn thương đến người khác, huống hồ lại là một người tốt, biết quan tâm cô như vậy .

Lại Văn, cô có đức gì chứ , có thể có một người đàn ông yêu thương cô đến như vậy, có thể thay đổi cuộc sống nhợt nhạt của cô. Vì người đàn ông này , vì tình yêu này, cô còn gì không thể hy sinh , cô còn gì không chịu đựng được ? Vì tình yêu dù trả giá gì cũng không hối tiếc, không phải sao?

Cho dù sự ầm áp này là do người khác cho cô, đến cuối cùng có thể tan biến mất nhưng ít nhất cô đã có nó, đúng không? Cuộc sống thiếu thốn tình cảm của cô cuối cùng cũng đã có chút ầm áp ,không phải sao ?

Vậy thì cứ theo lẽ tự nhiên thôi , thật tốt yêu đi. Tự do và lý tưởng cô khao khát hãy để ở quá khứ ,cất giấu đi thật sâu .

Đến phút cuối Lại Văn lại muốn đi tới tiệm cà phê , ít nhất phải thông báo với ông chủ cô không muốn làm nữa . Giờ làm việc ở đây quá dài , ban ngày Tứ Phương lại phải đi làm , như vậy sẽ không có thời gian ở chung, bây giờ cô đã quyết định, thì cũng nên từ bỏ . Chờ đến sang năm cố gắng tìm một công việc gia sư để làm , dù sao tiền gửi trong ngân hàng cũng đủ để trả học phí cùng phí sinh hoạt năm sau .

Hôm nay, 11 giờ tan ca , Lại Văn thông báo cho ông chủ , ông chủ kêu cô làm thêm vài ngày , đợi có người mới , cô có thể nghỉ .

Lại Văn thay quần áo đi ra , quả nhiên thấy Tứ Phương đang chờ ở bên đường . Cô trộm nở nụ cười.

Không đợi Tứ Phương đi đến , Lại Văn đã bước tới , mỉm cười hỏi anh, “Tới khi nào vậy ?”

Tứ Phương mở cửa xe cho cô , “Vừa mới, vừa mới tới thôi .” sau đó vòng qua ngồi vào tay lái , khởi động xe.

“Hôm nay đi ăn khuya đi.” Lại Văn đột nhiên nói, “Ăn cái gì đây?” Nhất thời không nghĩ ra

“Em đói bụng sao? Đi ăn cháo đi, cơ thể em còn chưa tốt ?” Tứ Phương nói.

“Em khỏe rồi nhưng mà thể cũng tốt , chúng ta đi ăn cháo đi.”

Hai người đi đến quán cháo Quảng Đông nổi tiếng . Một bên ăn cháo, một bên trộm nhìn Tứ Phương, một lát sau, cô lấy một cái gói to từ trong túi ra để ở trên bàn , đẩy đến trước mặt Tứ Phương “Cho anh” Lại Văn nói, Tứ Phương buông thìa, đang chuẩn bị nhận lấy , Lại Văn lại tiếp thêm một câu , “Chúng ta quen nhau đi.”

“Khụ khụ khụ” Tứ Phương sắc cháo nóng trong miệng , anh cúi đầu lấy tay che ,khụ khụ một lát , mới ngẩng đầu nhìn Lại Văn ,khuôn mặt còn đang đỏ bừng.

Lại Văn mặt dày đưa ly trà lúa mạch đến trước mặt anh , “Anh bị sặc, mau uống nước”.

Tứ Phương nhận ly trà lúa mạch uống hai hớp , hơi thở mới ổn , nhìn Lại Văn nói, “Được .” Anh đưa tay mở gói , bên trong là một chậu mã đề *, anh nhìn Lại Văn không hiểu .

“Đây là chậu mã đề được trồng ở trong ký túc xá, khả năng không có người nuôi dưỡng tốt nhưng em muốn chăm sóc nó thật tốt . Anh không được nghịch nó đấy? giờ em muốn tặng cho anh .” Lại Văn cười hì hì .

Tứ Phương nhìn cô cười, “Đáng tiếc, anh không chán bị quà .”

“Anh chính là món quà tốt nhất ” Lại Văn mặt dày nói.

Tứ Phương nhướn mày , anh vì sao trước kia không phát hiện, Lại Văn lại có vẻ mặt đáng yêu như vậy .

Anh nắm bàn tay nhỏ bé của Lại Văn, hôn lên mu bàn tay của cô , trên mặt tuy rằng không có gì, nhưng trong lòng anh rất vui .

Lại Văn ngậy ngốc nhìn anh , cũng cười .

Trưa hôm sau , Lại Văn cùng bọn Mai Mai vừa trở về ký túc xá, mấy nữ sinh ở ký túc xá đối diện cầm một cái hộp lớn gọi Lại Văn, “Hách Lại Văn, có người đưa cho cậu .”

Lại Văn một mặt nhận , một mặt cầu nhàu , “Không biết là ai .” lúc nhìn thấy gói quà , đã nghĩ tới là ai đưa .

“Này ? Có gian tình nha , Lại Văn, cậu một kẻ chỉ biết kiếm tiền , từ khi nào lại có người cho đồ sa xỉ như vậy ?” Mai Mai bước qua đoạt lấy , “A, đây có phải là cháo hải sản không ? Ai có thể hiểu biết như vậy , biết hai ngày này Lại Văn không được khỏe a?”

Lại Văn mặt đỏ cả lên , Giai Giai đi tới nhéo cô, “Hách Lại Văn, cậu cho bọn mình một lời giải thích đi , có phải ăn trộm của ai đó không ?”

“Sao nói khó nghe như vậy a.” Lại Văn đẩy Giai Giai ra , không trả lời . Giai Giai không dễ dàng buông tha như vậy, “Nói nhanh , thẳng thắn sẽ được khoan hồng , kháng cự sẽ bị phạt .”

Lại Văn mặt dày cò kè mặc cả, “Vậy tôi có được về nhà ăn tết không .”

Thẳng thắn sẽ khoan hồng , kháng cự sẽ phạt , có thể về nhà ăn tết .

Mai Mai ở bên đã thèm nhỏ nước miếng , “Này, cháo hải sản này có ăn được không .”

Lại Văn trợn mắt , Giai Giai không buông tay, còn nhéo thêm một chút, “Để tớ xem cậu có nói hay không.”

Lại Văn chỉ còn cách kêu cha gọi mẹ , “Tôi nói, tôi nói.” Giai Giai đi theo cô ngồi xuống giường ,chờ cô nói .

Lại Văn nhếch miệng, “Tôi nói , nhưng mấy cậu đừng đánh tôi.” Giai Giai nổi giận, “Cậu không nói mình mới đánh cậu.”

Lại Văn thẳng thắn, “Chính là Hạ Tứ Phương a.”

“A...” “A...” Trong ký túc xá tiếng hét truyền đến không dứt

“Tốt, Lại Văn, cậu lại có thể dấu bọn mình .” Mai Mai hô.

Lại Văn: ” Tôi vì sao lại dấu chứ ?”

Giai Giai: “Đợi chút, Hạ Tứ Phương không là đồng tính luyến ái sao?”

Lại Văn: ” Đây là nói xấu “

Cuối cùng tổng kết chính là:

“Tốt, Hách Lại Văn, cậu dĩ nhiên dấu điểm bọn mình , phạt lấy nước sôi một tháng.”

“Ăn cơm ăn cơm, gọi Hạ Tứ Phương tức tức mời chị em mình bữa cơm .”

Lại Văn mặt mũi xám xịt gửi tin nhắn cho Tứ Phương: “Cám ơn cháo của anh , bị các bạn em phát hiện , anh cũng bị phát hiện , các cậu ấy muốn anh mời cơm.”

“Không sao , để anh mời.” Hạ Tứ Phương đáp lại

Địa điểm do Mai Mai chọn , là quán lẩu dê . Giai Giai bất mãn, “Sao lại chọn nơi này ,chả có không khí gì , nên đi ăn cơm Tây mới được .”

Mai Mai đi qua vỗ vai cô , “Cùng đại băng sơn* đi ăn cơm Tây, không lạnh chết mới lạ .”

*(đại băng sơn : người lạnh lùng , cứng nhắc)

Giai Giai cân nhắc , cảm thấy ý này rất đúng .

Buổi chiều tan học về ký túc xá, Mai Mai Giai Giai cũng bắt đầu náo loạn, mở hết tất cả tủ quần áo , một lát thử cái này ,lát sau lại thử cái kia , còn không ngừng xoi mói lẫn nhau . Chọn quần áo xong lại chọn kiểu tóc , trang điểm , giày dép ...bận rộn là vậy nhưng rất vui .

Chờ các cậu ấy chuẩn bị xong cũng đến 5 giờ , Mai Mai với Giai Giai ở một bên xịt keo, một bên hồi Lại Văn đi .

Chờ các cô đến quán lẩu dê, thì Tứ Phương đã đến từ lâu , anh đã đặt xong chỗ , chỉ còn chờ các cô . Mai Mai cùng Giai Giai vừa thấy anh liền vứt bỏ Lại Văn, chạy đến mục tiêu , để lại Lại Văn cùng tiểu Linh hai người chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm .

Mai Mai cùng Giai Giai ngồi ngay hai bên trái phải của Tứ Phương, Lại Văn cùng tiểu Linh chỉ còn cách tự mình tìm chỗ ngồi xuống .

“Giới thiệu một chút, Hạ Tứ Phương, bạn trai tôi ” Lại Văn nhìn hai bên giới thiệu qua một chút “Mai Mai, Giai Giai, tiểu Linh, chị em cùng ký túc xá của em .”

Mai Mai nhìn Tứ Phương cười tủm tỉm vươn tay, “Thật vui được quen biết anh, soái ca.” Tứ Phương cười cũng nắm lại tay cô .

“Vậy chọn đồ ăn thôi ” Tứ Phương cầm thực đơn trong tay đưa ọi người , hôm nay mục đích của Mai Mai tới đây không phải vì ăn , cô đem thực đơn đưa cho Lại Văn “Cậu chọn đi, khách theo chủ .”

Lại Văn liếc cô một cái , Mai Mai không thèm quan tâm , đặt toàn bộ sự chú ý trên người soái ca . Mai Mai nhanh chóng lộ ra bản tính, vẻ mặt bất quá nhìn Tứ Phương hỏi “Soái ca, trước kia nghe nói anh là đồng tính luyến ái ?

Lại Văn ở đối diện liền đá cô một cái , cô gái này sao cái gì cũng có thể nói như vậy . Mai Mai ôm chân , ồn ào, “Sao cậu đá chân mình.” Xong rồi còn nháy mắt với cô nữa , Lại Văn thật hết chỗ nói

“Không phải” Tứ Phương lại cười cười như không sao cả .

“Vậy anh có phải có rất nhiều tiền không ?” Mai Mai vẫn không ngừng cố gắng, Lại Văn nhìn thực đơn , không chừng cậu ấy còn muốn hỏi Tứ Phương có phải anh được bao dưỡng hay không cũng nên .

Lại Văn lúc trước có nghe Mai Mai nói, Tứ Phương được một người đàn ông hơn năm mươi tuổi bao dưỡng, hắc hắc, bây giờ nghĩ lại thật buồn cười, người đàn ông hơn năm mươi tuổi kia không phải là Vương thúc sao , Vương thúc nếu biết chuyện này không biết sẽ sốc đến cỡ nào .

Lại Văn ném thực đơn lên bàn tuyên bố “Tôi trịnh trọng tuyên bố, bạn trai tôi không phải là đồng tính luyến ái, cũng không bị ai bao dưỡng, người đón anh ấy vốn là người nhà , that' s all , cảm ơn.”

Lại Văn nói xong, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cô , ngay cả bàn bên cạnh cũng không tránh khỏi . Lại Văn xấu hổ đến chết, mặt đỏ đến mang tai nhìn Tứ Phương, thấp giọng nói, “Thực xin lỗi, các cậu ấy trước kia hiểu lầm anh , nên mới truyền ra linh tinh .”

Mai Mai mặc kệ , hô to gọi nhỏ , “Lại Văn, cậu bị choáng váng hả? Sao có thể nói lung tung như thế ,bọn mình rất thích em rể mà .” Nói giỡn chứ , vất vả lắm mới có thể tiếp xúc thân mật với soái ca , nếu soái ca biết các cô lúc trước nói anh như vậy , không phải sẽ hồng hết sao ?

Lại Văn hung hăng liếc Mai Mai một cái, ân, còn không phải tại cậu ấy . Tứ Phương đặt một ly trà buổi đến trước mặt Lại Văn, ánh mắt trấn an nhìn cô , “Không sao.”

Lại Văn mặt đỏ cả lên , ngượng ngùng cúi đầu gọi thức ăn .

Ăn xong nồi lẩu cũng hơn tám giờ, Mai Mai cùng Giai Giai nói muốn đi hát karaoke, mọi người lại đi đến KTV hát karaoke .Chỗ này cách trường học không xa ,lại đang lúc đông khách ,nên không có phòng .

Mai Mai kêu rên, “Không thể nào, vất vả lắm mới có người mời , lại không có phòng ” cô chớp chớp mắt nhìn phục vụ cười tủm tỉm nói , “Tìm một lần nữa đi , biết đâu còn có” Phục vụ chỉ cười cười nói , “Thực xin lỗi, đã hết rồi .”

Tứ Phương cùng Lại Văn đứng ở phía sau, Tứ Phương nhìn Lại Văn nói, “Để anh hỏi một chút , ở đây anh có người quen .” Sau đó lấy điện thoại gọi cho ai đó .

Tắt điện thoại Tứ Phương nói, “Còn một phóng lớn, em muốn đi không ? “

Mai Mai ở phía trước cũng nghe thấy, hai mắt sáng lên , “Đi, đương nhiên đi.” Dù sao không phải cô trả tiền, hắc hắc.

Vào phòng , mới phát hiện phòng này không phải là phòng bình thường , là siêu cấp lớn, có thể chứa đến ba mươi mấy người , chắc là phòng VIP, Lại Văn nghĩ .

Mai Mai cùng Giai Giai đều là trùm ca hát , đã nhanh chóng chọn bài .

Lúc này có một người mặc tây trang, đi giày da, tay cầm bộ đàm đang đi đến gần phòng, Tứ Phương đã đứng lên đi ra ngoài , người kia cũng vội vã đi theo. Lại Văn nghi ngờ, đó là người mà Tứ Phương quen biết sao ?

Lát sau, phục vụ đem rượu, thịt nguội, các món thức ăn , Mai Mai cũng đã biểu diễn mệt , không khí cũng đã vui vẻ hẳn lên .

Tứ Phương đi đến, ngồi xuống bên cạnh, lúc này mới nhìn rõ Lại Văn, đêm nay thật náo nhiệt, bị tra hỏi dồn dập , Tứ Phương cũng chưa cùng Lại Văn nói chuyện gì .”Đã hết ồm chưa ?” Tứ Phương sờ gáy cô.

“Ừ, hết rồi. Anh nhìn em vui vẻ như vậy, là biết em đã rất khỏe .”

“Vậy là tốt rồi.”

Đang nói, Giai Giai cầm bia đi tới kính rượu, Lại Văn nhận lấy, “Để tôi uống ,Tứ Phương anh ấy không uống rượu.” Lúc trước nói chuyện phiếm, biết Tứ Phương chỉ có thể uống một chút hồng rượu, cái khác rất ít uống.

Giai Giai mặc kệ , “Này , Hách Lại Văn, cậu nhìn mình không vừa mắt hả, lại không ỉnh uống với anh ấy .”

“Tứ Phương không uống được , để tôi uống dùm không được sao ?”

“Dựa vào cái gì chứ ?”

“Dựa vào việc tôi là bạn gái của anh ấy .”

Giai Giai tức giận nhìn cô , rồi lại nhìn Tứ Phương, Tứ Phương nhìn Lại Văn, nhàn nhàn nói, “Cô ấy được toàn quyền .”

” Hách Lại Văn, xem mình hôm nay trừng trị cậu như thế nào .” Giai Giai nổi giận

13. Chương 13

Giai Giai quả thật tức giận , cộng với Lại Văn mấy chai . Thấy các cô đã uống không ít , Tứ Phương muốn khuyên can Lại Văn, Lại Văn đoạt chai rượu lại, tiếp tục uống. Lúc này các cô đã say, người khác có khuyên cũng không được gì .

Lúc chấm dứt , hai người kia đã ngã trái ngã phải, hoàn toàn say khướt . Tứ Phương ôm Lại Văn, còn nghe cô không ngừng lẩm bẩm ”Uống, tiếp tục uống” .

Ra KTV, Tứ Phương chuẩn bị chở các cô về trường , Mai Mai vội vàng xua tay “Không cần đâu , trường cũng gần .” Mai Mai cùng tiểu Linh ở hai bên vác Giai Giai, Mai Mai nhiệt tình nhìn Tứ Phương nói, “Hôm nay để Lại Văn đi nhà anh đi, bọn em không vác được 2 người .”

Tứ Phương ôm chặt thắt lưng của Lại Văn, không nói gì.

Hắc hắc, nhìn Tứ Phương công Lại Văn đi đến bãi xe , Mai Mai âm âm cười gian, cô nhìn tiểu Linh nói, “Cậu nói xem đêm nay Lại Văn có thể thất thân hay không.” Tiểu Linh liếc cô một cái, cũng không thêm để ý cô .

Buổi sáng, Lại Văn tỉnh lại , sờ cái đầu đau buốt , cô đánh giá xung quanh ,đây không phải ký túc xá trong trường! Đây là ở đâu ?

Lại Văn nhảy dựng lên, kéo rèm cửa , trong phòng không có đồng hồ ,nên không biết là mấy giờ , cô nhìn xung quanh , nền tường màu xám , đồ dùng bình thường , chăn màu xám nhạt , Lại Văn đột nhiên nhìn trên người ,cô đang mặc một bộ đồ ngủ của nam , màu xanh, không biết thuộc hàng gì , chỉ biết cô mặc vào rất lớn, tay áo đã xắn lên mấy nếp, cô nhìn vào trong cổ áo , may quá , vẫn còn mặt nội y cùng đồ giữ ấm .

Lại Văn nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà đây là đâu ? Khách sạn? Không giống! A không lẽ là nhà của Tứ Phương. Lại Văn bước xuống giường, mở cửa phòng, dè dặt nhìn ra bên ngoài , bên ngoài là phòng khách, tường cũng là nền màu xám , đồ đạc không nhiều , đa số đều là màu cà phê, toàn bộ diện tích phòng khách không lớn lắm .

Bên kia Phòng khách là phòng bếp, Lại Văn nhìn qua một cái , bên trong rất đầy đủ , nhưng nhìn phòng bếp rất sạch sẽ, không giống với việc thường xuyên nấu ăn . Ở phòng bếp còn có quầy bar, bên kia quầy bar là một bàn ăn cỡ vừa. Toàn bộ bố cục đều rất thoải mái.

Lại Văn nhẹ nhàng mở cửa phòng bên phải ra , nhìn vào trong , là thư phòng , cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, lại chạy đến mở cửa phòng bên trái , rốt cục tìm được rồi, chỉ thấy Tứ Phương đang ôm chăn ngủ say .

Lại Văn nhón chân, nhẹ nhàng đến gần bên giường Tứ Phương, Tứ Phương mặc áo ngủ giống cô , tóc thật dài che lấp cả cái trán cùng ánh mắt , miệng mím chặt , hình như vẫn ngủ say .

Lại Văn đến gần bên giường, cẩn thận quan sát khuôn mặt Tứ Phương, lông mi của anh thật dài, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt càng thêm trắng nõn, môi mỏng manh , hồng nhạt .

Lại Văn nuốt nuốt nước miếng, Tứ Phương thật đẹp trai nha a, đôi môi nhìn qua so với phụ nữ còn mềm mại , xinh đẹp hơn , cô nhìn bốn phía, đương nhiên là không có người, vì thế đánh bạo vén tóc Tứ Phương, đưa môi lại gần môi của anh , trong lòng nhất thời hồi hộp .

Cô đỏ mặt, đang chuẩn bị buông môi Tứ Phương ra, không nghĩ tới Tứ Phương đang ngủ lại đột nhiên nắm cái gáy của cô , xoay người một cái đem cô đặt ở trên giường, đôi môi ướm át lập tức bao phủ đôi môi của cô . Tứ Phương ở trong khoang miệng cô càn quét, sau đó nhẹ nhàng ngậm lấy đầu lưỡi của cô , Lại Văn cảm thấy nhất thời không thể hít thở .

Tứ Phương cảm giác cả người Lại Văn quá chặt chẽ , nhưng không có bài xích động tác của anh , anh thật cẩn thận nâng mặt của cô lên, hôn mái tóc đen dày của cô , cái trán trơn bóng, lông mi dài, ánh mắt run run, cái mũi cao thẳng, cuối cùng dừng ở khóe môi của cô ,anh dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, chơi đùa, chậm rãi ma sát, giống như tưởng tượng của anh hương vị của Lại Văn thật ngọt ngào.

Lại Văn trong lòng hồi hộp, mặt cô hồng hồng , không dám mở mắt.

Tứ Phương hung hãn hôn cô đến không thở nổi , một lát sau, anh ở bên tai Lại Văn nói, “Em ở lại nghỉ ngơi một lát đi, anh đi nấu cơm cho em ăn .”

Lại Văn che mặt, không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu. Tứ Phương lại hôn vào khuôn mặt hồng hồng của cô , từ trên giường đứng lên, đi đến tủ quần áo thay quần áo, anh cũng không có kiêng dè Lại Văn, trực tiếp cởi áo ngủ, cởi quần áo xong , lại cởi quần lót. Lại Văn từ kẽ hở giữa ngón tay trộm nhìn thân thể Tứ Phương, thân thể anh cũng không tái nhợt như khuôn mặt , mà rất là rắn chắc.Vùng ngực và cánh tay kiên cố, hai cái đùi thon dài gân lộ rõ ràng .

Lại Văn mặt càng đỏ hơn, trước khi Tứ Phương kịp xoay người lại , liền nhanh chóng quay mặt đi , trong miệng thấp giọng lầm bầm , “Đại xấu xa, lưu manh.” Lâu nhàu xong lại nhin không được trộm cười to

Thừa dịp Tứ Phương đi ra ngoài nấu cơm, Lại Văn cũng đứng lên, cô đi vào phòng vệ sinh chải tóc lại một chút , lại dùng sữa rửa mặt dành cho nam của Tứ Phương rửa mặt, đang muốn đánh răng nhưng lại thấy chỉ có một cái bàn chải đánh răng .

Lại Văn đi đến cửa bếp, nhìn Tứ Phương đang đeo tạp dề, giống như đang nấu cháo, nhìn anh rất giống một người đàn ông của gia đình, Lại Văn tự hào nghĩ, người đàn ông tốt này dĩ nhiên là của cô, hắc hắc.” Anh biết nấu ăn?”

“Chỉ nấu vài món đơn giản, trước kia học ở Mỹ nên có làm qua.” Tứ Phương lại bật bếp, chuẩn bị làm trứng ốp la.

Lại Văn nhìn quanh bốn phía, “Đây là nhà anh?” Vì sao không thấy Vương thúc.

“Ừ, anh đôi khi cũng ở đây. Nhưng bình thường đều ở chỗ khác.” Thật ra số lần Tứ Phương ở đây không nhiều, bình thường Vương thúc mỗi tuần đến một lần, dọn dẹp phòng ở, xử lý rác, chọn mua một số đồ cần thiết. Tứ Phương lo cô ở bên nhà kia không được tự nhiên, nên đêm hôm qua công cô tới đây.

Lại Văn nhìn đông, nhìn tây, sờ mó một lát mới quay lại hỏi, “Đúng rồi, nhà anh có bàn chải đánh răng nào mới không?”

Tứ Phương xoay người lại nhìn cô cười, “Không có cái mới, em dùng cái của anh đi.”

Lại Văn làm ra bộ dạng ghê tởm, liếc anh một cái, xoay người vào phòng.

Tứ Phương nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô, cười thành tiếng. Gần đây anh cười hơi nhiều thì phải, Tứ Phương âm thầm nghĩ, giống như cả đời cũng không có khoảng thời gian cười nhiều như vậy.

Lại Văn lại đi vào phòng vệ sinh, nghĩ nghĩ một lát vẫn cảm lấy bàn chải đánh răng của Tứ Phương, nặn kem đánh răng sau đó đánh răng. Ha ha, dù sao cũng đã hôn, nước miếng, nước dãi gì cũng đã trao đổi qua, dùng bàn chải đánh răng thì làm sao chứ?

Chờ Lại Văn vệ sinh xong, Tứ Phương đã làm xong bữa sáng. Hai người ngồi đối diện đối nhau, ngọt ngào ăn bữa sáng. Bởi vì buổi sáng nay còn có hai tiết, Tứ Phương đánh vội vàng đưa Lại Văn đến trường.

Đến trường học, Lại Văn một bên mở cửa xe, một bên oán giận nói, “Anh không phải dạy học sao? Sao mỗi ngày không thấy anh đến trường?” Tứ Phương cười nhìn cô, “Anh phải đi làm.” Sau đó ôm chặt cô, đem cô ấn sâu vào ghế, ôm lấy khuôn mặt cô, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn cong cong của cô, thấp giọng nói, “Anh phải đi làm kiếm tiền, Em phải học cho tốt, buổi tối anh sẽ gọi điện cho em, được không?”

Lại Văn đỏ mặt lấy tay anh ra, vội vàng bước xuống xe, mới dám quay đầu bye bye với anh, sau đó tức tốc biến mất.

Lại Văn ngày hôm nay thật không bình thường, lúc học sẽ nghĩ ngợi vớ vẩn rồi đột nhiên ha ha cười lớn, dọa Mai Mai, Giai Giai hết cả hồn. Hết giờ trở về ký túc xá, cũng không tập trung nghỉ ngơi, hay nghĩ ngợi như mọi lần, mà nằm trên giường ngẩn người cười tùm tùm một mình, dọa Mai Mai, Giai Giai không hiểu gì cả.

“Cậu ấy không phải vì hôm qua thất thân, mà tinh thần không bình thường chứ?” Mai Mai khinh khỉnh nói.

“Không thể nào hay là soái ca của chúng ta mê quá?” Giai Giai gõ cái đầu còn đau không tin nói.

Mai Mai bĩu môi, “Cậu nhìn cậu ấy là cái bộ dạng gì, khẳng định là đêm qua thừa dịp uống rượu, đem soái ca của bọn mình ăn sạch sẽ rồi.”

Giai Giai ngẩn người nhìn Lại Văn, không thể nào....?

Đúng lúc này, di động Lại Văn vang lên. Nghe thấy tiếng điện thoại cô liền nhanh tay bắt máy. Mai Mai cùng Giai Giai chỉ nghe thấy cô lẩm bầm ầm, ừ ừ tiếng, liền chán ngấy muốn chết.

Lại Văn nghe điện xong cũng không nói gì, Mai Mai liền hỏi cô “Lại Văn, cậu sao vậy, cậu lại có chuyện gì hả?” Giai Giai ở một bên xì bật cười một tiếng.

Lại Văn liếc các cô một cái, “Thần kinh, Tứ Phương nói buổi tối cùng nhau ăn cơm mà thôi.”

Mai Mai ê ẩm nói, “Tìm được bạn trai là soái ca, liền vứt bỏ chị em chúng ta, đúng là có tình quên bạn.” Giai Giai ở một không ngừng gật đầu đồng ý.

Lại Văn trừng mắt hai người một cái ,rồi mặc kệ các cô, tiếp tục ngăn người .

14. Chương 14

Buổi tối rất cuộc không thể cùng Tứ Phương ăn cơm , lúc đầu Tứ Phương muốn làm bánh mật rang cua cho cô. Nhưng năm giờ , Lại Vũ lại gọi điện đến , nói buổi tối muốn cùng cô ăn cơm, có việc muốn nhờ ,cũng do Lại Văn cũng lâu rồi không về nhà . Sự vui vẻ lúc trước của Lại Văn nhảy mất biến mất .

Nơi hẹn là một quán cơm , buổi tối là giờ cao điểm trong quán tiếng người rất ồn ào. Hai người lúc ngồi xuống cũng không nói gì , Lại Vũ biết cô thích ăn cái gì, nên trực tiếp gọi mấy món Lại Văn thích ăn .

Lại Vũ cầm một ly trà lúa mạch đặt ở trước mặt Lại Văn.”Vì sao lâu rồi không về nhà.” Nhìn Lại Văn cúi đầu không nói gì ,anh nói thêm, ” Hơn một tháng này anh đến Bắc Kinh tập huấn , mấy ngày trước mới trở về, anh nghe mẹ nói em cũng lâu rồi không về nhà , em không muốn về nhà sao ?”

Lại Văn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, cầm lấy ly trà lúa mạch để trước mặt uống một hơi ”Đó vốn không phải nhà của em.”

“Em” Lại Vũ đặt mạnh ly trà lên bàn , trừng mắt nhìn Lại Văn.

Lại Văn không cam lòng yếu thế nhìn hấn, vẻ mặt bình tĩnh.

Lại Vũ thở dài, nghiêng đầu nhìn xuống đất, không nói một câu. Một lát sau, anh hỏi Lại Văn, “Em lần trước nói người ở trong lòng em có phải gọi là Hạ Tứ Phương hay không ?”

Lúc đầu là lừa anh, nhưng hiện giờ là sự thật, hơn nữa lại là sự thật làm cô rất vui , Lại Văn thấy cũng rất hợp tình hợp lý , nhẹ nhàng trả lời, “Đúng vậy “

Lại Vũ ngồi đối diện khuôn mặt lập tức tối sầm lại , anh nhìn xuống tức giận trong lòng hỏi ”Em có biết anh ta là ai không ? Em hiểu anh ta sao? Anh ta chính là loại người chuyên lừa những cô gái nhẹ dạ như em , anh ta chỉ chơi đùa em mà thôi, em còn thật lòng sao?”

Trong lòng Lại Văn tức giận ” Ở trong mắt anh , chỉ có người muốn trêu đùa em thôi sao ?”

“Anh không có ý đó , mà chỉ muốn em biết Hạ Tứ Phương rốt cuộc là ai ” Lại Vũ cứng rắn nói.

“Em không cần biết anh ấy là ai , em chỉ cần biết anh ấy đối xử với em rất tốt , nếu anh ấy muốn em biết nhất định sẽ nói với em .”

Lại Vũ nhìn sự quật cường của cô , trong lòng đau đớn , cô thật sự muốn yêu một người khác sao ? Anh lạnh lùng nói, “Lúc trước anh uống hơi nhiều , cũng không nhớ rõ lắm . Nhưng sau khi đi huấn luyện, đến mấy ngày trước mới trở về. Sau đó anh nhớ lại cái tên này, lúc đó cảm thấy đã nghe qua ở đâu , tra xét qua tư liệu, mới phát hiện vì sao anh lại có ấn tượng. Trong danh sách tên của anh ta nằm gần bên cạnh tên Hạ Hữu Quân.”

Lại Văn bình tĩnh nhìn anh , Hạ Hữu Quân là ai? Là người nhà của Tứ Phương ?

“Đúng vậy, Hạ Hữu Quân là cha ruột của Hạ Tứ Phương, em có biết Hạ Hữu Quân là nhân vật như thế nào không ?” Lại Vũ nhìn Lại Văn, cười lạnh nói, “Ông ta ở Vĩnh Châu này là lão đại hắc bang có thể lực nhất .” Những lời vốn cấm kị lớn lại bị Lại Vũ nói ra .

“Em ỉn là ai? Hạ Tứ Phương dựa vào cái gì mà thích em ? Em có biết trong tay Hạ Tứ Phương nắm bao nhiêu thế lực , nắm trong tay tài chính to lớn như thế nào không ? Anh ta dựa vào cái gì sẽ thích con nhóc như em , bên người anh ta có biết bao nhiêu cô gái hơn em , sao có thể thật lòng với em chứ ? Em đừng ngốc ngếch nữa .”

Lời nói của Lại Vũ sắc như dao, không chút nể tình đâm vào trái tim Lại Văn .

Nhưng dù ở trong hoàn cảnh nào , Lại Văn đều có thể trở nên quật cường, sự quật cường luôn giúp bản thân cô vượt qua mọi hoàn cảnh khó khăn.

“Anh cho rằng anh nói vậy là em sẽ tin sao ? Hạ Tứ Phương là con trai của lão đại hắc bang thì sao ? Sẽ có người tới giết em sao? Em cảm thấy câu nói tiếp theo của anh càng sai ,em khẳng định Hạ Tứ Phương thích em . Mặc kệ là người như thế nào ,tất cả đều có quyền lợi theo đuổi tình yêu, đương nhiên, ngoại trừ loạn luân.”

Một câu cuối cùng của Lại Văn thực sự chọc giận Lại Vũ, anh cắn chặt răng, nhìn chăm chăm vào Lại Văn, hận không thể tát chết cô.

“Em sẽ hối hận .” Lại Vũ lạnh lùng nói.

“Vậy ý anh em rời xa Hạ Tứ Phương sẽ không hối hận sao ? ” Lại Văn cũng không sợ hãi, bình tĩnh hỏi lại.

“Em ...sau này ...sẽ ... hối hận ” Lại Vũ gần từng chữ

Lại Văn cười nhẹ , nén đi chưa sót trong lòng , nhưng lại không thể dấu được sự ghen ngào , “Thật ra cuộc sống của em nếu không có Hạ Tứ Phương, như vậy, mỗi khi dừng lại cũng sẽ hối hận, không phải sao .”

Lại Vũ nhìn nụ cười của cô , trong lòng không kiềm chế được muốn phá hủy đi tất cả , anh cầm lấy ấm nước trên bàn, ném mạnh vào tường ,rồi đột nhiên đứng lên, lao nhanh ra ngoài, chỉ để lại những mảnh thủy tinh vỡ vụn dưới mặt đất .

Mọi người xung quanh đột nhiên im lặng , đều quay đầu lại nhìn cô , phục vụ ở bên cạnh cũng không giám tới hỏi thêm .

Lại Văn ngồi lại một lát , sau đó lấy điện thoại , nhấn phím 1 , “Tứ Phương ? Anh có thể đến đây một chút không ? Em đánh vỡ ấm trà trong quán cơm... em ở đây đợi anh .”

Tứ Phương rất nhanh đến quán cơm, anh cảm thấy giọng nói của Lại Văn không đúng lắm .

Anh tiến vào quán, liền nhìn thấy Lại Văn ngồi gần bên một đồng thủy tinh vỡ, một tay chống má, ngẩn người.

Anh đi qua, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Lại Văn?”

Lại Văn ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh , khẽ cười “Anh tới rồi ” cô chỉ chỉ ”Em lỡ làm vỡ cái ấm trà , có lẽ sẽ phải bồi thường ”

Tứ Phương kéo cô đứng dậy , “Em vào xe đi , chỗ này để anh xử lý .” Tứ Phương kéo cô ra quán cơm , xe đang đậu ở bên đường, anh giúp Lại Văn ngồi vào xe rồi nói , “Em ngồi ở đây một lát , anh sẽ ra ngay .” Sau đó đóng cửa lại, quay lại quán cơm .

Quả nhiên, không đến 10 phút, Tứ Phương quay lại , anh khởi động xe, nhẹ nhàng hỏi Lại Văn, “Còn chưa ăn sao ? Đi đến chỗ của anh được không ? Anh sẽ nấu cháo.”

Lại Văn mỉm cười quay đầu nhìn anh “Vâng .”

Tứ Phương đưa tay nắm lấy tay cô , nắm chặt , tay kia thì chuyển động tay lái, chiếc xe nhẹ nhàng di chuyển .

Trở lại nhà anh , Tứ Phương ngồi xổm xuống, giúp cô cởi giày, thay dép lê, đem cô ấn vào sofa, mở tivi, đem điều khiển từ xa để vào tay cô , “Em xem tivi một lát, anh làm cơm , nhanh thôi .”

Lại Văn cười gật đầu, Tứ Phương sờ sờ đầu cô, đi vào phòng bếp làm cơm.

Trên tivi là tiết mục văn nghệ rất vui , Lại Văn lại không thể cười nổi , quay đầu lại liền nhìn thấy hình ảnh Tứ Phương đang bận rộn trong phòng bếp . Cô buông điều khiển ra nhẹ nhàng đi đến phía sau Tứ Phương, từ sau lưng ôm lấy anh .

Tứ Phương nao nao, quay đầu hôn lên đỉnh đầu cô , lại tiếp tục rửa rau. Tứ Phương hết rửa rau, lại thái đồ ăn , lại muốn lấy nĩa nọ, đi tới đi lui , Lại Văn bám sát vào lưng anh , đi theo bước di chuyển của anh , dù thế nào cũng không buông ra.

Nấu thức ăn xong, Lại Văn giúp Tứ Phương bưng thức ăn lên bàn, Tứ Phương để một bát canh trước mặt Lại Văn, “Uống bát canh này trước đi, chiều nay Vương thúc có tới đây, cố ý nấu cho em .”

Lại Văn cầm lấy thìa chọc chọc vào bát canh xương , lại cảm thấy có khẩu vị , cô nhìn Tứ Phương quấy cháo, cháo còn đang nấu, còn chưa xong , “Tứ Phương, anh có biết anh trai em là cảnh sát không ?” Lại Văn cuối cùng cũng hỏi .

Tứ Phương quay đầu nhìn cô, anh cười nhạt, ngồi đối diện cô , tay nắm chặt lấy tay cô .”Anh biết, ngay từ đầu đã biết.”

“Anh có mục đích đặc biệt gì sao? Vì sao ở cùng với em ?” Lại Văn cũng không dám nhìn Tứ Phương.

“Không có, em là con gái của ai , là em gái của ai, anh cũng không quan tâm.” Tứ Phương bình tĩnh nói.

“Vậy anh , anh thực sự thích em sao?”

Tứ Phương đem bàn tay lạnh lẽo của cô đặt ở trên mặt anh, dùng độ ấm trên mặt sưởi ấm cô , Lại Văn có thể cảm giác được khuôn mặt của anh ấm áp cỡ nào, mà tay của cô cũng lạnh lẽo đến cỡ nào .

Tứ Phương nhẹ nhàng hôn vào lòng vào bàn tay cô , nhìn vào mắt cô nói ”Anh thích em .”

Nghe thấy đáp án Lại Văn đột nhiên muốn khóc , giờ phút này, cô cảm thấy như mình được anh tiếp thêm sức mạnh . Trong lòng cô đã có quyết định.

“Tứ Phương, em nghĩ nên nói cho anh chuyện của em .” Lại Văn nhìn Tứ Phương, chăm rãi bọc bạch với anh ”Em có một tuổi thơ không được tốt lắm, ba tuổi mẹ em đã qua đời, cha em ngoại tình lại có một đứa con khác, lúc đó em cũng được cha mang về nuôi . Mẹ kế của em đối với em như người xa lạ , cũng không quan tâm đến em . Em có một anh trai, làm cảnh sát, anh ấy tên là Lại Vũ, trước đây anh ấy đối với em rất tốt , không có anh ấy , tuổi thơ của em sẽ vô cùng thê thảm. Có thời gian em rất yêu quý anh ấy , vì anh ấy chính là người thân duy nhất của em . Kỳ thật hiện tại vẫn như vậy , anh ấy vẫn là người thân duy nhất . Sau này lại không biết vì sao, anh ấy lại đối xử với em rất khác lạ , mỗi lần em cự tuyệt anh ấy , anh ấy không vui, thường xuyên làm ra những chuyện mất lý trí .” Nói tới đây, Lại Văn không nhịn được cúi đầu, nước mắt không thể khống chế được chảy xuống .

Tứ Phương đi tới, ôm cô vào trong lòng, nhẹ tay vỗ lưng cho cô . Lại Văn đột nhiên cảm thấy không còn sợ hãi nữa , có một loại cảm giác thật an tâm, mà tất cả là do Tứ Phương cho cô .

Bình ổn cảm xúc, Lại Văn tiếp tục nói, “Kỳ thật em hận anh ấy , trên thế giới này, em chỉ có mình anh ấy là người thân, anh ấy lại hủy diệt tất cả , em thật sự không thể cho anh ấy tình yêu , cũng không có biện pháp giữ lại tình cảm người thân của anh ấy , nên chỉ có thể làm thương tổn lẫn nhau .”

Tứ Phương hôn trán cô , ánh mắt, cái mũi, môi, đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt cô , “Đừng khóc , mọi việc sẽ tốt thôi, sẽ tốt thôi .”

Lại Văn ôm chặt Tứ Phương, đầu vùi sâu vào trong lòng anh , mặc cho nước mắt tuôn rơi , cũng không muốn kìm nén lại nữa .

Tứ Phương nhẹ nhàng vỗ lưng cô , “Biết không Lại Văn, anh cũng không thích tuổi thơ của mình , một chút cũng không muốn nhớ lại , Vương thúc khẳng định đã kể với em , nhưng thật ra không phải là anh bị bắt vào cô nhi viện ,lúc bảy tuổi là anh đã trốn vào .

Thực tế trước đây anh được một người buôn lậu nuôi lớn , người buôn lậu quy định bọn họ không thể lại đem anh bán đi, nên đã nuôi anh lớn lên. Sau này anh trốn vào cô nhi viện, lúc đó anh rất vui vẻ .

Về sau cha mới tìm được anh rồi đưa anh đến Vĩnh Châu này .” Tứ Phương híp mắt, bình tĩnh nhớ lại chuyện cũ, không kích động, cũng không phẫn hận, anh chỉ nói khái quát vài ba câu , những gì đã vùi lấp , anh cũng không muốn đào sâu vào lần nữa .

“Thơ ấu không thể thay đổi , vậy cũng không nên nghĩ tới nữa ,được không ? Mọi việc rồi sẽ tốt thôi .” Tứ Phương khích lệ Lại Văn, cũng giống như khích lệ bản thân anh .

“Chỉ khóc hôm nay thôi , được không Lại Văn? Bắt đầu vào ngày mai em phải vui vẻ trở lại , được không?”

Lại Văn không kiềm chế được run lên , nước mắt vẫn không ngừng rơi , nhưng cô vẫn gật đầu .

15. Chương 15

Buổi sáng thức dậy , phát hiện cổ họng đau rất . Đêm qua Lại Văn không điều khiển được cảm xúc nên Tứ Phương cũng không cho cô về ký túc xá , nên cô ngủ ở phòng khách .

Buổi sáng thức dậy mới phát hiện nói không ra tiếng . Tứ Phương muốn cô tới bệnh viện, nhưng cô không đáp ứng, hôm nay có tiết học , hơn nữa chỉ là không nói ra tiếng thôi , cũng không phải bệnh nặng , chắc là do hôm qua khóc nhiều quá mới vậy .

Buổi sáng Tứ Phương vẫn nấu cháo, sau đó đến tiệm thuốc mua thuốc cho cô . Ăn xong bữa sáng, Tứ Phương đưa cô đến trường, dặn cô hôm nay nên ít chuyện, không nên ăn đồ ăn quá cứng , nhớ phải uống thuốc .(ui trời ơi có anh nỳ thế này chết cũng sướng ..hix)

Thời gian vào học, Mai Mai ,Giai Giai nghe thấy tiếng khàn khàn của cô , ha ha cười suốt . Mai Mai hạ giọng bên tai cô nói, “Có phải đêm qua ở trên giường lớn tiếng tên rĩ quá, nên sáng nay mới rất cổ như vậy .”

Lại Văn đẩy cô , ” Đi chết đi.”

Giữa trưa tan học , Lại Văn trở về ký túc xá, về đến cửa ký túc xá đã thấy Vương thúc đứng chờ cô . Lại Văn vội vàng đi đến ”Vương thúc sao lại đến đây ?”

Vương thúc nhìn cô tủm tỉm cười nói, “Tứ Phương nói cô rất cổ , bảo tôi hầm một chút canh gân nhĩ hạt sen cho cô ”

Lại Văn vội vàng nhận lấy cặp lồng trong tay Vương thúc, “Cám ơn , làm phiền chú quá .”

Vương thúc xoa tay , “Phiền toái cái gì a, tôi làm rất vui vẻ .”

Vương thúc thật ra có chút quan tâm, đang rất khỏe mạnh , sao đột nhiên lại đau cổ rất họng thế này, hay là vợ chồng son cãi nhau nhĩ ? Nhưng mà lần này Vương thúc cũng không dám nói nữa , “Lại Văn, hai người vẫn tốt chứ ?”

Lại Văn nhìn ông cụ hiền lành , thiện lương này , trong lòng rất cảm động, “Vương thúc, chú đừng lo lắng, bọn cháu rất tốt .”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, tôi đi đây, hai người nếu có thời gian thì trở về ăn cơm đi.”

“Vâng ” Lại Văn tiễn ông đến cửa mới quay lại .

Trên đường Tứ Phương điện thoại đến , ” Ăn cơm chưa ?”

Lại Văn cười nhẹ , “Chưa đâu , em vừa tiễn Vương thúc, bây giờ mới về ăn.”

“Ừ, buổi chiều tan học anh đón em , ngày hôm qua nói làm bánh mật rang cua em ăn mà vẫn chưa làm , nhưng hôm nay cổ họng em lại không thoải mái, vậy ăn cái khác đi, buổi tối chúng ta cùng đi siêu thị .”

“Vâng .” Lại Văn cảm thấy bản thân thật hạnh phúc, có phải bởi vì trước kia rất vất vả , nên bây giờ ông trời muốn bắt đầu bồi thường cho cô ?

Cám ơn , Lại Văn trong lòng thầm nói .

Buổi tối Lại Văn cùng Tứ Phương đi dạo siêu thị, Lại Văn nói lâu rồi chưa ăn bít tết , muốn ăn bít tết . Tứ Phương nói cổ họng cô không phải không thoải mái sao ? Ăn cái này có được không?

Hôm nay Lại Văn ngâm kẹo đậu hộng cả ngày, giữa trưa lại ăn canh ngân nhĩ hạt sen, buổi tối cố hộng đã không đậu nữa .

Cuối cùng bọn họ vẫn mua bít tết , về nhà chỉ cần nấu qua là có thể ăn .

Rời siêu thị , bọn họ lái xe về nhà. Một lát sau, Tứ Phương đột nhiên nói, “Phía sau có người đi theo chúng ta.”

Lại Văn khẩn trương hỏi, “Làm sao? Ở nơi nào?” Một bên quay đầu nhìn .

“Chiếc xe màu trắng kia ” Tứ Phương nói.

Lại Văn cẩn thận nhìn lại , phía sau không có xe ô tô màu trắng nào , trừ một chiếc xe cảnh sát, Lại Văn phản xạ có điều kiện nói, “Tứ Phương, chúng ta không phải vượt đèn đỏ chứ ? ” Nói xong trong lòng hồi hộp một chút , không phải Lại Văn thường xuyên lái chiếc xe kia sao?

Anh ấy rất cuộc muốn làm gì, lại làm như vậy chứ.

“Đừng lo lắng, Lại Văn” Tứ Phương nhìn cô trấn an .

Tứ Phương vẫn lái xe bình thường đến dưới lầu, chiếc xe cảnh sát kia cũng không chút do dự dừng ở một bên, cửa xe bị Lại Văn hung hăng đá mấy cái . Hắn đứng trước mặt Tứ Phương và Lại Văn, nghiêng người nhìn thoáng qua Tứ Phương, nói với Lại Văn, “Đây là người em yêu ?”

Lại Văn nhỏ giọng hỏi lại , “Thì sao ?”

Lại Văn đột nhiên bước lên gờ cao tay , Lại Văn theo phản xạ dựa vào người Tứ Phương, bàn tay còn chưa hạ xuống, tay Lại Văn bị Tứ Phương bắt lấy, anh bình thản nói , “Có thể nói chuyện không ? ”

Lại Văn giật tay lại , “Đây là chuyện anh em tôi , còn chưa đến lượt người ngoài xen mồm vào .”

Lại Văn bướng bỉnh thêm một câu, “Anh ấy không phải người ngoài .”

Lại Văn càng thêm tức giận , “Em không phải muốn như thế chứ , anh ta căn bản là đang đùa với em , em còn hồ đồ để người ta chơi đùa , sớm muộn gì em cũng sẽ chết thảm .”

Lại Văn oán hận nói, “Vì anh ấy em có chết cũng không cần anh thương hại .”

Tứ Phương vội vàng che miệng Lại Văn, nhẹ giọng nói, “Đừng nói nữa.”

Lại Văn phẫn nộ nhìn hai người , “Người không phải rất đặc ý sao ? Thế giới này nhiều phụ nữ như vậy, vì sao lại đùa giỡn với em gái tôi ?”

Tứ Phương nhìn Lại Văn, thành khẩn nói, “Tôi thực sự thích cô ấy , mong anh không nên hiểu lầm.”

Vừa nói xong, Lại Văn đã đánh một quyền , vừa vặn đánh vào mặt Tứ Phương, hắn vừa đánh, vừa chửi bậy, “Người là đồ cận bã , hiểu cái gì mà nói là yêu ?”

Tứ Phương cố sức né tránh, nhưng không đánh trả. Lại Văn hét lên một tiếng bắt lấy cánh tay Lại Văn, “Anh điên rồi sao?”

Lại Văn đẩy cô ra , quát, “Anh sớm đã điên rồi.” Sau đó phẫn nộ xoay người rời đi.

Lại Văn cố chết cắn chặt răng, trong lòng rất đau, cô còn nghĩ phải quỳ trước mặt Lại Văn, van cầu anh ấy buông cô ra , nếu anh ấy có thể yêu thương người khác, có lẽ sẽ tốt hơn .

Tứ Phương đi đến phía trước, giữ chặt tay Lại Văn “Chúng ta đi lên đi.”

Lại Văn quay đầu nhìn Tứ Phương, mũi anh đang chảy máu , hai má bị đánh sưng lên. Lại Văn không ngừng đánh vào trong ngực Tứ Phương, “Anh vì sao không đánh trả lại ? Bị đánh thành thế này , vì sao còn không đánh trả lại ?”

Cô mặc kệ anh , giận dữ đi lên lầu. Tứ Phương cầm lấy túi mua sắm ở siêu thị, dùng tay áo bịt mũi, vội vàng đi theo sau. Lại Văn dù sao cũng là anh của cô, nếu hai người thân nhất của cô thật sự đánh nhau , cô sẽ rất khó chịu .

Lại Văn không được tự nhiên đứng ở cạnh cửa, thật ra cô không có chìa khóa, chạy lên rồi cũng chỉ có thể đứng chờ anh mở cửa .

Tứ Phương lấy chìa khóa mở cửa, lấy lòng nói, “Anh nhớ hình như còn một bộ chìa khóa, ngày mai tìm cho em .”

Lại Văn khẽ hừ một tiếng, không để ý đến anh, nhường anh vào phòng trước.

Vào cửa, Tứ Phương đem mấy cái túi mua sắm ở siêu thị đặt ở trên bàn phòng bếp, sau đó mở vòi nước rửa mũi, bởi vì nước lạnh kích thích, máu cũng ngừng chảy .

Quần áo phía trước cùng tay áo cũng dính rất nhiều máu, Tứ Phương đi vào phòng ngủ mở tủ quần áo, chuẩn bị thay bộ khác .

“Ngồi xuống” Lại Văn đã ở trong phòng ngủ từ lâu , lúc này đang ngồi ở bên giường ra lệnh cho anh .

Tứ Phương đi qua ,ngồi xuống giường , Lại Văn cầm lấy túi plastic ,lấy miếng băng, nhẹ nhàng đặt ở trên chỗ bị sưng của Tứ Phương .

“Lần sau không cần như vậy , được không?”

“Ừ “

“Đau không?” Lại Văn đau lòng hỏi.

“Không đau.” Không muốn cô phải nghĩ nhiều.

Lại Văn nhìn khuôn mặt của anh , không thể kiềm chế mà hôn lên , hôn đôi môi của anh , lông mi thật dài, cái mũi cao thẳng, một đường đi xuống, giữ chặt môi dưới của anh , nhẹ nhàng cắn cắn

Tứ Phương hé miệng, đem cô ôm vào người, giống nhau rất sẵn sàng hoan nghênh cô xâm lược. Lại Văn vụng về vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đầu lưỡi Tứ Phương, hai tay nhịn không được ôm cổ anh , túi chườm bằng nước đá để ở trên giường. Tứ Phương nhắm mắt đụng phải túi chườm bằng nước đá, làm rơi xuống sàn nhà .

Lại Văn rời đi bờ môi của anh, chuyển đến nơi khác ,cô nhẹ nhàng cắn cắn lỗ tai của anh , một đường đi xuống cổ, hầu kết, giống như một đứa nhỏ chơi đùa làm vậy .

Tứ Phương cảm thấy thân thể nóng lên , anh nâng khuôn mặt nho nhỏ của cô lên , vội vàng hôn vào cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của cô , đầu lưỡi công thành chiếm đất, vội vàng dây dưa, làm cho lời lẽ của cô như dính cùng với hơi thở...

Đặt cô nằm xuống , anh bao phủ lên cơ thể cô , cầm lấy khuôn mặt cô , tỉ mỉ hôn, hô hấp nặng nề . Môi một chút một chút lại dời xuống phía dưới , lỗ tai, cổ, xương quai xanh, Lại Văn đã mất đi lực chống đỡ , lời lẽ giống như mất hết . Hai cơ thể yêu nhau, khát vọng đối phương. Cô ôm anh, sờ soạng phần lưng nóng bỏng của anh , hô hấp thật sâu.

Ngón tay vụng về lại run run cởi bỏ quần áo cho nhau , làm lộ ra phần cơ thể trần trụi , không ngừng dính sát vào nhau , hai người đều cảm thấy rất ấm áp, không khỏi phát ra một tiếng than thở.

Mọi việc đều phát sinh tự nhiên như vậy, Tứ Phương nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của cô, chậm rãi tiến vào cơ thể của cô.

“Đau...” Lòng mày cô nhăn lại . Anh dừng lại, hôn vào mi tâm nhú chặt của cô , nắm lấy đôi tay mềm mại của cô , khẽ cắn vành tai cô .

Chờ cô thích ứng mới dám dựa vào bản năng, tiếp tục động tác. Hai phần mềm mại trắng nõn trước ngực bị tay anh bao lại, ngón tay khe khẽ vờn về nhào nặn, ngón cái đặt lên phần đỉnh phần hồng bốp nhẹ , đỉnh ngực cứng lại dương cao . Bàn tay lại di chuyển xuống hông cô , hơi hơi nâng lên, một lần so với một lần càng sâu.

“Ồ ô...” Lại Văn vô lực rên rỉ, cảm giác điện giật cuộn cuộn không ngừng lan đến tứ chi ,cơ thể căng cứng, không thể nói nên lời , chỉ có lắc lắc đầu muốn khóc .

Nhiệt tình như núi lửa phun trào, lại giống như từng đợt lại từng đợt sóng nhanh chóng kéo tới, thật lâu cũng không ngừng lại .

Lại Văn không ngừng thở dốc , ở trên đỉnh cao trào Tứ Phương tình tế hôn lên mí mắt khẽ run của cô , cô mềm mại dán vào lòng anh , trên trán cô lấm tấm mồ hôi , anh khẽ khàng lau đi , đáy mắt chứa đựng sự thương tiếc cùng thỏa mãn. Cô run run ôm cổ anh , khuôn mặt dính sát vào chỗ hóm cổ anh .

Tứ Phương ôm Lại Văn đi vào phòng tắm, Lại Văn đã nửa tỉnh nửa mê, nhắm mắt lại, hai tay không có khí lực ôm cổ Tứ Phương, hai chân thon dài vòng qua lưng anh , lại không có sức rơi xuống, Tứ Phương cô ôm lên , hai tay xuyên qua đùi cô , chặt chẽ nâng mông cô lên , đi vào phòng tắm.

Tứ Phương vẫn duy trì tư thế này, cùng Lại Văn ngồi vào bồn tắm lớn. Anh đưa tay lấy xà phòng , lại lấy miếng bọt biển, nhẹ nhàng chà lau da thịt hơi hơi đỏ hồng của Lại Văn, Anh thực sự rất nhẹ tay, rất nghiêm túc nhẹ nhàng xoa nắn mỗi tấc da thịt của cô , từng góc ngách cũng không bỏ qua .

Tắm cho Lại Văn xong , Tứ Phương lại tắm mình , sau đó ôm Lại Văn đứng ở dưới vòi sen tắm sơ qua một lần nữa . Nhìn Lại Văn mảnh mai dựa vào trước ngực mình , khuôn mặt hồng hồng , đôi môi hồng hồng hơi hơi cong, Tứ Phương cảm thấy chính mình lại không thể kiềm chế được động tình.

Tay anh từ phía dưới đầu gối của cô vòng đi qua, nhẹ nhàng nâng mông của cô lên , tách mở hai chân của cô ra , thân mật dán chặt vào đục vọng của anh ,anh đặt cô dựa vào trên tường phòng tắm, chậm rãi tiến vào thân thể của cô . Bên trong cô chính là nhỏ như vậy, mềm mại yêu kiều như vậy, xiết chặt như vậy, có thể làm cho đàn ông phát điên.

Tứ Phương một lần lại một lần co rúm lại thúc lên , ở trên đôi môi hồng hồng , trên khuôn mặt nhẹ nhàng hôn, cô vẫn ở trong lòng anh tình tế rên rỉ.

Lại Văn cảm thấy bản thân cũng bị khoái cảm đánh sâu vào co rút , ngón chân của cô run run như mất cảm giác , ở trong đỉnh cao khoái cảm, cô hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

(Cuối cùng chị cũng bị anh mần thật rồi bắn pháo hoa thôi ...hehehe)

16. Chương 16

Sáng sớm, Lại Văn tỉnh lại trong nụ hôn của Tứ Phương , ngạch, cô còn chưa đánh răng, Lại Văn then thùng xoay mặt qua một bên . Tứ Phương đem khuôn mặt cô xoay lại , tình tế hôn , bàn tay luồn vào trong vạt áo, vuốt ve phần mềm mại trước ngực. Bụng Lại Văn đột nhiên phát ra tiếng lô bô.

Lại Văn đỏ mặt, cô lẩm bẩm , “Em đói bụng “

Tứ Phương ôm Lại Văn nằm im một lát , sau khi khống chế đục vọng của bản thân , mới nhẹ nhàng ở bên tai cô nói, “Em ngủ tiếp một chút, anh đi nấu cơm.”

Bữa tối đêm qua còn chưa ăn , sau lại bị ép buộc lâu như vậy, Lại Văn nhất định rất đói bụng.

Lại Văn thấy Tứ Phương vào phòng bếp nấu cơm, cô thử cử động cơ thể, cảm giác toàn thân như bị đá nghiền nát , cả người đều không có sức . Nhưng cô vẫn cố ngồi dậy , muốn thừa lúc Tứ Phương nấu cơm, đi tắm rửa ,dọn dẹp một chút .

Cô cố gắng bò xuống giường, quay đầu nhìn chần chệm hỗn độn , trên ga giường còn một vết máu cần xử lý, khuôn mặt Lại Văn lại đỏ lần nữa, cô luống cuống tay chân đem ga giường vo lại , đi đến phòng vệ sinh, lấy xà phòng dùng sức vò mạnh vào chỗ vết máu kia.

Lúc Tứ Phương đi vào nhìn thấy chính là cảnh này , người phụ nữ anh yêu đang mặc quần áo trong của anh, đôi chân dài trắng nõn thon dài lộ ra bên ngoài, cô đang ngồi xổm , dưới vòi nước dùng sức vò sạch ga giường .Anh cảm giác đục vọng bản thân vừa mới kiềm chế, lại nhanh chóng tỉnh lại . Anh đi qua , từ phía

sau ôm lấy cô, Lại Văn đang chăm chú làm, khi bị ôm vào thì giật mình, Tứ Phương trấn an hôn vào khoe môi của cô, “Để anh giặt cho, em đi tắm đi.” Nói xong nhận lấy tấm ga, tiếp tục công việc của cô.

Lại Văn đỏ mặt nhìn anh, anh ấy giặt cái đó sao? Sao cô lại có cảm giác rất ngốc thế này.

Cô ngượng ngùng nhìn anh, vội vàng đi vào phòng tắm.

Tứ Phương thấy Lại Văn đi vào phòng tắm, thì dừng tay lại, anh kỳ thật không muốn nó được giặt sạch sẽ, anh cảm thấy dấu vết này rất tốt, ha ha, anh cười cười, đột nhiên cảm thấy bản thân rất biến thái. (mình cũng thấy thế =)))

Lại Văn tắm xong, ngồi xuống ăn cơm, bữa sáng hôm nay vẫn có cháo. Từ lúc bên Tứ Phương, cô cảm thấy Tứ Phương rất thích nấu cháo, bởi vì ở cùng với anh cô lúc nào cũng được ăn cháo, cho dù bận thế nào, mỗi ngày anh ấy đều nấu cháo cho cô. Nhưng cũng vì thế, dạ dày Lại Văn tốt lên nhiều.

Tứ Phương gấp lấy miếng trứng ốp la cho Lại Văn, “Ăn nhanh đi, đêm qua còn chưa ăn cơm.”

Lại Văn gật đầu, ngượng ngùng không dám nhìn anh, chỉ cố gắng ăn nhanh để đứng lên.

Tứ Phương lại không muốn ăn, anh yên lặng nhìn Lại Văn đang mắc cỡ, người con gái anh yêu ngồi trước mặt anh, cô đang ăn cơm do anh nấu, ánh nắng buổi sáng chiếu vào người cô, Lại Văn đắm chìm trong ánh sáng lung linh, trên khuôn mặt phát ra ánh sáng rực rỡ. Tứ Phương chỉ mong thời gian có thể dừng lại ở đây, hạnh phúc tràn đầy, năm tháng yên bình.

Chiều thứ hai Lại Văn không có tiết học, cô cùng Giai Giai đến phòng học bên cạnh nghe giảng. Đang giảng bài là một giảng viên đã hơi lớn tuổi. Giai Giai phàn nàn “Cậu nhìn xem kìa, cô ấy trang điểm kiểu gì vậy, lông mi sao lại đậm như thế, son môi lại tươi như thế, thật chả khác gì tiểu thư.”

“Mỗi người một phong cách, có lẽ cô ấy cảm thấy như vậy là gọi cảm, là đẹp thì sao?” Lại Văn nói.

“Cậu chưa ăn qua thịt heo, nên cũng chưa thấy heo chạy hả?” Giai Giai khinh bỉ nói, “Bây giờ ai còn chải lông mi như vậy, lại đánh đậm như vậy, muốn dọa ai à?”

Cô ta còn quay lại nhìn lông mi Lại Văn, “Cậu nói thật chả ra làm sao, may mà lông mi còn nhìn được, nhìn qua cũng dài, rất trang nhã.”

“Ngất mắt, cậu đây là đang khen mình sao? Chả đúng lúc chút nào?”

Giai Giai bĩu môi, “Được rồi, vậy cậu còn một ưu điểm nữa, ngực của cậu còn rất lớn.”

Lại Văn đẩy mạnh cô, thật là, mọi người còn ngồi gần đây.

“Đẩy cái gì, cậu nhìn coi, toàn là con gái cả, có sao đâu.” Giai Giai khinh thường nói.

Đột nhiên Giai Giai kề sát mặt lại nói, “Này có dịp cho tớ sờ... sờ... một chút được không? Tớ muốn tìm chút cảm giác.”

Lại Văn trợn mắt, “Cậu muốn chết hả?”

Giai Giai chẳng quan tâm nói, “Ai mà biết được chứ?”

Lại Văn chỉ còn hết chỗ nói mà thôi.

Đang ồn ào, cô giáo kia đột nhiên nói, “Cô sinh viên kia” rồi chỉ ngón tay về phía Lại Văn, “Cô lên đây một chút.”

Lại Văn nhìn giảng viên, lại nhìn Giai Giai, ngón tay chỉ về mình tự hỏi: thật là cô sao?

Giai Giai vui sướng khi có người gặp họa, “Là cậu đấy.”

Lại Văn lo lắng đi lên bục giảng, nữ giảng viên kia cầm mặt cô quay về hướng sinh viên “Các bạn, bây giờ cô sẽ dạy mọi người sửa lông mi như thế nào, giống như bạn đây, lông mi quá thô, lại quá tối, thật không giống một người phụ nữ hiện đại, bây giờ tôi sẽ giúp bạn này sửa lại lông mi của mình, mọi người lại đây nhìn.”

Gì ? Không thể nào, cô sẽ không thể thắm như vậy chứ , về mặt Lại Văn đàn ra .

Nữ giảng viên đột nhiên ấn Lại Văn vào ghế , Lại Văn muốn đứng dậy , lại bị đè xuống ”Đừng sợ, sửa mi không đau .”

Lại Văn muốn mắng người , ai quan tâm đau hay không đâu ,tôi chính là không muốn sửa a.

Giai Giai cũng đi lên nhìn, hai tay cổ sống cổ chết đè Lại Văn lại, “Lại Văn, cậu lo mà sửa mi đi , có nghe giảng viên nói gì không ?”

Lại Văn giữa tiếng kêu gào thảm thương, nữ giảng viên tay chân lưu loát đã sửa xong lông mi cho cô .

Nữ giảng viên về mặt đắc ý bày ra kết quả , “Mọi người xem, bây giờ đã xinh đẹp hơn rồi .”

Lúc Giai Giai cố gắng nín cười , tìm Lại Văn như muốn ngừng đập. Thôi xong rồi.... !!

Vừa ra phòng học, Giai Giai còn mặt dày nói, “Đừng giận , buổi tối mời cậu đi ăn được không ?”

Lại Văn liếc cô một cái, “Hừ, tối nay đến nhà Tứ Phương ăn cơm , không cần cậu phải mời .”

“Được rồi được rồi, biết các cậu ngọt ngào .” Giai Giai lúc này cũng không giám chọc cô nữa.

“Cậu bảo tôi làm sao gặp người khác đây .” Lại Văn cảm hận nói. Cô chưa bao giờ sửa lông mi, bây giờ trên mặt cảm giác như có khuyết điểm , trống trơn .

“Sợ cái gì,đâu phải không dài nữa , chỉ cần một tuần nghỉ đông , chờ đi học lại , lông mi của cậu chắc chắn sẽ như cũ .”

Thật vậy sao , Lại Văn ngẫm nghĩ .

Đổi lại, ngày nghỉ, mỗi ngày có thể ở bên Tứ Phương , Lại Văn cũng cảm thấy có chút bù lại .

Nghĩ đến ngôi nhà kia , Lại Văn lại cảm thấy tinh thần sa sút , năm nay không về, Lại Văn nhất định sẽ rất tức giận . Nhưng Lại Văn đã chuẩn bị sẵn kế hoạch , nghỉ đông có thể ở ký túc xá học bài , ban ngày ra ngoài làm thêm , cố gắng kiếm thêm tiền.

Tết âm lịch, một mình sẽ rất buồn , Lại Văn vốn đã cố gắng chuẩn bị tâm lý .

Nhưng bây giờ đã có Tứ Phương , cô đã có người ở bên , bản thân cô sẽ không còn thấy cô đơn nữa . Lại Văn vui vẻ nghĩ .

Lại Văn muốn ra ngoài tìm việc , dù sao ban ngày Tứ Phương cũng phải đi làm , cũng sẽ không ảnh hưởng gì .

Buổi tối Tứ Phương tới đón cô thì không khỏi giật mình , ” Lông mi của em làm sao vậy?”

Lại Văn bĩu môi, “Bị một nữ giảng viên môn hóa trang sửa , cô ấy nói lông mi của em hình dạng không đẹp , không giống phụ nữ ”

Tứ Phương giúp cô cài dây an toàn, “Về sau đừng cho người khác đụng vào em .”

Lại Văn cúi đầu, vụng trộm cười cười, được người khác quan tâm thật tốt .

Tứ Phương nhìn cô , “Còn cười?” thanh âm bất đắc dĩ.

Lại Văn bĩu môi , nhanh chóng chuyển đề tài, “Hôm nay ăn gì?”

Tứ Phương khởi động xe, “Đi siêu thị trước, ngày hôm qua không phải em nói muốn ăn bít tết sao?”

“Hôm qua không phải đã mua rồi sao ?”

” Hôm qua không bỏ vào tủ lạnh, hôm nay Vương thúc chắc vứt rồi .”

“Á...” Nhớ tới chuyện hôm qua , Lại Văn lại đỏ mặt.

Ở siêu thị chọn lấy này nọ , Lại Văn nắm khuỷu tay Tứ Phương đi tính tiền.

Đi qua một quầy hàng , Tứ Phương đột nhiên dừng lại, Lại Văn tò mò nhìn qua, vừa thấy là cái gì , mặt đỏ ửng lên , cô bỏ tay Tứ Phương chạy đi , ra quầy tính tiền trước.

Tứ Phương nhìn bóng dáng thẹn thùng của cô , nở nụ cười, anh buông giỏ mua sắm trong tay ra , cẩn thận nhìn các loại nhãn hiệu , có đủ loại áo mưa. Tứ Phương thật ra cũng là lần đầu tiên mua áo mưa, cũng không biết chọn loại nào , đành chọn đại bỏ vào giỏ, đi qua bên kia tính tiền.

Buổi tối ăn cơm xong , Lại Văn tự giác dọn bát đĩa, đến phòng bếp rửa .

Tứ Phương cởi tạp dề, mặc vào cho cô , sau đó vào phòng tắm . Chờ Lại Văn rửa bát xong Tứ Phương đã mặc áo tắm ngồi trên sofa xem tivi. Thấy cô đi ra, Tứ Phương vỗ vỗ chỗ bên cạnh , Lại Văn cúi đầu đi qua bên cạnh Tứ Phương ngồi xuống.

Tứ Phương đem cô ôm vào lòng , lấy điều khiển từ xa đưa cho cô . Lại Văn nhận lấy không ngừng chuyển kênh , cuối cùng dừng lại ở tiết mục nghệ thuật .

Chương trình đang biểu diễn một tiết mục hài , lời nói pha trò , Lại Văn nhin không được cũng nở nụ cười.

Tứ Phương căn bản không xem ti vi , anh hôn tay Lại Văn, cái cổ duyên dáng, vành tai non mịn, hô hấp ồ ồ dâng lên , tay anh theo vật áo mưa vào trong , ôm trọn bộ ngực cao ngất của cô , chậm rãi vuốt ve.

Lại Văn rên rỉ một tiếng, cảm giác dục vọng cứng rắn của anh ở phía sau. Tứ Phương ở bên tai cô nhẹ giọng nói, “Chúng ta đi ngủ đi.”

Ách ? Hiện tại mới mấy giờ , sớm như vậy mà muốn đi ngủ sao? Lại Văn chưa buồn ngủ đâu.

Tứ Phương không đợi cô trả lời, một tay ôm lấy cô, đi đến phòng ngủ. Vừa đặt cô xuống giường, Tứ Phương đã muốn đi lên, lời lẽ như lửa nóng hôn môi cô , thân thể Lại Văn bị thiêu đốt , tinh tế rên rỉ .

Lúc Tứ Phương đi vào, Lại Văn cảm thấy rất đau , cơ thể cô hơi co lại , mặt xoay vào một bên, vẻ mặt có chút đau đớn , Tứ Phương ngừng lại, kỳ thật anh chỉ mới đi vào một phần ba mà thôi, đôi môi anh đi đến bên tai cô , “Làm sao vậy? Bảo bối.”

“Đau. . .” Lại Văn cúi đầu nói, bản thân cũng không rõ ràng lắm , đã không phải là lần đầu tiên , vì sao vẫn đau , cô cảm thấy chỗ đó như căng ra , chỗ non mềm giống như bị anh xé rách.

Tứ Phương lui ra, anh nhẹ nhàng hôn cô, lưỡi tiến vào trong miệng cô càn quét, cùng đầu lưỡi của cô dây dưa, hút nước bọt của cô , tay vuốt ve khuôn ngực trắng nõn mà mềm mại, một đường đi xuống dưới , mơn trớn vùng bụng non mịn, đi đến phía dưới hoa viên, bàn tay to của anh nhẹ nhàng ma sát núm hoa của cô, thẳng đến nó tiết ra càng nhiều chất lỏng, anh lúc này mới nhẹ nhàng tách đôi chân dài của cô ra , đặt phần tinh trùng to lớn của anh tới gần , tay hơi hơi nâng mông cô lên, chậm rãi đi vào.

Lúc này đây thuận lợi hơn rất nhiều, Lại Văn nằm ở dưới thân anh cúi đầu phát ra tiếng rên rỉ không dứt , Tứ Phương di chuyển nhanh hơn , đôi môi không ngừng hôn môi cô , không dứt.

Hai chân Lại Văn chặt chẽ kẹp chặt thắt lưng anh , không ngừng bị khoái cảm đánh sâu vào, đầu ngón chân co rút đến cực hạn, cô bị anh không ngừng đưa lên đỉnh, không ngừng bị va chạm, trong miệng chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô, cái gì cũng nói không nên lời.

Lúc Tứ Phương mãnh liệt va chạm lần cuối cùng , cô rốt cục bật ra tiếng hét chói tai, trong đầu giống bị nổ thành pháo hoa, không ngừng rục rờ , rục rờ...

(Vãi mồ hôi ...trời lạnh mà mồ hôi tuôn như mưa hix..hix ngất ...mất máu ...help)

17. Chương 17

“Lại Văn, tỉnh nào.” Giai Giai đứng ở bên giường lắc lắc cánh tay cô.

“Làm sao vậy ?” Lại Văn buồn ngủ muốn chết, giữa trưa đến ký túc xá, cơm cũng không kịp ăn, đã phải dậy . Mấy ngày nay buổi tối Tứ Phương đều kéo cô đi ngủ rất sớm, nhưng có phải là được ngủ đâu , tối nào cũng ép buộc cô , chỉ đến khi cô hoàn toàn kiệt sức , Tứ Phương mới thả cho cô nghỉ ngơi, nhưng lần nào cũng ngủ chưa đủ trời đã sáng .

Lại Văn vừa ngáp vừa ngồi dậy , “Muốn lên lớp sao ?” Cô cứ nghĩ buổi chiều mới có giờ học .

“Không phải, nhưng mà cũng nhanh lên , không phải mấy ngày trước cậu nói muốn tìm việc sao?”

“Đúng vậy” Lại Văn tỉnh táo lại, “Cậu có biện pháp ?”

Mai Mai ở bên cạnh nói, “Là mình, cậu lo mà cảm ơn bà nội mình đi .”

“Vâng , bà nội ạ , chỉ cần tìm được việc mỗi ngày mình sẽ gọi cậu là bà nội .”

Mai Mai ha ha cười, “Đây chính là cậu nói đấy nhé .”

“Nói mau đi, có biện pháp gì ?” Lại Văn thúc giục .

“Chú mình có thuê một quầy hàng bán đồ trang điểm trong siêu thị , nhân viên lúc trước đã nghỉ, bây giờ đã qua năm mới , rất khó tìm người, nên giờ muốn tìm một nhân viên tạm thời đã , lương căn bản 800 đồng , có trích phần trăm , cậu làm không ? “

” Siêu thị đó ở đâu? Bán loại trang điểm gì ?”

“Cái siêu thị kia thuộc hạng vừa ,nằm ngay trong khu phồn hoa của vùng này , bán các loại trang điểm thuộc nhiều nhãn hiệu khác nhau, nhưng chủ yếu là bán kem dưỡng da . “

“Khi nào thì đi?”

“Ngay bây giờ , chú mình nói phải bắt đầu nhanh .”

“Cảm ơn cậu, Mai Mai, tối nay tôi sẽ nói qua với Tứ Phương, sáng mai tới chỗ chú cậu làm được không ?”

“Ừ, cậu nên nói trước với Tứ Phương một tiếng, anh ta chưa chắc đồng ý cho cậu đi .”

“Sẽ không ” Lại Văn nói, “Ban ngày anh ấy cũng phải đi làm “

Buổi tối cơm nước xong, Lại Văn nói chuyện này cho Tứ Phương , anh nghe xong trầm mặc một lúc . Tứ Phương biết quan hệ giữa Lại Văn với mẹ kế vốn không tốt, bây giờ lại cãi nhau với Lại Vũ, cái nhà kia coi như cô không thể về nữa rồi . Lúc Tứ Phương gặp cô lần đầu tiên , cô đang làm thêm ở tiệm cà phê, sau khi chia tay, Tứ Phương mới biết hết mọi kế hoạch của cô, càng có thể lý giải hết nỗi vất vả cùng cố gắng của cô . Vì có thể ở bên anh , Lại Văn đã từ bỏ rất nhiều .

Tứ Phương thực ra hi vọng cô có thể hoàn toàn phụ thuộc vào anh , để anh mang lại cuộc sống hạnh phúc cho cô , tiền căn bản không phải là vấn đề. Nhưng Lại Văn có suy nghĩ của cô, anh không thể vì cô yêu anh mà bắt buộc cô phải hoàn toàn nghe theo của anh . Cho dù là người yêu, cũng nên đứng trên phương diện của đối phương mà suy nghĩ , có đôi khi, chúng ta phải tôn trọng cuộc sống của người kia .

“Rất vất vả , thời gian phải đứng rất lâu .” Tứ Phương trầm ngâm nói.

“Không sao ,em không sợ .” Lại Văn nói, công việc nào mà không vất vả .

“Anh giúp em tìm công việc khác được không ?” Tứ Phương hỏi cô .

“Không cần , anh mà giới thiệu chắc là chỗ quen , em xấu hổ sẽ không làm việc được .”

Tứ Phương ôm cô vào ngực , hôn vào thái dương cô , “Lại Văn, em có thể hoàn toàn tin tưởng dựa vào anh, được không? Không nên suy nghĩ nhiều, mọi việc đã có anh gánh vác ,em chỉ cần dựa vào anh là được .”

Lại Văn dựa vào trong ngực anh, nhẹ giọng nói, “Thật ra em cũng không nghĩ nhiều như vậy , mỗi ngày ở cùng nhau đều là anh chăm sóc cho em , em là người hưởng thụ hết cả , thực an tâm thực hạnh phúc. Nhưng em muốn kiếm tiền trả học phí, được không? Đồng ý với em được không?”

Ánh mắt của cô giống như nai con, long lanh nhìn anh , anh cảm thấy bản thân mềm nhũn. Anh nhẹ nhàng gật đầu, hôn nhẹ vào ánh mắt đó .

Hai ngày sau, Lại Văn chính thức làm nhân viên tạm thời trong siêu thị. Lúc bắt đầu, nhìn các sản phẩm vẫn chưa quen lắm, về sau mới quen hẳn, nói đến đâu rành mạch đến đấy.

Cô không giống những nhân viên khác, chỉ đứng ở xa, để khách hàng tự mình vào coi. Lúc bình thường dù có khách hàng đi vào xem, hay chỉ đi qua, cô đều nhiệt tình giới thiệu sản phẩm. Bình thường khách hàng nhìn một cô gái xinh đẹp, bộ dáng lại đơn thuần chân thành, cũng không trực tiếp rời khỏi, nhìn cô giới thiệu lâu, cũng sẽ cầm lấy sản phẩm thử dùng một chút. Lại Văn bình thường đều tận lực chọn giúp cho khách hàng sản phẩm thích hợp, nếu không thích hợp, cũng sẽ nói với khách hàng không thích hợp lắm, như thế, ngược lại khách hàng đối với cô có rất nhiều thiện cảm, cuối cùng nhìn cô phục vụ tận tình như vậy, cũng ngượng ngùng, ít hay nhiều cũng mua một ít.

Làm gần một tuần, Lại Văn cảm thấy bản thân càng ngày càng quen việc, càng làm càng thuận lợi.

Mỗi ngày ăn sáng xong, Tứ Phương đều đưa cô đến siêu thị, giữa trưa lại đón cô đi ăn cơm, buổi tối đến mười giờ Lại Văn mới tan ca, nên hàng ngày Tứ Phương đều làm cơm chiều đưa đến cho cô, chờ đến giờ tan ca, Tứ Phương sẽ lái xe đón cô về.

Vì ban ngày cô đi làm về mệt, buổi tối trở về Tứ Phương cũng không dám ép buộc cô nhiều, có đôi khi không làm, có đôi khi làm một lần rồi bỏ qua, cô vì thế được ngủ ngon cả một tuần, nhưng mỗi sáng ánh mắt Tứ Phương nhìn cô giống như soi nhìn cừ, hận không thể một ngụm nuốt cô vào bụng.

Lúc bắt đầu làm việc, cô không có kinh nghiệm, không biết trích phần trăm là được bao nhiêu, đối với cô mà nói, lương cơ bản đã rất tốt, lại được trích phần trăm, đến thời gian nghỉ đông cô có thể kiếm được một ngàn đồng. Không ngờ trên thực tế lại vượt qua cả mong muốn của cô.

Bởi vì nhanh sẽ đến năm mới, các gia đình đi mua sắm càng nhiều, lượng tiêu thụ đồ trang điểm cũng được lên, từ lúc mới bắt đầu, đến thời gian nghỉ đông thời gian làm không đến hai mươi ngày, Lại Văn có đến ba ngàn tiền trích phần trăm, còn được lương cơ bản nữa, gộp lại cũng được bốn ngàn. Lại Văn rất vui.

Chú Mai Mai là một người dễ gần, ông nói qua năm mới sẽ gửi tiền cho Lại Văn, lại nói Lại Văn tới 30 có thể bắt đầu nghỉ ngơi, mãi đến đầu năm có thể đi làm lại.

Lấy được tiền, Lại Văn vui vẻ rất nhiều. Sắp đến năm mới, Lại Văn rất muốn mua quà cho Tứ Phương, nhưng đi trên đường tới lui cũng không biết nên mua cái gì. Tứ Phương cũng không thiếu gì, đồ hay dùng lại toàn thuộc nhãn hiệu nổi tiếng, cô muốn mua cũng mua không nổi.

Cuối cùng mua một cái ví cho anh, lúc đi qua các quầy hàng, nhìn thấy mọi người mua thiệp, cô cũng ghé vào mua, lấy ra cái thiệp xinh đẹp đặt ở trong ví. Ha ha, cô muốn chiếm một vị trí ấm áp nhất của anh.

Lại Văn không nói với Tứ Phương cô tan ca sớm, cô muốn tạo cho anh một sự bất ngờ.

Lại Văn đi siêu thị mua mấy thứ đồ ăn Tứ Phương thích ăn, mang về nhà. Một lúc lâu cô ở phòng bếp bận rộn nấu ăn cho anh.

Lại Văn ở cùng Tứ Phương, bình thường đều do Tứ Phương nấu cơm, anh ấy sẽ không nghĩ cô không biết nấu ăn đấy chứ? Mà cho tới bây giờ anh cũng chưa bao giờ hỏi cô.

Lại Văn thật ra cũng biết nấu ăn, chỉ là ở trọ trong trường nên nấu không quen thôi, giờ chỉ cần làm qua là có thể nấu rất nhanh.

Cô ở phòng bếp đi tới đi lui, lúc thì nấu canh, lúc thì nấu đồ ăn, nhìn rất bận rộn.

Lúc Tứ Phương mở cửa chính là nhìn thấy cảnh tượng này, Lại Văn đang đeo tạp dề, ở trong phòng bếp bận rộn như con quay.

Anh buông túi siêu thị trong tay ra, nhẹ nhàng từ phía sau ôm lấy thắt lưng Lại Văn. Lại Văn xoay người, ha ha cười, “Anh về rồi, cũng sắp xong rồi đây.”

Tứ Phương yêu thương hôn lên khuôn mặt hồng hồng của cô, “Có thể ăn được không? Anh có nên chuẩn bị thuốc dạ dày trước không?”

Lại Văn nắm tay anh, hung ác cắn vào ngón cái, nhưng cũng không dám dùng nhiều lực.

Tứ Phương cúi đầu hôn vào vành tai mềm mại, cổ trắng nõn, tay nhịn không được hướng vào bộ ngực cô tìm kiếm.

Lại Văn một tay bắt lấy bàn tay to của anh ,sợ còn đi xuống một chút nữa , cơm sẽ không ăn được mất , “Canh, canh sôi...sôi rồi.” Tránh tay anh ra cô đi qua xem nồi canh .

Tứ Phương ngăn cô lại ”Anh làm cho , em đi dọn cơm đi.”

Lúc ăn cơm, Lại Văn ngại ngừng đưa ra cái ví tiền mua hồi chiều để ở trước mặt Tứ Phương, “Em được phát tiền lương , nên mua một cái ví tiền cho anh. “

Tứ Phương cầm lấy mở ra, nhìn đến bên trong Lại Văn càng cúi thấp đầu, anh cười cười, nắm lấy tay cô , yêu thương hôn nhẹ lên , “Anh rất thích.”

Lại Văn ngượng ngừng cúi đầu.

“Ngày mai bắt đầu được nghỉ rồi phải không ?” Tứ Phương hỏi.

“Vâng em được nghỉ đến đầu năm sau , có khi sang năm họ sẽ tìm người khác, dù sao em cũng không thể làm cả ngày được.” Lại Văn tiếc nuối nói.

Tứ Phương cắn cắn ngón tay cô , “Sang năm sẽ tìm việc khác.”

“Ừ” Sang năm có thể tìm được công việc gia sư là tốt nhất , Lại Văn nghĩ .

“Anh cũng có quà tặng cho em” Tứ Phương nói.

“Á? Là cái gì?” Lại Văn tò mò.

“Chúng ta cùng đi đến Đảo Maldives *.” Tứ Phương nhìn cô nói.

Lại Văn ngạc nhiên “Maldives, quốc đảo xinh đẹp nằm ở Ấn Độ Dương ?”

Tứ Phương cười gật đầu.

Lại Văn giơ tay hoan hô, “Hi, tuyệt quá .”

Buổi tối Lại Văn lại bị Tứ Phương ép buộc mấy lần mới ngủ thiếp đi , trong lúc ngủ mơ còn không quên lẩm bầm một câu, “Đảo Maldives “

Đêm ba mươi, Lại Văn cùng Tứ Phương đến nhà anh ăn cơm. Vương thúc thấy Lại Văn đến thì rất vui .

Hạ Hữu Quân ngày thường rất ít khi tới đây , hôm nay ông cũng vì Lại Văn mà tới, đây là lần đầu tiên Lại Văn gặp lão đại hắc bang trong truyền thuyết . Ông ấy cùng Tứ Phương một chút cũng không giống, có thể Tứ Phương lớn lên giống mẹ anh hơn . Ông ấy cũng không già lắm, nhìn ông vẫn rất phong lưu phóng khoáng , thanh âm nói chuyện rất lớn, tính tình cũng nóng nảy , nhưng đối với Tứ Phương lại rất ôn hòa, nên đối với Lại Văn cũng có vẻ nhã nhặn .

Bữa cơm tất niên diễn ra trong không khí rất thoải mái .

Ăn cơm xong , Hạ Hữu Quân muốn Tứ Phương đến thư phòng , Tứ Phương để Lại Văn đến tầng 3 xem tivi, còn mình đến thư phòng ở tầng 2 .

Tầng một không phải cũng có tivi sao? Vì sao lại phải lên tầng 3? Lại Văn không biết là, Tứ Phương không muốn cô một mình ở tầng 1, bên cạnh có nhiều người không quen, sợ cô lại xấu hổ. Tầng 3 là phòng của Tứ Phương , có vẻ im lặng.

Tuy rằng không biết vì sao, nhưng Lại Văn vẫn là ngoan ngoãn lên tầng 3.

Tứ Phương vào thư phòng, cha anh Hạ Hữu Quân đã đứng ở bên cửa sổ trầm tư. Thật là cảnh hiếm thấy Hạ Hữu Quân vốn là một người nóng nảy, chưa bao giờ có lúc trầm tư như vậy . .

Hạ Hữu Quân nhìn thấy anh, xoay người ngồi vào bàn , Tứ Phương ngồi xuống đối diện.

“Con muốn kết hôn sao?” Hạ Hữu Quân hỏi anh , thật ra nếu như lúc bình thường ông sẽ phải hỏi anh đang chơi đùa cô gái đó sao . Nhưng Hạ Tứ Phương đến hai mươi mấy tuổi mới quen bạn gái có thể nói anh chính là nghiêm túc .

Lúc trước mọi người cảm thấy anh không bình thường , anh giống như đồng tính luyến ái vậy cũng không thấy anh thích một người nào . Bây giờ mọi việc đã tốt lên , Hạ Hữu Quân cảm thấy đây thật là chuyện đáng mừng, tốt nhất nên nhanh chóng kết hôn, tránh dây dưa lâu .

“Cô ấy bây giờ còn quá nhỏ , còn phải đến trường, qua vài năm nữa.” Tứ Phương nói.

“Có chồng liên quan gì đến việc học ? Chẳng lẽ còn cần nó ra ngoài kiếm tiền ?” Hạ Hữu Quân cảm thấy tốt nhất là kết hôn thật nhanh .

Tứ Phương trầm mặc không trả lời vấn đề này.

Hạ Hữu Quân đành nói , “Có việc cha cần nói với con, cha muốn đưa Trần Tự Huy từ bên kia Vĩnh An trở về.”

Trần Tự Huy này, trước kia là tâm phúc quan trọng nhất của Hạ Hữu Quân, giúp ông rất nhiều việc , Hạ Hữu Quân rất coi trọng hắn, nhưng con ông lại không ưa gì anh ta.

Tứ Phương từ Mỹ trở về không lâu , đã bắt đầu giúp Hạ Hữu Quân xử lý công việc, được một thời gian , anh đối với Trần Tự Huy có chút nghi ngờ, anh nói với Hạ Hữu Quân , công việc mà Trần Tự Huy phụ trách ,các khoản chi tiêu có vấn đề, anh lo lắng bên trong có khoản đen khác .

Hạ Hữu Quân lại không để ở trong lòng, ông nói, nước trong quá ắt không có cá, hàng lớn như vậy , có tham một chút cũng là bình thường .

Hai cha con anh bất đồng , nên đành bỏ qua chuyện này .

Nửa tháng sau , Tứ Phương lại nói với Hạ Hữu Quân chuyện này , Trần Tự Huy đành phải rời khỏi, lần này Tứ Phương chính là căn cứ chính xác vào bản điều tra có được .

Bởi vì Trần Tự Huy có tiến hành hàng loạt các cuộc giao dịch thuốc phiện, chuyện lớn như thế này , ngay cả Hạ Hữu Quân cũng không có biện pháp dễ dàng tha thứ.

Hạ Hữu Quân thường nói với thủ hạ , chúng ta có thể làm việc đồi trụy , cũng có thể lập sòng bạc , hoặc là cũng có thể làm cái khác, nhưng không thể làm ma túy. Bởi vì làm ma túy, tuy rằng kiếm được nhiều , nhưng cũng nhanh chết . Hạ Hữu Quân khi đó đã công thành danh toại, sản nghiệp vốn có cũng đã không có người nào sánh bằng được , đất đai , công trình lớn , công trình nguyên liệu... ông đều không thiếu . Lúc đó Hạ Hữu Quân cũng không dễ dàng tha thứ thủ hạ nhân làm đến chuyện đưa ông xuống nước như vậy .

Khi đó ông biết được Trần Tự Huy cả gan làm loạn , rất tức giận , nhưng dù sao hắn ta cũng là thủ hạ tâm phúc của ông , nên cũng có chút do dự .

Cuối cùng Hạ Hữu Quân để Trần Tự Huy đi Vĩnh An, chuyên môn phụ trách nhà xưởng nguyên liệu bên kia. Trần Tự Huy cũng coi như biết thời thế , hắn cũng không nói thêm gì, trực tiếp đi Vĩnh An, hai năm ở Vĩnh An cũng coi như trung thành và tận tâm.

Gần đây hắn ta thường xuyên đến hỏi thăm Hạ Hữu Quân, nói tuổi đã lớn , làm không được nhiều, muốn trở lại.

Hạ Hữu Quân trong lòng phân vân , hắn dù sao cũng cùng ông chiến đấu giành giang sơn bao năm nay , năm đó hắn đã đổ không biết bao nhiêu máu , chịu không biết bao nhiêu vết thương , đến tuổi già còn bắt hắn vào rừng núi hoang khai thác đá , quả thật Hạ Hữu Quân cũng hơi băn khoăn.

(Nhân vật Trần Tự Huy chính là rắc rối lớn gây ra phong ba bão táp về sau cho hai nv 9 đây ...^^)

*Maldives, quốc đảo xinh đẹp nằm ở Ấn Độ Dương, được mệnh danh là thiên đường du lịch của Trái đất với 26 đảo san hô vòng bao quanh một lãnh thổ gồm 1.190 đảo nhỏ, trong đó khoảng 200 đảo có người dân sinh sống.Đảo này có rất nhiều hình ảnh mình chỉ mang một số hình minh họa thôi nhé ..hihi

18. Chương 18

Tứ Phương nhìn ông , “Cha muốn hỏi ý kiến của con, con không đồng ý.”

Hạ Hữu Quân đưa tay lấy hộp thuốc lá, lấy một điếu nói , “Chuyện trước kia, hiện giờ hấn đã biết sai rồi, về sau cũng sẽ không dám làm lại .”

Sắc mặt Tứ Phương nghiêm túc, “Hấn là một trái bom hẹn giờ, để ở bên người không an toàn .”

Hạ Hữu Quân nhả thuốc nói , “Tứ Phương con chưa biết nhìn người đâu , Tự Huy dù sao cũng đã theo ta mười mấy năm, nói thật, có đôi khi so con trai ta còn thân cận hơn, năm đó đánh nhau sống chết giành địa bàn, hấn đối với ta rất trung thành và tận tâm . Hiện tại hấn cũng đã già , còn có thể làm cái gì nữa , chẳng qua là về dưỡng lão mà thôi, ta thật sự không đành lòng để hấn ở trên rừng hoang đó nữa .”

Tứ Phương trầm mặc một lúc, anh biết cha anh và Trần Tự Huy có giao tình vững chắc , nhưng anh vẫn giữ lập trường cũ , “Con vẫn cho rằng hấn không đáng tin , để ở bên người mất nhiều hơn được.”

Hạ Hữu Quân không nói nữa, im lặng nhả thuốc.

Lại Văn đang chuẩn bị xuống lầu nói chuyện với Vương thúc, mới vừa đi xuống đã nhìn thấy Tứ Phương đứng ở bậc cầu thang gần cửa sổ trầm tư.

Cô nhìn anh một lát, không biết nên đi qua hay không , thì Tứ Phương như cảm giác được ánh mắt của cô , xoay người lại nhìn cô , sau đó đi lên ôm cô vào phòng khách tầng 3.

Anh ôm cô cùng ngồi xuống sofa, đầu nhẹ dựa vào đỉnh đầu cô , hỏi : “Em đang xem gì vậy ?”

“Xem hải tặc vương, anh có nhiều đĩa hải tặc vương thật .” Lại Văn ngoan ngoãn nói, cô biết anh có chuyện, bởi vậy cũng không giám đùa anh nữa .

Tứ Phương hôn vào trán cô , “Lúc trước biết em thích xem hải tặc vương, anh muốn có thêm nhiều để tài để nói chuyện , vì thế mới mua về xem , sau đó chúng ta lại chia tay, anh lâu rồi cũng chưa xem lại .”

” Xin lỗi” Lại Văn nhẹ nhàng ôm lấy anh.

“Nha đầu ngốc” Tứ Phương lại hôn lên trán cô

Đầu năm mới , Lại Văn cùng Tứ Phương xuất phát, đến Đảo Maldives nghỉ phép.

Lại Văn lần đầu tiên đi máy bay , cô nắm chặt lấy tay Tứ Phương , cực kỳ hồi hộp .

Chờ máy bay hạ cánh , cánh tay Tứ Phương đã bị Lại Văn bấu đến đỏ ửng . Tứ Phương xoa đầu cô , “Không có việc gì , không có việc gì .”

Lại Văn do tình thần căng thẳng quá , nên rất muốn ngủ . Cô mặc kệ đi ô tô hay đi xe lửa, vừa lên xe liền ngủ, nên lên máy bay chỉ chốc lát sau, cô đã dựa vào vai Tứ Phương thiếp đi.

Lại Văn ngủ cả chuyến đi , ngay cả cơ máy bay cũng bỏ lỡ. Máy bay hạ cánh , Tứ Phương mới gọi cô , lúc cô mơ mơ màng màng giúp cô vén lại tóc , sau đó kéo cô xuống máy bay.

Ra đại sảnh sân bay, một luồng không khí nóng thổi mạnh vào mặt .

Liếc mắt một cái cũng có thể thấy biển , hóa ra này sân bay cũng là một đảo nhỏ, thật là làm cho người ta sợ hãi mà than.

Có một người đàn ông trung niên người địa phương tới đón họ, sau đó lái ca nô hướng đến đảo dừa . Dọc đường Lại Văn đều hưng phấn nhìn đông nhìn tây , lúc này ngồi trên ca nô , bị biển cả bao la bát ngát bao quanh , bốn phía là nước biển trong suốt thấy đáy, cá cảnh nhiệt đới màu sắc tươi đẹp bơi lội ở bốn phía , bản thân giống như một chú cá tự do trên biển .

Rất nhanh đến đảo dừa, đảo này cũng không lớn lắm , trên đảo có rất nhiều thực vật nhiệt đới, quả dừa ở cao cao, cây chuối thấp bé, hoa mai ba cánh màu hồng nhạt cùng các loại hoa xinh đẹp không rõ tên , các loại thực vật màu sắc cực kỳ tươi đẹp.

Hoa tươi nở rộ ở mọi góc ngách , trong không khí phảng phất mùi hoa thơm nhẹ nhàng , không khí ướt át, làm cho người ta cảm giác thực thoải mái.(mình ghét tả cảnh thế...mà chap này toàn tả cảnh hix)

Bờ cát trắng rất đẹp, trên đảo có rất nhiều phòng ốc xây trên mặt nước hướng về phía biển , còn có rất nhiều phòng ốc xây trên bờ cát tự nhiên , nóc nhà đều lợp cỏ tranh , phong cách có vẻ cổ xưa lại rất tự nhiên. Mỗi một phòng phần phía trước đều có hành lang, mái hiên đều hướng về phía bờ cát .

Lại Văn cảm thấy hai mắt của mình hoa mắt, nơi này thật sự rất đẹp . Tứ Phương kéo tay cô , xuyên qua cầu xếp , đi vào phòng ốc xây trên biển .

Oa, vừa vào cửa, Lại Văn lại cảm thán, bên trong đều được dựng bằng gỗ , hai bên vách tường là thủy tinh trong suốt, ở chính giữa sàn cũng là thủy tinh trong suốt, dù ở trong phòng, cũng có thể nhìn thấy các loại cá nhiệt đới màu sắc rực rỡ bơi qua lại .

Lại Văn hưng phấn giống như chú khỉ con , nhảy lên lưng Tứ Phương , tay cầm lấy đầu của anh vò nhẹ , “Tứ Phương, anh mau nhìn này , nơi này thật đẹp a!”

Tứ Phương đột nhiên ôm cô lên ,đem cô ôm về phía trước, “Thích không?”

Lại Văn ôm cổ anh , hưng phấn nói, “Thích, siêu thích , nơi này thật sự rất đẹp a.”

Tứ Phương muốn hôn cô , nhưng cô lại hưng phấn quá , thoát khỏi vòng tay anh chạy ra ngoài hành lang, nắm lấy lan can, lớn tiếng cảm thán, “Oa, thật đẹp “

Tứ Phương cười lắc đầu, anh lớn tiếng nói với Lại Văn “Em chơi một lát, anh đi tắm trước, sau đó đi ăn cơm.”

Lại Văn sôi nổi lên tiếng, “Vâng .”

Lại Văn không thể không cảm thán, oa, thật đẹp , nước biển trong suốt thấy đáy, nhìn một cái có thể đến đáy . Trong nước biển, có mọi loại cá đủ màu sắc, hình thù kỳ quái mà Lại Văn chưa bao giờ thấy .

Nhìn một bên hành lang có một bậc thang dẫn xuống nước biển, Lại Văn hưng phấn bỏ giày , xắn ống quần , đi chân trần xuống bậc thang. Cô ngồi xuống bậc thang cuối, đem chân nhúng vào trong nước biển, nghịch ngợm chơi đùa với bầy cá , thỉnh thoảng ha ha cười ra tiếng.

Lại Văn chơi một lát, lại muốn đi xuống một chút nữa, không ngờ bị trượt chân, ngã nhào vào trong nước .

Lại Văn vốn không biết bơi lại bị rơi vào nước cảm giác bốn phía giống lốc xoáy cực lớn , làm cho cô không có điểm tựa, không có chỗ dựa vào, trong đầu càng thêm thêm bối rối, tay chân luống cuống vung loạn xạ , phải uống mấy ngụm nước biển . Vì uống nhiều nước nên bị nghẹn, cô cảm giác càng thêm choáng váng , nhưng vẫn cố gắng nổi lên , cố gắng gọi Tứ Phương, “Tứ Phương, cứu em...” “Tứ Phương, Tứ Phương...”

Lúc này Tứ Phương vừa tắm xong, anh thật ra cũng không nghe thấy tiếng Lại Văn ,vì loại phòng này xây trên biển, vì sợ hải triều ảnh hưởng đến giấc ngủ của khách, nên cách âm rất tốt.

Nhưng Tứ Phương vẫn ra ngoài nhìn một cái , lại không thấy Lại Văn, trong lòng anh căng thẳng, cấp tốc vọt đến hành lang, vừa nhìn thấy Lại Văn ở dưới nước biển, anh rất nhanh ba bước thành hai bước, phi thân nhảy xuống biển , nâng Lại Văn lên, ôm cô đi lên .

Anh run run đặt Lại Văn nằm ngửa ra , đang chuẩn bị giúp cô làm hô hấp nhân tạo, đã thấy cô nâng tay lên. Tứ Phương vội vàng đem cô ôm vào trong lòng, lo lắng gọi, “Lại Văn, em sao rồi ?”

Lại Văn ói ra mấy ngụm nước biển, khụ khụ vài cái, hỏn hỏn thở, yếu đuối nói, “Em không sao “

Tứ Phương lúc này mới âm thầm nhẹ nhàng thở dài một hơi, lúc này nếu anh ra muộn một chút, Lại Văn có thể đã bị nước biển cuốn đi , lúc này trong lòng nghĩ mà cảm thấy sợ , khiến cơ thể anh không nhịn được run lên .

Anh ôm chặt Lại Văn, tức giận phát mạnh vào lòng cô , “Ai cho em đi xuống , có biết như vậy làm anh lo thế nào không .”

Lại Văn oa một tiếng khóc thật to , cô vừa sống sót sau tai nạn, bây giờ lại bị Tứ Phương giận dữ mắng như vậy , cảm thấy bản thân thật oan ức .

Tứ Phương chùi nước mắt cho cô, ôm cô vào phòng tắm xả nước ấm, sao đó lấy khăn bao cô lại ôm đến giường, rồi dùng máy sấy sấy tóc cho cô.

Lại Văn nhìn khuôn mặt lạnh băng không nói gì của anh, cũng không dám ủy khuất nữa, vốn là ngày nghỉ, đều bị cô hồ đồ gây chuyện, hại anh lo lắng như vậy.

Lại Văn giật nhẹ áo Tứ Phương, về mặt đáng thương nhìn anh “Đừng giận mà.”

Tứ Phương cũng không thêm để ý cô, chỉ lo sấy tóc cho cô, khuôn mặt vẫn lạnh tanh.

Lại Văn nghĩ chắc phải nịnh bợ Tứ Phương thôi, nhưng mới này vùng vẩy trong nước mắt rất nhiều sức, lại nghe tiếng máy sấy thổi đều đều, chỉ một lát, Lại Văn liền ngủ.

Tứ Phương sấy tóc cho cô xong, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lại Văn, không khỏi thở dài một hơi. Anh cúi xuống hôn cô, rồi ngã nằm xuống, đem cô ôm chặt vào trong lòng.

Buổi sáng tỉnh lại, bốn phía đều im ắng, Tứ Phương mở mắt đã không thấy Lại Văn, anh bật dậy, lao ra khỏi phòng. Tìm khắp nơi mới phát hiện Lại Văn đang mặc một cái váy dài, cô đang ngồi xổm ở trên chiếc cầu xép. Trên váy cô có rất nhiều hoa đủ màu sắc, cô đang xếp chúng thành hình dạng gì đó. Tứ Phương đến gần một chút mới nhìn thấy mấy đóa hoa này xếp thành hai chữ “Tứ Phương”, bên trái còn có một trái tim màu hồng thật to.

Trong lòng Tứ Phương vừa vui mừng vừa kích động, anh đi đến phía trước ôm Lại Văn.

Lại Văn để những đóa hoa còn lại nhẹ nhàng để rơi xuống bốn phía, xoay người sang chỗ khác, ôm chặt Tứ Phương.

“Xin lỗi, về sau em sẽ ngoan hơn.” Lại Văn nhỏ giọng nói.

“Đứa ngốc” Tứ Phương vuốt ve lưng cô, nhẹ nhàng nói.

Bởi vì Lại Văn gây ra chuyện như vậy, nên ăn xong bữa sáng, Tứ Phương liền đổi phòng từ trên mặt nước thành phòng ở trên bờ cát. Lại Văn cảm thấy rất tiếc, không thể ở thêm trong phòng đẹp như vậy. Nhưng mà dù sao phòng ở trên bờ cát cũng không tồi, trang trí cũng rất lãng mạn.

Có lúc Tứ Phương muốn đưa cô đi tắm biển, nhưng bây giờ lại không dám cho cô đụng vào nước. Ban ngày hai người đành đi bộ dọc theo hòn đảo, cùng du khách khác ở trên bãi biển đánh bóng chuyền, nằm vông dưới tàng cây dừa phơi nắng nghe nhạc. Buổi tối thì đi tới bãi biển móc cua, rồi lại ngồi ngắm sao. Lại Văn chưa bao giờ ngắm trời nhiều sao đến như vậy, bầu trời như trong suốt tựa như có thể giơ tay lên là có thể đụng tới.

19. Chương 19

Năm ngày sau, Lại Văn cùng Tứ Phương lưu luyến không muốn rời đi Đảo Maldives này, chuyến du lịch ngọt ngào làm Lại Văn rất thích nơi này, thích không khí tự nhiên ở đây, bầu trời quang mây, không khí lãng mạn, trăm hoa rực rỡ.

Lại Văn trở về Vĩnh Châu cũng đã đến mừng 9 âm lịch. Hết ngày nghỉ, Tứ Phương cũng bắt đầu đi làm. Lại Văn vẫn âm thầm hi vọng đến hồi chú của Mai Mai về công việc, nhưng không ngoài dự đoán, ông ấy đã tuyển được nhân viên, cũng đã bắt đầu đi làm.

Lại Văn đành ở nhà, đọc sách, đi học. Cô không khác gì cô vợ nhỏ bình thường khác, cả ngày chỉ có biết giặt quần áo, tổng vệ sinh. Buổi chiều thì ra ngoài mua đồ ăn, chờ Tứ Phương đi làm về ăn cơm chiều. Vương thúc cũng có qua một lần, thấy không có việc để làm về sau cũng không qua đây nữa.

Ngày khai giảng Tứ Phương đưa cô đến trường học báo danh, khi xong Lại Văn nói với Tứ Phương, “Về sau buổi tối anh đừng tới đón em nữa, dù sao em cũng biết đường, em sẽ tự bắt xe về.”

Tứ Phương nhìn nhìn cô, khởi động xe, không nói gì.

Lại Văn lại hỏi, “Được không?”

Vẫn là không nói gì.

Lại Văn cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó nói, “Hay chúng ta mua xe được không?”

“Đổi xe gì? Em thích xe gì?”

“Xe máy? Xe điện? Xe máy bình thường một chút cũng được, xe điện cũng không tồi.”

Tứ Phương hết chỗ nói.

“Không phải, anh mỗi lần lái chiếc Land Rover đến trường rất dễ bị để ý, bình thường một chút vẫn tốt hơn, bình thường một chút sẽ không bị bàn tán.”

“Vậy được rồi.” Tứ Phương lúc này mới đáp ứng cô.

Ngày hôm sau, Hạ Tứ Phương lái một chiếc xe điện đến đi làm khiến cho nhân viên của anh cũng được dịp mở to mắt, sau khi tan làm lại lái chiếc xe điện đi. Ngạc! ?Người vừa đi ra có phải ông chủ của họ không? Đây có phải hình động nghệ thuật hiện nay không?

Lại Văn ngồi sau chiếc xe điện, rất là phấn khích. Trước kia Tứ Phương thường lái chiếc Land Rover đón cô, có lúc bị bạn học nhìn thấy, trở thành lời đồn không dễ nghe chút nào, bây giờ thật tốt, chiếc điện xe bình thường như vậy, thì đổ xem ai có thể đồn đại linh tinh nữa nào.

Cô vui vẻ hít một hơi mùi thơm đến từ quầy bán quà vặt bên trường sau đó mua thịt xiên (thật sự không dịch ra đây là món gì nên mình thay bằng thịt xiên luôn) cầm một miếng cắn một cái, sau đó cầm miếng khác nhét vào trong miệng Tứ Phương, Tứ Phương sợ rơi, vội vàng cắn nuốt. Vì thế một đôi tiểu tình nhân, một trước một sau ăn một cách ngon lành, đắm mình trong mùa xuân ngọt ngào, cùng nhau ngồi xe điện trở về nhà.

Cơm tối rất nhanh được nấu xong, Tứ Phương đột nhiên muốn đi ra ngoài. Anh nói với cô, “Anh ra ngoài một chút, em ăn cơm trước, ăn xong đi ngủ sớm một chút, không cần chờ anh.”

Lại Văn gật đầu, đột nhiên lại ra ngoài có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Nhưng cô cũng chỉ là đi vào trong cầm một cái khăn quàng cổ cho anh, cũng không hỏi nhiều.

Tứ Phương đứng ở cửa, cha anh Hạ Hữu Quân ở bên trong nói “Tiến vào.”

Tứ Phương đẩy cửa đi vào, Hạ Hữu Quân đã ngồi ở vị trí của mình hút xì gà, Tứ Phương ngồi xuống, ông hỏi anh, “Muốn hút hay không?”

Tứ Phương lắc đầu, chờ cha anh mở miệng. Hạ Hữu Quân trầm mặc một lúc, càng nghĩ, chuyện này Tứ Phương sớm hay muộn cũng phải biết, ông cũng nên nói trước cho anh rõ.

“Hôm nay gọi con lại đây, là muốn nói cho con biết một chút, Trần Tự Huy đã đã trở lại, hắn đã ở trong công ty nửa tháng, rất cố gắng, làm việc cũng tốt.”

Tứ Phương mặt không chút thay đổi, “Việc đã đến nước này, cũng không cần cố gắng nói với con.”

“Ta muốn tự mình nói cho con biết, lỡ con nghe người khác nói, trong lòng sẽ không thoải mái.”

Tứ Phương nghĩ, cha anh cố ý giấu diếm, đã có kết quả mới nói cho anh biết, hiện tại nói đến có ích lợi gì.

“Con về đây, Lại Văn đang chờ con.” Tứ Phương kéo cửa đi ra ngoài.

Tứ Phương xuống tầng một, Vương thúc đứng ở dưới cầu thang chờ anh, “Ăn cơm chưa?”

Tứ Phương không trả lời, anh dừng lại một lúc, nói với Vương thúc, “Chú đi theo tôi một chút.”

Wương thúc theo anh đến sau vườn, dừng lại dưới một gốc cây lớn. Tứ Phương nói, “Wương thúc, Trần Tự Huy đã quay lại, hắn sẽ ở đây một thời gian.”

Wương thúc không nói gì, năm đó Trần Tự Huy cũng là huynh đệ của ông, về sau vì công việc khác nhau, quan hệ đã không còn thân thiết, nhưng khi hắn có thể trở lại vị trí của mình, ông cũng không muốn nói gì.

Tứ Phương biết suy nghĩ của ông , chỉ nói, “Nói với tiểu Vũ, cứ bốn đến năm người thân thủ tốt một chút , đứng ở vị trí bí mật bảo vệ cha tôi , bất kể thời tiết , cũng không được buông lỏng . Mặt khác nói với tiểu Thạch , chú ý đến nhất cử nhất động của Trần Tự Huy, có chuyện gì lập tức báo cho tôi biết.”

Vương thúc biết Tứ Phương làm việc cho tới bây giờ đều có đạo lý của mình , tuy trong lòng ông không đồng ý lắm đối với sự cẩn thận và nhạy cảm này , nhưng ông vẫn làm theo những gì Tứ Phương đã giao cho.

Tứ Phương vỗ bờ vai ông ,chuẩn bị đi . Ông chạy theo nói với “Ăn chưa? Tôi gọi bọn họ chuẩn bị?”

Tứ Phương khoát tay, “Tôi trở về sẽ ăn “

Tứ Phương về nhà, thấy Lại Văn mặc áo ngủ, đang nằm ngủ ở trên sofa, tivi còn mở , cũng không biết tên phim là gì . Tứ Phương ngồi xuống trước mặt Lại Văn, hôn vào đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng của cô , sau đó tắt TV, ôm Lại Văn đi vào phòng ngủ.

Lại Văn chợt tỉnh lại, trong ánh sáng mờ mờ cô đưa tay sờ vào khuôn mặt của Tứ Phương, “Anh đã về rồi?” Cô dụi mắt,muốn thoát khỏi vòng ôm của anh “Em hâm thức ăn lại cho anh .” Tứ Phương giữ cô lại , “Em ngủ đi, anh làm được .” Kỳ thật Tứ Phương cũng không muốn ăn lắm .

Lại Văn không nghe anh , cô vào phòng bếp, mở lồng bàn , đem tô canh sườn còn nóng đến bàn , rồi đem đồ ăn bỏ vào lò vi sóng, lấy bát sạch cho anh.

“Uống canh trước đi” Lại Văn đặt bát canh nóng trước mặt Tứ Phương. Chỉ một lát, lò vi sóng đã vang lên âm thanh đã xong, Lại Văn lấy đồ ăn bới cơm cho Tứ Phương .

“Em ăn chưa? Sao lại còn nhiều đồ ăn như vậy ?” Tứ Phương hỏi.

“Em ăn rồi, do một người nên không ăn được bao nhiêu.” Lại Văn cười nói.

Tứ Phương không nói chuyện , yên lặng ăn cơm. Lại Văn cảm thấy cảm xúc của anh bây giờ không tốt lắm , nói rất ít, ăn cũng không nhiều, trong lòng anh chắc là có chuyện, Lại Văn nghĩ, nhưng cô cũng không phiền anh, chỉ là ngồi một bên nhìn anh ăn .

“Em ngủ trước đi, ăn xong anh sẽ dọn .” Tứ Phương ngẩng đầu lên nói.

“Ừ” Lại Văn đứng lên, “Để vào bồn rửa bát, mai em sẽ rửa.”

Tứ Phương ăn xong, đem bát rửa sạch , lại vào phòng tắm tắm rửa mới lên giường. Lại Văn đang ngủ, Tứ Phương ôm cô vào lòng, ôm chặt , trong bóng đêm, ánh mắt anh sáng ngời lẳng lặng nhìn ngắm lông mi thật dài của cô , không hề chớp mắt.

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc ăn cơm, Tứ Phương nói muốn cô đi học quyền đạo.

“Vì sao đột nhiên lại bảo em đi học võ ?” Lại Văn hỏi anh.

“Con gái học một chút thuật phòng thân cũng tốt.” Tứ Phương không thềm để ý nói.

Ngạc nhiên, vậy thì học, dù sao học nhiều một chút này nọ cũng có lợi.

Buổi chiều Tứ Phương đón cô , liền trực tiếp dẫn cô đến đạo quán .

Đi vào thì thấy hơn chục đứa trẻ tầm mười tuổi thay nhau khoa tay múa chân. Một người đàn ông trẻ tuổi đi lên đến vỗ vai Tứ Phương “Lại đây ” Tứ Phương gật đầu.

Người đàn ông kia nhìn Lại Văn, “Xin chào, tôi gọi là Lý Tảo Phát, là bạn Tứ Phương ” Anh ta giơ tay tỏ ý muốn bắt tay cô , Lại Văn đang chuẩn bị đưa tới, Tứ Phương đã giữ tay cô lại , hỏi Lý Tảo Phát, “Chúng ta học ở đâu ?”

Lý Tảo Phát mặt nhăn nhó như rút gân, đành xoay người dẫn hai người đến một chỗ có diện tích nhỏ hơn để luyện tập “Nơi này bình thường cũng không có người đến, hai người luyện ở trong này, rất yên lặng.”

Lại Văn cùng Tứ Phương thay quần áo đi ra , vẫn thấy Lý Tảo Phát đứng ở đấy , Tứ Phương hỏi hắn, “Sao còn không ra?”

Lý Tảo Phát cọt nhả nói, “Tôi phải chỉ đạo cho hai người chứ .”

Tứ Phương nhứ mày, “Tốt lắm, bọn tôi cần khởi động trước .”

Lý Tảo Phát liên tục xua tay, “Tôi dạy Lại Văn là được .”

Lại Văn nói, “Tốt, anh có phải là ông chủ ở đây , nếu là ông chủ , học phí ở đây có phải rất đắt không ? Có thể giảm giá một chút không ?”

“Bà cô của tôi ơi , tôi không thu tiền hai người , hoàn toàn miễn phí .”

“Oa, tốt như vậy sao , Tứ Phương, anh cùng học với em đi, được không ?”

Lý Tảo Phát cười khì khì , “Hắn còn muốn học cái gì , hắn vốn là đai đen môn Taekwondo đó “

Lại Văn không thể tin nhìn Tứ Phương, xoa bóp cánh tay anh , ” Sao không nói sớm cho em biết ?”

Tứ Phương nhìn cô, “Bây giờ không phải đã biết sao?”

Lại Văn cắn răng, “Anh đâu có nói , mà anh cũng có thể ở nhà dạy em mà , vì sao lại đến đây ?”

” Trong nhà nào là gạch quá cứng ,thảm quá dày, sao mà học được ? “Nơi này có sân dành hoàng , hơn nữa có thể phòng ngừa em đột nhiên lười biếng .” Tứ Phương cười nói. Rồi anh nhìn Lý Tảo Phát đang còn đứng đợi nói , “Vậy cậu đảm đương làm bia ngắm đi.” Lý Tảo Phát biến sắc, tức tốc chạy ra ngoài.

Vì thế anh chàng Tứ Phương đai đen Taekwondo, trở thành bia ngắm , bao cát , bia đỡ cho Lại Văn ,

Lại Văn do được Tứ Phương đốc thúc , mỗi tối đều phải đến luyện, lúc đầu hoàn toàn không biết gì đến dần dần có khuông có thức. Nhưng thật sự mệt mỏi đến cúi đầu khom lưng, xương sống thắt lưng đau nhức , chân rút gân, Lại Văn thật sự chịu hết nổi.

Kiên trì luyện tập vài ngày, Tứ Phương nói với cô , anh có việc phải xuất ngoại một chuyến, muốn cô ở nhà phải chăm chỉ luyện tập , mỗi ngày đều phải đi, không được lười biếng .

Oa , Lại Văn nhanh chóng đáp ứng anh, chờ anh đi rồi , cô lập tức sẽ nghỉ ở nhà , bồi dưỡng nghỉ ngơi lại thật tốt .

Tứ Phương đi khỏi bao nhiêu ngày, Lại Văn cũng lười biếng được bấy nhiêu . Nhưng khi anh trở về , lại đem cô đi tập luyện , thắt lưng, chân tay mới được nghỉ ngơi đã bắt đầu chịu đau nhức , mệt quá thôi, vừa chưa xót vừa không có lực nữa .

Liên tục luyện bốn giờ, Tứ Phương mới kéo cô về nhà, vừa lên xe, Lại Văn liền nghiêm mặt oán giận, “Anh sao cứ tra tấn em như vậy, thời gian luyện dài như vậy, anh xem ” Lại Văn nâng tay , “Đến nâng tay em cũng không nâng được đây .”

Tứ Phương xem xét nhìn cô , “Này không phải nâng lên được rồi sao .”

“Hạ Tứ Phương” Lại Văn tức giận, “Nào có chuyện liên tục luyện tập như vậy, em thấy anh đều là cách một ngày mới đến ,em cũng muốn cách một ngày mới đến.”

Tứ Phương không để ý cô, Lại Văn nóng nảy, cô đưa tay qua, dùng sức véo cánh tay cơ bắp của anh .

“Anh đang lái xe, đừng làm loạn .”

“Em cứ làm loạn đây , ” Lại Văn trợn mắt , “Anh, anh còn hung dữ với em” nước mắt cô sắp chảy xuống.

Tứ Phương không nói gì, đây cũng gọi là hung dữ sao ?

Lại Văn nhìn anh vẫn tiếp tục lái xe, cũng không nói câu gì, cảm thấy càng ủy khuất , nhéo mắt trừng mắt ra ngoài cửa sổ xe sinh hờn dỗi.

Tứ Phương lại đột nhiên thay đổi đường xe chạy, đem xe rẽ phải tiến vào sân vận động bên cạnh bãi đỗ xe, ban đêm sân vận động cùng quảng trường đều im ắng , không có người. Xe vừa dừng lại , Lại Văn đang chuẩn bị hỏi anh sao dừng lại đây, vừa định quay lại ,Tứ Phương đã hôn lên môi cô .

Anh nâng cô ngồi lên trên người mình, hai tay đang ôm lấy khuôn mặt của cô, càn quét trong miệng cô , không buông tha ngõ ngách nào , lại hút nước bọt của cô , trao đổi hơi thở của anh .

Hôn được một lát ,anh ôm lấy cô đi đến ghế sau của xe, tiến vào trong , tiếp tục hôn môi của cô, vành tai, gáy thon , tay cũng vói vào trong quần áo, cầm lấy bộ ngực cao ngất của cô , nhẹ nhàng vờn vê nhào nặn .

Nhắm mắt Lại Văn cũng biết anh muốn làm gì , cô liều mạng muốn đứng lên, “Tứ Phương, sẽ có người , trở về đi.”

Tứ Phương đã bắt đầu cởi quần áo của cô “Bảo bối, không có người , đừng sợ.” Một bên cởi quần áo cho cô , một bên cũng cởi quần của mình ra.

Tứ Phương đem đôi chân dài trắng nõn mềm nhũn của cô nâng lên kẹp lấy lưng áo của anh, tay nâng mông cô lên, nhẹ nhàng chà đi vào.

Lại Văn cúi đầu muốn nhắc cơ thể đứng lên, bởi vì ở bên ngoài, cô rất sợ hãi có người tới, phi thường khẩn trương, cả người gắt gao căng chặt .

Bởi vì thật lâu chưa muốn cô , lúc này bị dững đạo nhỏ hẹp của cô gắt gao kẹp chặt, Tứ Phương thiếu chút nữa đều phải tức vũ khí đầu hàng .

Anh hôn vào bộ ngực trắng nõn của cô không ngừng khuyến bảo , “Bảo bối, thả lỏng được không? Thả lỏng, không có người , đừng sợ.”

Lại Văn vừa thả lỏng xuống dưới một chút, Tứ Phương liền nhịn không được động đứng lên, anh đưa một tay xuyên qua lưng, ôm lấy vai cô , một tay nâng mông của cô lên , không ngừng cọ xát, môi cũng không ngừng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng , vành tai mềm mại non nớt, hai khối ngực no đủ của cô .

Lại Văn bị khoái cảm liên tục đánh vào , lại không dám lớn tiếng kêu lên , chỉ có thể cắn chặt răng, dững đạo cũng gắt gao bóp chặt , Tứ Phương bị cô kẹp chặt muốn chết, càng thêm dùng lực va chạm.

Rốt cục chờ đến khi Tứ Phương chấm dứt, Lại Văn đã không còn sức chỉ có thể ngồi phịch xuống ghế không nhúc nhích.

Tứ Phương xoay người tìm lấy tờ khăn giấy, nhẹ nhàng chà lau chỗ kín cho Lại Văn . Sau đó ném đi, cúi đầu mặt mặt hôn khuôn mặt cô .

20. Chương 20

Khai giảng đã được một thời gian , mỗi ngày Mai Mai cùng Giai Giai đều đuổi theo Lại Văn, bắt cô phải đãi khách. Bởi vì năm trước Mai Mai giới thiệu công việc cho cô , nghe nói được không ít tiền, nên không có lý do không mời bọn họ một bữa ?

Hai ngày này Lại Văn cũng bớt giận , Tứ Phương cuối cùng cũng đáp ứng cho cô luyện hai ngày thì nghỉ một ngày, tuy rằng vẫn còn chút mệt, nhưng thể đã là tốt lên rất nhiều.

Rảnh rồi Lại Văn mới chịu đãi khách , cô hỏi Mai Mai, “Các cậu muốn ăn cái gì đây ?”

Mai Mai nói, “Đương nhiên là ăn cái gì thật mắc rồi ?”

“Nhiều tiền quá , tôi sẽ không mời .”

“Uy , cậu có bạn trai có nhiều tiền như vậy, lại giống như con quỷ keo kiệt, không phải sao?”

Lại Văn không cam lòng yếu thế, “Tôi đây cực khổ làm việc chỉ có một chút tiền, ăn đồ mắc như vậy các cậu không biết xấu hổ sao?”

Giai Giai chen vào nói thêm “Này , các cậu cũng đừng ầm ỹ nữa, mình có phương án giải quyết, đến nhà Tứ Phương ăn cơm đi, cơm thường là được , như vậy lại không mất tiền lại càng vui .”

Mai Mai lập tức phụ họa, “Này hay, này hay, tôi đồng ý.”

“Tôi không đồng ý.” Lại Văn nói.

“Không mất tiền, cậu đừng quên, lúc ấy cậu đã đáp ứng mình, nếu tìm việc làm cho cậu, mỗi ngày cậu sẽ gọi mình là bà nội, hiện tại mình cũng không bắt cậu gọi mình là bà nội đấy, phải đến nhà Tứ Phương ăn cơm.”

Lại Văn bị vây tứ phía chỉ có thể than thở nói, “Tôi có thể về nhà hỏi Tứ Phương một chút, được không?”

Giai Giai cười lạnh, “Nhìn cậu kia chả có một chút tiền đồ gì, cái gì cũng đều phải hỏi Tứ Phương, cậu là con dâu nuôi từ bé hả?”

Lại Văn trợn mắt liếc cô “Cậu quản được sao? Tôi nguyện ý.”

Giai Giai khoát tay, “Ok, được rồi chạy tới mà hỏi đại lão gia nhà cậu đi.”

Buổi tối về nhà, Lại Văn hỏi Tứ Phương, “Mai Mai các cậu ấy muốn em mời khách, ở nhà, được không?”

Tứ Phương nói, “Tốt nhất không cần.”

Lại Văn quệt miệng, “Vì sao?”

Tứ Phương ôm cô ngồi trên đùi mình, hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, “Đây là không gian riêng của hai ta, anh không muốn người khác đến nhà chúng ta.”

“VẬY VỀ SAU NGƯỜI KHÁC CŨNG KHÔNG THỂ TỚI NHÀ CHÚNG TA SAO?”

“Tốt nhất là không cần.”

“Khách của anh cũng không được sao?” Lại Văn nói,

“Cũng không được, anh sẽ giải quyết ở bên ngoài.”

Lại Văn nhìn Tứ Phương, có điểm dở khóc dở cười, “VẬY BÂY GIỜ LÀM SAO? PHẢI NÓI VỚI BỌN MAI MAI THẾ NÀO?”

Tứ Phương nói, “Mời bọn họ ở bên ngoài ăn được không? Xem bọn họ muốn chọn chỗ nào ăn, anh và em đều có thể mời bọn họ được.”

“Như vậy cũng tốt, Mai Mai nói muốn ăn đồ đắt tiền.”

“Này không là vấn đề.” Tứ Phương nói.

Lần này cơm còn chưa ăn xong, Lại Văn lại bị Mai Mai cùng Giai Giai mắng thêm vài câu, nói cô không có chí khí, chỉ biết nghe lời đàn ông, nói Hạ Tứ Phương có tật xấu, nên đi bệnh viện tâm thần xem bệnh đi.

Lại Văn vụng trộm ở trong lòng giúp Tứ Phương giải thích: Mỗi người đều có điểm cổ quái thôi.

Hai mươi lăm tháng ba là sinh nhật Lại Văn. Lại Văn cực kỳ hy vọng ngày sinh nhật này, bởi vì năm nay sinh nhật có Tứ Phương, ngấm lại liền cảm thấy vui vẻ.

Nhưng cô không ngờ ngày đó đã trở thành ác mộng cả đời mình, nên vài năm sau, mỗi lần đến ngày này, cô đều phải uống thuốc ngủ để qua ngày.

Hôm nay buổi sáng cùng nhau thức dậy, Lại Văn liền âm thầm nghĩ, Tứ Phương sẽ chuẩn bị tặng quà gì cho cô đây? Bởi vậy, ban ngày đi học Lại Văn mà trong lòng không yên, tư tưởng luôn phiêu diêu đến một nơi thật xa, lại có chút hưng phấn.

Buổi tối Tứ Phương vẫn chạy xe điện tới đón cô, ngồi trên xe điện lướt qua các tòa nhà, cô suy đoán rằng Tứ Phương sẽ mang cô đi ăn cơm ở đâu đây?

Không nghĩ rằng Tứ Phương lại trở về nhà, lại không có ý đến khách sạn hay nơi nào đó. Vì vậy khi trở về nhà, hy vọng Lại Văn hoàn toàn hóa thành bọt biển. Bị Tứ Phương kéo vào cửa, cửa vừa mở ra, Lại Văn lại nở nụ cười, một chùm hoa hồng thật to, được để trên một cái giá đỡ thật lớn, đặt ở bên trái. Trên bó hoa còn được kết lại thành một hàng chữ I LOVE YOU thật to. Trên bàn cơm có bánh ngọt, các loại

đồ ăn, rượu vang . Một bó hoa hồng nhỏ , được bọc trong giấy hoa đơn giản xuất hiện trước mặt Lại Văn. “Bảo bối, sinh nhật vui vẻ ” Tứ Phương cầm hoa, cười nói với cô .

Lại Văn vui đến mức không biết nói gì , nhận bó hoa trong tay Tứ Phương, khuôn mặt nhẹ nhàng cúi xuống, nước mắt cũng chảy ra.

Tứ Phương ôm lấy cô, môi hôn nước mắt trên gương mặt cô , “Bảo bối, em không vui sao? Đây là bó hoa buổi chiều anh hái trộm ở công viên, còn bị quản lý phạt tiền đấy.”

Lại Văn nín khóc mỉm cười, “Rất đẹp, em rất thích.”

Tứ Phương lau nước mắt cho cô ”Vậy đừng khóc nữa được không?”

Lại Văn cười gạt đầu.

Trong ánh mắt ôn nhu của anh, cô đã thề nguyện , thối tất nên, cắt bánh ngọt.

Tứ Phương lấy ra một món quà cho cô , một cái hộp rất đẹp , hẳn là trang sức ...

Lại Văn nhận lấy , thật cẩn thận mở ra, bên trong là một cái vòng cổ tinh tế , cầm lên , hóa ra mặt của nó là một chiếc nhẫn. Lại Văn nhìn cái nhẫn thật kỹ , thật đẹp a, hình thức đơn giản , chỉ giống như một nụ hoa nhỏ , mặt trên là một viên kim cương. Đơn giản nhưng trang nhã , cực kỳ đẹp .

“Đây là kim cương sao?” Lại Văn tò mò hỏi.

“Không, đây là thủy tinh.” Tứ Phương cười nói.

Lại Văn không nhìn được đưa tay xoa mặt anh , “Anh lại đùa ” cô biết Tứ Phương lại đang lừa cô .

Tứ Phương nắm lấy tay cô đặt ở bên môi hôn, “Chờ em tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn .”

Lại Văn gỡ mặt dây chuyền lên , hỏi ” Đây là nhẫn đính hôn sao?”

Tứ Phương cười gạt đầu, giúp cô đeo dây chuyền vào .

“Lúc kết hôn nhẫn cưới có thể lớn hơn một chút không ?” Lại Văn chớp mắt , thật ra cái này cũng đã đủ lớn rồi , nhưng cô thật sự muốn chọc anh .

“Đương nhiên, bảo bối.” Tứ Phương hôn vào khóe miệng cười ngọt ngào của cô .

Cuối cùng bữa cơm cũng không thể giải quyết xong , hai người từ sớm đã muốn lên giường, tình yêu thỏa mãn , hạnh phúc tràn đầy.

Ngủ đến nửa đêm, Lại Văn bị thanh âm thủy tinh vỡ đánh thức, cô mở mắt, phát hiện bản thân lại không nằm ở trên giường, mà lại nằm chỗ lồi đi nhỏ giữa vách tường với chiếc giường .Cô nâng tay lên sờ soạn , nhìn thấy Tứ Phương mặc áo ngủ, nắm lấy tay cô, hơi cúi người , lộ ra trạng thái hết sức đề phòng .

“Tứ Phương” Lại Văn nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Tứ Phương lập tức quay đầu, anh thấp giọng quát, “Nằm ở đó, tuyệt đối không được cử động.”

Vào lúc này, truyền đến vài tiếng vù vù , thủy tinh phía bên phải lại bị đánh vỡ cái bàn phát ra tiếng bang bang thật lớn, sau đó là tiếng động ngã xuống đất. Lại Văn cúi đầu nằm sấp xuống , cả người máu giống như bị đông lại , đầu óc trống rỗng, cơ thể kịch liệt run run.

Nhưng cô vẫn lén mở mắt nhìn , cô muốn nhìn xem Tứ Phương có bị thương hay không. Nhưng lúc này căn bản lại không nhìn thấy Tứ Phương , Lại Văn không biết anh đang quỳ rạp trên đất hay là giấu mình ở nơi khác, trong lòng lo lắng .

Lại tiếng vù vù vang tới ,lúc này cũng đã chuyển đến phòng khách . Lại Văn thần trí đã trở về một chút . Nếu không đoán sai, đây là thanh âm ống hãm thanh của súng lục. Lại Văn nóng ruột , cô lo lắng Tứ Phương có bị thương hay không, trong một lúc không có thanh âm gì , cô rất muốn đi ra xem, nhưng lại sợ đi ra ngoài lại trở thành phiền toái cho Tứ Phương .

Cô lại đợi một lát, vẫn là không có tiếng gì . Chờ không nổi nữa, cô đánh bạo đứng lên, men theo tường, đi đến phòng khách, trong phòng khách chỉ toàn một màu đen ,không có một ai.

Cô nhẹ nhàng gọi “Tứ Phương, Tứ Phương anh ở đâu?”

Lúc này từ sau sô xuất hiện một bóng người, hẩn nhanh chóng đem cô kéo đến sau sô pha ngồi xổm xuống, “Đừng sợ, là anh .”

Là giọng của Tứ Phương.

Lại Văn nhẹ nhõm thở dài một hơi, cô sờ vào người anh , “Tứ Phương, anh có khỏe không? Có bị thương hay không?”

Tứ Phương giữ chặt tay cô ”Không có, đừng lo lắng.”

Lúc này điện thoại bên cạnh sô pha lại đột ngột vang lên, Tứ Phương đưa tay cầm lấy điện thoại, đưa tới trước mặt Lại Văn “Nhận đi ” Anh nói ngắn gọn, trong tay tiếp tục ghìim súng, ánh mắt nhìn quét xung quanh.

Lại Văn run run nhận điện thoại, đầu bên kia lập tức truyền đến tiếng nói vội vàng “Này , Tứ Phương? Tứ Phương?” Hóa ra là điện thoại của Vương thúc. Tứ Phương một tay giữ súng, một tay nhận điện ”Bên kia thế nào? Cha ta ông ấy ...”

Tiếng nói của Vương thúc từ trong điện thoại truyền đến, “Ông ấy không có việc gì , chỉ bị thương ở chân, không có trở ngại. Cậu ở đó sao rồi ?”

” Bên người cha tôi phải thêm người bảo vệ, trước mắt nếu có thể lập tức điều động mọi người tới. Chú phái một đội đến bên này, tôi bây giờ cũng không xác định được bọn họ có đang ở gần đây hay không .”

“Được ” Vương thúc lập tức nói.

Không đến 5 phút, mười mấy người đàn ông từ bên ngoài cửa vọt vào, một người người tuổi còn trẻ kêu lên ”Hạ tiên sinh, tôi là tiểu Vũ, chúng tôi đã đến.”

Tứ Phương kéo Lại Văn từ sau sô pha đứng dậy .”Gọi một người đi nối lại mạch điện, khả năng chột mở bị bọn họ đẩy xuống dưới .”

Người gọi là tiểu Vũ lập tức nói, “Vâng ” lập tức bố trí một người đi ra ngoài nối lại điện .

Tứ Phương ôm Lại Văn đang run nhẹ đến bên sô pha ngồi xuống, đem đầu cô vùi vào trong lòng, vỗ nhẹ vào sau lưng cô .

“Kiểm tra qua chưa? Bọn họ còn ở gần đây không ?” Tứ Phương hỏi Tiểu Vũ.

“Đã kiểm tra qua, bên ngoài ban công có một người đã chết, không tìm thêm được người nào khác. Hạ tiên sinh ngài có bị thương không? Có cần gọi bác sĩ tới hay không?”

Tiểu Vũ giống như nhìn thấy Hạ Tứ Phương trờm mắt liếc hẩn một cái, tuy rằng trên thực tế bốn phía đều tối lửa tắt đèn , cái gì cũng không nhìn rõ ràng.”Gọi bác sĩ tới đây , mang theo thuốc an thần.” Tứ Phương nói, anh không thể xem nhẹ Lại Văn khi nghe thấy có người chết, cô càng run hơn.

Chỉ một lát sau, đèn sáng lên, bốn phía rõ ràng hơn . Tứ Phương nói Tiểu Vũ, “Trong phòng không cần động , còn cái ngoài ban công cũng không cần động vào , dùng cái gì che đi là được rồi .”

Tiểu Vũ lập tức sai mọi người hành động .

Tứ Phương ôm Lại Văn đến trên giường phòng ngủ, cúi đầu hôn vào mặt của cô “Bảo bối, đừng sợ, không có việc gì .”

Lại Văn oa khóc thành tiếng, cô ôm chặt Tứ Phương, nức nở hỏi Tứ Phương, “Anh không có việc gì chứ ? Tứ Phương? Anh không có việc gì chứ?” Cuộc nói chuyện vừa mới rồi cô nghe thấy được.

“Như vậy sao được ? Có thể bị phát hiện hay không ?Anh trăm ngàn lần không thể sẩy ra chuyện nha.” Lại Văn khóc không ra hơi , mặt nghẹn lên hồng hồng .

Tứ Phương lòng chua xót mà đau đớn, anh ôm chặt lấy cô “Đừng sợ, bảo bối, đừng sợ, bảo bối.”

Anh không dám nói gì với cô, đây chính là một cái bắt đầu, chỉ sợ sau này còn có vô số phiền toái đang chờ . Trần Tự Huy chuẩn bị lâu như vậy mới bắt đầu gây khó dễ, khẳng định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

21. Chương 21

Sau khi bác sĩ ra về, Lại Văn được tiêm vào một ít thuốc an thần, Tứ Phương nhẹ vỗ vào lưng cô , “Ngủ đi, bảo bối, ngủ đi một chút .”

Chờ Lại Văn nhắm mắt lại, Tứ Phương mới ra ngoài dặn dò Tiểu Vũ “Cậu đưa cô ấy đến ký túc xá trường học, phải hai người ở xung quanh bảo vệ .”

Nơi này Lại Văn tỉnh lại khẳng định về sau không đợi được, trước mắt về trường học khả năng còn an toàn hơn một chút, Tứ Phương nghĩ vẫn là đưa cô trở về trường học trước.

Tứ Phương ôm Lại Văn đặt ở ghế sau xe , đắp một cái chăn dày lên cho cô , hung hăng hôn môi cô , sau đó đóng cửa xe lại .”Đi thôi.” Anh nhìn Tiểu Vũ nói. Tiểu Vũ gật đầu, lái xe đi .

Tứ Phương mang theo số người còn lại đến nhà lớn . Xung quanh nhà lớn đều là thủ hạ đề cao cảnh giác , Tứ Phương trực tiếp đến lầu hai vào phòng ngủ Hạ Hữu Quân.

Vương thúc đang đứng ở bên cạnh hầu hạ, Tứ Phương nhìn ông gật đầu, đi đến bên cha anh. Đùi trái Hạ Hữu Quân bị trúng đạn , đã được phẫu thuật lấy đạn ra, băng bó cẩn thận , lúc này ông đang dựa vào giường nhắm mắt trầm tư.

Nghe được tiếng động ,ông mở to mắt, nhìn thấy là con trai , nhất thời có muốn vằn cảm xúc .”Tứ Phương , ta...”

Tứ Phương cắt lời ông , “Hiện tại chúng ta phải lập tức phân tích tình hình một chút, càng sớm càng tốt .”

Hạ Hữu Quân gật đầu. Lúc này điện thoại của Vương thúc vang lên , ông xoay người , ngẫm ý bảo, đi ra ngoài nhận điện thoại.

Tứ Phương nói, “Hắn hẳn là phái ra hai nhóm người , một nhóm tới đây , một nhóm đến chỗ con , nhân cơ hội bắt hết một lưới. Hiện tại hai bên đều không thành công, hẳn khẳng định còn có chuẩn bị ở phía sau.”

Hạ Hữu Quân đồng ý, “Ta đã phái người đi ra ngoài tìm hắn, cũng đã dặn dò bọn họ nếu tìm được thì lập tức báo nói cho ta biết, ta sẽ không làm cho hắn chết dễ dàng như vậy, hắn thiếu ta, ta sẽ chậm rãi ép buộc hắn.”

Tứ Phương không có lạc quan như vậy, hẳn đã chuẩn bị lâu như vậy, thì tuyệt đối không dễ dàng bị tìm thấy . Tứ Phương nói, “Cha buổi chiều đến công ty đi , bây giờ cần tìm những nhân vật chủ chốt thông báo một chút, mấy vùng buôn bán vàng, sông bạc hiện tại phải ngừng kinh doanh trước, mấy vùng khác không hợp quy tắc địa phương, thì nên tạm thời dừng lại, phòng đất bên kia, có thể đầu cơ phá giá (nâng giá mua vào hoặc hạ giá bán ra) thì mau chóng đầu cơ phá giá, có thể thu lại tiền vốn thì phải nhanh thu lại .”

Hạ Hữu Quân trầm tư, “Hiện tại không thể làm từng bước kia .”

Tứ Phương nói, “Nếu chỉ có một mình Trần Tự Huy thì không cần như vậy, nhưng là hiện tại còn không biết phía sau hắn còn có những người khác hay không.”

Hạ Hữu Quân thở dài một hơi, không nói gì.

Vương thúc lúc này đi đến, ông bước nhanh đi đến bên người Tứ Phương, cúi đầu thì thầm bên tai anh vài câu, khuôn mặt Tứ Phương nhất thời thay đổi.

Tứ Phương lớn như vậy, Hạ Hữu Quân cũng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt như vừa rồi, nhất thời nóng nảy, “Đến lúc này , các người còn giấu giếm cái gì, có chuyện gì thì nhanh nói ra .”

Vương thúc nhìn Tứ Phương, Tứ Phương đơn giản gật đầu.

“Vừa mới rồi cậu Lục ở cục công an gọi điện thoại đến, Lý bí thư đêm qua đã được bí mật giam giữ và thẩm vấn, trước mắt đang ở phía Nam ngoại ô để theo dõi, cách ly. Cậu Lục chỉ dùng dây số lạ gọi tới , muốn

chúng ta phải sớm chuẩn bị, hần cũng nhanh chóng thu xếp , hiện tại cấp trên hai phái đang ác đấu, lành ít dữ nhiều. Hần nói Phó cục đã thu được mật báo chứng cứ cùng tài liệu chính xác của chúng ta, lệnh bắt giam có lẽ buổi sáng ngày mai sẽ được ký .”

Hạ Hữu Quân nghe xong, há hốc mồm, ánh mắt đại ra, nhất thời không thể tin được, bản thân cứ như vậy tiêu rồi ?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ căn phòng lâm vào không khí trầm mặc đáng sợ.

Việc đã đến nước này, chỉ có thể đối mặt , Tứ Phương đi đến trước cửa sổ, lấy điện thoại di động , nói vài câu ngắn gọn anh ngắt điện thoại, đi đến bên giường nhìn cha anh , “Cha cùng Vương thúc, tối hôm nay phải xuất phát, thuyền khi đến vùng biển quốc tế, sẽ có máy bay tới tiếp ứng cho hai người , lên máy bay thì bay thẳng đến Canada . Chỗ ở bên kia con đã bố trí xong , hai người cũng là người từng trải , đến bên kia thì bản thân phải cẩn thận.”

Hạ Hữu Quân vẫn chưa từ bỏ ý định, “Chuyện mới xảy ra làm sao vậy, cho hần tiền, ta không tin núi vàng núi bạc ở trước mặt hần, hần còn có thể bắt ta.”

Tứ Phương thở dài, “Cha vì sao còn không rõ, hiện tại mọi thứ đã thay đổi. Thành phố Vĩnh Châu là thành phố phức tạp nhất cả nước , phe phái ở trung ương đã muốn dấu đến địa phương, hiện tại lúc này , cha đưa tiền cũng vô dụng , bây giờ đã không còn giống như lúc trước nữa .”

Hạ Hữu Quân tuyệt vọng nhắm mắt lại, một câu cũng không nói ra lời .

Tứ Phương xoay người nói với Vương thúc “Buổi tối sau khi thuyền chạy đến vùng biển quốc tế, chú gọi điện thoại cho Lý thúc cùng tiểu Thạch, bọn họ nếu muốn đi, chú lập bố trí chờ ở nơi nào đó hai chiếc thuyền chờ tiếp ứng, mặt khác cũng sẽ có một chiếc máy bay đi tiếp ứng cho bọn họ, mặc kệ bọn họ có đi hay không, hai người khi đến vùng biển quốc tế nói chuyện điện thoại xong phải lập tức đi liền . Không được nán lại . Tư liệu cùng phương tiện từ phòng làm việc trở về tôi sẽ lập tức đưa cho chú.”

Wang thúc gật đầu, vỗ vai Tứ Phương. Đứa nhỏ này, không biết từ khi nào đã xấp xỉ xong mọi việc, chỉ vì để ngừa vạn nhất. Vương thúc trước kia còn cảm thấy anh rất cẩn thận lại nhạy cảm, bây giờ xem ra Trường Giang* sóng sau đê sóng trước , vô dụng . Xem ra lão già như ông đã trở thành vô dụng .

* Trường Giang (sông lớn thứ ba trên thế giới, thuộc Trung Quốc, dài 6.300 Km, chảy qua 11 tỉnh thành)

Tứ Phương lại nhìn cha anh , sau đó xoay người đi ra ngoài.

Chờ Tứ Phương từ phòng làm việc trở về, Vương thúc đã lặng lẽ thu dọn đơn giản mọi thứ , mắt thấy thời gian càng ngày càng gần, ông cùng Hạ Hữu Quân đều có chút khẩn trương. Tứ Phương cầm trong tay gói to đưa cho Vương thúc, lại đi đến bên người cha anh , từ trong túi tiền lấy ra một cái chìa khóa, đưa cho ông . Hạ Hữu Quân tiếp nhận cái chìa khóa, đưa mắt nhìn anh, Tứ Phương nhẹ nhàng giải thích, “Con ở ngân hàng bên kia có một kết sắt, sau khi cha đi qua đó dựa theo tư liệu thông tin mà đến mở ra .”

Hạ Hữu Quân thấp giọng hỏi, “Là tiền sao?”

Tứ Phương gật đầu, anh từ trong lòng lấy ra một khẩu súng, đặt vào trong tay Hạ Hữu Quân, “Đã mất một viên đạn . Bảo trọng.”

Hạ Hữu Quân lúc này rất cục nịnh không được rơi lệ , “Con, đều là do ta làm hại, ta thực không nên kêu kẻ kia trở về.”

Tứ Phương vỗ vai ông “Không cần suy nghĩ nhiều , hần có trở về hay không đến, bọn họ cũng sẽ lấy chúng ta khai đao, Trần Tự Huy chỉ là vừa vận làm tay súng mà thôi.”

Hạ Hữu Quân giữ chặt tay anh, “Con, chúng ta đi thì con làm sao bây giờ? Con cũng nên theo chúng ta đi thôi.”

Tứ Phương lắc đầu, “Nếu con đi, chúng ta đều sẽ không đi được , con ở đây sẽ che được mắt của chúng , hơn nữa bên này có rất nhiều chỗ làm ăn , bắt buộc phải có người thu xếp .”

Hạ Hữu Quân ghen ngào, “Con, là ta hại con .”

Tứ Phương trấn an ông , “Đừng lo lắng, con sẽ đi sau , Tiểu Võ trước mắt ở lại đây, con còn muốn dùng .”

Hạ Hữu Quân gật gật đầu, cúi đầu lau nước mắt. Làm một đại ca hắc đạo, mười mấy năm ông đã không biết nước mắt là vật như thế nào , thế mà cố tình đến lúc tuổi già, làm cho bản thân cùng con gặp tội.

Buổi tối, Tứ Phương đóng cửa nhà lớn, nhìn theo cha anh cùng Vương thúc cải trang lặng lẽ rời đi , xe màu đen chở bọn họ hướng đến địa điểm chiếc thuyền đã đậu sẵn .

Là một đêm không ngủ , Tứ Phương ngồi ở ban công lẳng lẳng chờ, thẳng đến rạng sáng hai giờ , nhận được điện thoại Vương thúc đã bình an tới vùng biển quốc tế, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm. Nửa giờ sau anh đã biết Lý thúc không đi, tiểu Thạch đã xuất phát. Tiếp qua nửa giờ, Vương thúc nói bọn họ đã lên máy bay .

Buổi sáng năm giờ , Tứ Phương đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, lái xe đến trường học. Năm giờ trong trường học vẫn lặng yên tĩnh , chỉ có mấy cái nam sinh ở sân thể dục chạy bộ , đánh bóng rổ. Tứ Phương nghĩ Lại Văn chắc là chưa tỉnh , anh ở trên xe lẳng lẳng chờ , đột nhiên muốn hút một điếu thuốc, nhưng trên người lúc này không có. Trước kia ít nhiều sẽ hút một chút , sau này khi ở cùng với Lại Văn liền bỏ , hôm nay đột nhiên anh lại muốn hút một điếu .

Đợi cho đến bảy giờ , cảm thấy thời gian đã được , Tứ Phương lấy điện thoại gọi cho Lại Văn, chỉ vang một tiếng, điện thoại lập tức được thông, thanh âm của Lại Văn cũng từ bên kia điện thoại truyền đến , “Tứ Phương, Tứ Phương anh thế nào ? Anh ở nơi nào?”

Tứ Phương cảm thấy trong lòng thật chua xót đau đớn, cô nhất định là sau khi thuốc an thần hết tỉnh lại, đã luôn chờ điện thoại của anh . Anh cảm thấy Lại Văn là người quan tâm mình nhất trên thế giới này , là người con gái hiểu ý, ôn nhu nhất, cũng là người con gái anh yêu nhất . Cô nhạy cảm ,mỗi lần đều có thể biết cảm xúc anh khi có thay đổi , hoặc là mỗi khi có chuyện gì cô chưa bao giờ ở trước mặt anh truy vấn, cô chỉ yên lặng quan tâm anh, ở một bên lẳng lẳng chờ anh . Đối với tình yêu ôn nhu này , Tứ Phương cảm thấy cuộc đời đã được đại ngộ quá lớn , chết cũng không hối tiếc.

Tứ Phương quay đầu điều chỉnh lại cảm xúc, lúc này mới nói với Lại Văn, “Bảo bối, anh đang ở dưới lầu, em xuống dưới được không?”

Chỉ chốc lát sau, Lại Văn mặc áo ngủ, bước chân chạy như bay xuống lầu , nhìn thấy anh liền nhào vào trong lòng anh . Anh ôm chặt cô, hôn lên hai má tái nhợt tiêu tụy của cô , da môi khô nứt của cô , “Bảo bối, bảo bối...” Tứ Phương thấp giọng gọi .

Lại Văn nước mắt rơi xuống, cô ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn mặt Tứ Phương, “Anh không có việc gì chứ? Anh không sao chứ?” Lo lắng không yên .

Tứ Phương một tay lấy ôm lấy cô diu trong xe, khởi động xe, ra khỏi trường học. Lại Văn không nhúc nhích, không hề chớp mắt nhìn anh . Ra khỏi trường học chỉ một lát sau, Tứ Phương dừng xe ở ven đường. Anh ôm nàng ngồi vào trong lòng mình, đem chân cô tách làm hai để ở hai bên hông anh , mặt cô dựa hẳn vào trong ngực anh.

Lại Văn gắt gao ôm cổ anh, đầu gục lên , môi đi lên tìm đến cảm, môi anh, ánh mắt sâu kín nhìn anh. Tứ Phương yêu thương nhìn anh mắt của cô ,nhẹ giọng hỏi, “Lại Văn ,em nguyện ý đi theo anh chứ ?”

Lại Văn mở to mắt, “Cảnh sát đã phát hiện sao? Chúng ta đi làm sao?”

“Trước mắt còn chưa phát hiện, nhưng chắc cũng rất nhanh . Chúng ta đi Đài Loan, em có thể ở nơi nào đó tiếp tục đến trường, học tiếng Anh, sau đó chúng ta đi đến Canada .”

Tứ Phương lẳng lẳng nhìn chằm chằm Lại Văn, giờ khắc này anh thật sự rất khẩn trương , bàn tay hơi hơi run run, nếu Lại Văn cự tuyệt thì làm sao bây giờ?

“Chúng ta khi nào thì đi?” Lại Văn nhẹ nhàng hỏi anh .

Tứ Phương ôm chặt cô vào trong lòng, như vậy, giống như cô tiến vào thân thể anh , hòa làm một với anh.

Anh nhẹ nhàng hôn môi cô, dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm, hôn , làm ướt vùng da khô nứt nẻ của cô .”Anh đang chuẩn bị, em đợi một chút.”

“Um” Cô giống như rót cục yên lòng.

Đem Lại Văn đuổi về trường học, Tứ Phương lái xe đi đến phòng làm việc, ở nơi này đợi đến buổi trưa, giữa trưa không có ăn cơm, lập tức lại đi đến văn phòng trước kia của cha anh , sau đó ở đây làm việc đến buổi tối.

Buổi tối Tứ Phương cũng không tới tìm Lại Văn, cũng không có gọi điện thoại cho cô , chỉ là ẩn trước kế hoạch từng bước một tiến hành.

Tứ Phương bắt buộc chính mình phải đi ngủ, ngày mai anh cần thể lực thật tốt .

Nhưng mà Tứ Phương thật không nghĩ tới , rạng sáng ba giờ hôm sau , khi tất cả mọi người đang ngủ, cảnh sát đã phá cửa mà vào .

22. Chương 22

Rất nhiều cảnh sát trang bị súng ống vây quanh ba tầng biệt thự, xung quanh bị bao vây đến con kiến cũng chui không lọt.

Tứ Phương không nghĩ tới giây phút này lại đến sớm như vậy, anh nhìn tiểu Vũ đang đứng ở một bên, tiểu Vũ cũng không e ngại nhìn lại anh , “Đúng vậy, là tôi báo cho cảnh sát, lúc các người bố trí cho tiểu Thạch có nghĩ tới tôi hay không?”

Tứ Phương muốn nói cậu vốn sẽ đi cùng với anh , nhưng mà hiện tại nói cái này thì có ích lợi gì đâu?

Cảnh sát lấy việc giết người ,tàng trữ súng ống, rửa tiền đen để định tội danh bắt Tứ Phương. Đôi tay bị còng áp ra cửa, Tứ Phương nhìn về phía chân trời có chút ánh sáng le lói, khe khẽ thở dài.

Lại Văn lẳng lặng đứng ở trường học đợi Tứ Phương đến đón cô. Cô không dám tự tiện gọi điện thoại cho Tứ Phương, cũng không dám đi tìm anh, sợ hỏng đến việc của anh. Lại Văn biết tin Tứ Phương bị bắt khi cảnh sát tới tìm cô .

Sau khi chia tay Tứ Phương đến giữa trưa ngày thứ ba , Lại Văn đang ở ký túc xá, hai cảnh sát trực tiếp đến ký túc xá tìm cô, muốn cô đi đồn công an để hiệp trợ điều tra.

Lại Văn hỏi “Điều tra cái gì?”

“Hạ Tứ Phương là bạn trai cô , chúng tôi nghi ngờ anh ta có liên quan đến việc rửa tiền đen ,hiện giờ anh ta đã bị bắt , cô phải đi cùng chúng tôi, giúp đỡ chúng tôi điều tra.”

Nghe bọn họ thông báo Tứ Phương đã bị bắt , trong đầu Lại Văn chỉ ong một tiếng, cũng không còn nghe được cái gì nữa , cô ngơ ngác đứng ở đó , ánh mắt tuyệt vọng giống như chết đứng .

Cảnh sát thấy cô đứng bất động không hay lắm , người bên trái người bên phải trực tiếp áp tải cô lên xe cảnh sát.

Đến đồn công an , cô trực tiếp bị đưa đến trong phòng thẩm vấn. Hai cảnh sát ngồi ở đối diện cô ”Hạ Tứ Phương đã thừa nhận , anh ta cho cô mua phòng ở, xe, trang sức, còn đem một tài khoản ngân hàng lớn cho cô . Cô hãy nhanh khai báo rõ ràng thành thật , may ra còn có cơ hội được xử lý khoan dung .” Một nam cảnh sát hơn bốn mươi tuổi lạnh lùng nói.

Lại Văn cười cười, đến giờ phút này, cô mới hơi tỉnh táo lại, lúc dọc đường đi , cô bị vây trong nỗi thương tâm tuyệt vọng, căn bản đã bất chấp tất cả . Nhưng những lời cảnh sát nói vừa rồi , Lại Văn đã lấy lại phản ứng của mình , đúng vậy, Tứ Phương còn chưa có chết, cô đây còn tuyệt vọng cái gì?

Còn có cơ hội , Lại Văn cổ vũ bản thân , nhất định phải kiên cường, nhất định phải cố gắng.

Lại Văn ổn định lại cảm xúc , cảnh sát nói như vậy, có phải rất xem thường cô hay không , lừa gạt cô như vậy , Lại Văn khẳng định Tứ Phương chưa nói bất cứ điều gì .

“Anh ta gạt người, tôi ở cùng với anh ta , cho tới bây giờ anh ta cũng chưa đưa cho tôi cái gì , có thì cũng chỉ mang tôi đi ra nước ngoài du lịch một lần, khác nào cái gì cũng không có.”

Cái cảnh sát mặt lạnh vỗ cái bàn thật mạnh một cái , “Cô đừng inh sẽ gặp may, có thể thoát khỏi công lý . Chúng tôi vốn cũng đã nắm giữ chứng cứ, hiện tại chính là cho cô một cơ hội duy nhất , chỉ cần cô nói ra, cô nhất định sẽ có cơ hội được pháp luật khoan hồng , cô còn tuổi còn trẻ, còn đang đến trường, chúng tôi nghĩ người về sau con đường của cô cũng không quá khó khăn để đi.”

Lại Văn cười cười, “Cám ơn ý tốt của mấy ông , nhưng tôi quả thật cái gì cũng không có thu được. Chúng tôi vốn còn trẻ tuổi, chỉ là chơi thân với nhau, cho nên trở thành bạn bè mà thôi , ông nghĩ mà coi , tôi cũng chả cần lí do gì mà vì một người phạm nhân mà hủy hoại bản thân mình , cho nên tôi nhất định sẽ không vì anh ta mà nói dối .”

Hai cảnh sát lại thay phiên nhau đến, uy hiếp xong lại muốn an ủi ,một cái mặt trắng, một cái mặt đen, đối xử với Lại Văn náo loạn âm ỉ vài giờ, đến cuối cùng vẫn không hỏi ra cái gì, cho nhau một ánh mắt, đứng lên đi ra ngoài.

Từ phòng thẩm vấn đi ra, cô bị áp tải đến một phòng tạm giữ . Đây cũng như là một gian phòng ở nhỏ nhỏ, chỉ là có thêm một song sắt nhỏ nhỏ. Ánh đèn nhỏ nhỏ, hỗn loạn , lại rất lạnh lẽo .

Nhưng mà không khí lạnh như băng này làm cho đầu óc cô bình tĩnh lại . Một đêm không ngủ ,cô dựa lưng vào vách tường ẩm ướt lạnh lẽo , ngồi ở chỗ kia cả đêm tự hỏi, phải làm thế nào mới có thể giúp được cho Tứ Phương.

Đợi khi ánh nắng nhỏ nhỏ từ song sắt chiếu vào, Lại Văn mới bắt đầu có phản ứng lại , một buổi tối đã trôi qua như thế . Cô đang muốn ngồi lên giường, không ngờ cả đêm lạnh lẽo hai chân cô đã cứng lại , cô đành một mình ngồi trên mặt đất một lát, đợi cho chân chậm rãi cảm giác được đau đớn, mới chống vào giường chậm rãi đứng lên.

Lúc này cô đã không còn biết mình đang ở nơi nào , đau đớn trên người, cô thầm nghĩ muốn đi ra ngoài. Cô đi về phía cửa , liều mạng hét lớn “Tôi muốn đi ra ngoài, tôi không có tội, tôi muốn đi ra ngoài, tôi không có tội...” Cô không ngừng la lên, đến lúc thanh âm khàn khàn đi , chỉ có thể hy vọng người bên ngoài thương tình , để cho cô sớm một chút đi ra ngoài.

Nhưng đáp lại tiếng kêu gọi của cô cũng chỉ có sự yên tĩnh. Lại Văn vẫn gào hét , vẫn la lối , cho đến khi cơ thể cô mệt mỏi ngã dựa vào song cửa .

Đến lúc giữa trưa, cánh cửa sắt cục đã mở, một người cảnh sát khuôn mặt lạnh lùng nói với cô “Cô có thể đi rồi.”

Lại Văn mừng rỡ đứng lên, cô dựa vào tường chậm rãi đi ra khỏi đồn công an.

Nhưng Lại Văn thật không ngờ Lại Vũ lại đang đứng chờ cô ở bên ngoài. Lại Văn giống như thấy được một tia hy vọng mới , cô cầm tay Lại Vũ, “Anh, Tứ Phương bị giam ở nơi nào? Em có thể gặp anh ấy không ? Anh ấy thế nào ?”

Lại Vũ đỡ cô , đưa cô đến góc không người ở bãi đỗ xe, nhìn cô nói “Em xem hiện tại đã biến thành bộ dạng gì này ? Đây là tình yêu mà người đàn ông đó cho em đấy sao ?”

Lại Văn thật sự không muốn cãi nhau vì chuyện không đâu này , cô vẫn cầm lấy tay Lại Vũ không ngừng hỏi ” Anh, Anh ấy thế nào ? Tứ Phương bị giam ở nơi nào? ” Thanh âm càn càn của cô thêm vội vàng.

“Anh đã sớm nói qua với em , em nhất định sẽ hối hận mà , thật là không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Cái loại cặn bã này gây ra cho em nhưng chuyện như thế đó, em còn không rõ sao .”

“Em không rõ ” Lại Văn thét lên , nhưng vẫn không buông tay Lại Vũ ra “Van cầu anh , anh giúp em đi , anh giúp em đi .” Lại Văn nghẹn ngào cầu xin .

Lại Vũ lạnh lùng nói, “Chuyện này không ai giúp được em, bọn họ chính là vật hi sinh trong cuộc đấu tranh phe phái chính trị. Lý Minh Trung ở Vĩnh Châu làm bí thư mười năm, Hạ Hữu Quân năm đó cùng hắn xưng huynh gọi đệ, ở Vĩnh Châu bước đi hiên ngang phách lối , hiện tại Lý Minh Trung đã bị bắt giữ thẩm

vấn , tân tiền nhiệm khẳng định sẽ hạ bệ thế lực cũ làm bước nhảy đầu tiên , đây là việc không thể tránh khỏi.”

Lại Văn không buông tay nói, “Tôi thiếu chúng ta có thể giúp anh ấy tìm một luật sư tốt nhất , anh ấy không cố ý giết người , chính là có nhóm người xông tới muốn giết bọn em .”

Lời nói vừa ra , Lại Vũ giận dữ không sao ngăn được , “Các người đã ở chung ?” Thấy Lại Văn không nói gì, hần bỏ tay cô ra, hung dữ nói, “Em đi tìm thử coi, ở Vĩnh Châu này có luật sư nào dám nhận vụ án tử này ,anh sẽ quỳ xuống dưới chân em .” Sau đó anh nổi giận dùng đũa bỏ đi .

Lại Văn đi vào TIFFANY, một cô gái trẻ xinh đẹp nhiệt tình tới hỏi, “Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho chị ?”

Lại Văn từ trong túi xách lấy ra một cái hộp trang sức , “Tôi muốn đổi tiền , được chứ?”

Mấy cô gái nhìn nhau, vẻ mặt kinh ngạc, trong đó có một người nói với cô ”Chị xin chờ một chút, tôi đi gọi quản lí một chút.”

Chỉ một lát sau, một người đàn ông trung niên mang tây trang giày da đi ra chào hỏi Lại Văn, sau đó đưa cô đến phòng khách. Lại Văn mở cái hộp ra, bên trong là một cái vòng cổ, phía dưới có một cái nhẫn, đây là quà sinh nhật Tứ Phương tặng cho cô.”Chào ông, tôi muốn đổi tiền, nhưng tôi lại không có hóa đơn.” trong tay Lại Văn hiện tại không có hóa đơn, mà nhà trước kia của cô đang bị cảnh sát theo dõi .

Người đàn ông trung niên kia lấy vòng cổ cùng chiếc nhẫn gơ lên nhìn kỹ, “Chiếc nhẫn này tôi rất có ấn tượng , cô thật sự muốn đổi tiền sao ?”

Lại Văn gật đầu “Đúng vậy, tôi muốn đổi .”

“Tôi có thể đem vào trong để cho chuyên gia kiểm tra một chút được không ?”

Lại Văn gật gật đầu. Người đàn ông cầm trang sức đi vào bên trong phòng làm việc .

Khoảng nửa giờ, người đàn ông kia đã trở lại, “Hạ phu nhân, chúng tôi đã xem qua , chiếc vòng cổ cùng chiếc nhẫn này, khoảng một tháng trước Hạ Tứ Phương tiên sinh đã mua ở đây , bởi vì đây là loại kim cương hồng phần năm Cara, cho nên tôi đã có ấn tượng rất sâu.”

Lại Văn nghe người đàn ông gọi tên Tứ Phương, trong lòng vừa kích động vừa chua xót. Cô gật đầu.

Người đàn ông kia tiếp tục nói, “Nếu cô đã muốn bán , chúng có thể gửi lại cho cô 8 phần giá trị của nó , bởi vì dù sao kim cương đã bị gia công , bên trong mặt nhẫn đã được khắc chữ .”

Đúng vậy, Lại Văn đã xem qua ,bên trong chiếc nhẫn , hai chữ cái H thân mật lồng vào nhau , Lại Văn nuốt nước mắt xuống ”Được .”

Từ TIFFANY đi ra, Lại Văn có một tấm chỉ phiếu một trăm sáu mươi vạn tiền , nhưng tâm tình cô cảm thấy thật mất mát .

Sau khi Lại Văn được thả ra , cô vẫn không đi học , giảng viên với bọn Mai Mai ,Giai Giai thường xuyên điện thoại tới , cô đều nói muốn nghỉ học dài hạn . Cô chạy khắp nơi , chỗ nào cũng hỏi thăm, mới biết được Tứ Phương bị giam giữ ở chỗ nào , đó chính là cục công an nơi cô bị thẩm vấn . Lại Văn muốn gặp Tứ Phương một lát nhưng đều không được, cảnh sát nói, Tứ Phương hiện tại không có người nào có thể tiếp gặp được .

Khả năng Tứ Phương cũng sắp cũng bị khởi tố , Lại Văn nghĩ , bản thân cô phải thật nhanh tranh thủ thời gian tìm kiếm một luật sư thật tốt . Nhưng thật sự đến một người luật sư cũng tìm không thấy, càng không cần nói đến tìm được một luật sư thật tốt . Ở Vĩnh Châu, nhóm luật sư đều biết chuyện này có khả năng liên lụy rất cao , việc liên quan đến chính trị thế này , e là sợ tránh còn không kịp.

Luật sư ở Vĩnh Châu này cơ hồ đều đã được Lại Văn tìm kiếm , nhưng không một ai chịu nhận án tử này . Lại Văn nghĩ nhất định phải tìm cho Tứ Phương một luật sư giỏi mới được , vì thế cô mới quyết định, đến nơi khác tìm thử , hơn nữa còn phải nhanh một chút.

Muốn tìm một luật sư giỏi , chi phí cũng là không phải ít , Lại Văn không có tiền, chỉ có thể đem quà sinh nhật Tứ Phương tặng cô để cầm đổi thành tiền.

Cô quyết định đi đến vùng phía nam cũng là nơi kinh tế phi thường phát đạt thành phố Nam Khánh để tìm kiếm , trước khi xuất phát, vì tiết kiệm thời gian, cô ở trên mạng ở các diễn đàn lớn đưa lời xin giúp đỡ, hỏi thành phố Nam Khánh mười nơi có thể thuê được luật sư ,xác định rõ mục tiêu để xuất phát .

Khi cô đang chuẩn bị để đi , lại nhận được điện thoại người bạn thân của Tứ Phương, Lý Tảo Phát . Trong điện thoại, Lý Tảo Phát nói có việc muốn cùng cô nói chuyện , sau đó hai người hẹn nhau ở bờ sông công viên gặp mặt.

Lại Văn buông hành lý, đi thẳng đến bờ sông công viên. Bọn họ ở cửa công viên gặp mặt , sau đó tìm một góc im lặng nói chuyện .

“Tôi nghe nói cô muốn tìm luật sư? Không cần tìm nữa, đã có đây .” Lý Tảo Phát đi thẳng vào vấn đề.

Lại Văn kinh ngạc “Đã có? Luật sư ở đâu ? Thế nào?”

“Tìm luật sư Bắc Kinh, có chút lí do, là cha của Tứ Phương thu xếp .”

Lại Văn gật đầu, Tứ Phương nói cho cô , Hạ Hữu Quân cùng Vương thúc đều đã đi đến Canada .

Biết Tứ Phương đã có luật sư, Lại Văn thở phào nhẹ nhõm, Cô thật ra rất sợ hãi nếu bản thân cho dù đi đến Nam Khánh cũng tìm không thấy luật sư, nếu như vậy, cô thật sự sẽ hận bản thân mình .

“Luật sư đã đến đây chưa ? Chúng ta bây giờ có thể gặp Tứ Phương chưa ?”

“Luật sư buổi sáng đã gặp qua anh ta , anh ta tốt lắm, đừng lo lắng. Nhưng mà bây giờ vẫn chưa thể gặp được người khác.”

Lại Văn gật đầu, cúi đầu gẩy móng tay. Không nhin được hỏi, ” Luật sư này năng lực có được không?”

Lý Tảo Phát nói, “Là một luật sư lợi hại , là luật sư của Tứ Phương, cũng là luật sư của cha tôi .”

“Cha anh không đi sao?” Lại Văn hỏi, đối Hạ Hữu Quân là quan trọng nhất là người tâm phúc, Tứ Phương nhất định sẽ có an bài.

“Ai! Ông ấy là một lão già quật cường , không muốn đến lúc tuổi già còn phiêu bạt, bỏ mạng nơi xa , ông ấy nói cho dù chết cũng nguyện chết ở chỗ này, lá rụng về cội.”

Lại Văn không biết an ủi hần thế nào, nói cái gì đều là lời trống rỗng , “Bây giờ còn có hy vọng.”

Lý Tảo Phát thở dài, “Chỉ hy vọng như thế đi.”

Anh lại hỏi Lại Văn, “Cô đã nghĩ đến nước nào chưa ? Đến Canada ”

“Vì sao đột nhiên hỏi cái này?”

Lý Tảo Phát nhìn cô ”Kỳ thật Tứ Phương gặp chuyện không may đã bố trí tiền ở khắp nơi , lúc trước bố trí không có nói qua cho tôi , sau này tôi mới có thể biết được. Nếu kế hoạch thuận lợi, các người sẽ đi đến Đài Loan trước, sau đó chuyển đến Canada . Nếu kế hoạch có biến, anh ta bị bắt , cô có thể ở lại đây ,bởi vì cô hoàn toàn sạch sẽ , cũng có thể xuất ngoại đến Canada hoặc là Singapore , ở ngân hàng Canada, Hoa Kỳ hay mấy ngân hàng nhỏ ở Singapore , anh ta có một cái chìa khóa kết sắt ngân hàng cho cô. Khả năng sợ số tiền quá lớn sẽ bị phát hiện , cho nên bên trong có chút ít tiền mặt với vàng thỏi. Anh ta nói ở đó đủ đảm bảo cho cô sinh sống cùng học tập.”

Lại Văn run run nhận chiếc chìa khóa mà Lý Tảo Phát đưa tới, nắm chặt ở trong tay, ngơ ngác nhìn nước sông chảy xuôi , nước mắt không ngừng rơi xuống.

Một tuần sau, Tứ Phương bị viện kiểm sát công tố.

Đây là mùa xuân mà Lại Văn cảm thấy khó trải qua nhất , trải qua một mùa xuân kéo dài , thời gian đến mùa hè , Tứ Phương bị phán quyết . Anh bị phán bỏ tù năm năm.

huhu đọc đến đoạn này thấy tôi anh TP quá đi mất hix.

23. Chương 23

Trong sàn nhảy, cả trai lẫn gái liêu mạng vắn vẹo cơ thể, nào nhiệt tình, nào cơ thể, nào xinh đẹp, nào phóng khoáng. Ca khúc chấn động, âm ỉ đến nỗi nếu ai muốn nói chuyện đều phải hét to lên mới có thể nghe thấy. Có người khiêu vũ, có người uống rượu, nam nữ uống rượu lắc qua lắc lại, ngã trái ngã phải, có khi ngã cả ở trên đất, có người lại đụng vào người khác, sau đó ôm lấy nhau hôn. Một màn nhảy múa gào thét, đang là trò chơi phồn hoa nơi đô thị sầm uất này.

Lại Vũ ngồi ở góc quầy bar sáng sửa uống rượu, mấy năm qua, hần cảm thấy tửu lượng bản thân càng ngày càng tốt, không biết vì sao càng uống lại càng không say. Có người đã nói, từ trước tới nay uống rượu không say, nhưng mà không thể không uống.

Có người phụ nữ uống rượu uồn ẻo ngã vào người hần, hần buông ly, đẩy người phụ nữ kia ra. Người phụ nữ uống rượu cũng không đứng lại, vung vẩy đi thật xa, sau đó quỳ trên mặt đất gào khóc thật lớn. Có người chướng mắt quá, đi đến bên cạnh Lại Vũ lý luận, Lại Vũ mặt không chút thay đổi hần vẫn tiếp tục uống rượu, người đàn ông kia nóng nảy nắm lấy vạt áo Lại Vũ, Lại Vũ dùng sức bỏ tay hần ra, người đàn ông lại xông lên, Lại Vũ nghiêng thân, nhắc chân đá một phát vào bụng hần, người đàn ông bị đá văng ra thật xa, ngã trên sô pha.

Điện thoại Lại Vũ lúc này rung lên, là một người đồng nghiệp, hỏi hần đang ở đâu, vì sao còn chưa quay về, lập tức sẽ xuất phát.

Lại Vũ cùng một số đồng nghiệp tối hôm nay có nhiệm vụ, chính phủ gần đây yêu cầu bọn họ càng phải làm nghiêm trong việc càng quét tội phạm. Lại Vũ cùng đồng nghiệp hôm nay phải đi đến một ổ chứa mại dâm bắt người.

Lại Vũ tắt điện thoại, tính tiền đang chuẩn bị chạy lấy người, lại bị người đàn ông hần đá một cái nhe răng trợn mắt, hần ta vừa chuẩn bị muốn đi lại đây, Lại Vũ chỉ liếc mắt một cái, cũng không thèm nhìn hần, đi ra quán bar.

Hành động buổi tối rất thuận lợi, lúc rạng sáng bọn họ đã bắt được mười mấy cô gái cùng khách làng chơi, hoàn thành nhiệm vụ, kéo đội trở về.

Kỳ thật bình thường bọn họ cũng không quản chuyện đó, nhưng cấp trên phân chia nhiệm vụ xuống dưới, bọn họ chỉ có thể làm theo mà thôi, ghi chép, phạt tiền, xong rồi thì các cô gái vẫn trở về tiếp khách của họ, khách làng chơi vẫn cứ đi ra ngoài tìm gái.

Lại Vũ đá vào hông của một cô gái làng chơi “Đi qua làm ghi chép.”

Cô gái có lẽ cũng là người từng trải, thoải mái đi đến trước bàn ngồi xuống, Lại Vũ lấy một điều thuốc, hút mấy hơi thật sâu, sau đó thở ra, cô gái ngồi đối diện nâng tay phẩy phẩy, Lại Vũ giương mắt cẩn thận nhìn cô, cô có ánh mắt thật to, lông mi rất dài, khuôn mặt nho nhỏ.

Cô gái bị hần nhìn sợ hãi, “Đại ca, người có làm ghi chép hay không a?”

Lại Vũ cuống quýt cúi đầu, một phút như vậy, hần cảm thấy bản thân mình nhìn thấy Lại Văn, Lại Văn cũng là như thế này, ánh mắt thật to, lông mi thật dài, khuôn mặt nho nhỏ.

Lại Vũ tiếp tục hút thuốc, bao lâu rồi hần đã không gặp Lại Văn? Đã bao lâu. Mấy năm qua, Lại Văn cách hần càng ngày càng xa, cô không còn ở nhà, chỉ ở bên ngoài thuê một phòng trọ, qua lời bạn học của cô biết cô vẫn tiếp tục đến trường. Cô càng ngày càng ít nhận điện thoại của hần, càng ngày càng ít đi ra gặp mặt. Lại Vũ biết cô ngoài giờ học lại bắt đầu làm công, tìm vài việc làm thêm, hần sợ dĩ biết được là vì luôn luôn vài ngày như vậy, hần đặc biệt nghĩ đến cô, luôn vụng trộm đến gần chỗ cô ở để nhìn thấy cô. Hần thấy cô thật khuya mới trở về, một mình đạp xe đạp đi qua màn đêm, mỗi khi thấy cảnh này, trong lòng hần đều cảm thấy âm ỉ đau.

Lại Vũ nhả một làn khói. Lại Văn sau khi tạm nghỉ học, lại lần nữa đến trường, so với người khác cô trẻ tốt nghiệp một năm, năm trước sau khi tốt nghiệp, cô làm việc ở công ty mạo dịch, Lại Vũ gọi điện thoại cho cô, cô đều nói có việc, không có thời gian, bọn họ đã mấy tháng nay chưa gặp nhau. Lại Vũ biết cô ở chỗ nào, có đôi khi nhện không được, hần sẽ vụng trộm chạy tới nhìn cô

“Đại ca, anh rốt cuộc có làm ghi chép hay không a?” Cô gái ở đối diện nhin không được hỏi, cô vẫn nhìn hần hút thuốc, thở dài, cũng không biết hần đang làm cái gì .

Lại Vũ quay đầu nhìn cô, vừa nhả khói, đem tàn thuốc gạt trong gạt tàn .”Tên gọi là gì?” Lại Văn lạnh lùng hỏi.

“Vương Lệ Phân” cô gái kia nói.

Rạng sáng bốn giờ , hai người mới làm xong, Lại Vũ cùng đồng nghiệp làm nốt việc báo cáo , chuẩn bị trở về. Đi qua cô gái tên Vương Lệ Phân kia , Lại Vũ dừng một lát , sau hần đá vào mông của cô nàng, “Đi “

Vương Lệ Phân nhìn hần, quay đầu tiếp tục ngồi . Lại Vũ lại đá cô ”Tôi nói đi “

Vương Lệ Phân bĩu môi , ngằm hiểu, cô đứng lên đi theo phía sau Lại Vũ , cảnh sát khác cũng thấy thế nhưng không hề trách, đầu cũng chưa nâng lên , làm nốt các việc còn lại .

Đến bên ngoài bãi đỗ xe, bóng đêm mờ mịt ,nơi này thật im ắng . Lại Vũ mở cửa xe, đem Vương Lệ Phân vào , hần cũng chui vào sau.

Vừa vào ,hần đã bắt đầu xé rách quần áo Vương Lệ Phân, Vương Lệ Phân vội vàng bắt lấy tay hần, “Tôi nói đại ca, ngài đừng nóng vội a, quần áo này tôi còn muốn mặc nữa, tôi tự làm, tôi tự làm .”

Lại Vũ căn bản không nghe cô nói thêm cái gì, quần áo mùa hè, rất nhanh liền bị xé rách, bày ta thân thể trần truồng . Lại Vũ mở thất lưng, đem quần cởi ra, sau đó dụng lực bắt lấy hai cái đùi của Vương Lệ Phân, dùng sức tách hướng ra hai bên, dục vọng hần đã cứng lại ,dương cao vểnh lên , hần trực tiếp đi vào.

“Ồi này , tôi nói đại ca, anh sao không nhẹ chút được chứ ? Ngài chậm một chút được không a?” Vương Lệ Phân ồn ào.

Lại Vũ mặt không chút thay đổi, cắn chặt răng dùng sức va chạm. Vương Lệ Phân có chút chịu không nổi , lớn tiếng nói, “Anh gấp cái rắm a, anh chậm một chút a.”

Lại Vũ nâng tay, một cái tát hung hăng tát vào mặt cô nàng , “Kêu la cái gì, câm miệng cho tôi .”

Vương Lệ Phân che mặt, “Mẹ nó, bọn ta cũng là người , anh là cảnh sát giỏi lắm sao , cảnh sát có thể tùy tiện đánh phụ nữ sao?”

Lại Vũ hét to, vừa lại giáng thêm một cái tát “Cô, con mẹ nó ,đừng trách tôi đánh chết cô .”

Vương Lệ Phân nhìn con mắt nổi giận của hần, trong lòng cũng bắt đầu sợ hãi , hần sẽ không đem cô giết chết tại đây chứ , cảm thấy có chút sợ hãi, chỉ bụm mặt, không dám cãi lại .

Lại Vũ nắm lấy hai bàn tay, chỉ vào cô , “Đóng chặt miệng , biết không?”

Vương Lệ Phân vội vàng gạt đầu.

Lại Vũ nắm lấy chân của cô , lại tách căng ra hai phía , đánh thẳng về phía trước, không quan tâm.

Thời điểm cao trào , hần nhin không được hô, “Văn Văn, Văn Văn, Văn Văn...” Sau đó thân thể xụi lơ xuống , một đầu chui vào bên trong bộ ngực Vương Lệ Phân.

Vương Lệ Phân cũng là từng chút từng chút hít thở, cô ngắ người đàn ông đang nằm trên người cô này, mẹ nó, hần ta vừa mới kêu ai a? Không phải đem cô trở thành người khác chứ ? Mẹ nó, cảnh sát chó chết , bản thân có bạn gái còn ra ngoài cưỡi đàn bà , còn không trả tiền. Mẹ nó, cảnh sát giỏi lắm sao, chỉ biết bắt nạt loại người đáng thương như bọn cô, Vương Lệ Phân càng nghĩ càng giận.

Lại Vũ chậm chạp tỉnh lại , từ trên người Vương Lệ Phân đứng lên, đi đến chỗ ngồi mặc quần vào .

“Mặc quần áo vào ” Lại Vũ nhìn Vương Lệ Phân trên người còn trần truồng nằm ở sau xe nói.

“Văn Văn là ai a? Là bạn gái của anh sao?” Vương Lệ Phân đứng lên tìm quần áo.

“Không liên quan đến chuyện của cô.” Lại Vũ lạnh lùng nói.

“Hét, Vừa mới làm xong liền đá , chỗ đó của tôi tự vệ thế nào a? Có tốt hơn so với cái cô Văn Văn kia không?” Vương Lệ Phân trào phúng nói.

“Cô con mẹ nó , có phải muốn chết hay không .” Lại Vũ xoay mặt hung hăng nhìn chăm chăm vào cô .

“Hét, làm sao hung dữ như vậy , vừa mới rồi không phải anh rất thích sao, ai, có phải cô Văn Văn kia không cho anh làm , anh mới đến làm với tôi hay không .” Vương Lệ Phân không sợ chết đâm hấn thêm một nhát “Cái cô Văn Văn kia có phải không với anh mà cùng người khác...”

Vương Lệ Phân còn chưa nói xong, đột nhiên cổ đã bị tay Lại Vũ bóp lấy , Vương Lệ Phân bị Lại Vũ đè ở trong xe , cổ bị bóp chặt , cô luống cuống tay chân, dùng sức đẩy tay Lại Vũ ra , nhưng tay hấn tựa như kìm sắt , không chút sút mẻ.

Vương Lệ Phân khuôn mặt đỏ lên, trong cổ họng phát ra thanh âm o..o..o, tay chân cũng chậm chậm xụi lơ, lúc này có vài viên cảnh sát nói nói cười cười đi tới bên này, là đồng nghiệp của Lại Vũ, bọn họ cũng đã tan ca , đang chặn bị lái xe về nhà.

Lại Vũ như đột nhiên có phản ứng , tay giống như bị nóng đột nhiên rút lại . Vương Lệ Phân như có thêm một mạng , lấy tay che ngực, liều mạng ho khan.

Sau khi đồng nghiệp lái xe đi, Lại Vũ vẫn ngồi ở chỗ kia, không nhúc nhích . Hấn ngồi thêm nửa giờ, Vương Lệ Phân mới chậm rãi ngồi lại nhưng trong lòng nghĩ mà sợ, cũng không dám nói thêm lời gì với hấn nữa .

Bầu trời càng tối dần lại , Lại Vũ trở lại ghế trước khởi động xe, xe chạy đến ngoại ô, Lại Vũ dừng lại kêu Vương Lệ Phân xuống xe, Vương Lệ Phân giống như nhảy khỏi xe, đầu cũng không dám quay lại.

Lại Văn về nhà, thấy Tiểu Vũ còn ngồi trên sofa xem phim nhiều tập, trên tivi là một giọng diễn viên nữ rất quen thuộc : mẹ, vì sao mẹ lại bắt công như vậy, mỗi ngày sống cùng với mẹ lại là cô con dâu kia , mà không phải là con gái của mẹ.

Lại Văn thay giày, ngồi vào bên cạnh Tiểu Vũ “Cậu vì sao còn chưa ngủ ?”

Tiểu Vũ hỏi cô “Cậu hôm nay trở về trễ ,sao vậy?”

“Trong công ty liên hoan, ăn xong thì cũng đã khuya .” Lại Văn nhìn tivi “Cậu sao còn xem phim này ,mình nhớ cô diễn viên này , sao còn chưa kết thúc nhỉ ?”

“Rất dài ,đến hai trăm tập đấy .” Tiểu Vũ bình tĩnh nói.

“Hai trăm tập? dài như vậy, sao lại có người làm đến hai trăm tập phim nhỉ ?”

“Có người xem thì sẽ có người làm thôi ”

“Dài như vậy mà cũng có nhiều người xem sao?”

“Đương nhiên , xem truyền hình bây giờ đều phụ nữ , không phải người vợ , thì cũng là các cô gái chưa gia đình , hoặc là chính là các bà mẹ , mỗi người đều có thể từ bộ phim tìm được vị trí của mình. Loại phim thu hút người xem như thế này , đàn ông thì cứ bận rộn chơi các trò chơi của họ,còn phụ nữ thì điên rồ với các bộ phim truyền hình .” Tiểu Vũ phân tích rõ ràng và hợp lý .

“Nha, là như thế sao .” lúc Lại Văn ở cùng Tứ Phương , cũng không có mẹ của anh , cho nên không có cảm giác gì . Nói đến trò chơi , trong ấn tượng của Lại Văn Tứ Phương cũng chưa từng chơi trò gì , Lại Văn có khi sẽ chơi một số trò chơi nhỏ , mỗi lần Tứ Phương bắt gặp cũng chỉ cười cho qua , anh cũng chưa bao giờ có hứng thú chơi cùng .

“Người kia tối hôm nay lại tới nữa.” Tiểu Vũ nói.

“Ai?” Lại Văn nhìn Tiểu Vũ.

“Còn ai nữa , cái người mặt dày như nhựa đường , buổi tối hấn ôm một bó hồng lớn đến gõ cửa, không thấy cậu thì rất thất vọng , còn nhất định bắt mình đem vào mới bằng lòng quay đi , thật phiền chết.”

“Người này vì sao mãi không dứt nhỉ .” Lại Văn phiền não nói . Người đàn ông kia gọi là Hà Tiêu Dũng, ở ngay tầng đối diện . Có một lần Lại Văn tan tâm trở về, nhìn thấy người đứng ở phía trước, trong tay cầm một túi táo to bị thủng, từng quả táo cứ thế rơi xuống, Lại Văn ở phía sau , cho nên thuận tay nhặt vài

quả cho anh ta , rồi Tiêu Dũng cúi đầu khom lưng nói cảm ơn, Lại Văn nói không cần rồi trực tiếp bước đi ,thật xa vẫn còn nghe được tiếng cảm ơn của anh ta ở phía sau. Lúc ấy Lại Văn chỉ cảm thấy người đàn ông này thật quá khách khí , không nghĩ tới sau này anh ta mặt lại dày như vậy , cứ ở mặt Lại Văn đi qua đi lại , lại còn nói muốn theo đuổi cô . Lại Văn thực hối hận đã nhặt tảo cho anh ta , này chả khác gì kiếm thêm phiền phức cho bản thân sao?

Ngón tay Tiểu Vũ chỉ phòng bếp, “Minh để ở trong phòng bếp .”

Lại Văn ừ một tiếng. Hà Tiêu Dũng này, nói với anh ta cũng quá lắm cũng chỉ có một lần , không chấp nhận , không đồng ý, không có khả năng, vì sao vẫn cứ chạy tới đây thế này .

Lại Văn lại không thể chuyển nhà, bởi vì lúc trước cô đã quyết định nhất định phải ở đây , cũng là bởi vì chỗ trước kia cô cùng ở với Tứ Phương , lúc Tứ Phương bị phản quyết, pháp viện đã thu hồi căn nhà kia , vì không vào lại được nhà nên Lại Văn đã thuê một căn phòng ở gần đó , như vậy coi như có thể ở gần Tứ Phương thêm một chút .

Về phần Hà Tiêu Dũng , cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại thấy , tình hình là lúc nào cũng có thể gặp , Lại Văn lại không muốn đắc tội với người ở đây , nhưng mà cứ thế này thì cũng không được , lần sau nhất định phải nói với anh ta một chút , Lại Văn nghĩ .

Ngồi một lát, Lại Văn đứng lên, chuẩn bị đi tắm rồi ngủ.

” Ngày mai cậu có đi ra ngoài không ?” Tiểu Vũ hỏi.

“Uhm ,có đi ” Lại Văn nói xong thì đi vào phòng ngủ lấy quần áo tắm rửa.

Tiểu Vũ nhìn bóng dáng của cô , gật đầu. Đối với Lại Văn, Tiểu Vũ có thể nói là rất hiểu biết, cũng có thể nói là không biết gì . Tiểu Vũ nhỏ hơn Lại Văn hai tuổi, năm năm trước lúc Tiểu Vũ mới đến trường, lúc đó cô đang cãi nhau với một cô gái trong ký túc xá , sau đó liền quyết định chuyển ra ngoài trọ , lúc ấy Tiểu Vũ cũng tìm phòng ở cũng đã lâu, nhưng phòng trọ lúc đó không nhỏ quá thì lại quá âm ỹ, cuối cùng khi tìm đến đây thì mới ở tại đây.

Lúc đó Lại Văn đã thuê phòng này rồi ,bên trong có hai phòng ngủ , cô ấy ở một phòng, một phòng khác thì muốn cho thuê, yêu cầu chỉ cần là con gái , Tiểu Vũ vừa vặn với yêu cầu nên đã ở đây với cô ấy năm năm, sau lại tốt nghiệp , cô lưu tại Vĩnh Châu làm việc , cũng vẫn ở nơi này.

Ở chung năm năm, Tiểu Vũ đối Lại Văn cũng có chút hiểu biết, lúc đến trường, cô học hành rất chăm chỉ, thời gian sau khi học xong tất cả đều dành cho việc làm thêm , cả ngày đều bận rộn, đến Chủ nhật cô cũng phải ra ngoài , Tiểu Vũ hỏi cô đi nơi nào, cô cũng không nói gì, chỉ nói đi ra ngoại ô có chút việc.

Trong trường học, lời đồn đãi về Lại Văn kỳ thật rất nhiều, có người nói người yêu cô là người giàu có, sau lại có người nói người yêu cô xảy ra chuyện, cô còn bị bắt giam một thời gian. Tiểu Vũ mỗi lần nghe thấy đồn đãi, đều cảm thấy rất nghi ngờ , cô nhìn Lại Văn cũng không giống là một cô gái hám giàu như mọi người nói.

Bởi vậy Lại Văn ở trong lòng Tiểu Vũ thật bí ẩn.

Sau lại tốt nghiệp , Lại Văn vào một công ty mạo dịch làm kế toán, về sau khi đã bắt đầu quen thuộc, cô liền làm luôn hai công việc , vừa làm trong công ty mạo dịch mặt khác còn làm sổ sách trong một công ty nhỏ . Mỗi ngày cuộc sống của cô chính là, rời giường, đi làm, tan tầm, làm việc thêm ở nhà , mười một giờ ngủ. Tiểu Vũ cảm thấy Lại Văn thật giống như đang ở thời xa xưa vậy , ngoài việc đi làm cô chính là suốt ngày chỉ có ở trong nhà . Đúng rồi, cô ấy cũng đi ra ngoài, chính là vào mỗi Chủ nhật cô đều ra ngoài ô , đây coi như là một hoạt động ngoài lề của cô , Tiểu Vũ thầm nghĩ như vậy.

Lại Văn thật là một cô gái càng ngày càng xinh đẹp , hơn nữa lại là một cô gái nữ tính, sạch sẽ ,ôn nhu, tính cách đặc biệt, người đàn ông nào nhìn đều muốn yêu cô .Mỗi buổi sáng Tiểu Vũ có đôi khi nhìn thấy Lại Văn mặc váy trắng ngắn , tóc dài rối tung, về mặt lưỡi biếng đi vào toilet, mỗi khi thấy một màn như vậy, ngay cả Tiểu Vũ là con gái mà còn cảm thấy cảm thán kinh diễm, càng không cần nói là đàn ông .

Mà Lại Văn chính mình lại không hề có cảnh giác , cô tiếp xúc với mọi người rất ít, không nói chuyện bạn trai, cũng cự tuyệt người khác theo đuổi, giống một người cô độc , mỗi lần như vậy Tiểu Vũ đều cảm thấy vì cô

mà đáng tiếc, quá lãng phí , thật sự là quá lãng phí . Xinh đẹp, nhưng lại không biết bản thân mình xinh đẹp .

24. Chương 24

Từ ngục giam phía đông đi ra, Lại Văn lên xe trở về nội thành, lại chuyển xe đến khu phố trung tâm mua sắm .

Tuần sau Tứ Phương sẽ được thả ,cô thật sự quá mừng rỡ , đợi lâu như vậy cuối cùng anh cũng được mãn hạn thả ra . Hôm nay Lại Văn nhìn anh, thấy anh cũng vui mừng hơn so với ngày bình thường, nụ cười trên khuôn mặt dường như không dứt .

Lại Văn mang tâm trạng hạnh phúc nhảy nhót đi vào cửa hàng tổng hợp , hiện giờ phải mua cho Tứ Phương vài bộ quần áo. Lại Văn rất ít khi đến cửa hàng, đến chính quần áo của cô cũng mua rất tùy tiện , có thể là quán ven đường , chợ đêm , chỉ cần mặc vừa là được , không ngờ tới bây giờ cô lại cần tiêu tiền để mua quần áo.

Cô cũng không phải là không có tiền , lúc trước bán đi chiếc nhẫn để đổi một trăm sáu mươi vạn tiền mặt, sau đó tất cả cô đổi thành chi phiếu , vài năm gần đây cô bận rộn làm việc lại tiết kiệm tiền sinh hoạt nên cũng để dành một ít tiền, tất cả đều được cô đổ vào cửa hàng bách hóa kia . Ý muốn của cô rất đơn giản, Tứ Phương ở trong đó cái gì cũng không có , từ nhà giam đi ra khẳng định có rất nhiều điều không thích ứng được , người ngoài lại có ánh mắt sắc lạnh nhìn anh , có tiền, Tứ Phương có thể không phải vất vả như vậy, làm chuyện gì cũng không cần lo lắng, tốt nhất vẫn nên có chuẩn bị.

Lại Văn đi vào ARMANI, bản thân cô mặc cái gì cũng được , dù sao từ nhỏ cô cũng rất cứng cỏi , rất dễ dàng thích ứng với mọi hoàn cảnh , nhưng mà Tứ Phương lại không giống như vậy . Trước kia Tứ Phương tuy rằng không có hứng thú với ăn mặc, nhưng quần áo của anh cũng rất nhiều , theo như cô nhìn thấy, quần áo này màu sắc cũng không khác lắm, kiểu dáng cũng không có khác biệt gì , chỉ là cổ tay áo, cổ áo rất đơn giản . Kỳ thật cô cũng không biết trước kia Tứ Phương rốt cuộc mặc loại nhãn hiệu gì ,cô cũng không hỏi ,nên hiện tại cô chỉ có thể mua những loại hàng hiệu tốt nhất mà thôi.

Lại Văn mua một bộ quần áo trong màu đen, áo sơ mi một đen một trắng , một cái quần thường màu xám, còn thêm một cái quần tây màu đen , lại chọn hai chiếc giày da.

Lấy quần áo, cô cầm hết túi lớn túi nhỏ, ở góc tầng trệt ngồi trên ghế nghỉ ngơi một chút. Cô nhìn không được mở hộp giày, vuốt ve lớp da mềm , Tứ Phương sẽ thích không ? Trước kia thấy anh mặc rất đơn giản, nên mua đồ cũng không khác anh lúc trước mặc là mấy . Lại mở ra gói to quần áo trong, vuốt cổ tay áo, cổ áo, Tứ Phương sẽ thích sao?

Lại Văn lại nghĩ đến cái ngày năm năm về trước , anh cũng mặc một bộ đồ màu đen , đó là lần cô gặp chuyện không may sau lần đầu tiên gặp được Tứ Phương.

Lại nhớ ngày đó cô nhìn anh từ bên trong cửa đi ra, không nhìn được che miệng lại khóc, nước mắt cứ thế yên lặng rơi xuống . Tứ Phương gầy hơn, trên khuôn mặt anh tái nhợt tiêu tụy, nhưng anh vẫn đứng thẳng lưng , ngẩng đầu đi đến phòng chờ , nhìn cô đến, anh nở nụ cười. Kia giây ấy, trong lòng Lại Văn như bị dao khứa .

Đến ngày tuyên án, anh vẫn đứng thẳng lưng như vậy , vẫn có tôn nghiêm , phong độ của riêng anh .

Chờ Tứ Phương bị vào nhà giam phía đông, Lại Văn mới có thể đến thăm anh . Ở cái bàn phòng khách , bọn họ xiết chặt tay nhau, nước mắt Lại Văn không ngừng rơi xuống , nghẹn ngào nói không ra lời.

Tứ Phương không ngừng lau đi nước mắt cho cô , ngón tay xẹt qua đôi môi cô , nhìn cô cười nói "Anh muốn hôn em ."

Lại Văn nhìn anh cười cười, nước mắt của cô mang theo tình yêu cùng niềm đau, nghiền nát trái tim Tứ Phương, khiến anh đau đớn không chịu nổi.

Cũng lúc này, Tứ Phương nhìn cô nói "Anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói để em rời xa anh , trừ phi anh chết ."

Lại Văn nắm chặt tay anh, gật đầu.

Tứ Phương nhìn cô "Em ra nước ngoài một thời gian có lẽ sẽ tốt hơn , sẽ không còn khó chịu như vậy, em ra nước ngoài trước vài năm được không? Không cần thường xuyên đến đây , một năm đến thăm anh là được rồi ."

Lại Văn liếc mắt lắc đầu. Nước mắt nóng hổi rơi vào đôi tay nắm chặt của họ .

"Nghe lời anh được không? Chờ anh đi ra ngoài anh sẽ đi tìm em."

Lại Văn vẫn nhất quyết lắc đầu.

Đây cũng là lần đầu tiên Lại Văn không nghe lời Tứ Phương, trước kia sẽ nghe lời anh , bởi vì anh sẽ không bao giờ hại cô, luôn đối tốt với cô, luôn vì cô mà lo lắng. Nhưng mà lúc này đây, Lại Văn bất cứ giá nào cũng không thể đáp ứng.

Lại Văn vẫn như vậy , mỗi tuần cô đều đến thăm anh , Tứ Phương thấy cô cũng không nghe theo lời mình cũng chỉ có thể như vậy . Mỗi lần Lại Văn đến, anh đều rất vui vẻ, cô là mặt trời trong lòng anh , cuộc sống sau này của anh tựa như đêm tối , chỉ khi chờ đến ngày Chủ nhật, ánh mặt trời của cô mới sưởi ấm cho lòng anh . Cứ như vậy hằng ngày anh đối mặt với cái tối tăm của nhà giam và chờ đợi cô, cứ tuần hoàn như vậy được nhiều năm .

Lại Văn không biết , trong ngục giam cuộc sống của Tứ Phương thật sự không tốt , anh là con trai của Hạ Hữu Quân, là cái đinh trong mắt nhiều người , anh vào nhà giam không đến một tuần, thì có thêm bốn năm người vào , đây cũng là chỗ đen tối nhất trong cuộc sống bị tù đầy của anh .

Sau khi Tứ Phương vào tù được nửa tháng , có một tuần khi Lại Văn đến thăm anh , lại nghe anh bị bệnh , Lại Văn cầu xin cảnh ngục, có thể đi thăm anh hay không , cảnh ngục lời lẽ cực kì nghiêm khắc cự tuyệt không thể cho cô thăm hỏi.

Không phải chỉ có một tuần không gặp được anh , mà sau một tháng, Lại Văn vẫn đến thăm anh , đều là bị sập cửa vào mặt, không có cách nào thăm anh được . Lòng Lại Văn nóng như lửa đốt, nhưng trước bức tường cao cửa dày này cô chỉ có thể thở dài chờ đợi .

Hơn một tháng sau , Lại Văn rốt cục gặp được anh , anh gầy hơn đi rất nhiều , kỳ thật từ sau khi anh vào tù đã rất gầy yếu, Lại Văn chỉ nghĩ là anh không thích ứng được với cuộc sống trong nhà giam, nhưng đến bây giờ , Lại Văn rốt cục biết được sự việc không hề đơn giản như vậy, Tứ Phương sẽ không vô duyên vô cớ bị bệnh trong thời gian dài như vậy.

Đi vào phòng chờ Tứ Phương phải chống gậy , chân trái của anh bị đánh nên bó thạch cao thật dày. Lại Văn kinh ngạc chạy đến , lại lập tức bị cảnh ngục ngăn lại. Tứ Phương nhìn cô cười nói, "Anh không sao."

Anh ngồi xuống trước bàn . Lại Văn trên mặt căng thẳng "Là chuyện gì xảy ra? Vì sao lại bị như vậy?"

Tứ Phương nắm tay cô "Đừng lo lắng, trước kia trong phòng có người nhìn anh không vừa mắt, cố ý tìm anh gây sự , bây giờ tốt rồi , người kia bị đưa đến phòng khác, về sau sẽ không còn việc gì nữa ."

Tứ Phương biết Lại Văn là người mẫn cảm ,sẽ nghĩ nhiều, là một cô gái hiểu biết , lý do quá rất đơn giản, cô khẳng định sẽ không tin.

"Về sau thật sự không có việc gì chứ ?" Lại Văn truy hỏi .

"UHM, chuyện lần này rất lớn, mặt trên lãnh đạo đã chú ý , về sau sẽ tốt thôi ." Tứ Phương nói khẳng định. Mà sự việc thật ra lãnh đạo ở trên chỉ nhắm nửa con mắt .

"Vậy là tốt rồi" Lại Văn nhìn anh cười "Anh phải dưỡng bệnh thật tốt biết không? Anh muốn ăn cái gì? Lần sau em mang đến cho anh."

Tứ Phương âm thầm thở dài nói "Em tới đây đó mới là món quà lớn nhất."

Mà trên thực tế, Lại Văn cũng không hoàn toàn tin tưởng lí do thoái thác của Tứ Phương, có một số việc cô có chút nghi ngờ, cô cũng thật lâu rồi chưa liên lạc với Lý Tảo Phát.

Lý Tảo Phát hiện nay đã không còn ở Vĩnh Châu, cha hắn lúc còn bị giam giữ thì bệnh tim đột nhiên phát bệnh nên qua đời, sau khi cha hắn qua đời, Lý Tảo Phát liền mang theo cả nhà di dân đến nước Mỹ.

Lý Tảo Phát nhận được điện thoại của cô, trầm mặc trong một lát mới nói “Là có người cố ý, bọn đối đầu với bọn ta hẳn ta cố ý cho người vào làm Tứ Phương bị thương. Nhưng cô cũng đừng lo lắng, cha của Tứ Phương đã tìm người vào giúp đỡ anh ta, nhất định sẽ không có chuyện gì nữa đâu.”

Lại Văn nghe hắn nói như vậy, lúc này mới an tâm.

Lý Tảo Phát ở bên kia buồng điện thoại, không khỏi suy nghĩ, xem ra bản thân lúc trước tìm cho Tứ Phương người phụ nữ như vậy hóa ra lại tốt. Cô ấy sau này lại yêu Tứ Phương như vậy, yêu nhau hiểu nhau, không bao giờ rời xa.

Lại Văn ngồi nghỉ trên ghế mất nửa ngày, đột nhiên có giọng nói hỏi cô “... mua cho bạn trai?”

Lại Văn ngẩng đầu, hóa ra là đồng nghiệp của cô chị Trương, trên tay cô ấy cũng cầm theo túi mua sắm, xem ra cũng ở đây mua này nọ. Cô vội vàng nhìn chị Trương cười cười, “Chị Trương, chị cũng đến mua đồ sao?”

Chị Trương cười gật đầu, lại hỏi vấn đề vừa rồi một lần nữa “Mua cho bạn trai em à?”

Lại Văn ngượng ngừng cười cười, “Đúng vậy, ha ha.”

Chị Trương nói “Chưa từng nghe em nhắc đến bạn trai, còn tưởng rằng em không có chứ, rất nhiều người đều muốn giới thiệu bạn trai cho em đấy, không nghĩ tới em là hoa đã có chủ.”

Lại Văn ngượng ngừng nói “Em có bạn trai, chính là trước kia không có ở bên, nhưng qua vài ngày nữa sẽ trở lại.”

Chị Trương nói “Thế thì mọi người nên đi ăn một bữa cơm để làm quen một chút, thôi không nói chuyện nữa, chị đi dạo đây, đi trễ lỡ đóng cửa mất.”

Lại Văn khoát tay, “Được chị Trương đi đi, hẹn gặp lại sau.”

Chị Trương Tỷ nhìn cô vẫy vẫy tay, nhanh bước đuổi theo thang máy.

Buổi tối về nhà, Tiểu Vũ vẫn ngồi xem phim. Nhìn thấy Lại Văn xách hết túi lớn đến túi nhỏ đi vào, cô liền hưng phấn chạy tới đón lấy “Oa, đều là hàng hiệu nha, chị rốt cục đã thông suốt rồi phải không?”

Đến khi mở quần áo ra, cô kinh ngạc hỏi “Chị sao toàn mua quần áo nam vậy, mua cho ai? Chị lại không có bạn trai.”

Lại Văn chu miệng, “Ai nói chị không có?”

Tiểu Vũ kinh ngạc “Nhưng mà, chị cũng chưa nói chị đã có mà.”

Lại Văn vỗ vỗ mặt của cô, “Thực xin lỗi, đã không nói cho em, chị có chứ, rất nhanh anh ấy sẽ trở lại.”

Tiểu Vũ tròn mắt “Vì sao chưa bao giờ gặp qua, nói mau, nói mau, là ai a?”

“Ha ha, để sau sẽ cho em gặp nhé.”

“Không có khả năng a, làm gì có bạn trai nào đến vài năm rồi cũng không để ý đến bạn gái của mình chứ, lại là bạn gái xinh đẹp như vậy.” Tiểu Vũ vẫn không tin.

” Vấn đề không phải như vậy, anh ấy bởi sảy ra chuyện, vài năm này đều ở trong ngục giam. Nhưng không sao, tuần sau là có thể trở lại rồi.”

Tiểu Vũ mắt tròn lớn hơn nữa, “Chị là nói, nói...” Tiểu Vũ nhớ lại một chút, “Vậy chị mấy năm nay tuần nào cũng ra ngoại ô chính là để thăm anh ấy?”

Lại Văn cười vỗ vỗ hai má của cô “Đúng vậy, chính là đi gặp anh.”

“Vì sao lại không nói cho em biết .”

“Thực xin lỗi, kỳ thật vài năm qua chị đều chịu không nổi khi người khác bàn luận về đề tài bạn trai này, đề tài này làm cho chị rất khó chịu .Nên chị không muốn nhắc đến vấn đề này cho ai cả .” Lại Văn thật có lỗi nhìn Tiểu Vũ nói. Tứ Phương sẽ trở lại, cô không còn đau khổ khi nghĩ về anh ấy nữa .

Tiểu Vũ đi lên ôm cô, không nhận được rơi nước mắt, ở trong ngực giam kia chắc là người đàn ông giàu có mà mọi người hay nhắc đến kia , gặp được người giàu có thì sao, còn im lặng chờ đợi nhiều năm như vậy ? Không có. Cô không khỏi muốn đi nguyên rửa mấy tin đồn nhảm kia , bọn họ thật sự nào biết sự tình như thế nào chứ ? Bọn họ thật sự hiểu hết chân tướng sao? Tin đồn nhảm kia , nguyên rửa bọn họ những ai đã tung tin kia sẽ không bao giờ tìm được người yêu .

Tiểu Vũ càng cảm thấy Lại Văn thật nhẫn nại cỡ nào, dũng cảm cỡ nào, chăm chỉ cỡ nào, vất vả cỡ nào, cũng là xinh đẹp cỡ nào.

Lại Văn lau nước mắt trên khuôn mặt của Tiểu Vũ “Nha đầu ngọc, khóc cái gì, bây giờ không phải đã tốt rồi sao , anh ấy sẽ đã trở lại, chị thật sự rất vui về .”

Tiểu Vũ lau nước mắt, nhìn lúm đồng tiền xinh đẹp của Lại Văn, cũng thật sự vì chị ấy mà vui vẻ.

25. Chương 25

Buổi tối trước khi đi ngủ ,Lại Văn lại tới gõ cửa phòng tiểu Vũ . Tiểu Vũ còn đang suy nghĩ Lại Văn có chuyện gì , nhìn thấy cô tiến vào vội vàng hỏi “Sao vậy ?”

Lại Văn ngồi xuống bên giường cô “Muốn thông báo với em một chút, chị nghĩ mình nên chuyển đi rồi tìm một phòng ở khác , nơi này em nên tìm thêm người mới tới ở đi .”

Tiểu Vũ nóng nảy hỏi “Vì sao?”

Lại Văn không muốn nói, Tứ Phương khả năng không muốn ở cùng với người khác .

Cô vỗ vai Tiểu Vũ, “Bọn chị muốn tìm một nơi khác để ở .”

Tiểu Vũ giữ chặt tay cô “Nơi này vốn do chị thuê trước, nếu bạn trai chị trở về không tiện ở cùng thì em có thể chuyển ra ngoài ở ,em chỉ có một mình , phòng ở cũng dễ tìm , thuê ở đâu cũng được .”

“Không cần, em ở nơi này đã quen , mấy ngày nay lúc tan tầm chị sẽ đi tìm phòng ở.”

Tiểu Vũ tức giận “Chị sao lại như vậy , lúc nào cũng vì người khác suy nghĩ, lúc nào cũng sợ phiền toái đến người khác, em là người khác sao? Vì sao không nghe lời em chứ ?”

Lại Văn thấp cúi đầu, vỗ vỗ tay cô “Đừng nóng giận , như vậy đi, chúng ta cứ ở như thế này , chờ bạn trai chị quay về sẽ nghe theo anh ấy vậy .”

Tiểu Vũ xoa bóp tay cô “Chị sẽ không bị anh ấy quẫn nghiêm chứ .”

Lại Văn ha ha nở nụ cười, “Nhớ rõ trước kia còn có người nói chị là con dâu nuôi từ bé đấy.”

Tiểu Vũ vui vẻ , “Vây thôi, xem ra em đoán đúng rồi, hừ hừ, về sau em cần phải nhìn chị chê cười thật nhiều mới được .”

Lại Văn cười trộm mắt nhìn cô một cái, đứng lên trở về phòng, chỉ nghe tiếng Tiểu Vũ ở phía sau lẩm bẩm , “OH my god ! Kia liếc mắt một cái biết ngay là phong tình !”

Lại Văn mặc kệ cô , trở về phòng ngủ.

Ngày Tứ Phương đi ra là thứ Năm, Lại Văn từ thứ Hai đã xin nghỉ , được hai ngày, được thêm ngày chủ nhật , tổng cộng có mấy ngày.

Buổi tối Thứ Tư, Lại Văn trắng đêm miên man, vui mừng đến mức ngủ không yên, cô dứt khoát rời giường , dọn dẹp phòng khách lại một lần, lại chạy đến phòng vệ sinh, đem vật dụng hàng ngày kiểm tra lại một lần cho xong , bàn chải đánh răng, sữa rửa mặt cho nam , dao cạo râu, sữa tắm cho nam, còn có loại nước súc miệng mà Tứ Phương quen dùng .

Kiểm tra xong hết tất cả lại chạy về phòng ngủ, đem hết quần áo phía bên phải nhét hết vào bên trái tủ quần áo, còn vị trí bên phải thì lau dọn sạch sẽ , vì Tứ Phương chuẩn bị áo ngủ, áo tắm , khăn mặt, quần lót, tất, quần áo được thu dọn đặt chỉnh tề ở một bên tủ quần áo.

Lại từ ngăn kéo tủ đầu giường lấy tiền mua năm gói thuốc lá cho Tứ Phương, bật lửa hiệu ZIPPO, gạt tàn thủy tinh đặt ở tủ trên đầu giường .

Làm xong mọi việc , cô nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, nhìn đôi dép lê thật to ở dưới giường, lại sờ vào vỏ chăn trên giường đã được cô đổi lại màu khác , là màu cà phê, hẳn là màu mà Tứ Phương thích.

Cô vui vẻ nở nụ cười.

Bởi vì vẫn không ngủ được, bốn giờ Lại Văn dậy đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu cho Tứ Phương bữa sáng rồi tiện thể mang đi luôn , vốn dĩ cô muốn nấu cháo, nhưng cháo thì không thể ăn ở trên đường , nên đành làm cơm tảo biển cho anh , tìm một cái hộp giữ ấm, sữa nóng , rồi cho tất cả vào trong bao, lúc này mới được 5 giờ.

Lại Văn ở nhà đợi cho đến sáu giờ , đến khi có phương tiện giao thông công cộng bắt đầu, liền dọn dẹp một chút mới ra cửa. Đến cửa nhà giam , cũng mới đến bảy giờ rưỡi sáng .

Lại Văn đứng ở cửa chờ , thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn vào bên trong , xem xem Tứ Phương có đi ra hay không. Đợi mãi cho đến mười một giờ sáng, Tứ Phương mới đi ra .

Lại Văn kích động chạy tới , ôm cổ anh , rồi liền khóc . Tứ Phương cũng ôm cô thật chặt ,cơ thể hơi run, nước mắt cũng không nhịn được, từ hai bên má rơi xuống.

Anh đưa tay lau khóe mắt , lại đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt Lại Văn, “Đừng khóc , anh không phải đi ra rồi sao?”

Lại Văn ngừng tiếng khóc, nghẹn ngào nói “Em vui mừng còn không được sao?”

Tứ Phương hôn hôn lên khuôn mặt đỏ hoe do khóc của cô ”Đi, thế nào đều được.”

Lại Văn nín khóc mỉm cười, cô kéo cánh tay Tứ Phương, “Chúng ta đi thôi.”

Lại Văn kéo Tứ Phương đứng chờ xe ở bến xe nhỏ , nhìn bốn bề vắng lặng , Lại Văn ngồi xổm xuống ôm lấy chân trái Tứ Phương, theo làn da cao thấp vuốt ve chân anh , ngẩng mặt lên hỏi, ” Chân anh gần đây thế nào ? Có đau hay không?”

Tứ Phương kéo cô lên , “Không sao , gần đây tốt lắm.”

“Chờ trở về, chúng ta đến bệnh viện xem sao , trong ngục giam này bác sĩ đều là bọn lang băm.”

“Tốt” Tứ Phương không muốn cô lo lắng, tìm bác sĩ cũng tốt.

Chỉ một lát sau đã có xe đến đây, Lại Văn kêu Tứ Phương đi lên trước, cô sẽ đi lên sau . Tìm được một chỗ ngồi, Lại Văn nói, “Anh ngồi bên trong đi.”

Bên ngoài lộn xộn , còn có nhiều túi đựng đồ ăn , lồng gà, còn có mấy trái dưa hấu lăn qua lăn lại nữa .

Tứ Phương không nói gì, nghe lời cô ngồi dựa vào vị trí cửa sổ. Xe trở bánh ,Lại Văn hỏi anh “Buổi sáng ăn qua chưa ?”

Tứ Phương nói “Ăn rồi “, kỳ thật không có, tối hôm trước đã ngủ không yên, cơm cũng không muốn ăn, buổi sáng hôm nay lại không muốn ăn cơm, chỉ còn chờ thật nhanh để ra ngoài.

Lại Văn từ trong giỏ lấy ra hộp giữ ấm, đưa cho Tứ Phương, “Lấy sữa uống đi, còn ấm lắm .”

Tứ Phương nhận lấy, uống một hơi , còn lại một nửa, anh đưa tới bên miệng Lại Văn, “Em cũng uống một chút đi, thời tiết quá nóng , em lại phơi nắng lâu như vậy .”

Lại Văn nhận lấy uống hết nửa còn lại . Nhìn vào hộp giữ nhiệt , Tứ Phương hỏi cô ” Bên trong hộp là cái gì?”

“À , là cơm tảo biển, vốn sợ anh đi ra sớm mà còn chưa ăn sáng “

“Kia lấy ra đi, anh đói bụng.”

Lại Văn mở hộp, lấy một miếng cơm tảo biển được vo tròn nằm ở trong lòng cơm. Tứ Phương đưa tay cầm lấy một miếng bỏ vào trong miệng, “Ừ, không sai. Xem ra tay nghề của em lại có tiến bộ .”

Lại Văn bĩu môi, “Hừ, cũng không nhìn xem là ai làm .”

Nói xong Lại Văn dừng lại một chút, cảm thấy bản thân đã bao lâu rồi không có nói chuyện như vậy, lại bao lâu rồi không có hoạt bát sáng sủa như vậy.

Đến bến xe trong thành phố Lại Văn cùng Tứ Phương lên taxi về nhà. Khi Lại Văn chỉ ra chỗ ở Tứ Phương quay đầu lại nhìn cô.

Lại Văn ôm cánh tay anh lại tựa vào bờ vai của anh nói “Em cảm thấy ở nơi này cách nhà chúng ta trước kia gần một chút, cũng sẽ cách anh gần một chút.”

Tứ Phương lặng lẽ ôm cô , không có nói gì .

Xuống xe taxi, Lại Văn nói với Tứ Phương “Trong phòng lúc trước có một cô gái thuê cùng với em, đã thuê được năm năm , quan hệ cũng rất tốt, em ngại để cho cô ấy chuyển ra ngoài, mấy ngày nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây , ngày mai chúng ta đi ra ngoài tìm phòng ở , rồi chúng ta chuyển ra ngoài, được không?”

Tứ Phương thân ái nhìn cô , “Ừ, được ”

Vào phòng, Lại Văn đem dép lê đặt ở trước mặt Tứ Phương, rồi cô ngồi xổm xuống muốn giúp anh cởi giày, Tứ Phương kéo tay cô ”Để anh.”

Đổi xong dép lê, Lại Văn kéo Tứ Phương đến buồng vệ sinh, lại đem khăn mặt, khăn tắm, áo tắm đưa cho anh “Anh nên tắm rửa một cái ,em đi nấu cơm cho anh .” Tứ Phương bất ngờ ôm lấy Lại Văn đang chuẩn bị đi ra ngoài , ôm chặt vào trong lòng.

Lại Văn im lặng dán chặt vào trước ngực Tứ Phương, nghe trái tim đập mạnh của anh , trong lòng đặc biệt yên ổn.

“Tắm đi.” Lại Văn nói.

“Ừ”

Tứ Phương sau khi tắm xong mặc áo tắm đi ra, Lại Văn đang ở trong phòng bếp bận rộn nấu cơm , Tứ Phương đi vào phòng bếp, nhìn trên thớt để rất nhiều đồ ăn, lại nhìn Lại Văn mồ hôi tuôn như mưa đang xào thịt bò trên nồi .

Nhìn bên bồn rửa có bó rau xanh chưa rửa, anh liền đứng ở bên cạnh rửa rau .

Lại Văn đang xào đồ ăn, lúc đặt đồ ăn đã xong lên mâm mới nhìn thấy anh . Anh dùng chiếc đũa gấp một miếng thịt bò thổi thổi, đưa tới bên miệng anh , Tứ Phương há mồm ăn.

“Ăn ngon không ?” Lại Văn hỏi anh.

“Rất ngon ” Tứ Phương nói.

Lại Văn đắc ý nâng nâng cằm. Cô nhìn thấy Tứ Phương còn mặc áo tắm, lấy bó rau còn chưa rửa xong để vào bồn , đem anh đẩy đi “Khối dầu nhiều thế này , anh ra trước đi, hơn nữa em phải cảnh cáo anh , lúc có người khác không thể mặc áo tắm thế này đâu , nhanh đi đổi cái khác .”

Tứ Phương cười cười đi vào phòng ngủ, dừng ở phía trước tủ quần áo ,một bên đầy quần áo Lại Văn, một bên khác hình như là quần áo chuẩn bị cho anh . Tứ Phương lấy ra một bộ cái áo sơmi màu đen, cái quần màu xám . Quần áo đều rất vừa vặn , hơn nữa còn tỏa ra hương vị mùi nắng mới .

Lúc đóng cửa thì lại không đóng được , anh đem quần áo Lại Văn đẩy vào trong lúc này mới đóng vào được . Nhưng một lát sau , anh lại mở tủ quần áo ra , nhìn vào đồng quần áo của Lại Văn.

Toàn bộ quần áo của cô nằm ở bên góc nhỏ nhỏ , quần áo mùa đông chỉ có hai cái áo khoác với hai cái áo lông, áo khoác cùng áo lông đều đã cũ , quần áo mùa hè nhiều thêm một ít, nhưng cũng chỉ là áo sơmi đơn giản , cổ áo đã có chút bạc . Còn có quần bò, mấy cái váy.

Mà quần áo của anh nhìn kỹ là hiệu ARMANI , ngay cả quần lót đều là CK ,toàn bộ quần áo của Lại Văn cùng cái trên người cô mặt khả năng còn không bằng cái áo sơmi mà anh đang mặc trên người .

Tứ Phương chậm rãi ngồi vào bên giường, trên tủ đầu giường , cái bật lửa ZIPPO cùng gạt tàn thủy tinh còn mới . Anh cầm lấy cái bật lửa hiệu ZIPPO kia, không ngừng mở ra, khép lại, mở ra, khép lại.

Lại Văn từ cạnh cửa tiến vào “Anh muốn hút thuốc sao?”

Tứ Phương vỗ vỗ vào vị trí bên người mình , Lại Văn đi qua đi ngồi vào bên người anh .

Tứ Phương ôm lấy cô , để cô ngồi vào trên đùi mình , gắt gao dán chặt , môi hôn vào cằm , môi đỏ mọng, ánh mắt, rồi nhìn cô ”Anh có nói qua là anh yêu em chưa?” thanh âm Tứ Phương khàn khàn hỏi cô .

Lại Văn nhẹ nhàng lắc đầu.

“Anh yêu em” Tứ Phương nói, ánh mắt của anh nhìn chăm chăm vào cô , trong mắt có hơi nước bốc lên.

“Em cũng yêu anh ” Lại Văn hai tay cũng cầm lấy khuôn mặt gầy yếu của anh , khuôn mặt này so với lúc mới gặp anh đã tang thương hơn rất nhiều, cuộc sống âm u nơi ngục giam cuối cùng vẫn để lại dấu vết trên khuôn mặt anh . Cô đưa hôn môi lên khuôn mặt cô yêu thương này , Tình yêu tuổi trẻ của cô , vinh quang của tình yêu cũng như những thăng trầm của anh .

26. Chương 26

Ăn xong cơm trưa, Tứ Phương đi rửa chén, Lại Văn ngồi ở trên ghế sa lon ngủ gật , tối hôm qua cô đã không ngủ, hôm nay lại kích động hưng phấn như vậy , hiện tại trong lòng đã an tâm ,hạnh phúc, không khỏi thể xác và tinh thần buông lỏng, dần dần ngủ gật .

Tứ Phương rửa chén xong, bắt gặp Lại Văn ngủ gật trên ghế sa lon, đành ôm cô đến giường, ôm cô nhìn một lát, bất giác anh cũng ngủ theo .

Hơn năm giờ thì Tứ Phương tỉnh lại trước, nhìn thấy trời đã tối anh rời giường đến phòng bếp làm cơm. Anh đã hơn nhiều năm không có tiếp xúc tới những thứ này, có chút ngượng tay, đang bẽ bộn , chuông cửa vang lên.

Anh đi qua mở cửa, là một cô gái lạ đứng ở ngoài cửa, cô bé kia đưa tay chỉ vào anh cười nói, “Anh là bạn trai của Lại Văn đúng không?”

“Đúng vậy” Tứ Phương cũng cười đáp .

“Em là người thuê trọ cùng với chị ấy ,em gọi là Tiểu Vũ” Tiểu Vũ nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt này, cao lớn, phi thường đẹp trai nha , tay tùy ý dứt ở trong túi quần, con mắt nhắm lại, ôn hòa trầm tĩnh, khí chất cao quý, tóm lại là rất phong độ.

“Thật là đẹp trai nha” Ồi, mình sao lại mở miệng nói ra mất rồi, Tiểu Vũ bụm lấy miệng của mình, ngấm lấy người đàn ông trước mặt.

Tứ phương khuôn mặt vẫn không chút biểu hiện gì , “Em có muốn vào không ?”

Tiểu Vũ vội vàng gật đầu, “Có chứ, ha ha”

Tứ phương không nói chuyện, xoay người tiến vào phòng bếp nấu cơm.

Tiểu Vũ vội vàng vào nhà đóng cửa lại, đứng ở cửa ra vào, cô ở một bên đổi giày, một bên nhìn chăm chăm vào Tứ Phương đang bận rộn trong phòng bếp, Tiểu Vũ đột nhiên há hốc mồm, người đàn ông này cà thọt, cô cẩn thận theo dõi anh ta, tuy nhiên cũng không phải rõ lắm, nhưng nhìn kỹ thì mới thấy... ai cũng sẽ phát hiện, chân trái của anh ta khi đi hay đứng dậy hình như không thuận lắm, một người đẹp trai như vậy, tự nhiên lại bị cà thọt, quá xúc động cũng quá đáng tiếc. Tiểu Vũ nhất thời cũng không thể điều chỉnh tâm tình của mình, đứng ở cửa ra vào sững sờ.

Lúc này Lại Văn từ trong phòng ngủ đi ra, cô thấy Tiểu Vũ đứng ở cạnh cửa sững sờ, nên gọi cô “Tiểu Vũ, em đứng chỗ đó làm gì vậy?”

Tứ Phương nghe thấy tiếng của Lại Văn, cũng quay đầu lại nhìn Tiểu Vũ. Tiểu Vũ ngượng ngùng co đầu lại cười trừ, “Ha ha, không có việc gì không có việc gì”

Tứ Phương đem súp trong lò bưng xuống, nói với Lại Văn “Em đi rửa mặt đi, rồi còn ăn cơm.”

Lại Văn khi ngủ đều chảy nước miếng, tranh thủ thời gian đến phòng vệ sinh soi gương rửa sạch sẽ. Lúc đi ra đã thấy tứ phương dọn bàn xong rồi, cô đến bên cửa phòng Tiểu Vũ gọi cô ăn cơm, Tiểu Vũ lại đang ngồi ở trên giường ngẩn người, Lại Văn vỗ vỗ cô “Em hôm nay làm sao vậy, sao cứ mãi ngẩn người như vậy?”

Tiểu Vũ nhìn vào mắt cô “Bạn trai chị rất đẹp trai nha!”

Lại Văn đắc ý nâng cằm “Đó là tất nhiên, em cũng không nhìn một chút đó là bạn trai của ai.”

Tiểu Vũ nhìn cô cười, “Chị vui vẻ thật nhiều, trước kia chị cũng không như vậy.”

“Trước kia, trước kia như thế nào, cười ra tiếng hả.” Lại Văn cảm khái.

“Chân của anh ấy có vấn đề sao?” Tiểu Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Không phải, là bị thương ở trong nhà giam, bọn lang băm ở bên trong lại không chữa cho tốt.” Lại Văn oán hận nói.

“Thật đáng tiếc, bằng không anh ấy thật là hoàn mỹ không có chút khuyết điểm nào.” Tiểu Vũ tiếc nuối nói.

“Anh ấy tất nhiên là hoàn mỹ không có chút khuyết điểm nào” Lại Văn đắc ý nói.

“Thực buồn nôn, chị muốn hại chết em à.”

“Ai thèm hại em a? Chị nói đây là lời nói thật cũng không được sao.” Lại Văn cười rộ liếc cô một cái “Nhanh lên nào, ăn cơm đi, làm sao em lại lười như vậy chứ, cũng không giúp anh ấy dọn bàn cơm.”

“Thế sao chị không giúp đi?” Tiểu Vũ không phục

“Không thấy chị đi rửa mặt sao?”

Tiểu Vũ không phục đi theo đằng sau Lại Văn lăm bằm, đúng là thấy sắc quên bạn ..

Ngồi ở trước bàn cơm, Tiểu Vũ có chút khấn trương, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng được ăn cơm cùng với người đẹp trai đến như vậy.

Tứ Phương cởi tạp dề, ngồi vào bên cạnh Lại Văn, lấy nửa bát súp đặt ở trước mặt Lại Văn “Uống chút canh trước đã.”

Lại Văn nghe lời gật đầu, cầm lấy thìa ăn canh.

Tứ Phương hỏi cô “Như thế nào, có được không?”

“Rất ngon, cũng không khác vị lúc trước anh nấu là mấy.”

“Đã lâu rồi không làm, tay có chút không quen.”

Lại Văn uống hết chén súp, “Rất ngon mà, so với em làm còn ngon hơn nhiều.”

Tứ Phương đưa tay sờ lên mấy cái dấu đỏ trên mặt Lại Văn , có lẽ do lúc ngủ nằm đè lên , trên mặt có mấy cái dấu hồng hồng . Lại Văn ngại ngùng cúi đầu ,khi này lúc rửa mặt cô cũng nhìn thấy.

Tiểu Vũ nhìn vào hai người ngồi ở đối diện , buồn bực bởi cơm trong chén , cô chẳng lẽ là người tàng hình sao? Cũng không thèm nói chuyện với mình câu nào , hừ.

Ăn cơm xong, Tứ Phương đi tắm rửa, Lại Văn dọn dẹp phòng bếp, đem chén bát rửa sạch sẽ. Tiểu Vũ đi đến phòng bếp cùng Lại Văn nói, “Em sáng ngày mai sẽ chuyển ra ngoài , đã kêu công ty chuyển nhà sáng mai tới.”

Lại Văn kinh ngạc, “Không phải nói để sau rồi sao ? Chờ tứ phương trở về chúng ta lại thương lượng .”

“Ha ha, kỳ thật em lúc ấy lừa gạt chị đó, ngày hôm sau em đã bắt đầu tìm phòng rồi , tại gần công ty của bọn em đã tìm được một phòng trọ đơn , bên trong mọi thứ cũng rất đầy đủ , cách công ty lại gần, đều không cần phải ngồi xe công cộng .”

“Có đắt lắm không ?”

“Có thể ở được , so với nơi này thì mắc hơn một chút, nhưng lại giảm đi phí giao thông cùng với thời gian đi lại , tính đi tính lại thì cũng đã khá tốt .”

Lại Văn thấy cô đã quyết định , cũng không nói thêm cái gì nữa “Chúng ta ngày mai sẽ giúp em dọn nhà .”

“Chị giúp em dọn dẹp một chút là được rồi, công ty chuyển nhà sẽ tới.”

Lại Văn ôm Tiểu Vũ, “Cám ơn em, mấy năm này ở cùng với em thật sự rất thoải mái.”

Tiểu Vũ vỗ vỗ lưng của cô “Cũng không phải không thấy mặt nhau , từ nay về sau vẫn sẽ thường lui tới nhé .”

Lại Văn gật gật đầu, “Ừ”

Buổi tối lên giường, Lại Văn nói với tứ phương “Tiểu Vũ ngày mai muốn chuyển đi, chúng ta không cần đi ra ngoài tìm phòng nữa.”

Tứ Phương gật gật đầu, vỗ vỗ lưng của cô , cô cùng cô bé kia ở cũng đã năm năm hẳn cũng là có chút cảm tình đi, kỳ thật bản thân bây giờ cũng không như Lại Văn tưởng tượng, anh cũng không đến nỗi không thể chịu đựng được việc ở chung , mấy năm này cuộc sống tra tấn trong ngục giam, đã làm cho anh đối với rất nhiều chuyện đã không còn muốn quan tâm nữa .

Nằm được một lát, Lại Văn leo lên trên người Tứ Phương , đưa đầu lưỡi ướt át liếm đôi môi của anh , Tứ Phương nhìn cô , nhếch miệng cười cười.

Lại Văn nhìn anh chỉ là cười, liền đem đầu lưỡi vói vào trong miệng của anh , tìm được đầu lưỡi của anh , chăm chú mút , không ngừng chơi đùa, sau đó ngẩng đầu lên dương dương đắc ý nhìn .

Nhưng mà Tứ Phương cũng không có động tĩnh gì, Lại Văn cau mày, cô không có vị đàn bà sao? Tứ Phương vì sao đối với cô lại không có chút hứng thú thể này ? Không cam lòng, lại đi xuống dưới gặm cắn vào cổ vào hấu kết của anh , xương quai xanh, kéo đồ ngủ của anh ra, nhẹ nhàng cắn vào hai điểm trên lồng ngực anh , tựa như trước kia anh thường xuyên cắn cô như vậy.

Bàn tay nhỏ bé kéo xuống bên dưới tìm kiếm, vói vào trong quần lót ngủ, cầm lấy dục vọng của anh , nhìn xuống , Lại Văn nhìn vào dục vọng của tứ phương , nhìn vào vật nằm ở trong tay cảm thấy không đúng lắm , hẳn mềm nhũn , không có một chút dấu hiệu thức tỉnh .

Lại Văn cho là mình làm không tốt, chuẩn bị thật tốt trên chọc anh, cô dứt khoát cười trên người Tứ Phương , đưa tay giật áo ra , khi toàn bộ áo mở ra hiện ra trước mặt Lại Văn, làm cho cô mở to hai mắt nhìn, phía dưới xương sườn Tứ Phương , bụng, bên cạnh eo, đều hiện lên đầy đủ tất cả vết thương lớn nhỏ , mà lúc trước không có .

Lại Văn sợ sệt trong chốc lát, tay sau đó nhanh chóng di chuyển xuống phía dưới dưới , cô muốn kéo quần ngủ Tứ Phương xuống, muốn nhìn xem chỗ đó có phải cũng bị thương hay không . Lúc này Tứ Phương nâng

cơ thể lên ôm lấy cổ cô, đem cô đặt ở dưới thân thể của mình. Lại Văn chăm chú nhìn anh “Là chuyện gì xảy ra? Là bọn hắn làm sao?”

Tứ Phương không có trả lời, anh cúi đầu xuống vùi thật sâu vào cổ của cô, thở dài một hơi.

Nước mắt theo khóe mắt Lại Văn lẳng lặng chảy xuống. Tứ phương có đai đen quyền đạo, bản lĩnh cũng không tệ, mà là phi thường tốt, có thể làm cho Tứ Phương bị thương thành như vậy, tuyệt đối không phải một hai người là có thể làm, nhất định là có một đoàn người đến tra tấn Tứ Phương. Lại Văn cảm giác đau lòng như không thể hô hấp, cô nắm chặt nắm tay, đột nhiên hét rầm lên, như một động vật trong cơn bi thương tuyệt vọng, bị chặt đi tay chân, móc ra tim phổi, cô liều mạng thét lên, thanh âm sắc nhọn chói tai, khàn cả giọng.

Tứ Phương che lỗ tai của cô, ôm lấy khuôn mặt của cô, ở bên tai cô gọi nhẹ “Không có việc gì rồi, bảo bối, không có việc gì” Hi vọng cô theo phần nộ, bị thống cùng điên cuồng mà tỉnh lại.

Lại Văn thét lên đến sắc mặt đỏ bừng, hơi thở đứt quãng, Tứ Phương đi lên hôn môi, nhẹ nhàng ngậm lấy đầu lưỡi run rẩy của cô, tiếng thét lên của Lại Văn biến thành tiếng trầm thấp ô ô.

Tứ Phương ngẩng đầu lên, ôm lấy khuôn mặt của cô, lắc đầu nhìn cô nói, “Bảo bối, đừng thương tâm nữa, bây giờ không phải đã tốt rồi sao? Ừ?”

Lại Văn chỉ là nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh, phảng phất như nhìn anh, lại giống như xuyên qua anh nhìn đi nơi khác, ngơ ngác.

Tứ Phương lại lung lay đầu của cô “Bảo bối, nhìn anh, nhìn anh này, chúng ta bây giờ không phải đã ở cùng một chỗ rồi sao? Bây giờ không phải là kết thúc rồi sao?”

Nhìn cô vẫn ngơ ngác như vậy, Tứ Phương lại hôn cô, vội vàng dùng lực, mút lấy đầu lưỡi cô, đầu lưỡi của anh phảng phất muốn len vào cổ họng của cô.

Tứ Phương nâng thân lên, cởi sạch quần ngủ của mình, đem váy Lại Văn nhắc lên, lại ôm lấy ngực của cô, dùng sức vuốt ve, lại nắm tay của cô kéo xuống dưới, cầm lấy dục vọng của mình, chậm rãi ma sát.

Đến lúc này, Lại Văn giống như đã phục hồi lại tinh thần, cô chủ động nắm chặt dục vọng của anh, cao thấp ma sát nhúc nhích.

Cầm được một lát, dục vọng vẫn như cũ không có chút phản ứng, vẫn cứ mềm sập.

Cái này thật sự khơi dậy ý chí chiến đấu của cô, cô xoay người, đem Tứ Phương nằm ngửa ở trên giường, mình ngồi ở bên cạnh eo của anh, theo dõi dục vọng anh, hết sức chuyên chú cao thấp nắm lấy, vuốt ve, ma sát.

Nhưng mà, không phản ứng.

Tứ Phương nằm thẳng trên giường, không dám nhìn xuống, “Coi như hết” anh nói, thanh âm trầm thấp lại khô khốc.

Anh chuẩn bị ngồi dậy, lại bị một tay Lại Văn đẩy nằm trở lại trên giường. Lại Văn cúi đầu, há miệng ngậm lấy dục vọng của anh.

Lại Văn toàn tâm toàn ý, tâm không không chuyên tâm, cô không có kỹ thuật gì, hết cao thấp phun ra nuốt vào, bú liếm, hàm răng thường thường cắn nhẹ vào phần da mềm của anh, nước miếng tuôn không ngừng, theo dục vọng mềm mại chảy xuống.

Đây là lần đầu tiên Lại Văn chính thức chứng kiến dục vọng của Tứ Phương, nó là phần cường ngạnh cũng như yếu ớt nhất trên người Tứ Phương, cô hôn hắn, liếm hắn, bao bọc hắn, nắm lấy hắn, hy vọng có thể cho nó lực lượng.

Nhưng mà hắn y nguyên như vậy, cứ đang ngủ say, không có phản ứng.

Tứ Phương ngồi dậy, đem Lại Văn từ dưới thân kéo lên, ôm thật chặt lấy cô “Coi như hết” anh nói.

Lại Văn ôm lưng của anh, đầu tựa ở trên vai của anh, “Anh có thể đáp ứng em một việc không?”

“Cái gì?”

“Anh phải đáp ứng em, vĩnh viễn không được vứt bỏ em, rời em đi, không quan tâm đến em nữa . Nếu như anh làm như vậy với em, em sẽ khiến anh vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ thấy em nữa .”

Tứ Phương vỗ vỗ lưng của cô “Anh không phải đã nói rồi sao, anh vĩnh viễn sẽ bao giờ không rời em đi , trừ phi anh chết đi.”

Lại Văn gật đầu.”Anh cũng phải đáp ứng em, không cần để chuyện này canh cánh ở trong lòng, khiến cho hần thuận theo đương nhiên là tốt được không ? Em không quan tâm, cả đời không có quan hệ cũng không sao . ”

Tứ phương nói”Ngủ đi” rồi ôm cô nằm xuống.

Nằm hơn một giờ, Lại Văn cảm giác Tứ Phương buông cánh tay của cô ra, đắp chăn cho cô , từ trên giường đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Tứ Phương chắc tưởng cô đã ngủ , Lại Văn nghĩ. Anh không ngủ, cô làm sao có thể ngủ chứ .

Cô từ trên giường nhẹ nhàng đi xuống, đi tới cửa, đem cửa phòng ngủ mở ra một cái khe hở nho nhỏ lại nhìn ra bên ngoài. Tứ phương đang đứng ở trước cửa sổ phòng khách , lặng im nhìn bóng đêm bên ngoài .

Loại chuyện này đối với đàn ông mà nói, là việc không thể nào quên được . Lại Văn yên lặng đóng cửa lại, không muốn đi quấy rầy anh . Về phần Tứ Phương ở trong tù chịu đựng những tra tấn gì mới có thể trở thành như vậy,cô đã không dám suy nghĩ rồi, suy nghĩ nhiều, cô sẽ điên mất , quá đau lòng vì anh. Bây giờ có thể làm, chỉ là thương anh thương anh càng thương anh .

27. Chương 27

Ngày hôm sau khi Lại Văn cùng Tứ Phương rời giường đã nhìn thấy Tiểu Vũ thu dọn đóng gói đồ đạc . Lại Văn đi làm cho Tứ Phương bữa sáng rồi cô giúp Tiểu Vũ dọn dẹp này nọ .

“Em sao lại có nhiều đồ linh tinh như vậy ?” Lại Văn nói.

“Em cũng cảm thấy vậy ,hôm nay chuyển nhà mới phát hiện em lại mua được nhiều đồ vô dụng như vậy đấy .” Tiểu Vũ cũng không hiểu mấy thứ đó ở đâu ra .

“Xem ra chỉ khi chuyển nhà em mới phát hiện ra , vậy về sau em nên chuyển nhà nhiều một chút .” Lại Văn cười cô .

“Ồ nhiều năm như vậy, tích góp từng tí một , chứ nếu ở trong thời gian ngắn chưa chắc lại có nhiều đồ như vậy .” Tiểu Vũ lấy cổ cho bản thân , xong rồi hắc hắc cười “A, bọn chị ngày hôm qua có phải quá kịch liệt hay không, tiếng hét chói tai của chị thật lớn đấy , em mà có thể nghe được thì không chừng lầu trên lầu dưới mọi người đều đã nghe thấy hết .”

Lại Văn mặt đỏ hồng, kỳ thật không phải như vậy , nhưng cô phải nói cái gì đây , chỉ đành để cho cô nàng hiểu lầm thôi .

Đang dọn dẹp thì công ty chuyển nhà cũng đã tới , nhóm công nhân cũng giúp đỡ dọn dẹp, sau một giờ mọi thứ hầu hết đã được chất lên xe vận tải.

“Về sau có việc gì thì phải điện thoại cho chị , chỉ cần gọi chị sẽ đến.” Lại Văn nhìn Tiểu Vũ nói.

“Thôi đi, hiện tại cũng không thể trông cậy vào chị rồi , bọn chị mỗi ngày gần bó như keo sơn , còn có thể nhớ tới em sao ?”

“Có thể, khẳng định có thể “

“Được rồi, về sau thường xuyên liên hệ đi.” Tiểu Vũ ngồi lên ghế phụ trên xe vận tải, xuất phát tiến về phía nhà mới của mình .

Bữa sáng Tứ Phương nấu cháo, ăn xong bữa sáng, bọn họ lại quyết định đi siêu thị mua một số vật dụng hàng ngày cùng đồ ăn .

Khi kéo tay Tứ Phương đi xuống tầng dưới , nhìn thấy tiểu Dũng đứng cách đó không xa , trong tay còn ôm bó hoa hồng đi đến phía bên này . Lại Văn buồn bực kinh khủng , người này vì sao lại chả khác gì tiểu cường(con gián) đánh mãi không chết , nói như thế nào cũng không nghe?

Bây giờ bọn họ lại đứng cách nhau như vậy gần, cũng không có khả năng vòng đi đường khác , xem ra phải đối mặt rồi .

Lúc này Hà Tiểu Dũng cũng nhìn thấy Lại Văn, đồng thời mở to mắt nhìn, cô không phải không có bạn trai sao? Người đàn ông này là ai ?

Anh dừng lại đợi cho Lại Văn cùng người đàn ông kia đi tới, sau đó đưa hai tay ngăn bọn họ lại ”Em không phải không có bạn trai sao? Người đàn ông này là ai?” Hà Tiểu Dũng tức giận chất vấn Lại Văn.

Lại Văn không nói gì, anh ta là gì của cô chứ ? Còn dám chất vấn cô .”Em đã khi nào nói qua em không có bạn trai đâu? Em có , chính là anh ấy, anh có lẽ đã nhận rõ rồi chứ.”

Hà Tiểu Dũng trừng mắt người đàn ông trước mặt, Lại Văn không nói gì nữa chỉ nhìn lên trời, Tứ Phương mặt không chút thay đổi nhìn anh , nhìn anh giống như là người qua đường.

Hà Tiểu Dũng nổi giận, anh đem hoa hồng nhét vào trong tay Lại Văn, “Cho dù em có bạn trai ,anh cũng phải đuổi theo em.”

Tứ Phương vẫn không nói gì, đoạt bó hoa trong tay Lại Văn , nhìn một lát lại tiện tay ném vào thùng rác ven đường. Sau đó ôm Lại Văn đi về phía trước .

Hà Tiểu Dũng chỉ vào bọn họ, “Người, người...” Người nửa ngày cũng chưa nói xong câu gì . Nhìn người đàn ông đứng ở bên người Lại Văn, kỳ thật Hà Tiểu Dũng cũng rất tự ti , bọn họ thoát nhìn rất xứng đôi .

Ra khỏi tiểu khu, tản bộ đến siêu thị, Lại Văn cũng không giải thích qua chuyện này, Tứ Phương cũng không hỏi đến. Chuyện này chỉ là một nốt nhạc đệm trong cuộc sống của bọn họ, chẳng ảnh hưởng được đến thái độ của anh, cũng không cần phải giải thích.

Đem bó rau dưa mới mua bỏ vào tủ lạnh, Lại Văn đột nhiên hỏi Tứ Phương, “Chúng ta có nên mua một chiếc xe hay không?”

“Như thế nào đột nhiên nghĩ đến việc mua xe “

Lại Văn ấp úng “Muốn mua thôi ” kỳ thật cô là vì Tứ Phương, anh trước kia vẫn thường lái xe xin , hiện tại lại bắt anh đi xe công cộng , xe taxi, Lại Văn sợ anh không thích ứng.

Lại Văn đi đến bên người anh ngồi xuống dò hỏi ”Được không?”

Tứ Phương nắm tay cô, “Chúng ta nói chuyện được không?”

Lại Văn vội vàng nói “Anh có phải sợ không đủ tiền hay không, loại xe trước kia của anh chắc là sẽ không mua được nhưng chúng ta có thể mua loại rẻ hơn một chút , hơn nữa còn có một việc em còn chưa nói với anh ” Lại Văn cúi đầu.

“Chuyện gì chưa nói cho anh biết?” Tứ Phương nâng mi.

“Em đã đem vòng cổ cùng nhẫn anh cho em đi bán rồi , khi đó em muốn dùng tiền để mời luật sư, nhưng là anh cũng biết đó , em không có tiền, nên đành phải đem vòng cổ cùng nhẫn đi cầm ,được một trăm sáu mươi vạn. Sau đó cha anh lại giúp anh mời luật sư, số tiền kia vẫn còn nguyên .”

Tứ Phương nắm tay cô, nhẹ nhàng nâng niu đầu ngón tay cô ” Để sau anh sẽ mua một cái khác cho em .”

Lại Văn ngẩng đầu lên nhìn anh, “Không sao, em không cần, chỉ cần anh kết hôn với em là được rồi ”

Tứ Phương sờ sờ cái ót của cô cười “Nha đầu ngốc, em đây là đang cầu hôn sao?”

Lại Văn đỏ mặt liếc anh một cái, “Không được sao?”

Tứ Phương nhếch miệng, xoa bóp tay cô “Được , được chứ ”

Lại Văn ha ha cười, “Chúng ta mua xe ? Có thể mua loại tiện nghi một chút , không cần phải quá hiện đại, Toyota được rồi , cũng đều rất tốt .”

Tứ Phương cầm lấy tay cô “Anh muốn thương lượng với em một việc, chúng ta ra nước ngoài được không?”

Lại Văn trợn mắt “Đi nơi nào?”

“Em muốn đi nơi nào?”

Lại Văn nghĩ đến cùng Tứ Phương đi Singapore cũng tiện thể đến cái tử sắt mà anh đã để lại cho cô “Nếu không, chúng ta đi Singapore trước cầm được tiền lại đi Canada ?”

Tứ Phương cười, “Nơi đó cũng không có bao nhiêu tiền, mười vạn đôla , mười vạn nhân dân tệ, còn có năm ngàn lượng vàng .”

“Còn không nhiều sao? Tiền nhiều như vậy đương nhiên phải đi lấy trước rồi .”

“Tốt lắm , tùy em vậy .” Tứ Phương không sao cả, chỉ cần cô muốn đi cùng anh, đi nơi nào cũng thể , chỉ cần cô thích là tốt rồi.

Tuy rằng anh đã ra khỏi tù , nhưng ở Vĩnh Châu này chung quy vẫn không an toàn , vẫn là đi ra nước ngoài có lẽ sẽ tốt hơn .

“Chúng ta khi nào thì đi ” Lại Văn hỏi.

“Trước mắt em đợi chút đi, anh chuẩn bị một chút.”

“Những lời này em nghe mà cảm thấy rất sợ .” Lại Văn trong lòng còn sợ hãi nói. Trước kia Tứ Phương cũng nói những lời như vậy với cô , sau đó anh lại phải vào ngục giam.

Tứ Phương biết cô đang nói gì, “Anh hiện giờ đối với bọn họ không còn uy hiếp gì nữa , chính phủ đã có đợt tuyển cử mới , bên trong lại có vẻ im lặng .”

Lại Văn gật đầu, cô đứng lên chạy vào phòng ngủ, trong chớp lát lại chạy đến, đưa cho Tứ Phương một cái sổ tiết kiệm, “Anh cầm đi, quyển sổ này nên để anh cầm ”

Tứ Phương đem quyển sổ tiết kiệm trả lại vào tay cô “Bên này anh còn giữ chút tiền, anh muốn đi xem trước, nếu không thấy, lại dùng số tiền này được không .”

Lại Văn tò mò hỏi anh , “Anh để ở đâu vậy ?”

Tứ Phương nhún mày nói , “Không nói cho em ” kỳ thật là anh sợ làm cô sợ hãi , anh đặt ở trong mộ ở nghĩa địa .

Lại Văn bĩu môi, “Hừ, lần sau có việc em cũng không nói cho anh.”

Tứ Phương đem cô ấn vào sofa, đưa tay chọc lét vào bụng cô , “Không nói cho anh biết? Nhìn em xem dám không nói cho anh biết không .”

Lại Văn liều mạng né qua né lại , cười đến không còn hơi sức , “Em ,em nói, em nói cho anh là được mà .”

Tứ Phương đề cô lại , “Vậy em nói cho anh biết em yêu hay không yêu anh “

Lại Văn nhìn vào ánh mắt của anh , cười tủm tỉm nói, “Yêu, em yêu anh.”

Tứ Phương đem cô ôm đến trên giường, cởi áo quần của mình , áp đến trên người cô, thấp giọng ở bên tai cô nói, “Chúng ta thử xem đi.”

Lại Văn ở dưới thân anh gật gật đầu.

Tứ Phương cởi chiếc quần lót nhỏ xíu của Lại Văn, cởi váy của cô ra, đem cô ôm lấy đến ngồi vào ở trên người, anh cũng ngồi xuống , đôi môi ôm lấy đôi môi đỏ xinh của cô, tay bắt lấy khối tuyết trắng , xinh đẹp

trần đầy, anh dùng sức vôn về nhào nặn nó . Một tay bao trùm lấy đỉnh tuyệt đẹp của cô, tay kia thì nâng cái mông nhỏ của cô , để cho đóa hoa xinh đẹp của cô dán vào phần dục vọng của anh , chậm rãi ma sát.

Hoa viên bị ma sát chậm rãi chảy ra chất lỏng . dục vọng của anh lại vẫn như cũ vẫn không chút nhích.

Tứ Phương có chút mất mát. Lại Văn muốn đưa tay nắm lấy vật đàn ông của anh, lại bị anh ngăn lại.

Anh ôm cô đặt ở trên giường, cô trắng nõn ,xinh đẹp trần đầy sức sống, cơ thể tỏa ra mùi vị quen thuộc , mái tóc rối tung màu đen mượt mà , khuôn mặt tinh xảo, là một người phụ nữ tuyệt đẹp, có thể cho đàn ông hết mọi thứ họ cần .

Nếu nói mười tám tuổi Lại Văn là một cái nụ hoa, như vậy hiện tại Lại Văn đã như một đóa hoa xinh đẹp không ngừng tỏa hương .

Tứ Phương vùi đầu vào giữa khe rãnh ngực sâu hút của cô , khuôn ngực cô rất đầy , rất đẹp , tiện đà khẽ cắn vào nú hồng đào ấy , đỉnh vú cao ngất, lại một đường đi xuống, đi vào giữa hoa viên của cô. Anh đem chân của cô tách ta lên, hoa viên hiện ra rõ ràng hơn ở trước mặt của anh , Lại Văn then thùng muốn kẹp chặt chân, Tứ Phương lại lôi kéo hai cái đùi của cô không cho nó khép lại , đem đôi chân đặt lên vai mình, Tứ Phương cúi đầu, hôn lên hoa tâm

Lại Văn hét rầm lên, khoái cảm cực hạn đánh sâu vào tâm trí cô , khi ở điểm cao nhất, cô chỉ có thể không ngừng thở, thở...

Khi Lại Văn tỉnh lại, bên ngoài đã tối , chỉ có ánh sang mờ nơi đầu giường . Cô nâng thân thể ngồi dậy , lại buổi tối sao? Bản thân như thế nào lại ngủ lâu như vậy. Vì sao lại không thấy Tứ Phương?

Đột nhiên nghe thấy thanh âm mở cửa, cô nhìn ra phía ngoài gọi ”Tứ Phương?”

Tứ Phương thay đổi dép lê đi vào, “Tỉnh rồi ?”

“Anh đi đâu vậy ?” Lại Văn nhìn anh đã mặc quần áo chỉnh tề, hẳn là đã đi ra ngoài.

“Anh không sao chỉ là muốn đi ra ngoài đi dạo.” Tứ Phương ngồi vào bên giường

Anh giật nhẹ tay áo của anh ”Sao lại có đất thế này ?”

Tứ Phương cúi đầu nhìn vào tay áo, “À, ngồi dựa vào bên bồn hoa, chắc lúc đó là bị dính vào .”

Lại Văn quan sát anh “Vốn buổi chiều muốn cùng anh đi bệnh viện để cho bác sĩ khám chân cho anh mà ” cô ai oán đánh nhẹ vào trong ngực anh “Đều do anh, bây giờ đã là buổi tối mất rồi .”

Tứ Phương nắm lấy tay cô nói nhẹ ”Ngày mai lại đi .”

Lại Văn trờng mắt ”Cũng chỉ có thể ngày mai , ngày mai nhất định phải đi.”

“Tốt, ngày mai đi. Ngoan, em đi tắm rửa một cái, anh đi làm cơm chiều.”

Thời điểm ăn cơm, Tứ Phương cùng Lại Văn nói, “Mấy ngày nay em nên chuẩn bị xin nghỉ việc đi .”

Lại Văn hỏi anh ”Chúng ta phải đi sao?”

“Ừ, nhanh thôi , dù sao làm cũng không lâu, vậy thì nên nghỉ sớm đi một chút , “

Lại Văn gật đầu.

Ăn xong cơm chiều, Lại Văn dọn dẹp phòng bếp một chút, cầm chén đã rửa sạch . Tứ Phương đã tắm rửa thay quần áo xong .

“Lại muốn đi ra ngoài sao? Sao anh lại ăn mặc chỉnh tề như vậy “

“Chúng ta đi ra ngoài dạo phố đi.” Tứ Phương nhìn cô nói.

Lại Văn vui vẻ kéo tay “Thật sao ? Đi đâu vậy ?”

Tứ Phương cầm lấy tay cô đi ra cửa , “Tùy tiện đi dạo.”

28. Chương 28

Nói là muốn tùy tiện đi dạo, nhưng vừa lên xe taxi, Tứ Phương đã nói muốn đi đến bách hóa Vĩnh Thái.

Lại Văn quay qua hỏi anh “Đi vào trong đó làm gì vậy ?”

“Mua quần áo “

“Anh muốn mua quần áo sao?”

“Là em muốn mua.”

Lại Văn nói “Em ít khi đến chỗ đó mua quần áo lắm .”

Nhưng dù sao cô cũng là phụ nữ mà , thích mua sắm đã là thiên tính. Bây giờ người đàn ông của mình lại yêu cầu mua quần áo, thật sự cô rất vui vẻ. Cô nhào vào trong lòng anh , vui vẻ nhìn anh cười.

“Em chỉ mang theo tiền lẻ, không mang ví tiền.” Lại Văn vuốt cái túi tiền lẻ trong tay ảo não nói, cô còn tưởng rằng chỉ mua chút đồ vụn vặt thôi chứ .

Tứ Phương vỗ vỗ đầu cô ”Không sao , anh có mang theo tiền .”

Lại Văn ngẩng lên nhìn anh , thanh âm hỏi anh rất nhỏ “Anh lấy rồi phải không?”

Tứ Phương ôm cô, gật đầu.

Vào bách hóa Vĩnh Châu, Tứ Phương kéo nàng đến tầng tầng 3 khu vực dành riêng cho phụ nữ , Lại Văn rất ít khi đến nơi này mua quần áo, tất cả đều rất đẹp cô thật sự bị choáng ngợp .

Nhưng cũng không cần Lại Văn tự mình phải chọn, Tứ Phương đã lựa hết cho cô. Cô chỉ cần đi sau gót anh , chỉ cần anh nhìn trúng cái nào, cô sẽ cầm lấy đi vào mặc thử, chỉ cần anh vừa ý thì sẽ mua . Phong cách anh lựa chọn thường chỉ có một phong cách rất , đơn giản hào phóng lại không kém phần thanh lịch , màu sắc tươi sáng ,có một chút trong sáng lại không kém phần gợi cảm .

Chọn xong hết quần áo, lúc đi ra ngoài , Lại Văn đột nhiên kéo lấy cánh tay Tứ Phương “Em mới thấy anh trai ở đại sảnh , anh ấy đang cầm tay một cô gái , nhìn cô gái kia rất cao ,thành thực và rất xinh đẹp .”

Tứ Phương nói, “Phải không? Như vậy không phải rất tốt sao ?”

Lại Văn gật đầu, “Uh, như vậy thật tốt .” Yêu thương một người phụ nữ , Lại Văn có lẽ sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình . Anh em họ đã rất lâu rồi chưa gặp nhau , bây giờ cũng hiếm khi gọi điện thoại , anh ấy có lẽ đã nghĩ thông suốt rồi .

Thật ra Lại Văn cũng nhìn thấy cô , vẻ mặt hạnh phúc của cô khi ôm lấy Hạ Tứ Phương, cô ấy trông thật hạnh phúc .

Mấy hôm trước Hạ Tứ Phương được thả ra , anh biết. Cô ấy lại được ở bên anh ta . Rất nhiều lần anh vô cùng hâm mộ Hạ Tứ Phương, Lại Văn thương anh ta như vậy, ấm áp và bền chặt . Anh thường xuyên ao ước, nếu Lại Văn có thể thương anh đến như vậy thì tốt bao nhiêu .

Một giọng nữ cắt ngang dòng suy nghĩ của anh “Tiên sinh, phu nhân ngài có lời nhắn cô ấy đang đi thử đồ ở trong phòng thử .”

Phu nhân? Thật sự là chê cười. Lại Văn trào phúng cười lạnh một tiếng, đi đến gian phòng thử đồ .

Bên trong người phụ nữ thấy anh tiến vào, liền xoay người sang chỗ khác nói với anh ”Lại Văn, mau, giúp em kéo khóa kéo lên một chút.”

Lại Vũ tiến đến cầm lấy móc khóa được kéo hờ dưới lưng kéo lên , đến chỗ cổ, người phụ nữ cầm lấy bàn tay của anh , xoay người lại, đem tay anh đặt vào phía ngực của cô nhẹ nhàng ấn , “Lại Vũ, em ở Bắc Kinh rất nhớ anh , anh có nhớ em không ?”

Khuôn mặt Lại Vũ vẫn không có chút thay đổi, cũng không đáp lại .

Người phụ nữ cười, “Em rất thích khuôn mặt lạnh lùng này của anh .” cô ra lệnh cho anh ”Hôn em .”

Lại Vũ đứng một lát, sau đó hôn lên . Người phụ nữ kéo bàn tay anh đi xuống ...

“Ôm em ” cô ra lệnh.

Lại Vũ ôm cô .

Cô đẩy Lại Vũ ngồi xuống chiếc ghế dài được đặt bên trong gian thử đồ , rồi tách hai chân anh ra, đem thắt lưng quần của anh kéo ra, quần cùng quần lót cũng được kéo xuống dưới, tìm được cái mà cô muốn .

Người phụ nữ ngẩng đầu lên nhìn Lại Vũ cười, “Em thật nhớ bảo bối này nha , nhớ muốn chết ý . Cái lão già kia cả một năm rưỡi trời mà cũng không cứng lên được một lần, thật sự là muốn chết mà .”

Cô ngừng lại động tác, đứng dậy ngồi lên đùi anh, “Anh sờ mà xem, Anh sờ mà xem nó thật sự quá tuyệt “

Lại Vũ không hề động dậy

Người phụ nữ cũng không thèm để ý, cười, cô nhắm ngay vị trí, đặt mông ngồi xuống, “A” sau đó phát ra một hơi thật sâu.

Người phụ nữ này tên là Diệp Ngọc Kiều, trước kia chính là người tình của Đặng bí thư Tỉnh ủy, sáu năm trước, cũng không biết là ở đâu mà nhìn thấy được Lại Vũ, sau lại vẫn thường xuyên lén lút tìm đến anh. Lúc mới đầu, Lại Vũ căn bản cũng không từ chối cô ta , khả năng mỹ nữ này có tâm lý ngược đời , người càng không từ chối cô nàng, cô nàng liền càng hăng hái hơn , cô tự nhiên nghĩ là biện pháp của mình đã làm cho Lại Vũ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ .

Chính vì vậy mỗi lần có cơ hội, cô đều bắt Lại Vũ đi ra ngoài , ở mấy chỗ kì lạ bí ẩn mà làm không biết mệt.

Ba năm trước đây, Đặng bí thư được điều đến chi bộ ở Bắc Kinh, cũng mang cô ta theo. Lúc ấy Lại Vũ cũng thâm thủ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được thoát khỏi cô ta .

Nhưng thật sự không ngờ, ba năm sau , cô nàng lại trở về Vĩnh Châu tìm Lại Vũ. Núi à hoàng đế xa, cô nàng ngược lại càng lớn mật hơn nữa.

Lại Vũ thật sự không hiểu bản thân hẳn rồi cuộc có điểm nào để cô ta vừa ý , mà để cho cô ta vẫn nhớ mãi không quên như thế .

Lại Vũ trong lòng không ngừng chửi mắng cô ta , đồ đàn bà hèn hạ .

Mà người phụ nữ ở dưới thân hẳn càng không ngừng luật động , không ngừng rên rỉ.

Ngày hôm sau, Lại Văn sớm kéo Tứ Phương rời giường, hôm nay nhất định phải đi bệnh viện.

Ăn xong bữa sáng, bọn họ lái xe đi bệnh viện. Bởi vì đi sớm, nên người rất thưa thớt . Bọn họ đi đến phòng khám bệnh chuyên gia khoa chỉnh hình, một vị bác sĩ tóc bạc đã nửa đầu kiểm tra cẩn thận chân trái Tứ Phương .

“Cái thanh nẹp cùng với thạch cao làm không cẩn thận, thời gian vết thương khép lại lại xảy ra vấn đề, xương cốt có phần hơi trật, thời gian bị đã lâu , đã không còn cách nào .”

“Thật sự không có cách nào sao bác sĩ?” Lại Văn lo lắng hỏi.

“Không có biện pháp , thời gian kéo dài quá .” Vị bác sĩ nói.

Từ trong phòng khám đi ra, Tứ Phương kéo lấy Lại Văn đang thương tâm phần nộ ngồi xuống chiếc ghế nghỉ ngoài hành lang.

“Bọn lang băm trong ngục giam, em nguyên rửa bọn họ không được chết tử tế, chân anh tốt như vậy , lại bị bọn họ làm thành thế này ”

Tứ Phương ôm cô ”Đừng nói nữa, đã như vậy rồi , quên đi.” Anh thật sự không hy vọng Lại Văn bởi vì anh mà trở nên hung dữ , cô vốn là người hiền lành , khuôn mặt lại bình thản cao quý như vậy .

“Chờ chúng ta đến Canada, để cho bác sĩ ở nước ngoài khám lại đi.” Ánh mắt ươn ướt của cô nhìn anh nói.

“Ừ” Tứ Phương gật đầu.

Bọn họ ngồi nghỉ ngơi trên ghế một lát, lúc này lại có một bóng người dừng lại ở trước mặt bọn họ.

Tứ Phương cùng Lại Văn nghi hoặc ngẩng đầu, Lại Văn hơi sững sốt, hóa ra đó là Trần Cúc Anh. Cô thấp giọng nói cho Tứ Phương “Là mẹ Lại Vũ ” Tứ Phương gật đầu.

“Trời, ta còn tưởng rằng là ai ? Hóa ra là cô .” Trần Cúc Anh thấy cô ngẩng đầu, châm chích nói.

“Có chuyện gì không ?” Lại Văn bình tĩnh hỏi.

“Trời , cánh cứng rồi , không còn biết ai là mẹ nữa , nhưng mà , ta cũng không có khả năng có loại con gái này.”

Lại Văn kéo Tứ Phương đứng lên, chuẩn bị bỏ đi , cô thật sự không muốn đụng chạm với Trần Cúc Anh. Lại Văn đã vài năm không trở về đó , lại càng không gặp mặt gì với bà ta , chào hỏi nhau một câu , bây giờ cô cũng không muốn nhiều lời với bà ta nữa .

Lại Văn cùng Tứ Phương rời đi một lúc, lại nghe thấy tiếng chắc chắc của Trần Cúc Anh ở phía sau, “Chắc chắc, đây là người đàn ông của cô đây sao, hóa ra là một thằng què a, khẩu vị của cô thật sự không nhỏ đấy .”

Lại Văn dừng bước xoay người lại , lại nhìn vẻ mặt trào phúng của bà ta khi cười nhìn mình . Không để ý đến việc bị Tứ Phương cản lại, cô bước lại, đứng ở trước mặt Trần Cúc Anh, “Bà vừa mới nói cái gì?” Cô lạnh lùng hỏi.

“Sao nào? Còn không cho ta nói sao ?” Trần Cúc Anh cười càn hăng ”Ta đây lặp lại lần nữa, ta nói khẩu vị của cô thật tốt quá, tìm được một thằng què, xem bộ dạng khắp khiêng kia , thực khiến cho người ta ghê tởm.”

Lại Văn trừng mắt với bà ta, đột nhiên tránh bàn tay của Tứ Phương ra, một phát nắm lấy tóc của bà ta , cô thật ra không biết đánh nhau, cũng chưa bao giờ động tay chân , nhất thời nóng nảy mà túm lấy tóc của Trần Cúc Anh, cũng chỉ là hai tay dùng sức nắm chặt lấy tóc bà ta, trong lòng kích động thét lên ”Không cho bà lăng nhục anh ấy, không cho bà lăng nhục anh ấy...”

Trần Cúc Anh cũng ngửa gan , bà ta không tránh được khỏi bàn tay của Lại Văn, càng thêm điên cuồng hét ”Mau đến mà nhìn a, con mà đánh mẹ này , mau đến nhìn a, con mà đánh mẹ này ...”

Lại Văn lại giống như không nghe thấy tiếng rống của bà ta , cô vẫn túm chặt tóc bà ta, trong miệng vẫn hét , “Tôi không cho phép bà lăng nhục anh ấy ...”

Tứ Phương một tay ôm lấy eo Lại Văn, một tay gỡ mấy ngón tay đang nắm tóc của cô , “Buông ra, mau buông ra” anh quát nhẹ.

Trần Cúc Anh từ trong tay cô tránh ra, vội vàng lui về phía sau, mái tóc của bà ta lúc này đã rối mù , ngón tay chỉ vào mặt Lại Văn, trong miệng hô to, “Đều đến xem đi , con mà đánh mẹ này , thật là mất hết tính người a, con mà đánh mẹ này ới ...”

Bác sĩ , bệnh nhân xung quanh đều dừng lại vây xem, trong miệng đều xì xầm bàn luận.

Lại Văn lạnh lùng trừng mắt với bà ta ”Bà không phải là mẹ tôi .”

Trần Cúc Anh chửi ầm lên, “Ai muốn làm mẹ cô chứ , mẹ cô ai cũng có thể làm chồng, vụng trộm với người đàn ông khác mới sinh ra cái loại nghiệt chủng là cô , mẹ dạng nào thì con dạng đấy , cô cũng là một loại không biết xấu hổ , cô...”

“Cầm mềm” Tứ Phương gầm lên một tiếng , ánh mắt lạnh như băng của anh nhìn vào Trần Cúc Anh, giống nhau mang bà ta bầm thây vạn đoạn(chém thành mấy đoạn) .

Trần Cúc Anh bị ánh mắt lạnh lùng của anh làm cho run sợ , nghĩ đến bản thân chỉ có một mình, nếu người này mà làm tới, bà ta sẽ thiệt thòi lớn. Bà ta suy tính trước sau , lập tức ngậm lại cái miệng đang hùng hùng hổ hổ chửi bới lại . Chính là trào phúng nhìn lại Lại Văn cười không ngừng.

Tứ Phương không nhìn lại bà ta, anh ôm sát Lại Văn, ôm lấy cô bước ra khỏi bệnh viện.

Từ bệnh viện đi ra, Tứ Phương lạnh băng nghiêm mặt, cũng không nói chuyện với cô ,lên taxi, anh buông tay cô ra, lẳng lẳng ngồi vào một bên, nhìn bên ngoài cửa xe vẫn không nói chuyện gì với cô.

Về đến nhà, Lại Văn lấy lòng ngồi xổm xuống cởi giày cho anh, anh lại kéo cô lên , tự mình thay dép lê, lập tức đi vào phòng khách.

Lại Văn đi theo ở phía sau, trong lòng ê ẩm . Vừa mới rồi lời nói của Trần Cúc Anh thật sự quá khó nghe, anh ấy chắc chắn rất khổ sở .

Nhìn anh im lặng đứng ở phía trước cửa sổ phòng khách, Lại Văn rất khổ sở. Cô đi vào phòng bếp, tìm ấm nước nấu nước sôi, lại rửa chén, pha một ly sữa, cô dùng thìa khuấy nhẹ, đến khi độ ấm vừa miệng , cô bưng ly đi đến phía sau Tứ Phương.

Cô nhìn phía sau lưng anh , nhẹ nhàng nói, “Không cần khổ sở, cũng không cần nghĩ nhiều được không? Bà ta vẫn hận em, nên mới nói những lời khó nghe như vậy, kỳ thật anh tốt lắm, anh thực sự hoàn mỹ...”

Cô thấp giọng nói xong, Tứ Phương đột nhiên xoay người lại, suýt dọa cho Lại Văn nhảy dựng cả lên . Anh trừng mắt nhìn cô, “Mấy lời nói đó anh căn bản không để ở trong lòng, lời nói của bà ta không liên hệ gì đến anh , anh giận em , em sao có thể tự nhiên đi lên đánh nhau với người khác chứ ?”

Lại Văn không cam lòng yếu thế cũng trừng mắt với anh “Em đánh đó, như thế nào ? Ai bảo bà ta nói anh như vậy chứ .”

Tứ Phương lớn tiếng nói, “Kia về sau thì sao ? Có phải mỗi người nói anh như vậy em lại cùng bọn họ đánh nhau một trận?”

Lại Văn tức giận, lập tức quăng cái ly trên tay , cô la lớn, “Em sẽ đánh, em sẽ đánh, anh không cần xen vào...”

Tứ Phương một tay ôm lấy cô , đi qua đặt ở trên sofa, hai tay nắm chặt khuôn mặt của cô , nhìn thẳng vào ánh mắt cô .”Anh không xen vào? Được sao ?”

Lại Văn cắn răng, không để ý tới anh .

Tứ Phương thở nhẹ dài một hơi, “Anh không cần như vậy được không? Người khác nói gì, anh căn bản đã mặc kệ, chân vốn đã như vậy, mọi người xung quanh nói gì thì mặc kệ họ , không liên quan gì đến anh hết , mà anh cũng không để ở trong lòng, em cũng không cần lo lắng anh khổ sở được không? Hả ?”

Lại Văn cúi đầu, không nói.

“Về sau không cần phải nóng nảy như vậy với người khác biết không? Em chưa từng đánh nhau với ai, em có biết em như vậy mới khiến anh thêm nhiều khổ sở hay không ?”

Lại Văn nâng tay, găt gao ôm anh, nhẹ nhàng găt đầu.

Cô chớp chớp nói, “Anh nói vậy , về sau em đều nghe lời anh mà .”

Tứ Phương nở nụ cười, thật đúng là không trông cậy vào cô đều nghe lời anh , thời điểm tất yếu lại có thể nghe theo anh . Anh yêu thương ở cái miệng nhỏ nhắn của cô mà hôn , “Ừ, bảo bố thực ngoan.”

Lại Văn mỉm cười ngọt ngào .

29. Chương 29

Tứ Phương ngồi xổm xuống đất nhặt lấy mấy mảnh thủy tinh, Lại Văn đi từ phía sau ôm lấy cổ anh “Chúng ta đi gặp mẹ anh được không?”

Tứ Phương quay đầu nhú mày hỏi “Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc đó ?”

Lại Văn tựa vào sau lưng anh nói “Hôm nay Trần Cúc Anh nói về mẹ em như vậy, thật sự trong lòng em cảm thấy rất khó chịu, bà ấy mất quá sớm, em lại không có chút ấn tượng nào về bà, cha em đến một chữ cũng không nói cho em biết về bà, cho tới bây giờ em thật sự cũng không biết mộ của bà đang ở nơi nào.” Dừng lại một lát, cô nói tiếp “Chúng ta đi chào mẹ anh được không, hiện tại bà ấy cũng là mẹ em mà, ha ha.”

Tứ Phương đưa tay, xoay người kéo cô ôm vào trong lòng.

Giữa trưa ăn cơm xong, bọn họ liền xuất phát đến nghĩa trang. Thật ra buổi chiều ngày hôm qua Tứ Phương cũng đã tới đây một lần.

Chiều hè, bên trong nghĩa trang thật im ắng. Lại Văn đem hoa tươi đặt ở phía trước bia mộ, nhìn người phụ nữ trong tấm ảnh. Một người phụ nữ còn rất trẻ, rất đẹp, khuôn mặt Tứ Phương hầu như giống như vị phu nhân này.

“Lúc anh sinh ra thì mẹ anh mất, phần mộ này chính là do cha anh tự tay làm nên, bên trong thật ra không có gì cả. Mẹ anh sau khi mất đi đã được hoá táng, tro cốt không biết đã trôi về đâu rồi.”

“Ông bà ngoại anh không nói gì sao?”

“Khí đó họ nói mẹ anh đòi phong bại tục, lại kết hôn cùng với tên côn đồ lêu lổng, đang còn đi học mẹ anh lại mang thai anh, nên đã đoạn tuyệt quan hệ với mẹ, chuyển đến nơi khác ở, cho nên cũng không còn quần đến chuyện này nữa.”

Lại Văn khổ sở, “Sao lại có cha mẹ đối với con mình như vậy chứ? Chẳng lẽ chỉ có biết nghe lời, làm ông bà ấy mở mày mở mặt mới xứng làm con gái của họ sao? Chẳng lẽ mặt mũi của bản thân so với con mình còn quan trọng hơn sao?”

Tứ Phương thở dài, không nói.

“Em nhìn bên trái này, đây là do cha anh chuẩn bị inh đây, ông lúc đó đã mua sẵn hai phần mộ, ông nói chờ khi ông chết, sẽ nằm ở bên cạnh mẹ anh.”

Lại Văn chưa xót trong lòng, cô ôm anh từ sau lưng “Về sau chờ chúng ta chết đi, chúng ta cũng sẽ an táng một chỗ cùng nhau nhé.”

Từ trên núi xuống, phía dưới là một con đường đi vào thị trấn nhỏ, vùng lân cận cũng có một trấn nhỏ, ngã tư đường có mấy người nông dân đang buôn bán ở sạp hàng nhỏ.

Lại Văn kéo tay Tứ Phương dừng lại trước một quán nhỏ, cò kè mặc cả với một bác nông dân, mua mấy cân dâu tây, quả đào, rau muống, còn có đậu cove.

Buổi tối về nhà, Lại Văn nói với Tứ Phương “Em hấp bánh cho anh nhé.”

Tứ Phương hỏi cô “Bánh gì vậy?”

“Thật ra chỉ là loại bánh bình thường mà thôi, chỉ là ở bên trong cho thêm một ít rau, hấp một lát lại trở mặt một cái, ăn rất ngon.”

“Sao em biết làm cái này?”

“Lúc trước còn nhỏ, một bà hàng xóm đã làm cho em ăn, sau này em lại làm thử vài lần, ăn cũng được lắm.”

“Lợi hại như vậy sao ?”

“Ha ha, đúng vậy, em từ nhỏ đã biết nấu ăn rồi , tự học thành tài.”

Buổi tối ăn món bánh hấp thật ngon , bon họ lại ôm nhau ngồi trên sofa xem tivi. Tứ Phương đưa điều khiển cho Lại Văn, sau đó ôm lấy cô ngồi ở một bên . Lại Văn không ngừng chuyển kênh, tìm tới tìm lui cũng không thấy chương trình gì hay .

“Xem gì đây ?” Lại Văn hỏi Tứ Phương bên cạnh.

“Gì cũng được” anh nói.

Tứ Phương cũng không lấy lại chiếc điều khiển , mỗi lần cô chuyển kênh , Tứ Phương cũng không ý kiến gì. Tứ Phương trước kia cũng rất ít khi xem tivi , sau khi ở cùng cô mới xem thêm một chút.

Cuối cùng dừng lại ở bộ phim truyền hình , Lại Văn cảm thấy bộ phim này có chút quen , bởi vì khi còn ở cùng Tiểu Vũ thường xuyên xem phim này , bộ phim dài đến hơn hai trăm tập .

Lại Văn ngó nghiêng đột nhiên nói một câu, “Em dường như không có vấn đề về mẹ chồng nàng dâu .”

Có lẽ vấn đề mẹ chồng nàng dâu quá nhàm chán, Lại Văn xem một chút liền buồn ngủ, Tứ Phương hôn nhẹ lên đôi môi đang chu lên thật dễ thương của cô , tắt tivi đi, ôm cô lên giường ngủ.

Mấy ngày nay đều nghỉ ngơi, ngủ có vẻ nhiều, rạng sáng sáu giờ , Lại Văn đã tỉnh hẳn , xem ra không ngủ nổi nữa ,cô mở to mắt.

Bên trái Tứ Phương còn đang ngủ, khuôn mặt hướng đến bên sườn mặt Lại Văn, khuôn mặt trầm tĩnh, lông mi thật dài cong cong . Lại Văn rất muốn sờ vào lông mi của anh , nhưng lại sợ đánh thức anh dậy .

Nhìn điều hòa đang phả hơi mạnh vào người , cô rút chăn ra, đắp lên người Tứ Phương, đột nhiên lại nhìn thấy dưới quần ngủ của Tứ Phương nhô lên như một túp lều nhỏ .

Lại Văn kích động đặt chân ở một bên, cúi cuống thất lưng của anh nhìn kỹ , lại nhẹ nhàng sờ vào , thật dài. Cứng rắn, quả thật đúng như vậy.

Lại Văn nghĩ không biết phải làm sao bây giờ ? Có nên đánh thức Tứ Phương hay không , nhưng đánh thức anh rồi thì càng không biết có được hay không .

Suy nghĩ một lát, cô nhẹ nhàng chậm rãi kéo quần ngủ của Hạ Tứ Phương xuống , cầm lấy dục vọng thật dài thật cứng rắn của anh lấy ra, giúp đỡ nó, một ngum ngậm lấy.

_____ (nơi này phân cách tuyến nha) _____

Lại Văn theo trên giường lồm bồm đứng lên, đã là 10 giờ rưỡi sáng, Tứ Phương đã không còn ở trên giường .

Cô cầm lấy bộ váy để trên giường , để nguyên mái tóc rối tung, đi ra tìm Tứ Phương. Tứ Phương đang đứng cạo râu ở trước gương trong phòng vệ sinh, anh nhìn Lại Văn biếng nhác đi tới, khuôn mặt cùng cơ thể trắng nõn lộ ra chút màu phấn hồng, chiếc váy ngủ màu trắng tiếp đến hai khối tròn trĩnh , nhấp nhô theo mỗi bước đi , cả người đều mang vẻ xinh đẹp, đầy sức sống .

Nếu không phải trên mặt còn có bọt biển, anh thật muốn hôn cô, anh cười nhìn Lại Văn, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, một tay cầm lấy cái cạo râu , một tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô , nắm lấy cái vật cứng rắn của anh .

Lại Văn ngượng ngùng rút tay về, đứng ở phía sau anh , nhìn chăm chăm vào gương , “Anh đang cạo râu?”

Tứ Phương ở trong gương nâng nâng mày, ý tứ là: biết rõ còn cố hỏi?

Lại Văn đi đến trước mặt anh ”Em giúp anh nhé ”

Tứ Phương nói, “anh không có chuẩn bị cạo làm sao bây giờ?”

Lại Văn nhẹ nhàng ụnh một cái vào trong ngực anh ”Em có kém đến như vậy không ?”

Tứ Phương cười đưa cái cạo râu cho cô .

Lại Văn cầm dao cạo râu sắc bén trong tay lại không biết phải bắt đầu như thế nào, Tứ Phương đành hướng dẫn cô, trước như vậy bây giờ cũng như vậy.

Lại Văn theo sự hướng dẫn của Tứ Phương, thật cẩn thận mà làm, cũng coi như thuận lợi, đến khi xong hết, ha ha, rốt cục mới thở phào nhẹ nhõm. “Chúng ta hôm nay đi chơi đi.” Lại Văn nói.

“Em muốn đi đâu?”

“Hôm nay có cuộc triển lãm về hoa, anh không phải thích loại hoa hoa thảo thảo này sao, hôm nay đi xem nhé. Buổi tối tiểu Vũ nói muốn mời chúng ta đi ăn thịt nướng Brazil, cô ấy chuyển nhà rồi, nên muốn cùng ăn một bữa cơm, coi như cũng tìm được chỗ ở tốt.”

“Ừ” Tứ Phương không có ý kiến gì.

“Em đi thay quần áo đây.” Lại Văn vui vẻ đi tìm quần áo Tứ Phương mới mua cho cô.

Sáng Thứ Hai, Lại Văn bị tiếng chuông đi động làm tỉnh lại, cô dụi mắt, hôm nay phải đi làm, thật sự là không thích ứng nha.

Tứ Phương cũng đứng lên, Lại Văn đành phải ấn anh xuống giường, “Bây giờ còn sớm mà, anh ngủ tiếp đi.”

Tứ Phương vẫn đứng lên, “Em đi rửa mặt đi, anh đi làm điểm tâm.”

Bây giờ nấu cháo đã không còn kịp nữa, Tứ Phương đành chiên trứng, dùng cái chảo chiên thêm một ít bánh, lại pha sữa, đặt ở trên bàn cơm.

Lại Văn bình thường đi làm cũng không ăn qua bữa sáng, cho nên bình thường chuông báo cũng không có lưu lại thời gian ăn sáng. Cô vội vàng sữa sang lại tóc, chạy nhanh ngồi vào bàn ăn, ăn trứng gà, bánh như lang thôn hổ yết (ngón nga ngón ngiến).

Tứ Phương nhìn bộ dáng chật vật của cô, thực sợ cô bị nghẹn mất “Ăn chậm một chút, dù sao cũng phải nghỉ ở chỗ đó, muộn một chút cũng không sao.”

Lại Văn một bên cố gắng nhai nuốt một bên vỗ vỗ vào đầu mình, “Đúng rồi, em quên mất, buổi sáng vội vàng đi làm đã trở thành thói quen mất rồi.”

Nhưng cô vẫn cố gắng ăn cho xong, cố gắng để không phải đi làm muộn.

Chờ Lại Văn đi làm, Tứ Phương chậm rãi rửa mặt chải đầu, sữa sang lại giường đệm một chút, dọn dẹp phòng ở. Việc xong hết, anh mới ngồi xuống, cố gắng hoàn thành xong kế hoạch của bản thân, còn làm một số chuyện khác.

Cách thời gian Lại Văn tan tầm còn dài, anh lại không muốn xem tivi, vì thế đến phòng ngủ của Lại Văn trên bàn đặt bộ máy tính tìm sách để đọc. Sách của Lại Văn không nhiều lắm, chỉ có hai ba mươi bộ, vừa vặn để đủ một ngăn ở trên bàn.

Có mấy bản sách về kế toán loại chuyên nghiệp, còn lại đa số là một ít sách về chăm sóc cơ thể, bảo vệ sức khỏe. Tứ Phương cười, bữa sáng cũng không lo ăn, còn đòi chăm sóc, bảo vệ sức khỏe nữa chứ.

Bất quá khi anh dở một quyển sách ra, liền cười không nổi, một quyển sách về bệnh xương khớp dạng mãn tính trong một phần được cô dùng bút đánh dấu ký hiệu, có một số câu quan trọng được cô gạch chân đậm ở phía dưới. Dở thêm mấy quyển, đều được đánh dấu gạch chân như vậy.

Tứ Phương vuốt lấy chân trái, nhất thời có chút sưng sốt.

Lúc này một quyển sách bị anh không cẩn thận đánh rơi, Tứ Phương xoay người nhặt lại, mặt bìa rất cứng, không có tranh vẽ gì, chỉ có một màu tím, thoạt nhìn giống như một cái laptop, Tứ Phương tùy ý mở ra xem, hóa ra là nhật ký của Lại Văn, một phần lại một phần, cũng không dài lắm, nội dung ngắn gọn, Tứ Phương cảm thấy chữ viết Lại Văn cùng anh có điểm giống nhau, càng nhìn càng thấy giống.

Tứ Phương không cưỡng được lật xem:

Ngày 5 tháng 7, hôm nay rất nắng.

Tối hôm qua lại mất ngủ, hoàn toàn không muốn ngủ một chút nào , hy vọng hôm nay có thể ngủ một chút .

Ngày 8 tháng 7 , có mưa .

Hôm nay được gặp Tứ Phương , có thể cầm lấy tay của anh , thực sự quá hạnh phúc .

Ngày 15 tháng 7, trời nắng

Tứ Phương rất gầy, anh ở trong đó thật sự quá khổ cực .

Ngày 2 tháng 9 , hôm nay trời đầy mây.

Trong lòng trời vẫn nóng như lửa đốt, hôm nay cuối cùng lại một lần nữa gặp được Tứ Phương, chân của anh bị bó thạch cao, anh sợ mình lo lắng, lời nói một ít hơn , mình cảm thấy anh không chỉ như vậy . Hiện tại chỉ cố gắng suy nghĩ mình phải làm sao mới có thể giúp được anh . Mình từng nghĩ ở từng diễn đàn một gửi một bài viết, đem mọi chuyện kể ra , có thể tìm kiếm sự quan tâm của truyền thông xã hội, không biết như vậy có được hay không , có thể giúp được anh hay không? Có thể ảnh hưởng đến anh hay không?

Ngày 5 tháng 9. Hôm nay nắng

Gọi điện thoại đến bạn của anh , anh ta nói đã có biện pháp giải quyết , hy vọng về sau mọi việc có thể tốt lên.

18 tháng 9 . Hôm nay có mưa

Ngày hôm đến nửa đêm tỉnh lại, lại nhớ đến anh , có người nói , nửa đêm tỉnh lại người mà bạn nhớ nhất thì chính là người mà bạn yêu nhất.

Ngày 1 tháng 10, nắng .

Ngày nghỉ , rất nhiều người được nghỉ , mọi người đều đi du lịch . Mình lại muốn đến hòn đảo Maldives, nơi mình cùng anh đã đến .

Ngày 5 tháng 10 . Hôm nay có bão

Tối hôm qua lại uống rượu . Cảm thấy tử lượng của bản thân càng ngày càng tốt, giống như mãi mãi không bao giờ say vậy .

Ngày 8 tháng 12 . Hôm nay có mưa .

Tiểu Vũ nói, mình có tóc bạc , thật sự ngạc nhiên, mình đã già rồi sao? Là vì nhớ người ấy quá nhiều sao?

15 tháng 1 . Hôm nay nắng .

Mình có một bản ghi chép của anh , mình thường xuyên lấy nó ra xem . Gần đây mình cũng thường xuyên luyện theo nét chữ của anh hình như cảm thấy càng ngày càng giống?

26 tháng 3. Hôm nay nắng

Ngày hôm qua là sinh nhật của mình . Không biết vì sao, cho dù hôm nay đã là ngày 26 tháng 3 , mình vẫn cảm thấy tồi tệ giống như ngày đó .

Mình vẫn thật sự dị ứng đối với ngày 25 tháng 3, một ngày kinh hoàng , cảm giác hoang mang rối loạn không ngừng tăng lên , trong lòng vẫn mãi không yên.

Đây là một cảm giác trôi nổi không chỗ dựa , tinh thần căng thẳng , cảm giác bất cứ lúc nào cũng sẽ xảy ra chuyện vậy .

Mình thật sự không thể chịu nổi cái loại cảm giác từng giây từng phút tựa như bị tra tấn này, mình đã xin nghỉ , chỉ lẳng lặng nằm ở trên giường, uống hai viên thuốc ngủ, mình hy vọng có thể yên tĩnh vượt qua cảm giác tồi tệ này .

...

...

Tứ Phương đọc xong quyển nhật kí thì đã đến giữa trưa , anh yên lặng ngồi ở trên sô pha, bất động, ngồi đến tận buổi chiều .

30. Chương 30

Thời tiết mùa hè thật giống như vẻ mặt của trẻ con , thay đổi bất thường. Lúc Lại Văn đi làm vẫn là ngày nắng, đến lúc tan tầm buổi tối lại có mưa to. Tứ Phương gọi điện thoại hỏi địa chỉ công ty của cô , muốn mang ô cho cô . Lại Văn lại nói không cần, mưa mùa hè nhanh đến nhanh đi , không chừng đến lúc tan tầm đã tạnh rồi .

Đến lúc tan làm mưa thật sự đã tạnh, chỉ lại chút hạt mưa bụi lất phất , nhưng đã tốt hơn nhiều . Lại Văn đi nhờ ô cùng đồng nghiệp đến trạm xe buýt , cũng thật may mắn , vừa đến đã có thể đón được xe, cô lên xe ngồi , hôm nay trời mưa, rất nhiều người lái xe nên trên xe buýt không có khách mấy.

Lúc dừng ở trạm kế , Lại Văn lại nhìn thấy Tứ Phương đang cầm ô đứng ở bên cạnh nhìn xung quanh, Lại Văn vẫy tay với anh , anh thấy được cô , nở nụ cười.

Từ trên xe đi xuống, Tứ Phương nhanh chóng che ô cho cô. Lại Văn cười hỏi anh “Anh sao lại đến đây , không phải đã nói là không cần rồi sao? Mưa nhỏ thôi mà .”

Tứ Phương nhìn cô cười cười, không nói gì.

Lại Văn kéo tay của anh , cùng anh bước vào trong nhà . Mưa to đã tạnh , thời tiết buổi chiều thực mát mẻ, không khí cũng đặc biệt sạch sẽ, lá cây bên đường càng thêm xanh tươi , hoa càng thêm thắm .

Tứ Phương ôm Lại Văn, chậm rãi nhẹ bước . Đột nhiên nghe thấy Lại Văn hét lên một tiếng, hóa ra vạt của cô bị gió mạnh thổi bị tốc lên cao , cô vội vàng đưa tay che lại .

Tứ Phương lấy ô trong tay đưa cho Lại Văn, ngồi xổm xuống trước mặt cô , đem vạt vạt của cô buộc lại thành một cái nơ. Lại Văn cúi đầu nhìn, Tứ Phương đem vạt vạt của cô cột thành bốn cái nơ nhỏ , làm bên trong vạt phình lên , chỗ vạt vạt lại được buộc chặt , nhìn giống như một nụ hoa. Bây giờ dù gió có thổi đến như thế nào cũng không thể tốc lên được .

Tứ Phương đứng lên lấy cầm lại ô, ôm Lại Văn tiếp tục đi, nhưng lại đưa tay đặt ở trên đùi cô . Lại Văn không được tự nhiên nhìn quanh bốn phía, “Đừng để tay ở đó ”

“Bị gió thổi thì làm sao bây giờ?”

“Giờ gió có thổi nữa cũng không bị hát lên được đâu .”

“Nhưng lỡ vẫn bị thổi lên thì làm sao bây giờ?”

Lại Văn không nói gì, bị anh ôm trở về nhà.

Buổi sáng Lại Văn thức dậy, Tứ Phương đã không còn ở trên giường. Vị trí ngủ của anh đặt một bó hoa gardenias* trắng ,được bó lại bằng những dải băng màu trắng đơn giản, phảng phất một mùi thơm tinh tế.

Lại Văn vui vẻ cầm lấy, để lên môi hôn . Đúng lúc Tứ Phương đi vào , ngồi ở bên giường nhìn cô cười . Lại Văn ôm lấy anh “Anh hái khi nào vậy ?”

“Anh hái chúng sau khi dậy ”

“Sao anh dậy sớm vậy?”

“Em phải kiếm tiền nuôi anh ,tất nhiên anh phải dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho em rồi .”

“Thật sao , em nên cảm ơn anh thế nào đây ?”

Tứ Phương đặt cô ở dưới thân , hôn lên đôi môi ngọt ngào “Anh thích lời cảm ơn như vậy .”

Lại Văn nằm ở trong lòng anh cười khanh khách.

Buổi tối Lại Văn gọi điện thoại cho Tứ Phương, cô đã đưa đơn xin từ chức, đồng nghiệp trong nhóm muốn mời cô ăn cơm. Tứ Phương muốn cô ăn xong hãy gọi cho anh, anh sẽ đi đón.

Tứ Phương đi qua đi lại chờ đợi điện thoại của cô , sau đó lại gọi, cũng không thấy cô bắt máy . Đến mười giờ , Tứ Phương đã nóng lòng như lửa đốt , mới nhận được điện thoại của cô . Là đồng nghiệp của cô gọi tới , nói cô đã bị họ chuốc quá chén , nên muốn anh tới đón cô về , bên tai vang lên thứ âm nhạc đinh tai nhức óc, xem ra là ăn cơm xong lại đi KTV .

Tứ Phương đi vào ghế lô, bên trong mấy người phụ nữ đã uống đến mức lảo đảo , có người vẫn không ngừng hát, có đã đang ngủ ở trên sofa, Lại Văn cũng uống say, nhưng cô vẫn cầm lấy micro hát không ngừng , cô hát "Khó có thể. . . Quên. . . lần đầu , lần đầu gặp anh , một đôi, một đôi..."

Tứ Phương đi qua , đem micro trong tay cô để lại trên bàn , đỡ cô lên lưng mình , đi ra ghế lô.

Lại Văn mơ hồ, dựa vào trên lưng anh , trong miệng vẫn hát không ngừng , "Một đôi, một đôi..."

Tứ Phương nhẹ nhàng hỏi "Một đôi gì?"

Lại Văn làm sao biết anh hỏi gì , cô say đã đến mức hồ đồ , lại rầm rì vài tiếng, dựa vào bên vai anh ngủ.

Về nhà, Lại Văn vẫn mù mịt không thấy tình . Những người đó rót cuộc chuốc cho cô bao nhiêu rượu a, Tứ Phương thâm oán.

Anh mở nước vào bồn tắm, điều chỉnh độ nóng, ôm Lại Văn đến phòng tắm, cởi quần áo giúp cô , ôm cô ngồi trên người, cùng vào bồn tắm lớn.

Sau khi ngồi xuống dựa vào bồn tắm lớn liền đem cơ thể của cô dựa sát vào anh . Anh lấy bọt biển cho chút sữa tắm, nhẹ nhàng chà lau trên cơ thể trắng nõn của cô , hết sức chăm chú, không chừa bất cứ ngõ ngách nào . Có đôi khi dừng lại, cầm lấy bầu ngực của cô nhìn kỹ, tuy trên đây vẫn còn dấu vết hôn đo đỏ , anh vẫn đặt nụ hôn sâu lên mấy dấu vết này. Lại đem nơi bí ẩn mềm mại của cô nhấc lên , để có thể nhìn một cách rõ ràng hơn, anh nhẹ nhàng vuốt ve hoa tâm của cô , buổi sáng làm có chút hung mãnh , phía dưới còn có sưng lên một chút, anh dùng tay ôn nhu vuốt ve tẩy trừ, ngón tay vói vào trong nhẹ nhàng trượt, giống như cố gắng rửa bằng hết .

Cẩn thận tắm rửa xong , nhìn đến dục vọng của bản thân cũng đã cứng rắn lên, vươn lên thẳng tắp, anh khẽ cười , cô thật sự là xuân dược của anh .

Đem cô ôm đến phía dưới vòi hoa sen xả nước, rồi dùng khăn tắm sạch sẽ bao toàn thân Lại Văn lại , đặt lên trên giường. Tím má sấy tóc của cô, lại từ trên bàn trang điểm kiểm mấy đồ trang điểm, tìm thấy lọ kem dưỡng da của cô , đổ ở trong lòng bàn tay xoa nhẹ , chậm rãi xoa nhẹ trên khuôn mặt cô , tay chân , trên người, anh toàn tâm toàn ý làm chuyện này, cũng giống như lúc bình thường cô làm vậy, nhẹ nhàng vỗ vào làn da, để cho làn da chậm rãi hấp thụ .

Bôi kem xong, anh tìm thấy cái váy ngủ màu trắng mà anh rất thích , giúp cô mặc vào. Làm xong mọi việc , anh ôm lấy cô nằm trên giường , hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, đem bàn tay nhỏ bé của cô cầm lấy phần dục vọng của chính mình. Sau đó dùng hai chân kẹp lấy bàn tay nhỏ bé của cô, anh nhẹ nhàng than thở một tiếng, nhắm mắt lại, ôm cô sát vào ngủ.

Lại Văn buổi sáng tỉnh lại phát hiện tay cô đang bị hai chân Tứ Phương kẹp lấy, trong tay nắm lấy dục vọng mềm của anh. Mà Tứ Phương còn đang ngủ, tay anh lại cầm lấy bầu ngực cô . Lại Văn thật sự không biết vì sao anh còn đang ngủ mà lại có thể cầm lấy nó như vậy .

Cô thật sự muốn làm chuyện xấu , lấy bàn tay ma sát dục vọng của anh, lại dùng ngón tay chọc vào , vân vê , dục vọng ở trong tay cô cũng chậm rãi trở nên cứng rắn biến thành thô dài. Cô vẫn đùa hăng say, lúc ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Tứ Phương trợn mắt nhìn mình , tủm tỉm cười, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi .

Lại Văn ngưỡng chừng lấy tay về , nhưng lại bị Tứ Phương nắm lấy, không thể động đậy. Tứ Phương cúi đầu hỏi "Chơi vui không ?"

Lại Văn ngượng ngừng không trả lời, cô ngắt lời, “Ngày hôm qua em trở về như thế nào.”

“Anh công em trở về .”

“Các cô ấy chuốc em thật nhiều rượu a, em còn tưởng rằng bản thân uống không say chứ .” Lại Văn ngượng ngừng nói.

“Một đôi ...phía sau là gì?”

Lại Văn nghi hoặc “Cái gì?”

“Em ngày hôm qua hát một bài , khó có thể quên lần đầu gặp anh , một đôi... cái gì nữa ?”

“Khó có thể quên lần đầu gặp anh , một đôi mắt to xinh đẹp.”Cô ngày hôm qua hát bài này sao ? Lại Văn nghĩ không ra .

Tứ Phương hôn lên ánh mắt của cô, bài hát này không phải là đang viết về Lại Văn sao? Nhớ rõ lần đầu tiên thấy cô , trong ấn tượng sâu nhất của anh chính là đôi mắt to của cô .

Dục vọng càng ngày càng cứng rắn, anh lấy tay cởi quần , xoay người đè lên Lại Văn, nắm lấy một chân cô đặt ở trên vai... (nơi này tỉnh lược XX)

Tứ Phương vào không được, đem chân cô đặt xuống , sau đó lại giúp cô xoay người , lấy một cái gối, đặt ở phía dưới bụng cô ... (nơi này tỉnh lược XX)

Lại Văn tối hôm qua không ăn gì, một đêm say rượu, lại bị Tứ Phương ép buộc mấy lần , cảm giác vừa nóng lại khát, cô mảnh mai thấp giọng “Em muốn uống nước.” ... (nơi này tỉnh lược N)

Anh ôm cô từ trên giường đứng lên, đi đến tủ lạnh trong phòng bếp đi lấy sữa . Anh mở tủ lạnh tìm kiếm , Lại Văn bị không khí mát lạnh trong tủ lạnh phả vào ,cảm thấy tỉnh táo hẳn , cô xoay người sang chỗ khác, tìm thất chai sữa, lập tức mở ra, uống ừng ực.

Tứ Phương nhìn yết hầu cô không ngừng nhúc nhích , hạ thân nhìn không được lại động lên, tủ lạnh bị anh đụng vào vang lên mấy tiếng choang choang ... (nơi này tỉnh lược XX)

Lại Văn thiếu chút bị sặc , cô đem cái chai để lại vào tủ lạnh, xoay người trừng mắt với anh , Tứ Phương bị liếc trong lòng càng cháy , như thế nào cũng nhìn không được ... (nơi này tỉnh lược XX)

Tứ Phương dùng chân đá cửa tủ lạnh lại , đem cô ôm đến trên bàn cơm, lưng dán mặt bàn... (nơi này tỉnh lược XX)

Thẳng đến cái bàn bị anh chàng xoay tứ phía , anh rốt cục mới hết hưng.

Lại Văn tỉnh lại, máy móc cử động chân tay thì đã hơn mười giờ sáng, sao lại trễ thế này, bị muộn giờ đi làm rồi .

Cô nhắc cái tay của anh trên người xuống , nhanh chóng đứng lên, Tứ Phương một phen lại ôm cô trở về.”Vội vàng làm gì vậy ?”

“Đi làm a, đã trễ thế này, anh sao không gọi em dậy ”

Tứ Phương vỗ nhẹ vào khuôn mặt non mềm của cô ”Đã từ chức rồi , thôi đừng đi .”

Lại Văn lắc đầu, “Không được đi, ông chủ tuy rằng đáp ứng rồi, nhưng mà mấy ngày nay còn chưa tìm được người mới a, ông chủ bảo em làm thêm vài ngày, ông nói tiền lương sẽ tăng gấp đôi .”

“Tiểu tham tiền” Tứ Phương ôm cô chặt thêm một chút “Đừng đi , chúng ta hôm nay cần dọn dẹp một chút .”

Lại Văn giật mình, “Ngày mai đi sao?”

“Ừ, cũng có thể như thế .”

“Sao lại có thể ?”

“Anh đã tìm người làm visa cho em , anh ta nói hôm nay có thể xong .”

Lại Văn gật đầu, “Vây em hôm nay sẽ không đi, ở nhà dọn dẹp một chút “

Tứ Phương nói, “Cũng không có cần thu dọn gì , em chỉ cần lấy mấy thứ quan trọng là được , quần áo cũng không cần đem theo , đi qua lại mua cái khác là được .”

Lại Văn gật đầu, quần áo của cô cũng không đáng giá, lại dùng trong thời gian dài như vậy , coi như là cũng vừa đủ , nhưng mà phải bắt Tứ Phương mua váy cho cô mới được .

Nói làm là muốn liền làm, cô lập tức muốn đứng lên đi thu dọn , Tứ Phương ôm lấy cô , “Gấp cái gì a, thời gian còn dài như vậy, em ngủ thêm một lát đi.”

Lại Văn xoa cánh tay anh ”Không ngủ nữa đâu ,em còn phải gọi điện thoại cho công ty nữa , cũng phải nói với bọn họ là em không đi làm nữa . “

Ngoan ngoan để Tứ Phương hôn một cái, anh mới buông tay ra.

31. Chương 31

Giữa trưa Tứ Phương nấu cơm, ăn cơm xong Tứ Phương cũng giúp cô dọn dẹp một chút, cũng không ngừng ở bên tai cô nói “Cái này không cần mang theo.” Lại Văn đưa tay lấy lại “Em muốn mang đi “, lập lại vài lần như vậy, lửa nhỏ bùng lớn, “Anh bỏ lại hết thế này là có ý gì , không cho em mang theo gì để dùng sao .”

Tứ Phương không để ý cơn tức của cô , thủng thẳng nói, “Anh chính là có ý này.”

Một chiếc dây ngực liền bị vắt lên trên đầu anh . Anh cầm lấy mũi gối , “Òa, thơm quá, cái này có thể mang nè ” nói xong còn hôn hôn vào đỉnh áo lót , Lại Văn nhìn hành động của anh, đỏ cả mặt.

Lúc này điện thoại trong nhà vang lên, Tứ Phương cầm cái dây ngực đi qua nhận điện thoại, anh chỉ alo một tiếng, về sau tất cả đều là tĩnh mịch trầm mặc.

Cúp điện thoại, anh ngồi xuống sofa, một câu cũng không nói. Lại Văn nhìn anh cảm thấy không thích hợp lắm, cô đi qua ngồi ở trước mặt anh hỏi nhỏ “Làm sao vậy? Có chuyện gì vậy ?”

Tứ Phương nhìn cô ”Visa không làm được, chúng ta bị hạn chế xuất cảnh .”

Lại Văn há hốc miệng , nửa ngày cũng nói không nên lời.

“Vì sao? Vì sao lại bị hạn chế xuất cảnh?”

Lại Văn nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được vì sao lại như vậy. Tứ Phương cho dù có tội cũng đã mãn hạn tù ? Mà bản thân cô cũng chỉ là nhân vật nhỏ nhỏ , lí lịch trong sạch , vì sao lại như vậy?

Đột nhiên trong đầu cô hiện lên ý nghĩ , “Có phải do anh của em làm hay không? Em cảm thấy làm ra việc này chỉ có anh của em mà thôi, anh của em là cảnh sát, chỉ có anh ấy mới có biện pháp hạn chế em xuất cảnh.”

Tứ Phương đã nghĩ đến khả năng này đầu tiên. Nếu là Lại Vũ ở sau lưng , hẳn khẳng định sẽ hy vọng anh rời khỏi, Lại Văn ở lại. Nhưng nếu là Trần Tự Huy , khả năng tính toán sẽ lớn hơn một chút. Nhưng cũng có khả năng hai người đó đều có tham dự.

Lại Văn lấy điện thoại gọi cho Lại Vũ, ngón tay bấm nút hơi run ,chuông vang lên thật lâu, điện thoại mới được thông . Lại Văn đi thẳng vào vấn đề:

“Chúng ta bị hạn chế xuất cảnh là do anh làm phải không ?”

Bên kia im lặng .

Lại Văn thét chói tai, “Anh nói cho em biết.”

Lại Vũ mở miệng nói chuyện , thanh âm trầm thấp, “Trong nước không phải rất tốt sao , cần gì phải xuất ngoại làm công dân hạng hai chứ.”

Lại Văn giận dữ nói "Đây là chuyện của em ,em tình nguyện làm công dân hạng hai, anh có quyền gì quản em chứ ? Anh không cảm thấy mình đã quản quá nhiều việc của em sao?"

"Anh là anh của em , anh vì sao không thể quản em chứ ?"

"Anh cũng biết anh là anh của em sao ?"

"Em là vì Hạ Tứ Phương mới xuất ngoại . "

"Không phải anh ấy em cũng sẽ xuất ngoại ."

"Em vì sao cứ muốn như vậy, càng khuyên em thì em càng không nghe lời, anh nói em một câu cũng không nghe, anh chẳng lẽ hại em sao? Em đi theo hấn đến chân trời góc biển có cái gì tốt chứ ?"

"Tốt hay xấu em sẽ tự định đoạt , không cần anh tới quan tâm."

Bên kia lại im lặng một lát "Em nghe lời đi , người đàn ông kia em không nên dính vào hấn , hấn nhất định sẽ hại em , cho dù hấn không hại em , thân phận của hấn cũng sẽ hại đến em mà thôi ."

"Em sẽ không rời anh ấy , cái thân nhỏ này của em chết khi nào cũng không quan hệ gì đến anh ." Lại Văn kích động rống lên .

Lúc này Tứ Phương luôn đứng ở một bên nghe cô nói chuyện, liền giắt lấy điện thoại trong tay cô nói, "Tôi là Hạ Tứ Phương, chúng ta nói chuyện."

Một lát sau, bên kia điện thoại nói ra một địa chỉ .

Tứ Phương nói một câu, "Tốt, tôi sẽ đến đúng giờ."

Lại Văn kéo anh lại hỏi, "Anh ấy muốn gì ? Anh cùng anh ấy nói gì vậy ?" Tứ Phương ôm chặt cô nói "Đừng lo lắng, bọn anh chỉ là gặp mặt nói chuyện thôi ."

Lại Văn lo lắng, " Gặp mặt ở đâu? An toàn không ? Vẫn nên là đừng đi ."

Tứ Phương thở dài một hơi, "Trốn tránh cũng không phải biện pháp, hay là cứ gặp nhau nói chuyện rồi lại tính ." Nếu Lại Văn không thể đi cùng anh, vậy thì anh tình nguyện đợi ở nơi này.

Chỗ Lại Vũ hẹn gặp anh là một quán trà. Tứ Phương đến có vẻ sớm, Lại Vũ vẫn còn chưa đến.

Qua nửa giờ sau , Lại Vũ mới đến đây . Khuôn mặt của anh ta không chút thay đổi ngồi vào đối diện Tứ Phương, không khách khí nói, "Chúng ta cũng không cần nói nhiều làm gì , đi thẳng vào vấn đề đi."

Tứ Phương đồng ý "Đương nhiên "

"Kỳ thật tôi căn bản không muốn gặp anh , nhưng có một số việc tôi không muốn để cho em tôi biết."

Tứ Phương gật đầu, có một số việc Lại Văn không biết sẽ tốt hơn , biết càng nhiều , cô ấy chỉ càng thêm lo lắng mà thôi .

"Lúc anh đi ra thì nên lập tức đi đi . Tôi nghĩ cha anh hấn đã có chuẩn bị."

"Tôi muốn đi cùng Lại Văn."

Lại Vũ trào phúng nhìn anh , " Sao không đi đi ?"

Tứ Phương cười cười, "Cha tôi không thực sự tin tưởng Lại Văn, cô ấy lại có người anh trai cảnh sát là anh ."

"Vì thế anh muốn lưu lại để nghĩ biện pháp ?"

"Đúng , tôi nhất định phải đi cùng với Lại Văn ."

Lại Vũ hừ lạnh một tiếng, "Anh không đi là chuyện của anh , đừng có hại em của tôi bị Trần Tự Huy hăm hại ."

"Vẫn là nguyên nhân kia , Lại Văn có người anh cảnh sát là anh , trong tình hình đó, Trần Tự Huy sẽ không động đến cô ấy ."

“Anh thật sự rất biết tình toán , nhưng dù sao Lại Văn cũng không có khả năng đi cùng anh .”

Tứ Phương nhìn hần “Anh muốn nói đến chuyện làm visa sao? Tôi nghĩ hần là anh cũng biết, đây mới chỉ là sự lựa chọn đầu tiên của tôi , nếu mà có thể xuất ngoại bình thường, tôi thực sự rất vui vẻ, bởi vì Lại Văn vẫn sạch sẽ , tôi hy vọng cô ấy vĩnh viễn sạch sẽ. Nhưng nếu thật sự không có biện pháp gì , chúng tôi chỉ có thể đi một đường khác.”

Lại Vũ nhìn anh ,hung dữ nói, “Vậy anh có thể thử coi , tôi sẽ không ngừng quan sát hai người , nếu có bất cứ dấu vết nào để lại , tôi lập tức sẽ báo cho hải quan . Tôi tình nguyện để Lại Văn ngồi tù, cũng sẽ không để cho nó xuất ngoại cùng anh .”

Tứ Phương sắc mặt u ám, “Anh vì sao nhất định phải làm như vậy, tôi cùng Lại Văn khẳng định sẽ không tách ra , anh làm như vậy chỉ có thể làm cô ấy càng thêm chán ghét anh mà thôi .”

“Nếu nó cùng anh xuất ngoại , tôi còn cái gì?” Lại Vũ nói vô cùng thê lương, một lát sau, anh còn nói, “Về phần anh, tôi không muốn ra tay, tôi cũng không hy vọng Lại Văn hận tôi, chờ đến khi anh bị Trần Tự Huy chém chết, tôi sẽ ở bên Lại Văn, anh yên tâm đi, chúng tôi sẽ sống hạnh phúc . Tôi cũng sẽ nhìn thật rõ để coi Trần Tự Huy xử lí anh như thế nào .”

Tứ Phương lạnh mặt, “Anh là anh trai của Lại Văn, vì sao vẫn luôn cố chấp như thế.”

Chỉ một tiếng, Lại Vũ đột nhiên kéo ghế đứng lên, hần cầm lấy cổ áo Tứ Phương, “Chúng tôi như thế nào không tới phiên người ,con mẹ nó lên tiếng, người con mẹ nó một người sắp chết, cũng không biết còn sống được mấy ngày đâu .” Hần ngồi xuống, trào phúng nhìn Tứ Phương, “Có tin tức nói, đã xác định Trương bí thư sẽ liên nhiệm (liên tục đảm nhận một chức vụ) , anh cứ chờ xem, quá một khoảng thời gian nữa tự khắc Trần Tự Huy sẽ đến xử lí anh .”

Tứ Phương ngồi ở chỗ kia, lẳng lặng , không nói gì.

“Nếu anh có thể đi một mình , tôi có thể giúp. Tôi có thể cắt đứt cơ sở ngầm của Trần Tự Huy, giúp cho anh thuận lợi rời bến.”

Tứ Phương cười cười, lắc đầu.

Lại Vũ cười lạnh, “Vậy để cho Lại Văn chờ nhật xác của người đi.”

Tứ Phương mở cửa , nhìn thấy Lại Văn vẫn ngồi yên ở trên sô pha, nhìn thấy anh trở về, cô vội vàng chạy tới, cầm lấy cánh tay của anh , “Thế nào? Tình huống thế nào?”

Tứ Phương vỗ vỗ đầu cô, không nói gì. Anh không muốn nói cho cô, hiện tại thật sự là trong giai đoạn nguy hiểm . Anh hôm nay sở dĩ đi gặp Lại Vũ, cũng là nghĩ muốn dò xét anh ta một chút, mà kết quả thật sự làm cho người ta thất vọng .

Lại Văn kéo Tứ Phương ngồi vào trên sô pha, cô đến phòng bếp nấu nước sôi, pha một ly sữa nóng cho anh, đem ly đặt lên trên bàn trà, rồi cô im lặng ngồi ở bên cạnh Tứ Phương.

“Không phải còn có một cách sao ?” Lại Văn quay đầu nhìn Tứ Phương.

Tứ Phương ngẩng đầu nhìn cô.

“Chúng ta nhập cư trái phép đi.” Lại Văn nói, cô thật ra không không hiểu mấy, nhưng khi xem tin tức thường xuyên có chuyện như vậy, chắc là có thể làm được . Hạ Hữu Quân cùng Vương thúc trong lúc ấy khẳng định cũng làm như vậy để có thể xuất ngoại .

Tứ Phương ở đây không an toàn, hiện tại lại đi không được , vậy phải làm sao bây giờ? Thật sự không được, chỉ có thể nhập cư trái phép .

Tứ Phương ôm cô, vỗ nhẹ lưng cô , giúp cô trấn an, “Như vậy không được .” Trên thực tế Tứ Phương đã có chuẩn bị, nhưng hiện tại không thể mang theo Lại Văn mạo hiểm . Nếu không thành công, anh thật sự không chịu nổi kết quả của nó .

Hai người ngồi trên sô pha đến tận trưa , không ai nói gì.

Đến chạng vạng, mặt trời chậm chạp lặn xuống, lúc trên trời chỉ còn một tia ánh chiều tà , Tứ Phương quay đầu nói với Lại Văn, “Chúng ta rời nơi này đi, đi đến một nơi khác tìm lấy một nơi có thể sống cả đời.”

Lại Văn nhìn anh , ánh mắt ướt sũng , “Như vậy có thể chứ?” Cô vẫn là lo lắng đến an toàn của anh , không xuất cảnh thật sự không bị sao chứ ?

“Có thể, chúng ta đổi thân phận, đổi tên, tìm một nơi hẻo lánh mà sống .”

Lại Văn gật đầu.

Tứ Phương ôm cô, trong lòng hơi yên ổn một chút.

Lại Văn hỏi Tứ Phương, “Chúng ta khi nào thì đi?”

Tứ Phương nói, “Lập tức đi.”

“Được , quần áo vừa vặn cũng đã dọn dẹp xong, sổ tiết kiệm em sẽ mang theo.”

Tứ Phương ẩn bày vai của cô xuống ”Em cũng không cần mang cái gì, quần áo đợi khi chúng ta yên ổn lại có thể mua , sổ tiết kiệm cũng không cần mang, chỉ cần để ở đây thôi , họ có thể dựa vào sổ tài khoản mà biết chúng ta ở đâu .”

“Vậy ngày mai em lấy ra ?”

“Không được, bây giờ mà rút tiền cũng sẽ gây chú ý cho người khác .”

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Tứ Phương không trả lời cô , anh kéo cô đi vào phòng của Tiểu Vũ trước kia , từ tủ quần áo lấy ra một cái túi du lịch lớn , mở ra, bên trong là một đồng tiền mặt “Dùng tiền mặt này ” Tứ Phương nói.

Tứ Phương kéo Lại Văn còn đang ngây ngốc đi vào phòng ngủ, ẩn cô xuống giường, “Hiện tại em nên ngủ một chút, rạng sáng mai chúng ta xuất phát.”

32. Chương 32

Rạng sáng hai giờ, Tứ Phương cùng Lại Văn từ một góc hẻo lánh men theo mặt tường ra đến tiểu khu, hai người đi thẳng đến nhà ga, tùy tiện chọn hai vé tàu đi về phía nam , mua vé lên xe. Đến sáng sớm, hai người đi xuống một nhà ga nhỏ , lại lập tức lên một chuyến tàu hướng xuống phía nam.

Trải qua mười mấy giờ , bọn họ đã đến một trấn nhỏ xa lạ.

Đây là một thị trấn nhỏ nằm ở phía tây nam, lưu lại dấu vết của một khu công nghiệp đã từng tồn tại trước kia. Hiện tại vẫn còn mấy cái nhà xưởng sản nghiệp truyền thống như cũ, nhiều người ở thị trấn nhỏ sở này là công nhân trong nhà xưởng, cuộc sống con người ở đây rất đơn giản, an nhàn hiền hòa.

Đi ra ngoài nhà ga, bên ngoài đã là trời đêm như mực. Tứ Phương kéo tay Lại Văn “Chúng ta không thể ở trong khách sạn, nên tìm một chỗ có thể ở là được .” Vào khách sạn ở khẳng định sẽ phải cần chứng minh thư.

Lại Văn nắm lại tay Tứ Phương “Không sao, thời tiết mùa hè rất nóng, ở bên ngoài cũng rất mát mẻ.”

Đã mười hai giờ tối, nhưng vì là mùa hè nên mọi người đều có vẻ ngủ trễ, có một số cửa hàng còn mở cửa, Tứ Phương kéo Lại Văn, tìm một quán mì sợi , đi vào gọi lấy hai chén mì sợi.

Có thể người nơi này ưa ăn cay đi, mì được bùng lên, bên trong cho thật nhiều hạt tiêu, tiêu nồng khiến Lại Văn không khỏi hắt xì mấy cái , cô là người vùng biển, không ăn được hạt tiêu.

Tứ Phương hướng ông chủ nói, “Xin hỏi có thể làm thêm một bát mì nữa không ? Không cần bỏ hạt tiêu.”

Ông chủ là một gã trung niên gầy thấp bé, tính tình rất nóng ”Muốn ăn hay không ăn , đã trễ thế này, tôi muốn đóng cửa .”

Tứ Phương nhìn hai bát mỳ sợi trước mặt, “Vây cho tôi một ly nước sôi đi.”

Ông chủ không kiên nhẫn mang một ly nước sôi đặt lên trên bàn . Tứ Phương dùng chiếc đũa vớt mấy sợi mỳ, nhặt hết hạt tiêu trên mặt, bỏ lại vào trong bát nước , sau đó bỏ vào bên trong ly nước lọc kia, để đến trước mặt Lại Văn, “Chịu khó ăn một chút.”

Lại Văn cũng học bộ dáng của anh, đem mỳ sợi bỏ vào bên trong ly nước lọc, cầm lấy bát mì đặt ở giữa “Cùng nhau ăn.”

Ăn xong bát mì mà không còn mùi vị gì là mỳ sợi cả, Tứ Phương kéo Lại Văn đi ra mặt quán . Bên ngoài , ven đường còn nhóm có một ông cụ , bà cụ phe phẩy quạt hương bồ (quạt làm bằng lá cây hương bồ) ngồi hóng mát. Đi qua công viên, Lại Văn nhìn thấy có mấy cái bàn , còn có mấy cái ghế dựa . Cô kéo tay áo Tứ Phương, “Chúng ta ở trong này qua đêm đi, cũng mát mẻ.”

Tứ Phương nhìn nhìn, rồi kéo Lại Văn đi vào công viên. Anh vốn muốn tìm một chỗ mở thâu đêm nào đó nghỉ một đêm, nhưng thị trấn nhỏ này cũng thật giản dị quá đi , không thấy có một chỗ nào mở thâu đêm có thể cho họ qua đêm.

Tứ Phương cùng Lại Văn ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, Lại Văn ôm lấy cánh tay của anh , đầu dựa vào bờ vai anh . Tứ Phương sờ sờ đầu cô “Em ngủ một chút đi, em mệt mỏi rồi .”

Lại Văn lắc đầu, nhưng lại thật sự mệt mỏi, nhện không được nhắm mắt lại.

Một lát sau, Tứ Phương nhìn thấy cô đang ngủ, đem cô ôm lấy đầu đặt lên chân của anh . Mà chính anh thì cầm lấy túi du lịch bên cạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng đêm mênh mang.

Lại Văn đi theo Tứ Phương ở công viên ngủ được 3 đêm , có một ngày buổi tối bọn họ còn bị một tên côn đồ quấy rầy, bị Tứ Phương đuổi đi. Thẳng đến khi bọn họ nhận được một túi văn kiện chính xác , bọn họ mới không còn phải ngủ ở công viên nữa .

Tứ Phương đến tủ đồ trong một siêu thị nhỏ lấy túi văn kiện chứa giấy chứng nhận mới ,anh lấy nhìn kỹ lần nữa , sau đó lấy một cái ba lô đựng quần áo màu đen để vào đó .

Lại Văn sau đó mới thấy được giấy chứng nhận thân phận mới của bọn họ , hiện tại hai người một người tên là Trương Huy, một người tên là Vương Doanh, hai cái tên thật phổ biến , có thể lẫn lộn trong biển người mờ mịt .

Sau khi lấy được giấy chứng nhận mới , bọn họ đến khách sạn, tắm rửa thật sạch sẽ , thoải mái đi ngủ.

Sau đó Tứ Phương liền thuê mua phòng ở , nơi này dân từ vùng khác đến không nhiều lắm, công nhân nhà xưởng bình thường đều có nhà ở phúc lợi, cho nên phòng ở để mua rất ít , chỉ có ba khu nhỏ có ủa đất để ở , hơn nữa đa số đều có tuổi thọ trên hai năm . Tứ Phương so sánh chất lượng sống ở ba khu , sau đó ở bên cạnh thị trấn mua một chỗ ở , phòng ở có ba phòng chính , phòng ở trên đỉnh tầng, ánh sáng đầy đủ , tầm nhìn trông trải.

Phòng ở này đã được xây hơn ba năm , bên trong đã được trang trí lại , toàn bộ các khoảng cũng chỉ hơn ba mươi vạn. Lại Văn không khỏi cảm thán, phòng ở nơi này chênh lệch quá lớn, hơn ba mươi vạn ở Vĩnh Châu chỉ có thể mua một cái phòng bếp.

Còn lại vài ngày chính là mua đồ , mua thêm một ít vật dụng ở trong nhà , đồ điện, giường ngủ , áo quần

Có một lần Lại Văn đối với mấy loại hoa văn cảm thấy rất có hứng thú ,cô muốn đem rèm cửa sổ, bộ sofa, ..đều mua thành các loại hoa văn khác nhau , như vậy có vẻ có phong cách nông thôn , đúng rồi, còn có giường ngủ , Lại Văn cũng muốn trang trí hoa văn linh tinh , bởi vì cô từng nghe nói giường ngủ nếu trang trí hoa văn, đàn ông sẽ rất nghe lời phụ nữ. Cô muốn đến hỏi Tứ Phương, Tứ Phương chỉ liếc cô một cái, ” Nếu lúc đó làm em ở phía trên chứ ? Anh đồng ý, anh sẽ nghe lời em , nhưng mà vẫn là không nên bày ra làm gì .” Giường ngủ tốt nhất không cần màu sắc rực rỡ , cái khác Tứ Phương không sao cả.

Cuối cùng Lại Văn vẫn đành từ bỏ , mấy đồ trang trí vẫn là lấy màu sắc đơn giản làm chủ đạo , dù sao cũng tương đối dễ nhìn .

Ban công bên ngoài rất lớn, Lại Văn biết Tứ Phương thích đùa chăm sóc hoa cỏ , bọn họ cùng nhau đi đến cửa hàng mua đủ loại bồn hoa cỏ, lại mua rất nhiều chậu hoa to nhỏ khác nhau , lại mua thêm đủ loại hạt giống , Tứ Phương có thể trồng một số cây mà anh ấy thích .

Tứ Phương tìm người giúp đem một nửa ban công ngăn cách bằng loại kính thủy tinh trong suốt, phía trong để một chiếc ghế nằm cùng một cái giường trúc nhỏ , buổi tối bọn họ có thể cùng nhau ngắm sao, bầu trời mênh mông thoáng đãng , xa xa là tiếng ếch kêu, đom đóm chọt lóe chọt tắt , hết thảy mọi thứ đều bình yên như vậy .

Tiểu khu này cho tới bây giờ chỉ bán ra ngoài sáu phòng, hộ gia đình không nhiều, lại ở bên cạnh thị trấn , cho nên cuộc sống nơi tiểu khu này đều rất sạch sẽ lại im lặng .

Buổi sáng mỗi ngày, Lại Văn đều cùng Tứ Phương tản bộ đi mua đồ ăn. Trong tiểu khu cũng có một chợ rau nhỏ, nhưng rau dưa ở đây cũng không phải tươi tốt lắm , Lại Văn càng thích đi mua ở bên ngoài. Ra khỏi tiểu khu, lại đi thêm một đoạn có thể đến một thôn nhỏ bên cạnh bờ sông . Buổi sáng mỗi ngày, bên cạnh bờ sông nhỏ này đều có rất nhiều nông dân đem rau dưa ra bán , sau đó lại có một số người lại đem số rau dưa đó đến bán ở trong thị trấn.

Lại Văn đi dọc theo bờ sông, muốn xem xem hôm nay có loại rau dưa gì , nếu trúng loại cô muốn mua, cô sẽ mua giùm họ một ít .

Mấy người nông dân đối vợ chồng son này đã rất quen thuộc . Một bà trung niên cùng con gái nhìn thấy bọn họ tay trong tay đi tới đây, hướng bọn họ chào hỏi, “Lại đây mua đồ ăn ?”

Lại Văn cười nhìn bà ấy gật đầu, đi tới nhìn qua cái sọt của bà .

Người phụ nữ trung niên một bên cầm dao cắt rau , một bên cùng Lại Văn nói chuyện ”Thật hâm mộ cô quá , mỗi ngày đều tay cầm tay đến đây mua đồ ăn, người đàn ông này cũng thật tuấn tú, không giống cái loại ma quỷ ở nhà của tôi , mỗi ngày chỉ biết uống rượu, tôi mỗi ngày đi sớm về tối bán đồ ăn cũng không đủ cho hắn uống rượu .”

Lại Văn cười cười, không nói gì, mỗi ngày bà ấy đều phải oán giận vài câu, cô nghe đã thành thói quen . Cô chọn hai cân rau xanh, Tứ Phương đi đến thanh toán tiền. Nhìn thấy bác trai bên kia trong sọt có rất nhiều dưa chuột , cà chua tươi ngon , Lại Văn cũng đi qua mua thêm vài cân .

Mua xong đồ ăn, Lại Văn cùng Tứ Phương đi men theo bờ sông, đi lên đường lớn . Lúc này nhìn thấy một cậu bé khoảng ba bốn tuổi đứng đứng ở bên đường hết nhìn đông tới nhìn tây, một đôi mắt to tròn , lưng tròn nước, gần như muốn khóc.

Lại Văn đi qua vuốt đầu nó , “Cậu bạn nhỏ , nhanh trở về đi , không nên đứng ở bên đường , rất nguy hiểm.”

Cậu bé ngẩng đầu lên tội nghiệp nói, “Con không tìm thấy mẹ .”

Lại Văn ngồi xổm xuống hỏi “Nhà con ở đâu? Cô đưa con về.”

Cậu bạn nhỏ nhanh chóng nói, “Mẹ gọi là Hà Toa Toa, ba ba gọi là Vương Bằng, điện thoại của ba ba là 1356215XXXX, nhà của con ở đường 5 khu số 2 phòng 501.” Lại Văn nhìn cậu bạn nhỏ đáng yêu này, xem ra là cha mẹ đã dạy rất tốt ,nói rất rõ ràng.

Đúng lúc này, một người phụ nữ còn trẻ tuổi từ xa xa gọi tới, “Tiểu Hổ, con sao lại chạy đến đây, cả ngày chỉ biết chạy loạn, mẹ mua chút đồ ăn, vừa quay đầu lại con đã bỏ chạy không thấy đâu rồi ...”

Người phụ nữ kia nhanh chóng chạy tới, cậu bé nhìn thấy mẹ, khóc chạy đến bên người cô , gọi , “Mẹ, mẹ...”

Người phụ nữ ôm lấy con mình , lại nhìn cậu răn dạy một phen, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Lại Văn.”Cám ơn hai người , con tôi chỉ thích chạy loạn .”

Lại Văn cười cười, “Con nít đều rất hoạt bát thôi mà .” Nhìn cậu bé đã tìm được mẹ, cô kéo tay Tứ Phương ,chuẩn bị về nhà .

Lúc này người phụ nữ nhìn cô nói, “Hai người là đôi vợ chồng mới đến ?”

Lại Văn nghi hoặc nhìn cô . Người phụ nữ kia nói, “Chúng ta ở dưới lầu nhà hai người , thường xuyên nhìn thấy hai người đi ra mua đồ ăn.”

Lại Văn gật đầu, “Ồ, như vậy a, ngại quá chúng tôi lại không chú ý lắm .”

Lại Văn kéo cánh tay Tứ Phương, nhìn cô vẫy vẫy tay, “Chúng tôi đi về trước , hẹn gặp lại .”

Người phụ nữ ôm con, cũng nhìn cô nói một tiếng hẹn gặp lại .

Chuyện này Lại Văn không để ở trong lòng, nhưng đến buổi tối, Lại Văn nhìn thấy tối rồi, đang chuẩn bị đi làm cơm, lúc này chuông cửa vang .

Tứ Phương ở phòng khách, anh đi ra mở cửa, hóa ra là người phụ nữ gặp buổi sáng nay , Tứ Phương hơi hơi nhú mồm ,người phụ nữ nhìn thấy anh mở cửa, vội vàng nói, “Chuyện hồi sáng này thật sự là muốn cảm ơn hai người , tôi nghĩ...”

Cô nói còn chưa nói xong, Tứ Phương đã muốn xoay người , anh hướng tới phòng bếp kêu Lại Văn, “Lại đây một chút.”

Lại Văn đi tới, cũng thấy được người phụ nữ ở bên ngoài . Người phụ nữ cười nói, “Hôm nay ,chuyện hồi sáng thực cảm ơn hai người rất nhiều , chúng ta là hàng xóm, ở cũng gần như vậy, quan hệ hẳn là càng gần mới đúng , tôi muốn mời hai người buổi tối tới nhà của tôi ăn cơm.”

Lại Văn nhìn thoáng qua Tứ Phương, mặt anh vẫn không chút thay đổi.”Không cần đâu , buổi sáng chúng tôi cũng không giúp được cái gì, trăm ngàn không cần khách khí .”

“Như thế nào là khách khí như vậy chứ , tục ngữ nói bà con xa không bằng láng giềng gần, hiện tại mọi người cũng ở lầu trên lầu dưới, về sau còn cần giúp đỡ lẫn nhau mà , hiện tại mời hai người ăn một bữa cơm cũng không có gì a “

Tứ Phương đã không muốn ở lại nghe hai người nói chuyện , trực tiếp đi vào phòng bếp rửa rau .

Người phụ nữ còn khuyên thêm ”Cô nói coi hai nhà chúng ta có thể làm hàng xóm, cũng là duyên phận đúng hay không, về sau lúc cần giúp đỡ lẫn nhau cũng sẽ rất nhiều , hai người trăm ngàn không cần khách khí, cơm đã nấu xong hết rồi , chồng tôi hôm nay cũng đã về , ở dưới nhà chờ hai người đấy , hai người trăm ngàn lần không nên ghét bỏ nha, đến nhà tôi ngồi chơi đi.”

Bị nói đến thế này , nếu lại cự tuyệt thì có vẻ hơi ngượng ngùng , huống chi, ở như vậy gần , cũng nên phải qua lại giao tình một chút , chỉ suốt ngày co co ở trong nhà , không chừng lại có người nói nhảm . Lại Văn ngẫm lại, vẫn là đi qua ngồi một chút .

Lại Văn cười cùng người phụ nữ kia nói, “Tốt thôi , chị đi về trước, chúng tôi lập tức sẽ đi xuống.”

Người phụ nữ gật gật đầu, đi về trước .

33. Chương 33

Lại Văn đóng cửa, đi vào phòng bếp, cùng Tứ Phương nói một chút , Tứ Phương trầm mặc một lúc ”Vậy được rồi” anh nói.

Xuống dưới lầu, người phụ nữ kia mở cửa , Lại Văn nhớ rõ buổi sáng cậu bé có nói qua , cô ấy gọi là Hà Toa Toa. Lại Văn từ trong tay Tứ Phương lấy một túi nhựa đưa cho Hà Toa Toa, “Đây là mấy quả táo ngày hôm qua mua ở chợ ,mọi người nếm thử xem, rất ngọt .”

Hà Toa Toa vội vàng nhận lấy , rồi để cho bọn họ vào nhà. Đồ ăn đều đã dọn xong , một người đàn ông ở trong phòng bếp đang đổ mồ hôi như mưa xào rau. Hà Toa Toa chỉ vào người đàn ông trong phòng bếp

cùng Lại Văn nói, “Đó là chồng tôi Vương Bằng, đi làm ở nhà máy .” Dẫn Lại Văn cùng Tứ Phương ngồi xuống bàn ăn, “Cơm đều do chồng tôi làm , tôi không biết nấu ăn.”

Hà Toa Toa hướng chồng cô ấy gọi , “Khách đều đã đến rồi , còn không ra nhìn , một chút ánh mắt đều không có.”

Chồng cô ấy vội vàng từ phòng bếp đi ra, chùi mồ hôi trên trán, có chút ngượng ngùng nhìn Lại Văn cùng Tứ Phương “Còn, còn một món ăn, lập tức là xong .” Sau đó lại vội vàng tiến vào phòng bếp. Hắn là một người đàn ông có diện mạo bình thường, là một người đàn ông có vẻ gầy , nhìn qua là một người ôn hòa .

Hà Toa Toa trừng mắt liếc chồng cô ấy mắt một cái, xoay người lại tủm tỉm cười hỏi Lại Văn, “Hai người muốn uống gì?”

Lại Văn nói, “Uống cái gì cũng được .”

Hà Toa Toa không thuận theo, “Như thế nào có thể tùy tiện được , tôi đi pha chén trà cho hai người, trà xanh của bố tôi , uống rất được .”

Trên bàn cơm, Hà Toa Toa cũng phi thường nhiệt tình, cô không ngừng khuyên Lại Văn ăn cái này, ăn cái kia, trong chốc lát gấp cho cô bao nhiêu là đồ ăn. Lại Văn cảm thấy rất ngượng ngùng, trong bát đã chất cao như núi . Cô cũng hết sức đem đồ ăn hết, dù sao người ta nhiệt tình như vậy, cô cũng ngượng ngùng không dám để thừa .

Bọn họ đều đã ăn xong , mà trong bát Lại Văn còn rất nhiều , cô kỳ thật đã ăn no , nhưng mà trong bát còn nhiều như vậy, hay là cô gắng ăn thêm .

Tứ Phương đem một ly nước sôi để tới trước mặt Lại Văn, thấp giọng nói, “Đừng ăn.”

Lại Văn đem nước sôi để ở một bên, tiếp tục ăn.

Lúc này Tứ Phương từ trong tay cô giật lấy bát cơm, đem đồ ăn cùng cơm ăn hết , chỉ một lát liền đem đồ ăn ăn sạch sẽ.

Hà Toa Toa nhìn Tứ Phương, cùng Lại Văn nói, “Chồng cô thật biết săn sóc a.”

Lại Văn ngượng ngùng, “Chồng cô cũng rất tốt , đồ ăn hôm nay ngon lắm .”

Hà Toa Toa liếc mắt nhìn vương bằng đang vui đầu ăn cơm một cái , “Hắn, hắn làm sao có thể cùng chồng cô so sánh được chứ , mỗi ngày chả khác gì hũ nút (ví với những lời nói hay việc làm rất khó hiểu, khó đoán, làm người ta phát bực)———.”

Lại Văn không biết nói như thế nào , “Vương đại ca rất tốt , lại ôn hòa như vậy .”

Hà Toa Toa hừ lạnh một tiếng, “Hiền lành thì có ích lợi gì? Ở bên ngoài lão toàn bị người khác khi dễ. Ở nhà máy ngay cả phòng ở được phúc lợi cũng chưa được phân đến, phòng này cũng là do gia đình tôi cho tiền mà có .”

Lại Văn nghe cô ấy nói chuyện trong nhà từ truyện này đến truyện khác , nhất thời cũng không biết nói cái gì , chỉ có thể trầm mặc.

Hà Toa Toa cũng hiểu được mình nói nhiều , cô chuyển hướng đề tài, “Hai người đến đã lâu , vì sao cũng không thấy các người đi ra ngoài đi làm ? Các người đang công tác ở đâu ?”

Lại Văn nhất thời có chút giật mình, cô không nghĩ tới có người chú ý đến bọn họ. Cô thoáng nghĩ nghĩ mới nói, “Chúng tôi buôn bán nhỏ , lúc trước việc làm ăn không tốt nên dừng lại , qua đoạn thời gian rồi nói sau.”

Hà Toa Toa vội vàng nói, “Như vậy a, về sau có còn muốn buôn bán thì chia sẻ với chúng tôi một chút .”

Lại Văn nói, “Đó là đương nhiên .”

Cơm nước xong lại hàn huyên một lát, Tứ Phương kéo Lại Văn đứng lên, nói phải về nhà .

Lại Văn chào Hà Toa Toa cùng Vương Bằng ,sau đó đi theo Tứ Phương lên lầu về nhà.

Về đến nhà, Lại Văn đi vào bếp mở tủ lạnh tìm sữa lạnh uống, Tứ Phương đi theo sau cô, ôm thắt lưng cô , “Em vừa nói gì cơ , nấu cơm ngon, lại hiền lành, ôn hòa , anh nấu cơm không thể ăn sao? Anh không hiền lành , dịu dàng sao?”

Lại Văn uống sữa, thiếu chút nữa muốn cười sặc cả lên , tùy tiện nói , này cũng muốn so đo?

Tứ Phương thấy Lại Văn không để ý đến mình, đem mấy sợi râu lún phún mới lên cà vào khuôn mặt cô , “Sao ? Em nói thật ra nào ?”

Lại Văn uống sữa xong , đóng tủ lạnh , đi đến ban công thu quần áo, Tứ Phương vẫn như cũ ôm lấy eo cô , theo cô đến ban công, anh dùng hạ thân mình đâm đâm vào đỉnh mông Lại Văn, “Sao? Nói a?”

Lại Văn quay đầu nhìn anh “Anh làm sao lại đâm em a.”

Tứ Phương nhìn cô, hạ thân càng dùng sức đâm đâm “Em nói a, nói anh sẽ không đâm nữa .”

Lại Văn xoay người lại, ôm lấy anh , “Bảo bối, anh là người đàn ông tốt nhất tốt nhất trên thế giới này, anh biết nấu ăn , anh lại dịu dàng hiền lành , không có người nào so với được với anh .”

Tứ Phương ôm cô nửa ngày không nhúc nhích, đây là lời nói thật hay vẫn là lưỡi trêu chọc anh a? Anh đại khái cũng biết bản thân thật thà hiền lành mà.

Hà Toa Toa ngày đó hỏi bọn họ vì sao không đi làm, tuy rằng là vô tình , nhưng Lại Văn lại đặt ở trong lòng. Ở trong mắt người bên ngoài, hai người còn trẻ tuổi lại không đi làm, mỗi ngày đều ở nhà, có thể là có chút kỳ quái.

Lại Văn hỏi Tứ Phương, “Chúng ta có nên buôn bán cái gì đó hay không?”

Tứ Phương không nói gì. Lại Văn lại nói tiếp ”Nếu chúng ta mỗi ngày đều ở không như vậy , ở trong mắt người khác có lẽ có chút là lạ .”

Tứ Phương biết sẽ như vậy, nhưng nếu đi ra ngoài làm việc sẽ càng ngày càng phải cùng nhiều người giao tiếp, hiện tại ở trong giai đoạn này , không thể nói không có nguy hiểm. Nhưng thời gian tránh né mãi như vậy , cũng sẽ có khả năng nhiều người nói ra nói vào .

“Em có kế hoạch gì sao?” Tứ Phương hỏi.

“Chúng ta mở cửa hàng bán hoa được không?” Lại Văn ôm cánh tay của anh nói, “Chúng ta cũng không cần phải trồng nhiều hoa đặt mua hoa là được . Sau đó ở bên ngoài thuê mặt tiền cửa hàng, mở cửa hàng bán hoa, chuyên môn bán hoa thôi , hoa hoa thảo thảo a, anh nói sao ?”

Tứ Phương nghĩ nghĩ, như vậy cũng tốt, “Nhưng anh có yêu cầu, em không được xuất đầu lộ diện, chúng ta thuê một người làm , để cho cô ấy ở trong cửa hàng chúng ta thì ở trong nhà dưỡng hoa, tính toán sổ sách linh tinh .”

Lại Văn cười gật đầu, “Không thành vấn đề” chỉ cần mặt ngoài giống như làm việc là được , cô cũng không nghĩ phải làm một cái gì.

“Còn có một chút, có bị lỗ em cũng không được buồn đấy .” Tứ Phương bổ sung.

“Được rồi được rồi, em biết .” Lại Văn ồn ào, làm như buôn bán là lỗ rồi ý , nhưng mà cô thật sự chưa buôn bán bao giờ .

Kế hoạch rất tốt , bọn họ bắt đầu tìm mặt tiền cửa hàng , tìm một thời gian, ở bên cạnh nhà máy tìm một mặt tiền cửa hàng không lớn không nhỏ. Nơi này công nhân ở có vẻ dày đặc, lượng người đi lại rất lớn .

Tìm được cửa hàng rồi bắt đầu đến việc trang trí , cửa hàng được trang trí đơn giản mà lịch sự tao nhã. Lại tìm một cô gái , mười tám chín tuổi xuất thân ở nông thôn , sau khi học xong trung học thì không đi học nữa , ở nhà hai năm làm việc nhà nông, cha mẹ ngại cô bé còn nhỏ , nên để cô ra ngoài làm bảo mẫu.

Lại Văn ở bên nhà chính tìm thấy cô , lên hỏi cô không làm bảo mẫu đến cửa hàng để làm được không, cô gái đương nhiên là đồng ý. Có thể làm cái khác đương nhiên rất tốt , làm bảo mẫu thì vì thị trấn quá nhỏ, cũng không tìm thấy được công việc nào .

Chuẩn bị xong hết tất cả , Tứ Phương muốn đi mua một chiếc xe tải nhỏ , phía trước có thể ngồi hai người, phía sau có thể chở hoa . Khi nhân viên giao hoa đến , lại hỗ trợ cho cô bé ghi nhớ giá tiền, có chuyện gì thì nhắn lại , cửa hàng bán hoa rất cực thì khai trường .

Kỳ thật cửa hàng bán hoa cũng rất đơn giản, từng giá cả đều đã cố định, cô bé này cũng rất nghe lời, cho nên cửa hàng bán hoa mở một thời gian, cơ bản cũng không có chuyện gì xảy ra , hết thấy đều rất thuận lợi.

Hôm nay Chủ nhật, Lại Văn nói sau khi mở tiệm việc làm ăn thật thuận lợi, buổi tối liền kêu cô bé ăn bữa cơm, là một cửa hàng ăn gần bên cạnh quán hoa . Chạng vạng Tứ Phương lấy xe tai chở Lại Văn , trên đường di động Tứ Phương vang lên hai tiếng, là thanh âm tin nhắn. Lại Văn nhàm chán không việc gì làm , cô cầm lấy di động Tứ Phương nhìn qua xem là cái tin nhắn nhàm chán gì, bởi vì Tứ Phương rất ít khi có tin nhắn từ người khác ,anh trước kia cũng chỉ cùng Lại Văn nhắn tin quan lại , trừ lần đó ra, anh cũng không gửi tin nhắn.

Lúc Lại Văn mở tin nhắn trong di động của Tứ Phương ra , thiếu chút nữa bị chọc giận đến choáng váng. Ngay cả vừa mới nhắn đến lần thứ nhất, tin nhắn thứ hai đã ngay lập tức được gửi đến , nội dung phân biệt là:

__Các người hạnh phúc không ? Dù sao tôi cũng không hạnh phúc, ngày đó nhìn thấy anh , thật là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), anh đối với tôi có cảm giác không?

__Thật sự rất nhớ anh , nửa đêm tỉnh lại, nhìn thấy người nằm bên cạnh là người mình không thương , thật sự rất đau đớn , tôi thật sự rất thích anh , không biết có thể được anh đáp lại hay không ?

__Vì sao không để ý tới tôi , tôi thật sự rất thích anh, chúng ta có thể gặp nhau một chút không ?

Tổng cộng ba tin nhắn , hai cái một cái là rạng sáng nay, một cái là tin nhắn đầu tiên , cái tin nhắn cuối cùng là mới nhắn vừa rồi .

Lại Văn mở mắt thật to , trong lòng lửa đã bốc lên đầu . Người phụ nữ này là ai a? Như thế nào lại không biết xấu hổ như vậy, câu dẫn đàn ông đã có vợ .

Tứ Phương quay đầu nhìn bộ dáng là lạ của cô hỏi , “Sao vậy ?”

Lửa nhỏ bùng lớn, cô quay đầu trừng mắt thét chói tai, “Dừng xe.”

Tứ Phương nghi ngờ đem xe dừng lại ở ven đường, Lại Văn xích tới bắt lấy cánh tay của anh rồi cắn, lực còn không nhỏ .

Tứ Phương chịu đựng cánh tay đau “Em làm sao? Có chuyện gì vậy ?”

Lại Văn miệng cắn đến đau, một mạch đem cánh tay anh dứt ra, nước mắt rơi xuống . Trong mắt lại còn thêm phần nộ nhìn anh .

Tứ Phương muốn tới ôm cô , bị cô đẩy ra, anh nắm lấy mặt cô ”Em rốt cuộc có chuyện gì ?”

Lại Văn khóc kêu, “Anh xem di động của anh đi .”

Tứ Phương vội vàng cầm lấy di động xem, nhưng mà xem cái gì chứ ?

“Xem tin nhắn” Lại Văn lại rống.

“Được, được, nhìn coi nào ” Tứ Phương vội vàng nói, anh cả đời chưa bao giờ xem tin nhắn . Anh chưa bao giờ gửi , cũng chưa bao giờ xem.

Khi anh mở tin nhắn ra , ba tin nhắn xuất hiện làm cho anh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, đây là cái gì a? Ai a?

Anh bỏ lại di động, ôm cổ Lại Văn, “Bảo bối, em đừng nóng giận , cũng không biết là người nào bệnh thần kinh tóc bay rồi . Đừng nóng giận được không” lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của cô ôm lấy , hôn, “Bảo bối, nghe lời, đừng nóng giận , sao lại để ý một người xa lạ chứ ?”

Lại Văn nghẹn ngào than thở một câu, “Đều trách anh .”

Tứ Phương hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô "Là anh, đều trách anh ." Rõ ràng cũng không phải là anh sai a, ai gửi a, bệnh thần kinh, Tứ Phương thăm mắng.

Lại Văn nâng khuôn mặt còn tràn đầy nước mắt lên, nhẹ giọng hỏi "Anh biết là ai sao?"

Tứ Phương còn thật không biết, "Bảo bối, anh thật sự không biết là ai, khẳng định là người nào đó bệnh thần kinh tái phát rồi, anh lập tức đem sổ này liệt vào sổ đen." Nhìn Lại Văn khóc cả khuôn mặt đỏ bừng, Tứ Phương đau lòng muốn chết.

Lại Văn lấy quá điện thoại của anh "Không được, em còn phải nhìn xem."

Hừ, cô muốn nhìn về sau cô ta còn có thể gửi cái gì.

Tứ Phương ôm cô, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, không ngừng dỗ, Lại Văn rốt cục lau hết nước mắt.

Buổi tối thời điểm ăn lẩu, Lại Văn nhìn đến cái gì cũng đều không vừa mắt, trong chốc lát ngại này, trong chốc lát ngại cái kia. Tứ Phương cũng theo cô, còn không thì ở bên cạnh giúp cô hát đệm.

Trong chốc lát Lại Văn lại buông chiếc đũa, không ăn . Tứ Phương hỏi cô làm sao vậy, cô yếu ớt nói, "Em đau răng , thịt trên cánh tay anh sao lại cứng như vậy, em cắn mà đau cả răng ."

Tứ Phương ôm cô "Kia bảo bối em muốn ăn cái gì? Anh giúp em ăn nhé ."

Lại Văn véo vào phần thịt trên lưng anh , "Ghê chết đi được "

Tứ Phương ôm cô dán nàng lỗ tai nói, "Đừng véo, lại véo liền cứng rắn ."

Lại Văn ngượng ngùng đẩy anh ra .

Cô bé ngồi đối diện trọn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ cãi nhau âm ỉ, đồ ăn cũng chưa ăn mấy miếng .

Lại Văn bị cô nhỏ nhìn đến ngượng ngùng , đỏ mặt nói, "Em không cần hiểu lầm, chúng ta bình thường không như vậy ." Nói xong chợt dạ phải chết.

34. Chương 34

Ăn xong lẩu về nhà, thời điểm lên lầu, vừa vặn gặp được Hà Toa Toa ôm con xuống lầu, Lại Văn nhìn cô chào , lúc tiếp tục đi lên , ma xui quỷ khiến thế nào Lại Văn lại quay đầu nhìn thoáng qua, vừa vặn nhìn thấy Hà Toa Toa nhìn theo bóng dáng Tứ Phương.

Đăng.. đăng... đăng ... đi lên lầu, vừa vào cửa, Lại Văn cũng không đổi giày , trực tiếp đi vào ngôi xuống sofa. Trong lòng tức giận a, cảm tình cùng với người phụ nữ nhiệt tình , lại mơ ước người đàn ông của mình đều bay mất ,trong lòng chỉ có tức giận .

Tứ Phương thở dài, cầm dép lê ngồi xổm xuống ở trước mặt cô , cởi giày của cô xong lại giúp cô thay dép lê, lại đem giày của cô để vào tủ giày .

Lại Văn không nói chuyện, hấp tấp tiến vào phòng ngủ, oành một tiếng đóng lại cửa phòng ngủ. Cô cũng không biết là tức cái gì, giống như là trân bảo của chính mình bị người khác mơ ước cướp lấy , rất không thoải mái.

Tứ Phương gõ cửa, "Bảo bối, không phải nói không giận sao, như thế nào lại khổ sở nữa rồi ?"

"Anh bảo đó chỉ là trò đùa dai của một người bệnh thần kinh sao ."

"Em cũng biết anh cũng không xem tin nhắn . Về sau cũng không xem."

"Bảo bối, đừng tức giận được không, em tức giận anh thật sự rất khổ sở."

Lại Văn đột nhiên đem cửa mở ra, từ trên giường lấy gối cùng chăn đưa cho Tứ Phương, "Anh hôm nay ngủ sofa."

Tứ Phương nhìn cô , mặt đều đen, bọn họ cùng một chỗ lâu như vậy, Tứ Phương đã bao giờ ngủ qua sô pha đâu ?

Lại Văn cũng không thèm để ý đến anh, oành một tiếng đóng cửa lại.

Đến nửa đêm, Lại Văn vừa mới có chút buồn ngủ, nghe thấy cửa phòng ngủ bị mở ra , Tứ Phương đi vào, đứng ở trước giường nhìn cô .

Lại Văn khẩn trương từ từ nhắm hai mắt lại .

Tứ Phương nhìn lại lập tức đi ra ngoài, Lại Văn uể oải trực muốn khóc đã thấy Tứ Phương lại đi đến, dùng khăn mặt ẩm áp nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô , lau xong rồi lại hôn.

Lại Văn thật sự là nhịn không được , cô đột nhiên ngồi xuống, lại làm Tứ Phương hoảng sợ. Lại Văn cầm lấy gối nhảy dựng lên đánh anh “Anh làm sao không để ý tới em, anh có phải không cần em hay không, người có phải không thương em hay không...”

Tứ Phương bỏ khăn mặt trong tay, cầm lấy tay Lại Văn, đặt cô lên trên giường. Lại Văn vẫn còn chưa chịu dừng , trong miệng hô, “Anh không phải không để ý tới em sao, anh làm sao lại không để ý tới em , anh chán ghét em sao...”

Tứ Phương không thể nhịn được nữa, cầm lấy mặt cô, hung hăng hôn xuống. Lại Văn đang kêu to liền biến thành tiếng ô ô trầm thấp.

Tứ Phương vùi đầu lưỡi thật sâu vào miệng Lại Văn , càn quét chung quanh, dùng sức đè giữ lấy đầu lưỡi cô , giống như muốn nuốt hết vào trong bụng. Lại Văn bị anh hôn gần như ngạt thở .

Anh xé váy ngủ của cô , lấy tay vuốt ve hai khối tròn tròn đầy ...

... ..

Lúc cao triều lại một lần nữa tiến đến , Tứ Phương lại đột nhiên ngừng lại, Lại Văn mở ánh mắt ướt sũng, nhìn khuôn mặt Tứ Phương.

“Em yêu anh sao?” Tứ Phương khàn khàn hỏi cô

Nước mắt theo khóe mắt Lại Văn chảy xuống, cô runrẩy nói, “Em yêu, em yêu anh .”

“em yêu anh sao?” Tứ Phương lại hỏi.

“Em yêu, em yêu anh chết mất.”

... ..

Ngày hôm sau tỉnh lại đã muốn muộn, Lại Văn mở to mắt, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Cô lấy tay Tứ Phương để xuống giường, Tứ Phương lại đem cô ôm vào trong lòng, “Làm sao” thanh âm vừa mới tỉnh dậy .

“Khát nước ,em muốn uống sữa.” Lại Văn nói.

Tứ Phương nhu nhu ánh mắt, từ trên giường đứng lên, đến bên ngoài phòng bếp lấy sữa cho cô .

Tứ Phương đi có hơi lâu , Lại Văn nằm ở trên giường duỗi tay chân , đánh ngáp.

Đợi một lát, anh rốt cục mới quay lại, anh ôm cô đứng lên, Lại Văn liền cầm sữa uống, “Trong tủ lạnh không phải có sữa lạnh sao?” Anh khẳng định nấu nước pha sữa , uống hơi nóng . Lại Văn có thói quen kỳ quái, cô rất ít uống sữa hộp , bình thường đều là mua túi lớn , sau đó mỗi lần uống tự pha . Tứ Phương vốn rất ít uống sữa, cùng cô ở một chỗ lâu, nên cũng học theo cô uống sữa .

“Không uống .” Lại Văn đẩy cái ly ra, Tứ Phương đem một ít sữa còn lại, chính mình uống hết .

Đem cái ly đặt ở tủ đầu giường hẳn , ôm Lại Văn nằm ở trên giường, hưởng thụ buổi sáng sớm tươi mát cùng yên tĩnh.

“Cái người gửi tin nhắn kia là Hà Toa Toa ” Lại Văn cùng Tứ Phương nói.

“Em làm sao mà biết?”

“Đêm qua lúc trở về không phải gặp được cô ấy sao ,lúc em quay đầu nhìn thấy cô ấy đang nhìn anh .”

Tứ Phương ngẫm lại, trong khoảng thời gian này người tiếp xúc anh chỉ có cô ta .

Tứ Phương nghĩ nghĩ, cùng Lại Văn nói, “Chuyện này chúng ta làm như không biết đi, về sau ít tiếp xúc với cô ấy là được . Nếu quyết định muốn định cư ở đây , thì vẫn không nên quan hệ với cô ta , đỡ bị cô ta phiền toái “

Lại Văn gật đầu, “Ân,em biết, em cũng nghĩ như vậy .”

Tứ Phương hôn lên cái trán của cô, khen , “Thực ngoan “

Lại Văn cười nhẹ vùi vào trong lòng của anh .

Thời tiết càng ngày càng nóng, tựa hồ muốn đến mức nóng cháy , thời gian đã sắp đến tháng Tám.

Bởi vì thời tiết quá nóng , Tứ Phương gần đây cũng không để cho Lại Văn cùng anh đi chuyển hoa , bình thường đều là chính anh chuyển hoa cho cửa hàng, lại cùng cô bé nhân viên kiểm kê hàng , làm xong mọi việc , anh lại đi đến siêu thị mua chút vật dụng hàng ngày. Lại Văn đã rất lâu không có ra ngoài .

Hôm nay Tứ Phương ở trong quán làm xong việc cũng đã đến trời tối anh lại nhanh đến siêu thị mua một thịt , rồi về nhà .

Gõ cửa một lát , bên trong lại không có phản ứng, anh tưởng không biết Lại Văn có nghe thấy hay không, lại gõ cửa một lúc nữa, nhưng mà bên trong vẫn yên tĩnh như cũ.

Tứ Phương lạnh mặt chậm rãi đi xuống dưới, cơ bắp toàn thân dần dần cứng lại , trong lòng đầy lo lắng , bọn họ có phải tìm được Lại Văn hay không? Bọn họ có phải đang ở bên trong hay không?

Anh liều mạng chạy dưới lầu , tìm được xe tải, mở cái hộp dưới chỗ ngồi ra, từ bên trong lấy ra một khẩu súng , anh kiểm tra một lần, sau đó nạp đạn, nắm chắc , bàn tay khác lại tìm vào trong hộp . Từ bên trong lấy ra chùm chìa khóa trong nhà, anh nhanh chóng chạy lên lầu .

Tay trái anh nhẹ nhàng dùng chìa khóa mở cửa, tay phải nắm chặt khẩu súng lục, lên cò súng. Cửa bị anh nhẹ nhàng đẩy ra, anh cực kì khẩn trương từ cửa nhìn vào bên trong , sau đó nhìn thấy hình ảnh anh làm anh chấn động.

Lại Văn mặc bộ váy anh mua ở Vĩnh Châu, trong sáng lại gợi cảm, cô lúc này trong tay cầm một bó hoa hồng không lớn lắm, lại dùng đoạn dây đơn giản cột lấy, cô đứng ở nơi đó, cười tủm tỉm nhìn Tứ Phương đứng ngoài cửa, bốn phía xung quanh cô đều là ánh nến lay động, ánh sáng lung linh bao phủ khuôn mặt của cô , làm cho cô càng thêm lãng mạn mộng ảo. Nghiêng tai lắng nghe, còn có âm nhạc , là bài always with me , là khúc đàn dương cầm Tứ Phương cùng Lại Văn thích nhất.

Tứ Phương nhanh chóng nhét khẩu súng vào túi, chậm rãi đi vào, trong lòng vẫn hồi hộp như cũ .

Lại Văn cười đưa kéo anh đến đứng ở đối diện cô , ôn nhu nhìn anh . Trong ánh nến lung linh , ánh mắt của cô sáng ngời như là sao, thật mê người.

Lại Văn ở trước mặt anh nhẹ nhàng quỳ xuống, kéo tay Tứ Phương, ngẩng đầu lên nhìn anh, nhẹ nhàng hỏi “Anh nguyện ý cưới em chứ? Mặc kệ bản cùng hay phú quý, bệnh tật cùng già yếu, đến khi chúng ta tóc trắng xóa, đến khi chúng ta chết đi?”

Tứ Phương cũng quỳ xuống, gập gao ôm cô vào trong lòng, trong lòng máu nóng như muốn sôi trào , trong ánh mắt như nhận nhận không được mà thoát lên “Vĩnh viễn, anh vĩnh viễn nguyện ý” thanh âm của anh khàn khàn mà nghẹn ngào , “Bảo bối, anh vĩnh viễn là của em .”

Lại Văn nhẹ nhàng đẩy anh ra, cầm bó hoa hồng trong tay đưa cho anh, từ túi váy lấy ra một cái hộp nhẫn,từ bên trong lấy ra một cái nhẫn đơn giản của đàn ông, nắm tay Tứ Phương lên , đem chiếc nhẫn nhẹ nhàng luồn vào ngón áp út của anh , sau đó cầm lấy tay anh hôn .

Tứ Phương cầm lấy một cái nhẫn khác , nó cùng một bộ với chiếc của anh , được làm bằng bạch kim, cực kì đơn giản, không có thêm vật trang trí gì .

Tứ Phương đem nó nhẹ nhàng luồn vào ngón tay Lại Văn, đem tay cô đặt lên trên ngực mình ,cúi đầu, môi hôn lên đôi mắt đã nhắm lẹ , thật sự nhìn không được hôn lên bàn tay trắng nõn nà của cô .

Tứ Phương trong lòng có cực kì hạnh phúc , cực kì mãn nguyện . Anh vốn muốn mua cho Lại Văn chiếc nhẫn kim cương lớn nhất, đẹp nhất, một chiếc váy thật xinh đẹp, một khung cảnh lãng mạn nhất. Bởi vì tiền mặt mang đi không đủ, anh kỳ thật luôn gạt Lại Văn ra ngoài giao hàng, anh luôn luôn tại cố gắng, luôn luôn muốn chuẩn bị, thật sự lại không ngờ Lại Văn lại dùng phương thức đơn giản nhất khiến cho anh cảm nhận sâu sắc nhất .

Lại Văn nâng khuôn mặt của anh lên , nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Chồng à ”

Tứ Phương cúi đầu , đã không thể nói nên lời nào , tâm trạng hạnh phúc này tràn ngập cả tâm hồn anh .

Lại Văn hôn anh cảm giác kích động hiện lên trên khuôn mặt , nước mắt trên mặt cô cùng nước mắt của anh trộn lẫn vào nhau , vừa ấm áp mà lại ngọt ngào như vậy.

Bốn phía tiếng hát vẫn vang lên như cũ “always with me ” tiếng vọng nhẹ nhàng như chứng giám cho thời khắc quan trọng này của họ .

Buổi sáng là Tứ Phương tỉnh lại trước, tối hôm qua bọn họ thật sự rất kích động , đến khuya mới ngủ được. Anh hôn Lại Văn trong lòng khuôn mặt trắng nõn cùng đôi mắt to đen .

Anh nhẹ nhàng từ trên giường đứng lên, mở ngăn kéo vẫn thường khóa kia ra, theo bên trong là giấy chứng nhận mới của anh với Lại Văn, chỉ thấy chứng nó được xếp cùng một chỗ, dùng một cái dây thun cột chặt .

Tứ Phương nhìn Lại Văn trên giường, khẽ cười cười. Đẩy ngăn kéo lại, anh đi vào phía trước tủ quần áo, mở cửa tủ quần áo ra, bộ tây trang của anh cùng bộ váy trắng xinh đẹp của Lại Văn mặc hôm qua được gấp gọn đặt ở trước mặt , tầng dưới là đôi giày da của anh và đôi xan đen trắng của cô . đôi giày da được lau kĩ , bị ánh mặt trời chiếu, phát ra ánh sáng lóng lánh .

Anh nhẹ nhàng đóng cửa tủ lại , trong lòng khẽ động .

“Em ngoan không ?” Lúc này Lại Văn ở sau lưng anh nhẹ nhàng hỏi.

Tứ Phương gật gật đầu, xoay người ôm cô thật chặt .

Một ngày mới , Tứ Phương cùng Lại Văn hoàn thành đăng kí, trở thành vợ chồng chính thức, tuy rằng phải dùng đến cái tên mới .

Buổi tối bọn họ đến quán cơm Tây tốt nhất, chúc mừng cho ngày tân hôn của mình . Lại Văn rất cao hứng , lại uống nhiều , cuối cùng để Tứ Phương công cô về nhà .

Về nhà, Tứ Phương ôm Lại Văn đã mềm nhũn đi phòng tắm rửa, đem cô tắm thật sạch sẽ , dùng khăn tắm bao cô lại rồi đặt lên trên giường, dùng máy sấy chậm rãi giúp cô sấy tóc , lại lấy hộp kem nhẹ nhàng bôi lên toàn thân cho cô , sau đó lên giường, ôm cô thật chặt .

Bị Tứ Phương ôm chặt , Lại Văn từ từ tỉnh lại, cô chậm chạp hoàn hồn, cô nghĩ muốn hôm nay cho anh một đêm tân hôn hoàn chỉnh . Mà cô cũng mãnh liệt cảm giác được, Tứ Phương đang cứng rắn , dựng đứng đâm thẳng vào bụng mình .

Cô vùng trộm vươn đầu lưỡi liếm liếm vào hậu kết Tứ Phương, Tứ Phương cúi đầu nhìn cô , “Em tỉnh ” thanh âm khàn khàn.

Lại Văn ngượng ngùng gật đầu, hôm nay thật cao hứng nên uống có hơi nhiều.

Tứ Phương ôm cô kéo lên đối diện với mặt anh, nụ hôn nóng rực đặt xuống , hôn vào đôi mắt to , cái mũi cao cao, đôi môi kiều diễm, đầu lưỡi với vào, càn quét xung quanh,kéo lấy đầu lưỡi mềm ướt , không ngừng dây dưa chơi đùa.

... ..

Lại Văn đau đầu mà tỉnh lại, mở mắt ra nhìn đã là buổi sáng , bên ngoài mặt trời đã chiếu thẳng vào.

Cô cử động người cơ thể lại giống bị nghiền qua, cả người vô lực, xương sống thất lưng, chân đều đau. Cô cúi đầu thở ra .

Tứ Phương hôn vào cái trán của cô hỏi “Tỉnh “ ? nói xong môi hạ xuống dưới muốn hôn lên đôi môi cô .

Lại Văn đẩy anh ra, bàn tay nhỏ bé chủ động đánh vào trong ngực anh ”Đều là anh, đều là tại anh”

Tối hôm qua thật sự là bị Tứ Phương ép buộc cô , đem cô làm cho vừa khóc lại kêu , thân thể lại bị anh nghiền đến chết đi, làm cho bây giờ cơ thể không có chỗ nào mà không khó chịu .

Tứ Phương nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô , cười hỏi ”không phải rất thích sao?”

Lại Văn liều mạng cắn vào cánh tay anh, thẹn thùng vùi vào trong lòng anh .

Nằm được một lát, cô cảm giác phía dưới có cái gì vẫn đang chảy ra , nhẹ nhàng chỉ chỉ vào trong ngực Tứ Phương, thầm thì nói, “hình như ..ở dưới “

Tứ Phương lấy tay sờ xuống dưới , ẩm ướt , nâng tay lên lại vừa thấy, là máu .

Anh đứng lên đem cô đặt ở trên giường, tách hai chân của cô ra, cúi đầu cẩn thận nhìn xuống phía dưới.

Tối hôm qua sau khi yêu cô , anh đã giúp cô rửa sạch qua, hiện tại phía dưới cô lại bị sưng đỏ lên , nhưng là không có dấu hiệu xuất da, huyết là từ bên trong . Tứ Phương tính tính ngày, hẳn là đến kỳ sinh lý của cô .

Anh nhẹ nhàng cùng cô nói, “Là tới kinh nguyệt “

Lại Văn mặt đỏ hồng gật đầu, cô chống tay muốn đứng lên, Tứ Phương lại đem cô ấn lại trên giường, cùng cô nói, “Để anh đi lấy .”

Anh từ trên giường đứng lên, đến ngăn kéo cô thường đặt băng vệ sinh lấy băng vệ sinh cho cô , tìm nửa ngày một cái cũng không có, anh quay đầu hỏi Lại Văn, “Sao lại không có nhỉ ?”

Lại Văn cũng không biết còn có hay không , “Anh cẩn thận tìm xem sao .”

Lại tìm một lúc , Tứ Phương lắc đầu, ” Không có.”

Lại Văn nghĩ nghĩ, khả năng lần trước đã quên đi mua.

Tứ Phương một mặc quần áo noi ”Anh đi mua, em cần loại thể nào?”

Lại Văn ngượng ngùng nói “Tùy tiện mua đi.”

Tứ Phương gật đầu, mặc quần áo, lại hôn cái trán của cô “Em lại ngủ một chút đi, anh lập tức sẽ trở lại .”

Một lúc thật ra lại rất lâu , Tứ Phương chưa từng mua băng vệ sinh, đi vào siêu thị, anh bị đủ loại băng vệ sinh to ,nhỏ khác nhau làm cho trống mắt . Sợ mua lầm anh đành loại nào cũng mua một gói . Cầm lấy một túi to băng vệ sinh đến chỗ thu ngân tính tiền, Tứ Phương bị nhân viên ở đây cực kì khách sáo. Ánh mắt họ nhìn anh giống như là nhìn một người cực kì cuồng biến thái.

Tứ Phương trấn định từ nhiên tính tiền , sau khi đi khỏi mặt cũng đỏ dần lên .

Tứ Phương cầm băng vệ sinh về nhà, nhìn thấy Lại Văn lại đang ngủ. Ngày hôm qua cũng quả thật cũng ép buộc cô nhiều , đem cô làm thành một quá mức.

Tứ Phương đem băng vệ sinh đi cắt, đi vào phòng tắm, dùng khăn mặt nhúng vào nước ấm cho ướt , đi đến bên giường, nhẹ nhàng tách chân Lại Văn ra, dùng khăn mặt ấm nóng chậm rãi chà lau cho cô , chậm rãi, còn thật sự cẩn thận.

Sau khi lau sạch , anh từ tủ quần áo tìm ra một cái quần lót cho Lại Văn, mở túi băng vệ sinh kia ra, lấy một cái bình thường , dán vào mặt trong của quần lót , lại nhẹ nhàng tách chân cô ra , đem quần lót giúp cô mặc vào .

Làm xong mọi việc , anh hôn vào cái mũi nhỏ của Lại Văn, than thở , mấy ngày nay không thể làm . Tứ Phương đáng tiếc nghĩ .

35. Chương 35

Cô bé người làm giữa trưa gọi điện thoại cho Tứ Phương, nói là thiếu vài loại hoa, cần bổ sung một chút. Tứ Phương ăn qua cơm trưa, để cho Lại Văn ở nhà nghỉ ngơi, anh liền đi đưa hoa cho cửa hàng .

Làm xong mọi việc , lại đi chợ mua một ít đồ ăn, đến khi trời tối thì về nhà, vừa mở cửa ra, trong nhà tối như mực , cũng không thấy Lại Văn đâu , Tứ Phương đành gọi cô “Lại Văn, em ở đâu ?”

Tiếng của Lại Văn từ bên kia ban công truyền đến, “Ở ban công “

Tứ Phương đem đồ ăn đặt tới trên bàn, đi đến ban công, nhìn thấy Lại Văn đang nhìn về phía khoảng không , trong tay không ngừng phe phẩy cây quạt. Cây quạt kia được nhiều người dân nơi đây dùng , được làm từ cây chuối tây đập. Có một lần buổi sáng bọn họ đi ra ngoài mua đồ ăn, nhìn thấy một ông cụ bán rất nhiều hàng mỹ nghệ , có ghế tựa , cây gãi ngứa , chổi , còn có cả quạt, cái khác bọn họ không cần đến nên mua một cây quạt. Lại Văn còn học hỏi ông ấy, dùng dây bố đan viền quanh cây quạt , như vậy còn có thể dùng lâu một chút .

Lại Văn xoay người lại hỏi anh, “Bên ngoài mất điện ?”

“Không có , chỉ có tiểu khu nhà mình bị mất điện .”

“Đúng a, có người nói tiểu khu của mình ngừng phát điện , bọn họ nói muốn sửa đường dẫn.”

Tứ Phương gật đầu , thị trấn nhỏ không thể so với thành phố lớn được , thành phố lớn muốn mất điện thì còn khó ,chứ nơi này thì muốn cắt là cắt, mùa hè này cũng đã cắt điện đến vài lần.

Tứ Phương ngồi xuống ghế “Anh mới mua một mẻ cá Lư mới, hôm nay chưng cá Lư cho em ăn.”

Chưng cá Lư bình thường Lại Văn rất thích ăn , nhưng hôm nay cô thật sự không thèm ăn chút nào, đang đến ngày thân thể vốn đã không thoải mái , hiện tại lại mất điện, cả người nóng nảy , còn dính mồ hôi , bụng cũng đau đến khó chịu.

Tứ Phương lấy tay lau trán cho Lại Văn “Thực nóng .”

Lại Văn gật đầu, miễn cưỡng dựa vào vai Tứ Phương, cầm cây quạt quạt cho Tứ Phương ào ào .

Tứ Phương vỗ vỗ lưng cô , sau đó đứng lên, “Anh đi vào nấu cơm.”

Lại Văn gật đầu.

Cơm chiều Tứ Phương làm món hấp cá Lư, một món canh khai vị, một món đậu cove xào. Lại đem một cái bàn nhỏ đến ban công , ở dưới bầu trời hè nóng cùng Lại Văn ăn cơm chiều, Lại Văn cố ăn như bình thường, chịu đựng sự khó chịu, miễn cưỡng uống thêm mấy thìa cháo, ăn một chút cá Lư, sau đó Tứ Phương nói thế nào, cô cũng nhất quyết không ăn .

Tứ Phương thấy cô ăn rất ít, sợ cô buổi tối sẽ đói, chọn mấy miếng thịt bò, đem rửa sạch sẽ , để trong một cái bát, lại để thêm một chén cháo, để cho cô trước khi ngủ đói bụng thì ăn .

Lại Văn nằm ở trên giường trúc, tay ôm bụng, trong miệng đáp lời anh , trong tay không ngừng phe phẩy cây quạt.

Tứ Phương cầm chén bát đi rửa, vào phòng bếp đốt ngọn nến, dọn dẹp phòng bếp một chút .

Anh dọn dẹp xong thì đi tắm rửa một cái , Lại Văn vẫn là nằm ở trên giường trúc. Anh đến nằm bên người cô, chiếc giường nhỏ bị anh đè lên vang lên tiếng kêu kệt . Lại Văn thúc anh một cái ”Đến ghế nằm đi , giường trúc cũng bị anh đè nặng mà hỏng đấy . “

Tứ Phương lấy cây quạt trong tay cô ,thay cô quạt một chút ”Sẽ không sao, nào có yếu ớt như vậy.”

Lại Văn cũng không để ý tới, dựa vào bờ vai của anh , híp mắt lại . Thiu thiu , bất tri bất giác cũng ngủ thật .

Ngủ cũng không phải là ngon , dù sao bụng vẫn còn khó chịu, nửa ngủ nửa tỉnh , cũng không có ngủ được mấy .

Lầu dưới vang lên tiếng trẻ khóc the thé , Lại Văn tỉnh lại, dụi mắt, Tứ Phương còn tỉnh , vẫn còn quạt cho cô .

“Hiện tại mấy giờ rồi ?”

“Hơn mười một giờ “

“Đã trễ thế này?” Lại Văn kinh ngạc, thế nhưng bất tri bất giác ngủ lâu như vậy.

Cô lấy cây quạt trong tay Tứ Phương, ngồi xuống dưới giường, “Anh cũng ngủ đi, đừng quạt cho em mãi vậy .”

Tứ Phương sờ sờ bụng của cô ”Có phải rất đau hay không, anh vừa mới nhìn em đến trong mộng cũng phải ôm bụng hừ hừ.”

Lại Văn không thèm để ý nói, “Khả năng tháng này bị trễ , nên hơi đau. Ngày mai thì tốt rồi.”

Tứ Phương từ trên giường đứng lên, “Anh đi mua nước đường đỏ cho em , như vậy em ngủ sẽ ngon hơn .”

Lại Văn cầm lấy tay anh “Đừng đi , đã trễ thế này.”

Tứ Phương vỗ vỗ tay cô ”Không sao hôm nay tiểu khu mất điện, rất nhiều người còn ở dưới lầu hóng gió , anh sẽ mau trở về .”

Lại Văn cẩn thận nghe một chút, dưới lầu thất sự là có rất nhiều người còn ngồi nói chuyện phiếm.”VẬY anh đi xem có hay không, nhanh mau trở lại đây .”

Tứ Phương gật đầu, vào trong nhà thay quần dài , một lát sau Lại Văn nghe thấy tiếng xe tải dưới lầu sau đó đi ra ngoài .

Lại Văn không ngủ , cô sợ Tứ Phương trở về gõ cửa mà lại không nghe được, cô dựa vào ghế tựa , phe phẩy cây quạt, cẩn thận nghe mọi người dưới lầu nói chuyện phiếm .

Có mấy người đàn ông đang so sánh ai nấu cơm ngon hơn , một người đàn ông đã lớn tuổi mắng một người phụ nữ , “Cô ,mẹ nó cũng không biết mỗi ngày làm cơm kiểu gì, nếu không mặn , nếu không nhạt, thì đồ ăn cũng không có vị gì , ăn đến nổi lưỡi cũng mất hết vị giác .”

Vợ hắn cũng không yếu thế , “Tôi mà tốt như vậy , còn có thể gả cho ông sao , ông tự soi vào nước tiểu của mình coi , nhìn xem bản thân là cái loại gì , đòi tiền không có tiền, còn muốn mặt mũi , tôi có thể mỗi ngày nấu cơm cho ông ăn, đã là phúc cho ông lắm rồi .”

“Dựa vào, bà con mẹ nó còn ngang bướng a, chả khác gì con lợn , bà cũng không nhìn mình xem , bà có thể so sánh được với ai ở chỗ này , tôi cũng không nói đến tầng cao nhất kia, chỉ nói đến tầng 5 kia, bà có điểm nào so được với với người ta chứ ?”

“Gi , dù thế nào, ông cũng nhớ thương người ta ở tầng cao nhất kia thôi , ông cũng phải nhìn đến chồng người ta chứ , ông đến xách giày người ta cũng không xứng, ông mà cũng xứng với cái tầng 5 kia á .”

Người đàn ông kia không phục ồn ào, “Có gì đặc biệt hơn người , tôi một người tay chân còn nguyên còn so ra kém hắn sao ...”

Người bên cạnh một trận cười vang, trêu ghẹo hai vợ chồng này, ồn ào ba phải.

Lại Văn nhú nhú mày, khi nào thì cô cùng Tứ Phương trở thành đề tài cho người khác bàn luận vậy ?

Cô không có tự xét lại là: cô cùng Tứ Phương cũng không phải là người tầm thường giống như người trong thị trấn, Tứ Phương mặc dù chân hơi bị thọt, nhưng vẫn rất có phong thái, khí chất độc đáo, mà cô lại rất xinh đẹp, là một người đàn bà dễ bị người ta chú ý.

Cô không để ý đến sắc đẹp bản thân, nhưng người chung quanh đều cực kì chú ý đến bọn họ, có đôi khi lại trở thành đề tài nói chuyện trên bàn cơm của bọn họ.

Lại Văn từ trên ghế đứng lên, quyết định không nghe bọn họ nói chuyện nữa, đi vào bên trong tắm rửa một cái. Nước nóng còn rất nhiều, xem ra Tứ Phương dùng rất ít. Cô đem nước điều chỉnh một chút, tắm một cái, cảm giác tốt hơn nhiều, bụng đau cũng giảm bớt một chút.

Cô khoác áo tắm đi ra, đến bên giường cầm di động lên nhìn, đã đến 12 giờ hơn. Tứ Phương vì sao còn chưa trở về, không phải nói với anh sẽ đi nhanh sao? Nếu không có thì khỏi phải mua, sao anh lại đi lâu như vậy.

Cô gọi điện cho Tứ Phương, chuẩn bị giục anh đi về, nhưng điện thoại kết nối đã lâu cũng không thấy ai tiếp, không biết có chuyện gì? Cô lại gọi vẫn không có ai bắt máy.

Lại Văn chậm rãi ngồi xuống ở bên giường, nghĩ có lẽ anh vào cửa hàng, di động để ở trên xe, không nghe được. Cô dừng gọi, quyết định chờ một chút.

Lo lắng đợi đến 15 phút, cô lại đi ra ngoài, lần này cô gọi lại thật lâu, vẫn không có ai tiếp, cô vẫn chưa bỏ ý định gọi liên tiếp mấy cuộc nữa, nhưng đều không ai tiếp điện thoại.

Làm sao có thể? Tại sao có thể như vậy? Tứ Phương rất khi để điện thoại trên xe, càng không thể không nhận điện thoại của cô, cho dù anh để điện thoại di động ở trên xe, ở trong siêu thị mua đường đỗ cũng sẽ không lâu đến như vậy.

Cô dần dần lo lắng, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không? Cô đột nhiên nhảy dựng lên, mở cửa tủ quần áo ra, tùy tiện lấy cái váy mặc vào, cầm lấy di động, kích động đứng một hồi trong phòng khách, lại quay lại phòng ngủ cầm ví tiền cùng chìa khóa, vội vàng ra cửa.

Từ tầng trên đi xuống, bên ngoài trời đã tối như mực, dưới lầu trên bãi cỏ vẫn còn mấy người tụ tập nói chuyện. Cô nhìn vào vị trí đỗ xe, nơi đó đã trống không, vậy Tứ Phương quả thật là lấy taxi để đi ra ngoài, không phải bản thân cô nghe lầm.

Cô đi dọc theo đường tiểu khu, chạy chậm tới cổng, thỉnh thoảng nhìn xung quanh, hy vọng Tứ Phương sẽ đột nhiên xuất hiện.

Ra khỏi tiểu khu là quốc lộ, đi về phía trái là đến huyện, hướng ngược lại là nông thôn. Tứ Phương khẳng định phải đến huyện để mua đường đỗ đi, cô không chút do dự rẽ trái.

Đường lớn im ắng, ngẫu nhiên có một chiếc xe vượt qua, Lại Văn đều cố gắng nhìn biển số xe, không phải, không phải, không phải, cũng không là Tứ Phương.

Lại Văn vẫn gọi vào di động của Tứ Phương, nhưng bây giờ di động Tứ Phương không phải không có người tiếp mà là tiếng máy bị tắt.

Cô biết Tứ Phương khẳng định đã xảy ra chuyện.

Chạy mãi đến ước chừng bốn mươi phút, Lại Văn nhìn thấy phía trước đã có lác đác ánh sáng đèn đường, xem ra đã đến thị trấn, cũng đã gần rạng sáng hai giờ, các cửa hàng đều đóng cửa hết chỉ còn lác đác vài nhà trọ nhỏ.

Mỗi nhìn thấy có một nhà trọ, Lại Văn đều chạy vào hỏi "Có nhìn thấy một người đàn ông? 1m82, mặc áo màu đen ngắn tay, quần vàng nhạt, chân hơi thọt?"

Đa số người bị hỏi đều lắc đầu, còn có người mắng cô không biết lễ phép.

Đến lúc này, Lại Văn làm sao còn có thể nhớ tới chuyện lễ phép nữa chỉ có thể khóc lóc dò hỏi mà thôi.

Người phụ nữ nhìn thấy cô khóc thật thảm, còn ngượng ngùng nói không biết. Nói xong còn sợ Lại Văn không tin, tay phải giơ lên cao, như là thề.

Lại Văn thất vọng , đưa tay lau nước mắt chào người phụ nữ kia lại đi tiếp .

36. Chương 36

Tất cả cửa hàng trên thị trấn đều bị Lại Văn hỏi qua , không thu hoạch được gì. Cô thật sự lo lắng anh sẽ bị tai nạn xe cộ, một đường lại một đường , từ đầu tới cuối , không bỏ qua ngõ nhỏ nào , cẩn thận tìm kiếm .

Đi qua cửa hàng bán hoa của mình , cô tiến lên gõ cửa ,chỗ cửa hàng cô bé người làm thường ở đây coi như tiết kiệm tiền thuê nhà .

Cô bé ở bên trong hỏi một tiếng, “Là ai?”

Lại Văn trả lời , “Là chị , ông chủ hôm nay có đến đây không ?”

Cô gái nghe thấy tiếng của bà chủ , liền mau chóng tới mở cửa , nhìn thấy vẻ mặt chật vật của cô đứng ở bên ngoài, không khỏi chần chừ, “Làm sao vậy chị Vương ? Có chuyện gì à ?”

Lại Văn hỏi cô , “Ông chủ có đến cửa hàng không ?”

Cô gái nhanh nói, “Hai giờ chiều ông chủ có đến chuyển hoa cho quán , đến bốn giờ thì đi , nói là đi mua đồ ăn, sau đó thì không đến đây nữa . Làm sao vậy chị Vương? Có chuyện gì vậy ?”

Lại Văn yên lặng lắc đầu, xoay người tiếp tục tìm dọc theo con phố, cô gái trợn mắt há hốc mồm, không biết nhà ông chủ đã xảy ra chuyện gì, bọn họ bình thường rất hạnh phúc , nhìn không giống như là đánh nhau hay cãi nhau, cô cẩn thận mỗi bước đi trở về trong quán.

Ban đêm yên tĩnh, Lại Văn đi dọc theo đường lớn, tiếp tục tìm kiếm Tứ Phương, nhưng là thị trấn nhỏ như vậy, mỗi đường lớn đều bị cô tìm qua một lần, vẫn là không tìm được anh .

Cô đứng ở ngã tư đường trống trải không người, nếu bình thường cô khẳng định sẽ sợ đến chết, nhưng là giờ phút này, cô không có một chút thời gian để sợ hãi. Đầu óc cô yên tĩnh suy nghĩ một lát, quyết định đi đến mỗi khách sạn, bãi đỗ xe đi tìm thử xem.

Thị trấn không lớn, không có quán rượu, chỉ có hai khách sạn, Lại Văn đi vào mỗi một khách sạn đều hỏi có ai biết người tên là “Trương Huy” tới thuê phòng không , bọn họ từ chối trả lời cô , nói muốn vì giữ quyền riêng tư của khách,buộc Lại Văn nhìn bọn họ nói, “Người đàn ông này muốn tự sát, hiện tại tôi phải tìm được anh ấy .”

Người nhân viên hai mặt nhìn nhau, nhanh chóng lật sổ tìm kiếm, một lát sau nói ”Không có, không có ai gọi là Trương Huy .”

“Các người cẩn thận kiểm tra coi ?” Lại Văn trong lòng lại lạnh vài phần.

Người nhân viên hung hăng nhìn cô một cái, lại kiểm tra một lần, “Không có.” Bọn họ lạnh lùng nói.

Lại Văn không để ý đến ánh mắt lạnh lùng của bọn họ, cô nghĩ nghĩ, “Vậy tìm tên Hạ Tứ Phương coi .”

Người nhân viên lập tức nói, “Tên này rất đặc biệt, tôi có thể khẳng định không có người này.”

Lại Văn tìm đến mỗi khách sạn, ở đâu cũng nói “Không có, không có người này.”

Ra đến chỗ bãi đỗ xe đi ra, Lại Văn phát hiện trời đã sáng ,cô tìm một đêm, vẫn không tìm thấy Tứ Phương, lại gọi điện thoại cho anh, vẫn như cũ không có ai bắt máy .

Lại Văn liều mạng vượt ngục, nơi đó hình như là muốn nhảy lên , cô liều mạng vượt, vượt, gắt gao cắn vào môi mình .

Một chiếc xe taxi thấy cô đứng ở ven đường, hỏi cô có muốn lên , Lại Văn ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn. Lái xe thấy cô không muốn đi, chuẩn bị chạy đi, Lại Văn lại vội vàng ở phía sau ngoắc, chạy tới.

Lại Văn đuổi theo xe, kéo cửa xe ngồi vào , nói, “Đi đến đồn công an , mau một chút.”

Lái xe nhìn cô một chút , xe nhanh chóng hướng đến đồn công an .

Đến nơi, Lại Văn đưa tiền cho lái xe, đang chuẩn bị đi vào . Mới vừa bước được vài bước, người lái xe kia vội vàng kêu lại , “này ,cô lại đây xem một chút.”

Lại Văn quay đầu lại , nhìn lái xe, vẻ mặt lạnh như băng, “Chuyện gì?”

Lái xe ngượng ngùng nói, “Cô đến xem đi .” Sau đó chỉ chỉ vào ghế ngồi .

Lại Văn bước nhanh đến ghế sau nhìn nhìn, trên ghế ngồi , là một bãi máu đỏ đúng chính là vị trí cô ngồi .

Đúng vậy, vì cô bị kinh , bị đau bụng, Tứ Phương mới muốn đi mua đường đỏ cho cô , Tứ Phương vì vậy mới xảy ra chuyện. Cô đột nhiên thật hận bản thân , sớm không , trễ không lại đến lúc này? Nếu Tứ Phương có chuyện gì cô thật sự vô cùng hối hận

Lái xe nhìn cô chỉ trừng to mắt , sắc mặt biến thành màu đen, bị cô làm cho sợ , vội khởi động xe, chạy sớm .

Lại Văn định tâm lại một chút ,sau đó quyết tâm đi vào đồn cảnh sát , đi vào đến nơi nhìn tới nhìn lui , lại không biết tìm người nào mới có thể tìm Tứ Phương cho cô ?

Cô đành quỳ xuống giữa sảnh , la to òa khóc ”Cứu mạng a, cứu mạng a, có người bị bắt cóc , mau cứu mạng a...”

Cô lấy lực lớn nhất mà la , một người cảnh sát có bộ dáng nhân từ đi xuống đại sảnh, hướng phía người dưới nói, “Tôi hỏi xem có chuyện gì .”

“Vâng ” cảnh sát cấp dưới đáp.

Lại Văn bị cảnh sát họ Trương đưa đến văn phòng, hần hỏi cô , “Cô la to làm gì đến đồn cảnh sát thì phải nêu rõ mọi chuyện , la to để làm gì ?”

Lại Văn cầm tay hần, “Đại ca, tôi van cầu anh, giúp tôi đi ,chồng tôi bị người khác bắt cóc , trước mắt sống chết không biết, van cầu các anh , van cầu các anh ...”

Trương cảnh quan bỏ tay cô ra “Chồng cô tên gọi là gì?”

Lại Văn nghĩ nghĩ, “Chồng tôi là Trương Huy.”

“Anh ta không thấy từ khi nào ?”

“Đêm qua hơn mười một giờ “

“Hơn mười một giờ? Kia hiện tại còn chưa tới thời gian quy định mất tích, một người mất tích ngoài hai mươi mấy giờ mới có thể lập án, hiện tại mới buổi sáng mới sáu giờ , thời gian còn không đến.”

Lại Văn đành quỳ xuống trước mặt Trương cảnh quan, trong miệng thét, tinh thần đã không vững , “Chồng tôi thật sự bị bắt cóc , anh ấy sẽ bị những người đó đánh chết , tôi van cầu các anh van cầu các anh cứu cứu anh ấy, tôi sẽ dập đầu, dập đầu...”

Trong miệng cô khàn khàn hô “Dập đầu”, đầu theo một tiếng mà đập xuống sàn .

Trương cảnh quan vội vàng kéo cô lên , cô lại giống như dây leo không chịu đứng .

Lúc này ngoài bức tường thủy tinh, Trương Vận Quyền nhìn người lãnh đạo trực tiếp đứng ở bên ngoài . Hần buông Lại Văn, đi qua mở cửa, người kia tiến vào nhìn thấy Lại Văn vẫn còn dập đầu, cái trán sưng đỏ, thậm chí không biết người cô quỳ đã tránh ra .

Hần nghe giọng cô nói chuyện, không chừng là thật , bèn vỗ vỗ bả vai Trương Vận Quyền, phân phó hần, “Chạy nhanh đi điều tra.”

Trương Vận Quyền chạy nhanh nói một tiếng, “vâng ”

Người đàn ông không nói nữa , nhìn cô một cái rồi đi ra ngoài .

Trương Vận Quyền xoay người sang chỗ khác, rồi kéo Lại Văn lên ”Tốt lắm, hiện tại lập án cho cô , mau chóng nói cho rõ ràng, chúng tôi sẽ tiến hành điều tra.”

Lại Văn thở hổn hển đứng lên, sửa sang lại rồi kể “Chồng tôi gọi là Trương Huy, anh ấy cao 1m82...”

Trương Vận Quyền nghe của cô kể lại , rất nhanh ghi lại. Một giờ sau, hiểu rõ tin tức, hần nhìn Lại Văn nói, “Cô trở về chờ tin tức, bên này bọn tôi có tiến triển thì lập tức báo cho cô .”

Lại Văn thật sự cảm kích , “Cám ơn anh , làm ơn , làm ơn ...”

Trương Vận Quyền phát phát tay, Lại Văn mở cửa , đi ra.

Trương Vận Quyền nhìn sau lưng cô một mảnh là vết máu, lại thở dài một hơi.

Lại Văn thất hồn lạc phách từ đồn cảnh sát đi ra, ánh mắt dại ra. Đột nhiên một người từ phía sau vỗ vỗ bả vai Lại Văn, “Tứ Phương?” Cô kinh hãi kêu.

Không phải, người đối diện không phải Tứ Phương, một người phụ nữ trung niên cười tủm tỉm nhìn cô, Lại Văn sưng sọt, nụ cười trên mặt còn chưa kịp đọng đầy, nỗi buồn lại đến .

Người phụ nữ trung niên lại vỗ vỗ vai cô ”Cô gái , cô bị sao vậy , sau lưng đều đỏ, còn không chạy nhanh về nhà, không cần ở bên ngoài làm trò cười .” người phụ nữ trung niên nói.

Làm trò cười sao? Tứ Phương không thấy , cô còn để ý mình có làm trò cười hay không ? Toàn thế giới cười cô thì thế nào? Cô vốn chính là muốn có người cười cô , bảo cô đang mơ .

Hiện tại người đàn ông cô yêu hiện không biết tung tích , thế giới ở trong mắt cô tất cả đều biến thành màu đen .

Cô không để ý đến Người phụ nữ trung niên kia nữa , tiếp tục đi về phía trước. Đi qua một cửa hàng nhỏ , cô lại đi vào. Ông chủ đang ngồi ăn điểm tâm, cô liền đi vào hỏi , “Có nhìn thấy một người đàn ông hay không? Mặc áo màu đen , quần màu vàng nhạt, chân hơi bị thọt ”

Ông chủ nhìn nhìn cô ”Không có, cô ngày hôm qua đã đến hỏi qua .”

Lại Văn hỏi lại ”Phải không?”

Ông chủ nói, “Đúng vậy.” Bưng bát lên, tiếp tục ăn bữa sáng của mình .

Lại Văn không yên lòng nhìn về bốn phía, sau đó đi đến quầy hàng , lấy một cái băng chứa nước tiểu của trẻ em đến .

Ông chủ nhìn cô về mặt chất vật đáng thương đành nói “Không cần trả tiền , cầm dùng đi.”

Lại Văn không nói chuyện, cô từ ví tiền rút ra năm mươi đồng .

Đi vào một cái buồng vệ sinh , lấy băng thay .

Từ toilet đi ra, đi đến một quán ăn . Lại Văn đi đến quầy, “Cho tôi năm cánh gà, hai cái hamburger.”

Rất nhanh lấy được đồ ăn, Lại Văn một người ngồi ở trong góc, liều mạng ăn đồ ăn, cố gắng xuống nuốt, cô không ngừng cổ vũ bản thân muốn ăn, muốn ăn, phải ăn để cơ thể có thể chống đỡ đi tìm Tứ Phương. Một bên cố gắng nuốt , một bên nước mắt lã tả rơi xuống, cô lau nước mắt, liều mạng cắn đồ ăn. Cuối cùng đều ăn hết .

Từ tiệm thức ăn nhanh đi ra, cô bình tĩnh lại, quyết định đi đến siêu thị hỏi một chút. Thị trấn chỉ có một siêu thị, trước kia Tứ Phương từ cửa hàng bán hoa đi ra, thường xuyên đến siêu thị này mua thịt .

Cô đi vào siêu thị, một người một người hỏi, hỏi thu ngân , hỏi nhân viên, hỏi quét dọn vệ sinh, hỏi công nhân vận chuyển , hỏi hết mọi người. Rất nhiều có ấn tượng với Tứ Phương , bọn họ còn nói, “Anh ta 5 giờ chiều ngày hôm qua đã tới, sau thì lại không thấy , hôm nay cũng chưa tới.”

Lại Văn cho bọn họ lưu số điện thoại di động của mình , “Mong mọi người lập tức cho tôi biết, nếu hôm nay anh ấy đến .”

Theo siêu thị cô đi đến chợ truyền thống, hỏi từ quây này đến quây kia, mỗi người đều nói chưa thấy qua người này , xem ra Tứ Phương chưa có tới nơi này.

Đến khi mặt trời chiều ngã về tây, Lại Văn đã muốn đem toàn bộ thị trấn đều kiểm tra một lần , vẫn không thu hoạch được gì.

37. Chương 37

38. Chương 38

Đây là khu phố trung tâm đầy sa hoa của Vĩnh Châu, bố cục cao tầng , xen lẫn với khuôn viên xanh hài hòa , thiết bị đầy đủ, giao thông thuận lợi, đương nhiên, giá phòng cũng rất xa xỉ.

Lại Văn trước kia ở Vĩnh Châu cũng đã từng nghe nói đến khu phố này , biết nơi đây là đề tài nóng hổi của rất nhiều người . Cô không biết Lại Vũ từ khi nào lại có nhiều tiền như vậy. Tiền lương cảnh sát cũng không phải thiếu, nhưng nếu muốn có một phòng ở tại khu phố sa hoa này , cũng không thể một cảnh sát bình thường có khả năng có được .

“Xuống xe đi” Lại Vũ giúp Lại Văn mở cửa xe, Lại Văn xuống xe . Lại Vũ đóng cửa xe, cũng thuận tay khoát lên trên vai Lại Văn, Lại Văn co người lại một chút, dừng cước .

“Đi thôi, Lại Vũ nói. Hắn ôm cô đi về phía trước, Lại Văn chỉ có thể thất tha thất thểu đuổi theo .

Đến tầng trên, Lại Vũ mở cửa, diện tích bên trong tương đối lớn, có tất cả ba phòng chính, trang trí lại không giống phòng ở lầu bởi vì bài trí rất nhiều đồ tinh xảo lại không dùng đến . Nếu trước kia Lại Vũ sẽ không làm như vậy, nhưng đã nhiều năm rồi Lại Văn đã không còn tiếp xúc nhiều với anh nữa , có lẽ anh đã thay đổi , có lẽ là bạn gái của anh trang trí , ai biết được.

“Ăn cơm chưa?” Lại Vũ hỏi cô .

“Chưa ” Lại Văn ngồi xuống sofa, cả người co lại, làm thế nào cũng đều cảm thấy không thoải mái.

“Vậy nấu cơm ăn đi” Lại Vũ nhìn cô nói , “Em nấu đi, anh không biết nấu ăn.”

Lại Vũ đi vào phòng bếp, từ trong tủ lạnh lấy các loại rau , trứng , thịt ra . Anh không biết nấu ăn , bình thường không nấu , phòng bếp chỉ là để trang trí. Anh bình đều ăn cơm ở căn tin đơn vị. Biết Lại Văn sẽ đến , buổi sáng sớm anh đã rời giường đến chợ mua mấy thứ này .

Trong phòng bếp thiếu rất nhiều thứ, Lại Vũ đành xin đơn vị nghỉ cả buổi sáng , đến siêu thị mua các thứ đồ dùng cần thiết cho phòng bếp.

Lại Văn đi vào phòng bếp, ngồi vào ghế trên chầm rãi thái rau , Lại Vũ đứng ở cửa phòng bếp nhìn một lát, rồi ra phòng khách xem tivi .

Bữa cơm này làm thật lâu, Lại Văn thật cẩn thận đem đồ ăn rửa sạch sẽ, lặp lại nhiều lần đến khi rau gần nát mới lấy ra . Lại lấy thịt, lấy thớt , cẩn thận bằng thịt . Cuối cùng phải mất hơn ba giờ mới làm xong bữa cơm này, chờ cô bưng đồ ăn lên bàn, đã hơn mười một giờ tối .

Lại Vũ vẫn không vào phòng bếp, cũng không giục cô, chỉ không ngừng chuyển kênh, ngồi trước TV . Đến khi cơm bưng đặt lên bàn, anh mới khinh khinh thở dài một hơi, đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Lại Vũ cầm lấy đũa, “Ăn đi” Anh bảo Lại Văn . Lại Văn chọc chọc cơm trong bát , một chút thêm ăn cũng không có. Lại Vũ cũng không thêm ăn, anh rất nhanh ăn cơm, lại ăn một ít đồ ăn, bữa tối xem như ăn xong .

Lại Vũ cơm nước xong liền trở về phòng ngủ của mình . Lại Văn cũng ăn không vô , cô đem cơm thừa, đồ ăn thừa dọn dẹp đứng lên.

“Tắm rửa đi, quần áo của em trong phòng tắm.” Lại Vũ đứng ở cửa phòng bếp nói. Lại Văn tắt vòi nước, dùng khăn lau bát, gạt đầu.

Đi vào phòng tắm, trên móc là bộ váy áo từ thời trung học của cô, cô cầm lấy váy, bộ váy này mặc lâu lắm, váy áo đã rất mỏng, phía sau lưng còn có mấy lỗ thủng. Nó làm bạn cô ba năm sơ trung, ba năm trung học, sau khi cô không còn trở về gia đình kia thì rất nhiều quần áo trước kia cũng bị cô vứt bỏ. Cô cứ nghĩ Trần Cúc Anh đã sớm đem những quần áo này ném xuống bãi rác rồi, không nghĩ tới còn có một ngày nhìn thấy chúng.

Trong phòng tắm xa lạ này, luôn luôn một loại cảm giác không thoải mái, Lại Văn đi ra khỏi phòng tắm, đã thấy Lại Vũ đứng ở bên ngoài, không biết đã đứng được bao lâu.”Ngủ đi” Lại Vũ nói rồi tiến lên kéo tay cô đưa cô vào phòng ngủ của mình.

Lại Văn lẳng lặng nằm ở bên trái Lại Vũ, cô đã lâu rồi chưa ngủ, thân thể mệt mỏi cực độ nhưng lúc này cô không khỏi cảm thấy lo lắng, chỉ có thể im lặng nhìn trần nhà.

Lại Vũ tắt đèn đầu giường, xoay người nằm nghiêng lại, men theo ánh trăng, nhìn chằm chằm Lại Văn trong bóng đêm.

Khăn trương, xấu hổ, sỉ nhục cũng tiến vào trong đầu Lại Văn, cô không thể kiềm chế được sự ghê tởm trong lòng, chỉ có thể nhắm mắt giả vờ ngủ.

Một bàn tay thô ráp cách lần váy ngủ phủ lên trên ngực Lại Văn. Cả người Lại Văn lập tức căng thẳng, da gà đều dựng thẳng lên, cô cắn chặt răng, tay nắm chặt lại.

Cái tay kia cũng không ngừng động, vuốt ve đỉnh đồi cao ngất của Lại Văn. Cách lần váy ngủ đã không thể thỏa mãn hẳn, hẳn từ dưới nhắc váy Lại Văn lên, vừa nâng lưng của cô lên, đem váy áo ném xuống đất, lại đem quần lót của cô cởi ra, dịch người tới gần cô hơn, rồi ôm cô vào ma sát hạ thể của mình.

Lại Văn toàn thân, tay chân không ngăn cản nổi mà run run.

Hắn ma sát được một lát, đem quần lót kéo xuống phía dưới đầu gối, bám vào bên tai Lại Văn nhẹ nhàng nói, “Biết không? Anh có rất nhiều quần lót của em, chỉ có em mới có thể làm cho anh sung sướng.”

Lại Văn nhắm chặt mắt lại, trong miệng đã cắn nát môi mình.

Hắn cởi quần áo trên người mình ra, cả người ngồi ở trên người Lại Văn, hai tay từ dưới hướng lên trên hung hăng chụp lấy ngực Lại Văn. Vân vê, nhào, kéo, lại nhìn không được cúi đầu xuống cắn, mút lấy ngực cô. Sau đó hướng lên trên, xương quai xanh của cô, cầm, lại tìm lấy môi đỏ mọng của cô.

Lại Văn dùng sức xoay đầu hướng qua một bên, lấy tay ngăn lại lời hắn, Lại Vũ dùng sức xoay mặt cô lại, sức lực Lại Văn làm sao bằng anh, chỉ có thể dùng hai tay gắt gao che miệng mình lại, oán hận trừng mắt nhìn hắn, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống.

“Không hôn, không hôn, đừng khóc.” Lại Vũ trầm thấp nói.

Lại Vũ ghé vào trên người cô hòa hoãn lại, sợ đè nặng cô, lại nghiêng về một bên, ngẩng đầu lên nhìn cô, thấy cô nhắm mắt, bộ dáng không có tri giác, Lại Vũ hoảng sợ, đưa tay kéo cô ôm vào trong lòng, sờ sờ ngực cô, trái tim chậm rãi vững vàng đập nhịp, Lại Vũ thở phào nhẹ nhõm, xem ra cô chỉ là ngất đi thôi, cô quá mệt mỏi, để cô ngủ đi.

Lại Vũ đem vật cuối cùng trên người rút đi, chuẩn bị đè lên trên người cô, lại nhìn thấy trên chỗ đó có vết máu, mở đèn, nhìn kỹ quả thật là vết máu. Từ gối chạy xuống quần lót hẳn vừa mới kéo xuống, cả quần lót lẫn mặt đệm cũng dính vết máu, xem ra là kinh nguyệt của cô.

Lại Vũ cởi quần lót giúp cô, giúp cô thay cái mới, gắt gao ôm hôn Lại Văn.

39. Chương 39

Buổi sáng, Lại Vũ nắm tóc, từ trong mộng đẹp tỉnh lại, hần mở to mắt, lại hoảng sợ, Lại Văn quần áo chỉnh tề, ngồi trước giường nhìn chăm chăm vào hần.

Lại Vũ có chút xấu hổ, “Sao dậy sớm như vậy?”

“Em lúc nào thì có thể thấy Tứ Phương?” Lại Văn trực tiếp hỏi.

“Anh sẽ bố trí tốt, em cứ ở nhà đi.”

“Không được, em nhất định phải nhìn thấy anh ấy bình yên vô sự mới có thể...”

“Anh sẽ chụp ảnh cho em.” Lại Vũ căn bản không muốn để cô ra ngoài, để cho cô đi gặp Tứ Phương, lại thêm phức tạp.

“Không được” Lại Văn thét lên “Em nhất định phải tận mắt nhìn thấy anh ấy an toàn, em mới có thể yên tâm.”

Lại Vũ cơn tức lên, “Anh đã đáp ứng em, anh nhất định sẽ làm tốt, tóm lại hần sẽ không chết.”

“Em muốn thấy anh ấy, Em muốn thấy anh ấy...” Lại Văn thét lên, đột nhiên ngã xuống giường, ngất xỉu.

Lại Vũ vội vàng dò xét hơi thở của cô, chỉ là ngất xỉu.

Lại Vũ đem cô đặt trên giường, lấy chăn đắp cho cô. Cầm lấy di động đầu giường, ra khỏi phòng ngủ. Đứng ở trước cửa sổ phòng khách Lại Vũ gọi điện thoại cho Trần Tự Huy.

“Ngày hôm qua nói chuyện thế nào?” Lại Vũ hỏi Trần Tự Huy.

“Tôi nói Hách cảnh quan a, tôi thật vất vả mới bắt được tên tiểu tử này, còn chưa chiêu đãi hần thật tốt, anh lại bắt tôi thả hần ra, ở các trong mắt huynh đệ, tôi làm sao còn mặt mũi nữa.” Trần Tự Huy chậm rãi nói.

“Tôi không phải đã nói rồi sao? Tôi nhận của người này một phần nhân tình, Hạ Tứ Phương kia bây giờ chỉ là loại vô dụng, đối với anh căn bản đã không còn uy hiếp gì, anh có giết hần cũng chỉ có thêm chút cao hứng mà thôi. Nếu anh thả hần, tôi sẽ để cho hần lập tức xuất ngoại, về sau dù chân trời góc biển, anh cũng không còn lo đến chuyện gì nữa. Đương nhiên về sau chuyện của anh cũng là chuyện của tôi, còn về phía huynh đệ anh, tôi sẽ không quên lấy lại mặt mũi cho anh, về sau không thiếu dịp được hợp tác với nhau.”

“Ha ha, nếu huynh đệ anh đã nói như vậy, như vậy lần này mặt mũi của tôi liền để cho anh.” Trần Tự Huy sáng khoái nói. Bọn họ cũng đều biết, Hách Lại Vũ đang ở bên người tình có mặt mũi rất lớn, hiện tại chính là một bước lên mây, thăng tiến rất nhanh, về sau không khỏi phải nhờ cậy đến hần.

“Tôi sẽ đến, nhận như thế nào?” Lại Vũ hỏi hần, Hạ Tứ Phương ở trong tay bọn họ lâu như vậy, cho dù không chết, nhưng cũng không khỏi mất nửa cái mạng.

“Tôi kêu huynh đệ đem hần tới quán bar đường Trường Xuân, anh tới đó tìm người đi.”

“Tốt, tôi bây giờ sẽ xuất phát.”

Lại Vũ mặc quần áo xong, nhìn Lại Văn mê man ở trên giường, sợ cô tỉnh lại sẽ kích động, hần viết tờ giấy để lại, nói cô hần bây giờ đi tìm Hạ Tứ Phương, sau khi tìm được sẽ thông báo cho cô.

Lại Vũ lái xe đi vào quán bar đường Trường Xuân, nơi này là vùng của Trần Tự Huy. Gõ cửa, liền có một cậu thanh niên đi tới mở cửa.

Lại Vũ hỏi hần, “Người đâu?”

Cậu thanh niên ngáp, chỉ vào góc quầy bar.

Lại Vũ đi qua, thấy Hạ Tứ Phương đang ở trong tình trạng hấp hối, hần không còn ý thức, cả người đều là máu nằm nghiêng dựa vào quầy bar.

“Lại đây giúp một tay ” Lại Vũ kêu cậu thanh niên kia .

Lại Vũ cùng cậu thanh niên nâng Hạ Tứ Phương đến sau ô tô. Lại Vũ khởi động xe, trực tiếp chạy đến bệnh viện nhân dân, hấn đáp ứng Lại Văn sẽ cho Hạ Tứ Phương sống , hiện tại đành phải đưa hấn đi bệnh viện, bằng không có thể sống sót hay không cũng là một vấn đề.

Lại Vũ đứng ở bên ngoài phòng giải phẫu bệnh viện nhân dân chờ đợi. Hạ Tứ Phương bị đưa đến bệnh viện, tình huống đã cực kì nguy cấp, bệnh viện lập tức tổ chức nhiều phòng tiến hành hợp lực cấp cứu. Hiện tại cấp cứu đã tiến hành hơn 3 giờ rồi mà vẫn không thấy bác sĩ , y tá đi ra.

Lại Vũ phiền chán lấy điều thuốc lá, đốt một điều, hung hăng hút lấy mấy hơi . Lúc này điện thoại trong túi vang lên, Lại Vũ cầm lấy, là Lại Văn , cô đã tỉnh.

“Tỉnh rồi a ? ” Lại Vũ nhận điện thoại.

“Anh tìm được Tứ Phương chưa? Anh ấy hiện tại ở đâu?” Lại Văn gọn gàng dứt khoát hỏi hấn.

“Hấn an toàn ” Lại Vũ nói, có chút chột dạ, bởi vì bây giờ còn không rõ tình huống Hạ Tứ Phương sẽ thế nào.

“Anh ấy hiện tại ở đâu ?” Lại Văn hỏi .

“Em đừng lo lắng, anh sẽ an bài tốt.”

” Anh ấy hiện tại ở đâu?” Lại Văn ở trong điện thoại lớn tiếng hỏi.

“Em lại ngủ một chút đi, anh lập tức sẽ trở về , sẽ...”

Lại Vũ đang muốn khuyên Lại Văn, đột nhiên cửa phòng cấp cứu đẩy ra, một y tá cao giọng hỏi hấn, “Anh là người nhà sao? Bệnh nhân đã cấp cứu xong .”

Lại Vũ gật đầu, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hấn chú ý tới điện thoại còn chưa cất, lập tức tắt điện thoại .

Y tá chưa từng thấy qua người nhà nào lại bình tĩnh như vậy, cô đi lên trước nói với hấn, “Bệnh nhân gãy xương chân trái, vốn còn bệnh cũ , lần này lại thêm nặng , sườn ngực trái ở vách ngực có vết dao dài chừng 10 li* , xương sườn bị chặt đứt, ảnh hưởng đến phổi . Phổi bên trái bị tổn thương 4 li, sâu vào 2 li nên nứt ra, mặt khác toàn thân còn có 12 vết thương to nhỏ khác nhau , chúng tôi đã khâu lại, nhưng về sau nhất định sẽ lưu lại sẹo.” Y tá nói xong , thấy người nhà bệnh nhân vẫn bình tĩnh gật đầu, không hỏi vấn đề gì, cô liếc hấn một cái, xoay người trở vào trong phòng cấp cứu , hoàn thành công việc.

(1 li (, li) = 10 hào = 1/3 mm = 333,3 μm” đơn vị đo dài trung quốc “)

Sau khi cấp cứu xong , Tứ Phương bị đưa đến phòng bệnh, chân trái mang thạch cao, trên người giống như xác ướp, toàn thân cấm đủ loại ống nằm ở trên giường bệnh.

“Hấn khi nào thì có thể tỉnh?” Lại Vũ hỏi y tá.

“Đầu của anh ta bị người khác dùng vật nặng tổn thương , chấn động não nghiêm trọng, cụ thể khi nào thì có thể tỉnh, phải phụ thuộc vào tình trạng khôi phục của bệnh nhân.”

“Nói đúng ra là không biết khi nào thì có thể tỉnh phải không?”

“Đúng vậy.” Y tá nói.

Y tá rời đi sau khi nhẹ nhàng đóng cửa lại, Lại Vũ ngồi vào ghế trầm tư, bây giờ tốt nhất là nên thông báo cho cha của Hạ Tứ Phương, để cho ông ta nhận lấy , mau chóng bố cho hấn trí xuất ngoại, nhưngcòn phải tốn chút thời gian liên lạc với người của Hạ Hữu Quân, hiện tại Hạ Tứ Phương bộ dáng không sống không chết, có lẽ trước tiên phải tìm cho hấn một người chăm sóc, vì hấn sẽ không ở đây, lại càng không để Lại Văn tới đây.

Đang nghĩ , cửa liền bị đẩy ra, Lại Văn đầu đầy mồ hôi đứng ở cửa. Lại Vũ cả kinh đứng lên, “Em sao lại tìm được tới đây?”

Lại Văn không để ý đến hấn, đẩy cánh tay hấn ra, ngơ ngác đến bên giường bệnh Tứ Phương, sợ sệt nhìn Tứ Phương bị băng bó như xác ướp , ngón trở chậm rãi sờ vào người anh , vẫn nóng , Tứ Phương không chết, Lại Văn rút tay lại , nước mắt đã không còn kiềm chế được rớt xuống .

“Anh ấy bị thương thế nào ?” Lại Văn thấp giọng hỏi.

Lại Vũ lặp lại lời y tá một lần.

“Như vậy Tứ Phương sẽ không chết đúng không?”

“Đúng , hấn sẽ khỏe lại .” Lại Vũ nói như đinh đóng cột Tuy rằng bọn họ tâm tư khác nhau , nhưng lời nói kiên định lại an ủi Lại Văn.

Cô ngồi xuống ghế không nhúc nhích nhìn Tứ Phương, cô cũng không dám chạm vào anh , sợ sẽ đụng vào vết thương của anh , chỉ dám cúi đầu, ghé vào bên cạnh tay anh, cầm lấy tay phải cầu anh nhẹ nhàng áp vào mặt , nước mắt ở trong tay anh yên lặng chảy xuống .

Lại Vũ nhìn cô khóc đến nỗi phía sau lưng run nhẹ , trong lòng ghen tị đến chết . Hấn sâu kín nói, “Em sẽ không quên chuyện đáp ứng anh chứ ” .

Qua thật lâu, Lại Văn nhẹ nhàng đem nước mắt trong lòng bàn tay Tứ Phương lau sạch sẽ, bình tĩnh hỏi, “Em đáp ứng anh cái gì ?”

Lại Vũ hít lấy một ngụm khí lạnh, “Em đã đáp ứng anh, nếu anh làm cho hấn an toàn, em sẽ vĩnh viễn cắt đứt với Hạ Tứ Phương, buổi chiều ngày hôm qua mới nói xong , trí nhớ của em hấn không kém như vậy chứ .”

Lại Văn nói, ” Trí nhớ của em chính là kém như vậy, Tứ Phương đã trở lại, từ nay về sau, một phút một giây em cũng sẽ không rời xa anh ấy , ai muốn lại đây hại anh ấy , em sẽ cùng hấn liều mạng.”

Lại Vũ lạnh lùng nói, “Vậy lúc em đáp ứng anh là muốn lợi dụng anh sao? Em trong lòng đã suy nghĩ như vậy , kia căn bản là một lời nói dối sao?”

Lại Văn quay đầu nhìn hấn, “Em là người nói dối như vậy đấy ”

“Em...” Lại Vũ tức giận .

Lại Văn thản nhiên nhìn hấn một cái “Mặc kệ tôi nói cái gì, tôi cho tới bây giờ đều chưa bao giờ nghĩ tới sẽ phải rời khỏi Tứ Phương, trừ phi Tứ Phương không cần tôi .”

“Anh ngày hôm qua nói với em như thế nào, em không nhớ rõ sao? Chính là vì em , Tứ Phương mới bị như vậy . Em buông ra hấn, hai người mới có thể sống tốt.”

“Phải không? Là như thế này sao?” Lại Văn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tiêu tụy của Tứ Phương, “Cho dù như thế này, tôi cũng sẽ không rời đi , chờ Tứ Phương tỉnh lại , tôi nghe anh ấy, anh ấy muốn thế nào đều được “

Lại Vũ lạnh lùng nói, “Anh hỏi lại em một lần, em có theo anh trở về hay không ?”

“Không” Lại Văn trả lời không chút do dự.

“Vậy không nên trách anh không khách khí.” Lại Vũ nói xong, xông lên cầm lấy cánh tay Lại Văn, kéo cô ra ngoài, Lại Văn có thể cầm lấy giường bệnh , nhưng cô lại sợ anh hưởng đến Tứ Phương, chỉ có thể để Lại Vũ kéo ra khỏi phòng bệnh.

Lại Vũ dùng sức kéo cô đi phía trước đi, Lại Văn gắt gao phản kháng lại , chân gắt gao dè xuống đất , nhưng Lại Vũ mạnh quá , trực tiếp làm cô lão đảo ngã về phía trước, đi qua bàn y tá , Lại Văn hai tay dùng toàn lực bắt lấy cái bàn , dù Lại Vũ kéo như thế nào, cô cũng không buông tay. Một bên y tá nhìn không hài lòng đành nói , “Hai người làm sao vậy ? Đây là bệnh viện, không được lôi kéo như vậy .”

Lại Văn thét lên , “Mau cứu tôi , hấn là người xấu...”

Lại Vũ sợ chuyện phiền phức , hấn liền tiến lên hướng tới gáy Lại Văn làm động tác chém , Lại Văn bắt động rồi ngã lên trên mặt đất. Lại Vũ ôm lấy cô, đi nhanh ra ngoài.

Cô y tá một đường đuổi theo hắn, “này , anh là loại người nào? ... Anh sao lại có thể tùy tiện đánh người a... Anh như vậy là muốn làm sao... này ,anh nếu không nói tôi sẽ gọi cảnh sát ” y tá vẫn đi theo Lại Vũ đến chỗ dừng xe bên ngoài.

Lại Vũ đem Lại Văn ném vào sau ô tô, sau đó từ trong túi lấy ra chứng nhận cảnh quan “Thấy được sao? Tôi là cảnh sát, đây là em tôi , chỉ lo chăm sóc bệnh nhân, bản thân lại không nghỉ ngơi, tôi muốn đem cô ấy về nhà nghỉ ngơi.”

Cô y tá lập tức hai mắt sáng lên, vừa hưng hân đó liền biến thành thương cảm cho em hắn “Vậy anh đi cẩn thận .” Y tá vội vàng nói.

40. Chương 40

Khi Lại Văn tỉnh lại, bốn phía đã là một màu tối đen, chờ ánh mắt chậm rãi thích ứng với bóng đêm, cô phát hiện mình đang ở trên chiếc giường đã ngủ hôm qua , đúng là phòng ngủ Lại Vũ. Có một chấm cháy đỏ ở chỗ đối diện, là có người ở nơi nào đó đang hút thuốc, bởi vì trong không khí có mùi thuốc lá rất đậm , Lại Văn ho khan vài tiếng.

Một lát sau, điểm đỏ đối diện bị dập tắt “Em tỉnh?” Là Lại Vũ, hắn đứng lên đi tới bên giường.

Lại Văn co rúm lại dịch vào bên trong, vẻ mặt khẩn trương nhìn theo hắn. Lại Vũ cũng nhìn cô, cũng không tiến thêm một bước nào , “Tỉnh rồi thì đứng lên đi, đi rửa mặt , anh đi gọi cơm.” Nói xong đi ra phòng ngủ.

Đợi Lại Vũ đi ra ngoài, Lại Văn chậm rãi từ trên giường đứng lên, đầu đầu muốn nứt ra , cả người cũng giống như dập nát , ngồi ở bên giường, cô cảm thấy cực kì thất bại, Tứ Phương không ở bên cạnh chuyện gì cũng đều rất khó khăn , cô đúng là được anh nuông chiều thành hư , hiện tại chỉ một chút gió táp mưa sa cũng không chịu nổi .

Lại Văn ôm lấy đầu , cũng may hiện tại đã tìm được Tứ Phương, tuy rằng bản thân bị thương nặng, nhưng anh vẫn còn sống, chỉ cần anh còn sống, tảng đá trong lòng cô mới nhẹ đi được , hiện tại lo lắng nhất là một mình Tứ Phương nằm ở trong bệnh viện, không có ai chăm sóc, càng lo lắng người đối đầu với anh vẫn không chịu buông tha cho anh , vẫn muốn đi hại anh .

Lại Văn hít sâu một hơi, muốn đi bệnh viện, nhất định phải mau chóng đến bệnh viện, Tứ Phương không có ý thức mê man ở trên giường bệnh, bên cạnh lại không có ai chăm sóc .

Cô đỡ lấy hai chân, chậm rãi đứng lên, dựa vào tường chậm rãi đến phòng vệ sinh rửa mặt, ở trong gương, cô nhìn thấy cổ, mặt, toàn bộ nửa người trên đều đỏ bừng , nhất định là giữa trưa ở bệnh viện giày dũa rất kịch liệt, toàn bộ cơ thể đều dùng quá sức . Cô một lần nữa vốc nước lạnh lên rửa mặt , cơ thể này quá tệ , mấy ngày nay đều không nghe cô sai bảo ,về sau cô phải chú ý dưỡng thân thể thật tốt , nhất định phải lấy trạng thái tốt nhất để đánh trận chiến này.

Lại Vũ ở bên ngoài gõ cửa phòng vệ sinh “Cơm đến rồi , đi ra ăn cơm.”

Lại Văn lấy lại tinh thần, đi ra ngoài ăn cơm. Lại Vũ kêu ba món cùng một món canh , lúc ra ngoài cơm đã bốc xong .

Lại Văn ngồi xuống, cũng không nói gì, trực tiếp cầm lấy đũa , đồ ăn đều ăn một ít, uống rất nhiều canh, lại ăn hai chén cơm đầy , ăn xong sờ bụng mình , cực kì no .

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lại Vũ một chút cũng không ăn, hai tay hắn tạo thành chữ thập, đặt ở trên bàn cơm, nhìn thẳng tắp vào cô .

“Anh không ăn sao?” Lại Văn hỏi hắn.

“Em rút cuộc nghĩ cái gì?” Lại Vũ hỏi, hắn không hiểu Lại Văn, ở trong bệnh viện cô giày dũa lợi hại như vậy, hiện tại một câu cũng không nói , lại ăn uống nhiều như vậy , không biết cô muốn gì đây.

“Ăn cơm, anh có biết em đã bao lâu rồi không ăn một bữa cơm ngon như vậy không ?” Lại Văn không chút để ý nói.

Lại Vũ nghĩ nghĩ nói, “Bệnh viện bên kia, anh sẽ mời một người hộ lý chuyên môn tới chăm sóc cho hấn, em yên tâm.”

“Cái người kia tên gọi là gì? Hấn có thể đến bệnh viện tìm Tứ Phương hay không?” Lại Văn thật lo lắng chuyện này.

“Kia không phải là người em có thể đối phó được , không cần lo hấn ta là ai . Anh đã nói chuyện với hấn, chuyện này em không cần lo lắng.”

“Được , vậy là tốt rồi.” Lại Văn đứng lên, “Em buồn ngủ, em muốn đi ngủ “

Lại Vũ nói “Chúng ta nói chuyện đi.”

Lại Văn xoay người thản nhiên nhìn hấn, “Em không có gì để nói , em buồn ngủ, muốn đi ngủ .” Cô chỉ chỉ một phòng ngủ bên cạnh, “Đó là phòng khách sao? Em có thể ngủ ở nơi đó không ?”

Lại Vũ nhìn cô ”Em nói cái gì ?”

Lại Văn đẩy tay hấn ra, “Đã biết, em đi ngủ.” Cô đi thẳng vào phòng ngủ, một bộ dáng lợn chết cũng không sợ nước sôi, đi đến nằm ở trên giường Lại Vũ, lấy chăn đắp .

Lại Vũ khoanh tay đứng ở cửa phòng ngủ nhìn cô, không nói gì. Một lát sau anh đến phòng vệ sinh tắm rửa, thay đổi áo ngủ đi ra nằm ở trên giường, Lại Văn nằm ở mép giường , ôm chặt lấy chăn, không biết có ngủ hay không, Lại Vũ kéo tay cô , bị cô rút lại , xem ra cô tỉnh . Hấn lại kéo, Lại Văn cầm lấy cánh tay hấn, cắn mạnh xuống , mặt Lại Vũ vắn vẹo , hấn có thể cảm giác da thịt trên tay bị răng nanh cô cắn rách, hấn không hề động dẩy tùy ý để cô cắn.

Lại Văn dùng răng nanh đem hết sức lực toàn cắn rách da hấn , bên trong miệng tràn đầy mùi máu tươi, sau đó răng cô càng ngày càng không có lực, chỉ có thể dùng miệng .

Lại Vũ nghiêng người đến, dùng một bàn tay nắm lấy tay trái của cô , lại lấy một tay cầm lấy cái còng chỉ nghe nhẹ nhàng ca một tiếng, còng tay khóa lại tay của hai người lại .

Lại Văn quay đầu trừng mắt với hấn, “Anh làm gì?”

Lại Vũ nằm xuống, “Đừng trừng mắt thế , giống như ma ý, ngủ đi.”

Lại Văn trở mình một cái xem thường, nằm xuống, trong lòng cũng lạnh một nửa, làm sao bây giờ? Vốn nghĩ muốn thừa dịp hấn ngủ mà trộm đi , xem ra không có cơ hội rồi , chỉ có thể hy vọng đến buổi sáng ngày mai, chờ hấn đi làm cô lại nghĩ biện pháp khác .

Lại Văn bắt buộc bản thân phải ngủ, muốn chuẩn bị tốt tinh thần mới được, hết thấy phải chờ đến ngày mai .

Tuy rằng tự thôi miên bản thân, nhưng Lại Văn vẫn không thể ngủ được , nhất là nghĩ đến cả người Tứ Phương đang bị thương nằm một mình ở trong bệnh viện, cô làm thế nào cũng ngủ không được, thời điểm trời gần sáng , Lại Văn mệt mỏi thiếp đi một lát, Lại Vũ xoay người , cô liền tỉnh lại.

Cô nhắm mắt nằm ở trên giường chờ, bây giờ Lại Vũ khẳng định sẽ phải đi làm , chờ hấn vừa ra khỏi cửa, cô sẽ nghĩ biện pháp đi ra ngoài.

Thật vất vả đợi đến bây giờ, Lại Vũ lại không động tĩnh gì, cô có điểm nóng ruột , kéo tay đứng lên, hấn rốt cục mở mắt, “Làm sao vậy?”

“Em muốn đi toilet.” Lại Văn nhìn hấn, làm ra bộ dáng bị nước tiểu nghẹn mà dậy vậy.

Lại Vũ từ trên giường đứng lên, “Đi thôi “

Lại Văn mở to hai mắt nhìn, “Anh không mở còng tay sao ? Em muốn đi toilet.”

“Chúng ta cùng đi, anh cũng muốn đi toilet.”

“Anh mở còng tay ra trước.” Lại Vũ nhỏ búng lớn

“Anh thích , rất tốt.” Lại Vũ mặt không chút thay đổi nói.

“Em không muốn .” Lại Văn nằm ở trên giường tiếp tục ngủ, tôi xem anh có đi làm không , chẳng lẽ anh đi làm cũng còng tôi theo ?

“Đứng lên” Lại Vũ lắc lắc tay phải.

“Làm sao?” Lại Văn khẩu khí bực tức

“Cùng đi toilet, em không đi toilet, nhưng anh muốn .”

Này có phải muốn cô không thể sống sao , “Anh mở còng rồi tự mình đi đi ”

Lại Vũ bất kể cô nói cái gì, trực tiếp kéo tay phải, mặc kệ còng tay nghiền vào da thịt , hần giống như không biết đau, cố sống cố chết đem Lại Văn kéo lên , Lại Văn bị hần kéo rơi xuống đất , lại bị hần một đường kéo đến phòng vệ sinh. Đứng ở bên bồn cầu, hần cởi bỏ quần ngủ, đứng tiểu bên bồn cầu, nhìn Lại Văn nằm ở khá xa, tay phải của hần dùng lực kéo cô tha đến bên cạnh bồn cầu, nước tiểu rơi xuống bên cạnh bồn cầu, bắn ở trên mặt Lại Văn.=((

Lại Văn không hề động dậy , giống như đã chết, không rên một tiếng cứ nằm thẳng trên đất, tay trái treo lên cao .

Lại Vũ sau khi tiểu xong , ôm Lại Văn đứng lên, giống như đứa bé kẹp vào nách , đi vào phòng bếp tìm nước uống.

Uống nước xong , hần lại mang cô trở lại phòng ngủ, sau đó đặt cô nằm song song ở trên giường, Lại Vũ từ tủ đầu giường lấy một liều thuốc “Không cần chuyện gì cũng đối nghịch lại với anh , anh cũng sẽ khó chịu.”

Hần quay đầu nhìn cô, cô vẫn nhắm chặt mắt lại, không nhúc nhích. Lại Vũ cúi đầu, vươn đầu lưỡi đem nước tiểu trên tóc và mặt Lại Văn từng chút từng chút liếm sạch sẽ.

“Không cần hận anh, biết không? Anh không chịu nổi việc em hận anh ” hần nói.

Lúc này di động tủ đầu giường vang lên, Lại Vũ nhận lấy ,nói vài câu, đã trò chuyện xong.

Hần lẳng lặng nhìn Lại Văn một lát , sau đó từ ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra chìa khóa, mở ra còng tay ra. Khi còng tay được mở ra, Lại Văn rớt cục mớ mắt.

Lại Vũ một bên nhìn cô , một bên nắm tay trái của cô lên, bị còng tay còng lâu nên tay cô bị chảy máu ,hần cúi đầu, kề miệng lên vết máu, đem cổ tay cô liếm sạch sẽ.(không biết thằng cha này có phải dog k mà suốt ngày liếm....kinh)

“Anh có công việc phải đi, em ở nhà phải ngoan được không ?” Lại Vũ hỏi cô

Lại Văn không nói gì. Lại Vũ giống như không từ bỏ ý định, hần lại hỏi một lần nữa , “Sao? Em sẽ ngoan chứ?”

Lại Văn thấp giọng trả lời, “Em sẽ ngoan .”

Lại Vũ buông cánh tay của cô ra , đắp chăn lên cho cô ”Vậy em ở nhà chờ anh trở lại.”

“Vâng ” Lại Văn khe khẽ lên tiếng.

Nhưng chân trước Lại Vũ mới vừa bước đi, sau lưng Lại Văn liền từ trên giường ngồi dậy, cô đi vào phòng khách đứng trước cửa sổ từ một khe hở nhỏ nhìn động tĩnh dưới lầu, đến khi nhìn xe của Lại Vũ lái ra tiểu khu, lòng của cô mới bình tĩnh lại .

Cô nhanh chóng chạy về phòng đi tìm di động, cô nhớ rõ là đặt ở trong túi áo nhưng tìm thật lâu cũng không có.

Cô lại tìm trong chăn, dưới gối , giường, tủ đầu giường... những chỗ cần tìm đã tìm qua , vẫn không tìm được, xem ra đã bị Lại Vũ cầm đi.

Cô chạy về phòng khách, đi tìm điện thoại bàn nhưng là nhất cầm lấy phone, bên trong không hề có tiếng , hóa ra dây điện thoại bị cắt đứt.

Cô cũng chưa từ bỏ ý định đi mở cửa chống trộm , quả nhiên đã bị khóa cứng từ bên ngoài, cố gắng nửa ngày, cửa chống trộm vẫn chưa nhúc nhích . Cô nhớ trong nhà có khả năng có chìa khóa, lại đi lục tìm, nhưng cái gì cũng không tìm thấy. Đúng vậy, Lại Vũ ngay cả điện thoại cũng cắt , sao có thể để lại chìa khóa cho cô ?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Lại Văn lo lắng , Lại Vũ khả năng sau khi xong việc sẽ trở về đây ,thời gian của cô còn rất ít.

Lại Văn vô ý nhìn ra ngoài cửa sổ, đứng rồi, nhìn xem có thể nhờ người giúp đỡ từ bên ngoài hay không. Cô đi vào phòng ngủ cầm lấy một cái gối , canh ở trước cửa sổ phòng khách, chỉ cần phía dưới tiểu khu có người , cô sẽ lấy gối ném về phía người đó .

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đi ra, Lại Văn xem xét cơ hội thật chuẩn , ném cái gối xuống, không đụng đến người đó, lại rơi về phía trước. Nhưng cũng khiến người đàn ông chú ý, anh ta theo phản xạ hướng lên trên nhìn , Lại Văn nhìn cơ hội đã tới , dùng hết lực hô lớn, “Cầu xin anh , giúp tôi gọi một công ty bẻ khóa , tôi bị khóa trái ở nhà , tôi ở phòng 602 “

Người đàn ông đứng tại chỗ không hề động đậy , Lại Văn nhìn thấy anh ta không có phản ứng gì, lại liều mạng hô to, ” Cầu xin anh , giúp tôi gọi một công ty bẻ khóa , tôi bị khóa trái ở nhà , tôi ở phòng 602 ”

Người đàn ông lúc này mới có phản ứng, anh nhìn Lại Văn gật đầu, lấy di động, nói chuyện điện thoại xong, anh hướng Lại Văn vẫy tay, làm một dấu OK.

Lại Văn vui vẻ hô một tiếng, “Cám ơn anh .”

Người đàn ông lắc tay , bước đi .

Cũng may mắn đây là một khu thấp tầng, Lại Vũ ở tầng 6, qua cửa sổ gọi người phía dưới còn có thể nghe được , nếu ở cao thêm một chút, thì thật đúng là không có cách nào.

Lại Văn ở trong phòng khách bước qua bước lại, sợ Lại Vũ có thể sẽ trở lại . Lo lắng nửa giờ, người ở công ty bẻ khóa đến , Lại Văn lắp tức bảo bọn họ mở khóa không đến 10 phút, cửa chống trộm bị mở ra , tốc độ thật sự là mau a.

Lại Văn được giải thoát lại không trực tiếp đến bệnh viện, hiện tại có mấy chuyện phải lập tức đi làm. Cô trước mắt phải đến Hương Cách Lý Lạp, đem phòng trả lại , đưa tiền mặt trực tiếp đến chỗ gần bên bệnh viện nhân dân, cô tìm được một người thuộc công ty bất động sản, thuê một nhà trọ, cô yêu cầu rất ít, mặc kệ lớn nhỏ, tầng trệt, phương tiện đi lại , chỉ cần ở bên cạnh bệnh viện, an toàn là được .

Nhân viên công tác cho cô một số gợi ý , Lại Văn chỉ nhìn một chút, lập tức quyết định , rất nhanh ký hợp đồng, nhân viên công tác chưa thấy qua khách nào mà lại dễ dàng như vậy , cầm hợp đồng mà lòng vui phơi phới .

Sau khi lấy chìa khóa Lại Văn mở túi xách ra , cầm mười vạn tiền mặt, chuẩn bị tiền thuốc men cho Tứ Phương, còn lại cô cất hết xuống gầm giường . Làm xong cô lập tức chạy tới bệnh viện, khoảng cách rất gần, không đến 5 phút .

Nhẹ nhàng mở cửa Tứ Phương vẫn là không có ý thức nằm ở trên giường bệnh, nhưng tình hình hôm nay thoát nhìn so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều, hô hấp đã tốt lên , trên người mấy cái ống cũng được rút đi rất nhiều . Lại Văn đi qua , nhẹ nhàng sờ vào mặt anh , hai má anh càng thêm gầy yếu tái nhợt, lông mày nhăn lại , môi khô nứt bong một lớp da khô .

Lại Văn đang muốn đi chuẩn bị nước ấm lau mặt cho anh, lúc này một cô y tá đẩy cửa tiến vào, “Người nhà mấy người đi đâu hết vậy ? Bệnh nhân hôm qua mới cấp cứu xong , còn cần phải trị liệu thật tốt , người nhà lại không thấy bóng dáng đâu cả , bác sĩ tìm mấy người đến vài lần đo .”

Lại Văn vội vàng hỏi, “Anh ấy hiện tại thế nào ? Có nguy hiểm hay không?”

Y tá mắt húng nói, “Hiện tại đã ổn định , ngày mai là có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường.”

Lại Văn cao hứng nói, “Vậy thì tốt quá, cảm ơn, cảm ơn mọi người .”

“Bệnh nhân cần phải bình phục thật tốt , người nhà nhất định phải chăm sóc cho tốt ” y tá lại dạy bảo Lại Văn.

” Vâng ” Lại Văn vội vàng nói, “Tôi về sau 24 giờ đều ở đây chăm sóc anh ấy, bệnh nhân có chuyện gì xin hãy nói với tôi .”

Y tá gật gật đầu, đi ra ngoài.

41. Chương 41

Lại Văn từ phòng nước lấy nước xong , mới nhớ tới còn rất nhiều thứ vẫn chưa mua, cô để phích nước nóng xuống đến siêu thị ở bên ngoài bệnh viện mua khăn mặt, chậu rửa mặt, cốc nước, cặp lông com, đồ dùng rửa mặt, lại mua hai bộ quần áo bình thường .

Cầm theo mấy thứ vào phòng bệnh, nhìn thấy y tá đang giúp Tứ Phương lật người , Lại Văn vội vàng để mấy thứ xuống đất rồi đi qua. Y tá điều chỉnh tốt vị trí, nói với Lại Văn, “Cô không nên cử động vị trí của anh ta , lúc lau người cũng phải chú ý, trên người anh ta có rất nhiều vết thương, phải đợi phục hồi một chút rồi mới có thể lau sơ qua , anh ta bây giờ không có ý thức, không thể ăn com, chúng tôi sẽ dùng một ống thông từ mũi xuống dạ dày để bổ sung thức ăn lỏng cùng nước ấm cho anh ta . Anh ta bây giờ tiểu tiện cũng không thể tự mình kiểm soát được , cô phải nhớ kỹ thường xuyên đổi tã giấy, khả năng anh ta sẽ bị táo bón, đại tiện sẽ cứng, tất nhiên sẽ cần có lúc cần cô dùng tay khu (móc; gắp; khảy) đại tiện đi ra, mặt khác không được tùy tiện xoay người cho anh ta , phổi của anh ta bị thương, nếu muốn xoay người thì cần phải tìm nhân viên chuyên nghiệp đến làm .” Lại Văn không ngừng gật đầu, dùng đi động không ngừng ghi lại lời y tá nói.

Y tá cười cùng cô nói, “Không cần khẩn trương như vậy, trải qua buổi chiều hôm nay, về sau cô sẽ thuận thực .”

Lại Văn hỏi, “Còn có gì phải chú ý nữa không ?”

Y tá nói, “Tạm thời không còn gì nữa.”

Thừa dịp Tứ Phương lật người , Lại Văn đem hai cái khăn mặt bỏ vào chậu rửa mặt, dùng nước sôi tiêu độc, 30 phút sau, Tứ Phương xoay người xong , Lại Văn dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau hai má cho Tứ Phương, lỗ tai, cổ, nhẹ nhàng lau hai lần.

Cô dùng bông gòn thấm nước, thấm nhẹ vào môi Tứ Phương, vốn môi Tứ Phương rất đẹp hồng hồng mà căng mọng , so với môi của con gái còn đẹp hơn , bây giờ lại khô nứt ,bong cả lớp da .Lại Văn dùng bông thấm nước nhẹ nhàng ma sát , chờ cho đôi môi bớt khô nứt cô mới dừng lại .

Cô đi đổi chậu nước, lại lấy thêm một chậu nước ấm, bắt đầu lau tay cho Tứ Phương, lấy tã giấy cũ ra lau xuống phía hạ thể , bỏ qua cho cái chân bị thương kia.

Lúc giúp Tứ Phương đổi tã giấy , Lại Văn nghĩ nghĩ, anh không thể động đây , còn phải dùng tã giấy trùm kín như vậy khẳng định cực kì khó chịu, cô cầm lấy cái áo bông mềm để trên bàn , gấp thành hình chữ nhật , bao ở phía dưới Tứ Phương, bây giờ anh có lẽ đã thoải mái một chút. Trước kia không có loại tã giấy thấm nước tiểu như bây giờ , trẻ sơ sinh đều dùng loại bông vải mềm làm tã , nên sẽ không lo đến chuyện bị ngứa ngáy khó chịu , hiện tại mọi người đều lười , đều phải dùng tã giấy mua sẵn, thật ra cũng giống như phụ nữ dùng băng vệ sinh, rất khó chịu .

Tứ Phương hiện tại không có cách nào khống chế bài tiết của mình , dịch nước tiểu có một chút liên bài tiết một chút, cho nên cứ nửa giờ sẽ đổi một lần. Lại Văn chuẩn bị lập tức đi xuống, lại mua thêm vài cái áo bông mềm , xé ra làm tã giấy cho Tứ Phương .

Cơm chiều Lại Văn đứng ở ngoài phòng bệnh Tứ Phương giải quyết, cô không muốn lãng phí thời gian đi ra ngoài mua cơm, liền mua cơm trong bệnh viện đựng trong cặp lồng . Trong bệnh viện cơm không có chất béo , xanh xao (chỉ vẻ mặt do ăn rau cho đỡ đói nên thiếu dinh dưỡng) cũng thực bình thường, Lại Văn lại nghiêm túc ăn hết , hiện tại thể lực của cô cần phải bổ sung , cô không thể không chú ý đến sức khỏe của mình .

Ăn cơm xong, buổi chiều cô lấy áo bông mới mua cắt hết ra , gấp lại hình tã đặt thành một chồng cao . Lại đem tã tự chế Tứ Phương đã tiểu ra đến buồng vệ sinh giặt sạch , sau đấy tìm lấy một cái dây nhựa tìm chỗ móc lấy hai đầu , đem tã đã giặt sạch phơi lên .

Lại Văn lại lấy một ít nước ấm, lau cho Tứ Phương một lần , sau đó bông thấm nước không ngừng thấm lên môi cho Tứ Phương.

Đến buổi tối hơn mười một giờ, Lại Văn không chịu nổi, ghé vào giường Tứ Phương ngủ . Bệnh viện cũng qua thời gian thăm hỏi, toàn bộ tầng trệt đều im ắng .

Khi Lại Vũ đi vào phòng bệnh, nhìn thấy chính là cảnh tượng này , một loạt tã được treo gọn trên dây , Hạ Tứ Phương im lặng nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt thoát nhìn đã tốt hơn nhiều . Lại Văn dựa vào bên giường của hần, ngủ say .

Lại Vũ đi đến phía sau Lại Văn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hơi nghiêng của cô , cái cổ duyên dáng lộ ở bên ngoài. Không biết nên hình dung tâm tình giờ phút này như thế nào.

Hần hôm nay có một nhiệm vụ rất trọng yếu phải cùng đồng nghiệp ra khỏi thành phố , buổi tối chín giờ mới trở về nhà . Hần sợ Lại Văn một mình ở nhà không biết nấu ăn, nửa đường lại dừng xe, đến một nhà hàng mua mấy món Lại Văn thích ăn về . Về đến nhà, vừa mở cửa trong phòng tối như mực , trong lồng hần lo lắng một chút, hần vội vàng chạy vào phòng ngủ, trên giường rộng tuếch, tìm cả phòng cũng không thấy người đâu .

Hần rút cục ngồi phịch ở trên sofa, cô lại đi rồi, hần cầm đi điện thoại của cô, cắt đứt điện thoại, đem cô khóa trái trong nhà, cô vẫn là tìm được biện pháp đi ra ngoài.

Hần trong lòng thật sự không thể áp chế được phần nộ, cô một lần lại một lần lừa hần, tất cả là vì Hạ Tứ Phương kia . Buổi sáng luôn miệng nói sẽ ngoan , sẽ nghe lời , hần chân trước vừa đi, cô sau lưng liền đi ra ngoài. Vì sao? Vì sao lại như vậy? Từ nhỏ đến lớn, hần vì cô làm bao nhiêu chuyện ? Chẳng lẽ làm mọi việc đều không thể bằng Hạ Tứ Phương kia ? Cô rốt cuộc có để hần vào mắt một chút nào hay không?

Hần lao ra khỏi nhà lái xe thẳng đến bệnh viện, hần biết cô khẳng định còn ở đây , Hạ Tứ Phương bị thương nghiêm trọng như vậy, mấy ngày nay đều không thể hoạt động . Hần mang nổi tức giận đi vào phòng bệnh, nhưng nhìn thấy cảnh tượng trong phòng bệnh, lại sinh ra một cổ thê lương.

Cô thật biết suy nghĩ cho Hạ Tứ Phương , sợ nước tiểu ẩm ướt sẽ gây khó chịu , cô làm một đồng lớn tã lót ,lại thay cho hần giặt thật sạch sẽ . Vì hần, thậm chí không tiếc cùng người khác liều mạng, cô tuy đã ngủ nhưng đặt ở dưới cánh tay ,lại là một cái dao thái nhỏ .

Lại Vũ nhìn không được trào phúng bản thân , nếu người gặp phải chuyện như vậy, nếu hiện tại người nằm ở trên giường bệnh là người, Lại Văn có thể suy nghĩ như vậy cho người hay không, liều mạng cho người, đáp án có lẽ hần cũng đã nghĩ ra được, NO, NO, NO...

Hần lạnh lùng cười cười, giơ tay lên đánh xuống gáy Lại Văn, vẫn là nên dùng biện pháp ngày hôm qua, hần không biết lúc cô tỉnh lại có thể dùng dao thái mà liều mạng với hần hay không.

Bên ngoài mặt trời cực kì chói chang , Lại Văn nhú mắt tỉnh lại, mở to mắt nhìn trần nhà , cô đột nhiên ngồi dậy, cô sao lại ở trong phòng ngủ của Lại Vũ.

“Ngủ ngon không ?” Bên cạnh truyền đến tiếng của Lại Vũ

Lại Văn quay đầu nhìn lại, Lại Vũ một tay giữ cổ, chăm chọc nhìn cô cười.

“Sao? Ngủ ngon không ?” Hần lại hỏi cô một lần nữa .

Lại Văn xốc chần lên muồn xuống giường, lại phát hiện toàn thân cô không mặc gì cả , cô quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Lại Vũ, hận không thể bầm thây vạn đoạn hần ra .

Lại Vũ một tay kéo cô trở lại áp đảo ở trên giường, “Trùng cái gì mà trùng, anh còn chưa tức giận đây , em mắt hứng chưa ?”

Lại Văn dùng sức giãy dụa , Lại Vũ đè nặng cô , đem hai tay cô cố định lên đỉnh đầu.”Em ngoan một chút cho anh , biết vì sao toàn thân trần truồng không ? Vừa mới chụp ảnh cho em , trong ảnh thân thể em thật đẹp .”

Lại Văn không thể động đậy, trong lòng phần nộ không chịu nổi, phun một bãi nước miếng tới trên mặt Lại Vũ. Lại Vũ lạnh lùng cười, cũng không lau đi, nước bọt theo gương mặt hần chảy xuống, đến cạnh khoe miệng, hần vươn đầu lưỡi ra, đem nước bọt liếm hết .

Hần một tay đè chặt cánh tay của cô , một tay tách chân cô ra , cầm lấy một chân đặt ở trước ngực, sau đấy lấy tay cởi quần mình ra .

Lại Văn đau đớn đến dữ tợn , tay chân đều bị đè nặng, không thể nhúc nhích, cô không ngừng vận vẹo thân thể.

Lại Văn bắt lực hai tay vung vẩy , đột nhiên bắt được một vật kim loại lạnh lẽo , là còng tay, buổi sáng ngày hôm qua, sau khi Lại Vũ mở ra vẫn đặt ở trên giường. Lại Văn gắt gao nắm còng tay, dùng hết sức mình, liều mạng đập vào đầu Lại Vũ.

Một lúc sau,cô khẩn trương nhìn chăm chăm Lại Vũ, mà Lại Vũ cũng chỉ liếc mắt cô một cái, sau đó tiếp tục cởi quần lót. Lại Văn cắn chặt răng, lấy hết sức lực, không ngừng đánh lần nữa ,hai cái , ba cái ... Vẫn đánh mười mấy cái, đầu Lại Vũ đã chảy máu, máu từ huyết thái dương đi xuống , chạy xuống người hần , trên giường, còn có thân thể Lại Văn.

Lại Văn ngừng tay nhìn Lại Vũ, hần lại vẫn như cũ không thèm nhìn đến miệng vết thương, không nhìn máu, cởi quần lót ra ném xuống dưới giường, nhắc chân cô lên cao hơn .

“A...” Lại Văn thét ra tiếng, trong tay nắm chặt còng tay, tiếp tục liều mạng đánh vào đầu hần , có lẽ may mắn đánh trúng chỗ trí mạng của Lại Vũ, cơ thể hần mơ hồ ngã lên thân thể cô .

Hơn ba mươi phút sau, Lại Vũ tạm thời tỉnh táo lại , hần phát hiện tay phải đã bị còng ở trên giường .

Hần sờ sờ đầu, miệng vết thương trên đầu đã được băng bó , không còn chảy máu nữa

Lại Văn đứng ở trong phòng vệ sinh mặc quần áo.

“Em lại muốn đi , phải không?” Lại Vũ nhìn phía sau lưng Lại Văn.

Lại Văn không để ý đến hần, một lát sau cô mặc quần áo, đứng ở cửa phòng ngủ nhìn hần nói, “Anh buông tha tôi đi, cũng không cần đi tìm Tứ Phương nữa , tôi thật sự cảm thấy mệt mỏi quá rồi , anh có biết hay không anh đã muốn kéo tôi tới địa ngục, nếu anh còn cưỡng bách tôi nữa , tôi sẽ không đánh anh nữa” Cô ghen ngào dừng lại một lát “Bản thân tôi sẽ biến mất .”

42. Chương 42

Lại Văn trở lại bệnh viện, cô y tá ngày hôm qua không ngừng giáo huấn cô vội vàng kéo cô lại nói, “Cô rốt cuộc đi đâu vậy ? Không phải đã nói 24 giờ đều phải ở đây sao?”

Lại Văn vội vàng hỏi ”Xảy ra chuyện gì sao?”

Y tá nói, “Coi như là chuyện vui , chồng cô sáng hôm nay tỉnh lại nhưng cảm xúc cực kì kích động, bắt bọn tôi phải gọi điện cho cô nhưng không gọi được , anh ta vẫn bắt bọn tôi gọi cho cô bằng được đấy . Bởi vì không gọi được cho cô , anh ta muốn đứng lên đi tìm cô đó , kết quả lại ngất xỉu mất .”

Lại Văn vội vàng chạy vào phòng bệnh, Tứ Phương vẫn nằm ở đó không một chút động tĩnh, cô khổ sở muốn khóc, tình huống ngày hôm qua đã tốt hơn, hiện tại lại vẫn như cũ, Tứ Phương sao lại khổ như vậy chứ.

“Tình trạng của anh ấy thế nào?” Lại Văn vội vàng hỏi y tá.

“Trước mắt là ổn định rồi, cô nhất định phải ở đây chăm sóc anh ta, đừng để cảm xúc anh ta bị kích động lần nữa.”

Lại Văn gật gật đầu, đứng ở bên giường bệnh, nắm chặt tay Tứ Phương “Anh ấy khi nào thì có thể tỉnh lại?”

Y tá nói, “Chắc là nhanh thôi, trước mắt kiểm tra não không có vấn đề gì, lúc này do anh ta đứng lên nhanh quá, khe động đến miệng vết thương mới ngất xỉu, hẳn là không bao lâu sẽ tỉnh.”

Sau khi Y tá đi ra ngoài, Lại Văn nhẹ nhàng vuốt cái trán cùng mái tóc mềm mại của Tứ Phương, “Chồng à, thật xin lỗi, không thể ở bên cạnh anh khi anh tỉnh lại, anh hoảng quá có phải không? Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi” Lại Văn vừa nói vừa rơi lệ, “Bây giờ em đã trở về, em cũng không dám ngủ nữa, người khác nếu bắt em rời xa anh, em sẽ cầm dao chém chết hẳn, được không? Anh có chịu không?” Không có người trả lời cô, Tứ Phương vẫn nằm im trên giường bệnh, Lại Văn vuốt ve lông mi anh “Bảo bối, anh phải tỉnh lại, phải nhanh tỉnh lại, anh không ở bên cạnh em, mỗi người đều đến khi dễ em, em rất sợ hãi, thật là khó chịu, anh phải nhanh tỉnh lại, anh phải bảo vệ em biết không?”

Lại Văn nhẹ nhàng thở dài một hơi, lau nước mắt trên mặt. Cô cầm lấy phích nước nóng lấy nước ấm, chuẩn bị lau người cho Tứ Phương.

Lấy nước ấm cô lau toàn thân cho anh, lau xong lại lấy tã cũ đi, thay tã mới sạch sẽ hơn.

Sau khi làm xong, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tứ Phương đã muốn tỉnh, đôi mắt không chớp đang nhìn cô, hốc mắt anh hồng hồng.

Lại Văn vui vẻ nhìn ra ngoài hô to, “Y tá, y tá, chồng tôi tỉnh rồi.” Cô sợ y tá ở bên ngoài không nghe được, chuẩn bị đi ra ngoài gọi, vừa mới dịch người, tay đã bị Tứ Phương giữ chặt, ánh mắt Tứ Phương phiếm hồng vẫn nhìn chăm chăm cô.

Lại Văn ghé vào bên má anh “Tốt rồi, em không đi gọi nữa, em ở cùng anh. Anh có cảm thấy không thoải mái hay không?”

Tứ Phương nhẹ nhàng lắc đầu. Lại Văn vừa khóc vừa cười, vuốt ve đầu anh “Thật là tốt quá, anh rốt cục đã tỉnh, về sau cũng không được như vậy nữa, từ trên giường bệnh đứng lên như vậy, sẽ làm vết thương nghiêm trọng biết không? Anh chẳng lẽ muốn em làm quả phụ hay sao?”

Tứ Phương lắc đầu, Lại Văn hôn vào trán anh, “Tất nhiên nếu không muốn em làm quả phụ, vậy dưỡng bệnh thật tốt biết không?”

Tứ Phương muốn nói nhưng anh chỉ có thể há miệng thở dốc, lại không phát ra tiếng, anh sốt ruột thử lại mấy lần mới có thể phát ra thanh âm trầm thấp khàn khàn. “Em tìm được anh như thế nào?”

Lại Văn dừng một chút, thấp giọng nói, “Lại Vũ giúp em tìm anh.” Cô đưa mắt qua chỗ khác, giả vờ sửa lại chăn, cũng không muốn nói nhiều đến vấn đề này. Mấy ngày nay làm loạn với Lại Vũ thành như vậy, cô cũng không dám nghĩ lại.

Nhưng Tứ Phương lại là người như thế nào chứ, Anh lo lắng hỏi, “Em không sao chứ?”

Lại Văn ngẩng đầu, cười yếu ớt “Không có việc gì”, nhưng nghĩ đến mấy bức ảnh bị Lại Vũ chụp, trong lòng cực kỳ không yên.

Tứ Phương kéo tay cô “Nhìn anh”

Lại Văn quay đầu lại, Tứ Phương gần từng tiếng hỏi “Em yêu anh chứ?”

Câu hỏi như vậy, Lại Văn cũng không thấy lạ, mỗi khi bọn họ có mâu thuẫn Tứ Phương sẽ hỏi cô như vậy.

Lại Văn nước mắt tràn mi, cô gật đầu, “Em yêu anh”

Tứ Phương đưa tay lau nước mắt cho cô “Có chuyện gì nói cho anh biết được không? Không cần gạt anh .”

Lại Văn khẽ gạt đầu, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu , chỉ có thể cúi đầu, thanh âm như muỗi kêu “Hắn uy hiếp em , nói có chụp một số ảnh .”

Tứ Phương biết Lại Văn làm chuyện như vậy, mấy bức ảnh kia khẳng định là không mấy sạch sẽ .

Anh ôm Lại Văn vào lòng an ủi “Yên tâm đi, anh sẽ không làm cho hắn có cơ hội gây khó dễ cho em .”

Lại Văn thẳng thắn nói ra mọi chuyện , cô cảm thấy bình thản hơn rất nhiều, lẳng lặng dựa vào lòng Tứ Phương.

“Hôn anh ” Tứ Phương nói.

Lại Văn cúi đầu, hôn lên trán anh , lông mi, mũi, còn có đôi môi khô nứt , cô chậm rãi liếm , cẩn thận làm ướt bờ môi của anh . Đầu lưỡi Lại Văn muốn vói vào bên trong bị Tứ Phương đẩy ra “Đừng, trong miệng hương vị không tốt.”

Lại Văn ngang ngược nói, “Em muốn “, nói xong đầu lưỡi vói vào cái miệng của anh , đảo quanh không bỏ sót mỗi một tác da thịt nào , cuối cùng cùng đầu lưỡi của anh dây dưa một chỗ.

Đang ôm hôn giữa chừng bị Y tá đẩy cửa vào thấy ...Còn bị cười châm chọc “Vợ chồng ân ái nha “.

Lại Văn chạy nhanh buông Tứ Phương ra, mặt đỏ hồng đứng ở bên giường. Y tá giúp Tứ Phương đo nhiệt độ cơ thể, “Nhanh như vậy đã tỉnh, xem ra thân thể phục hồi rất tốt , anh buổi chiều còn phải kiểm tra qua phổi một chút, không có vấn đề gì ngày mai là có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường. Hiện tại anh có thể ăn một ít đồ ăn dạng lỏng, hôm nay có đi wc chưa ?”

Tứ Phương lắc lắc đầu, “Không có cảm giác gì.”

Y tá nhìn Lại Văn nói, “Anh ta đã khôi phục ý thức , có thể tự mình đi vệ sinh bình thường , không cần thay tã nữa , đi lấy một cái xô lại đây . Chờ một lát tôi sẽ lấy thuốc xổ cho cô , nếu anh ta đại tiện không ra ,cô phải giúp anh ta làm một chút “

Lại Văn vội vàng gạt đầu. Y tá cười nhìn cô nói, “Cũng không được phơi đồ trong này nữa, buổi sáng hôm nay tôi vừa đến, giống như lạc vào một rừng tã lót vậy , như vậy không được .”

Lại Văn ngượng ngùng gạt đầu, “Vâng, tôi biết rồi .”

Giữa trưa Lại Văn ở bên ngoài mua cháo cho Tứ Phương ,lại mua ít trứng gà, lấy lòng đỏ hòa với cháo đút cho Tứ Phương ăn. Bác sĩ cho Tứ Phương uống thuốc xổ, trợ giúp cho việc bài tiết của anh , Tứ Phương uống thuốc rồi nhưng mãi cho đến buổi chiều cũng không có phản ứng gì.

Lại Văn lấy tay sờ sờ vào phần mông của anh , cứng rắn, hẳn là muốn đại tiện, chính là điều khiển không được.

Tứ Phương giữ chặt tay cô “Em đi ra ngoài, để cho y tá đến làm.”

Anh thật sự chịu không nổi nếu để Lại Văn làm chuyện như vậy.

Lại Văn không để ý đến anh, lấy móng tay chọc chọc vào thớ.

“Có nghe hay không, để y tá đến làm, em đi ra ngoài đi dạo đi.”

Tứ Phương nói lại một lần.

“Em không muốn để người phụ nữ nào khác nhìn thấy thân thể của anh , em muốn tự mình làm.” Lại Văn quật cường nói.

Tứ Phương bất đắc dĩ nhìn cô, thật sự là không có lời nào để nói , lại đau lòng đến chết. Nhất định phải nhanh khỏe lại , Lại Văn đã vì anh mà chịu khổ rất nhiều rồi .

Lại Văn kéo đùi phải anh ra , đem tã đặt phía dưới mông anh , đưa tay khêu nhẹ vào chỗ tắc , lại đẩy vào trong khơi thông một chút , sau đó mát xa bụng cho anh , chậm rãi có chút đại tiện đi ra , nhưng không nhiều, tư thế này không thể làm lâu , như vậy đã tốt lắm rồi .

Làm xong, cô đến phòng vệ sinh . Rửa tay lau khô đi ra, lại thấy Tứ Phương tựa người quay mặt về một bên khác, trên mặt hồng hồng . Lại Văn đi qua , hôn lên khuôn mặt đỏ hồng của anh , “Đừng thẹn thùng , này có cái gì đâu ? Anh không phải đang bị bệnh sao?”

Tứ Phương liếc cô một cái , lại thấy cô cười tủm tỉm , càng ngượng ngùng , xoay mặt không thèm nhìn cô nữa .

Lại Văn xoay đầu anh lại “Kia ý của anh là , về sau nếu em bị bệnh , anh sẽ để y tá làm cho em , anh sẽ không chăm sóc em ?”

Tứ Phương nóng nảy, “Anh khi nào nói qua như vậy, anh làm sao có thể mặc kệ em chứ ?”

Lại Văn cười tủm tỉm , “Thì cũng phải thôi, em cũng không có khả năng mặc kệ anh .”

Tứ Phương nhìn cô, cầm lấy đầu ngón tay cô cắn cắn, “Tiểu trứng thối “

Lại Văn hôn anh “Tiểu trứng thối muốn đi ra ngoài mua cơm cho anh đây .”

Tứ Phương nói, “Mua trong bệnh viện đi, em không phải cũng ăn cơm trong bệnh viện sao?”

” Cơm trong bệnh viện anh không thể ăn được , ” Cô lấy ví tiền ra cửa “Em sẽ mau trở về .”

Tứ Phương chỉ có thể nhìn theo bóng cô gật đầu.

Lại Văn đi không đến 5 phút, Lại Vũ liền vào phòng bệnh Tứ Phương. Hắn đứng từ trên cao nhìn xuống Hạ Tứ Phương hỏi “Tình rồi sao ?”

Tứ Phương không nói gì.

“Không nói lời nào sao ? Đây là thái độ anh đối đãi với ân nhân sao ?”

“Tôi không có gì muốn nói với anh .” Tứ Phương nói.

“Hét, Anh không có gì để nói nhưng mà tôi có, chúng ta vốn có rất nhiều chuyện để nói.” Lại Vũ cười lạnh nói.

Thấy Tứ Phương đã bắt đầu không nhìn đến hắn, Lại Vũ trào phúng nói, “Anh có biết bây giờ anh có thể nằm ở trong này, Lại Văn đã phải cầu xin biết bao nhiêu người không ?”

Tứ Phương nắm chặt quyền, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, chỉ có lông mi không ngừng run chứng tỏ giờ phút này anh có biết bao nhiêu phần nộ .

Lại Vũ chỉ chỉ vào vết thương trên cơ thể anh , cười ha ha ra tiếng, “Anh nhìn lại mình xem bộ dạng anh thể này , anh có thể cho Lại Văn cái gì?” Hắn cúi đầu ghé đến bên lỗ tai Tứ Phương nói, “Tôi thậm chí nghi ngờ anh hiện tại có thể thỏa mãn nỗi Lại Văn hay không, anh có biết thân thể của cô ấy rất đẹp , nếu chỉ thủ tiết vì anh thì quả là đáng tiếc ...”

Hắn nói chưa nói xong, Tứ Phương đã muốn đưa tay cắt đứt yết hầu của hắn , nhưng tác động làm miệng vết thương toát ra ,anh không ngừng thở gấp. Lại Vũ nhanh như cắt , đá Tứ Phương trở về giường, “Vết thương thể này , còn muốn làm khổ mình ”

Lại Vũ đứng lên, hai tay đút vào trong túi , “Nếu anh còn muốn đi, tôi sẽ sắp xếp cho người của cha anh đến đón anh , lần này chắc chắn sẽ thuận lợi . Đương nhiên , Lại Văn sẽ ở lại.”

Tứ Phương chịu đựng vết thương , thở dốc , anh đưa tay nhấn vào nút gọi ở đầu giường , chỉ một lát sau liền có một cái y tá mở cửa tiến vào, Tứ Phương run run chỉ vào Lại Vũ, “Gọi hắn... Lập tức... Lập tức đi ra ngoài.”

Y tá kéo Lại Vũ, “Tiên sinh, mới anh lập tức đi ra ngoài, bệnh nhân hiện tại cảm xúc rất kích động, bệnh tình sẽ càng thêm nghiêm trọng .”

Lại Vũ mỉm cười nói, “Tốt, tôi cũng đã nói xong .” Hắn trước khi đi ra ngoài còn không quên chỉ chỉ Tứ Phương, “Nhớ rõ gọi điện thoại tôi đây .”

Tứ Phương kịch liệt thở dốc , y tá vội vàng chạy tới “Không được, phải tiếp dưỡng khí.”

Tứ Phương bắt lấy tya y tá, cực lực cô gắng nói , “Không cần. . . Nói cho. . . vợ của tôi “

Y tá gạt đầu, Tứ Phương còn nói, “Gọi ...Vợ... tôi ..cho. . Tôi. “

Y tá chạy đi tìm bác sĩ, bác sĩ liền nhanh chóng tiếp ô xi cho anh .

Lại Văn mua cơm về, nhìn thấy Tứ Phương phải dùng đường khí, không khỏi kinh hãi, đánh rơi hộp cơm mới mua xuống đất chạy đi hỏi y tá .

“Làm sao vậy? Có chuyện gì vậy ? Chồng tôi sao đột nhiên phải thở ô xi vậy ? anh ấy vừa nãy vẫn tốt mà ?”

Y tá nói, “Vừa mới...” Đột nhiên thấy Tứ Phương ở sau Lại Văn xua tay, y tá nhớ tới đến, anh ta không muốn nói cho vợ anh ta biết . ” Khả năng hô hấp không thông , dù sao phổi vẫn chưa lành , nên mới hô hấp không tốt , sau này không có chuyện gì nữa .” Y tá vội vàng nói .

Lại Văn nửa tin nửa ngờ, “Là như vậy sao ? vậy có nên kiểm tra lại một lần hay không?”

Y tá nói, “Vừa nãy bác sĩ đã kiểm tra qua, buổi sáng ngày mai sẽ kiểm tra lại một lần .”

Lại Văn lúc này mới gạt đầu

Lại Văn đi qua ghé vào anh , đau lòng hỏi ”Có phải rất đau hay không?”

Tứ Phương nhẹ nhàng lắc đầu, nắm lấy tay cô, ôm vào trong ngực, thân thể run run rất khê .

Buổi tối Tứ Phương vẫn mê man, chỉ có thời điểm rất đau anh mới có thể tỉnh lại, mặc kệ là ngủ hay thức tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô , giống như đó là một bộ phận của anh vậy .

43. Chương 43

Lại Văn cả đêm không ngủ, cô luôn ở giường bệnh chăm sóc Tứ Phương, lúc anh đau, cô không ngừng lấy khăn lau mồ hôi cho anh , hôn anh, cổ vũ anh .

Đến buổi sáng, sức khỏe của Tứ Phương đã tốt dần lên , sau khi bác sĩ đến kiểm tra , anh có thể không cần phải thở ô-xi nữa .

Lại Văn nhìn anh mệt mỏi cũng muốn mua đồ ăn cho anh , nhưng lại không dám đi ra ngoài mua cơm . Cô đành mua đồ ăn trong bệnh viện, đem cháo trộn với rau , giúp anh ăn một ít.

“Ngày hôm qua làm em sợ muốn chết, về sau em không dám đi ra ngoài mua cơm nữa.”

Tứ Phương khàn khàn nói, “Không có việc gì , hôm qua do hô hấp không tốt thôi , không có nghiêm trọng như em tưởng đâu , dù sao cơ thể vẫn chưa bình phục hoàn toàn .”

“Bây giờ thế nào? Cảm giác có khỏe không anh ?”

“Hiện tại đỡ hơn rồi , chỉ là không có sức, chắc là cố ăn thêm cơm sẽ tốt hơn .”

“Nhưng cơm cũng không thể ăn nhiều , y tá nói phải qua mấy giờ mới được ăn cơm một lần.”

“Về sau em tự ăn được , hai tay không phải còn rất tốt sao ?”

“Em đây không thể giúp anh được sao sao?” Lại Văn quệt miệng nói .

Tứ Phương nhìn cô ngốc nửa ngày cũng chỉ có thể nói ”đút đi, đút đi nào .” Cô vui vẻ là được .

“Em ngủ một lát đi.” đêm qua cô vì lo lắng mà không ngủ , ánh mắt hồng hồng .

“Em không buồn ngủ” Cô sợ ngủ đi lại gặp phải chuyện không may, thật sự rất sợ.

Tứ Phương vỗ cạnh giường, “Đi lên đi, nằm bên cạnh anh này .”

Lại Văn lắc đầu, “Không được, em sẽ đè anh mất .”

“Em tưởng có thể đè anh nổi sao ? Ngượng ngừng chồng em hiện giờ không có sức , chờ anh khỏe rồi mặc em áp bức ” Tứ Phương trêu chọc nói.

Lại Văn bóp tay anh, mặt đỏ hồng , ” Nói cái gì VẬY , ai muốn áp bức anh chứ .”

Tứ Phương lại vỗ vỗ lên giường, “Đi lên đi, bảo bối, nằm bên cạnh anh ngủ một lát đi , anh sẽ không gặp chuyện gì không may đâu .”

Lại Văn thế này mới chậm rãi lên giường, nằm dịch sát mép giường, cách anh một khoảng cách nhỏ , tay cô cầm lấy tay anh , một bàn tay để lên mạch đập .

Tứ Phương biết thuyết phục không được cô, cũng không nói gì. Chỉ lát sau, Lại Văn thật sự mệt mỏi mà ngủ thiếp đi . Tứ Phương ôm chặt Lại Văn vào người , bàn tay không ngừng vuốt ve tóc cô , nhìn khuôn mặt cô , giống như nhìn thế nào cũng không đủ.

Đáng tiếc không bao lâu, Lại Vũ lại tới .

“Thật sự là duyên ương số khổ a” Lại Vũ trào phúng nói .

Tứ Phương không dám động, cũng không dám nói lời nào, anh cực kỳ sợ Lại Văn sẽ tỉnh lại mất .

“Như thế nào, hôm nay không nói .” Lại Vũ ở bên cạnh nhìn bọn họ, “Đừng a, có chuyện thì nói , ghen cũng không tốt lắm đâu .”

Nói xong hần nghiêng ngẫm nhìn Hạ Tứ Phương, vẫn thấy anh không nói lời nào như cũ . Lại Vũ có chút thất vọng , Hạ Tứ Phương phải đi, mặc kệ dùng phương pháp gì, phải bắt hần ra khỏi Trung Quốc.

Hần đi đến bên giường bệnh, Tứ Phương lo lắng nhìn hần, không biết hần muốn làm gì , cực kỳ sợ hần lỡ đánh thức Lại Văn dậy .

Chỉ thấy Lại Vũ lấy ra điện thoại , nhấn vài nút , sau đó đưa điện thoại di động đến trước mặt anh ”Anh xem đi, thân thể của cô ấy có phải rất đẹp hay không?”

Tứ Phương hết sức khống chế bản thân,mạnh mẽ kiềm chế bản thân không được run, Lại Vũ vẫn không ngừng bắt buộc anh xem tiếp .

Tứ Phương cắn chặt răng, nhắm mắt lại.

Tứ Phương cuối cùng không kiềm chế được mà hơi run rẩy , lại làm cho Lại Văn thức dậy , cô mở to mắt , đập vào mắt cô , là Tứ Phương đang cố nhắm ánh mắt, còn trên màn hình kia , là những bức hình chụp chính cô , đầu óc Lại Văn trở nên trống rỗng, ý thức mất đi .Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Lại Vũ làm như kích thích không đủ, đưa tay chỉ vào ảnh “Anh xem, ngực của cô ấy cũng xinh đẹp như vậy, chộp trong tay...”

Lại Vũ chưa kịp nói xong, đột nhiên Lại Văn xoay người ngồi xuống, hai mắt đỏ ngầu nhìn hần, hần còn chưa kịp phản ứng lại , Lại Văn từ đầu giường lấy nhanh cái dao thái nhỏ , hai tay nắm dao thật chặt , liều mạng đâm tới .

Tứ Phương ở phía sau hét lên , “Lại Văn, buông tay, thả dao trên tay ra .”

Lại Văn như điên rồi , cô căn bản không nghe thấy tiếng gì , liều mạng đâm về trước ,lúc này chỉ muốn chém chết người trước mặt ...

Lại Vũ vẫn né tránh , nhưng vẫn là bị đâm hai nhát , máu tươi không ngừng từ ngực chảy xuống , lại đứng cười nói , “Đến đây đi, giết anh đi, có thể chết ở trong tay em, anh cảm thấy thật hạnh phúc.”

Lại Văn vẫn không nghe thấy gì , đôi mắt đỏ thấy được máu tươi , càng thêm hưng phấn chém tới , nhưng lại bị người phía sau bắt lại .

Tứ Phương lớn tiếng quát, “Buông dao , lập tức buông ra.” Một bên dùng sức đè tay cô , làm cô không thể nhúc nhích.

Lại Văn lúc này mới tỉnh lại . Nhóm Y tá nghe thấy tiếng động vội chạy tới xem ,vừa thấy tình huống thì không ngừng kinh ngạc .

”Tiên sinh, anh có thể đứng dậy không ? Chúng tôi đỡ anh .”

Lại Văn nhìn Lại Văn cười cười, đi theo nhóm y tá ra ngoài.

Còn lại hai y tá khác vội vàng đỡ Tứ Phương lên giường, trong đó vị y tá lớn tuổi quát lớn “Anh không muốn sống nữa hả , xương trên đùi rõ ràng bị trật , phổi có dấu hiệu bị viêm, anh có mấy cái mạng cũng không đủ .”

Tứ Phương được đỡ lên giường , trong ngực đau đớn, chỉ có thể há miệng thở gấp.

Lại Văn đứng lên, nhìn Tứ Phương đau đớn ngồi trên giường , cô nhịn không được bước qua , nhẹ nhàng giữ lấy tay anh, Tứ Phương nhìn cô một cái, tức giận bỏ tay cô ra ”Em . . . Em tránh ra “

Lại Văn ngẩn người, cúi đầu, không nhìn Tứ Phương nhẹ nhàng nói “Em đi mua cơm” sau đó đi ra khỏi phòng bệnh.

Cô mới đi ra khỏi phòng bệnh, Tứ Phương đột nhiên kích động hô to, “Quay lại . . . Em. . . Em quay lại cho anh ...”

Lại Văn đã không còn nghe thấy tiếng gọi đứt quãng của anh , cô điên cuồng chạy, đem hết sức mà chạy .

Tứ Phương ra sức đứng lên, mấy người y tá lại không thể ngăn cản anh , anh liền ngã mạnh trên đất, trái tim mau chóng co rút, anh đã muốn đứng mà không đứng nổi , chỉ có thể chậm bò về trước , trong miệng gọi đứt quãng, “Lại Văn. . . Quay lại ... Anh không phải thật sự muốn em đi. . . Em quay lại đi . . . Quay lại với anh, Lại Văn...”

Thanh âm của anh khàn đi , nước mắt rơi đầy mặt, trái tim đau làm cho anh muốn mất đi tri giác, nhưng anh vẫn theo bản năng bò về phía trước, trong miệng không ngừng la lên . Cuối cùng trái tim co thắt làm anh hoàn toàn ngất đi.

Lại Văn cũng không đi mua cơm, cô vào cửa hàng mua hai bình rượu xái (hàm lượng cồn 60% – 70%), đi chậm đến công viên.

Bờ sông nơi công viên này, Lại Văn đã nhiều năm rồi chưa quay lại , mấy năm trước, cô không ngừng học tập, làm thuê, làm việc , việc nhiều đến mức không có thời gian đi ra ngoài, thời gian đó thật chẳng khác gì đi tu . Cuối cùng đến một lần, Lại Văn vẫn nhớ rõ là vài năm trước ,lần hẹn Lý Tảo Phát ở bên ngoài gặp mặt đó .

Cô đi chậm đến , tìm lại góc hẻo lánh trước kia , nơi đây vẫn giống như lúc trước không có một bóng người .

Lại Văn ngồi xuống bờ sông dùng răng cắn nút , uống luôn mấy ngụm .

Lại Văn một bên uống rượu, một bên nghĩ đến Tứ Phương, từ khi bọn họ bắt đầu đến bây giờ, trong trí nhớ của cô anh lúc nào cũng tốt như vậy, anh là thiên sứ của cô , cho cô tất cả . Cuộc sống của cô vốn hoang vu cằn cỗi, là anh đem lại ấm áp, tình ái, ngọt ngào, ràng buộc, chờ đợi, quý trọng, anh trở thành chồng cô , cho cô một gia đình ấm áp .

Cô thực sự vì tình yêu của anh mà sinh kiêu ngạo , nhưng chỉ một ánh mắt cùng lời nói tức giận của anh , đã làm cô sống không bằng chết.

Lại Văn uống rượu, ý thức dần dần mơ hồ, cô cuộn mình ngã vào bờ sông, nước mắt giống như ý chí tan vỡ của cô , chảy xuôi .

Giữa trưa ánh mặt trời càng ngày càng mạnh , làm Lại Văn bị phơi nắng đến choáng váng, cả người nóng lên, muốn mở mắt , muốn ngồi xuống, lại không cần thận, ngã xuống sông . Tay chân vô lực vùng vẫy , mặc cho nước bao phủ bốn phía , cuối cùng trong ý thức cuối cùng, cô vẫn không ngừng gọi Tứ Phương, Tứ Phương, Tứ Phương...

44. Chương 44

Trong mơ Tứ Phương đặc biệt kinh hoàng, anh mơ thấy Lại Văn u oán nhìn mình , gương mặt hiện ra trong suốt, trên mặt của cô đã không có ngũ quan, từ hốc mắt cô chảy ra rất nhiều máu , cơ thể cô từ từ biến mất , Tứ Phương cố gắng đuổi theo, tưởng sẽ bắt được cô, cũng bắt được tay cô , nhưng lại như bắt hụt , không có, cái gì cũng không có.

Tứ Phương kinh hãi kêu một tiếng, từ trong mơ tỉnh lại , anh mở mắt nhìn bốn phía, vẫn ở trong phòng bệnh, nhìn ngoài cửa sổ đã là buổi chiều , anh nhìn quanh phòng bệnh lại không nhìn thấy Lại Văn. Trong lòng anh như rơi xuống đáy vực không nhìn được mà run lên . Anh nhấn vào cái nút đầu giường .

Chỉ một lát , một y tá đẩy cửa đi vào ,Tứ Phương hỏi cô ta “Vợ tôi đâu? Sao cô ấy đi mua cơm vẫn chưa về ?”

Y tá nhìn anh khó hiểu hỏi “Mấy ngày này không thấy vợ anh tới .”

Tứ Phương nghi ngờ hỏi lại “Tôi hôn mê đã vài ngày?”

“Ba ngày, anh hôn mê đã ba ngày” y tá nói.

Tứ Phương ngây dại, đột nhiên anh từ trên giường ngồi dậy , y tá vội vàng ngăn anh lại “Ai, anh không thể động, xương đùi mới tốt lên, hơn nữa phổi của anh có triệu chứng viêm, nếu không tĩnh dưỡng, sẽ nguy hiểm đến tính mạng .”

Tứ Phương không để ý đến cô ta , ở gần tủ đầu giường không ngừng tìm kiếm, tìm thấy di động của Lại Văn, cô quả nhiên không mang di động ra ngoài. Anh mở di động, trực tiếp gọi cho Lại Vũ, mặc kệ anh hận Lại Vũ , muốn hấn chết đến mức như thế nào , nhưng giờ phút này anh vẫn phải gọi cho hấn, thông báo chuyện Lại Văn cho hấn , thân phận cảnh sát của hấn giờ mới là cần đến nhất .

“Lại Văn?” Lại Vũ trong điện thoại quả nhiên có chút bất ngờ

“Là tôi , Hạ Tứ Phương “

“Sao , thế nào, anh nghĩ xong chưa, muốn xuất ngoại rồi chứ .”

“Lại Văn mất tích “

“Cái gì? Cô ấy không phải vẫn ở bên cạnh anh sao?” Lại Vũ không tin, hấn mấy ngày nay đang dưỡng thương, vốn không có tới bệnh viện .

“Sáng hôm đó, cô ấy chạy đi mất , vẫn chưa trở về.”

“Buổi sáng hôm trước ? Ba ngày trước ? Con mẹ nó, anh sao không nói sớm cho tôi .”Lại Vũ hỗn hển rống.

“Tôi vẫn hôn mê, vừa mới tỉnh lại.”

“Anh con mẹ nó, anh ghét bỏ cô ấy có phải hay không, anh.... con mẹ nó liền cút đi a, mẹ nó...” Lại Vũ tức giận chửi .

“Có tin tức lập tức cho tôi biết.” Tứ Phương cắt lời hấn ,cắt điện thoại.

Anh nhấn bàn phím , gọi đến một số khác , “Vương thúc ?”

[chữ thúc : 1. chú (chú ruột), 2 chú (bạn trai của ba nhưng nhỏ tuổi hơn ba) 3. chú (em)]

Vương thúc không phải Vương thúc đã đi Canada , mà là đệ đệ của anh, tên là Vương Tu, trước kia là người quản lí công ty bất động sản , là một người rất có uy tín . Thân phận anh ta xem như sạch sẽ, lúc ấy cũng không bị liên lụy nhiều . Hạ Hữu Quân sau khi trốn đi, huynh đệ bên này đều là năm bè bảy mảng (chia rẽ; không đoàn kết), Vương Tu theo lệnh mang theo một đám huynh đệ thân tín mở một doanh nghiệp nhỏ làm về du lịch ven biển , trên thực tế tất cả đều do Hạ Hữu Quân nuôi dưỡng . Vài năm gần đây Hạ Hữu Quân phân phó rất nhiều chuyện, đều do hấn làm .

“Anh lập tức đến bệnh viện, nhớ mang theo xe lăn.” Tứ Phương ngắn gọn phân phó.

Không đến 20 phút, trong phòng bệnh xuất hiện một người đàn ông hơn 40 tuổi , phía sau đem theo một người con trai mặt mũi khôi ngô khoảng trên 20 tuổi , trong tay anh ta cầm một chiếc xe lăn.

“Hạ tiên sinh” Vương Tu cung kính cúi đầu đứng ở bên cạnh Tứ Phương. Mọi chuyện về hân Tứ Phương đều nắm rõ , biết hân là người liên lạc ở trong nước của Hạ Hữu Quân, nhưng lần trước Vương Tu dựa theo chỉ thị Hạ Hữu Quân, từ chối cho Lại Văn lên thuyền, sau này Tứ Phương cũng rất ít liên hệ với hân. Lần này hân gặp chuyện không may, ngày hôm sau Vương Tu đã biết , nhưng người bên hân không đủ, đành lập tức thông báo cho Hạ Hữu Quân, Hạ Hữu Quân đã bố trí xong xuôi khoảng năm mươi thủ hạ tinh nhuệ đáp máy bay tư nhân trở về .

Nhưng thật không ngờ, Trần Tự Huy đã nhanh chóng thả Tứ Phương, những người đã tới trước mắt đều ở chỗ hân đợi lệnh ,cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ gì .

“Hiện tại có bao nhiêu người ?” Tứ Phương hỏi.

Vương Tu nhìn anh một cái, cung kính nói, “Hiện tại có 65 người , đều là người có thân thủ tốt , lúc trước cha của anh cũng cử một số người tới ” Vương Tu hưng phấn nói , rốt cục cuối cùng cũng giao chiến thực sự với Trần Tự Huy ? Bọn họ chờ ngày này đã quá lâu . Các huynh đệ cũng không thiếu người thăm oán Tứ Phương, đều nói hân rất không giống với cha hân trước kia , không có một chút quyết đoán , vì một người phụ nữ sợ hãi rụt rè, trốn đông trốn tây.

“Hiện tại có hai việc muốn cậu lập tức đi làm, lấy ảnh Lại Văn phát ối huynh đệ , để bọn họ tới từng nhà hỏi, chuyện thứ hai là cậu lập tức đến đài truyền hình, radio, để bọn họ đăng mục tìm người , còn cả báo chí, Internet, lại lấy ảnh dán ở khắp nơi nữa .” Tứ Phương đưa tay lấy di động ,lấy ảnh Lại Văn , viết nội dung gửi đến số di động của Vương Tu.”Liền lấy nội dung này kèm theo ”

Vương Tu trợn mắt há hốc mồm, “Đây ?” Hân còn tưởng Tứ Phương muốn bắt đầu khiêu chiến chứ , hóa ra là đi tìm một phụ nữ .

Tứ Phương nhìn Vương Tu, ánh mắt hơi híp lại , toàn bộ cơ mặt đều căng ra ”Đi làm” anh nói.

Vương Tu gật đầu, đi làm, chỉ có thể làm thôi . Hân xoay người đi, đột nhiên nhìn nhìn xe lăn, “Kia A Vũ ở lại đẩy xe lăn cho ngài chứ ?” Vương Tu thử hỏi Tứ Phương. Thời buổi rối loạn này để một người lại vẫn tốt hơn ,A Vũ lại là người trung thành , lại còn khỏe nữa.

Tứ Phương gật đầu, “Hân ở lại “

Vương Tu vỗ bả vai A Vũ, kéo hân đến một bên dặn vài câu, sau đó hướng Tứ Phương gật đầu, đi làm việc.

Tứ Phương nhìn A Vũ, “Đem xe lăn đẩy lại đây” anh nói.

A Vũ đẩy xe lăn tới trước giường Tứ Phương, Tứ Phương xuống giường ngồi vào xe , “Hiện tại chúng ta đi ra ngoài .”

A Vũ yên lặng không nói gì đẩy Tứ Phương ra phòng bệnh, một y tá thấy anh, vội vàng ngăn lại “Các anh không đi được , bệnh của anh rất nghiêm trọng, không thể ra viện.”

Tứ Phương vẫn nhìn A Vũ nói ”Đi thôi.”

A Vũ đưa tay đẩy y tá qua một bên, đưa anh ra ngoài

Ra ngoài liền bắt một chiếc Taxi ,Tứ Phương ngồi trên xe, A Vũ đem xe lăn cất vào sau cốp . Chờ A Vũ lên xe, lái xe hỏi bọn họ “Các anh đi đâu ?”

“Nơi có nào án mạng nhiều nhất , anh chắc chắn là biết chứ ” Tứ Phương nhìn ngơ tư đường ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói một câu.

Lái xe bị dọa không nhẹ, hai người kia muốn làm gì vậy , hân lắp bắp nói, “Ông chủ , tôi , tôi không đến chỗ nguy hiểm .”

A Vũ lạnh lùng liếc gã lái xe nhát gan một cái, “Mau đáp lời.”

Lái xe bị dọa run run , xem ra trên đường gặp phải kẻ điên , bảo vệ mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn a, “Tôi chỉ biết là lúc trước vùng ngoại ô xảy ra một án mạng, cái khác tôi cũng không rõ.”

” Tìm trong nội thành trước đi” Tứ Phương nói, lại quay sang A Vũ nói ”Mỗi chỗ đều đi một lần, cậu chỉ đường cho hần.”

A vũ gật gật đầu, kêu lái xe đi .

Lái xe theo thị hạ A Vũ đi thẳng đến khu xảy ra án mạng nhiều nhất ở Vĩnh Châu , qua mấy ngõ hẻm đều vòng lại vài lần, lại đi lên đường núi, đi mấy vòng ,đi đến công viên, ban đêm công viên rất vắng người , Tứ Phương ngồi ở xe lần đi đến mỗi góc công viên tìm kiếm , cũng không phát hiện dấu vết gì để lại.

Từ công viên đi ra đã đến buổi sáng , lái xe taxi nói muốn đi giao xe.

Tứ Phương nói ”Hôm nay người không cần đi giao xe , tôi cho anh một vạn đồng , hôm nay anh chở bọn tôi đến nơi khác .”

Lái xe ngẩng lại, nhiều tiền như vậy hần cũng đành liều mạng một phen . Hần gọi điện thoại cho người cần giao xe kia báo một tiếng , sau đó chở Tứ Phương đến vùng ngoại thành. Lái xe có chút buồn ngủ, hần mở radio nghe cho tỉnh bớt . Bây giờ đang phát một tiết mục , người chủ trì đang dùng chất giọng truyền cảm của mình đăng một nội dung thông báo

(Xin chào, là một người cần thông báo, tôi đã đọc qua , cảm thấy cực kì cảm động, tôi nghĩ mọi người nghe xong chắc cũng cảm nhận như tôi, nội dung như sau : Lại Văn, trở về được không? Ngày đó anh nói như vậy, chỉ là vì lo lắng con dao làm hại đến chính em mà thôi, anh không nên giận dữ với em, thật xin lỗi, em quay về được không, trở về rồi em muốn phạt anh thế nào cũng được , chỉ cần em chịu trở về.

Các bạn nghe đài có phải rất cảm động hay không, đồng thời tôi cũng muốn nói với cô gái tên Lại Văn kia , có một người đàn ông yêu cô như vậy, hãy mau trở về đi thôi, trở về trừng phạt anh ta đi...”)

Lái xe cười, “Tìm một người mà cũng muốn làm một trận lớn như vậy, mặt mũi đàn ông còn đâu nữa , vợ là không được nuông chiều , nuông chiều họ quá sẽ thành hư ngay .”

Hần vốn muốn làm bầu không khí tốt lên một chút , đến lúc đó lấy tiền tốt hơn , nhưng hai người kia khuôn mặt vẫn đờ đờ sát khí , hần cũng không dám nói gì nữa , chuyên tâm lái xe.

Lái xe thông báo “Dân cư ở đây có vẻ phức tạp, thường xuyên có án mạng xảy ra .”

Tứ Phương vẫn bất động nhìn ra ngoài cửa sổ , cực kì cẩn thận nhìn xung quanh . Nhưng tìm kiếm thế nào vẫn không có chút kết quả .

Di động trong tay Tứ Phương vang lên, là Lại Vũ, Tứ Phương lập tức bắt máy, Lại Vũ câu đầu liền hỏi, “Lại Văn ngày đó đi giấy gì .”

Tứ Phương nghĩ nghĩ, “Hần là một đôi giày búp bê màu vàng đơn giản .”

Điện thoại bên kia im lặng , chỉ truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ của Lại Vũ.

Tay Tứ Phương cầm điện thoại cũng run run , “Có manh mối phải không?”

Lại Vũ nói, “Anh bây giờ ở đâu ?”

“Ở ngoại thành “

“Lập tức đến cửa bệnh viện , tôi ở đó chờ anh .”

Tứ Phương tắt điện thoại, “Quay về bệnh viện, mau.”

45. Chương 45

Ở cửa bệnh viện, Lại Vũ lấy tấm hình đưa cho Tứ Phương, “Có người ở diễn đàn gửi tin nói buổi chiều ba ngày trước ở bờ sông phát hiện chuyện này , hẳn đoán là có người nhảy sông ,liền lấy điện thoại chụp lại , sau đó đăng lên mạng cùng mấy người khác thảo luận. Chúng tôi hôm qua đã hỏi qua người này , ngày hôm sau hẳn nhìn lại , khi đó mọi thứ trong ảnh này đã mất hết , khả năng bị quét sạch rồi .”

Tứ Phương cầm lấy bức ảnh , bên trong hình là bờ sông nơi công viên, gần ngay đó có hai bình rượu xái, bên cạnh có một đôi giày búp bê màu vàng , đôi giày này Tứ Phương nhìn rất quen, bởi vì chính anh đã mua cho cô .

Tứ Phương không chịu nổi nữa ,anh lao đảo như sắp ngã . Tấm hình từ trên tay rớt xuống đất anh cũng không biết , Lại Vũ cuối cùng cũng phát điên ,hắn ta nắm lấy cổ áo anh ,nắm chặt quyền đấm về phía anh ”Tôi đấm chết anh , là anh hại chết Lại Văn, đồ súc sinh “

Nắm đấm còn chưa chạm vào người Tứ Phương , A Vũ đứng ở phía sau đã nhanh chóng chặn lại , Lại Vũ giận dữ, ngược lại đánh về phía A Vũ ,hai người đều hết sức ra đòn , khó phân thắng bại .

Tứ Phương đã hoàn toàn tách rời thế giới thực tại , anh bị vây hãm trong sự tuyệt vọng cùng cực , cơ thể như chiếc xe bị trật bánh ,lao nhanh xuống vực . Không được, không được, không thể như vậy , Lại Văn còn sống , cô ấy không thể nào bỏ lại anh . Anh từ từ đưa tay, dùng hết sức bấu vào người, bằng ý chí bất chính mình phải tỉnh táo để suy nghĩ .

“A vũ”

A vũ nghe Tứ Phương gọi , dùng sức tung một đòn ,đánh vào gáy Lại Vũ, Lại Vũ liền lập tức ngã xuống đất , cơ thể không còn lực nhưng vẫn còn ý thức ,hắn chửi ầm lên, ” Mẹ kiếp , là các người hại chết Lại Văn, là đồ súc sinh các người hại chết em tôi, đồ cắn bã mấy người còn ghét bỏ em tôi, trong khi em của tôi yêu người như vậy , người... con mẹ nó, các người đồ súc sinh...”

A vũ giúp Tứ Phương ngồi vào xe lăn, nghe Lại Vũ mắng càng ngày càng khó nghe, anh muốn quay lại giáo huấn hắn một chút.

“Trở về” thanh âm Tứ Phương rất nhỏ, nhưng lực ý chí mười phần.

A vũ đứng ở trước mặt Tứ Phương, lắng nghe Tứ Phương phân phó “Bây giờ lập tức tới bờ sông công viên” .

A Vũ gạt đầu, lái xe còn đứng chờ ở một bên, lần này là A Vũ giúp Tứ Phương ngồi vào xe , toàn thân anh đã xụi lơ, không còn một chút lực.

Vừa lên xe, Tứ Phương liền gọi cho Vương Tu, “bây giờ tìm giúp tôi ba mươi thợ lặn chuyên nghiệp , tìm kiếm dọc theo nước sông , không bỏ qua bất kì dấu vết gì, lấy thêm ảnh đến mỗi nhà gần bờ sông hỏi , không được bỏ qua dù một nhà.”

Tứ Phương yên lặng ngồi bên bờ sông, nhìn nước sông chảy xuôi, sắc mặt thâm trầm, không nói một câu. Bên cạnh xe lăn để một cái giá dùng để treo túi nước biển , Tứ Phương đã ở bên bờ sông mười ngày cũng không quay lại bệnh viện. Vương Tu khuyên như thế nào cũng vô dụng, chỉ có thể tìm bác sĩ, ở lều trại bên cạnh bờ sông, để phòng Tứ Phương gặp tình huống xấu nhất , thì đã có bác sĩ ngay bên cạnh .

Mười ngày này, các huynh đệ đều ra sức tìm người, cả con sông cũng bị đội lặn sục sục tìm kiếm , những vẫn không tìm thấy người .

Vương Tu đi đến bên người anh ”Gần trăm người đã không ngừng tìm kiếm suốt mười ngày , vẫn không tìm thấy thi thể , Hạ tiên sinh, xin hãy nén bi thương “

Tứ Phương vẫn nhìn xuống mặt sông như cũ không nói gì, qua thật lâu, anh mới nói, “Không, anh sai rồi, Lại Văn cô ấy khẳng định còn sống.”

Vương Tu kinh ngạc nhìn anh , giống như nhìn một người vì quá bi thương mà không còn tỉnh táo .

Tứ Phương không nhìn ánh mắt hắn , “Anh không nhớ rõ sao? Tại hạ du thành phố Vĩnh An, cha tôi từng xây dựng một khu biệt thự ở ngay bên bờ con sông này , tại một khúc sông có xây một tấm lưới lọc , bình thường chỉ cần một vật hơi lớn một chút cũng đã không trôi qua được tấm lưới , cho nên nếu các anh không tìm thấy người , như vậy khẳng định Lại Văn vẫn chưa chết, cô ấy nhất định đã được cứu .”

Vương Tu không phải chưa nghĩ đến chuyện đó, nhưng một người say rượu vốn đã rất dễ bị chìm , cô ở dưới nước rất nhanh sẽ chết đuối , càng không cần nói đến chuyện trôi được đến thành phố Vĩnh An, kia càng không có đường sống. Nhưng nhìn vào ánh mắt hy vọng Tứ Phương, anh cũng không muốn cãi lại, để cho anh thêm một hy vọng nho nhỏ cũng tốt, ít nhất cũng không đến nỗi tuyệt vọng nhảy xuống luôn xuống sông .

Mùa hè này trôi qua thật lâu , ruốt cuộc qua tháng chín thời tiết cuối cùng đã mát mẻ đôi chút.

Vương Tu nghe bác sĩ nói qua bệnh tình của Tứ Phương, tạm thời yên lòng. Hiện tại chứng viêm phổi Tứ Phương đã tốt lên , phần đùi bị thương chỉ cần chăm sóc thêm . Hắn nhận cái khay từ tay y tá, tự mình bưng vào Tứ Phương .

Vương Tu đi vào , nhìn thấy Tứ Phương ngồi ở trên xe lăn , lẳng lặng nhìn mặt trời chiều ngoài cửa sổ, trầm mặc mà cô độc, gần một tháng nay anh vẫn trong trạng thái này, anh vẫn không ngừng tìm kiếm Lại Văn, đăng báo mỗi ngày , lại thuê thám tử tư, không ngừng tìm kiếm .

Vương Tu đi đến bên cạnh “Hạ tiên sinh, tới giờ uống thuốc rồi.”

Tứ Phương một hồi lâu không phản ứng, Vương Tu đang chuẩn bị nhắc lại một lần, Tứ Phương lại hỏi hắn, “Bên ngoài thế nào ?”

Tứ Phương sở dĩ muốn xuất viện, bởi vì phía Trần Tự Huy lại bắt đầu đuổi giết anh , bệnh viện là nơi không thể ở lâu , nơi này người qua lại thực tạp, muốn giết chết một người thật dễ dàng , hơn nữa bảo vệ ở đây cũng không tốt . Ở Canada Hạ Hữu Quân đã lập tức phái một bác sĩ ngoại quốc tới , kiểm tra bệnh tình cho Tứ Phương.

Vương Tu sau khi đưa Tứ Phương đến một khu biệt thự ,lập tức bố trí người trên hai mươi tư giờ bảo vệ cho Tứ Phương. Mỗi ngày cứ đến tối, bên ngoài biệt thự đều xảy ra một trận ẩu đả , đối thủ vẫn không ngừng nhanh chóng muốn giết chết anh .

Trần Tự Huy cực kì hối hận, hắn không nên nhất thời đồng ý thả Hạ Tứ Phương, lúc ấy đáng ra nên trực tiếp giết chết anh .Sau khi Hách Lại Văn gặp chuyện không may, đã có rất nhiều người đem Vĩnh Châu thành gà bay chó sủa, hắn đương nhiên không thể không nhìn ra , chuyện này đã hoàn toàn làm bại lộ thực lực ẩn hình của Hạ Tứ Phương. Trần Tự Huy cực kì hối hận bản thân đã có quyết định ngu xuẩn, thả hổ về rừng ắt sẽ gây thành đại họa. Cho nên hắn nhanh chóng tập hợp bọn đàn em, không ngừng tấn công vào biệt thự nơi Hạ Tứ Phương đang ở , cũng không còn cách nào, Hạ Tứ Phương có bệnh, mỗi ngày đều ở trong biệt thự, căn bản không có cơ hội để bọn họ ra tay, chỉ có thể lấy cứng đối cứng như vậy. Nhưng mấy năm nay, cuộc sống bọn đàn em quá an nhàn, chỉ lo sống phóng túng, chả làm nên trò chống gì , một tháng trôi qua mà vẫn không có chút tiến triển nào .

Vương Tu thấy Tứ Phương hỏi chuyện , không khỏi phi thường cao hứng, một tháng này, các huynh đệ có vài người bị thương, Tứ Phương lại chẳng quan tâm, cũng không bước chân ra khỏi phòng nữa bước . Vương Tu cẩn thận nói, “Tối hôm qua bọn họ lại xông vào đại sảnh, đấu súng giằng co nửa giờ, một huynh đệ bên ta bị trọng thương, thiếu chút nữa thì mất mạng , may mắn bác sĩ Sử ở đây , mới có thể cứu khỏi .”

Có lẽ là từ ‘chết ‘ này kích thích đến Tứ Phương, anh mỉm cười nhìn ráng đỏ trời chiều ngoài cửa sổ, “Bọn họ làm bất kì điều gì họ muốn phải không?”

“Ai, ai làm bất kì điều gì họ muốn cơ ?” Vương Tu ngăn người, Trần Tự Huy

Vương Tu vội vàng nói, “Đúng vậy, các huynh đệ muốn giết hắn cũng không phải một ngày hai ngày .”

“Vậy mấy ngày nay đi.” Tứ Phương thản nhiên nói.

Vương Tu kinh ngạc há to miệng , Tứ Phương rốt cục đã quyết định hành động ? Hắn kích động nói, “Các huynh đệ đều chờ lâu , cậu muốn làm như thế nào?”

“Cầm tặc trước cầm vương *, không cần quanh co với hấn làm gì . Hấn gần nhất có xuất hiện không ?”

* Bắt giật trước tiên phải bắt được kẻ cầm đầu

“Gần đây không thấy , hấn cũng biết chúng ta sẽ không bỏ qua cho hấn, bởi vậy vẫn đóng cửa không ra.”

” Sau bữa cơm chiều anh đến thư phòng của tôi .”

“Vâng ” Vương Tu hùng hồn đáp.

46. Chương 46

Ba ngày sau buổi tối thứ Sáu, Hạ Tứ Phương cùng Trần Tự Huy cùng đưa người trung gian đến hòa giải , giao hẹn ở địa bàn của Trần Tự Huy trao đổi giải quyết mâu thuẫn. Mà người trung gian này chính là bí thư thị ủy Vĩnh Châu Lục Vệ Quốc. Trần Tự Huy mặc kệ có muốn buông tha cho Tứ Phương hay không , cũng không thể không nể mặt Lục bí thư.

Địa điểm gặp mặt Tam phương (3 phía : TP , Trần Tự Huy , và người hòa giải) là một nhà quán bar trên đường Xuân Huy, cũng chính là địa bàn của Trần Tự Huy. Ba phía cũng đến thật đúng giờ, khi xe vừa đậu ở cửa, Trần Tự Huy ném cho Tứ Phương một cái liếc mắt, khi thấy Vương Tu từ phía sau lấy xe lăn, lại giúp đỡ Hạ Tứ Phương ngồi vào xe, hấn trào phúng bĩu môi một cái .

Đoàn người đi đến cửa quán bar, Trần Tự Huy liền nói, “Lục bí thư, ngài đi vào trước đi, vài vị huynh đệ này cần phải kiểm tra một chút .” Một mặt ý bảo hai thủ hạ đến lục soát hai huynh đệ bên cạnh Tứ Phương .

Lục Vệ Quốc vội vàng hoà giải, “Tôi thấy không cần đâu , hai bên đều chỉ mang theo hai người, lại không mang vũ khí, hôm nay hai người đều cho tôi một chút mặt mũi đi , cũng nên đem thù này chấm dứt hấn, Hạ Tứ Phương cũng đã nói qua , hấn đã không ngựa nhốt chuồng (ví với người làm quan không muốn rời bỏ chức vị của mình) nơi này nữa , chỉ cần người không còn đuổi giết hấn nữa , hấn sẽ lập tức xuất ngoại .”

Trần Tự Huy sờ sờ râu, không nói gì, kỳ thật đây vốn là địa bàn của hấn, hấn không hề lo lắng đến vấn đề an toàn, cũng cho Lục bí thư chút mặt mũi nên chỉ dẫn theo hai cận vệ, hấn cho rằng Hạ Tứ Phương cũng không dám ở trước mặt Lục bí thư động thủ, trừ phi hấn không muốn sống nữa . Cho dù có việc, trong quán bar còn có huynh đệ của hấn .

Tứ Phương hai tay giơ lên, làm ra bộ dáng rất ư là phối hợp, “Lục bí thư, cảm ơn ngài đã hỗ trợ, nhưng mà lục soát một chút cũng không sao , chúng tôi vốn đến đây chính là xin ngài giúp đỡ , cũng sẽ không mang thứ không nên mang đến đó .”

Nếu Hạ Tứ Phương đã nói như vậy , Lục Vệ Quốc cũng không nói thêm gì nữa .

Trần Tự Huy nhìn hai thủ hạ gật gật đầu, hai người kia cũng không chút khách khí ở trên người Tứ Phương lục soát một lần , ngay cả đựng quần cũng không có bỏ qua . Lục soát Tứ Phương xong, bọn họ không thu hoạch được gì, lại cẩn thận lục soát hai người đứng phía sau xe lăn, một người là Vương Tu, một người là A Vũ, vẫn không có gì, bọn họ đành hướng Trần Tự Huy gật đầu.

Trần Tự Huy ngoài cười nhưng trong không cười nói nói, “Vào đi thôi.”

Trong quán bar đèn đuốc sáng trưng, giữa sân khiêu vũ đặt một cái bàn, hai chiếc ghế dựa, Trần Tự Huy một bên vừa đi vừa nói, “Quái , các huynh đệ sao chỉ lấy hai cái ghế dựa, ” Hấn nhìn người ngồi xe lăn ở bên cạnh , được Vương Tu cùng A Vũ đi theo phụ giúp , “Bọn họ thật sự rất thông minh nha , biết có người tàn phế sẽ không cần ngồi ghế, ha ha ha...”

Lục Vệ Quốc vẻ mặt khẩn trương, hấn đi trước làm gương, đến trước bàn ngồi xuống, hướng mặt đến hai người còn lại mở miệng, “Đều ngồi đi.”

Vương Tu cùng A Vũ nhanh chóng giúp Tứ Phương đi đến ngồi trước bàn , Trần Tự Huy đặc ý tiêu sái đến ngồi chỗ đối diện , hai thụ hạ trái phải rất là cung kính cùng nhau kéo ghế dựa cho hắn .

Ngay tại lúc này vang lên tiếng súng, Trần Tự Huy đang muốn ngồi ghế , còn chưa ngồi xuống đã muốn ngã chổng vó trên đất, thụ hạ hai bên còn chưa kịp phản ứng , đã bị bắn chết.

Trong lúc nhất thời quán bar im ắng , bốn phía nhìn không thấy một bóng người, đèn vẫn sáng . Lục Vệ Quốc lúc này bị dọa sợ đến trợn mắt há hốc mồm, nhưng mà hắn dù sao cũng là người trải qua tình cảnh éo le hơn , trên khuôn mặt vẫn duy trì được vẻ bất động thanh sắc (bình tĩnh ,thản nhiên), “Cậu, cậu làm như vậy không tốt lắm đâu, chúng ta chạy nhanh thôi” nói xong định đứng lên chạy mất .

Vương Tu vỗ vào vai của hắn, đem hắn ấn xuống ghế.

Tứ Phương cười lạnh đâm liếc Lục Vệ Quốc một cái, “Bàn đến bàn lui cũng không có kết quả gì, hắn sẽ không bỏ qua cho tôi , mà tôi cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Bất quá ngài yên tâm, nơi này vẫn rất an toàn , bởi vì người ở đây đều bị tôi dùng tiền đút cho no rồi, ngài có biết khi bị tiền tài dụ dỗ , con người luôn thích làm không ít chuyện mạo hiểm.”

Tứ Phương nhìn A Vũ nói, “Đem thịt dọn cho sạch sẽ, cầm đi cho chó ăn .”

A vũ gật gật đầu, đi đến bàn bên kia, nỡ hận khó lí giải tóm lấy đầu Trần Tự Huy, tàn nhẫn ra tay , răng rắc một tiếng, liền vặn đứt cổ hắn. Sau đó tìm khăn trải bàn , đem thi thể bọc lại .

Tứ Phương hỏi Lục Vệ Quốc, ” Chó ở nhà Lục bí thư có cần cho ăn không ? Có muốn cũng mang chút thịt về cho chó nhà ăn hay không?”

Lục Vệ Quốc sắc mặt âm trầm lắc đầu.

Tứ Phương cười cười, “Yên tâm đi Lục bí thư, chuyện đáp ứng ngài, tôi sẽ làm được, cũng hy vọng ngài đáp ứng chuyện của tôi , có thể làm cho thật tốt .”

Lục Vệ Quốc kích động nói, “Con tôi Tôn Tử nếu xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh .”

” Cuộc sống con trai của ngài ở Mỹ hạnh phúc vui vẻ như vậy, chúng tôi cũng rất ngưỡng mộ đi đến quấy rầy bọn họ , huống chi con trai ngài mới hai tuổi, cha tôi thường xuyên nói với tôi , ngay cả ông ấy cũng rất hâm mộ ngài có một đứa con xuất sắc như vậy .” Tứ Phương khẽ cười, “Chỉ cần chúng ta hợp tác vui vẻ , con trai ngài sẽ được an toàn .”

Lục Vệ Quốc nghiêm mặt gật đầu.

Tứ Phương nói, “Bước tiếp theo, tôi hy vọng rằng các sở công an có thể thực hiện được các hoạt động chống tội phạm, thủ hạ đứng đầu của Trần Tự Huy nhất định phải bị bắt . Còn mấy nơi buôn bán trên tay của Trần Tự Huy, lúc trước ngài cho hắn như thế nào, hiện tại tôi muốn lấy lại như vậy .”

Lục Vệ Quốc gật gật đầu, trước mắt việc này đối với hắn mà nói cũng không phải là việc khó.

Tứ Phương cùng Vương Tu vẫn đứng phía sau nói, “Chúng ta trở về thôi , bằng không thịt sẽ không còn tươi ,đến chó cũng không thèm ăn .”

Quay về biệt thự, Tứ Phương dặn dò Vương Tu, ” Tối hôm nay mấy người đứng đầu đó có lẽ sẽ bị bắt , nếu đã bị bắt thì nhanh cho người đi vào thu dọn hết bọn họ , còn nếu chưa bắt được , chúng ta phải nhanh bắt gọn bằng hết , nhất định phải làm sạch sẽ. Về phần bọn đàn em ở dưới , trực tiếp thu nạp chúng .”

Vương Tu gật đầu, ” Huynh đệ trước kia có thể cho bọn họ xuất hiện làm việc , hiện tại bọn đàn em phía dưới trước kia vốn là bộ hạ của bọn họ, thu nạp lại bọn chúng cũng dễ , đa số đều có thể hợp nhất, người bình thường không phải ai cũng cần cơm ăn sao , ai cấp cơm cho bọn họ thì theo người đó. Nghe nói trước kia Trần Tự Huy thường ăn chia một mình , bọn đàn em dưới trướng không có tiền, sao có thể so sánh với cha ngài chứ , thật là kém xa.”

” Chú ý bọn hắn nhiều một chút , không thể khinh thường.” Tứ Phương nói, “Mặt khác, vợ con của Trần Tự Huy ở đâu ?”

“Không ở trong nước , có tin nói là đang ở Singapore .”

“Phải vài người lập tức bay đến Singapore , nói bọn hắn ra tay tốc độ mau một chút, tôi không muốn nhìn thấy người còn sống, chuyện này anh phải đích thân đi xác nhận một chút. Mặt khác, tôi để cha tôi phải chuyên môn thẩm kê cùng kế toán viên cao cấp lại đây, anh kêu vài huynh đệ đi đón tiếp , phải bảo đảm an toàn cho bọn họ.”

Vương Tu liên tục gật đầu, trong lòng không khỏi thầm nói, đây mới là con trai của Hạ Hữu Quân, đây mới gọi là hổ phụ vô khuyển tử (chó con) , từ trước đến nay Hạ Tứ Phương không được cấp dưới của Hạ Hữu Quân kính nể là mấy , hẳn vốn không muốn theo con đường này , nhưng chính vận mệnh lại bức hắn đến con đường này , thật không ngờ hắn so với cha mình còn làm tốt, nhanh , chuẩn, tàn nhẫn hơn . Có thể đoán được thời đại của Hạ Tứ Phương đã đến.

Ngày hôm sau tin Trần Tự Huy chết nằm ngay trên đầu bản, đầu đề nhật báo Vĩnh Châu, bị cảnh sát định nghĩa vì hắc bang báo thù, đồng thời hành vi phạm tội của hắn cũng bị báo chí công bố, hắn lợi dụng nơi kinh doanh của mình tiến hành mua bán thuốc phiện số lượng lớn , 95% thuốc phiện ở Vĩnh Châu đều xuất phát từ Trần Tự Huy.

Phóng viên viết ,cảnh sát đã muốn khai triển quy mô hành động thật lớn , bắt hết tất cả bọn đầu đảng và thủ hạ của Trần Tự Huy, không có một kẻ đào thoát, chính phủ hướng nhân dân quần chúng hứa hẹn, nhất định phải đem tàn dư phe cánh Trần Tự Huy diệt trừ sạch sẽ, mang lại cho nhân dân một cuộc sống xã hội an toàn.

Tứ Phương buông báo trong tay, khóe miệng trào phúng hơi hơi cong lên.

Trước mắt nơi buôn bán làm ăn của Trần Tự Huy bị chính phủ niêm phong , ngân hàng cũng tham gia đóng băng tài chính, toàn bộ tiền mặt bị chính phủ tịch thu, công ty trên danh nghĩa cùng các nơi kinh doanh của Trần Tự Huy đều bị chính phủ giảm giá thấp bán ra ngoài , ở thành phố Vĩnh Châu có mấy ai giám chỉ tiền mua lại nơi làm ăn buôn bán này , nhưng cũng không có ít người không sợ chết muốn chiếm tiện nghi, muốn cạnh tranh mua, những người này sau đó đều bị chính phủ thông báo cho biết, bọn họ tư chất không đủ, không có quyền lợi cạnh tranh mua.

Đương nhiên, cuối cùng mấy thứ này lấy giá tượng trưng bán cho Tứ Phương.

Một kế toán viên cao cấp tập hợp lại tình hình bọn họ ”Trần Tự Huy cũng không am hiểu kinh doanh, trên danh nghĩa của hắn có rất nhiều sản nghiệp đều là trong trạng thái bị lỗ lớn , trong đó tình hình nghiêm trọng nhất là công ty bất động sản, cơ bản đã sắp bị phá sản, công ty công trình kiến trúc đã rất nhiều năm không có làm thêm hạng mục gì , cơ bản đã không thể tiếp tục kinh doanh. Công ty vật liệu xây dựng kiến trúc , nhà máy , bởi vì hắn chướng mắt với số tiền nhỏ này , cũng đã bỏ hoang, trước mắt nơi kiếm tiền trên danh nghĩa của hắn là mấy chỗ ăn chơi, tình hình tiền thu chi cực kỳ khác thường, chúng tôi có lý do khẳng định, tại đây là nơi hắn tiến hành giao dịch thuốc phiện với số tiền cực lớn , bản báo cáo về mấy chỗ đó đều thể hiện tính chất đặc biệt, chính là chỉ rất ít, nhưng là buôn bán thu vào lại cực kỳ cao.”

Tứ Phương gật đầu, Trần Tự Huy đối với giao dịch thuốc phiện có một loại si mê, loại này sinh ý vốn một vốn bốn lời, vợ vét của cải rất nhanh, cũng không cần dùng tâm lực kinh doanh quá lớn.

Kế toán viên cao cấp nhìn thấy Tứ Phương không nói gì , hắn liền tiếp tục giải thích , “Chúng tôi dựa theo yêu cầu của ngài, phân công thu mua ba mươi hai chỗ buôn bán của thủ hạ Trần Tự Huy, tổng cộng phí thu mua là năm ngàn sáu trăm vạn. Những nơi buôn bán bao gồm, 12 quán bar, 1 khách sạn cấp bốn sao, 1 khách sạn cấp năm sao, 2 trung tâm tắm rửa ,8 KTV, 5 trung tâm biểu diễn nghệ thuật , 3 sông bạc, trong đó trừ vài trung tâm biểu diễn nghệ thuật, những nơi khác đều trang hoàng xa hoa, bình thường nguyên vật liệu cất vào kho, nhân viên chính tề, đều có thể lập tức khai trương.”

5 ngàn 6 trăm vạn thu mua hết nơi buôn bán đó , có lẽ ai nghe thấy cũng phải trợn mắt há hốc mồm, này đúng là quá tiện nghi đi, tất cả nơi đó vốn là hạ gia , bởi vì có chính phủ can thiệp, nên mới dễ dàng hạn giá thấp bán đi , hiện tại Tứ Phương chẳng qua lấy lại mà thôi, cho từng đó tiền cũng chỉ là cho Lục Vệ Tinh một ít mặt mũi mà thôi, mặt ngoài đối với hắn phải khoảng lãi tốt một chút.

Tứ Phương nói, “Tất cả kế toán ở chỗ buôn bán đó phải đổi hết , mấy ngày nay mấy người cũng bắt tay vào bắt đầu thông báo tuyển dụng nhân sự đi , tìm được rồi thì thông nhất lại thông báo cho tôi, về sau khoản đóng hàng tháng tôi sẽ chỉ định tổng thanh tra tài vụ tiến hành xét duyệt.”

Một chuyên gia thẩm kê đưa ra lời khuyên "Hiện tại là thời điểm mẫn cảm, một lần tìm nhiều kế toán có lẽ không tốt lắm."

Tứ Phương cũng hiểu được, nhưng mà tình thế đã xảy ra ở đây, sổ sách hạch toán cần phải thay đổi cơ cấu một lần nữa, bằng không hậu hoạn (tai họa) vô cùng, "Phải đổi, tiền lương tăng lên một ít, tất nhiên sẽ có trọng thưởng."

Vài kế toán viên cao cấp cùng chuyên gia thẩm kê chia nhau phân công mà làm, ghi lại công việc mà mình cần làm, hứa hẹn cùng Tứ Phương sẽ mau chóng làm tốt.

Sau khi bàn bạc xong với nhóm tài vụ Tứ Phương gọi Vương Tu tới.

"Người của anh trước kia, anh hẳn là hiểu rõ chứ." Tứ Phương hỏi hẳn.

"Đúng vậy, tình hình thực tế của bọn họ tôi đều hiểu rõ."

"Mấy nơi đã thu hồi gần đây, anh cho vài huynh đệ có năng lực đi làm, chuẩn bị một chút để khai trương lần nữa."

"Vâng, tôi sẽ gọi huynh đệ, có một người tên là Vương Hạo Tường, năm nay ba mươi lăm tuổi, trước kia là thủ hạ của tiểu Thạch, chủ yếu phụ trách quản lý quán bar cùng KTV."

"Tốt nhất điều thêm một người cùng nhau đi làm, dù sao quán bar cùng KTV nghiệp vụ khá lớn."

"Trương Vĩnh Bản có thể cùng làm với hẳn, Trương Vĩnh Bản trước kia cũng là thủ hạ tiểu Thạch, đối nghiệp vụ quán bar rất quen thuộc."

Tứ Phương gật đầu, đối với Trương Vĩnh Bản cũng có chút ấn tượng, hình như đã ở trong quán bar gặp mặt qua một lần."Vậy là tốt rồi"

"Trung tâm massage cùng trung tâm biểu diễn nghệ thuật có người thích hợp hay không?" Tứ Phương hỏi.

"Cũng có, Trung tâm massage có thể gọi Vương Triển Huy đi làm, hẳn trước kia là bộ hạ của Mãn Quý thúc, nghiệp vụ rất quen thuộc. Về phần trung tâm biểu diễn nghệ thuật, kêu Ngô Tông Khánh đi làm, hẳn trước kia vốn làm việc ở bên đó."

"UH, vậy cứ như vậy đi. Hai khách sạn, cần tuyển người một lần nữa, tìm nhân viên quản lý khách sạn chuyên nghiệp, các huynh đệ ở dưới cũng có thể để ý tới."

"Vâng, mấy ngày nay tôi bắt đầu tìm người."

"Mặt khác, sòng bạc trước kia là do Mãn Quý thúc quản lý?"

"Đúng vậy" Vương Tu nói.

"Vậy anh đi làm đi, tôi nghĩ đối với anh mà nói, đó không thành vấn đề."

Wang Tu biến sắc nhanh chóng nói, "Không được a, cha ngài giao cho tôi nhiệm vụ chính là bảo vệ ngài, ngài bây giờ còn là rất nguy hiểm, tôi không thể rời đi được."

Tứ Phương thần nhiên nói, "Anh cứ đi đi."

Wang Tu không dám nói thêm gì nữa, gật đầu.

Tứ Phương nói, "Cha tôi, còn có Vương thúc cùng tiểu Thạch qua một khoảng thời gian nữa sẽ trở lại"

Wang Tu cực kì kinh ngạc, "Thật sự? Trở về có phiền toái gì hay không?"

"Đã ở nước ngoài lấy chứng minh thư mới, cùng với tư liệu trước kia đã cắt đứt sạch sẽ, có Lục Vệ Quốc hỗ trợ, chỉ cần không thường xuất hiện ở trước công chúng là được, cố gắng không lộ diện nhiều, vấn đề cũng không lớn."

Wang Tu thở phào nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi, các huynh đệ đều đã trở lại, thật tốt quá."

Tứ Phương cũng nở nụ cười. Thời gian lâu như vậy, chỉ có tin tức này mới có thể làm cho anh hơi vui vẻ một chút.

47. Chương 47

Đầu tháng mười hai, Tứ Phương cơ bản đã khống chế lực ngầm ở Vĩnh Châu, dù sao cha anh ở đây đã có căn cơ hơn mười năm, tuy rằng mấy năm trước bị Trần Tự Huy đoạt quyền, nhưng huynh đệ ở dưới cũng không phải không có ý kiến .

Lấy cách đối nhân xử thế mà nói, Trần Tự Huy so với Hạ Hữu Quân cực kỳ khác biệt , Hạ Hữu Quân ở hắc đạo là nhân vật phóng khoáng mà đầy nghĩa khí, những người vì ông mà nhận tội thay , Hạ Hữu Quân cực kỳ để ý chăm nom chu đáo, thỉnh thoảng còn tự mình đến người nhà của họ thăm nom, đưa tiền giúp người nhà họ buôn bán làm ăn . Mà đối với những anh em đã cố gắng cống hiến cho bang hội , ông lại càng hào phóng , có lẽ bởi từ nhỏ nghèo khó, ông càng hiểu được nước trong ắt không có cá, cuộc sống hỗn loạn , tất cả mọi người đều vì một chữ tiền, càng không nên ép khô lợi nhuận người khác . Nếu lúc đó Trần Tự Huy không thuận theo chính phủ, thật sự đối với Hạ Hữu Quân chỉ giống như trứng trời đá , Trần Tự Huy căn bản không có con đường sống.

Trần Tự Huy đối nhân xử thế lại theo một cách khác , hẳn khá đầu cơ, cũng thích ăn mảnh một mình , đối với thủ hạ huynh đệ luôn tùy khuôn mặt tươi cười chào đón, nhưng lại quá coi trọng đồng tiền , đối với quản lý tiền bạc trong bang hội cực kỳ nghiêm ngặt , hình phạt đối với tàng trữ và tham ô cũng cực kỳ dã man . Đại đa số anh em trong bang đối với ăn đã có ý kiến từ lâu , đáng tiếc giận mà không dám nói .

Bởi vậy sau khi Tứ Phương đứng ra hợp nhất lại bang hội , đại đa số anh em đều đồng ý hợp nhất, trong đó một bộ phận không tuân theo đều bị Tứ Phương phái người xử lý, sau khi bang hội được sắp xếp lại chu toàn, cục diện càng ngày càng vững vàng .

Nhưng thứ làm Tứ Phương ngày đêm vướng bận không phải là chuyện bang hội, mà chính là tin tức của Lại Văn. Anh sợ dĩ sử dụng thủ đoạn độc ác, thống nhất bang hội , chính là muốn mình đứng vững trên đỉnh cao , anh muốn mang lại một cuộc sống an toàn cho Lại Văn, không để một ai có thể hại đến cô .

Liên tục tìm kiếm mà vẫn không có một chút tin tức của Lại Văn, nói không thất vọng chính là gạt người , nhưng anh vẫn không ngừng tin tưởng , Lại Văn nhất định đang sống tốt ở một nơi nào đó , chỉ là cô đang đợi anh đến đón mà thôi. Cho nên anh sẽ không bao giờ ngừng tìm kiếm cô .

Nhưng trong những đêm dài tĩnh lặng , anh vẫn thường nằm cô đơn một mình trên giường, cẩn thận nhớ lại khoảng thời gian ngọt ngào của cả hai . Những hình ảnh , những mẫu truyện ngọt ngào của họ tựa như thuốc phiện, một ngày không nệm nệm , cơ thể anh liền khó chịu muốn chết .

Những mỗi khi nhớ đến câu nói tàn nhẫn của mình với cô ‘Em tránh ra’, anh thật sự muốn đâm chết mình . Ở màn đêm tĩnh mịch, anh vẫn không ngừng lầm bầm “Bảo bối, em vì sao ngốc như vậy, chẳng lẽ em không biết anh yêu em như thế nào sao?”

Lúc ấy anh thực sự hận bản thân , hận bản thân anh bất lực, hận anh làm cho cô chịu khổ , hận mình không thể bảo vệ được cô , đến mức cô phải tự cầm lấy dao bảo vệ bản thân.

Nếu cô không gặp anh, cô có phải sẽ có một cuộc sống bình thường hay không , cô cũng không cần phải nhận lấy sự tủi nhục như vậy .

Cô cho tới bây giờ rất ít khi giận đối với anh, bởi cô sẽ không vì một hai câu nói mà giận đối với anh , bởi vì cô biết anh yêu cô, cô lại cực kỳ khoan dung, thẳng thắn ,luôn quý trọng những gì mình đang có , cô là người phụ nữ anh yêu nhất .

Sáng hôm đó, khi nghe xong câu nói kia , nếu bình thường chắc chắn cô sẽ không bao giờ để ý đến . Nhưng lúc đó trong lòng cô đã nhọc nhằn , đau khổ nhường nào mới có thể quên sạch việc anh rất yêu cô.

Có lẽ tại lúc đó,những bức ảnh xấu xí cùng lời nói ghê tởm của Lại Vũ, đã che mờ lí trí của cô , làm cô quên đi anh yêu cô như thế nào .

Vật Lại Văn để lại cho Tứ Phương chỉ là một đôi giày búp bê màu vàng và hai bình rượu xái đã trống rỗng . Tứ Phương đem đôi giày đi giặt sạch, đặt ngay ở bên gối , mỗi đêm mỗi khi nằm lên giường, anh đều có thể vuốt ve nó , giống như lúc anh đang vuốt ve chân cô.

Sau đó anh phái người quay lại nói trước kia mình và cô từng sống, đem hết đồ vật của cô chuyển đến đây , bố trí cẩn thận , giống y như ngôi nhà mà anh và cô từng sống .

Mỗi khi đến nửa đêm không ngủ được , anh đều lấy quần áo của cô đi giặt sạch , anh giặt rất cẩn thận , mỗi một bộ đều giặt lại nhiều lần , lại học theo bộ dáng cô giặt đồ trước kia, ngâm quần áo vào nước xả thơm , sau đó phơi khô, gấp lại gọn gàng.

Những chuyện vụn vặt hằng ngày anh càng làm càng nghiện, quần áo Lại Văn đều bị anh giặt đi giặt lại mấy lần, giặt một hồi đến mức quần áo của cô càng ngày càng mỏng mới thôi .

Tứ Phương lại một đêm không ngủ, chân của anh phục hồi rất tốt ,trải qua quá trình luyện tập ,anh đã có thể đi lại bình thường . Trong quá trình phục hồi , bác sĩ sử dụng phương pháp rất hiệu quả, chân trái anh tuy vẫn còn tật, nhưng so với trước kia thì tốt hơn rất nhiều. Cơ thể Tứ Phương cũng ốm đi, thần sắc trên mặt thường xuyên mệt mỏi và buồn bực , đây vốn không phải tình trạng vốn có của anh, Lại Văn biến mất đã hoàn toàn làm thay đổi tính cách của anh , càng ngày anh càng cáu kỉnh , ngang ngược ,đặc biệt là không còn muốn nói chuyện.

Buổi sáng, sau khi bàn bạc xong chuyện chính , Vương Tu lưu lại báo cáo, Tứ Phương hỏi hần, “Có chuyện gì?”

“Người đã nằm trên tay ta “

“Thật không ?” Mặt Tứ Phương không chút thay đổi, “Bây giờ mang tới đây đi.”

Vương Tu gật đầu, chuẩn bị gọi các huynh đệ đem trói Hách Lại Vũ tới , vì mang hần tới được đây, các huynh đệ cũng mất chút sức lực .

Nhiệm vụ Tứ Phương giao cho anh chính là để mắt tới hần, hủy hoại hần, bắt hần, hơn nữa anh muốn hần còn sống .

Vương Tu cùng mấy huynh đệ cũng vì chuyện này mà thức trắng thức mấy đêm . Bọn họ chụp ảnh Lại Vũ với cô tình nhân của vị quan lớn ở Bắc Kinh kia , sau lại phao tin nói cô tình nhân kia đã xuất ngoại .

Sau đó chuyện cô kỹ nữ cùng Lại Vũ cũng bị đồng nghiệp của hần khai ra , cô kỹ nữ kia tuy không khởi tố hần, nhưng Lại Vũ cũng bị đơn vị xử phạt nghiêm khắc, bị khai trừ ra khỏi đội ngũ cảnh sát.

Hần là ở quán bar uống rượu giải sầu bị mấy huynh đệ bắt được , bởi vì do Tứ Phương đã đánh tiếng , nhất định phải bắt sống, nguyên vẹn , anh còn sai phục vụ hạ thuốc cho hần.

Lại Vũ bị nhốt vào một cái lồng sắt . Tứ Phương nhìn thấy cái lồng sắt còn nở nụ cười, hần nhìn Vương Tu nói, “Tôi thích lồng sắt này, có sáng ý lắm , các anh làm sao mà biết được tôi cũng nghĩ như vậy ?”

Vương Tu không trả lời, không biết anh là đang khen hay là châm biếm, bởi vì sợ Hách Lại Vũ sau khi hết thuốc sẽ phản kháng , bọn họ lại không thể giết hần, cho nên mới tìm một cái lồng sắt đem nhốt hần lại , quả nhiên, cảnh sát đã chịu qua huấn luyện có khác , đang vận chuyển trên đường, hần đã tỉnh lại , sau đó không ngừng náo loạn một phen, cánh tay mấy huynh đệ còn bị hần làm cho bị thương.

Lúc này Lại Vũ đứng ở trong lồng , phẫn nộ nhìn Tứ Phương. Tứ Phương nhìn hần, nụ cười nháy mắt bị thay thế bằng thái độ lạnh lùng , anh ngồi vào ghế , hai tay giơ lên đặt trên đùi, dùng giọng điệu thờ ơ nói , “Đã lâu không gặp , xem ra anh có vẻ không tốt nhỉ .”

Lại Vũ hung hăng phun một bãi nước miếng về phía anh nói , “Đồ cặn bã mấy người .”

Tứ Phương thoáng nghĩ nghĩ mới nói, ” Trong ấn tượng của tôi , anh nói câu đó rất nhiều lần, vậy lúc anh nói câu này cho tới bây giờ có tự xét lại mình hay không?”

“Tôi ...còn mẹ nó việc gì phải tự xét lại ?” Lại Vũ phẫn nộ hét .

“Ồ, phải không?” Tứ Phương trào phúng nhếch môi , “Nghe nói anh cưỡng gian với kỹ nữ, không ngờ khẩu vị của anh tốt đến thế .”

Lại Vũ âm hiểm nhìn Tứ Phương, hấn nhú mày “Đương nhiên, nhiều ảnh như vậy tôi đều cho anh xem qua , tôi nghĩ anh cũng biết khẩu vị của tôi tốt đến thế nào .”

Tứ Phương cúi đầu, lại hơi lắc đầu, thở dài một hơi , qua một lúc lâu, anh mới nói, dùng một loại giọng điệu do dự , “Đối với anh, tôi vẫn rất mâu thuẫn, không biết có nên thuận theo tâm tình của mình hay không, chặt anh làm 8 khúc mang cho chó ăn. Nhưng tôi lại lo lắng, nếu Lại Văn quay về , có thể không đồng ý tôi làm như vậy , anh đối với cô ấy làm những chuyện không bằng loài heo chó, nhưng chắc chắn cô ấy vẫn hy vọng anh còn sống , dù sao trên thế giới này, người có cùng dòng máu với cô ấy chỉ có anh , giết anh , Cô ấy có đau khổ một chút hay không ? Nào ? Anh nói coi .”

Lại Vũ không cãi lại, có lẽ nhắc tới Lại Văn mới có thể làm hấn quên đi bộ dạng chặt vật của bản thân , hấn chỉ mãi đắm chìm trong hồi ức cũ .

Tứ Phương im lặng nhìn hấn, “Anh biết không? Lại Văn vì anh mà đã khóc không chỉ một lần, cô ấy thường xuyên nói với tôi , có lẽ khi anh yêu thương một người con gái khác, anh sẽ vui vẻ hơn.”

Lại Vũ cúi đầu, không nói gì. Bọn họ đều tự đắm chìm trong thế giới của bản thân .

Người phản ứng đầu tiên là Lại Vũ, “Tất cả mọi chuyện đều do mày , mấy người ...đồ súc sinh ...vốn không nên xuất hiện trong thế giới của Lại Văn, cô ấy vốn có thể sống một cuộc sống bình thường , chính mày đã hại chết cô ấy “

Tứ Phương phục hồi tinh thần, anh nhìn thẳng vào gương mặt vụn vẹo của Lại Vũ, khẽ cười “Có đôi khi ngay cả tôi cũng phải bội phục sự ghê tởm của anh .”

Sáng hôm đó, anh đã sợ hãi hấn đến náo loạn cỡ nào , lo lắng Lại Văn bị tỉnh lại cỡ nào, sợ cô có thể nghe thấy những lời nói lằng nhằng ấy cỡ nào .

Nhưng bây giờ nhìn vào con người đang lăm bằm đứng đối diện , nói cái gì cũng vô ích .

Tứ Phương nhìn Vương Tu nói “Làm đi “

Vương Tu có điểm do dự hỏi, “Xử lý như thế nào?”

Hấn nhìn Lại Vũ , cùng Vương Tu nói, ” Mang đồ ăn cho hấn , đừng để chết , giết hấn có lẽ Lại Văn cũng sẽ không vui .”

Giao việc xong , hấn vào thư phòng, xử lý bản báo cáo tài vụ tháng trước.

48. Chương 48

Những chỗ ăn chơi gần đây đều đã đi vào quỹ đạo, cũng bắt đầu sinh lợi nhuận , người phụ trách, quản lý chính cũng không tệ lắm. Đợi đến khi Tiểu Thạch quay lại , anh sẽ càng nắm rõ về thông tin nhân sự hơn , sau đó sẽ điều chỉnh lại một chút .

Hôm nay buổi tối, Tứ Phương cùng Vương Tu ,Vương Hạo Tường đi thị sát quán bar ,KTV trên đường Tân Giang vài vòng. Nhìn qua một lượt có thể nói việc làm ăn đã khôi phục không ít , múa hát rầm rộ , không thể nhìn ra cái chết Trần Tự Huy đối nơi này có cái gì ảnh hưởng.

Tứ Phương cùng Vương Hạo Tường nói, “Thuốc phiện tôi sẽ gọi người chuyên nghiệp đến quản lý, các anh chỉ phụ trách phân phối , không được tự làm một mình , hàng tháng, mức tiêu thụ thu vào phải rành mạch , tôi hy vọng không có sổ sách không đến mức lộn xộn .”

Vương Hạo Tường vội vàng gật đầu.

Hiện tại về vấn đề thuốc phiện Tứ Phương đã có cách nghĩ khác ngược lại so với Hạ Hữu Quân, cũng khác so với suy nghĩ trước kia của anh . Trước kia anh cảm thấy cách làm của cha anh còn có lòng trắc ẩn trong đó , nhưng khi trải qua chuyện Trần Tự Huy , anh đã nghĩ thông suốt , chỉ có màu đen cuối cùng , mới có thể củng cố thể lực vững chắc hơn, mới có thể hoàn toàn khống chế cục diện. Thuốc phiện là thứ không thể thiếu đối với một số người , vĩnh viễn không thể cấm được , ở Vĩnh Châu, anh không làm , tự nhiên sẽ có người làm, để người khác làm tốt, kiếm được tiền , sẽ giống Trần Tự Huy càng muốn mở rộng địa bàn hơn nữa , sẽ khiêu khích đến bang hội. Để cho người khác kiêu ngạo, không bằng tự chiếm lĩnh một vùng , Vĩnh Châu nhất định phải bền chắc như thép, ai muốn lật cũng không lật đổ được .

Tứ Phương lấy KTV làm khu vực thị sát trọng điểm, nhìn lá rụng biết mùa thu đã đến, nhìn tình hình kinh doanh , có thể phản ánh được tất cả những tình hình lớn khác , dù sao cũng là do một người quản lý .

Khi đến toilet lầu hai, ở trong góc sáng có một người đàn ông ôm một phụ nữ sờ mó lẫn nhau , Người phụ nữ cố rên rỉ thành tiếng, làm người đàn ông ôm cô ta càng thêm hưng trí ngẩng cao.

Tứ Phương đang bước qua trước mặt họ , đột nhiên anh ngừng lại, nhìn đôi nam nữ kia . Người đàn ông phát hiện có người dừng lại nhìn thẳng vào bọn họ , không khỏi tức giận mắng, “Con mẹ nó, không thấy tôi đang muốn làm à , mắt mày ...” Còn chưa nói xong , đã bị thủ hạ Vương Tu đá ngã bò trên mặt đất, cổ bị dẫm lên, Người đàn ông kia rất cục từ trong hưng phấn tỉnh táo lại , biết bản thân đắc tội phải nhân vật lớn , trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ, “Thật xin lỗi, tha mạng a, các người đại nhân không chấp tiểu nhân , ta vừa rồi có điểm thái quá ...”

Tứ Phương cũng không thèm nghe hắn nói , anh nhìn vào người phụ nữ , người phụ nữ giống với đa phần phụ nữ khác , có một mái tóc uốn dài, trang điểm đậm , mặc váy siêu ngắn , giày cao gót mười phân , hai tay lúc này không ngừng kéo áo , khăn trang đứng dựa ở bên tường.

Tứ Phương nhẹ giọng hỏi “Cô là ai?”

Người phụ nữ khăn trang nói, “Tôi bán thân ở đây .”

Tứ Phương gật đầu, vẫn chăm chú nhìn vào cô . Cô ta bị anh nhìn đến kinh hồn bạt vía , không khỏi cũng lết lút ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, vừa thấy xong , cô ta không khỏi cảm thấy kinh hãi, người đàn ông này cô biết , rốt cuộc đã gặp ở đâu rồi ? Sao mà cô nghĩ mãi không ra .

Tứ Phương nhìn thấy biểu hiện của cô , trong đầu rất nhanh suy nghĩ , một số hình ảnh lúc trước hiện ra , Anh cũng đại khái biết cô ta là ai .

“Theo tôi .” Tứ Phương bình tĩnh nói, sau đó liếc cô một cái, xoay người đi trước .

Cô ta đứng dựa vào tường có chút không hiểu , còn chưa phản ứng kịp đã có người nhìn cô không vừa mắt , hung hăng đá vào mông cô một cái , kéo cô về đi phía trước.

Tứ Phương quay đầu, lạnh lùng nói một câu, “Không cần đánh cô ta .”

Vương Tu biết anh đã tức giận , trừng mắt liếc thủ hạ một cái, vội vàng đẩy cô ta đi về phía trước , ở bên tai nói, “Phải tính táo , hầu hạ cho tốt.”

Cô gái bị Vương Tu nhét vào ghế , ngồi ở bên cạnh Tứ Phương. Chiếc xe màu đen chống đạn dưới sự bảo vệ đi ra ngoài.

“Đi đến hiệu cắt tóc trước ” Tứ Phương ngồi phía sau nói.

“Ngài muốn đi cắt tóc sao?” Vương Tu nghi ngờ hỏi , không phải mỗi lần đều có thợ cắt tóc chuyên nghiệp tới nhà cắt tóc cho cậu ấy sao ? Anh ta chưa bao giờ cắt tóc ở bên ngoài .

Tứ Phương thản nhiên nhìn ngoài cửa sổ xe, không nói gì.

Vương Tu cũng nhanh ngậm miệng lại, kêu lái xe chạy đến hiệu cắt tóc lớn nhất Vĩnh Châu .

Đến cửa hiệu cắt tóc, Tứ Phương xuống xe, đi qua phía bên kia mở cửa, cô gái thụ sủng nhược kinh bước xuống xe, không nhịn được run lên , cô biết anh ta khẳng định là nhân vật lớn , ngay cả trong mắt mọi người nhân vật lớn như Vương Hạo Tường cũng phải cung kính trước mặt anh ta , có thể thấy, anh ta khẳng định là lão đại của lão đại.

Cô không biết vì sao anh ta lại để ý đến cô , có lẽ nào thấy cô không vừa mắt, muốn giết cô ? Cô nơm nớp lo sợ, không lúc nào không khấn nguyện .

Một hàng vệ sĩ mặc ple đen bọc xung quanh hai người đi vào hiệu cắt tóc, ông chủ cửa hiệu lần đầu tiên thấy cảnh tượng rầm rộ như vậy , vội vàng cười chạy tíu tít đến chào đón, “Xin hỏi có thể giúp gì cho ngài ?”

Tứ Phương chỉ vào tóc cô nói “Làm cho chỉnh tề.”

Ông chủ cửa hiệu cắt tóc mời Tứ Phương ngồi nghỉ trên sofa, chuẩn bị cà phê còn và tạp chí cho anh , sau đó tự mình ra trận, giúp vị tiểu thư này gội đầu ,trang điểm. Tứ Phương không uống cà phê, cũng không xem tạp chí, anh chỉ là lẳng lặng ngắm người.

Sau khi gội đầu xong , ông chủ đi đến trước mặt Tứ Phương hỏi, “Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn chúng tôi cắt tóc cho cô ấy thành kiểu gì ?”

Tứ Phương đi đến sau ghế của cô , nhìn khuôn mặt trong gương nói “Đem khuôn mặt này tẩy cho sạch sẽ” lại chỉ vào tóc, “Màu đen , thẳng , gọn gàng .”

Thợ cắt tóc gật gù đầu, hần đại khái biết anh muốn kiểu tóc gì, chỉ cần dài thẳng bình thường

Thợ cắt tóc nhìn Tứ Phương nói, “Cám ơn, mời ngài ngồi, chúng tôi bây giờ sẽ làm tóc cho cô ấy .”

Tứ Phương cũng không ngồi xuống , anh đứng ở bên cạnh, nhìn động tác thợ cắt tóc. Thợ cắt tóc bị anh nhìn đến khấn nguyện, thỉnh thoảng phải lấy bình tĩnh, mới có thể tiếp tục cầm kéo cắt .

Làm tóc xong, Tứ Phương không nói đẹp hay không đẹp , thản nhiên nói một câu, “Đi thôi.”

Thợ cắt tóc mồ hôi lạnh chảy ròng, cúi đầu khom lưng, đem đàn đại thần này tiễn ra cửa, lúc này mới dám thở lớn , vội vàng tìm nước uống.

Đợi lên xe, Tứ Phương phân phó lái xe, “Đi đến cửa hàng ”

Lái xe dùng ánh mắt nhìn Vương Tu dò hỏi, ý tứ là: Vĩnh Châu nhiều cửa hàng như vậy, là muốn đi đến cửa hàng nào ?

Vương Tu nhìn lái xe nói, “Cao ốc Vĩnh Châu ” lái xe biết chỉ thị cụ thể, lúc này mới yên tâm khởi động xe.

Vương Tu liếc qua kính xe nhìn về phía sau , Tứ Phương ngồi ở bên trái, có vẻ không yên lòng , cô gái kia ngồi ở bên phải, tóc bị ép thẳng mượt , khuôn mặt đã tẩy trang , nhìn qua tuổi còn rất nhỏ . Vương Tu thu hồi tầm mắt không thèm để ý nữa , đột nhiên trong lòng hần khê động, lại nhìn phía sau một lần , này, cô gái này là Hách Lại Văn sao ? Vì sao sau khi chỉnh đốn lại giống Hách Lại Văn đến như thế ?

Vương Tu đã thấy qua ảnh chụp Hách Lại Văn, cũng gặp qua người , chính là mái tóc thẳng mượt này , tướng mạo ngũ quan cũng có năm phần quen biết, nhưng có thể khẳng định cô gái này không phải là Hách Lại Văn, trừ phi cô phẫu thuật thẩm mỹ . Hần nghĩ Tứ Phương hẳn cũng rõ , nhưng hiện tại cậu ấy làm như vậy là ý gì ?

Lúc Vương Tu đang lúc đoán bừa lung tung , xe đã đến dưới Cao ốc Vĩnh Châu. Tứ Phương vẫn mở cửa xe cho cô gái kia , cô gái thật cẩn thận đi theo phía sau Tứ Phương vào cửa hàng , Tứ Phương trực tiếp đến lầu hai khu quần áo phụ nữ , anh hoàn toàn không hỏi ý kiến ai , tìm vài bộ quần áo mà Lại Văn mặc hằng ngày , đưa cho cô gái kia .

“Mặc vào” anh nói.

Cô gái thụ sủng nhược kinh đi vào gian thử đồ , đem quần áo Tứ Phương chọn mặc vào , sợ hãi đi ra cho Tứ Phương xem. Tứ Phương nhìn một lúc, lại nhẹ nhàng thở dài một hơi. Cô gái bị dọa không dám ngăn đầu nhìn Tứ Phương.

“Đi thôi” Tứ Phương nói. Lên trên xe, Tứ Phương vẫn không nói gì, lái xe cũng không khởi động xe, Vương Tu cũng im lặng chờ anh phân phó.”Em hiện tại nghỉ ở đâu?” Sau tòa thượng, Tứ Phương hỏi cái kia tiểu thư.

“Em ở tại xóm Bình An ” cô gái nói. Đó là xóm nhỏ trong thành phố, dân cư phức tạp.

“Em thiếu tiền đến như vậy sao? Vì sao không tìm việc làm.” Tứ Phương hỏi

“Em , Em...” Cô gái cũng không biết nên nói như thế nào, cô cũng không thể nói với anh, cô từ rất sớm đã bắt đầu làm gái , cô đã không còn nghĩ đến chuyện đi làm một công việc đàng hoàng nào khác . Hiện tại một tháng một hai ngàn , đã không nuôi nổi bản thân . Cô lại hút thuốc phiện, tiêu phí rất lớn, bạn trai cũng là một kẻ nghiện, cả ngày ở nhà chờ ăn chờ uống, cô còn phải nuôi hắn.

“Em cần tiền đến thế sao sao? Tôi có thể cho em ” Tứ Phương lấy bút , chuẩn bị viết chi phiếu cho cô .

Cô gái liên tục lắc đầu, cuối cùng, cô đã nhớ anh ta là ai , có thể cho tiền cô một cách dễ dàng như vậy , chỉ cô một người vào sáu năm trước , anh xem cô biểu diễn màn xiếc chui ống đồng, lại trả cho cô rất nhiều tiền, sau lại có người tới tìm cô , nói muốn giúp cô tìm cha mẹ của mình , cô biết, đó nhất định là vị đại ca kia giúp cô, Cô không khỏi kinh ngạc hô , “Anh, anh là vị ca ca kia?”

Tứ Phương gật đầu, “Lúc ấy đã tìm được cha mẹ rồi, em vì sao không ở nhà sống cho tốt ?”

Tiểu Hoa nghẹn ngào nói, “Tuy rằng tìm được cha mẹ rồi, nhưng họ cũng là dân quê chân thật , trong nhà lại nhiều con , bọn họ bảo em đi ra ngoài làm công sớm một chút, nên em mới .. ”

Bởi vì tuổi còn nhỏ , ở đây lại không tìm được công việc phù hợp , tỷ tỷ ở cùng phòng trước kia làm thêm ở câu lạc bộ đêm, thấy cô không có việc gì làm, đã kêu cô đi làm luôn . Sau đó cô phải đi .

Mới bắt đầu, cô nghĩ chỉ làm hai năm sau khi có tiền sẽ không làm nữa , nhưng lúc đó cô lại bị mấy chị em đưa đi hút ma túy , đây thật sự là một cái động không đáy , làm thế nào cũng không thể thoát ra được . Sau đó cô chỉ còn có thể bất lực buông tay , đành được thế nào thì hay thế đó, lại đi tìm bạn trai , hắn cũng bị nghiện , cấp cho hắn ăn, cấp hắn uống, cấp hắn hút thuốc phiện, lại cấp tìm nữ nhân cho hắn, cô không cần hắn cho cô tiền , chỉ cần lúc cô đơn có thể cùng ở bên cô là được . Đối thế giới này, cô đã không còn nhiều mơ ước nữa rồi .

Tứ Phương lấy chi phiếu hai trăm vạn đưa cho cô, “Cầm đi, về sau sống cho tốt vào , anh không muốn nhìn thấy em trang điểm rồi làm mấy chuyện bán thân như vậy nữa , đừng để anh thấy em quá thảm hại như vậy lần nữa , anh sẽ không vui.”

Tứ Phương không thể nào giải thích nổi tâm trạng lúc này mình , cũng không hy vọng người khác có thể hiểu được . Một cô gái có khuôn mặt tương tự như Lại Văn, trang điểm diêm dúa , váy ngắn đến mức lộ quần trong , ở dưới thân vô số đàn ông rên rỉ, tất cả hình ảnh đó lại bị anh thấy được, làm cho anh thống khổ không thể tả nổi , giống như làm bẩn Lại Văn vậy .

Tiểu Hoa cũng không biết suy nghĩ của Tứ Phương, cô nắm chặt chi phiếu trong tay, vạn lần xúc động , trong sinh mệnh ngắn ngủi của cô , người giúp cô chỉ có người đàn ông trước mắt này, hơn nữa lại hai lần. Cô âm thầm quyết định, về sau nhất định phải sống tốt , vì trên thế giới này cuối cùng cũng có một người đối với cô có thiện ý .

“Em đi đi.” Tứ Phương nói.

“Vâng ” tiểu Hoa cầm nước mắt xuống , mở cửa xe đi ra ngoài. Cô đứng ở ven đường, nhìn theo chiếc xe hơi màu đen dần dần đi xa.

49. Chương 49

LISA vốn là trợ lý trước kia của Tứ Phương, cô lúc này đang ngồi trước mặt máy tính kết nối nói chuyện với anh . Khoảng thời gian trước LISA nhận được điện thoại Hạ Tứ Phương, anh hỏi cô bây giờ đang ở đâu? Có thể về chỗ anh công tác tiếp hay không .

Năm năm trước, trước khi Tứ Phương gặp chuyện không may , đã đưa tặng rất nhiều phiếu công trái không ký tên cho những nhân viên đặc lực trước kia của mình , ngoài ra còn thông báo cho họ, phòng làm việc sắp sửa giải tán, mong mọi người đi tìm con đường mưu sinh khác .

Tuy rằng mọi người lúc ấy cực kỳ khó hiểu, phòng làm việc kiếm được rất nhiều tiền, vì sao lại muốn đóng cửa ? Sau khi biết Tứ Phương ngồi tù, mọi người cũng không nén nổi thương tâm, Tứ Phương là một ông chủ tốt, anh sớm đã sắp xếp hết ọi người.

Sau khi phòng làm việc đóng cửa , LISA đến Mỹ, ở phố người wall tìm một công việc mưu sinh , sau khi công tác ổn định thì quen biết một người Singapore , song phương cảm giác đều đã đến tuổi , liền kết hôn .

Sau khi kết hôn mới phát hiện mâu thuẫn , chồng cô là một người cuồng công việc , đặt công việc lên làm hàng đầu ,anh ta rất ít khi quan tâm đến LISA, không muốn sinh con , cũng không muốn trả tiền gia dụng, rất giống phong cách làm việc của người ngoại quốc, chi phí trong gia đình cũng muốn AA. (chia đôi)

LISA nhin ba năm, cuối cùng vẫn quyết định ly hôn.Chồng cô có lẽ không phải một người xấu, anh ta chỉ là qua say mê công việc mà thôi , nhưng trên thế giới này người xấu thật sự cũng không nhiều, mà nhiều là vì tư lợi, không có cuộc sống nhiệt tình.

LISA không nghĩ tiếp tục mãi ở nơi này , cuộc đời của cô còn dài ,cô muốn sống một cuộc sống không oán không hối hận, dựa vào cái gì cô lại vì một người đàn ông ích kỉ mà hi sinh bản thân ?

Tứ Phương gọi điện thoại tới là lúc LISA vừa mới ly hôn không bao lâu , cô ngay lập tức đáp ứng , quay lại trung quốc, bắt đầu một lần nữa.

“Lúc này đây tôi quyết định làm lớn một chút” Tứ Phương cùng LISA nói, trước kia hấn lo lắng nhiều chuyện , nên làm việc gì cũng suy tính trước sau , hiện tại anh đã buông tay , đã muốn ngồi vị trí này cũng không ngại lớn mạnh thêm .

“Tôi quyết định triển khai ba hạng nghiệp vụ, một là công ty chứng khoán, hai là công ty liên doanh , còn lại là kỳ hạn giao hàng, cô vẫn làm trợ lý đặc biệt của tôi , phụ trách quản lí toàn bộ công việc , phía dưới chủ yếu bố trí thêm ba người phụ trách, người thuộc phòng làm việc lúc trước , tôi muốn tìm về hai người , mặt khác cần thêm một số nhân tài dự trữ, tôi muốn cô tới phố Wall và Hongkong lấy người , dùng tiêu chuẩn của cô mà tuyển, sau khi xác định được người thích hợp thì cho tôi biết, tôi có thể tự mình bay qua đó phỏng vấn.”

“Vâng Hạ tiên sinh, trước khi tôi quay về , tôi đã lưu ý đến hai người Hoa quản lí ở phố phố Wall , bằng cấp của họ cũng không thể coi là quá xuất chúng, nhưng lại cực kỳ thông minh, đều rất chân thật . Nhưng ngài cũng biết, người da vàng chung quy vẫn không thể vươn cao ở đất này , bọn họ hẳn là cần thay đổi nền tảng để phát huy bản thân . Ngày mai tôi sẽ bay qua , chờ sau khi xác nhận ,tôi sẽ lập tức thông báo cho ngài.”

“Tốt lắm, vậy mau làm đi, bọn họ có yêu cầu gì , cô cứ nói cho tôi biết” Tứ Phương nói, ” Mặt khác tôi sẽ để hai người tới hỗ trợ cho cô.”

LISA gạt đầu, thu thập laptop, chuẩn bị rời đi, Tứ Phương hỏi cô, “Cô hiện tại đang ở đâu ?”

“Tôi hiện tại ở khách sạn Sheraton , sau khi quay về sẽ tìm phòng ở.”

“Vậy không cần tìm nữa , tôi sẽ cho người ở đây mua phòng cho cô , cô sau khi quay về là có thể đến lấy chìa khóa.”

“Cám ơn ngài Hạ tiên sinh.”

Tứ Phương cười cười, không nói gì.

Đang nói , Vương Tu đến gần đến ghé vào lỗ tai anh nói, “Tiểu Hoa đã xảy ra chuyện, cậu có muốn nhìn xem hay không?”

LISA thấy anh có việc, vội cùng Tứ Phương chào từ biệt.

Sau khi đóng máy, Tứ Phương mới hỏi , “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu hoa có một bạn trai, thích hút thuốc phiện, cũng không làm việc, vẫn là do tiểu Hoa nuôi hấn, hai ngày này tiểu Hoa muốn chia tay , hấn không đồng ý, đánh tiểu Hoa, còn trói cô ấy , sau đó chụp ảnh khỏa thân , uy hiếp cô nếu chia tay sẽ công khai mấy bức ảnh đó , bây giờ bọn họ đã âm ỉ đến đồn cảnh sát . “

Tứ Phương ngồi ở trên sô pha, hai chân đan lên nhau , tay gác lên trên tay vịn sô pha vuốt cằm, “Thật sự là tin tức làm cho người ta không vui chút nào. ” Một lát sau anh nói : ” Người kia cậu dọn dẹp một chút đi, hẳn không phải thích thuốc phiện sao? Ân?”

Vương Tu lĩnh hội ý tứ nói ”Vâng, tôi đã biết phải làm sao rồi .” Lại hỏi, “Vậy cậu có đến nhìn tiểu Hoa kia làm sao không ?”

“Không cần” Tứ Phương nói.

Vương Tu gật đầu, đi ra ngoài làm việc.

Buổi tối Tứ Phương từ trong thư phòng đi ra, bàn ăn đã dọn xong , một cô gái đang ngồi ăn cơm . Tứ Phương nhíu mày, trong nhà không có phụ nữ , toàn là đàn ông , ngay cả đầu bếp cũng là huynh đệ trong bang hội, khi nào lại xuất hiện một cô gái thế này ?

Tứ Phương đi đến bàn ăn ngồi xuống, cô gái bưng chén canh lớn đi tới, hóa ra là tiểu Hoa.

“Em sao ở trong này?” Tứ Phương nghi ngờ hỏi.

“Vương thúc buổi chiều đi đến cục cảnh sát giúp em làm thủ tục, là em xin hẳn mang em đến đây .” Tiểu Hoa có chút ngại thừng nói.

Tứ Phương vì cô làm rất nhiều việc , như vậy anh là quan tâm cô ,cô đối anh đồng thời là cảm kích, không khỏi cũng có chút chờ mong nho nhỏ. Cô ở trong lòng vụng trộm nghĩ, anh ấy có phải đối với cô có chút gì ý gì đó không ? Bằng không cũng sẽ không giúp cô nhiều lần như vậy ? Anh ấy không có ghét cô, cô sau này sẽ sống thật tốt , làm trâu làm ngựa báo đáp anh , hầu hạ anh.

Tứ Phương gật đầu, “Vậy gọi bọn họ ra ăn cơm đi.” Tứ Phương từ trước đến nay mỗi khi Vương Tu ở nhà làm việc thì huynh đệ sẽ cùng nhau ăn cơm , anh còn đang suy nghĩ, vì sao đã đến bữa cơm chiều, trong nhà ăn lại chưa có người .

Mấy huynh đệ đều tránh đi , trực tiếp mang tiểu Hoa tới đây, cũng không nói với Tứ Phương, sợ anh mất hứng. Các huynh đệ cũng là có ý tốt , người phụ nữ trước kia của Tứ Phương đã mất tích mấy tháng rồi , mà đàn ông thì ai mà không có chút nhu cầu ,Tứ Phương để ý tiểu Hoa như vậy, để cô ấy đi theo anh hầu hạ cũng không sai .

Tiểu Hoa đi gọi Vương Tu , lúc này mọi người mới dám tới ăn cơm, cũng không dám nói thêm gì, chỉ lo vùi đầu vào bát cơm. Tứ Phương vẫn là giống như trước , yên lặng ăn cơm, ăn cơm xong , lại vào thư phòng xử lý công vụ.

Tứ Phương vừa đi , các huynh đệ thở phào nhẹ nhõm, “Làm tôi sợ muốn chết, sợ cậu ấy lại nổi nóng nữa chứ .” Một huynh đệ nói.

Vương Tu nhìn tiểu Hoa cúi đầu , trực tiếp hỏi cô ”Cô có bệnh hay không? Là sạch sẽ chứ ?”

Tiểu Hoa mặt đỏ lựng , nhưng cũng không tức giận , trước kia mấy người khách cũng thường xuyên hỏi cô như vậy, cô tập mãi thành thói quen .

“Tôi sạch sẽ ,anh có thể tra tư liệu của tôi, chúng tôi ba tháng kiểm tra thân thể một lần, lần kiểm tra gần đây cũng chỉ cách mấy hôm trước, tôi không có tật xấu gì.”

“Vậy là tốt nhất” Vương Tu nói, “Đêm đó chính cô tự nghĩ mà làm.”

Tiểu Hoa gật gật đầu, có chút hưng phấn ,chờ mong.

Buổi tối mười hai giờ , Tứ Phương làm xong bản kế hoạch , từ thư phòng đi ra, vào phòng ngủ, vừa bước vào cửa phòng, anh cẩn thận đứng lại, trong phòng có một hương vị lạ , vừa không Lại Văn , cũng không phải của anh .

Anh không bật đèn, ánh mắt nhìn quét xung quanh , cuối cùng dừng lại hình ảnh ở trên giường, tối nay không có trăng, một cô gái nằm ở trên giường anh . Anh vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề động đậy , trầm mặc nhìn cô gái nằm ở trên giường. Tiểu Hoa cả người lơ đãng nằm ở trên giường, tay chân vì khấn trương mà run run, Tứ Phương không nói gì,cô cũng không dám nói gì, chỉ lặng lẽ chờ.

“Đi ra ngoài” Tứ Phương trầm thấp lạnh lẽo nhìn cô nói, thanh âm của anh lạnh lẽo như vậy, giống như sứ giả địa ngục đang tuyên án.

Nước mắt cùng khuất nhục cùng nhau chạy xuống, cô luống cuống tay chân mặc quần áo. Tứ Phương đã mở cửa phòng ngủ, nắm chặt cửa, chờ cô đi ra ngoài, đó là một loại thái độ làm cho người ta cảm giác như bị xua đuổi.

Tiểu Hoa đi ra ngoài, Tứ Phương theo cô đi tới phòng khách. Tiểu Hoa cảm nhận được thái độ của anh coi cô tựa như rắn rết, trong lòng cực kỳ ủy khuất.

“Không cần xuất hiện ở trước mặt tôi một lần nữa” Tứ Phương đứng ở trước cửa sổ phòng khách nói.

Tiểu Hoa không nói gì, chỉ muốn khóc, chưa có một người đàn ông nào cự tuyệt cô hoàn toàn như vậy, cô đã cởi hết đồ nằm ở trên giường của anh, anh lại có thể thờ ơ như vậy, lạnh băng như vậy, vô tình như vậy.

Cô có chút không phục, “Anh quan tâm em như vậy, vì em làm nhiều việc như vậy, chẳng lẽ đều là giả sao?” Cô nhìn anh muốn đi qua nhưng lại không dám, “Lần đầu tiên anh cho em tiền, giúp em tìm cha mẹ, lần thứ hai gặp em, anh lại quan tâm em, cho em một cuộc sống mới, giúp em trừng trị người con trai kia, chẳng lẽ anh làm như vậy là từ thiện sao? Em biết anh là đại ca hắc đạo, chắc không phải chỉ là làm chút từ thiện chứ.”

Tứ Phương lạnh lùng tự giễu, “Tôi quả thật không ham làm từ thiện, nhưng không nghĩ tới sẽ cùng làm một lần.”

Thân là phụ nữ theo bản năng không chịu khuất nhục, khiến lá gan tiểu Hoa càng lớn, “Chẳng lẽ chỉ là làm từ thiện sao?”

Tứ Phương nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, thanh âm có chút mơ hồ, “Tôi đối với em không có hứng thú. Nếu em muốn hỏi chính là điều này.”

Tiểu Hoa thì thào tự nói, “Sẽ không, sẽ không như vậy, anh đối với em tốt như vậy.”

Tứ Phương quyết định chấm dứt chuyện này, tuy rằng có một khuôn mặt tương tự cô sẽ làm anh có một chút an ủi, nhưng là linh hồn xa lạ càng dây dưa càng làm cho anh cảm thấy phiền chán, “Sáu năm trước anh ở quảng trường nhìn thấy em là vì anh cùng vợ mình lần đầu tiên nói lời chia tay...” Tứ Phương ngừng đã lâu, không tự chủ được nghĩ lại, ngữ điệu rất chậm nói, “... Lúc ấy anh cảm thấy rất khổ sở, vẫn muốn đi tìm cô ấy, lại lo lắng cô ấy một lần nữa cự tuyệt anh, mà em, em trưởng thành có chút giống với cô ấy, cho nên anh mới để ý đến em... Về phần lần thứ hai, đó là bởi vì một cô gái có khuôn mặt gần giống vợ mình, lại bị người khác khi dễ, làm cho anh cảm thấy rất khó chịu.”

“Là như vậy sao?” Tiểu Hoa chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Là như vậy.” Tứ Phương thản nhiên nói.

“Vậy vợ anh đâu? Sao cô ấy không ở đây, nếu anh có vợ, huynh đệ của anh vì sao còn muốn mang em về đây?”

“Vợ anh ...cô ấy? Cô ấy và anh cãi nhau nên đã đi đâu đó, một khoảng thời gian nữa sẽ quay về.”

“Anh gạt người, bọn họ nói vợ anh đã chết.”

Tứ Phương trầm mặc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, không trả lời một chữ. Tiểu Hoa lại thấy như có hy vọng, cô đứng lên, khê khàng bước tới phía sau Tứ Phương, dang hai tay, vừa định ôm lấy anh, Tứ Phương đột nhiên quay đầu lại, một tay bóp lấy cổ, nhìn chằm chằm vào cô.

Tiểu Hoa không thở được, dùng hai tay cầm lấy cánh tay anh, không ngừng giãy dụa, trên mặt ghen đến đỏ bừng.

Tứ Phương đem cô đè vào tường, lấy rèm cửa sổ che mặt cô lại, phiền chán nói, “Không cần giống như đám ruồi bọ kia.”

Nói xong, anh bỏ cô ra, không nhìn cô một lần nào nữa, trực tiếp trở về phòng ngủ.

Tiểu Hoa hư nhược tê liệt ngã xuống ở nền gạch , không ngừng há mồm thở dốc, may mắn bản thân còn sống, vừa mới này cô đã nghĩ bản thân sẽ bị anh bóp chết .

50. Chương 50

Buổi tối Thứ Bảy, cha của Tứ Phương Hạ Hữu Quân, Vương thúc còn có tiểu Thạch ba người rốt cục đã quay về , kế hoạch chuẩn bị lâu như vậy, rốt cục đã về tới Vĩnh Châu.

Ba người thay đổi rất nhiều , Hạ Hữu Quân béo ra rất nhiều, lại rất khỏe mạnh. Vương thúc thì không thay đổi mấy, chỉ là trên mặt nếp nhăn càng nhiều hơn , tóc đã chuyển màu hoa râm . Về phần tiểu Thạch, anh đã cưới một người da đen, ngay cả đứa nhỏ cũng đã sinh hai đứa , lúc này đây cũng mang theo cả gia đình trở về.

Vừa thấy mặt, Hạ Hữu Quân cũng không khác gì trước nhìn Tứ Phương gật đầu, vỗ vỗ bờ vai anh, tuy rằng hốc mắt nhện không được đỏ, nhưng mà cũng không nói gì thêm.

Wang thúc lại không như vậy ,ông cả đời không có kết hôn, luôn luôn ở bên cạnh Tứ Phương, vài năm này Tứ Phương gặp rắc rối lớn như vậy, ông đau lòng không thôi , ông vừa thấy Tứ Phương, liền tiến tới nắm chặt lấy tay anh , vỗ vỗ vào lưng ”Cuối cùng cũng tốt rồi , cuối cùng cũng tốt rồi ...”, vừa nói, một bên nhện không được rơi lệ .

Tứ Phương cầm tay Vương thúc, cười nói, “Vâng , bây giờ không phải đều tốt rồi sao?”

Wang thúc thật cẩn thận hỏi, “Nghe nói Lại Văn ,cô ...” Câu nói tiếp theo ông cũng không dám nói tiếp

Tứ Phương vẫn cười, “Wang thúc, chú tin tưởng tôi , tôi khẳng định sẽ tìm được cô ấy .”

Wang thúc nhìn khuôn mặt tươi cười của anh , trong lòng ề ẩm. Ông trời a, người mở mắt ra đi, chúng ta nào có tạo nghiệt gì, lại làm cho Tứ Phương khổ sở như vậy , cô gái đó đã chết, nó lại không tỉnh táo , vẫn chưa từ bỏ ý định tìm kiếm, đã tiêu phí một khoảng nhân lực, tài lực lớn như vậy mà vẫn không có tin tức. Cậu ấy khi nào thì mới có thể tỉnh táo lại a? Vương thúc lo lắng nghĩ

Một bên Vương Tu vội vàng chạy tới hỏi , “Anh , mọi người đã trở lại, về sau thiếu gia không còn lo lắng nữa rồi .”

Wang thúc lau mặt, “Đúng vậy, về sau tôi không bao giờ bỏ đi nữa, cảnh sát có tới bắt, tôi cũng không đi , chết hay sống đều ở chỗ này .”

Tứ Phương vỗ vỗ vai Vương thúc “Mọi người đều đã có thân phận mới , không còn vấn đề gì nữa , bình thường chú ý một chút, không nên xuất đầu lộ diện nhiều , thì sẽ không có chuyện gì .”

Wang thúc cùng tiểu Thạch đều gật đầu.

“Vết thương ở chân trái sao rồi ?” Ngồi vào sofa Hạ Hữu Quân hỏi Tứ Phương.

“Không có việc gì ” Tứ Phương nói.

Lúc trước bước đi có chút thọt . Lần này lại bị Trần Tự Huy bắt được , bọn họ lại cố ý đánh vào vết thương bên chân trái, may mắn lần này có bác sĩ giỏi cũng phương pháp điều trị tốt , chân trái đã tốt hơn nhiều , việc đi đứng cũng không ảnh hưởng gì .

Hạ Hữu Quân chửi ầm lên, ” Con mẹ nó, trong nhà Trần Tự Huy còn có người nào nữa ?”

Wang Tu vội vàng nói, “Con trai ruột của hắc thì đang ở Singapore , đã bị chúng ta xử lý xong , bên này mấy người tình của hắc cũng có, nhưng lại không có con. Cha mẹ hắc ở nông thôn, thiếu gia không có phân phó, cho nên chúng tôi cũng không hề động đến .”

Hạ Hữu Quân càng nóng giận hỏi ”Vậy còn chờ cái gì nữa ? Lập tức làm cho ta.”

“Coi như hết” Tứ Phương không kiên nhẫn nói, “Hai lão già hơn tám mươi tuổi , cũng không còn sống bao nhiêu lâu , huống chi con cũng không chết.”

Hạ Hữu Quân chưa bao giờ thấy Tứ Phương có thái độ mất kiên nhẫn như vậy, “Trần Tự Huy hại chúng ta lắm như vậy, ta không tru di cửu tộc của hắn sẽ không phục “

Tứ Phương hừ lạnh một tiếng, “Đừng không có gì lại tìm việc, mọi người mới vừa về, cho ta chút im lặng đi .”

“Con nói cái gì?” Hạ Hữu Quân rít gào , “Chân của con bị bọn họ đánh gãy , cha không phải muốn cho con hết giận sao ?” Con của hắn trước kia nhiều nhất chỉ là không trao đổi cùng ông ,nhưng chưa từng nói chuyện với ông như vậy, ông trong lúc nhất thời không thích ứng được.

Tứ Phương không để ý đến ông, , Vương thúc cũng không muốn nhúng tay vào chuyện cha con bọn họ , nhất thời trong phòng khách im ắng .

Nếu nói Tứ Phương đối với cha anh không có ý kiến, là không đúng . Lúc anh mới ra khỏi tù đã muốn dẫn Lại Văn cùng trốn đi , những làm cách nào Hạ Hữu Quân cũng không đồng ý, ông nói anh trai Lại Văn là cảnh sát, Lại Văn chính là mật thám của được cảnh sát gài vào , còn nói Lại Văn là sao chổi, gặp cô là chuyện không tốt.

Tứ Phương cầu xin ông không được , cuối cùng không thèm để ý đến ông nữa , dẫn Lại Văn bỏ trốn về nông thôn.

Sau khi mọi việc xảy ra , Hạ Hữu Quân cũng rất hối hận , nếu sớm một chút giúp hai đứa ra nước ngoài , thì đã không có chuyện như bây giờ . Hiện tại Lại Văn đã chết, con khẳng định đang oán trách ông . Bất quá cô gái kia chết cũng tốt, Hạ Hữu Quân nghĩ, cô gái đó chính là sao chổi, trước kia hắn ở Vĩnh Châu mười mấy năm hô phong hoán vũ cũng chưa bao giờ có chuyện gì , thế mà cô ta xuất hiện một cái , mọi chuyện liền tồi tệ . Để xem, cô ta vừa chết, Hạ gia cái gì cũng tốt .

Hạ Hữu Quân ý đồ muốn cùng con giảng đạo lý, ông cố gắng dùng lời nói thấm thía khuyên bảo ”Con không cần dùng loại khẩu khí này đối phó với ta, ta biết con đang oán trách ta, nhưng chẳng lẽ ta làm hết thấy không phải vì con sao ?”

“Sao ? Phải không?” Tứ Phương thản nhiên , mặt không chút thay đổi.

Hạ Hữu Quân bị anh làm cho phát hỏa ”Hôm nay chúng ta liền nói cho rõ , con không phải là đang oán ta lúc trước không cho các người đi sao “

Tứ Phương đứng lên, “Con không có oán cha, con chỉ là oán bản thân không thể bảo vệ được người phụ nữ của mình thôi ” Anh đi ra ngoài, cùng Vương Tu nói, “Tôi đi ra ngoài có việc, anh sắp xếp cho bọn họ một chút.”

Vương Tu gật đầu, nhìn huynh đệ ý bảo,để họ đi theo bảo vệ anh .Từ khi gặp chuyện không may tới nay, Tứ Phương đi đến chỗ nào , đều có huynh đệ đi theo bảo vệ anh , vì suy nghĩ an toàn, ở biệt thự anh để một số người ở đây , nếu như trước kia Tứ Phương cực kỳ chán ghét cả ngày có một đồng người xuất hiện trong khu vực sống của anh , nhưng là hiện tại anh đã thành thói quen .

Hạ Hữu Quân nhìn theo bóng con , lại giận rống, “Các người nhìn đi , nó bây giờ tính tình sao quái thế , chỉ một chút đã mất kiên nhẫn, không cho ta chút mặt mũi nào ”

Vương thúc cũng phát hiện Tứ Phương không còn ôn hòa như trước kia, nhưng trước những biến cố như vậy , con người cũng sẽ thay đổi .

Hạ Hữu Quân lại quay nhìn Vương Tu nói ”nó còn tìm cô gái kia sao?”

Vương Tu nghĩ , hắn là đang nói về Lại Văn đi, “Đúng vậy, thiếu gia còn tìm tiểu thư Lại Văn, người phụ trách tìm kiếm đều mỗi ngày báo cáo tiến triển với cậu ấy một lần.”

“Vậy có tiến triển gì sao?”

“Không có, hắn là không có.”

“Thật là ngu ngốc , chỉ là một cô gái , mà nó lại làm như thế giới này chỉ có mỗi cô ta vậy .” Hạ Hữu Quân bắt đầu phì cười “Tìm cho nó một cô gái , để nó thích lại từ đầu , một thời gian nữa , nó sẽ quên hết chuyện cũ thôi .”

Vương Tu đứng ở một bên sô pha, cúi đầu, cũng không dám cùng Hạ Hữu Quân nói, mấy ngày hôm trước còn có một cô gái nhưng mà đã không thành công.

“Tiểu Thạch”

“Đây là chuyện đầu tiên cậu phải làm khi về đây , ta cũng không muốn thấy Hạ gia chúng ta vì một sao chổi mà đoạn tử tuyệt tôn, ta sang năm muốn ôm tôn tử.”

“Vâng , tôi sẽ tận lực làm tốt.” Tiểu Thạch nói, nhưng mà cũng dự cảm chuyện này thật đúng là không dễ làm.

Tứ Phương từ trong nhà đi ra, lái xe muốn theo lái xe cho anh liền bị anh lắc đầu . Anh hôm nay đặc biệt nhớ đến Lại Văn, cũng đặc biệt khổ sở , vì sao lâu như vậy vẫn không có tin tức của cô ? Cô rốt cuộc ở đâu ? Trên báo luôn đăng tin lâu như vậy , vì sao cô vẫn không nhìn thấy ? Cô còn đang tức giận sao?

Mỗi người đều đến nói với anh, Lại Văn đã chết, chẳng lẽ chỉ mình anh cho rằng Lại Văn còn sống sao? Không có một ai tin anh sao ?

Tứ Phương đâu khổ bước đi không có mục đích

Bên đường có một quầy bán sách báo, đĩa , hình ảnh trên bìa có vẻ quen thuộc, Tứ Phương đi qua cầm lấy một cái đĩa “Đây là số mới nhất sao?”

Người bán hàng nói, “Có vẻ mới , mới có đầu tháng mười năm nay .”

Tứ Phương gạt đầu, “Bao nhiêu tiền?”

“Năm mươi đồng ” người bán hàng sợ anh cảm thấy đắt , giải thích nói, “Đây là số mới ra , lại kèm theo đĩa , cho nên hơi đắt một chút .”

Tứ Phương từ ví lấy tiền cho người bán hàng , “Không cần thối lại”

người bán hàng ngượng ngùng, gọi anh lại , “Tôi lấy cho anh thêm vài cái nữa , A cậu có muốn hay không? Tôi có thể cho anh giới thiệu tốt nhất.”

Tứ Phương không để ý đến hắn, đã muốn đi xa .

Người bán hàng nhìn bóng dáng của anh chặc lưỡi, Người đó làm sao ấy nhỉ , mua phim hoạt hình lại không lấy hình .”

Thứ Tứ Phương mua là Hải tặc vương .

Tứ Phương lại đi mua hai bình rượu xái, cầm theo túi ni long đi tới bờ sông công viên, tìm được chỗ Lại Văn ngồi trước kia , ngồi xuống.

Ban đêm, thời tiết đã rất lạnh , một năm nữa lại trôi qua, Noel cùng tết nguyên đán đã sắp đến, bên bờ sông trang trí rất nhiều đèn, từ xa nhìn lại, giống một mạng nhện sáng màu bạc.

Có lẽ do thời tiết lạnh , ban đêm công viên một người cũng không có, Tứ Phương lẳng lặng ngồi ở bờ sông, nhìn nước sông ngăn người. Một lát sau anh mở rượu xái ra , uống một ngụm, nồng đến ho khan. Anh vẫn không uống được rượu.

Sau khi Lại Văn gặp chuyện không may , anh thường xuyên mua hai bình rượu xái đi đến bờ sông này ngồi một mình , anh vốn không uống được rượu, nhưng mỗi khi đến đây , anh cũng muốn thử xem , mỗi lần đều bị nồng đến chảy nước mắt , nhưng như vậy anh mới có thể hiểu được ngày đó Lại Văn có thể uống hết hai bình rượu xái, cô đã khó chịu đến mức nào , thống khổ đến mức nào , mới cần bản thân phải say ...

51. Chương 51

Lễ Noel này Tứ Phương không ở Vĩnh Châu, anh đến Mỹ. Lisa làm việc rất tốt , chỉ cần chờ anh qua xác nhận là được .

Bên này công ty chứng khoán đã đăng kí, tài chính, sân bãi , đều đã trang hoàng xong , chỉ chờ nhân viên trang bị là xong . Chờ Tứ Phương xác nhận xong ba người phụ trách, sự nghiệp tài chính của Tứ Phương một lần nữa bắt đầu.

Đi phía trước, Tứ Phương dặn dò A Vũ đến Cam-pu-chia bổ sung hàng một lần, sắp đến cuối năm , nhu cầu về ma túy rất lớn, lại dặn dò tiểu Thạch chú ý động tĩnh mấy chỗ làm ăn , cần cải tạo một số chỗ , sau khi trở về sẽ cùng nhau họp.

Tiểu Thạch sau qua vài năm ngủ đông, bây giờ cũng được quay lại làm việc , không khỏi nhiệt huyết sôi trào ,là phần tử hắc đạo vốn không phải là sinh vật bình thường, trò chơi dục vọng cùng giết chóc là thú vui duy nhất ,sao lại tình nguyện nhàn hạ .

Hạ Hữu Quân cũng là nóng lòng muốn thử, xoa tay. Ông đối quy tắc chiến lược hiện nay của anh cũng có ý kiến, ông cùng tiểu Thạch nói, “Hiện tại sao nó lại làm thuốc phiện , trước kia chúng ta đều không nhúng tay vào thứ này mà .”

Tiểu Thạch không có cùng ý kiến, “Tôi nghĩ cậu ấy làm như vậy, cũng có của đạo lý , dù sao thứ này cũng không cấm được, chúng ta đem này thị trường chiếm đầy, cũng giảm bớt phiền toái.”

Hạ Hữu Quân gật đầu, cũng có đạo lý, bọn họ đều đã chết một lần, cũng không còn gì phải sợ hãi , ông cười cười, đối với đứa con trai này, ông vẫn thấy rất kiêu ngạo , “Biết không ,khoản thu nhập tháng này cực kỳ cao , tăng trưởng lớn nhất là sòng bạc, Tứ Phương lại trang bị thêm mười sòng bạc to nhỏ , còn mua thêm ba tàu biển chở khách định kỳ, trang hoàng xa hoa, trực tiếp ở trên biển mở sòng bài .”

Tiểu Thạch gật đầu, “Nếu so với cậu Tứ Phương bây giờ , chúng ta khi đó chỉ có quy mô nhỏ mà thôi .”

“Bây giờ người còn trẻ, ý tưởng tất nhiên sẽ nhiều, nguồn vốn ở nước ngoài, Tứ Phương đã điều động một bộ phận về đây , chuẩn bị nguồn vốn dữ trữ , sang năm, chúng ta sẽ là vua của Vĩnh Châu.”

Tiểu Thạch cực kỳ tán thưởng phương pháp làm việc của Tứ Phương “Phòng bất động sản trước mắt vẫn là nơi kiếm được lợi nhuận từ những hạng mục, trước kia chúng ta đã làm qua , bây giờ làm tiếp tất đã có kinh nghiệm, có nguồn vốn, có thể đứng đầu Vĩnh Châu không phải là việc khó.”

“Hắn đối với đầu thầu công trình không có mấy hứng thú, thật ra việc này chúng ta cũng có thể làm tiếp ?”
Hạ Hữu Quân còn chưa muốn công ty công trình kiến trúc phá sản, ông vẫn chưa từ bỏ ý định, hy vọng lại có thể vực dậy một lần nữa.

“Có lẽ Tứ Phương thiên về bản thân tự mình làm hơn .” Tiểu Thạch giải thích

“Đúng vậy, nó cùng ta đã thương lượng qua, ý tứ của nó là sang năm chúng ta sẽ thâm nhập vào một loạt các ngành công nghiệp sinh kế của người dân, bao gồm vận chuyển hành khách, thị trường bán sỉ, siêu thị cỡ lớn , hậu cần, bảo an, ngân hàng tư nhân ngầm , ngân hàng bảo lãnh v.v.”

Tiểu Thạch nhin không được tán thưởng , “Tôi biết cậu ấy vì sao làm như vậy , chỉ đến khi không chế được các phương diện thành phố này ở trong tay chúng ta, vị trí của chúng ta, bang hội của chúng ta mới có thể làm ăn lâu dài, ở thành phố Vĩnh Châu này chúng ta sẽ hộ nhà giàu nộp thuế nhiều nhất , cũng là người nợ ngân hàng nhiều tiền nhất , chính vì vậy mặc kệ thế nào chính phủ cũng không dám trở mặt nhìn chúng ta sụp đổ được .”

Hạ Hữu Quân chớp mắt, cùng Tiểu Thạch cụng ly rượu, “Đúng vậy, chúng ta đã đến vị trí này , đâm lao phải theo lao a, chỉ có thể ngồi vào chỗ tốt nhất.”

Tiểu thạch gật đầu.

Sau khi cùng Hạ Hữu Quân uống rượu xong đi ra, Thạch Kiến đến quán bar tìm Vương Hạo Tường.

Vương Hạo Tường là thuộc hạ của hắn, “Thạch đại ca, người sao lại đến đây , chỉ cần trực tiếp nói với tôi ,tôi sẽ tới chỗ anh .”

Thạch Kiến khoát tay, “Hôm nay lễ Noel, quán bar đều bề bộn nhiều việc, cậu cũng thoát không thân được cơ mà .” Hắn cùng Vương Hạo Tường đi đến văn phòng, “Hôm nay tới đây cũng có chuyện muốn tìm cậu”

“Có chuyện gì Thạch đại ca?”

Thạch Kiến uống một ngụm nước Vương Hạo Tường đưa qua “Gần đây trong vùng có cô gái nào có vẻ xinh đẹp sạch sẽ hay không?”

Vương Hạo Tường cười, “Đại ca có hứng thú sao ?”

Thạch Kiến liếc hắn một cái, “Nếu là tôi còn phải nhờ đến cậu sao ? Tôi có thể tự mình chọn .”

“Vậy thì cho ai ?” Vương Hạo Tường hỏi.

” Tìm cho Hạ tiên sinh.”

“Ồ, như vậy à ” Vương Hạo Tường hiểu biết gật đầu, bọn họ mấy tháng nay đều đi theo Hạ Tứ Phương, đối với phong cách làm việc của anh cũng có hiểu biết một chút .”Cậu ấy có thể không vui hay không ?” Vương Hạo Tường có chút lo lắng hỏi, đối với phụ nữ , bọn họ đều đã từng nhìn thấy sự kiên trì cùng điên cuồng của anh .

“Cái này không phải chuyện của tôi , là Hạ lão phân phó , chúng ta chỉ có thể làm như vậy.” Thạch Kiến bắt đầu dĩ nhiên, loại nhiệm vụ khó như thế này sao lại giao phó cho anh chứ.

“Nói như vậy, tôi phải có một cái nhìn tốt rồi .” Vương hạo tường trong lòng hiểu rõ .

“Ừ , cậu nói với Trương Vĩnh Bân một tiếng, bảo hắn cùng nhau chú ý, nếu không có người thích hợp , đi tìm một người thích hợp cho tôi , có tiền sợ gì không làm được chuyện , nhớ kỹ, phải còn trẻ , đáng người tốt, bộ dạng tốt , phải sạch sẽ, sau khi tìm được thì để tôi xem qua trước “

Vương Hạo Tường gật đầu, “Sau khi tìm được tôi sẽ thông báo cho anh .”

“Nhanh chút “

“Đã biết “

Thạch Kiến vỗ vai của hắn, sau khi dặn dò xong , hắn cũng chạy về nhà , cùng vợ và mấy đứa nhỏ đón lễ Noel a .

Tứ Phương ở nước Mỹ ngây người một tuần, cùng ba người phụ trách tương lai phân công công việc , thỏa thuận công việc , đãi ngộ công tác.

Ba nhà quản lý sẽ được quay lại sau khi thi hành công vụ trong kỳ nghỉ năm mới.

Tứ Phương sau khi xong việc thì về nước , máy bay hạ cánh thì đã là buổi tối mười một giờ , ra phi trường , nhìn thấy Vương thúc chờ ở bên ngoài. Anh vội vàng đi tới , “Vương thúc, gọi lái xe đón tôi là được , sao chú cũng tới đây , lúc này chú nên nghỉ ngơi nhiều hơn .”

Vương thúc bước tới nhận túi hành lý trên tay anh , Tứ Phương khoát tay, “Chỉ một ít đồ thôi, tôi tự mang .”

Vương thúc cũng không kiên trì, “Lái xe đang chờ ở bên ngoài, chúng ta đi thôi.”

Về nhà, vào phòng khách vừa vặn mười hai giờ.

Tứ Phương cầm hành lý, trực tiếp đi lên lầu, hiện tại anh và cha anh Hạ Hữu Quân ở tại lầu hai, Vương thúc cùng vệ sĩ đều ở tầng một. Vương thúc nhìn anh trực tiếp lên lầu, vội vàng đuổi theo hỏi một câu, “Cậu ăn cơm chưa ? Muốn ăn cơm không ?”

Tứ Phương quay đầu, “Tôi ở trên máy bay đã ăn một chút, bây giờ không muốn ăn.”

Vương thúc lại do dự hỏi một câu, “Buổi tối nấu cháo, muốn ăn cháo hay không?”

Tứ Phương nhú mảy “Vương thúc có phải gì có việc hay không?”

Vương thúc vội vàng xua tay, “Không có, không có”, cũng không hỏi Tứ Phương, vội xoay người về phòng.

Tứ Phương lắc đầu, cầm hành lý về phòng ngủ. Vừa bước vào cửa, anh liền cảm giác được trong phòng có người, cũng nghĩ thấy có một mùi hương lạ, là mùi nước hoa.

Anh mím môi, cầm hành lý trong tay đặt ở cạnh cửa, không phải Tiểu Hoa lại tới chứ? Phòng rèm cửa sổ bị kéo lại, bên trong tối om, không thấy rõ đó là ai.

Lại nghĩ đến biểu hiện kỳ lạ của Vương thúc, trong lòng anh khẽ động, sẽ không phải là Lại Văn chứ? Lại Văn đã quay về rồi sao? Là cô tạo cho anh niềm vui bất ngờ sao?

Anh kích động bước đến bên giường, kéo nhẹ chăn ra, Lại Văn mặc váy trắng nằm ở trên giường, mái tóc xoa buông trên mặt giường, Tứ Phương mừng rỡ như điên ôm lấy cô, “Lại Văn, Lại Văn em đã về rồi, em rốt cục đã tha thứ cho anh sao...”

Còn chưa nói xong, anh đã thấy rõ khuôn mặt trước mắt kia, không, không phải Lại Văn, đây là một gương mặt xa lạ, không rõ là ai?

Tứ Phương vui mừng còn chưa dứt, lúc này nổi thất vọng lại dâng trào, cực kỳ dữ tợn. Anh thở dài một hơi, ngã ngồi ở trên giường, không nói được một lời.

Cô gái nằm trên giường bị dọa, run bần bật, không dám nói một lời, cũng không dám cử động. Tứ Phương vẫn đắm chìm trong nỗi nhớ nhung và thất vọng của mình, nào có để ý đến người bên cạnh.

Cô gái run lên một lúc lâu, thấy Tứ Phương vẫn ngồi ở trên giường không nhúc nhích, cô lúc này mới chậm chạp chuyển động, từ trên giường bước xuống dưới, từ góc tường hướng cửa mà đi. Vừa chạm vào cửa, Tứ Phương rốt cục mở miệng “Đứng lại.”

Cô gái đứng lại bất động, có phải hẳn lại muốn hay không, những người đó kêu cô phải hầu hạ người đàn ông này thật cẩn thận, mặc kệ hẳn đối với cô ép buộc đến thế nào cô đều phải chịu, cô đã nhận tiền.

Tứ Phương từ từ tiến đến giữ lấy cô, hai tay đè bả vai của cô lại, đem tay cô nắm ra sau nắm lại. Sau đó đưa tay kéo váy cô xuống.

Cô gái cả người trần truồng, hai tay không dám thu lại, chỉ nắm chặt để ở bên sườn, bộ ngực no đủ mà cao ngất, đây là lần đầu tiên của cô, cô có chút sợ hãi, vốn cô nghĩ đến có thể là một người thực xấu xí hoặc là một người thật già nua, cần mua phụ nữ ở bên ngoài, không nghĩ tới người đàn ông này anh tuấn như vậy, này có phải cũng coi như cô kiếm được hay không?

Cô khấn trương chờ người đàn ông tiến thêm một bước động tác, ngược lại thấy hắn cầm lấy chiếc váy kia, trở về giường, chậm rãi lật xem, lại lật gối trên giường xuống như đang tìm kiếm cái gì.

Cô gái thầm kêu không tốt, ôi không phải hẳn tìm đôi giày nữ kia chứ, lúc cô lên giường, phía dưới gối phía có một đôi giày nữ, cảm thấy sao có thể có người lại đem giày để ở trên giường, cố cứ tưởng do người hầu không dọn dẹp đi nên đã đem đôi giày kia ném tới góc tường.

Bây giờ hẳn lại đem mọi thứ trên giường xuống đất tìm kiếm, cô lúc này mới tỉnh ngộ lại, đôi giày này khẳng định là hắn cố ý đặt ở đó, đối với hắn khẳng định cực kỳ quan trọng. Cô gái vội che miệng lại, lùi lại phía sau, cô ngược lại càng không dám nói một câu nào, nếu biết do cô ném xuống, hẳn có phải sẽ tức giận hay không.

Tứ Phương điên cuồng tìm kiếm mất nửa ngày, rốt cục từ phía rèm cửa sổ tìm được đôi giày nữ màu vàng. Anh lấy áo mình lau đôi giày, thật ra phòng ngủ rất sạch sẽ, căn bản không có tro bụi, nhưng anh vẫn cẩn thận lau lại mấy lần, đem giày và bộ áo ngủ màu trắng đặt cùng nhau.

Tứ Phương quay đầu nhìn cô gái đứng ở cạnh cửa, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh, mặt không chút thay đổi. Anh đứng lên, đi đến trước mặt cô gái, đột nhiên nắm lấy cổ cô, kéo cô đến cạnh cửa sổ, anh một tay vén rèm cửa sổ lên, mở cửa sổ ra, trực tiếp đem cô đẩy xuống, nhẹ nhàng giống như quăng một bao rác.

Dưới lầu truyền đến tiếng thét chói tai của cô gái, Tứ Phương xoay người đem ga giường và vỏ chăn cuộn lại, ném ra ngoài cửa sổ, lại đem cửa phòng ngủ mở ra, thông gió cho căn phòng.

Dưới lầu truyền đến tiếng nói của đám vệ sĩ , Hạ Hữu Quân cũng nghe thấy động tĩnh, ông nổi giận dùng đũa vọt tới phòng Tứ Phương, “Con làm cái gì thế , đem phụ nữ ném xuống lầu, con còn có phải là người hay không, con có phải là đàn ông hay không?”

Tứ Phương từ tủ quần áo lấy bộ chăn đệm sạch sẽ, đem đôi giày đặt ở dưới gối. Trên bộ áo váy có mùi nước hoa, Lại Văn không dùng nước hoa , anh liền cầm váy đi vào buồng vệ sinh giặt sạch, không thèm quan tâm đến Hạ Hữu Quân.

Hạ Hữu Quân nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, đưa ngón tay chỉ vào anh, “con, con...” Nhất thời cũng không biết mắng anh cái gì.

Ông không nghĩ lại tự tìm mất mặt, xoay người đi xuống lầu.

Vương Tu cùng ca ca hần đang đứng ở cửa lớn nói chuyện, Hạ Hữu Quân hỏi bọn hắn, “Cô gái kia thế nào?”

Vương Tu nói, “Không có gì, chỉ gãy xương cánh tay, đã gọi huynh đệ đưa đi bệnh viện .”

Hạ Hữu Quân gật đầu, “May mắn ... Mẹ nó là lầu hai, nếu ở tầng cao hơn , bị ném như vậy , không phải đã chết sao? Tiểu tử này , điên rồi.”

Ông giận dữ một câu .

Bọn Vương Tu không nói gì, Vương Tu đã có kiến thức qua chuyện của tiểu Hoa, cho nên chuyện này anh cũng không ngạc nhiên lắm . Mà Vương thúc vì biết Tứ Phương quá yêu Lại Văn, lúc Hạ Hữu Quân tìm cho phụ nữ cho Tứ Phương, ông đã không đồng ý, nhưng lại không nói được gì , như bây giờ, ông cũng không ngạc nhiên mấy .

Hạ Hữu Quân thở dài, “Mặc kệ , mặc kệ , chuyện tiểu tử này về sau ta mặc kệ , không thèm quản nó có phụ nữ hay không, nó có phải sống quãng đời còn lại cô độc hay không.” Nói xong than thở lên lầu ngủ tiếp .

52. Chương 52

Qua tháng sáu, Vinh Châu ngênh đón bảy tháng nóng bức, lại một mùa hè đã tới.

Vương thúc từ bên ngoài trở về, nhìn thấy đệ đệ Vương tu vẫn đang đứng ở bên ngoài thư phòng Tứ Phương.

“Sao cậu không đi vào?” Lúc ông ra ngoài , Vương Tu cũng đang đứng chờ ở ngoài cửa , sao đến lúc ông đi về rồi mà Vương Tu vẫn còn ở đây .

“Bên trong còn có người.” Vương Tu nói.

“Ai cơ ? Những người đó còn chưa đi sao ?”

“Vâng , vẫn chưa ra “

Vương thúc gật đầu, những người đó là người tìm kiếm Lại Văn , từ khi ông trở về Vinh Châu, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy mấy những người này ra ra vào vào .

Chuyện của Lại Văn, bất luận kẻ nào cũng không thể khuyên được Tứ Phương, chỉ có một mình anh vẫn tin tưởng vững chắc Lại Văn vẫn còn sống trên thế giới này, việc tìm kiếm Lại Văn vẫn không bao giờ gián đoạn .

Mỗi lần nghe báo cáo xong, tâm trạng Tứ Phương lại bắt đầu xấu đi . Ngẫu nhiên có vài lần, khi có một chút manh mối, nhìn Tứ Phương thật vui vẻ, nhưng đến cuối cùng những manh mối đó đều chỉ là những thứ vô dụng .

Từ năm trước ,khi gặp phải chuyện không may đến nay, đã gần một năm mà vẫn không hề có chút tiến triển nào , cuối cùng vẫn không tìm thấy Lại Văn.

Mà một năm này cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện. Tứ Phương cùng cha anh Hạ Hữu Quân thông qua hợp nhất, xác nhập, hợp nhất địa bàn, lũng đoạn ngành sản xuất, nhất thống giang sơn, trở thành hắc bang lớn nhất Vĩnh Châu.

Tứ Phương thay thế được Hạ Hữu Quân, nắm trong tay thế lực lớn nhất , ngành sản xuất truyền thống của bang hội được Tứ Phương kinh doanh linh động, Vĩnh Châu 80% quán bar, KTV, dịch vụ tắm rửa , khu thuật , quán trà, sòng bạc đều là sản nghiệp của bang hội.

Bên ngoài Vĩnh Châu kinh tế hoạt động bình thường, Tứ Phương cũng trở thành nhân vật cực kỳ quan trọng. Tứ Phương trên danh nghĩa đã trở thành một thương nhân cực kỳ thành đạt ở thành phố Vĩnh Châu này.

Mà một năm này , mặc kệ đối với Tứ Phương hay là bang hội mà nói, đều là một chặn đường mưa gió . Tứ Phương đã không tiếc đem toàn bộ tài chính ở nước ngoài tập trung trở về, thông qua việc sắp xếp mọi mặt , biến Vĩnh Châu thành bền chắc như thép, chình vì anh muốn dù chỉ một lần chính phủ cũng không dám tùy tiện động vào anh .

Anh cũng không giống cha của anh , quan hệ hòa bình với chính phủ , chủ trương của anh là vừa không tiếp cận, cũng không làm bất hòa, vĩnh viễn ở trong trạng thái cách ly , cũng chỉ có như vậy, mới không thể quá phụ thuộc vào phía chính phủ , mới có thể đứng trụ tại đất này .

Vương thúc vỗ vai Vương Tu “Còn đứng chờ cái gì ? Còn không vào đi, thiếu gia đang chờ .”

Vương Tu vội vàng lấy lại tinh thần ,ngẩng đầu nhìn vào thư phòng ,Tứ Phương vẫn đứng nhìn vào bóng đêm ngoài cửa sổ, như có điều suy nghĩ .

Vương Tu cũng không biết tâm trạng anh lúc này là tốt hay không tốt, chỉ có thể thầm cầu nguyện trăm ngàn lần không đâm phải đuôi hổ mà thôi .

Vương Tu đi vào thư phòng “Hạ tiên sinh, các thiết bị lắp đặt ở sòng bạc đã dự toán xong , mời xem qua” Vương Tu đem tài liệu để lên bàn

“Mặt khác, Hoàng Chính Thanh yêu cầu cấp tín dụng cao cấp trong sòng bạc, chúng tôi đã điều tra tình trạng kinh tế của hắn, tình hình hoạt động xí nghiệp của hắn rất tốt , là khách hàng A Cấp, đây là tài sản của hắn, mời ngài xem qua...”

Vương Tu đem tư liệu đặt cận thận ở trên bàn, nhưng đến nửa ngày cũng không thấy Tứ Phương xem qua, hắn ngẩng đầu lên nhìn Tứ Phương ,chỉ thấy Tứ Phương một tay chống lên lưng ghế dựa , không yên lòng nâng cằm, trên mặt có ý cười thần nhiên.

“Hạ tiên sinh?” Vương Tu lại gọi một câu.

Tứ Phương đưa mắt , “Đầu tiên đặt ở đây đi ” .

Vương Tu có phần sốt ruột , sòng bạc đã tạm ngừng kinh doanh , chỉ chờ Tứ Phương ký các dự toán thiết bị lắp đặt, công trình sẽ bắt đầu được lắp đặt .

Vương Tu nhin không được nói, “Hạ tiên sinh, thời gian lắp đặt có vẻ nhanh, ngài có thể nhìn qua bản dự toán trước không ?”

Tứ Phương vẫn không liếc mắt nhìn qua bản tài liệu ”Đầu tiên đặt ở đây đã .” Vẫn là một câu này, cũng không nói thêm .

Vương Tu đi ra khỏi thư phòng, đến phòng bếp tìm ca ca hắn, “Tứ Phương hôm nay làm sao vậy? Trước kia chuyện công việc , cậu ấy xử lý rất nhanh , hôm nay nhìn cũng không muốn nhìn qua , không biết suy nghĩ gì nữa , vẫn chỉ cười , cho tới bây giờ cũng chưa thấy bao giờ nhìn thấy cậu ấy cười như vậy, anh nói xem có phải là do người phụ nữ kia ?”

Vương thúc trong lòng khê động “Thật sự đang cười?”

“Đúng vậy, anh nói có kỳ lạ hay không?”

Vương thúc gật đầu, “Khả năng là đã có manh mối .” Không khỏi cũng cao hứng .

Đúng lúc này, Tứ Phương ở trong thư phòng gọi Vương thúc . Vương thúc vỗ vai đệ đệ , “Cậu đi về trước đi, nếu thật sự là Lại Văn, thì có lẽ trong một khoảng thời gian rất lâu Tứ Phương sẽ không làm việc đâu.”

Wương Tu buồn bực nhếch miệng, chỉ có thể đi về trước .

Wương thúc vội vàng đi vào thư phòng, Tứ Phương vừa thấy ông liền hỏi, “A Vũ ở đâu ?”

“A Vũ đêm qua mới từ Cam-pu chia trở về, bây giờ đang ở nhà nghỉ ngơi.”

“Gọi A Vũ an cùng một vài huynh đệ, mấy ngày nay đều nghe theo Trần Mật chỉ huy, chuyện Trần Mật đã sắp xếp , bảo bọn họ phải toàn lực làm cho tốt.”

Wương thúc gật đầu, xem ra thật sự là có manh mối của Lại Văn. Cái người Trần Mật kia đúng là người phụ trách tìm kiếm Lại Văn.

“Lần này nắm chắc được bao nhiêu phần?” Vương thúc nhin không được hỏi.

Tứ Phương cười cười, “Có 60% “

Wương thúc nghĩ nếu thật sự có thể tìm thấy, vậy thì tốt quá, chỉ sợ kết quả như công dã tràng, lần này hy vọng lớn như vậy, nếu thất bại , ông cũng không biết Tứ Phương có thể sụp đổ mất hay không ?

Wương thúc nuốt ruột hỏi , “Đúng rồi, cha cậu vừa mới gọi điện thoại tới, bảo cậu tới sông bạc một chuyến.”

Tứ Phương đáp phi sở vấn, “Tôi xuống tầng hầm .” Sau đó vội vã xuống lầu.

Đáp phi sở vấn : hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Ai, Vương thúc nhin không được thở dài một hơi.

Nếu nói trên thế giới này, còn có người ngoài anh tin tưởng vững chắc Lại Văn vẫn còn sống, người này khẳng định là Lại Vũ.

Tứ Phương đi xuyên qua bậc thang, đi vào tầng hầm âm u . Bây giờ cửa phía mặt trên còn đang mở ra , ít ra còn có một chút ánh sáng, nếu như bình thường, cánh cửa thông tầng hầm duy nhất bị đóng lại , nơi này càng thêm ảm thấp.

Vừa đi hết bậc cấp , trước mắt một cái lưới sắt cực kỳ vững chắc , ba mặt lưới sắt đem một bên tầng hầm làm thành một cái nhà tù vững chắc, mà người bị nhốt ở đây chính là Lại Vũ.

Tựa như Tứ Phương từng nói qua , đối với Lại Vũ, anh thật sự không biết sử lý anh ta như thế nào ?

Nếu nhất thời để nguôi giận mang anh ta đi chém ? Nếu Lại Văn trở về không vui thì làm sao ? Cô cũng chỉ có một người cùng huyết thống là hần thôi.

Để hần tiêu diêu tự tại sao ? Tứ Phương tất nhiên sẽ không bao giờ làm thế .

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ có thể nhốt hần ở đây, phục vụ cơm nước cho hần , vừa không để hần chết, cũng khiến hần không thể có được tự do .

Lúc đầu Lại Vũ không thuận theo thường xuyên có ý định chạy trốn , sau khi thất bại vài lần , hần đã hết hi vọng .

Tứ Phương xuống tầng hầm này hai lần, một lần là nửa đêm, quá nhớ đến Lại Văn, lại không cách nào ngủ được , anh tựa như mộng du đi xuống đây , cầu xin Lại Vũ kể cho anh chuyện trước đây của cô , chỉ cần trò chuyện xua đi nỗi cô đơn trong lòng .

Lần đầu tiên khi có manh mối của Lại Văn , Tứ Phương cũng xuống tầng hầm, anh cũng không phải có lòng tốt muốn nói tin tức này cho Lại Vũ, anh chỉ là muốn cùng một người vẫn tin tưởng Lại Văn còn sống chia sẻ niềm vui này, mà Lại Vũ vừa vặn là người tin tưởng như anh mà thôi.

Nghe thấy tiếng mở cửa cùng tiếng bước chân, Lại Vũ ngủ ở trên giường ngẩng đầu lên.

Tứ Phương ngồi ở xuống ghế trước lưới sắt , lẳng lặng nhìn Lại Vũ, trên mặt không che giấu được hưng phấn.

Lại Vũ hé mắt theo dõi anh, sau đó đột nhiên từ trên giường ngồi dậy “Tìm được Lại Văn sao ?”

Tứ Phương lắc đầu, “Còn không có, nhưng nhanh thôi .”

Bả vai Lại Vũ sụp xuống , “Sẽ không mừng hụt lần nữa chứ ?”

Tứ Phương như đinh đóng cột nói, “Khẳng định sẽ không.”

Lại Vũ nhếch miệng, “Hy vọng là thế .” Hắn nhìn khuôn mặt hưng phấn của Tứ Phương, “Đã có manh mối , anh thả tôi ra ngoài đi, tôi có thể cùng anh đi tìm Lại Văn.”

Khóe miệng Tứ Phương hơi nhếch lên nói “Anh vẫn nên ở trong này chờ đi , chờ Lại Văn trở lại, cô ấy muốn xử trí anh như thế nào, thì phải xem tâm tình của cô ấy .”

Lại Vũ từ trên giường nhảy dựng lên, hung hăng đá phía lưới sắt ”Tôi ... mẹ kiếp , mày dựa vào cái gì mà nhốt tôi ?”

Tứ Phương dương khóe miệng, lạnh lùng nhìn chằm vào Lại Vũ, “Từ khi người chụp những bức ảnh đấy , người đã là một khối tử thi .”

Hai tay Lại Vũ nắm lấy hàng rào sắt , một quyền đâm vào hàng rào, mu bàn tay nhất thời chảy máu , hắn hỗn hển quát, “Tôi chỉ chụp mấy bức hình của nó , lại không chụp mấy bức hình khỏa thân đó , cũng không có hại chết nó , hại chết nó là mày , là mày đồ súc sinh, chính mày đáng chết còn ...con mẹ nó kéo tao làm đệm lưng.”

Đối diện Tứ Phương vẫn cúi đầu, bình tĩnh nhìn hắn , qua một lúc , anh đứng lên chậm rãi đi ra ngoài, lúc đến cửa anh lại quay lại nhìn Lại Vũ nói, “Tôi thề, ai muốn hại Lại Văn, tôi sẽ làm cho hắn hiểu được bốn chữ ‘Sống không bằng chết’ này viết như thế nào.” Ngữ khí của anh nhẹ nhàng , lại âm trầm đến tàn nhẫn.

Nói xong câu đó, anh đi ra ngoài, đóng chặt cửa lại , còn lại Lại Vũ vẫn còn đứng sững sờ trong hàng rào .

53. Chương 53

“Oành” cửa phòng ngủ Tứ Phương bị phá ra . Tứ Phương theo phản xạ từ trên giường bật dậy ,tay nhanh chống lấy khẩu súng lục từ dưới gối , rất nhanh tra đạn, nhắm bắn .

“Không cần, Tứ Phương, là tôi ...” Vương thúc vội vàng nói.

Tứ Phương khi thấy rõ người đối diện anh mới buông lỏng tay hỏi ”Có việc gì ?”. trong lòng anh khẽ động ,nhất định là có việc, Vương thúc mới có thể lỗ mãng như vậy, hai mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Vương thúc không gõ cửa liền xông vào . Có phải có tin tức của Lại Văn hay không? Tìm được rồi sao? Hay là đã ...

Tứ Phương không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Vương thúc, giờ phút này anh thậm chí không thể khống chế được biểu cảm trên mặt bản thân .

Wương thúc nhìn anh như vậy, thật đau lòng, không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn là tin tức tốt, nếu là tin tức xấu, Tứ Phương khẳng định hỏng mất.

Ông đi đến trước giường Tứ Phương, vỗ vào vai anh , “Tứ Phương, là tin tức tốt. Tìm được Lại Văn rồi .”

Tứ Phương ném khẩu súng qua một bên hỏi gấp , “Là thật vậy chẳng?”

Wương thúc gật đầu, “Là thật , Tứ Phương.”

Tứ Phương từ trên giường nhảy dựng lên, “Cô ấy ở đâu ? Lại Văn ,cô ấy bây giờ ở đâu ?”

“Bây giờ đang ở thành phố Đông Hải .”

“Đi” Tứ Phương trực tiếp đi ra ngoài “Bây giờ đến Đông hải.”

Vương thúc giữ anh lại "Tứ Phương, cậu hãy nghe tôi nói, sự tình không đơn giản như vậy."

Tứ Phương đi thẳng ra ngoài, "Trên xe rồi nói, bây giờ chúng ta lập tức đến Đông Hải."

Vương thúc bắt đầu đi theo phía sau anh "Tứ Phương, bây giờ đi cũng được, nhưng ít nhất cậu nên thay quần áo đã." bây giờ là thời gian sáng sớm, Tứ Phương còn mặc áo ngủ.

Tứ Phương căn bản không nghe thấy, đã nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ. Vương thúc chỉ có thể đi theo.

Tứ Phương đến gara, nhanh chóng khởi động xe, đợi Vương thúc lên xe, Tứ Phương lập tức lái xe chạy như bay.

Trên đường cao tốc, Tứ Phương như vừa mới tỉnh lại hỏi Vương thúc, "Chú vừa rồi có ý gì?"

Vương thúc trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nói thế nào, ông có chút do dự.

"Giải thích đi, chỉ cần Lại Văn còn sống, cái khác không quan trọng, không có gì là tôi không chịu nổi cả." Tứ Phương nói. Nếu Lại Văn tàn tật, anh sẽ đẩy xe lăn cho cô, nếu cô không nhìn thấy, anh sẽ làm đôi mắt cho cô, chỉ cần cô còn sống, mọi thứ anh đều vui vẻ chịu đựng.

Vương thúc chà hai tay "Là như vậy, Tứ Phương, cậu phải chuẩn bị tâm lý, Trần Mật nói Lại Văn hiện tại đã không còn gọi là Lại Văn, cô ấy bây giờ gọi là Cao An An, vì vậy trong thời gian dài như vậy mới không tìm được."

Tứ Phương gắt gao nhíu mày, anh không rõ, "Cô ấy vị sao lại mang họ Cao?"

Đã hỏi tới trọng điểm, Vương thúc lại không biết nói thế nào "Thành phố Đông Hải có đồn đãi, nói Lại Văn hiện tại là người phụ nữ của Cao Đông Thành, Lại Văn là do hấn cứu, cho nên Lại Văn sửa thành họ Cao, An An cũng là tên Cao Đông Thành đặt cho cô."

Tứ Phương không tin hỏi "Cao Đông Thành? Ai vậy?"

"Cao Đông Thành người này ở Đông hải cũng là một nhân vật lớn, bởi vì không liên quan đến chúng ta, cho nên cậu không biết đến người này, nhưng hấn ở Đông hải cũng là một nhân vật phong vân (người làm mưa làm gió), bởi vì trên danh nghĩa hấn có công ty kinh doanh nghệ thuật lớn nhất Đông Hải, năm trước mới gây dựng sự nghiệp đưa ra thị trường, bọn họ chủ yếu là sản xuất và phân phối các bộ phim và chương trình truyền hình, quản lý nghệ sĩ, đầu tư học việc .v.v.. Mấy năm gần đây điện ảnh, phim truyền hình rất hưng thịnh, buôn bán lời không ít tiền..."

Tứ Phương cắt lời ông, "Mặc kệ Cao Đông Thành này người là thế nào, Lại Văn không có khả năng như lời chú thay tên đổi họ, mấy người không tìm sai đây chứ?" Cho dù Lại Văn có giận anh bao nhiêu, cô cũng đều có khả năng thay tên đổi họ, đi làm tình nhân của người khác.

Vương thúc nói, "Trên thế giới không có người nào giống nhau hoàn toàn, huống hồ đã đối chiếu DNA, quả thật là Lại Văn, còn tin tức tôi không mong muốn nhất nói cho cậu, nhưng nó có thể giải thích vì sao Lại Văn lại như vậy, Lại Văn cô ấy, cô ấy bị mất trí nhớ"

"Hử" xe đột ngột dừng ở trên đường cao tốc, vì dừng gấp bánh xe ma sát trên lòng đường bốc lên trận trận khói trắng. Phía đuôi xe thiếu chút nữa lật lên, mấy tay lái xe phía sau cũng bất ngờ dừng lại không ngừng chửi "Mẹ nó, có biết lái xe hay không a, một thằng ngu ngốc đi chiếc xe mấy trăm vạn, thật sự là mù..."

Tứ Phương không nhìn xung quanh, anh chỉ hỏi Vương thúc "Ý của chú là?"

"Cô ấy sau khi được người đó cứu lên, sau khi được cứu tỉnh cô ấy đã mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ rõ chuyện trước kia."

"Mất trí nhớ? Chú xác định?"

Vương thúc gật đầu, "Xác định"

Tứ Phương không nói cái gì nữa, anh nhìn thẳng về phía trước, nắm chặt tay lái.

Qua một lúc lâu, anh khởi động xe, "Quan trọng nhất, Lại Văn còn sống không phải sao?" Anh nói.

Anh nhìn thẳng phía trước , vũng vàng lái xe, “Cô ấy còn sống, đây là sự ban ơn lớn nhất ông trời đối với tôi ” giờ phút này, anh không thể không cảm thấy cảm ơn, may mắn Lại Văn được cứu lên. Lại Văn còn sống, cô vẫn còn độ ẩm , có máu có thịt , như vậy, đã đủ rồi , Tứ Phương cảm thấy cuộc sống của anh như được bồi đắp . Anh không tìn vào ông trời , nhưng lúc này đây anh tình nguyện hướng lão thiên gia dập đầu, cảm tạ sự ban ân đó .

Tuy rằng phía sau còn có vô số khó khăn chờ anh, nhưng chỉ cần Văn vẫn còn sống, vấn đề khác đều không là vấn đề, anh tin tưởng chỉ cần anh cố gắng, một ngày nào đó cô sẽ quay về bên anh .

Vương thúc cùng Tứ Phương nói, “Để tôi lái xe cho ” Tứ Phương đã bị chấn động quá lớn , có chút cứng nhắc , hai mắt tuy vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, nhưng hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân , Vương thúc lo lắng như vậy khẳng định sẽ gặp chuyện không may mất thôi .

Tứ Phương sửng sốt một chút, “Không cần” anh nói.

Tứ Phương xóc lại tinh thần, tốc độ xe càng nhanh... thành phố Đông Hải ở hạ du Vĩnh Châu, bình thường lái xe mất một giờ, Tứ Phương chỉ cần nửa giờ đã vượt qua đường cao tốc.

Ra điểm thu phí , Tứ Phương cùng Vương thúc nói, “bây giờ mới sáu giờ sáng, Lại Văn chắc vẫn chưa dậy , địa chỉ Cao Đông Thành ở đâu? Chúng ta trực tiếp đi qua .”

Vương thúc lo lắng nói, “Tứ Phương, cậu phải bình tĩnh một chút, Lại Văn hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ , cậu cứ gấp gáp như vậy khẳng định sẽ khiến cô ấy mâu thuẫn , hơn nữa, Cao Đông Thành người này , cũng cũng không phải là một thương nhân đơn giản, hẳn quả thật cũng có một chút bối cảnh.”

Tứ Phương gật đầu, không nói gì.

Sau khi nghe lời khuyên của Vương thúc ,Tứ Phương đem xe chạy đến khu biệt thự người giàu có ở lưng chừng núi Đông Hải .

Địa chỉ Cao Đông Thành ở đây ,là một ngôi nhà nghiêng theo phong cách châu Âu , nó chiếm một khu đất rộng lớn.

Sau khi xác định mục tiêu rõ ràng, Tứ Phương dừng xe ở đối diện biệt thự dưới một tán cây mát .

Vương thúc nói, “Bây giờ còn sớm, tôi giúp cậu mua bữa sáng ” ông nhìn trên đường có một quán cháo gần đây .

Tứ Phương nhìn chằm chằm vào cửa biệt thự, “Không cần, tôi bây giờ không muốn ăn .”

Một lát sau anh lại bổ sung một câu, “Vương thúc ,chú đi ăn đi “

Vương thúc muốn đi mua bữa sáng cho Tứ Phương, Tứ Phương đã mấy ngày rồi ăn cơm không ngon , bây giờ thừa lúc đang chờ ở đây , chạy nhanh đi mua cho anh .

Vương thúc xuống xe chỉ về phía hàng cháo , “tôi qua kia mua cháo .”

Tứ Phương toàn tâm toàn ý nhìn chằm chằm phía cửa , gật đầu cho có lệ.

Thời gian chính là khéo như vậy, Vương thúc vừa mới đi vào hàng cháo , cửa biệt thự bên này liền có động tĩnh.

Tứ Phương khẩn trương đứng thẳng dậy, nhìn cửa được mở ra , một chiếc màu đen Rolls-Royce từ bên trong đi ra, đứng ở ngoài cửa lớn.

Lúc này có một cô gái trẻ đi bên trong đi ra, cô mặc quần lụa mỏng màu đen, dưới chân là một đôi hài màu đỏ , làn da trắng nõn, có một mái tóc thẳng dài cỡ trung bình.

Mắt Tứ Phương không chớp nhìn chằm chằm vào cô gái kia , là ... cô ấy ...là Lại Văn. Tứ Phương kích động toàn thân run run, trong đầu giống như bị điện giật, mờ mịt , trống rỗng , mê mẩn .

Lúc này, Lại Văn, cũng chính là Cao An An hiện tại, đã ngồi vào trong chiếc Rolls-Royce, xe sau khi khởi động đi về phía nội thành .

Tứ Phương phản ứng lại, cấp tốc khởi động xe, chăm chú lái theo sau .

Tứ Phương lúc này đã hoàn toàn đã quên mất Vương thúc, anh lúc này chính là chăm chú nhìn chiếc xe phía trước, gắt gao bám đuôi phía sau.

Tứ Phương đi qua quán cháo , Vương thúc vừa vặn gói xong bữa sáng đi ra, ông nhìn thấy xe Tứ Phương, vội vàng tiếp đón , “Tứ Phương, tôi ở trong này...”

Nhưng Tứ Phương đang lúc khẩn trương , tinh thần của anh đang tập trung cao độ , hoàn toàn không có nghe thấy tiếng gọi của Vương thúc. Ngược lại Cao An An ngồi ở ghế phía sau Rolls-Royce nhìn vào quán cháo, kỳ quái lắc lắc đầu. Cô lại nhìn vào chiếc Land Rover ở phía sau , hỏi lái xe, “Xe phía sau là xe gì ?”

Lái xe nhìn qua kính xe , “Là Land Rover.”

Cao An An lại nhìn chiếc Land Rover ở phía sau , lại cảm thấy có chút quen thuộc, cô nghi ngờ hỏi, “Có phải có rất nhiều người lái loại xe này hay không ? “

Lái xe nói, ” Hơn hai trăm vạn, người lái cũng không nhiều.”

Lái xe còn nói, “Xe này hình như đang theo xe chúng ta , cảm giác có chút kỳ lạ , có muốn gọi điện thoại cho tiên sinh hay không .”

Cao An An nghĩ nghĩ vẫn là lắc đầu, “Không sao, một chút nữa đã đến công ty rồi . ”

Lái xe nghe cô nói như vậy, cũng chỉ tăng tốc , nhưng vẫn thỉnh thoảng chú ý chiếc Land Rover ở phía sau , cũng âm thầm nhớ kỹ biển số xe này .

Rất nhanh đến công ty, xe Cao An An trực tiếp vào bên trong bãi đỗ xe, xe Tứ Phương bởi vì không có giấy chứng nhận, bị bảo vệ chặn ở bên ngoài.

Tứ Phương nhìn xe phía trước đã không thấy tăm hơi , anh nhún chân ga , chiếc Land Rover dừng mãi đâm vào lan can kim loại , đuổi theo xe phía trước. Bảo vệ ở phía sau lớn tiếng mắng, luống cuống tay chân tìm bộ đàm.

Land Rover phát ra tiếng ma sát thật lớn, cấp tốc đi vào gara. Lúc này Cao An An vừa vặn xuống xe, tiếng ma sát bén nhọn, cùng chiếc xe dừng trước mặt , đều làm cho cô có dự cảm không lành , cô cẩn thận dừng bước, chuẩn bị ngồi vào trong xe, tạm thời tránh né, quan sát.

Cô vừa mở cửa xe, một người đàn ông bước ra từ chiếc xe Land Rover , hô một tiếng, “Lại Văn “

Cao An An ngẩn người, trong đầu hỗn loạn , giống như bị cái gì đánh trúng , có một thanh âm không ngừng từ một nơi rất xa truyền đến, “Lại Văn... . Lại Văn... . Lại Văn... .”, là thanh âm của một người đàn ông , ôn nhu lại thâm mật, giống như đã gọi cái tên này trăm ngàn lần.

Cao An An lắc đầu, nghi hoặc nhìn xung quanh, không có ai, bãi đỗ xe không có người khác, chỉ có người đàn ông trước mặt cô . Lại Văn là ai? Vì sao cô đối với cái tên này lại có cảm giác quen thuộc như vậy , vì sao trong đầu luôn có thanh âm của một người đàn ông luôn gọi cái tên này ? Vì sao thanh âm của người đàn ông đứng trước mặt cùng với thanh âm người đàn ông đó lại giống nhau như vậy ?

Tứ Phương nhìn ánh mắt hoang mang lại khó hiểu của Lại Văn, thẳng đến giờ phút này, Tứ Phương mới hiểu rõ Lại Văn mất đi trí nhớ đã bóp nghẹt tim anh như thế nào , Lại Văn yêu nhất trước kia của anh, Lại Văn tất cả vì anh suy nghĩ, vì anh có thể hy sinh hết cả Lại Văn, lúc này lại dùng ánh mắt xa lạ hoang mang nhìn anh .

Tứ Phương không biết nên hình dung tâm tình giờ phút này như thế nào, anh không cảm nổi lòng kéo tay Lại Văn, trên mặt là không tự chủ được kích động ,khẩn thiết, anh muốn kéo cô vào trong lòng, nhưng lại sợ làm cô sợ, chỉ dám kéo lấy tay cô.

Cao An An phản xạ có điều kiện lui về sau , lúc này người lái xe cũng đã xuống xe đi tới đứng chắn ở phía trước Cao An An, lớn tiếng chất vấn Tứ Phương, “Anh là ai? Anh muốn làm gì?”

Tứ Phương không để ý người lái xe này , ánh mắt của anh lướt qua người lái xe, nhìn Lại Văn đứng phía sau , mà Lại Văn vẫn là một biểu tình nghi ngờ, xem ra điều cô muốn hỏi cũng giống như người lái xe này .

Lái xe thấy Tứ Phương không quan tâm, lại tiếp tục hỏi, “Anh rốt cuộc là ai? Ta vì sao anh lại theo chúng tôi lâu như vậy ?” Vừa nói hắn một bên lấy điện thoại , chuẩn bị gọi cho Cao Đông Thành .

Điện thoại còn chưa chuyển máy , đã bị Tứ Phương một cước đá bay . Lái xe ngẩng đầu lên, đang chuẩn bị mở miệng mắng chửi người, Tứ Phương đã đưa chân, công kích trọng yếu bộ vị tên lái xe, lại đánh thêm một quyền , đánh thẳng vào ót lái xe, lái xe bị đánh, phản ứng có chút trì hoãn, Tứ Phương ngay lúc đó bổ thêm hai quyền, “Đồng” một tiếng, người lái xe trực tiếp ngã xuống .

54. Chương 54

Tứ Phương sau khi giải quyết xong người lái xe, đã thấy Lại Văn nhân cơ hội anh bị phân tán ngồi vào trong chỗ điều khiển , xe đã khởi động , bắt đầu rẽ sang hướng khác . Tứ Phương vọt lên phía trước , vì không kịp nắm lấy cửa trước , nên đành nắm chặt lấy cửa sau xe , Cao An An thấy anh xông lên mở cửa xe , cực kỳ hoảng sợ , vội vàng đem cửa xe khóa lại , càng tăng tốc lao nhanh về phía trước . Tứ Phương không thể mở cửa xe, dưới tình thế cấp bách anh chạy lại vài bước, trực tiếp vọt lên đỉnh xe Rolls-Royce, cơ thể cô gắng áp chặt lên đỉnh xe .

Cao An An biến sắc , cô âm thầm cắn răng , đạp chân ga, xe lao nhanh thành một vòng chữ S , không ngừng xóc nảy, như muốn hất Tứ Phương xuống xe . Xe đi hơn một trăm mét, người bám trên đỉnh xe vẫn chưa bị ngã xuống , lúc này cũng vừa đến cửa vào gara. Bình thường chỗ này đều có bảo vệ , nhưng bây giờ hàng rào sắc bị đục thành cong vẹo nằm ở một bên , phòng an ninh đã không còn một bóng người. Cô không biết bảo vệ bây giờ đang chạy về khu nhà chính báo cáo tình hình, bởi vậy baay giờ không ai có thể giúp cô được .

Cao An An thấy người đó vẫn chưa ngã xuống đất , chỉ có thể tăng tốc độ xe nhanh hơn quay trở về nhà . Cô muốn gọi điện cho Cao Đông Thành, nhưng điện thoại lại nằm ở ghế sau , nếu muốn lấy thì bắt buộc cô phải dừng xe lại. Cân nhắc thiệt hơn, cô vẫn quyết định nhanh chóng trở về nhà hơn .

Lúc này chỉ mới hơn bảy giờ một chút , người đi xe rất ít, Cao An An không ngừng tăng tốc, vượt qua mấy cái đèn đỏ, rốt cục đã thấy phần đường đi lên lưng chừng núi về nhà , cô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm , chỉ cần về nhà , sẽ có người giúp đỡ cô . Đang lúc lơ đãng , có một người phụ nữ trung niên chạy ra giữa đường , nhặt lại mấy quả cà chua bị rớt của bà ta , lúc này tốc độ xe lại quá nhanh, Cao An An bị dọa , luống cuống tay chân phanh xe, mắt thấy người càng ngày càng gần, cũng sắp tông phải , toàn thân Cao An An ôm chặt lấy tay lái, cổ sống cổ chết phanh lại . May mắn xe tốt , khi cách người kia khoảng một mét , xe cuối cùng cũng dừng lại .

Cao An An vỗ ngực, suýt bị hù chết , thiếu chút nữa đã xảy ra tai nạn xe . người phụ nữ kia xem xét cô vài lần, miệng không ngừng hùng hùng hổ hổ, nhưng vẫn cố nhặt lấy mấy quả cà chua. Nếu là bình thường Cao An An khẳng định sẽ xuống xe mắng cho người phụ nữ kia một trận , nhưng mà bây giờ trên đỉnh xe còn có người bám lấy , Cao An An cũng không dám ra ngoài, hiện tại chỉ có ở trong xe mới là an toàn .

Cao An An một lần nữa khởi động xe, chuẩn bị vòng người phụ nữ kia để về nhà , lúc này người trên đỉnh xe lại từ phía trên nhảy xuống, đứng thẳng chắn ở phía trước ô tô, Cao An An trợn tròn mắt, không dám trực tiếp đụng thẳng vào hắn , đường thì chật , chỉ có thể bị hắn giữ lại ở đây .

Cao An An nghe thấy người đàn ông kia nói , “anh không muốn làm em bị thương , chỉ là muốn nói với em mấy câu...”

Cao An An nghĩ , anh ta thật sự sẽ không làm hại cô sao? Anh ta vì sao làm tài xế của cô bị thương ? người trước mặt này giống như một tên côn đồ, cô thật sự rất sợ hãi, chỉ muốn nhanh chóng trở về , đành lớn tiếng nói ”Tôi không biết anh ”

“Không, em biết anh , chỉ là không nhớ rõ mà thôi ” Tứ Phương nói, “em đối với thân phận hiện tại của mình không có hoài nghi gì sao? Em vì sao lại mang họ Cao? Vì sao trí nhớ trước kia của em lại không có ? chuyện đó có khi nào em nghĩ đến chưa ?”

Cao An An kinh ngạc há to miệng ,vì sao? Vì sao một người xa lạ lại biết được nỗi hoang mang trong lòng cô ? Chẳng lẽ cô thật sự quen biết anh ta ? Anh ta biết về thân phận của cô sao ? cô lắp bắp hỏi, “anh , anh là ai ? anh quen tôi sao ?”

Tứ Phương nhìn biểu tình rối rắm của cô , thật sự cảm thấy khó quá, Lại Văn đã chịu quá nhiều đau khổ , bây giờ còn phải chịu sự mù mịt về quá khứ như vậy , bất lực cùng dày vò, anh nhìn vào mắt cô nói, “anh là chồng em , hơn một năm trước chúng ta đã kết hôn , bởi vì giữa chúng ta có một chút mâu thuẫn, em tức giận bỏ đi, nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn . Hơn một năm này, anh vẫn luôn tìm kiếm em , em cần bản không gọi là Cao An An, tên của em là Hách Lại Văn. . . .”

Cao An An cau mày, đau khổ suy nghĩ , cô cắt lời Tứ Phương, “anh có gì làm bằng chứng không ?”

Tứ Phương không chút do dự nói, “Có, anh đương nhiên là có, anh đến bên cạnh em được chứ?” trong di động của anh có rất nhiều ảnh của cô , anh muốn đưa cho cô xem.

Cao An An có chút do dự , cô thực sự muốn biết cô có phải là người như anh nói hay không, nhưng để người đàn ông đứng đối diện này đến gần cũng không yên tâm, đang lúc do dự , một ông già từ phía trước núi chạy tới.

Người tới đúng là Vương thúc, lúc ông gọi Tứ Phương, Tứ Phương không nghe thấy , ông gọi điện thoại cho Tứ Phương anh cũng không nghe máy , sợ Tứ Phương lúc về không tìm thấy người, ông vẫn đứng chờ ở ven đường. Vừa mới đi xuống đường quốc lộ vài bước, đã thấy Tứ Phương đứng ở phía trước xe Rolls-Royce, ông vội vàng đã chạy tới.

“Tứ Phương” Vương thúc chạy đến trước mặt Tứ Phương, thăm dò nhìn vào người ở bên trong ô tô, trong lòng ngẩn ra, ngồi trong xe kia, không phải là Lại Văn sao? Ông vui vẻ nở nụ cười, vẫy vẫy tay chào hỏi Lại Văn, “Lại Văn” ông thân thiết gọi .

Gọi xong, Vương thúc lúc này mới nhớ đến, Lại Văn đã quên ông . Vương thúc lại nhìn tình cảnh hiện giờ của hai người đành quay qua hỏi Tứ Phương, “cậu có phải làm cô ấy sợ phải không ?”

Tứ Phương gạt đầu, anh rất hối hận, cũng có chút giận mình ”Tôi quá kích động .” Anh rất vui mừng lại nghĩ đến Lại Văn , nên hành động có chút thái quá, hơn nữa lại làm Lại Văn hoảng sợ , khiến cô phải đề phòng.

Wương thúc thở dài, “Cậu nha... “

Tứ Phương hỏi ông, “Ông có tài ăn nói không ?”

Wương thúc kinh ngạc, “cậu muốn tôi nói làm sao ?”

Tứ Phương nói, “Ông giúp tôi nói với Lại Văn, hôm nay nhất định phải để cô ấy tin tưởng chúng ta , bằng không về sau càng khó.”

Wương thúc nhìn quanh bốn phía, không có ai, chỉ có người phụ nữ đang nhặt đồ dưới đất kia , cô cầm lấy túi rau dưa to bự , đang muốn bước đi . Ông từ bên hông lấy khẩu súng ra , đi đến cạnh xe , gõ vào cửa kính xe, đưa phần báng súng đến trước mặt Lại Văn, hòng sung thì hướng tới mình .

Tứ Phương nhìn Lại Văn vẫn không dám mở cửa sổ, hần nhẹ giọng nói, “Lại Văn, mở cửa kính xe ra, cầm lấy khẩu súng này , bên trong đã có đạn, em chỉ cần khởi động cò súng là có thể giết chết một người bọn anh , đưa súng cho em chính là hi vọng em không sợ anh , hy vọng em có thể cố gắng nghe bọn anh nói mấy câu.”

Qua rất lâu, cửa kính xe rốt cục mở ra một khe hở, Vương thúc đưa khẩu súng trên tay vào , Cao An An đưa tay cầm lấy .Cô đẩy băng đạn ra nhìn, quả thật là có đạn , bảo hiểm cũng đã mở ra , quả thật là chỉ cần mở chốt cò súng là có thể... . Đối với súng lục, Cao An An cũng cũng không xa lạ, Cao Đông Thành rất thích bắn súng , hần thường xuyên mang theo Cao An An đi đến sân bắn, cô cũng phải học một thời gian rất lâu, kỹ thuật không quá kém.

Đối phương đem súng của mình cho cô , việc đã đến nước này, Cao An An tin tưởng, lời anh ta là thật sự, cô quả thật muốn từ miệng của họ biết thêm tin tức . Cô một tay cầm súng , một tay trực tiếp mở cửa xe, đi ra. Tứ Phương nhìn cô rốt cục lựa chọn tin tưởng anh, nghe anh nói chuyện, trong lòng rất vui .

Ba người đứng ở ven đường, Cao An An không nhìn Tứ Phương vẫn đang nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô , trực tiếp hỏi Vương thúc coi như ôn hòa, “ông là người nhà của tôi ?”

Wương thúc cười cười, chỉ chỉ Tứ Phương, “Tôi chỉ là quản gia của thiếu gia, không có quan hệ huyết thống với tiểu thư Lại Văn, nhưng tôi rất thích tiểu thư Lại Văn.”

Cao An An hỏi ông , “Tôi thật sự gọi là Lại Văn sao?”

“Đúng vậy a, cô tên thật là Lại Văn, lần đầu tiên tôi từ trong miệng Tứ Phương biết tên của cô , cô còn rất nhỏ, chỉ là một cô học sinh nhỏ mà thôi.” Vương thúc nói xong, không khỏi nhớ lại con đường mưa gió Tứ Phương cùng Lại Văn đã từng trải qua , rất xúc động rơi lệ.

“Anh thật sự là chồng tôi sao? Tôi còn có người thân khác không ?” Cao An An thấy ông kích động cảm xúc, ngược lại nhìn vào Tứ Phương hỏi .

Tứ Phương gật gật đầu, “anh thật sự là chồng em , qua một tháng nữa là ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta, em còn một anh trai , gọi là Hách Lại Vũ, em muốn gặp hắn sao?” Chỉ cần cô có thể vui, anh đều có thể sắp xếp .

“Chỉ có một anh trai sao?” Cao An An chưa từ bỏ ý định truy vấn.

“Có huyết thống chỉ có một anh trai , cha mẹ thân sinh của em đều đã lần lượt qua đời, bây giờ chỉ còn một kẻ mẫu còn sống.”

“Tôi có thể gặp anh ta tôi một lần không ?”

“Có thể, đương nhiên có thể” Tứ Phương nói, “em chừng nào thì muốn gặp, anh lập tức sắp xếp .”

Cao An An hỏi, “Nhanh nhất khi nào thì có thể gặp mặt?”

Tứ Phương nói, “Nhanh nhất thì ngày mai.” Hắn muốn trước đem Lại Vũ đến Đông Hải, còn phải nói chuyện với hắn , thuyết phục hắn, bằng không Lại Vũ điên đứng lên sẽ có chuyện xấu.

Ba người đang nói, một chiếc Hummer từ trên sườn núi đi xuống, người trên xe vừa thấy Cao An An, lập tức dừng ô tô, năm sáu người vạm vỡ trên xe nhảy xuống, vây quanh Tứ Phương cùng Vương thúc. Tứ Phương nhìn cũng chưa nhìn vào mấy người này, vẻ mặt như trước nhìn vào Lại Văn.

Cao An An nhìn mấy người kia nói, “Tôi không sao, mấy người ở trên xe chờ tôi đi.”

Một người bộ dáng giống người đứng đầu nhìn Cao An An nói, “Cao tiên sinh mời cô nhanh chóng trở về, cậu ấy nghe cô gặp chuyện không may, đột nhiên phát bệnh “

Cao An An cả kinh, “Không lập tức tiêm vào sao? Làm sao có thể phát bệnh? Trương bác sĩ nói sao?”

Người kia nói, “Trương bác sĩ đang trên đường đến .”

Cao An An bất an hỏi, “Có nguy hiểm hay không, muốn lập tức đưa đến bệnh viện hay không?”

Người kia nói, “Cao tiên sinh không đi bệnh viện, cậu ấy dặn dò chúng tôi lập tức mời cô trở về, Trương bác sĩ lập tức sẽ tới .”

Cao An An gật đầu, cô phải trở về nhanh mới được. Nhưng vấn đề thân thể trước mắt của cô còn chưa rõ ràng, trong lòng cô có điểm sốt ruột.

Cô đưa súng cho Tứ Phương, Tứ Phương không nhận , hắn nói, “em cầm đi, thời điểm cần có thể dùng.” Tứ Phương nghĩ , cô phải về nơi anh hoàn toàn lạ lẫm , điều này làm cho anh cực kỳ bất an, cô có phải đi về gặp người đàn ông kia hay không? Cô thật là tình nhân của hắn sao? Trong lòng anh không vui, anh thật sự muốn giết người đàn ông kia .

Cao An An không biết nên dùng súng này làm gì , nhưng Tứ Phương không nhận lại , cô cũng không có biện pháp, cô mở chốt bảo hiểm ”Đi thôi”

Nhưng mấy người to lớn vạm vỡ xung quanh Tứ Phương không có ý muốn thả anh ra . Cao An An cao giọng nói, “Không cần làm khó bọn họ, chỉ là người quen tôi thôi , không có ý hại tôi đâu .” cô nhìn người đứng đầu .

Người kia cẩn thận đánh giá Tứ Phương và Vương thúc vài lần, sau đó mới nhìn huynh đệ hần lắc đầu, “Chúng ta đi thôi.” Chiếc hummer quay đầu xe, lui ra phía sau chiếc Rolls-Royce.

Cao An An biết ý bọn họ, chính là muốn cô đi trước, cô lên xe khởi động động cơ, đột nhiên nhớ đến việc cô không có phương thức liên hệ với bọn họ, vội vàng quay đầu nhìn về phía Tứ Phương, chỉ thấy anh đang kinh ngạc nhìn cô, biểu tình trên mặt cực kỳ phức tạp, khó để giải thích. Tâm Cao An An khẽ động, không dám nhìn vào ánh mắt của anh, vội vàng hỏi, “Số điện thoại của anh là bao nhiêu?”

Tứ Phương trong lòng vui vẻ, sợ cô không nhớ được, trực tiếp đem di động của mình đưa cho cô, Cao An An không nói gì, cầm lấy bỏ vào trong túi, sau đó chuyển động tay lái xe đi lên núi.

Tứ Phương đứng ở trên đường, vẫn không nhúc nhích nhìn cuối đường, thẳng đến khi hai chiếc xe của phải biến mất, anh mới thu hồi ánh mắt, nhìn Vương thúc nói, “Tôi muốn có tư liệu về Cao Đông Thành, phải đầy đủ, nhanh chóng.”

Vương thúc vội vàng nói, “Tôi đã dặn dò Trần Mật rồi, bọn họ đang sửa lại một chút, tối hôm nay là có thể để lên trên bàn cậu.”

“Tốt lắm” Tứ Phương nói, “Gần đây có phòng ở không? Nếu có liền lập tức mua.”

“Chuyện này không rõ lắm, tôi sẽ gọi người qua làm.”

“Trọng điểm là hai bên trái phải biệt thự của Cao Đông Thành, nếu bọn họ không muốn bán, thì đưa bọn họ giá gấp đôi.” anh lại bổ sung một câu, “bất luận bao nhiêu tiền” Lại Văn hiện tại không nhớ rõ chuyện trước kia, hẳn phải tận dụng mọi khả năng tiếp xúc với cô, đương nhiên quan trọng nhất là, anh lo lắng Lại Văn đang ở trong nhà Cao Đông Thành, hiện tại anh không có cách nào ngăn bản thân suy nghĩ miên man, ghen tị, bất an, lo lắng, khát vọng, đủ loại cảm xúc dây dưa. Trước kia không tìm được Lại Văn thì không sao, bây giờ tận mắt nhìn Lại Văn quay lại ở trong nhà người đàn ông khác, trong lòng anh ghen tị đến phát cuồng. Anh phải ở bên cạnh quan sát.

Vương thúc hiểu biết gật đầu, lại hỏi Tứ Phương, “Bây giờ làm sao đây? Về Vĩnh Châu trước sao?”

Tứ Phương nói, “Không, không quay về. Tìm một khách sạn gần đây nghỉ ngơi.”

Vương thúc nhìn Tứ Phương vẫn mặc áo ngủ nói, “Vay gọi vài người tới đây thuận tiện đem quần áo cho cậu.”

Tứ Phương gật đầu, “Kêu A Vũ mang mười người lại đây, sau khi mua nhà rồi tính.”

Vương thúc vừa nghe phải gọi A Vũ lại đây, không khỏi oán niệm, A Vũ vốn ngày kia muốn xuất phát đi Miến Điện nhập hàng, bây giờ Tứ Phương gọi hắn lại đây, sẽ không có người đi lấy hàng, sợ sẽ thiếu hàng mất. Nhưng Tứ Phương đã cản dận như vậy, Vương thúc cũng khó mà nói cái gì, bây giờ trong lòng Tứ Phương chỉ có Lại Văn, này chuyện chắc anh cũng lo không đến rồi.

Chỗ hai người muốn đi xuống núi, mới phát hiện chiếc Land Rover không cánh mà bay.

Vương thúc hỏi Tứ Phương, “Xe đâu? Sao cậu đi lên đây được? Lại Văn chở cậu tới đây sao?”

Tứ Phương nhếch miệng cười cười, cũng coi như là Lại Văn dẫn anh đi lên, chẳng qua đải ngộ rất kém mà thôi, đi ở trên đỉnh xe. Này không nói cũng thể, Vương thúc đã biết phỏng chừng lại thăm oán thôi.

“Xe ở bãi đỗ xe, bất quá không biết bây giờ bị người của Cao Đông Thành tha tới chỗ nào rồi. Quên đi, kêu A Vũ lái một chiếc tới đây đi.”

Vương thúc nghe xong, hơi hơi há miệng thở dốc, muốn hỏi lại không dám hỏi, ông có thể nghĩ đến, ở bãi đỗ xe khẳng định có chuyện, phỏng chừng không phải đơn giản như vậy. Tứ Phương không nói, ông liền hợp thời ngậm miệng lại.

55. Chương 55

Cao An An trực tiếp lái xe đến cửa lớn , Chu Quân, trợ lý riêng của Cao Đông Thành đang đứng sẵn ở cửa chờ cô . Hắn nhìn người bên cạnh nói, “Lái xe đến gara.”

Cao An An cầm túi ra , đi tới hỏi Chu Quân, “Tình hình bây giờ thế nào ?”

“Vì chờ lâu, sau một lúc thì hôn mê , nhưng may mà bác sĩ Trương đã đến, đang tiêm thuốc cho cậu ấy , cũng không có chuyện gì lớn .”

“Chuyện gì đã xảy ra ? Biết rõ bản thân có bệnh, vì sao lại chần chừ không tiêm thuốc ngay chứ ?” Cao An An vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra . Cao Đông Thành bị bệnh tiểu đường loại I đã được mười lăm năm , anh ấy hẳn đã quen với bệnh tình của mình chứ . Lại nói bệnh tiểu đường loại I này mỗi ngày phải đều tiêm insulin đúng giờ , nghiêm khắc khống chế đường máu, ăn uống phải kiêng muối, kiêng mỡ , ăn ít đường, ít cơm.

(insulin : một loại kích thích tố do tuyến tụy tiết ra, có thể xúc tiến sự hình thành tinh bột trong cơ và gan của cơ thể động vật, thúc đẩy quá trình sử dụng và ô-xy hoá đường glucô trong cơ thể, từ đó điều tiết hàm lượng đường trong máu và cơ thể. Khi lượng insulin tiết ra bị giảm sẽ gây ra bệnh tiểu đường)

Cao An An ở bên cạnh anh một năm, rất nhiều việc đều thuộc lầu lầu , loại bệnh này của Cao Đông Thành mắc phải đã bị nhiều năm như vậy, chỉ cần tiêm insulin vào trễ sẽ gây hậu quả rất nghiêm trọng , anh ấy sao với bất cứ ai phải rõ nhất chứ .

Chu Quân làm cử chỉ muốn cô nhanh vào nhà , những cái khác cũng không dám nói nhiều . Lúc ấy Chu Quân đang ở ngay bên cạnh Cao Đông Thành, sau khi cơ thể cậu ấy xuất hiện phản ứng bất thường , Chu Quân đã vội vàng lấy ống tiêm, nhưng Cao Đông Thành lại vẫy tay, cự tuyệt tiêm thuốc , hắn dặn dò bảo vệ Âu Văn Long xuống núi đón Cao An An, sau đó đi vào phòng ngủ, lên giường nằm.

Chu Quân lo lắng, lập tức gọi điện thoại cho Trương bác sĩ, Trương bác sĩ sau khi đến đã lập tức tiêm insulin cho Cao Đông Thành, hiện tại đang kiểm tra các triệu chứng bệnh cho hắn .

Cao An An đi theo Chu Quân vào phòng ngủ Cao Đông Thành, thấy Trương bác sĩ đang kiểm tra khoang miệng Cao Đông Thành. Bệnh này, thường xuyên sẽ xuất hiện bệnh khoang miệng, lại dễ làm tay chân lở loét .

Cao An An hỏi Trương bác sĩ, “Nghiêm trọng không ?”

Trương bác sĩ hàng năm đều là bác sĩ riêng của Cao Đông Thành, hiểu rất rõ bệnh tình của hắn ” không tính là nghiêm trọng, không cần đi bệnh viện, mấy người làm sao vậy , có đôi khi hắn sẽ quên , các người cũng phải nhắc nhở hắn tiêm insulin vào chứ .”

Cao An An cũng không biết sao lại có chuyện như vậy, cũng không giải thích gì , mà mơ hồ cảm kích Chu Quân vẫn im lặng , không nói một câu.

Trương bác sĩ nhìn hai người đều không nói được một lời, cảm giác mình nói lời hơi nặng , vội vàng giảng hòa, “Tôi đã tiêm thuốc cho cậu ấy , một chút nữa cậu ấy sẽ tỉnh lại , không có gì trở ngại cả , bây giờ tôi chỉ nhân cơ hội kiểm tra một chút xem có bệnh nào khác hay không , mọi người yên tâm đi, trước mắt đều tốt .”

Cao An An nghe ông nói xong cùng Chu Quân thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Tiến Trương bác sĩ về , Cao An An cùng Chu Quân nói, “Tôi đến chăm sóc cho anh ấy , anh có việc thì đi đi .”

Chu Quân còn chưa kịp nói , cửa phòng ngủ đã bị đẩy ra, một mỹ nhân uốn éo nhẹ nhàng bước đến , cô ta mặc váy ngắn bó sát người, mỏng như muốn lộ ra đến nơi , rãnh ngực xẻ sâu, theo từng bước chân cao thấp xóc nảy, rất lẳng lơ . Mỹ nhân vừa tiến đến kỳ quá liền tức giận , ” hét, bảo bối còn nằm trên giường kia , mấy người các người lại ở đây tình chàng ý thiếp , thật không thích hợp nha .”

Cao An An cười cười, không nói gì, loại châm chọc khiêu khích này cô mỗi ngày đều phải trải qua, nếu mỗi lần đều so đo tính toán với cô ta có lẽ cô đã sớm quy thiên rồi . Mỹ nhân như thế này trong nhà Cao Đông

Thành không phải nuôi chỉ một người . Những người phụ nữ này mỗi ngày vây quanh ở bên người Cao Đông Thành, oanh oanh yến yến, tranh giành tình nhân, châm chọc khiêu khích, ra tay rất nặng, rất náo nhiệt. Thật sự là một màn hài kịch vĩnh viễn không có hồi kết . Cao An An thường xuyên bị mấy người phụ nữ đó trả đũa, ngôn ngữ công kích, nhưng chỉ không muốn động thủ, việc này cô đều không để ở trong lòng, bởi vì cô vốn không muốn so đo với bọn họ .

Mỹ nhân điện nước đầy đủ này gọi là Mandy, trong đàn oanh oanh yến yến xem như là một người đơn thuần nhã nhặn dễ đối phó nhất , ít nhất không đối với Cao An An chưa từng động tay chân qua . Mandy thấy Cao An An cùng Chu Quân đều không nói gì, cảm thấy thật mất mặt, mất hứng nói, “Tôi muốn chăm sóc bảo bối , mấy người muốn sống liền rút qua một bên, đừng ở chỗ này dọa người khác .” Nói xong nàng ta đi lên ôm lấy đầu Cao Đông Thành, gọi ỏn ẻn, “Bảo bối a, anh làm sao thế này ? Anh sao mãi vẫn không tỉnh a?”

Cao An An đứng bên cạnh nhìn mà trong lòng run sợ , cô thật lo lắng Cao Đông Thành sẽ bị bộ ngực vĩ đại của Mandy đè cho tắt thở mất . Cô đành đi qua lấy hai tay Mandy ra, giúp Cao Đông Thành vững vàng nằm lại trên giường.

Mandy thét chói tai, “Cô người phụ nữ bỉ ổi này, cô muốn làm cái gì ? sao lại không để tôi ôm bảo bối chứ ?”

Cao An An thật muốn che lỗ tai lại ”Hắn bây giờ là bệnh nhân, cô không cần gây lộn xộn cho hắn nữa , nên để hắn tĩnh dưỡng cho tốt thì hơn .”

Mandy càng hét lớn ”Tôi sao lại gây lộn xộn cho hắn chứ , tôi ôm bảo bối một cái còn không được sao? Tôi sao có thể không để hắn tĩnh dưỡng chứ ?”

Cao An An bị cô ta ồn ào đến suy nhược thần kinh mất hơi , đối với loại người như thế, mặc kệ mình giải thích như thế nào, cô ta vĩnh viễn đều tự hỏi lại không dứt. Cao An An đang cực kỳ buồn bực đột nhiên điện thoại của cô vang lên, lấy di động ra hóa ra là tổng giám Gavin thuộc công ty quản lý nghệ sĩ gọi cho cô .

“ALO ?” Cao An An nhận điện .

“An An, cô đúng là bận rộn nha ” Gavin ở bên kia nhìn có chút hả hê nói.

“Chuyện gì vậy ?” Rốt cuộc là chuyện gì , để hắn phải gọi điện thoại riêng tới chê cười cô thế này ?

“Lý Mẫn Nhiên ở bữa tiệc tối đây năm lần trước có một số bức ảnh, không biết bị ai đó tiết lộ , bây giờ đều xuất hiện tại các đầu đề trang web ,bị mọi người mắng rất khó nghe đấy .”

Cao An An không cần hỏi, cũng khẳng định đó không phải là loại ảnh gì tốt. Lý Mẫn Nhiên ở trong công ty là một gái bao cao cấp, lúc mới xuất hiện, chỉ cần có vai diễn, cô ta có thể ngủ ngay với toàn tổ kịch, từ đạo diễn đến thư ký trưởng quay (phụ trách công việc của đoàn kịch). Bây giờ cô ta coi như là một diễn viên trẻ , giá trị con người tự nhiên không thể so sánh nổi rồi ,đối tượng phục vụ cũng đòi hỏi cao lên một bậc, bình thường là nhà đầu tư, đạo diễn, đạo diễn hành động , giám chế (theo dõi việc sản xuất) ... chỉ cần là người có thể giúp được cô ta . Tiệc tối hôm đó, trong công ty mời rất nhiều nhà đầu tư tư nhân lớn, người chế tác, đạo diễn còn có lãnh đạo đài truyền hình. Tối hôm đó Lý Mẫn Nhiên cũng cực kỳ tích cực , đem kỹ năng giao tiếp của gái bao cao cấp phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Cao An An đại khái đã rõ mọi chuyện, cô cùng Gavin nói, “Tôi biết rồi, đợi lát nữa tôi sẽ quay về công ty” Cô bây giờ là người đại diện của Lý Mẫn Nhiên, việc này cô phải tự xử lý rồi .

“Nhanh đến đây đi , Lý Mẫn Nhiên đang chờ cô đó ” Gavin trêu chọc nói.

“Ừ”

Lúc cô mới tỉnh lại mọi thứ đều không nhớ rõ , là Cao Đông Thành mang cô về nhà . Nhà này chiếm diện tích rộng lớn, rất tráng lệ, lại có rất nhiều người hầu , trợ lý ,bảo vệ . Tình nhân của hắn cũng rất nhiều, có mười mấy cô đều là mỹ nhân với đủ loại kiểu dáng , đám mỹ nhân đó khuôn ngực đầy đặn , trắng nõn

đầy đủ, đều là báu vật khó tìm, các cô đều được sống trong cảnh an nhàn sung sướng, lại được người dưới hầu hạ, chỉ cần mỗi ngày chăm sóc, trang điểm thật đẹp ở bên cạnh Cao Đông Thành là được.

Lúc mới đến, Cao An An cũng thường xuyên bị đám phụ nữ đó bắt nạt, sau đó vì không chịu nổi nữa, cô mới bùng phát, dùng một cái côn bóng chày đem đám phụ nữ đó đánh bay thành một đồng đầu heo. Sau khi Cao Đông Thành biết chuyện này, hắn một lời cũng không nói, chỉ cười cười sờ sờ đầu cô.

Sau chuyện đó Cao An An đã muốn rời khỏi nhà này, đương nhiên khi đó cô vẫn chưa gọi là Cao An An, chỉ là một người vô danh, tuy cô không nhớ rõ cái gì, nhưng cô vẫn quyết định ra ngoài tìm việc để làm, cho dù là bưng bê, rửa bát, chỉ cần có thể nuôi bản thân là được, Cao Đông Thành dù sao chỉ là ân nhân cứu mạng của cô, cũng không phải người nhà của cô, cũng không có nghĩa vụ phải nuôi sống cô.

Cao Đông Thành sau khi biết cô muốn đi, trầm tư rất lâu, hắn nói cô muốn đi ra ngoài tìm việc, lại không có chứng minh thư, nhất định sẽ không tìm được việc làm, còn không bằng ở nhà hắn làm quản gia, cũng là công việc, ăn ở ở đây, còn trả lương cho cô. Cao An An nghĩ, dù sao cũng có công việc, như vậy ý tưởng này không tồi.

Kỳ thật làm quản gia cho Cao Đông Thành là một việc rất chi là vất vả, cô không ngừng phải ứng phó với sự khiêu khích của đám tình nhân, còn phải nhanh học tập thói quen cùng diễn xuất ở gia đình này, còn phải hiểu rõ tất cả thói quen trong cuộc sống của Cao Đông Thành, đối bệnh tình của hắn và công việc cần chú ý phải thuộc lòng, còn phải tính toán và sắp xếp người làm, mọi khó khăn và lực cản cô phải dốc hết sức lực mới có thể giải quyết, càng không thể phiền toái đến Cao Đông Thành.

Sau khi làm quản gia được hai tháng, Cao An An lại không gầy đi ngược lại còn béo thêm 5 kg, áp lực của cô thật sự quá lớn, luôn nghĩ đến phải ăn cái gì, ăn uống lại có mức quá độ. Cô vốn thân hình tiêu chuẩn, sau hai tháng bỗng nhiên trở nên béo hần.

Cao Đông Thành cũng chú ý tới điểm này, hắn thường nói cô phải ăn ít đi một chút.

Cao An An rất ngượng ngùng, cô có chút ủy khuất nói, cô thật sự rất đói bụng.

Cao Đông Thành hình như cũng có thể đoán được, hắn nói, cô không cần quá khẩn trương, cô làm việc rất tốt rồi, so với mấy quản lý của hắn trước kia, cô là ưu tú nhất.

Cao An An lại không tin lắm, cô cảm thấy hắn là đang an ủi cô.

Không nghĩ đến buổi sáng ngày hôm sau, Cao Đông Thành gọi cô cùng hắn đến công ty, hắn nói, cô không cần làm quản gia nữa, bây giờ cô đến trong công ty giúp hắn.

Cao An An mở to mắt, cô cái gì cũng không hiểu, cô có thể giúp hắn cái gì a.

Từ ngày đó, Cao An An trở thành một trong trợ lý của Cao Đông, hắn họp, đàm phán, hay xử lý công việc, rất nhiều trường hợp hắn đều mang cô theo, rất nhiều chuyện hắn đều giao cho cô xử lý. Trong công ty đã có rất nhiều lời đồn đại, nói cô là tình nhân của Cao Đông Thành, nhưng cũng chỉ có mình cô biết, Cao Đông Thành chưa từng chạm qua cô, thậm chí đến tay cô còn chưa đụng đến, hai người họ thường xuyên phải ở cùng nhau, nhưng chưa bao giờ có không khí gì ái muội như lời đồn.

Mà cái tên Cao An An này cũng là do Cao Đông Thành đặt cho cô. Hắn nói, về sao cô sẽ mang họ Cao, gọi là An An, hắn hy vọng cô bình an.

Sau khi làm trợ lý cho hắn, Cao Đông Thành kêu cô làm người đại diện cho Lý Mẫn Nhiên. Lúc ấy quyết định này ở trong công ty đã gây lên làn sóng lớn, cô một người mới không có một chút kinh nghiệm quản lý, sao có thể để cô làm người đại diện cho diễn viên trẻ được, mọi người đều không phục lắm, trong đó người phản đối nhiều nhất là Gavin và Lý Mẫn Nhiên, Gavin không vui, là vì Lý Mẫn Nhiên vốn thuộc quản lý của hắn, bây giờ lại bị cướp mất, đương nhiên hắn muốn gây ồn ào. Lý Mẫn Nhiên lại cho rằng cô không năng lực sắp xếp công việc cho cô ta. Sau khi Cao Đông Thành nói chuyện, mọi chuyện mới có thể lắng xuống được.

Cao An An sau khi nhậm chức mấy tháng nay, cũng coi như đã nắm vững công việc, chỉ cần cô chăm chỉ cố gắng, không ngừng tiếp thu kiến thức, cải thiện kinh nghiệm, Cao Đông Thành cũng thường xuyên

ra mặt giúp đỡ , giúp cô học hỏi quy tắc hàng xử, về phần Gavin cùng các đồng nghiệp khác, Cao An An không trông cậy vào bọn họ sẽ giúp cô , chỉ cần không ở sau lưng đâm cô một dao là tốt rồi .

Cao An An tắt điện thoại, nhìn Chu Quân nói, “Tôi đến công ty , chỗ Lý Mẫn Nhiên có chút việc, sau khi xong tôi sẽ báo cáo với tiên sinh .”

Chu Quân vội nói, “Vậy cô nhanh đi.”

56. Chương 56

Bên kia Cao Đông Thành đang điều tra về Hạ Tứ Phương, mà Hạ Tứ Phương ở bên này buổi tối lại đang tra toàn bộ tư liệu về Cao Đông Thành..

Bọn họ đang ở trong một khách sạn gần ngay nhà của Cao Đông Thành. Lúc A vũ từ chiều chạy lại đây, Tứ Phương trước đó dặn chỉ cần mang theo mười người , nhưng khi Vương thúc nhìn đến tư liệu của Cao Đông Thành ,ông lại dặn đem nhân số tăng lên đến 30 người. Toàn bộ khách sạn đã được thuê , mọi người đều cố gắng làm tốt công tác chuẩn bị trường kỳ .

Vương thúc đưa tập tài liệu dày để ở trước mặt Tứ Phương. Tứ Phương không nói gì, cầm lấy đến một tờ lại một tờ cẩn thận lật xem.

Cuộc sống của Cao Đông Thành trải qua , có thể dùng một từ nổi loạn để khái quát. Hắn sinh ra trong một gia đình cán bộ cao cấp, cha hắn làm đến chức thủ trưởng quân khu, mẹ hắn là phó thị trưởng quản lý vệ sinh, hắn là con trai độc nhất trong nhà. Hắn không học văn không nghề nghiệp, mười sáu tuổi khi kéo bè kéo phái đánh nhau thành táng, là khách quen ở cục công an. Hắn thường xuyên ở chung với cùng với đám đệ tử con nhà cán bộ cao khác, tụ tập hút thuốc phiện, chơi bời , cuộc sống trụy lạc không chịu nổi. Có một lần hút thuốc phiện quá lượng, tinh thần lên cao , thiếu chút nữa đã gây án mạng . Cha hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đưa hắn quảng đến nước Mỹ, vào quân đội Mỹ. Ở quân đội không đến nửa năm, lại vì trái pháp luật, đánh nhau bị khai trừ. Sau đó hắn đến New York, cùng một đám đầu đường , nghệ thuật gia lang thang làm bạn, vì nghệ thuật đã trần truồng làm người mẫu kiếm được một ít tiền, miễn cưỡng sống tạm. Cha hắn ở trong nước nghe được tin tức này, phẫn nộ không thôi, bệnh tim đột phát qua đời. Mẹ hắn tận tình khuyên bảo, đau khổ rần rạy , hắn mới rốt cục kết thúc kiếp sống lang thang ở New York, tức giận phẫn đấu, thi vào đại học Harvard hệ toán học, hắn học đại học Harvard nhiều năm, mãi cho đến lúc lấy học vị tiến sĩ.

Ba mươi tuổi khi hắn định cư ở Mỹ cũng đã cưới một người vợ da đen, cùng năm đó hắn phát hiện mình bị bệnh tiểu đường loại 1, mỗi ngày cần phải tiêm insulin. Hắn cùng người vợ da đen chung sống hai năm, hai người cũng không có con, sau đó ly hôn.

Ba mươi ba tuổi , hắn rời nước Mỹ, về nước . Ngành bất động sản lúc đó phát triển rất bấp bênh , hắn lợi dụng nguồn vốn của cha mẹ , nhanh chóng kiêu ngạo bắt đầu sự nghiệp bất động sản của mình . Ba mươi tám tuổi khi hắn bắt đầu xây dựng ngành giải trí Đông Thành như bây giờ . Cũng năm đó , tài phú của hắn đạt tới đỉnh điểm, trở thành người giàu có nhất thành phố Đông hải.

Từ đó sinh hoạt cá nhân hằng ngày của hắn nổi tiếng xa gần, nhà của hắn hằng năm bao dưỡng một lượng tình nhân lớn , để hắn có thể thường xuyên hưởng dụng. Hắn cực kỳ biết tiêu tiền cho phụ nữ , phòng ở, xe hiệu , quần áo hàng hiệu, trang sức , phụ nữ nghĩ muốn cái gì, hắn liền giúp cô ta mua cái đó, bởi vậy mỗi người đàn bà đều chạy tới nằm dưới chân hắn .

Hắn thích mỹ nữ, đối với mấy nàng ngôi sao xinh đẹp cũng cảm thấy rất hứng thú, giới truyền thông thường xuyên chụp được hình hắn cùng nữ ngôi sao hẹn hò. Có một đoạn thời gian hắn thường thường ở trên đầu để giới giải trí, so với ngôi sao còn nổi tiếng hơn . Chuyện nổi tiếng nhất có lẽ là một nữ ngôi sao xinh đẹp nào đó sẽ vì hắn ở cửa nhà tự sát . Nữ ngôi sao thật sự đã chết, chuyện đó lúc ấy cực kỳ náo động.

Năm nay hần bốn mươi tám tuổi, vẫn là gia đình giàu có nhất Đông Hải, nuôi dưỡng một số lượng tình nhân lớn . Người ngoài nhắc đến hần chỉ có thể bằng những cụm từ : phong lưu, khảng khái.

Tứ Phương sau khi xem xong tư liệu thì đã sau hai giờ , anh day trán, chau mày. Lại Văn ở bên một người như vậy , không biết nguy hiểm đến mức nào .

Vương thúc nhìn tư liệu bổ sung, “Lại Văn là do Cao Đông Thành một lần đi câu cá, vừa vận cứu lên. Trong tư liệu : Cao Đông Thành rất tín nhiệm Lại Văn, đối với cô giao trọng trách, Lại Văn làm việc cũng không tệ lắm. Có tin tức nói Lại Văn cùng Cao Đông Thành quan hệ rất sâu , nhưng mà trên thực tế bọn họ không có gì, trước mắt vẫn chưa có bình luận gì thêm .”

Tứ Phương không muốn dây dưa đến vấn đề đó, mặc kệ trước mắt như thế bảo , về sau Lại Văn phải là của anh .

“Phòng ở tìm được rồi chứ ?”

Vương thúc nói, “Đã tìm được rồi, ngày mai là có thể chuyển qua.”

“Lại Vũ vẫn chưa đáp lời sao?”

Lại Vũ cũng cùng đến với bọn A Vũ, A Vũ vốn có thể đến sớm một chút nhưng vì mang theo Lại Vũ , nên chậm trễ một chút .

Lại Vũ sau khi tới đây , Tứ Phương phải nói chuyện với hần ta thật lâu, nói tình huống trước mắt Lại Văn, hy vọng Lại Vũ có thể giúp anh , không cần phải náo loạn . Đương nhiên hần đáp ứng, chờ xử lý chuyện bên này thật tốt , anh có thể thả hần ra . Đối với việc bị nhốt năm , đối với Lại Vũ mà nói, việc này quả thật rất mê người, nhưng hần lại không lập tức đáp ứng, có lẽ hần cực kỳ mâu thuẫn, vì tự do, vì Lại Văn, hần quả thực có thể giúp đỡ , nhưng cứ nghĩ đến Hạ Tứ Phương giam hần một năm, hần lại cực kỳ hận.

Sau khi Vương thúc ra ngoài , Tứ Phương cầm điện thoại trên bàn gọi cho Lại Văn.

Chờ một lát mới có người nhận . Tứ Phương vội vàng hỏi, “Là Lại Văn sao?”

Bên kia dừng một chút mới nói, “Tôi là Cao An An “

Tứ Phương cũng không quan tâm nhiều, anh vội vàng hỏi, “Em bây giờ có thể ra ngoài không ? Chúng ta có thể gặp mặt được không ?”

Cao An An nói, “Bây giờ sao? Không phải anh nói tôi còn một người anh sao ? tôi có thể gặp anh ta chứ ?”

Tứ Phương thực sự hận Lại Vũ vẫn không chịu hợp tác , bây giờ chỉ có thể lừa Lại Văn, ” Ngày mai hần sẽ tới , hôm nay chúng ta ngồi nói chuyện trước được không?” Hy vọng Lại Vũ có thể nhanh chóng nghĩ thông suốt, bằng không ngày mai anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp buộc hần ta phải đi vào khuôn khổ.

Cao An An nghĩ hỏi, “Chúng ta gặp nhau ở đâu ?”

Tứ Phương trong lòng vui vẻ, vội vàng nói, “Anh tới đón em , em đợi một chút, anh tới ngay đây .”

Tứ Phương nói xong nhưng lại không nghe thấy đối phương đáp lại, ” Alo ? Alo? Lại Văn? Alo?”

Điện thoại bên kia vẫn không có phản ứng Tứ Phương lại sốt ruột gọi vài tiếng, điện thoại đột nhiên bị ngắt .

Tứ Phương vội vàng gọi lại ,điện thoại đối phương lại tắt máy .

Tứ Phương nhất thời ngây ngẩn cả người, là điện thoại hết pin sao ? Phải không? Anh không thể ngăn mình miên man suy nghĩ, là điện thoại không điện được ? hay là bị người khác ngắt ?

Anh gọi lại lần nữa, vẫn bị tắt máy. làm sao bây giờ? Anh vừa xem qua tư liệu của Cao Đông Thành, cảm thấy lo lắng cho cô .

Anh mở ngăn kéo , lấy chiếc súng trong ngăn kéo ra, rồi gọi Vương thúc.

“Làm sao vậy Tứ Phương?”

Tứ Phương lo lắng nói, “Tôi mới gọi điện thoại cho Lại Văn, bên kia đột nhiên tắt điện thoại “

“Có thể điện thoại hết pin ? Vương thúc nói.

“Có lẽ nhưng tôi không thể không lo được ”

Wương thúc hiểu anh , biết anh lo lắng cái gì

Wương thúc thấy anh cầm súng ,về mặt lo lắng đi tới đi lui, hỏi, “bây giờ làm sao?”

Tứ Phương cúi đầu nghĩ nghĩ nói, “Kêu A Vũ mang theo người , chúng ta tới nhà Cao Đông Thành một chuyến.”

Wương thúc cả kinh, “Như vậy có được không?”

“Không có gì không được , Lại Văn vốn là vợ tôi , tôi đi tìm vợ , bọn họ dựa vào gì mà có ý kiến chứ ?”

“Nói là nói như vậy , nhưng mà bây giờ Lại Văn không nhớ cậu , chúng ta bây giờ đi qua, sẽ bị trở thành người lạ xâm nhập bất hợp pháp , sẽ gây cho Lại Văn ấn tượng không tốt . “

Tứ Phương khẳng định nói, “Không, Lại Văn đã tin tưởng tôi ” sau đó lại nói, “Cứ làm như vậy đi, chú không cần đi cùng, chỉ cần gọi A Vũ là được .”

Wương thúc không đồng ý, “Tôi đi cùng các cậu .”Ông lo lắng Tứ Phương vừa thấy Lại Văn, lại không khống chế được cảm xúc, sẽ gây ra chuyện không nên .

Tứ Phương biết không lay chuyển được Vương thúc, cũng không lãng phí thời gian, “Vậy gọi mọi người chuẩn bị một chút, tôi và chú đi vào, những người khác ở ngoài .”

Wương thúc gật đầu, đi dặn dò A Vũ và các huynh đệ chuẩn bị vũ khí, sau đó đường dẫn.

57. Chương 57

Khi Tứ Phương cùng Vương thúc đến nhà Cao Đông Thành đã là buổi tối 9 giờ rưỡi.

Bảo vệ chặn họ lại “Các người tìm ai?”

Wương thúc lên trước Tứ Phương nói, “Chúng tôi tìm tiểu thư Cao An An “

Bảo vệ đột nhiên cảnh giác đánh giá bọn họ vài lần, “Xin lỗi, Cao tiểu thư không ở đây .”

Tứ Phương âm trầm nhìn người bảo vệ này, “Vậy cô ấy ở đâu ?”

Bảo vệ nói, “Cao tiểu thư đã ra ngoài , còn chưa trở về.”

Tứ Phương truy vấn, “Cô ấy đi đâu ?”

Bảo vệ nói cho có lệ “Chúng tôi chỉ là nhân viên thôi , không biết cô ấy đi đâu ”

Tứ Phương nhìn sắc mặt miêng cường của hắn, “Tôi muốn tìm Cao Đông Thành tiên sinh.”

Bảo vệ sững sốt một chút, cấp trên đã dặn dò nếu có người hỏi Cao tiểu thư thì nói cô ấy không ở đây , nhưng cấp trên lại không dặn nếu có người tìm Cao tiên sinh thì phải làm sao ?

Bảo vệ nghĩ nghĩ nói, “Các người ở đây chờ một chút, tôi vào nhà xem tiên sinh có ở nhà không .”

Tứ Phương nhếch miệng, trào phúng cười cười.

Bảo vệ chạy nhanh vào tìm Chu Quân, Chu Quân vỗ vỗ trán, “Ngu dốt , còn hỏi cái gì, đã nói Cao tiên sinh không ở đây .”

Bảo vệ lấy được chỉ thị, nhanh chạy ra . Vừa đến đại sảnh , liền thấy một già một trẻ ,hai người đàn ông đã đứng ở đại sảnh . Bảo vệ kinh hoảng kêu, “Các người sao lại tự tiện xông vào, không phải đã nói rồi sao, Cao tiểu thư không ở đây , Cao tiên sinh cũng không có ở nhà.”

Bảo vệ chạy tới cản Tứ Phương, nhưng lại không cản nổi, Tứ Phương một tay ném hấn tới một góc đại sảnh. Bảo vệ bị ném mạnh đụng vào tường , phát ra tiếng vang thật lớn.

Phòng khách phát ra tiếng động thật lớn làm kinh động đến rất nhiều người, người hầu ở lầu một tránh ở một góc chỉ trở, mọi người cũng ở hành lang lầu hai nhô đầu ra xem náo nhiệt.

Cao An An từ trong phòng đi ra, nhìn thấy một đám phụ nữ ở hành lang lầu hai líu ríu, cô tò mò nhìn xuống đại sảnh dưới lầu, vừa thấy người không khỏi ngây ngẩn cả người, hấn, hấn, hấn vì sao ở trong này?

Cao An An vội vàng chạy xuống lầu, mấy người phụ nữ ở lầu hai thấy cô hoang mang bối rối xuống chạy, đều hưng phấn chỉ trở, vui sướng khi người gặp họa vui cười, “Gian phu tìm đến nhà rồi ...”

Tứ Phương thấy Lại Văn chạy xuống , tảng đá trong lòng như rơi xuống, cô vẫn khỏe mạnh , tự do , xem ra người kia cũng không gây khó dễ gì cho cô .

Cao An An bước chậm đến trước mặt Tứ Phương, “Sao lại tới đây ?” Hấn buổi sáng đánh lái xe, bảo vệ Cao Đông Thành còn muốn tìm hấn tính sổ, hấn sao lại xông vào đây , mấy người bảo vệ tìm hấn tính sổ thì làm sao bây giờ? Cao An An âm thầm sốt ruột, cau mày .

Vương thúc thấy Tứ Phương có điểm ngơ ngác , vội vàng nói, “Tứ Phương vừa gọi điện thoại cho cô , điện thoại của cô đột nhiên tắt máy , Tứ Phương cực kỳ lo lắng, nghĩ cô đã xảy ra chuyện gì, cho nên chúng tôi mới tới đây xem sao , quấy rầy đến cô rồi .”

Cao An An cảm thấy nghi ngờ, cô mở to hai mắt nhìn, “Điện thoại của anh hết pin , cho nên điện thoại mới tắt máy , tôi tốt lắm, không xảy ra chuyện gì.”

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, anh ta vẫn nhìn chằm chằm vào cô , có chút thất thần , biểu tình lại sung sướng . Không biết vì sao, Cao An An cảm thấy trong lòng có một chút chua xót.

Cô theo bản năng muốn trấn an người đàn ông này, “Tôi không sao , không có việc gì , anh không cần lo lắng “

Tứ Phương gật đầu, “Tốt, bây giờ chúng ta có thể đi ra ngoài được không ?”

Cao An An nói, “Ừ, để tôi thông báo cho Cao tiên sinh một tiếng ” Hạ Tứ Phương đánh bảo vệ , bây giờ có đi ra ngoài được hay không , Cao An An phải lên lầu thông báo tình hình với Cao Đông Thành, giúp Tứ Phương nói qua một chút , hy vọng Cao Đông Thành không làm khó cho anh.

Tứ Phương nhú mày, “Ta có thể cùng Cao Đông Thành nói chuyện được không ?”

Cao An An khó xử nói, “Đây là việc tư của tôi , tôi muốn tự xác định mình là ai , sau đó mới thông báo cho Cao tiên sinh .” Cao Đông Thành là ân nhân cứu mạng của cô , cũng là quý nhân của cô, đợi khi cô nhớ rõ về thân thể, khẳng định sẽ nói cho hấn , nhưng mà trước mắt, cô không muốn Cao Đông Thành tham gia vào chuyện này. Cô ở đây không phải là một người quan trọng gì , nhưng Cao Đông Thành đối với thân thể của cô lại rất quan tâm , làm cô có một chút bất an.

Tứ Phương chưa từ bỏ ý định hỏi , “Không được sao?”

Cao An An đang chuẩn bị trả lời nói không được, đột nhiên lầu 3 truyền đến tiếng Cao Đông Thành, “Có thể.”

Số người ở đây đều đồng thời ngẩng đầu lên, Cao Đông Thành mặc áo ngủ đứng ở hành lang lầu 3, hấn không nhìn Tứ Phương, chỉ nhìn Cao An An nói, “Dẫn bọn họ đến thư phòng của tôi đi.”

Cao Đông Thành đã lên tiếng , Cao An An cũng không có biện pháp ngăn cản , cô nhìn Tứ Phương nói, “Đi thôi.” Đưa anh đến tầng 3 thư phòng Cao Đông Thành.

Mở cửa thư phòng ra, Cao Đông Thành đã ngồi trên sofa . Cao An An mang Tứ Phương đi vào thư phòng, Cao Đông Thành tiếp đón, “Hạ tiên sinh phải không , mời ngồi.”

Tứ Phương cũng không kinh ngạc, hấn có thể tra về Cao Đông Thành, Cao Đông Thành đương nhiên cũng sẽ điều tra về anh. Như vậy cũng tốt, đi thẳng vào vấn đề.

Tứ Phương ngồi xuống đối mặt với Cao Đông Thành, Cao An An đang chuẩn bị đứng ở bên cạnh, bị Tứ Phương giữ chặt, kéo cô đến bên cạnh. Cao An An dùng sức giãy dụa, bắt đắ dĩ Tứ Phương ôm chặt lấy cô, làm cô không thể động đậy. Chờ cô bình tĩnh lại, càng kinh ngạc phát hiện, vòng ôm này lại không hề xa lạ, giống như cô đã từng được anh ôm vào lòng vô số lần như vậy, còn có hương vị trên người anh, cô cũng không bài xích, tất cả đều rất quen thuộc với cô. Phát hiện này làm cho cô âm thầm kinh hãi, miệng khẽ nhếch ngồi ngáy ngốc.

Cao Đông Thành nhếch chân lên bắt chéo, cười cười, “Hạ tiên sinh muốn uống gì?”

Tứ Phương nói, “Không cần, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi.”

Cao Đông Thành nói, “Vây cũng tốt.”

Tứ Phương thẳng chỉ trung tâm, “Anh đã tra qua tư liệu của tôi, hẳn đã rất rõ tôi đối với Lại Văn là ai” anh ôm chặt Lại Văn, “Cô ấy là vợ tôi, bởi vì chúng ta có một chút mâu thuẫn, cô ấy vì quá kích động mới xảy ra chuyện, mới bị mất đi trí nhớ, tôi tìm cô ấy đã một năm, thật vất vả mới có thể tìm được rồi. Bây giờ tôi hy vọng lập tức mang cô ấy trở về, nhà của cô ấy không ở đây, nhà của cô ấy ở Vĩnh Châu.”

Cao Đông Thành nói một câu, “Chúng tôi cần biết sự thật trước.”

Tứ Phương gần từng tiếng nói, “Cô ấy là vợ tôi, đây là sự thật.”

Cao Đông Thành nở nụ cười, “Chính như lời Hạ tiên sinh, tôi quả thật đã điều tra một ít tư liệu về anh, dù sao buổi sáng chúng tôi nghĩ anh đã gây khó khăn cho An An, cho nên chúng tôi tất phải biết rõ anh là loại người nào. Ha ha, Hạ tiên sinh là kiều hùng Vĩnh Châu a, ngưỡng mộ đã lâu. Về phần anh nói, An An là vợ của anh chuyện này còn phải bàn lại, bởi vì chúng tôi tra xét về vấn đề hôn nhân của anh, anh vẫn chưa kết hôn, không có đăng ký gì, như vậy, sao có thể nói cô ấy là vợ anh. Còn nói, bây giờ chúng tôi vẫn chưa thể xác định An An chính là Lại Văn theo như lời anh nói, chỉ có thể xác định An An bây giờ bị mất trí nhớ, mạo muội cùng anh trở về, cũng không ổn, chúng tôi cần bản không biết cô ấy trước khi gặp chuyện không may rồi cuộc đã gặp phải chuyện gì. Hạ tiên sinh, có lẽ anh muốn che tôi phiền toái, bắt quá từ lúc An An ở chung tới nay, tôi đã coi cô ấy người thân của tôi, tôi cuối cùng nên vì An An suy nghĩ nhiều hơn.”

Tứ Phương trầm mặc, anh không có biện pháp giải thích cho hẳn hiểu, anh cùng Lại Văn trong tình thế nguy hiểm đã phải dùng danh tính giả để đăng ký kết hôn trở thành vợ chồng.

“Cao tiên sinh, bây giờ kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ cực kỳ phát đạt, nhưng sau khi cấp dưới của tôi tìm thấy cô ấy, kỳ thật đã làm xét nghiệm DNA để đối chứng, Cao An An cô ấy quả thật là Lại Văn.”

Cao Đông Thành trong lòng âm thầm cả kinh, bọn họ khi nào đã vượt qua được bảo vệ tiếp cận Cao An An, lại có thể lấy mẫu xét nghiệm DNA đối chứng nữa chứ?

Tứ Phương nói tiếp “Nếu Cao tiên sinh không tin lời tôi, Lại Văn còn có một anh trai gọi Lại Vũ, là anh ruột của Lại Văn, ngày mai hẳn sẽ đến Đông hải, đến lúc đó chúng ta lại xét nghiệm DNA một lần.”

Tứ Phương thấy Cao Đông Thành vẫn là không nói tiếp, anh đột nhiên đứng lên, hướng Cao Đông Thành cúi người, Cao Đông Thành cũng là cả kinh, “Làm cái gì vậy?”

Tứ Phương nói, “Tôi cực kỳ cảm kích Cao tiên sinh đã có ân cứu mạng với Lại Văn, hơn nữa tri nhân thiện nhậm (biết người khéo dùng), đối xử với cô ấy rất tốt, nhưng dù sao cô ấy cũng cần phải trở về quỹ đạo cuộc sống của mình, tôi cũng thể rời cô ấy được, hy vọng Cao tiên sinh thông cảm cho chúng tôi.”

Lời giải thích chu đáo đến thế, Cao Đông Thành nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào, đơn giản không nói nữa, chờ đợi cơ hội thích hợp.

Tứ Phương nói, “Lại Vũ ngày mai sẽ tới đây, buổi tối ngày mai tôi tới đây đón Lại Văn.”

Cao Đông Thành rốt cục nói chuyện, “Bây giờ nói anh ta là anh trai cô ấy thì còn hơi sớm đấy, buổi tối ngày mai không cần ra ngoài, ở ngay tại nhà của tôi cũng được, tôi sẽ thiết yến khoản đãi đối với mọi người, nếu người gọi là Lại Vũ kia thật sự là anh của Cao An An, tôi cũng sẽ vui vẻ đồng ý.”

Tứ Phương nghĩ nghĩ, “Cũng được.”

58. Chương 58

Buổi tối ngày hôm sau, Tứ Phương tự mình lái xe đến nhà Cao Đông Thành, ngồi ngay ghế sau là Lại Vũ. Sau khi Tứ Phương có một cuộc nói chuyện đàng hoàng với hắn , Lại Vũ cuối cùng đáp ứng đóng vai một người anh trai tốt của Lại Văn .

Tứ Phương cùng Lại Vũ đến khu biệt thự của Cao Đông Thành, người tới tiếp đón họ là Chu Quân, Cao An An đi ngay phía sau Chu Quân, chăm chú nhìn vào người đi bên cạnh Tứ Phương .

Lại Vũ vừa thấy Cao An An thì biết đây là Lại Văn, hắn xem như đã nhìn thấy Lại Văn lớn lên , đối với mỗi chi tiết trên khuôn mặt cô hắn rõ như lòng bàn tay, trên thế giới này dù có dùng kỹ thuật chỉnh dung tinh vi cũng không thể nào sửa giống như cô được . Hắn kích động bước lên phía trước, muốn đến gần Lại Văn hơn , lại bị Tứ Phương một giữ chặt lại , Lại Vũ quay đầu muốn bỏ ra, lại bị Tứ Phương kéo lại, Tứ Phương nhìn Cao An An cười nói, “Lại Văn, đây là Lại Vũ, hắn là anh trai của em, em có một chút ấn tượng gì hay không?”

Cao An An lắc đầu, “Cái gì cũng không nhớ rõ.”

Tứ Phương ôn nhu nhìn cô , không nhớ cũng tốt, hy vọng cô chỉ nhớ lại những gì cô muốn nhớ .

Cao An An còn thấy anh nhìn mình thì có chút ngượng ngùng, cô thoáng cúi đầu cho chỉ đường cho anh , “Nhà ăn ở bên cạnh, xin hãy theo tôi .” Sau đó cô đi trước dẫn đường cho anh .

Ngồi vào bàn , Tứ Phương nâng tay xem đồng hồ, đã bảy rưỡi tối , vì sao không thấy Cao Đông Thành?

Một người hầu đi tới hỏi Cao An An, “Khi nào thì dọn cơm?”

Cao An An mới từ công ty về, sau khi về cũng không thấy Cao Đông Thành đâu , cô hỏi Chu Quân, “Cao tiên sinh đi đâu rồi ? Lúc nào thì trở về?” Ngày hôm qua hắn còn mời khách, sao bây giờ lại không thấy một bóng người thế này ?

Chu Quân còn chưa kịp nói gì, chợt nghe thấy phía cửa truyền đến tiếng nam nữ trêu đùa, giọng nói uồn ẻo không ngừng làm nũng của một cô gái, mà người đàn ông lại dường như chịu không nổi sự hờn dỗi của cô , liên tục đáp ứng tất cả yêu cầu của cô .

Tiếng nói đang hướng đến nhà ăn, Chu Quân nhìn Cao An An, Cao An An như hiểu rõ cười cười, cùng Chu Quân đứng lên.

Người tới đứng là Cao Đông Thành, còn cô gái không ngừng làm nũng bộ dáng nhu ngược dựa vào người Cao Đông Thành là Mandy.

Cao Đông Thành cười hớ hớ nói, “Hạ tiên sinh đã đến rồi sao ? Không thể tiếp đón từ xa.”

Tứ Phương nhếch miệng, “Khách khí rồi “

Cao Đông Thành nhìn Lại Vũ đứng bên cạnh Tứ Phương, “Vị này chính là Lại Vũ ?”

Tứ Phương gật đầu, Lại Vũ mặt không chút thay đổi nhìn Cao Đông Thành, biểu tình vui mừng không thể nói rõ .

Cao Đông Thành không thèm để ý đến Cao An An ,ngồi xuống vị trí bên cạnh, Chu Quân cùng Cao An An nhìn thấy hắn ngồi xuống, cũng lần lượt ngồi xuống.

Lúc này Mandy lấy tay kéo Cao An An đứng lên, “Cô đến phòng bếp xem đồ ăn đã nấu xong chưa .” Cô ta yêu kiều ngang ngược nói.

Tứ Phương đột nhiên thẳng đứng dậy, trừng mắt nhìn cô ta .

Tay Cao An An bị Mandy nắm chặt nên hơi đau, cô cắn chặt răng, không nói gì, xoay người chuẩn bị đến phòng bếp .

Cao Đông Thành cùng Tứ Phương đồng thời gọi cô , “An An” “Lại Văn “

Cao Đông Thành giành trước đứng lên giữ tay cô “Lại đây.”

Hắn đá vào hông Mandy, “Cút lên lầu đi “

Mandy nước mắt lưng tròng nhìn Cao Đông Thành, “Honey, người ta muốn ở đây mà .”

Chỉ nghe Cao Đông Thành hét lớn một tiếng, “Cút lên ”

Ngay cả Cao An An cũng nhịn không được tun rẩy một chút .

Mandy ủy khuất ngậm miệng, ủ rũ nhường lại vị trí , đi lên lầu.

Cao Đông Thành vừa lòng , hắt ấn Cao An An ngồi xuống ghế, phân phó người hầu, “dọn cơm đi.”

Tứ Phương nhìn cảnh này, sắc mặt âm trầm, Cao Đông Thành người này thật sự hỉ nộ vô thường, vừa mới cùng người phụ nữ kia nhu tình mật ý, đảo mắt đã coi cô ta như giày dép ném đi , hắn cũng không đá Lại Văn như vậy chứ ? Còn có mấy cô tình nhân bên người Cao Đông Thành nữa , xem ra là không thiếu người bắt nạt Lại Văn. Tứ Phương càng thêm hạ quyết tâm, Lại Văn tuyệt đối không thể ở lại bên người Cao Đông Thành, Lại Văn là bảo bối của anh , sao lại để cô phải chịu loại ủy khuất như vậy chứ.

Thừa lúc chờ người hầu bưng thức ăn lên, Cao Đông Thành hỏi Cao An An, ” chuyện Lý Mẫn Nhiên đã xử lý thế nào rồi ?”

Cả ngày hôm nay Cao An An đều lo lắng xử lý chuyện này, “Qua hai ngày nữa mới có thể nhìn thấy hiệu quả.”

Cao Đông Thành nhiều bệnh, Cao An An thấy hắn hôm nay sẽ không đến công ty, không nghĩ tới hôm nay không những không đi, còn cẩn thận liên lạc với người bên đó , chuyện của Lý Mẫn Nhiên, Cao An An cũng không biết phương pháp xử lý của cô đúng hay không, trong lòng cũng không chắc chắn, muốn ngay lúc này báo cáo lại với Cao Đông Thành.”Ngài lúc nào thì đến công ty?”

Cao Đông Thành nói, “Ngày mai đi” người khác chắc chắn sẽ nghĩ hắn cùng tình nhân đi ra ngoài lêu lổng , thật ra sáng sớm hôm nay hắn phải đi Vĩnh Châu một chuyến , thân phận bối cảnh của An An, hắn muốn đích thân xác nhận một lần .

Mà Cao An An lại không biết chuyện này, cô đã có câu trả lời rõ ràng, trọng trách đè nặng trong lòng cuối cùng đã thả lỏng . Bỗng cô nhớ Cao Đông Thành còn chưa tiêm thuốc, vội vàng đứng dậy, đến phòng bên cạnh chuẩn bị thuốc .

Sau khi chuẩn bị xong, cô đến bên người Cao Đông Thành nhìn hắn nói, “Cao tiên sinh, thuốc đã chuẩn bị xong ,mời về phòng, tôi sẽ giúp ngài tiêm thuốc ”

Cao Đông Thành đứng lên, Cao An An đi ngay sau hắn. Cô đang chuẩn bị đóng cửa lại thì Cao Đông Thành bỗng ngăn cô lại , “Đừng đóng cửa , cũng không phải bệnh gì ám muội , hôm nay rất nhiều khách đến , cứ để cửa mở đi .”

Cao An An thoáng khó hiểu, bình thường mỗi lần cô quên đóng cửa, Cao Đông Thành nhất định sẽ nhắc nhở cô , hắn là một người không thích lộ khuyết điểm trước mặt người khác . Nhưng bây giờ hắn đã nói như vậy , cô cũng không quản .

Lúc này bên cạnh nhà ăn, vị trí Tứ Phương đang ngồi , vừa vặn có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình bên trong, lúc Lại Văn chuẩn bị đóng cửa, trong lòng Tứ Phương thật sự rất lo lắng , tuy cửa không đóng lại nhưng nhìn thấy cảnh đó , trong lòng anh không khỏi cũng cảm thấy khó chịu.

Chỉ thấy Cao Đông Thành cởi quần áo trong ra một nửa , ngồi thả lỏng trên sofa, Lại Văn ngồi trên đất, đầu tiên là sát trùng kim tiêm bằng cồn, sau đó dùng một tay đem kim tiêm vào vị trí đã định , một tay giữ tay hắn, một tay đưa ống tiêm nghiêng khoảng 45 độ tiêm thuốc ,thoảng dừng lại, sau đó lưu loát rút kim .

Về mặt cô chuyên chú, động tác lưu loát, chuyện như vậy, cô làm không phải chỉ một hai lần .

Sau khi tiêm thuốc xong cô lại giúp Cao Đông Thành mặc lại áo , vào phòng vệ sinh cầm khăn ướt đưa cho Cao Đông Thành để hắn lau tay.

Trong lúc này không khí bên trong nhà ăn lộ vẻ khẩn trương. Ánh mắt Tứ Phương và Lại Vũ vẫn không ngừng nhìn động tĩnh ở bên trong. Tứ Phương hai tay nắm chặt, vẻ mặt càng ngày càng âm trầm. Nhìn Lại Văn cẩn thận chiếu cố một người đàn ông khác như vậy, cùng một người đàn ông khác thân mật như vậy, trong lòng anh cực kỳ phẫn nộ cùng ghen tị, giống như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt tim gan anh. Nhưng Lại Văn hiện tại đã muốn như vậy, anh có thể làm gì bây giờ, chỉ có thể nhẫn, liều mạng nhẫn.

Cao Đông Thành sau khi sửa sang lại quần áo thì đến trước bàn ăn ngồi xuống, “Chê cười rồi, tôi đây là bệnh cũ, cũng không thể tốt lên được, cứ phải sống như vậy.”

Về mặt Tứ Phương căng lại, cũng không có đáp lại thái độ giả khách khí của hắn.

Cao Đông Thành tươi cười không thay đổi nói, “Tôi chiêu đãi không chu toàn rồi, mọi người đều đã đói bụng cả rồi, xin mời dùng bữa.”

Nói xong gấp một miếng cá rắc tiêu bỏ vào bát cơm của Cao An An.

Tứ Phương cười lạnh một tiếng, nói, “Lại Văn không ăn tiêu cay.”

Cao Đông Thành sững sốt, hần hỏi Cao An An, “Cô không ăn tiêu sao?”

Cao An An nhếch miệng, chẳng lẽ cô trước kia không ăn tiêu sao? Chính cô cũng không biết a. Lúc Cao An An mới đến Cao gia, bị đám nữ nhân kia dùng hạt tiêu hại không chỉ một hai lần, cô cũng thành thói quen, bây giờ các loại hạt tiêu cô cũng có thể ăn, không có ăn kiêng gì.

“Tôi ăn được tiêu” Cao An An trả lời, sau đó vụng trộm liếc nhìn Tứ Phương một cái, anh đang nhìn cô, môi hơi mím lại, Cao An An không đành lòng bỏ thêm một câu, “Hiện tại, hiện tại ăn được”

Dưới cái nhìn nóng bỏng của Tứ Phương Cao An An chỉ đỏ mặt cúi đầu ăn, đây là tâm ý Cao Đông Thành, tốt xấu gì cũng phải ăn hết, từ trước tới giờ hắn cũng chưa bao giờ gấp đồ ăn cho cô. Một bàn ăn lớn như vậy, là vì bình thường không có mấy người khách, Cao Đông Thành lại hay cùng ăn cơm cùng với đám phụ nữ kia. Cao An An cũng bị chỉ định ăn cơm cùng bọn họ, mấy người phụ nữ liền nhân cơ hội đó không ngừng công kích cô, mỗi lần như vậy, Cao Đông Thành cũng chỉ vui vẻ cười ha ha, cũng chưa bao giờ có ý định giúp cô, ngược lại càng thêm trợ giúp bọn họ.

Cao An An sau khi ăn xong miếng cơm lại vội gấp thức ăn cho Cao Đông Thành. Hôm nay bởi vì có khách đến, đầu bếp làm thức ăn hơi nhiều, nhưng Cao Đông Thành cũng chỉ có thể ăn vài miếng. Cô chọn lấy mấy thứ hắn có thể ăn, chỉ là một ít rau dưa, sau đó đặt ở trước mặt hắn. Cô làm mọi việc thật sự là rất thuần thục, trước kia khi cô làm quản gia, mọi việc của Cao Đông Thành đều do cô sắp xếp, tuy rằng hiện tại đi làm ở công ty, nhưng cuộc sống của Cao Đông Thành, cô vẫn không ngừng làm tốt.

Cao Đông Thành nói, “cô cũng ăn đi.” Sau đó quan tâm đến những người khác, “Mọi người không cần khách khí.”

Lại Vũ động đũa vài lần, Tứ Phương lại chưa động một lần, anh biết Cao Đông Thành làm mọi việc chính là muốn anh nhìn thấy, muốn anh thấy Lại Văn đối với hắn ta tốt đến thế nào? thấy hai người thân mật đến thế nào? Không, không cần nghĩ, mọi suy nghĩ bây giờ chỉ làm lòng anh thêm bối rối, Tứ Phương xốc lại tinh thần, bây giờ anh sẽ chờ Cao Đông Thành ăn xong, sẽ nói đến chuyện chính, hiện tại muốn anh ăn sơn hào hải vị gì anh cũng ăn không vào nổi.

Cao An An mặc kệ ánh mắt áp lực phía đối diện, chỉ cúi đầu nhanh chóng ăn cơm, cô muốn ăn xong cho nhanh, bệnh của Cao Đông Thành chỉ có thể ăn rất ít, rất nhanh sẽ ăn xong rồi, mà khi hắn ăn xong rồi, những người khác sẽ không thể tiếp tục ăn nữa. Bởi vậy vì có thể ăn no, cô đều cố gắng ăn rất nhanh.

Quả nhiên, không đến một phút Cao Đông Thành liền ăn xong. Cao An An nhanh chóng lau miệng, “Ngài muốn uống gì?”

” Vẫn như lúc thường đi” Cao Đông Thành nói.

Cao An An hiểu rõ, bình thường hắn hay uống trà râu ngô, nó rất thích hợp bệnh nhân tiểu đường, có thể giảm huyết áp.

Chờ Cao An An đi đến phòng pha trà, Tứ Phương lập tức đặt câu hỏi, “Cao tiên sinh bây giờ chúng ta có thể nói chuyện chính được chưa?”

Cao Đông Thành cười, “Đương nhiên có thể “

Tứ Phương chỉ chỉ Lại Vũ bên cạnh, “Tôi đã giới thiệu qua, vị này chính là anh trai Lại Văn ,Lại Vũ, tối hôm nay, chúng tôi đã chuẩn bị hàng mẫu, lập tức đi làm xét nghiệm DNA.”

Cao Đông Thành quét mắt qua Lại Vũ một cái, “Tôi có bạn ở cơ quan kiểm tra đo lường chuyên nghiệp, đưa cho hắn tốc độ sẽ nhanh một chút.”

Tứ Phương lắc đầu, “Cao tiên sinh, ngài đương nhiên biết như vậy không có khả năng , để làm cho hai bên tin phục, chúng ta sẽ dùng người thứ ba kiểm tra đo lường chuyên nghiệp .”

Cao Đông Thành cũng không nói gì , trước mắt An An chắc chắn sẽ tin vào một người thứ ba hơn , dù sao cô đã muốn biết đáp án tin phục, hắn cũng không có biện pháp ngăn cản cô quyết tâm muốn làm rõ thân thể của mình .

Tứ Phương nói, “sau khi so sánh mẫu DNA xong , tôi sẽ lập tức đón Lại Văn về nhà.”

Cao Đông Thành không khách khí nói, “Không có khả năng.”

Tứ Phương nở nụ cười, “Xin hỏi Cao tiên sinh, vì sao không có khả năng?”

Cao An An vừa vặn bưng trà đi tới, cô nghe thấy lời cuối của câu chuyện, liền biết bọn họ đang thảo luận chuyện của mình , không khỏi hỏi một câu, “Các người đang nói cái gì không có khả năng?”

Cao Đông Thành nhận chén trà trong tay cô , “Chúng ta đang ở nói chuyện của cô , Hạ tiên sinh vừa mới nói, sau khi có kết quả DNA sẽ đưa cô lập tức về Vĩnh Châu, tôi không đồng ý anh ta làm như vậy, cho dù có kết quả DNA thì sao ? Cô có thể lập tức biến thành người trước kia sao? Không có khả năng. Cô đã quen ở nhà này , đã quen cuộc sống này , quen thuộc công việc , thích ứng với thân phận trước mắt, nếu tùy tiện trở về Vĩnh Châu, đối với cô chính là tra tấn quá lớn. Huống chi, lúc trước cô vì sao lại rơi xuống nước?” Cao Đông Thành chỉ vào Tứ Phương, “Hắn lúc ấy khẳng định đối với cô làm chuyện không thể tha thứ được , trong lòng cô mới có thể nhất thời luẩn quẩn muốn nhảy sông, như vậy lúc trước cô không thể tha thứ cho anh ta , hiện tại cô có thể tha thứ sao?”

Cao An An nhất thời sửng sốt, không biết nên đáp lại như thế nào, đối với chuyện không còn trí nhớ trước kia, cô cũng không biết lúc ấy vì sao cô lại rơi xuống nước, Tứ Phương thật sự làm chuyện không thể tha thứ sao? cô một chút cũng không nhớ được. Cô nhất thời có chút sợ hãi, nếu là thật , vậy cô làm sao bây giờ?

Tứ Phương nhìn thoáng qua Lại Vũ bên cạnh, thở dài một hơi, trầm mặc mà chống đỡ. Tuy rằng anh lúc nào cũng đều hy vọng Lại Văn khôi phục trí nhớ, nhưng anh lại không hy vọng cô nhớ lại chuyện cuối cùng kia , nó sẽ thương tổn cô .

Cao Đông Thành thừa thắng xông lên, “Các người thương tổn cô ấy, còn không để cô ấy có một cuộc sống mới sao?”

Tứ Phương cắn chặt răng, không khách khí đáp trả , “Tôi cùng Lại Văn trong lúc đó có khúc mắc gì, còn không phiên tới Cao tiên sinh bình phẩm , khoa tay múa chân, chuyện của chúng tôi , chúng tôi sẽ tự giải quyết. Xin hỏi Cao tiên sinh, Lại Văn hiện tại phải dùng thân phận giả để sống, ăn nhờ ở đậu, nơm nớp lo sợ, đây là cuộc sống cô ấy mong muốn sao? Còn nữa, anh lại đem chúng tôi ,những người thân yêu của cô ấy đặt ở vị trí nào chứ , tôi dựa vào cái gì lại để người mình yêu nhất chịu cảnh tình nhân của anh tra tấn chứ ?”

Cao Đông Thành uống một ngụm trà, đưa tay vỗ mu bàn tay Cao An An, “Chỉ cần An An muốn lưu lại, mấy người phụ nữ đó , tôi sẽ cho họ lập tức cút đi.”

Tứ Phương nheo mắt lại, “Cao tiên sinh đối với tình nhân của mình còn như vậy , sau khi chuyện của tôi qua đi , lại càng không quan tâm đến Lại Văn ” anh đưa tay gõ mặt bàn, “Mặt khác, mời để tay Lại Văn ra , lập tức, lập tức.”

Cao Đông Thành âm trầm cười cười, cũng không có đem lời nói của anh để vào mắt. Ngược lại Cao An An nhìn thấy hai người gương cung tuốt kiếm, không khí khẩn trương như vậy, liền rút tay về , cào cào vào tóc. Cô cũng không biết Cao Đông Thành sao lại làm như vậy , đột nhiên nắm tay cô, chuyện này lần đầu tiên hắn làm như vậy.

Cao An An nhìn sắc mặt hai người đều không tốt vội nói, “Chờ có kết quả DNA rồi nói sau được không?”

Cao Đông Thành hôm nay đi Vĩnh Châu, tự nhiên biết kết quả DNA đối với hắn bất lợi, hắn hy vọng Cao An An hoàn toàn hiểu rõ lập trường của hắn, “Mặc kệ kết quả như thế nào , tôi vẫn muốn cô ở đây , lúc cô mất đi trí nhớ , phải đi về đâu ? Hơn nữa công việc của cô là từ đâu? Tôi bỏ nhiều thời giờ như vậy, nhiều tình lực như vậy, chính là muốn bồi dưỡng cô, chẳng lẽ cô muốn lại muốn đi sao ?”

Tứ Phương ngược lại nói , “Lại Văn muốn đi đâu, còn không tới phiên anh có ý kiến.”

Cao Đông Thành nói, “Chúng ta ai có ý kiến đều không quan trọng , quan trọng nhất là ý kiến Cao An An ” hắn quay đầu thân thiết nhìn Cao An An, “An An, ý kiến của cô là sao ? Cô sẽ định làm gì bây giờ?”

Cao An An xem xét Tứ Phương, lại nhìn Cao Đông Thành, cô khó xử nói, “Mặc kệ kết quả thế nào, bây giờ tôi vẫn ở Đông Hải.” Cô nói như vậy, chính là không thể xác định mình vì sao lại rơi xuống nước rồi cuộc đã xảy ra chuyện nghiêm trọng gì , về phương diện khác, Cao Đông Thành bồi dưỡng cô lâu như vậy, cho cô cơ hội tốt như vậy, giúp cô nhiều như vậy , cho dù quyết định phải về Vĩnh Châu, công việc bên này cũng phải bàn giao lại mới được , còn phải tìm một y tá cẩn thận khác, chiếu cố thân thể hắn.

Cao Đông Thành gương khoe miệng, cảm thấy vui sướng giống như thắng lợi, Cao An An ở Đông Hải một ngày, hắn liền có một ngày cơ hội, hắn tin tưởng hắn có thể thay đổi quyết định tương lai của Cao An An . Hắn không để ý biểu tình phức tạp Tứ Phương, vui vẻ đứng lên gọi người ”Chu Quân, Hạ tiên sinh phải đi , mau giúp tôi tiễn khách.”

Chu Quân vội đứng bên Tứ Phương cúi người , “Hạ tiên sinh, mời ngài !”

Tứ Phương nhắm mắt , nhẹ nhàng lắc đầu, biểu tình đã không thể khống chế có chút dữ tợn. Nhưng cuối cùng, anh cái gì cũng chưa nói.

Trước khi đi anh lấy một hộp nhỏ giữ lạnh , bên trong hộp đựng mấy trái cà chua nho nhỏ đỏ hồng tươi ngon , anh đi đến trước mặt Cao An An, đưa hộp giữ lạnh cho cô , “Cho em , ăn rất ngọt.”

Cao An An khiếp sợ ngây ngẩn cả người, Tứ Phương vỗ vỗ hai má của cô , gửi cô một khuôn mặt tươi cười đầy dịu dàng .

59. Chương 59

Từ nhà Cao Đông Thành quay về, Vương thúc liền hỏi Tứ Phương, “Chuyện sao rồi ?”

Tứ Phương vuốt mi tâm, mệt mỏi nói, “Không tốt “

Về phần không tốt thế nào, anh cũng không muốn nói tỉ mỉ.

Wương thúc lại hỏi, “Lại Văn lúc nào thì có thể quay về với chúng ta ?”

Tứ Phương một tay ôm đầu, một tay chống lên bàn không nói gì. Đôi mắt như đang nhìn chăm chú vào một nơi nào đó, khuôn mặt buồn bã nhưng không hề mang vẻ tức giận .

Wương thúc chưa bao giờ nhìn thấy anh như vậy, cho dù ở thời điểm gian khổ nhất .

Wương thúc biết anh hôm nay đã trải qua một chuyện cực kỳ khổ sở, ông chỉ có thể trấn an vỗ vào bờ vai của anh ”Tứ Phương, cố lên .”

Tứ Phương đột nhiên ngẩng đầu lên, “Không có việc gì, tôi không sao. Tôi bây giờ phải lập tức quay về Vĩnh Châu, mọi người ở đây phải quan sát động tĩnh chỗ Lại Văn, không được để xảy ra chuyện gì .”

Vương thúc lo lắng hỏi, “Cậu trở về làm gì ? Cậu không ở đây chờ Lại Văn nữa sao?”

“Tôi cần trở về xử lý một số việc, sau khi xong việc tôi sẽ quay trở lại .”

Vương thúc hỏi thêm “Tứ Phương cậu rất cuộc muốn làm cái gì? Nếu cậu không nói cho tôi biết, tôi sao có thể yên tâm để cậu một mình trở về chứ?” Hiện tại cảm xúc của Tứ Phương vẫn chưa bình tĩnh , cho nên ông rất lo lắng anh sẽ xảy ra chuyện gì.

“Vương thúc chú cứ ở đây , chăm sóc Lại Văn, tôi rất lo lắng cho cô ấy , tôi không muốn cô ấy xảy ra chuyện lần nữa .”

“Nhưng mà ?”

“Cứ như vậy đi, tôi trở về làm một số việc, mà việc này chú cũng giúp không giúp được tôi đâu , chú yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì quá nguy hiểm đâu, dù sao Lại Văn vẫn đang ở trong tay hắn .”

Vương thúc bất đắc dĩ thở dài, ông vẫn không khuyên được anh .”Lại Vũ thì làm sao ?”

Tứ Phương nói, “Cứ để hắn ở Đông hải, có lẽ sẽ có lúc dùng đến hắn.”

Bão táp phát sinh vào buổi sáng ba ngày sau.

Buổi sáng ngày hôm đó đủ loại tin tức liên tiếp đập vào mắt Vương thúc . Thành phố Đông Hải phát hành một lượng lớn tạp chí điện ảnh Đông hải , độ dài tin tức giải trí đưa tin về các vụ bê bối của Cao Đông Thành ,ông chủ của công ty giải trí Đông Thành . Tin tức bắt đầu nói về mọi chuyện từ khi hắn ra đời , đến tin tức hắn hít thuốc phiện, chơi gái thứ nào cũng thông thạo, phong lưu hoa tâm, danh sách những người phụ nữ bị hắn chơi đùa qua được liệt kê một hàng thật dài .

Nếu chỉ có một nhà truyền thông buộc tội Cao Đông Thành thì không phải nói, nhưng kỳ lạ là, rất nhiều nhà truyền thông đều đăng tin như vậy , với vô số đầu đề không thể tưởng tượng được, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người đọc.

Đầu đề một tờ báo một vòng Đông hải có viết “Vạch trần những bí mật đằng sau hào quang và sự phong lưu của một ông chủ lớn , hút một lượng thuốc phiện quá lớn làm hại chết cha mình “ , thời điểm Cao Đông Thành còn trẻ anh ta đã nghiện hút thuốc phiện , tự mình coi trời bằng vung, làm cha mình tức chết . Sau đó chạy đến Mỹ, sống một cuộc sống hết sức thoải mái.

Đầu đề tờ báo Tuần san giải trí lại viết “Vạch trần một phú hào nửa đêm đến bệnh viện “ , nội dung viết về chuyện Cao Đông Thành chơi qua phụ nữ , yêu thích 3P, từng có một lần nửa đêm ngày lễ tình nhân lại bị đưa đến bệnh viện , hóa ra là do làm những động tác có tính chất kỳ quặc , khiến thân thể co rút, tin tức sinh động như thật, có ngôn ngữ có hình ảnh , chứng cứ rõ ràng , khiến độc giả muốn ngừng xem mà không được.

new 8 đưa tin hắn ra tay hào phóng, vì tình nhân mà tiêu tiền không chút nương tay, châu báu , xe đẹp, biệt thự , muốn cái gì có cái đó, báo chí còn làm một bản thống kê, nói hắn ở trên người phụ nữ chỉ một khoảng chừng hơn mười triệu.

giới giải trí đưa tin tình sử hắn và một mỹ nữ điện ảnh nào đó, đại để kể lại chuyện hắn chơi đùa mỹ nữ kia như thế nào , bội tình bạc nghĩa như thế nào, cuối cùng mỹ nữ kia đành nuốt hận tự sát trước cửa nhà Cao Đông Thành.

Đây là số phát hành lớn của các nhà truyền thông, còn có một số tạp chí nhỏ khác , tất cả các nhan đề đều lấy Cao Đông Thành làm trung tâm , thậm chí trên diễn đàn internet của thành phố Đông hải, chuyện bê bối Cao Đông Thành được cộng đồng người truy cập bàn tán rất sôi nổi , đột ngột trong khoảng thời gian ngắn Cao Đông Thành bị ý kiến công chúng đẩy đến đỉnh điểm.

Vương thúc sau khi xem xong tin tức , đã hiểu rõ vấn đề ,chuyện này khẳng định là do Tứ Phương làm ,anh quay về Vĩnh Châu khẳng định là để làm chuyện này .

Bây giờ Cao Đông Thành bị nước miếng người dân đổ lên đầu , Vương thúc không biết bước tiếp theo phản ứng của hắn ta sẽ như thế nào , dù sao Cao Đông Thành cũng sinh ra trong gia đình cán bộ cao cấp, Vương

thức có chút lo lắng Tứ Phương cũng sẽ bị liên lụy. Ông lập tức gọi điện thoại cho Tứ Phương, nhưng lại không có ai nhận máy. Vương thức cố gắng vài lần, người nhận máy lại là Tiểu Thạch.

Wương thức vội hỏi “Xảy ra chuyện gì rồi? Tứ Phương đâu?”

Tiểu Thạch nói, “Ngài đừng lo lắng, Tứ Phương không có chuyện, chỉ là mệt mỏi quá mà thôi, cậu ấy mấy ngày này vẫn chưa ngủ, bây giờ mọi chuyện đã được xử lý tốt cậu ấy đi ngủ rồi.”

Wương thức hỏi, “Chuyện của Cao Đông Thành là do Tứ Phương làm hả?”

Tiểu Thạch nói, “Đúng vậy, cậu ấy về Vĩnh Châu, bắt chúng tôi thu mua mấy nhà truyền thông ở thành phố Đông Hải, thời gian gấp như vậy, việc thu mua cực kỳ khó khăn, lại phải chi ra rất nhiều tiền a, nhìn một số tiền lớn như vậy bỏ ra, thật sự là đau lòng a, lão Hạ cực kỳ tức giận, nhưng Tứ Phương lại không để ý đến.”

Wương thức cũng không biết làm sao, “Đúng vậy, chúng ta không ai có thể khuyên cậu ấy được, chuyện liên quan đến Lại Văn, Tứ Phương rất kiên quyết.”

Tiểu Thạch cảm thán, “Mấy ngày nay tôi mới biết một mặt khác của Tứ Phương, khó mà có thể nói rõ được, chuyện thu mua chỉ cần chúng tôi đưa ra dự nghị, cậu ấy đều đưa ánh mắt lạnh lẽo có thể giết chết người, người phụ trách công ty chứng khoán và công ty đầu tư, còn có kế toán, kiểm toán, mọi người trong bang có cả tôi nữa, chúng tôi mấy ngày nay đều không có ngủ, mọi tư liệu phải xem qua, xử lý hợp đồng, phân tích các điều khoản, cơ hội nghỉ ngơi một chút cũng không có. Hôm nay rạng sáng mới xử lý xong mọi chuyện, tất cả mọi người đều ngã chổng vó nằm ở ghế trong phòng họp hết đày, di động Tứ Phương đặt ở trên bàn, tôi ở gần nhất nên mới bị chú đánh thức.”

Wương thức nghe hắn nói như vậy, biết đây là phong cách Tứ Phương cho tới nay, chỉ là trước kia không có vấn đề gì liên quan đến Lại Văn, nên anh mới không biểu hiện rõ ràng như vậy mà thôi.”Quấy rầy cậu nghỉ ngơi, nhưng mà có một việc, muốn cậu nhắc nhở Tứ Phương một chút, cha mẹ Cao Đông Thành, vẫn có chút bối cảnh, cậu bảo cậu ấy phải chú ý một chút.”

Tiểu thạch nói, “Bây giờ rất nhiều chuyện đã không còn kịp nữa rồi, còn có một việc chưa có nói cho chú, Tứ Phương đã cùng người phụ trách công ty chứng khoán, công ty đầu tư mở một cuộc họp, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mấy ngày nữa cổ phiếu công ty Cao Đông Thành sẽ hạ thấp, Tứ Phương bọn họ nhất định sẽ mua lại số cổ phiếu đó, ít nhất cũng sẽ trở thành đại cổ đông thứ hai của công ty giải trí Đông Thành, tôi nghe bọn họ vẫn thường xuyên liên hệ với các cổ đông nhỏ thuộc công ty giải trí Đông Thành, trở thành đại cổ đông thứ hai cũng không phải không có khả năng, chú có biết đến lúc đặt biệt, Tứ Phương nhất định sẽ dùng thủ đoạn đặt biệt.”

Wương thức lo lắng nói, “Chúng ta bây giờ thật vất vả mới ngồi vào vị trí lão đại của Vĩnh Châu một lần nữa, nếu bởi vì chuyện của Cao Đông Thành mà liên lụy đến Tứ Phương, thì thật sự là phiền toái đày.”

Tiểu Thạch lại không lo lắng chuyện này, “Cha của Cao Đông Thành đã chết nhiều năm, căn cơ phía trên đã mất đi nhiều, mẹ hắn mười năm trước đã lui về sau, cũng đã ngoài tâm tay với a, hưởng hồ Tứ Phương đang chiếm giữ chính là Vĩnh Châu.”

Wương thức thở phào nhẹ nhõm, “Hy vọng là như thế đi.” Cũng chỉ có thể hy vọng như thế.

Cùng buổi sáng hôm nay, Cao An An đã bị một đồng chuyện bê bối của Cao Đông Thành làm cho choáng váng. Cao Đông Thành ở trên bàn cơm đã không giữ nổi bình tĩnh, chiếc đũa trên tay và chén bát đều bị hắn đập nát, hắn hướng Chu Quân hét lớn, “Còn tờ báo gì nữa? Tìm về hết đày cho tôi...”

Tức giận cũng như không, chuyện xấu bí mật của hắn giống như vi rút cảm cúm, một khi đã phát ra thì sẽ nhanh chóng bị lây lan.

Điểm tâm cũng không ăn, ba người lập tức tiến đến công ty, ở trên xe, Cao Đông Thành nhin lửa giận xuống, hắn nhỏ giọng oán giận với Cao An An, “Những tin tức không biết ai đã viết nó? ? Đem tôi viết loạn như vậy, người không biết còn tưởng rằng tôi còn lợi hại đến vậy, nhưng những người biết bệnh tình của tôi, mười mấy năm bị bệnh tiểu đường loại 1, tôi đã càng ngày càng không quan tâm đến chuyện tình dục, một năm có thể có vận động vài lần trên giường cũng đã không tệ rồi...”

Cao An An đỏ mặt , đề tài này có vẻ tiêng tưng ,cô không dám nói tiếp. Cô đối với bệnh này quả thật là có chút hiểu biết, y học cũng đã giải thích phản ứng của chứng bệnh như vậy, nhưng là cô cũng không biết cụ thể bệnh của hắn như thế nào, bởi vì phụ nữ bên người hắn nhiều như vậy, ai biết thật hay giả đây ?

Cao Đông Thành nhìn Cao An An không nói thêm , cũng không nói về vấn đề xấu hổ kia nữa , chủ yếu là hắn sợ hình tượng của hắn trong lòng nàng sẽ nhanh chóng xấu đi .

Đến công ty, Cao Đông Thành liền lập tức triệu tập người phụ trách tất cả các ngành mở hội nghị khẩn cấp. Hắn bình tĩnh ngồi ở vị trí chủ tọa , mỗi một quản lí các ngành đều nơm nớp lo sợ.

“Các ngành báo cáo một chút tình huống trước mắt đi.” Chu Quân nói.

Bộ phận tuyên truyền kế hoạch lên tiếng trước, “Hôm nay buổi sáng vừa vào phòng , nhân viên phải làm việc rất căng thẳng chủ yếu là nhận điện thoại, tất cả phóng viên gọi điện thoại tới đều hỏi phản ứng của chúng ta, trước mắt chúng tôi chỉ trả lời cho có lệ , kế tiếp nên đáp lại như thế nào, chúng tôi cần chỉ thị của Cao tiên sinh.” Dù sao chuyện này cũng quan hệ đến danh dự giá trị con người của ông chủ , nhân viên cũng không dám tùy tiện đáp lại.

Cao Đông Thành mặt không chút thay đổi gật gật đầu, nhìn về phía người lên tiếng kế tiếp.

Quản lý nghệ sĩ Gavin nói, “Lúc trước chuyện của Lý Mẫn Nhiên, công chúng đối hình tượng công ty chúng ta đã có ý chỉ trích, chuyện hôm nay, chỉ tăng thêm , hiện tại tổ phim truyền hình chưa có phản ứng gì nhưng tổ điện ảnh , bởi vì lo lắng đến vấn đề chiếu phim, cho nên có vẻ cẩn thận hơn , trước kia họ đã đáp ứng dùng nghệ sĩ của chúng ta , buổi sáng hôm nay lại gọi điện thoại tới muốn chờ một thời gian, có lẽ lo lắng tình huống phát sinh sẽ ảnh hưởng đến bộ phim điện ảnh.”

Cao Đông Thành không nói chuyện, nhìn thoáng qua bộ phận đầu tư kinh doanh. Người phụ trách bộ phận đầu tư kinh doanh vội vàng nói, “Bây giờ còn chưa bắt đầu phiên giao dịch, nhưng có thể đoán được, sau khi bắt đầu phiên giao dịch, cổ phiếu công ty giải trí Đông Thành nhất định sẽ hạ xuống , hơn nữa cổ đông nhỏ chúng ta hai ngày nay có chút biến động, chúng tôi lo lắng có người mua vào hàng loạt .”

Tất cả tin tức đã được sắp xếp lại, mục tiêu và phương hướng đã cực kỳ rõ ràng. Cao Đông Thành xoa mặt, vung tay lên, “Tan họp “

Mấy người phụ trách rất nhanh dọn dẹp tư liệu một chút, nhanh chóng đi ra phòng họp. Cao An An nhìn Cao Đông Thành thâm trầm ngồi ở vị trí chủ trì , vẫn mãi không nhúc nhích, cô lo lắng hỏi, “Cao tiên sinh, tôi pha cà phê cho anh nhé .”

Cao Đông Thành khoát tay, “cô đi làm việc của mình đi.”

60. Chương 60

Đi ra khỏi phòng họp, Cao An An cũng không trở lại văn phòng của mình mà bước ra ngoài hành lang phòng họp . Sáng nay Cao Đông Thành vẫn chưa ăn gì, thân thể lại vừa mới hồi phục , cô rất lo cho hắn .

Cô đứng ở cửa rất lâu, cẩn thận nghe ngóng tiếng động bên trong, lại không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào .

Thở dài một hơi, Cao An An xoay người bước đến chỗ cửa sổ thủy tinh phía trước mặt , qua tấm kính màu lam cô nhìn thẳng xuống dưới lòng đường , từ trên lầu cao nhìn xuống trông mọi người đi qua đi lại dưới đường thật nhỏ bé, nhộn nhịp đông vui , vội vàng công việc , một tạo lợi ích, một hưởng lợi ích .

Cao An An nghĩ nếu không phải Cao Đông Thành thu nhận cô trước đó , khả năng bây giờ cô ngay cả là một người bình thường cũng không được , có lẽ cô cũng không thể nào kiếm được một công việc đăng hoàng nào , ngay lúc đó bản thân cô không có chứng minh thư, không có bằng cấp, cái gì cũng không có, không tìm được công việc cũng không có chỗ để ở .

Là Cao Đông Thành cho cô thân phận , lại cho cô cơ hội, để cô có công việc nuôi sống mình .

Nhưng có lẽ giờ đây hắn rất hối hận, chính vì cô hắn mới gặp nhiều rắc rối như vậy , hắn vì cô mà đầu tư nhiều tâm huyết, cô đã không giúp hắn, ngược lại còn gây rắc rối cho hắn.

Người cô nghi ngờ nhất chính là Tứ Phương. Lúc sáng, Chu Quân đã nói chuyện với cô , hắn khẳng định là do Hạ Tứ Phương ở sau không chế việc này.

Cao An An nghĩ nghĩ, quyết định gọi điện thoại cho Hạ Tứ Phương. Bên kia truyền đến một thanh âm khàn khàn "Ai?"

Đây không phải là tiếng của Hạ Tứ Phương, chẳng lẽ nhầm rồi, Cao An An nghi ngờ nhìn di động , "Xin chào , xin hỏi đây là điện thoại của Hạ Tứ Phương phải không ?"

Bên kia lập tức nói, "Đúng vậy, đúng vậy, xin chờ một chút."

Cao An An thở nhẹ một hơi .

Rất nhanh bên kia truyền đến thanh âm của anh "Lại Văn? Là Lại Văn sao?"

Cao An An nghe tiếng của anh thì khẳng định lần này là Hạ Tứ Phương . Hắn gọi cô Lại Văn, Cao An An muốn trả lời, nhưng vẫn còn cảm thấy không quen, nên chỉ ừ hử một tiếng.

"Lại Văn, chờ một chút được không, chờ một chút..."

Cao An An có chuyện vội vã hỏi anh "sao vậy ?"

"Anh, anh , bây giờ. . . còn chưa tỉnh lắm ..." Tứ Phương đang ngủ mơ thì đánh thức, miệng thì đang nói chuyện, nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng , mắt cũng không mở ra được, anh đã ba ngày bốn đêm chưa ngủ , lời nói còn chưa đầy đủ và chính xác lắm .

Cao An An lại không biết chuyện đó cô vội hỏi anh " Tin tức buổi sáng hôm nay anh có biết không , là anh làm phải không ?"

Bên kia dừng một chút, nói, "Đợi chút."

Cao An An chau mày nắm chặt di động, một lát sau, bên kia điện thoại truyền đến tiếng nước tí tách, cô nghi ngờ hỏi, "Anh còn đó chứ ?"

Bên kia Tứ Phương quần áo chỉnh tề đang đứng dưới vòi nước lạnh, chỉ có như vậy mới có thể làm đầu anh tỉnh táo một chút, "Tốt lắm, anh không sao ,em vừa mới nói cái gì?"

"Tôi nói tin tức về Cao tiên sinh có phải do anh cho người viết ra có phải hay không?"

Tứ Phương lại không trả lời ngay, Cao An An cứ tưởng anh lại làm sao , vội kêu lên "Này , Hạ tiên sinh?"

Tứ Phương nhẹ giọng nói, "Em chưa từng gọi anh là Hạ tiên sinh, " dừng lại một chút anh nói , "Đúng , những tin đó là do anh cho người viết , nhưng anh không hề đổ oan cho anh ta , mỗi chuyện đều có thể tra ra ."

Cao An An nói, "Có lẽ việc này là thật , nhưng đã qua lâu như vậy , vì sao anh lại đào bới nó ra, lại để giới truyền thông đưa tin rầm rộ như vậy , không thấy chuyện này quá lớn sao ."

"Lại Văn, anh sở dĩ đào bới quá khứ của hắn ra là vì em , em nên xem tin tức cẩn thận , để hiểu rõ Cao Đông Thành rốt cuộc là dạng người gì , hắn không đáng được em đối xử như vậy , "

Cao An An nói, "Hắn rốt cuộc không tốt thế nào , rốt cuộc có bao nhiêu hoa tâm, tôi một chút cũng không quan tâm, cái đó và tôi không quan hệ, tôi chỉ biết hắn là ân nhân cứu mạng của tôi , hắn đối tốt với tôi, nên tôi cũng phải đối xử lại với hắn như vậy ."

"Đó chỉ là suy nghĩ của em , Cao Đông Thành sẽ không nghĩ như vậy, đối với những chuyện hắn đã làm với em , hắn đối với em đều có ý đồ ."

Cao An An biết anh có ý gì, “Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi , bên người Cao tiên sinh mỹ nữ như mây , sự lựa chọn cũng rất nhiều, hơn nữa hẳn là một người xuất sắc như vậy , nếu hẳn thật sự có ý gì khác , cũng sẽ không chờ đến bây giờ.”

“Bây giờ mỗi tin tức kia đều là sự thật , em hãy đọc kỹ những tin tức đó , cũng coi như nhìn rõ con người hẳn .” Lúc trước Lại Văn có thể không hiểu con người Cao Đông Thành là người thế nào , bây giờ các vụ bê bối của Cao Đông Thành lại thường xuyên xuất hiện như vậy có thể khiến cô có chút phòng bị , cho dù không thể khiến cô rời khỏi Cao Đông Thành, ít nhất ấn tượng của Cao Đông Thành trong lòng cô sẽ không còn tốt như lúc trước , như vậy còn tốt hơn . Tóm lại, Lại Văn tuyệt đối không thể yêu hẳn .

Cao An An khẩn cầu anh ”Anh có thể bảo bọn họ đừng đăng những tin tức kia hay không, việc đó ảnh hưởng quá lớn đối với Cao tiên sinh hay là đối với công ty, mấy người vốn không có thù oán với nhau , nếu là vì tôi, anh cứ đối phó với Cao tiên sinh như vậy , tôi thật sự rất khổ sở, tôi vốn đã nợ hẳn rất nhiều , hiện tại biến thành như vậy, lại càng thiếu nợ hẳn .”

Tứ Phương thở dài, “Anh biết rồi “. Đối với lời cầu xin của Lại Văn, anh vĩnh viễn không thể nói không.

Đợi Lại Văn tắt điện thoại, Tứ Phương vẫn đứng dưới vòi nước , nước lạnh không ngừng cọ rửa thân thể anh , nước lạnh thân thể cũng lạnh cứng .

Trợ lý hành chính gọi điện thoại nội tuyến cho Cao Đông Thành “Cao tiên sinh, có một vị tiên sinh tên Hạ Tứ Phương muốn gặp ngài “

Cao Đông Thành hỏi, “Cao An An tiểu thư có ở công ty không ?”

Trợ lý nói “Cao An An tiểu thư đã ra ngoài, chiều nay Lý Mẫn Nhiên cần chụp ảnh quảng cáo , cô ấy đã đến hiện trường quảng cáo, ngài muốn liên hệ với cô ấy sao?”

Cao Đông Thành lập tức nói, “Không cần, nói vị Hạ tiên sinh kia đến văn phòng tôi.”

Trợ lý dẫn Hạ Tứ Phương đến văn phòng Cao Đông Thành, hai người đàn ông không chào hỏi, trực tiếp ngồi xuống sofa .

Trợ lý xin chỉ thị của Cao Đông Thành, “Xin hỏi hai ngài muốn uống gì?”

Cao Đông Thành nhìn Hạ Tứ Phương, thấy mặt anh không chút thay đổi, nhìn trợ lý nói, “Không cần, cô ra ngoài đi, đóng cửa lại . Nếu Cao An An tiểu thư trở về thì lập tức gọi điện thoại cho tôi “

“Vâng ” trợ lý đóng cửa đi ra ngoài.

“Lại Văn không ở đây cũng tốt, chúng ta đi thẳng vào vấn đề.” Tứ Phương nói. Anh vốn đến là tìm Lại Văn . Đến công ty Cao Đông Thành rồi mới biết Lại Văn không ở đây ,anh đành trực tiếp tìm Cao Đông Thành, cũng coi như thừa lúc cô không ở đây , đỡ phải nhìn bộ mặt nạ khó coi của Cao Đông Thành.

“Cũng tốt” Cao Đông Thành cười cười.

” Lễ vật sáng nay anh đã nhận được rồi chứ ?” Tứ Phương nói.

“Đương nhiên, một phần lễ vật rất lớn.”

“Để làm giới truyền thông đưa tin một lúc , chúng tôi cũng phải cố hết sức .”

“Có thể tưởng tượng “

Tứ Phương nhìn Cao Đông Thành”Cao tiên sinh, tôi không muốn nói lời vô nghĩa với anh nữa , Lại Văn phải về Vĩnh Châu.”

Cao Đông Thành hai tay nắm chặt , nhíu mày, “Vẫn là câu nói kia, không có khả năng.”

Tứ Phương dựa vào sofa ”Tôi biết Cao tiên sinh đối với Lại Văn tổn không ít tâm tư, trong tay tôi còn một ít lễ vật, muốn bồi thường cho Cao tiên sinh.”

Cao Đông Thành nói, “Tôi không cần bồi thường của anh .”

Tứ Phương nói, “Cao tiên sinh trước hết nghe xem tôi đang có lẽ vật gì , có lẽ anh sẽ cảm thấy hứng thú. Một ngày nay tôi ngoài việc thu mua giới truyền thông Đông Hải , hai trang web, mặt khác trong tay tôi hiện nay có 12% cổ phần của quý công ty, đương nhiên mức này còn có thể gia tăng, tôi vẫn sẽ tiếp tục thu mua , đến khi nào đạt tới mức 20%, lúc đó tôi sẽ lấy nó làm lễ vật miễn phí đưa cho Cao tiên sinh ngài, mong ngài vui lòng nhận cho.”

Cao Đông Thành nghe đến đó, trong lòng không khỏi chấn động , từ lúc Hạ Tứ Phương đưa ra yêu cầu kia, anh ta làm sao có thể trong thời gian ngắn ngủi có thể thu mua được số cổ phần đó , này thật sự không có khả năng , mặt khác lễ vật của anh ta thật sự rất hấp dẫn , trong lòng hắn hoảng mang bối rối .

Cao Đông Thành trầm mặc suy tư , Tứ Phương ngồi đối diện chăm chú theo dõi hắn, nếu Cao Đông Thành đáp ứng, như vậy chuyện này liền chấm dứt , Lại Văn có thể về nhà , trí nhớ có thể từ từ khôi phục, máu chốt là hai người có thể ở bên nhau mỗi ngày, cho dù Lại Văn không thể khôi phục trí nhớ, anh vẫn tin tưởng mình vẫn có thể làm cho cô từ từ yêu anh , nước chảy đá mòn, còn gì là không có khả năng .

Thời gian lặng lẽ trôi qua 2 phút, Cao Đông Thành mở miệng, ” Lễ vật này thật là phi thường mê người, nhưng tôi nghĩ , vẫn là thôi đi.”

Trái tim Tứ Phương nhất thời khó chịu , “Cao tiên sinh là ngại lễ vật này không đủ nặng sao? Tôi có thể tăng giá, Cao tiên sinh có yêu cầu gì đều có thể đưa ra , không cần khách khí.”

Cao Đông Thành nói, “Tôi không phải khách khí, chính là nghĩ vẫn nên quên đi. Tiền của tôi đời này cũng đã có đủ, tôi lại có bệnh này, cũng không có khả năng trường thọ, không chừng ngày nào đó sẽ chết , có muốn nhiều tiền như vậy cũng xài không hết.”

“Cao tiên sinh, anh chắc cũng điều tra qua tư liệu của tôi , anh hẳn cũng biết, tôi cùng Lại Văn đã trải qua những gì , chúng tôi đã trải qua đau khổ, hiểu nhau, yêu nhau, tôi thật sự cần cô ấy , nếu không có cô ấy , tôi cảm thấy cuộc đời này...” Tứ Phương cúi đầu, suy nghĩ xem nên dùng từ ngữ như thế nào mới biểu đạt được ý nghĩ trong lòng, “Tôi sẽ cảm thấy mình giống như đã chết.” Anh nói.

Lời nói Tứ Phương làm cho Cao Đông Thành có chút rung động, nhưng hắn vẫn đáp trả lại , “Anh có lý do của anh , tôi đương nhiên cũng có lý do của mình . An An cô ấy thông minh, mẫn cảm, thiện lương, đáng yêu, hiểu biết, chân thành , càng tiếp xúc tôi liền càng thích cô ấy , đã lâu rồi tôi chưa gặp một người phụ nữ nào như vậy , khiến tôi đã quên đi đôi với người mình thích phải biểu đạt như thế nào. Cũng không sợ nói thật cho anh , tôi không có thân nhân, cũng không có con , di chúc tôi cũng đã làm xong , An An chính là người được lời nhất, để cô ấy kế thừa tài sản của tôi, tôi chết trong lòng cũng cao hứng.”

Tứ Phương thở dài, từ sofa đứng lên, “anh nhất định phải làm như vậy sao?”

“Đúng ” Cao Đông Thành không do dự.

Nói nói tới đây đã đến ngõ cụt. Tứ Phương quyết định về sau sẽ không nói chuyện cùng hắn nữa , nói chuyện cũng vô dụng. Lại Văn là của anh , điểm ấy không ai nghĩ thay đổi được .

61. Chương 61

Buổi tối ăn xong cơm chiều, Cao Đông Thành hướng Cao An An nói, “Cô lập tức đến thư phòng của tôi một chút.” Sau đó hắn bước lên lầu trước.

Qua một lúc , Cao An An gõ cửa thư phòng, đem một ly trà râu ngô cho Cao Đông Thành .

Cao Đông Thành đưa tay nhận lấy , độ ấm thích hợp, không lạnh không nóng , hắn uống liền mấy ngụm .

“Ngồi đi” Cao Đông Thành đặt chén trà xuống .

Cao An An ngồi xuống sofa bên cạnh.

Cao Đông Thành nhìn cô , “Có chuyện muốn cùng cô thương lượng một chút.”

“Chuyện gì?” Cao An An khó hiểu hỏi, Cao Đông Thành từ khi nào lại muốn cùng cô thương lượng , từ trước đến nay hắn vẫn luôn phân phó mọi việc mà .

“Cô cùng tôi đến Los Angeles một thời gian được không ?”

Cao An An khó hiểu, ” đến Los Angeles làm gì ?” Trước mắt công ty đang gặp khó khăn nên cần ra nước ngoài tìm nguồn vốn sao ?

Cao Đông Thành đứng lên, đi tới ngồi bên cạnh Cao An An , ” bên Los Angeles có tin tức tốt, bên đó đã nghiên cứu ra phương pháp chữa bệnh tiểu đường, tôi muốn thử một lần, có lẽ việc điều trị rất lâu , nhưng mỗi ngày phải tiêm insulin, mỗi ngày phải lo lắng đề phòng sống hay chết , quá đủ rồi .”

Này quả thật là một tin tức tốt, “Nếu có thể trị dứt bệnh thì tốt quá , nhưng mà tôi không phải là người chuyên nghiệp, không thể giúp được gì, ngài đi cùng Trương bác sĩ có lẽ sẽ tốt hơn ?”

Cao Đông Thành nói, “Trương bác sĩ cũng cùng đi , chúng ta ba người cùng đi .”

Cao An An bất an nghĩ không hiểu vì sao lại phải đi lúc này , hiện tại cục diện công ty đang rối tinh rối mù, trong ngoài đều gặp khó khăn , lại mặc kệ công ty đi Mỹ, có vẻ có điểm kỳ lạ ? Huống chi hiện tại kết quả DNA của cô còn chưa có , mấy ngày nay trong lòng cô đều đang chờ đợi kết quả, sao có thể đến Los Angeles được ?

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, đến Mỹ chữa bệnh cho Cao Đông Thành là chuyện tốt, cô nhỏ giọng hỏi, “Chúng ta ở Los Angeles bao lâu ?” cô hy vọng có thể nhanh quay lại

“Khoảng chừng một tháng ” Cao Đông Thành nhìn cô nói.

“Lâu như vậy sao ?” Cao An An chần chờ nói, “Thời gian lâu như vậy , bên này còn chưa có kết quả.”

“Kết quả DNA ?”

“Đúng vậy, ngoài ra việc công ty thì sao ?”

Cao Đông Thành tựa vào sofa, day day huyết thái dương, ” Chuyện công ty cô cũng đừng quản nữa , tôi có thể xử lý .”

Cao An An không lên tiếng, việc này cô cũng quản không được, Cao Đông Thành nếu đã nói như vậy , hắn hẳn đã có quyết định của mình.

Cao Đông Thành đưa bàn tay tới vuốt ve đuôi tóc của cô , “Tối hôm nay cô suy nghĩ cho cẩn thận, sáng mai nói cho tôi biết “

Cao An An khản trương, cô nhân cơ hội đứng lên, “Vâng, tôi đi ra ngoài trước “

Cao Đông Thành nhắm hai mắt lại, “Đi đi “

Trở lại phòng mình, Cao An An trầm tư một lúc , quyết định gọi điện thoại cho Tứ Phương ,

Lần này hắn nhận điện thoại rất nhanh , “Lại Văn?”

“vâng ”

“Ăn cơm chưa ?”

“Ừ, ăn rồi ” không biết vì sao, buổi sáng nói chuyện với Tứ Phương Cao An An lại cảm thấy tự nhiên với Tứ Phương hơn một chút , có thể anh gặp nhiều miễn cưỡng, nhưng vẫn luôn lo lắng đến sự cảm nhận của cô , đáp ứng thỉnh cầu của cô , điều này làm Cao An An cảm thấy, trước kia khẳng định anh rất sủng cô .

“Chuyện gì?” Tứ Phương hỏi.

“Cao tiên sinh muốn tôi đến Los Angeles, hắn muốn đến đó điều trị bệnh tiểu đường, có lẽ sẽ ở lại đó hơn một tháng “

“Cái gì?” Tứ Phương kêu lên sợ hãi.

“Chuyến đi gồm ba người, đồng hành còn có một vị bác sĩ gia đình, ở bên kia một tháng.” Cao An An nói.

“Không thể” Tứ Phương nói như đinh đóng cột, anh rất hiểu điều này có ý nghĩa gì . Trước kia anh có bao nhiêu ý muốn đến như vậy, cùng Lại Văn ra nước ngoài, vĩnh viễn cũng không trở lại. Cao Đông Thành sớm không điều trị , trễ không điều trị , cố tình lúc hai người nhận ra nhau lại muốn xuất ngoại chữa bệnh, chuyện này có mục đích . Cao Đông Thành người này , cái gì đều làm được, Lại Văn cùng hắn ra nước ngoài , khẳng định sẽ không về được.

“Không cần đi được không?” Tứ Phương xin cô .

Cao An An cũng biết hiện tại mà xuất ngoại, quả thật là không thích hợp, nhưng Cao Đông Thành đã yêu cầu như vậy, không đi có thể được không, “Bây giờ tôi cũng không biết phải làm sao bây giờ” Cao An An thấp giọng nói.

“Em bây giờ ở đâu ?”

“Ở nhà “

“Tốt” Tứ Phương nói, “anh cúp máy trước .”

“Anh ...” Cao An An không hiểu ý anh , gác điện thoại sao ? anh không ý kiến gì sao ? không biết muốn làm gì?

“Lập tức gặp” Tứ Phương nói.

Cao An An vội vàng hỏi anh , “anh bây giờ muốn tới đây sao? Đã trễ thế này?”

Tứ Phương nói , “Lập tức gặp “

Cao An An khuyên anh không được, chỉ có thể chờ anh đến

Tứ Phương tắt di động, lập tức hỏi A Vũ, “Nhà Cao Đông Thành bây giờ có mấy bảo vệ ở đó ?”

A vũ nói, “Có năm người . Chúng phân tổ, thay phiên trông coi.”

“Tốt, gọi mọi người ở đây bây giờ đến nhà Cao Đông Thành.”

Một bên Vương thúc lo lắng hỏi, “Tứ Phương, sao vậy ?”

Tứ Phương nheo lại ánh mắt cười cười, “Không có gì, tôi chỉ là nghĩ không muốn vòng vo với Cao Đông Thành nữa , hôm nay cứng đối cứng cũng phải chấm dứt mọi chuyện , hắn thật sự đã chạm được đến điểm mấu chốt của tôi . Hôm nay Lại Văn nhất định phải quay lại Vinh Châu, chẳng sợ về sau cô ấy cãi nhau với tôi, chẳng sợ ta mỗi ngày cầu xin cô ấy ,chỉ cần cô ấy trở về, mọi việc đều có thể .”

Vương thúc lo lắng nói, “Như vậy không tốt đâu?” Ông sợ gây âm ỹ lớn , sẽ khiến cảnh sát chú ý.

“Có được hay không cũng đều như vậy.” Tứ Phương phân phó Vương thúc, “Kêu mọi người chuẩn bị xe , sau khi tiếp cận Lại Văn chúng ta liền lập tức quay về Vinh Châu “

Lần này Tứ Phương đến ấn chuông cửa nhà Cao Đông Thành, người ra mở cửa vẫn là bảo vệ lần trước, hắn vừa thấy Tứ Phương, không chút nghĩ ngợi đã nói, “Cao tiểu thư không ở nhà “

Có giáo huấn lần trước, hắn lần này cực kỳ cảnh giác, cửa cũng không hoàn toàn mở ra, chỉ mở một khe nhỏ .

Tứ Phương nhìn A Vũ đứng bên phải gạt đầu , A Vũ nhanh chóng từ góc chết phía bên phải xông lên, lấy súng kề vào đầu bảo vệ .

Bảo vệ kinh hãi , nhưng lại không để ý nguy hiểm, muốn thu đầu lại ,đóng cửa.

A Vũ nắm lấy cổ bảo vệ , đưa chân vào trước, xông cửa vào .

Tứ Phương qua cửa , trực tiếp đến đại sảnh, A Vũ vội vàng dùng báng súng đánh ngất bảo vệ , bước nhanh đuổi kịp Tứ Phương.

Trong đại sảnh một mảnh im lặng, không có một ai , Tứ Phương đứng ở đại sảnh, hướng trên lầu gọi ”Lại Văn, Lại Văn, Lại Văn...”

Gọi vài tiếng, trong đại sảnh đã đầy người hầu, tò mò nhìn hần, Cao An An cũng từ lầu hai nhô đầu ra, vừa thấy hần, vội vàng chạy xuống lầu. Cao An An chạy đến trước mặt hần nói, “Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, bọn họ đều đang nghỉ ngơi.”

Cô muốn bước về phía trước, muốn mang Tứ Phương đến hoa viên nói chuyện, Tứ Phương đuổi theo vài bước, lại giữ chặt tay cô, Cao An An xoay người lại nhìn anh một cái, không giẫy dụa.

Lúc này trên lầu lại truyền đến tiếng Cao Đông Thành, hần hét lớn một tiếng “Các người muốn đi đâu?”

Cao An An xoay người muốn giải thích, Tứ Phương lại một phen ôm sát cô, đem cô lôi ra đại sảnh, không cho cô cơ hội giải thích.

Cao An An nóng nảy, “tôi nói với hần một tiếng đã.”

Tứ Phương không nói một lời, trực tiếp ôm lấy cô, bước nhanh ra ngoài cửa lớn.

Ngoài cửa lớn đã đậu mấy chiếc xe, người đứng chặn ních.

Vương thúc thấy bọn họ đi ra, mở cửa xe trước mặt ra, Tứ Phương đặt Cao An An vào ghế sau. Cao An An vội vàng rướn người từ ghế sau ra ngoài, nắm lấy tay áo anh hỏi “Anh muốn làm gì?”

Tứ Phương sờ sờ thái dương của cô nói “Ngoan, nghe lời.”

Sau đó không để ý biểu tình sốt ruột của cô, trực tiếp đóng cửa xe. Anh gọi Vương thúc, “Lập tức đem cô ấy về Vĩnh Châu.”

Vương thúc tiến lên mở cửa xe, rất nhanh ngồi vào ghế điều khiển, khởi động ô tô.

Tứ Phương cùng người còn lại nói “Một nửa người đi theo sau, cam đoan trên đường an toàn, mau.”

Lập tức có mười người chia nhau ngồi vào 3 chiếc Hummer, một chiếc đi đầu, hai chiếc ở hai bên trái phải hộ tống xe ở giữa hướng về Vĩnh Châu.

Bốn chiếc xe đi chưa được năm trăm thước, cửa biệt thự đã mở ra, hai chiếc xe jeep từ bên trong đi ra, chạy nhanh đuổi theo bốn chiếc xe trước mặt.

Tứ Phương sắc mặt trầm trầm, từ người bên cạnh lấy một khẩu súng máy, bước đến phía trước mặt hai bước luân phiên bắn phá hai chiếc jeep. Hai chiếc xe jeep bị nổ lốp xe, xiêu vẹo đâm vào cây ngô đồng ven đường.

Vài bảo vệ từ trong xe bước ra, mặt mày đều xám tro liều mạng ho khan, Tứ Phương xem bọn họ không có năng lực phản kích gì, không tiếp tục bắn, anh cầm khẩu súng ngắm đến chỗ người bên cạnh, quyết định đi vào tạm biệt Cao Đông Thành.

A Vũ tiến lên ngăn anh lại, lắc lắc đầu, bảo vệ của Cao Đông Thành tuy rằng có huấn luyện cơ bản, nhưng lại không cùng một cấp bậc với bọn họ, căn bản không đáng để tấn công. Nhưng Tứ Phương lại nhất quyết vào trong nhà Cao Đông Thành, A Vũ vẫn có vẻ lo lắng, người ta nói ám tiễn (thủ đoạn ngầm hại người) khó đề phòng, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Dù sao Lại Văn đã quay về Vĩnh Châu, cũng không cần đi vào nữa.

Tứ Phương liếc A Vũ một cái, anh biết hần có ý gì, nhưng cứ buông tha Cao Đông Thành như vậy, thật là không thoải mái. Nhưng về phương diện khác, nếu thật sự cùng Cao Đông Thành đấu đến người chết ta sống, có lẽ Lại Văn sẽ áy náy.

Tứ Phương mở cửa xe ngồi vào ghế sau, anh nhìn A Vũ nói, “Chúng ta ở đây chờ nửa giờ, nếu Cao Đông Thành đi ra, các người lập tức động thủ, nếu hần không ra, hôm nay liền dừng ở đây.”

A hạt gặt đầu, đây có lẽ là nhượng bộ lớn nhất của Tứ Phương.

62. Chương 62

Ruốc cuộc Cao Đông Thành cũng không xuất hiện.

Mười mấy người đứng ở bên ngoài biệt thự của Cao Đông Thành, trên tay đều mang vũ khí, chỉ chờ người ở bên trong đi ra, người ở đầu tiên sẽ lập tức lao tới. Cao Đông Thành cho dù có bao nhiêu cảm tức, có bao nhiêu sốt ruột, hắn cũng không có khả năng vì một phút nóng nảy mà làm hỏng việc, hắn vẫn đợi ở trong phòng, không đi ra ngoài cứng đối cứng.

Tứ Phương dù sao cũng còn vướng bận bởi Lại Văn, nửa giờ trôi qua, không đợi Cao Đông Thành nữa, anh liền lập tức quay về Vĩnh Châu.

Vừa vào cửa, anh liền hỏi Vương thúc, “Người đâu?”

“Ở trên lầu, cha cậu cùng cô ấy đang nói chuyện?”

Tứ Phương tức giận, “Có cái gì cần nói chứ, có liên quan gì đến ông chứ?”

Wang thúc giúp bên nào cũng không tốt, đơn giản không nói chuyện.

Tứ Phương chạy lên lầu hai, mở cửa thư phòng cha anh ra, thấy hai người ngồi mặt đối mặt với nhau, Hạ Hữu Quân không biết đã nói gì đó, Lại Văn cúi đầu, không nói một câu.

Tứ Phương đi qua kéo Lại Văn, “Đi thôi, em cùng ông ta không có gì để nói cả.”

Hạ Hữu Quân mắng to, “Đứa con bất hiếu này, ta cùng nó sao lại không thể nói chuyện chứ?”

Tứ Phương khẩu khí rất kém “Có thể nói cái gì chứ? cha không phải sẽ nói mấy câu kia sao? Cô ấy cùng cha dù thế nào cũng không quan hệ, cuộc sống của chúng ta thế nào, người tốt nhất cứ làm như không thấy.”

Hạ Hữu Quân tức chết mất thôi, đứa con trai này hiện tại là càng ngày càng không để hắn vào mắt, “Ta mẹ nó là cha mày đấy, ta làm sao có thể làm như không thấy, trừ phi ta là người mù.”

Tứ Phương không muốn căng thẳng cùng hắn nữa, “Lại Văn bây giờ đã trở lại, chúng ta sẽ sống cuộc sống thật tốt, cha tốt nhất không cần nhiều ý kiến như vậy.”

“Con dâu của ta, ta làm cha còn không được có ý kiến sao?” Hạ Hữu Quân tức giận nói, trước kia ông thật sự có ý kiến với Lại Văn, nhưng thời gian dài cô ta không ở đây, ông biết Tứ Phương có bao nhiêu khó chịu, ông dù sao cũng là một người cha, vẫn là đau lòng cho con, mắt thấy con sẽ chết tâm chỉ coi trọng một người con gái này, ông cũng đành rút lại ý kiến của mình, không muốn kiên trì phản đối nữa. Vừa rồi bọn nó đem Lại Văn mang về nhà, ông muốn thừa dịp Tứ Phương còn chưa quay về, nói chuyện với Lại Văn, nhưng mà còn chưa nói được mấy câu, Tứ Phương đã xông vào.

Tứ Phương nghe được cha mình kêu Lại Văn là con dâu, trong lòng cực kỳ cao hứng, đây không phải cha anh đã nhận Lại Văn rồi sao, không hề phản đối nữa. Anh có chút ngượng ngùng với thái độ vừa rồi của mình, “Cha, thực xin lỗi, con không phải cố ý.”

“Nói xin lỗi cái gì, quên đi quên đi” Hạ Hữu Quân khoát tay, con đã gọi cha, còn có gì không thể tha thứ, Tứ Phương rất ít gọi hắn là cha, từ nhỏ đến lớn, số lần gọi ông là cha không vượt qua năm lần. Đáng thương tâm tư cha mẹ trong thiên hạ, Tứ Phương gọi một lần ba ba, cơn tức Hạ Hữu Quân cái gì cũng không có.

“Đã muộn rồi, con mang Lại Văn đi ngủ trước.”

“Đi đi” Hạ Hữu Quân nói.

Từ thư phòng mặt đi ra, Tứ Phương hỏi Lại Văn, “ông ấy nói với em cái gì?”

Lại Văn nhẹ giọng nói, “Không có gì” Lại Văn cũng ngượng ngùng nhiều lời, Hạ Hữu Quân không biết chuyện cô mất trí nhớ, vẫn nói cô như thế nào tùy hứng như vậy, chạy đến chỗ đâu đâu còn không chịu quay về, còn bắt Tứ Phương đi tìm, làm hắn lo lắng, khổ sở, Hạ Hữu Quân nói cô về sau đi theo Tứ Phương phải sống cuộc sống cho thật tốt, sớm một chút sinh cho Tứ Phương một đứa con trai.

Theo thái độ Hạ Hữu Quân đối với cô , Lại Văn lại một lần xác thực định thân phận chính mình, hẳn đối với cô bất mãn, trách cứ, kỳ vọng còn có nhần nhủ , đều tự nhiên và đương nhiên như vậy, Lại Văn một bên nghe ông giáo huấn, một bên không ngừng ở trong lòng tâm niệm: anh thật sự quen biết cô , cô thật sự là Lại Văn, cô thật sự là người Vĩnh Châu, nơi này mới là nhà của cô .

Tứ Phương nhìn sườn mặt trầm tư của cô nói, “Người khác nói cái gì cũng không cần nghe, em chỉ cần nghe anh nói là được , biết không?”

Lại Văn có chút cảm động, lại có chút vô thức, cô không biết mở lời thế nào nên đành hỏi , “Anh quay về lúc nào ?”

“Vừa trở về” Tứ Phương nói.

“Cao tiên sinh thế nào ? Hẳn có nói cái gì không ?”

“Hẳn tốt lắm, không nói cái gì.” Tứ Phương hy vọng Cao Đông nói cái gì đó , đáng tiếc hẳn luôn ở trong biệt thự không đi ra.

“Tôi gọi điện thoại cho Cao tiên sinh được không? Giải thích với hẳn một chút, để hẳn không cần lo lắng.” Lại Văn nghĩ, nếu nơi này là nhà của cô ,vậy cô về sau khẳng định phải quay về nơi này, hiện tại Tứ Phương cường ngạnh đem cô kéo về như vậy, một chỗ cũng không có khả năng rời nơi này đi, vậy cô tốt nhất là ở bên người Tứ Phương đi, trong khoảng thời gian này suy nghĩ một chút, xem có thể nhớ lại chuyện trước kia hay không, cơ thể đến bác sĩ trị liệu cũng được , Lại Văn hy vọng sớm một chút nhớ lại mọi chuyện , như vậy chính mình có thể sớm trở lại quỹ đạo bình thường, Tứ Phương cũng có thể bớt vất vả.

Tứ Phương không biết suy nghĩ của cô , lúc này anh lo lắng nếu Lại Văn gọi điện thoại cho Cao Đông Thành, Cao Đông Thành nếu dùng thủ đoạn tồi tệ khuyê cô Lại Văn có thể đòi đi về hay không . Anh nghĩ nghĩ nói, “Hiện tại đã khuya , Cao Đông Thành có lẽ đã muốn đi ngủ , ngày mai em lại gọi điện thoại cho hẳn .”

Tứ Phương muốn cô ngày mai gọi điện là có lý do , báo cáo DNA buổi sáng ngày mai sẽ đến tay anh , ngày mai sau khi Lại Văn xem qua , dù Cao Đông Thành khuyên như thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng mấy nữa .

Lại Văn hơi hơi mân mê miệng, “Vậy được rồi.” Hiện tại không được cũng phải được, cô vội vàng xuống lầu, bây giờ có muốn gọi điện thoại, cũng phải được Tứ Phương đồng ý mới được , anh đã quyết định như vậy , cô cũng chỉ có thể để ngày mai gọi .

Tứ Phương nhìn cô quyết miệng, trong lòng ấm áp vui vẻ, đã bao lâu anh không nhìn thấy Lại Văn như vậy? Hiện tại rốt cục Lại Văn đã quay lại bên cạnh anh , thật sự vui vẻ. Hẳn mỉm cười kéo Lại Văn vào phòng mình , “Đã muộn rồi , em tắm rửa đi rồi đi ngủ một giấc, chuyện này sáng mai nói sau.”

”ừ “hiện tại cũng chỉ có thể như vậy ,cô ngẩng đầu lên đánh giá căn phòng , không biết là phòng ai, đồ đạc không nhiều, chỉ có chiếc giường thật to , màu sắc đồ dùng trên giường ấm áp, tủ quần áo rất lớn, chiếm một không gian rất lớn, bên cạnh còn có một bàn trang điểm, trên bàn để đủ loại chai lọ lớn nhỏ , đây vừa không là phòng một người đàn ông , cũng không phải một phòng phụ nữ , là phòng ngủ hai người.

Tứ Phương cẩn thận nhìn Lại Văn, từ phía sau anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói, “phòng của chúng ta trước kia là như vậy.”

Hô hấp nóng rực phả vào lỗ tai mẫn cảm của cô , Lại Văn đỏ mặt , cô chớp chớp nói, “Tôi muốn tắm rửa “

“Ừ” Tứ Phương giống như lên tiếng , nhưng cũng không lập tức buông cô ra , anh dùng chóp mũi nhẹ nhàng ma sát lỗ tai đỏ rực Lại Văn rồi đến cổ, hơi thở càng ngày càng kích động dồn dập. Anh rốt cục vẫn không thể khắc chế bản thân, hung hăng ôm Lại Văn vào trong lòng, nhanh như vậy, thân mật như vậy.

Đầu của anh cúi thấp , dán ở mặt Lại Văn, chậm rãi ma sát, nhịn không được hôn đôi môi màu đỏ của cô . Cả người Lại Văn đỏ bừng, lý trí nói cho cô phải tránh ra, nhưng là sâu trong nội tâm lại có một thanh âm không ngừng la lên: ôm anh, ôm anh...

Tứ Phương hôn hôn khuôn mặt đỏ rực của cô , “Bảo bối, hoan nghênh về nhà”, anh cười nói , nhưng lại có nước mắt từ trong hốc mắt anh chảy xuống, một giọt đọng nơi cổ Lại Văn.

Lại Văn muốn ngẩng đầu lên, lại bị Tứ Phương ôm chặt lấy, oa vào trong ngực, giọng điệu ghen ngào nói, “Không cần, bảo bối”, anh hẳn không muốn người yêu nhìn thấy bộ dáng chật vật không khống chế được của mình .

Tứ Phương hung hăng quay mặt, nắm bả vai Lại Văn, cười nhìn cô nói, “Tắm rửa đi thôi? Tẩy xong rồi ngủ một giấc.”

Lại Văn lẳng lặng không trả lời, biểu tình trên mặt đại ra , cô còn chưa tỉnh lại sau sự rung động vừa rồi , trong lòng vẫn còn khê đau .

Tứ Phương kéo Lại Văn vào phòng tắm, anh bước đến bồn tắm mở nước ,từ bên trong ngăn tủ lấy bọt biển, sửa tắm , sửa rửa mặt , đều là những thứ trước kia Lại Văn rất thích dùng, sau đó để bên cạnh bồn tắm lớn, anh lại về phòng ngủ, từ trong tủ quần áo lấy bộ váy ngủ màu trắng, đây cũng là bộ quần áo Lại Văn trước kia thường xuyên mặc , Tứ Phương sợ cô lúc trở về , không có quần áo mặc nên thường xuyên giặt quần áo cho cô .

Tứ Phương chuẩn bị tốt mọi thứ , anh vỗ hai má Lại Văn, “Tắm đi nhé ?”

Lại Văn như lọt vào trong sương mù phản xạ có điều kiện gật gật đầu.

63. Chương 63

Lại Văn tắm rửa thật lâu, chờ cô tắm xong, đã là rạng sáng một chút .

Lại Văn mở cửa phòng tắm, Tứ Phương lao đảo ngã về phía sau , Lại Văn vội vàng từ phía sau đỡ lấy anh. Hóa ra Tứ Phương vẫn chờ ở bên ngoài, vẫn tựa vào cửa phòng tắm, thời gian Lại Văn tắm , Tứ Phương vẫn đợi ở bên ngoài .

Tứ Phương lao đảo hai bước, đứng lại. Anh ngượng ngùng cười cười, “tắm xong rồi ?”

Lại Văn gật gật đầu, “Ừ “

Tứ Phương cầm tay Lại Văn , lôi cô ra , ấn cô ngồi trước bàn trang điểm , nhìn cô cười tủm tỉm. Lại Văn ở trong phòng tắm lâu, bị hơi nước chưng cả người đỏ bừng , phần nộn lại trắng nõn, Tứ Phương nhìn nhìn, càng cười tươi, thân thể cũng cứng lại, máu toàn thân đều hướng về phía dục vọng cứng rắn để ở phía sau lưng Lại Văn. Anh đã bao nhiêu lần không cùng Lại Văn yêu yêu , đã lâu , lâu lắm , thân thể rất nhớ cô , anh thật muốn liều lĩnh ôm lấy Lại Văn, nhưng mà không được, Lại Văn hiện tại không chưa khôi phục trí nhớ, cô khả năng còn kháng cự, bọn họ thật vất vả mới ở bên nhau , sao có thể dọa cô được ? Anh không được nóng nảy, anh phải nhẫn, phải nhẫn.

Tứ Phương quyết định tìm chút chuyện để làm, phân tán lực chú ý một chút, anh lấy máy sấy, chậm rãi sấy tóc cho Lại Văn.

Lại Văn bị dục vọng cứng rắn của anh dễ gần , mặt càng đỏ hơn, giống một viên cà chua hồng đáng yêu . Thân thể cô nghiêng về phía trước, đi lấy đồ trang điểm trên bàn .

Sấy tóc xong , Tứ Phương thấy Lại Văn đã có chút mệt mỏi, anh tới bên giường thu thập giường, vén chăn , chỉnh điều hòa lên mấy độ , hướng Lại Văn ngoắc, “Mệt chưa, đến ngủ đi . “

Lại Văn mặc kệ có bao nhiêu khổn, nghe hẳn như vậy vừa nói cũng tỉnh táo lại , cô nghĩ , anh sẽ không muốn cùng cô đi ngủ chứ , tuy rằng biết anh là chồng cô , nhưng cứ ngủ cùng nhau như vậy , cô vẫn không quen.

Lại Văn vẫn đứng ở cạnh bàn trang điểm , không bước tới . Tứ Phương biết cô suy nghĩ cái gì, anh đi tới, nắm lấy tay cô , cười nói, “Nha đầu ngốc, em mau ngủ đi, anh ở phòng bên cạnh, có việc thì gọi anh , biết không?”

Lại Văn mặt đỏ hồng gật đầu, Tứ Phương sờ sờ đầu cô ”Ngoan lắm “

Sáng sớm, Vương thúc ở trong nhà là người dậy sớm nhất , ông bưng một ly nước mật ong đến phòng ngủ Hạ Hữu Quân, Hạ Hữu Quân hai năm này tuổi đã lớn, cũng không buồn ngủ nhiều , từ sáng sớm đã tỉnh, theo thói quen buổi sáng sẽ uống một ly nước mật ong , sau đó đi ra ngoài chạy bộ.

Vương thúc bưng ly nước lên lầu hai, liền nhìn thấy Tứ Phương xiêu xiêu vẹo vẹo nằm ở ngoài cửa phòng ngủ chính mình. Vương thúc cảm thấy kỳ quái, ông chạy tới gọi Tứ Phương, “Tứ Phương, Tứ Phương, sao cậu lại nằm ở đây ?”

Tứ Phương mở mắt ra, dùng hai tay chà xát mặt, “Vương thúc, sớm” .

Vương thúc lại hỏi một lần, “Cậu sao ngủ ở đây ? Là vì Lại Văn sao? Bên cạnh không phải cũng có không phòng sao?”

Tứ Phương cười cười, ngượng ngùng nói , từ phòng ngủ đi ra, anh làm sao cũng không muốn đi, thầm nghĩ muốn ở nơi gần Lại Văn nhất , liền thuận thế ngồi ở cạnh cửa, nghĩ đến chuyện xảy ra mấy ngày nay, nghĩ biểu tình đỏ mặt của Lại Văn, không biết sao lại ngủ mất .

Vương thúc trách cứ nói, “Lần sau cũng không được như vậy , cậu xem mặt của cậu nè , sắp biến thành gấu mèo rồi , như vậy cũng rất hại cho thân thể .”

Tứ Phương nói, “Biết rồi Vương thúc, lần sau cũng không dám “

Vương thúc vỗ vỗ bờ vai của anh , trong lòng cũng vui vẻ, Lại Văn trở về, Tứ Phương lập tức liền vui vẻ hơn rất nhiều , những ngày về sau chỉ biết càng ngày càng tốt, Vương thúc ngóng trông bọn họ sẽ có kết thúc tốt đẹp , Lại Văn sớm một chút sinh một tiểu tử béo mập , để mấy lão già bọn họ được hưởng vui vẻ tuổi già.

Tứ Phương lấy ly nước mật ong trên tay Vương thúc uống một hơi cạn sạch, hưng phấn hỏi, “Còn trứng gà không ?”

“Có a, còn nhiều mà” Vương thúc nói. Tứ Phương thật là đắc ý vênh váo, bình thường anh có bao giờ uống nước mật ong đâu , bây giờ ông dành một lần nữa lấy nước mật ong cho Hạ Hữu Quân rồi .

Tứ Phương bỗng nhiên nhồm dậy , sau đó ghé vào cửa, lỗ tai dán vào cửa, cẩn thận nghe động tĩnh bên trong, “Lại Văn còn chưa dậy ” anh hướng Vương thúc nói, “Tôi đi làm điểm tâm cho Lại Văn.”

Vương thúc hắc tuyến, ông còn chưa bao giờ nhìn thấy Tứ Phương nấu cơm.

Vương thúc vội vàng đi theo Tứ Phương đến phòng bếp, chỉ thấy Tứ Phương vô cùng thuần thục bắt đầu rửa nồi, sau khi rửa xong liền hỏi Vương thúc, “Gạo đâu ? để ở chỗ nào ?”

Vương thúc làm sao mà biết gạo để ở đâu ? Ông cũng không có làm cơm.”Tôi đi hỏi đầu bếp” nhưng đầu bếp còn chưa có ai dậy .

“Coi như hết” Tứ Phương nói, đưa tay bắt đầu lục tìm, rốt cục anh tìm được rồi, anh vo gạo , cho vào nồi , đập nắp , chậm rãi nấu cháo . Lúc chờ cháo chín , anh lại tiếp tục đun nước sôi luộc trứng . Vương thúc nhìn động tác của anh làm vô cùng thuần thục, xem ra sẽ không khiến cho phòng bếp thành bãi chiến trường , yên tâm đi lấy nước mật ong cho Hạ Hữu Quân.

Tứ Phương luộc trứng gà xong , cháo cũng hầm xong , anh cầm cái môi , chậm rãi khuấy .

Vương thúc cầm một phần văn kiện đi vào phòng bếp, “Tứ Phương, báo cáo DNA đã có .”

Không cần xem, kết quả kiểm tra này anh đã xem qua , hơn nữa Cao An An chính là Lại Văn, không có gì cần phải hoài nghi , “Giao cho tôi ” Tứ Phương dùng tạp dề lau tay , nhận văn kiện từ tay Vương thúc.

“Giúp tôi khuấy cháo ” Tứ Phương cùng Vương thúc nói , sau đó cầm báo cáo kiểm tra đo lường đi lên lầu hai.

Tứ Phương nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong , Lại Văn còn chưa rời giường , chăn trùm kín đầu cô , anh cũng không biết cô tỉnh hay chưa tỉnh. Tứ Phương đi vào phòng ngủ. Anh đi đến bên giường, nhẹ nhàng kéo chăn xuống , lộ ra khuôn mặt phần nộn của Lại Văn, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi quệt , đáng yêu chết mất . Tứ Phương tâm ngứa khó nhịn, cúi đầu hôn trụ cánh môi cô , lại sợ cô bừng tỉnh, anh không

dám dùng sức, chỉ dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ viền môi cô . Tứ Phương còn đang hôn hăng say, Lại Văn đột nhiên mở mắt, đem Tứ Phương dọa một cái . Anh lập tức ngẩng đầu, thân thể đứng thẳng, nhấp nhấp mân mê môi mình, “Cái kia, cái kia báo cáo DNA đã có .”

Lại Văn bị môi Tứ Phương hôn đến tỉnh, còn có chút lảng lảng , còn chưa có phản ứng kịp . Tứ Phương cười cười, anh ngồi trên giường, ôm Lại Văn ngồi lên đùi, đưa văn kiện cho cô .

Lại Văn đỏ mặt , ở Tứ Phương trong lòng nhéo xoay, Tứ Phương hôn vành tai cô “Mau nhìn đi.”

Lại Văn có chút tỉnh táo lại, vội vàng cầm lấy trên tay văn kiện thoát nhìn, cô một hàng một hàng , xem thực cẩn thận.

Đại khái qua 5 phút, Lại Văn rốt cục xem xong , cô đưa tay nhẹ nhàng đặt ở trang đầu văn kiện .

Tứ Phương thật cẩn thận nhìn mặt của cô , “Bảo bối?”

Anh một tiếng cẩn thận hèn mọn gọi cô , khiến Lại Văn chảy nước mắt, trong khoảng thời gian đó tới nay, thái độ Tứ Phương đối với cô , phương thức đối đãi cô , đều làm trái tim cô rung động, mà văn kiện trước mặt này, lại khẳng định chính xác thân thể của cô , một năm này, cô đã trải qua bao nhiêu vất vả, sự mất mát mờ mịt , cô độc ,nhấn nại, giờ khắc này đều có thể buông xuống, cô đã về nhà , cô đã có nhà .

Tứ Phương đau lòng lau nước mắt trên mặt cô ”Bảo bối đừng khóc, sẽ tốt, hết thấy đều đã tốt.”

Lại Văn ngẩng đầu lên, thật sâu nhìn vào mắt Tứ Phương, nước mắt nước mũi không ngừng đi xuống, cô nghẹn ngào nói, “Hiện tại, anh nói cái gì tôi cũng đều tin tưởng, có chuyện gì anh nhất định phải nói cho tôi biết.”

Tứ Phương đau lòng không thôi, nước mắt cũng chảy xuống , “em hỏi đi .”

” Trước khi tôi gặp chuyện không may , anh có phản bội tôi hay không?” Lại Văn hỏi anh .

“Không có, anh vĩnh viễn không có khả năng phản bội em.” Tứ Phương nói.

“Tôi thì sao ? Tôi có phản bội anh hay không?” Lại Văn truy vấn.

“Không có, đương nhiên không có, em làm sao có thể phản bội anh chứ ?” Tứ Phương sốt ruột nói.

Lại Văn nghe đáp án, vừa lòng . Cô cúi đầu nhẹ giọng nói, “Chỉ cần không phải là phản bội, vấn đề khác đều không phải là vấn đề.” Cô dự tính bản thân trước khi gặp chuyện không may , cùng Tứ Phương khẳng định có một ít mâu thuẫn, nhưng chỉ cần không phải là phản bội, thì không có gì nghiêm trọng .

Bây giờ cô rất mong nhớ lại tất cả, nhanh chóng quay về quỹ đạo, khôi phục cuộc sống cùng Tứ Phương, cô hướng Tứ Phương nói, “tôi muốn đi gặp bác sĩ , bác sĩ có lẽ có thể có cách trị bệnh của tôi “

Tứ Phương không muốn cô phải sốt ruột, “Từ từ sẽ đi, nhất định sẽ khỏe mạnh lại .”

Anh rút mấy tờ giấy khăn, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Lại Văn, lại xoa xoa nước mũi của cô , hôn vào đôi môi hồng hồng của cô , “Về sau đừng khóc như vậy được không bảo bối? Em có biết lòng anh khổ sở đến thế nào không ?”

Lại Văn chậm rãi bình phục cảm xúc, ngừng nước mắt. Cô ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt thương tiếc của Tứ Phương, khuôn mặt anh tuần cũng bị nước mắt che kín, hốc mắt Lại Văn lại nhịn không được chua xót .

64. Chương 64

Tứ Phương xuống lầu, Vương thúc lại không thấy Lại Văn, liền hỏi Tứ Phương, “Sao vậy ?Sao Lại Văn không xuống ăn sáng sao ?”

Hạ Hữu Quân đã chạy thể dục về , đang ngồi ở bàn ăn , “Sao còn không chịu xuống dưới ăn sáng ? Đến khi nào thì ...?”

Tứ Phương yên lặng không nói, anh tìm một cái khay, lấy mấy thứ Lại Văn thích ăn , chuẩn bị bước lên lầu. Lại Văn khóc nhiều , mắt sưng u một cục , ủ rũ nằm ở trên giường, không muốn ăn gì cả .

Hạ Hữu Quân nhìn Tứ Phương cái gì cũng không nói, cầm khay lên lầu, ông nhịu mày, không kiên nhẫn nói, “Con nhanh lên, lập tức cùng ta đến sông bạc một chuyến, bên kia còn một đồng chuyện phải giải quyết .”

Tứ Phương lại nói, “Hôm nay không đi”, lại hướng Vương thúc nói, “Kêu bạn của Tương Thường chuẩn bị một chút, tôi và Lại Văn hôm nay muốn đến Lư Giang (phủ Lư Châu cũ, nay là Hợp Phì, tỉnh An Huy Trung Quốc) ”

“Hôm nay sao?” Vương thúc hỏi, Tứ Phương có một máy bay phản lực Bombardier tư nhân , lúc ấy anh mua là vì muốn đến Lư Giang . Bởi vì một tháng luôn đi hai lần, anh nhất định phải đi Lư Giang.

“Đúng , hôm nay bay ” Tứ Phương nói. Lư giang là nơi lánh nạn trước kia của Tứ Phương cùng Lại Văn, tạm thời Tứ Phương muốn mang Lại Văn rời khỏi đây , đến một nơi quen thuộc, hơn nữa tâm tình cô sẽ được thả lỏng, đối với chuyện khôi phục trí nhớ rất có lợi. Kỳ thật cũng có nguyên nhân khác , trong nhà này có trường bồi có bảo vệ, Lại Văn cần nhất chính là thích ứng, Tứ Phương sợ cô sẽ lo lắng mà mệt.

Hạ Hữu Quân phi thường không hiểu, “Sao mới vừa về vừa muốn đi ra ngoài? Còn đến Lư Giang chỗ xa đến như vậy ? Bên này cần rất nhiều chữ ký của con , rất nhiều chuyện đều đang đợi con xử lý đó .”

Tứ Phương nói, “Con muốn mang Lại Văn đi giải sầu, văn kiện cần ký tên, mong cha có thể ký thay con ”

Hạ Hữu Quân nói “chuyện buôn bán lớn thì mặc kệ, chỉ lo đi nghỉ ngơi , không hiểu nổi ” Hấn hướng Vương thúc oán giận, “Chú cũng nên khuyên nhủ nó , sông bạc đã ngừng kinh doanh lâu , chuyện này là sao hả ?”

Vương thúc hiểu tình hình của Lại Văn, cho nên có thái độ hoàn toàn khác Hạ Hữu Quân “Ha ha, công việc là cả đời , để cho hai đứa nó đi chơi cho vui vẻ đi , chỉ cần mau trở lại là được.”

Hạ Hữu Quân nghe Vương thúc nói như vậy, cũng không thể lại oán giận.

Máy bay đến sân bay thì vừa lúc chạng vạng, ráng đỏ đầy trời, độ ẩm thích hợp.

Tứ Phương cùng Lại Văn hạ máy bay, lập tức lên xe taxi địa phương đến Lư Giang . Lần này đến Lư Giang, Tứ Phương không mang nhiều người , chỉ có hai bảo vệ bí mật theo sau , này cũng là vì lo lắng an toàn cho Lại Văn. Trừ lần đó ra, Tứ Phương cái gì cũng không có lấy, anh muốn cùng Lại Văn có cuộc sống bình thường nhất, giống như cuộc sống trước kia của bọn họ vậy.

Lên xe taxi Tứ Phương sờ sờ đầu Lại Văn, “Có mệt hay không?”

Lại Văn lắc đầu, “Không sao ” ban ngày nghỉ ngơi đã thật sung sức , đi lại cũng thuận tiện cũng không gì là mệt . Bọn họ thậm chí không mang hành lý, bởi vì Tứ Phương nói bên này cái gì đều có.

Tứ Phương kéo cô vào trong lòng, “Ngủ một chút đi , còn phải đi thật lâu.” Đến thị trấn Lư Giang cần rất nhiều thời gian đi xe .

Lại Văn nghe lời gật đầu, cô nằm xuống , đầu gối lên trên đùi Tứ Phương, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Tứ Phương mỉm cười nhìn khuôn mặt cô, hôn cái trán trơn bóng, lấy tay vuốt ve mái tóc cô .

Lại Văn giống như được một con mèo liếm láp mân mê , rất nhanh cô chìm vào giấc ngủ, cảm giác ngủ không lâu lắm , Tứ Phương nhẹ nhàng vịn về khuôn mặt cô , “Bảo bối, tỉnh tỉnh, chúng ta đến rồi .”

Lại Văn mở to mắt, sắc trời đã đen, bên ngoài hoàn toàn đen kịt .

Tứ Phương giúp Lại Văn ngồi xuống, bàn tay đưa đến phía sau giúp cô mang lại thất lưng , Lại Văn hậu tri hậu giác mặt đỏ , anh nhất định là sợ cô khi ngủ khó chịu, liền cởi thất lưng dùm cô, cô thế nhưng một chút cũng không phát hiện.

Tứ Phương lại sửa sang lại quần áo cho cô , đem vạt váy áo kéo lại, ngón tay vuốt ve sợi tóc cô , kéo tóc mai ra sau. Sau khi sửa sang cho cô xong , anh mới mở ví tiền ra trả cho lái xe , sau đó mở cửa xe đi ra ngoài, cũng kéo luôn cô ra ngoài.

Tứ Phương nắm tay Lại Văn chậm rãi đi về phía trước , Lại Văn nhìn xung quanh , phát hiện đó là một tiểu khu, có thể là ở vùng ngoại thành, bốn phía có vẻ trống trải, cũng tương đối lạnh lẽo , may mắn là từng nhà đều mở đèn , khiến khu vực này thêm chút ấm áp.

Tứ Phương kéo cô vào một chung cư đơn nguyên, Lại Văn không ngừng nhìn đông ngó tây , “Là nơi này sao ?”

Tứ Phương gật đầu, ôm cô lên lầu, “Chúng ta đã ở đây rất lâu.”

Hàng hiên thỉnh thoảng truyền đến đủ loại thanh âm, có tiếng phim truyền hình từ tivi , tiếng khóc trẻ con , thanh âm mắng con của mẹ , còn có tiếng hét hò ủng hộ đội bóng nào đó .

Vẫn hướng lên trên , Lại Văn hỏi, “Ở tầng cao nhất?”

Tứ Phương kinh hãi, “Em nhớ rõ?”

Lại Văn lắc đầu, “Không nhớ rõ, chỉ là có một loại cảm giác này.”

Tứ Phương vui vẻ nghĩ, xem ra mang cô đến đây là đúng , Lại Văn đối với cuộc sống trước kia của bọn họ cũng khó quên đi. Tại hoàn cảnh quen thuộc, bình thường, thoải mái như vậy , anh tin tưởng Lại Văn nhất định có thể từ từ nhớ lại .

Đến tầng cao nhất, Tứ Phương lấy ra chìa khóa mở cửa, “Ba” mở đèn Lại Văn nhìn vào trong , trước mắt là một phòng khách, rất giống phòng khách bình thường , có tivi có máy tính, có đủ loại gia dụng , thoạt nhìn lại cực kỳ sạch sẽ, không chút bụi, không có mạng nhện.

Tứ Phương từ tủ giày bên cạnh lấy ra một đôi dép lê phấn hồng , ngồi xổm xuống cởi giày Lại Văn, giúp cô thay dép lê, “Vào đi thôi” Tứ Phương ôn nhu nói.

Lại Văn lảng lảng tiêu sái tiến vào phòng khách, nhìn một lát, cô đi qua sờ sờ TV, sờ sờ bức họa trang trí trên tường, lại ngồi vào sofa, nghịch ngợm mọi thứ , sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Tứ Phương đứng ở một bên, rất có hứng thú nhìn cô, cô ngược ngùng đứng lên, nhìn vào phòng khác.

Cô đẩy cửa đi vào một phòng khác, đây là một phòng ngủ, trước mặt chính là một cái giường thật to, mộc mạc đơn giản , bên cạnh là một cái tủ quần áo lớn , Lại Văn nhìn không được đi qua mở tủ, bên trong quần áo nam nữ , để qua một bên quần áo phụ nữ chiếm đại bộ phận không gian, quần áo đàn ông chỉ có thiếu thiếu vài món. Một bộ quần áo đó đều thực sạch sẽ xem ra thường xuyên có người giặt giũ .

Bên cạnh tủ quần áo là một cái bàn trang điểm dài , trên mặt bàn có đủ loại kiểu dáng đồ trang điểm . trên bàn còn một bức ảnh , Lại Văn cầm lấy nhìn kỹ, là ảnh cô cùng Tứ Phương

Lại Văn rung động , tay cô cũng không ngừng run run. Cô run run đem bức ảnh chụp để lại chỗ cũ, xoay người đi ra ngoài. Quay người lại nhìn thấy Tứ Phương đang đứng ở cửa phòng ngủ, đầu dựa vào khung cửa, ôn nhu nhìn cô .

Lại Văn càng kích động, không biết vì sao, trong lòng cô tràn ngập áy náy đối với anh , cô bước nhanh qua người anh , bước qua một tấm cửa kính lớn , đi ra bên ngoài ban công. Cô đứng ở ban công, sợ sệt nhìn vào màn đêm đen kịt.

Một đôi cánh tay cường tráng hữu lực từ phía sau đem cô ôm chặt lấy, vừa ôn nhu cùng an ủi, Lại Văn thở dài một hơi, chậm rãi thả lỏng thân thể, đem thân thể của mình hoàn toàn yên tâm tiến vào trong lòng anh .

65. Chương 65

“Được chưa ?” Tứ Phương đứng ở cửa hỏi. Bọn họ chuẩn bị ở lại đây thời gian, cho nên muốn đến siêu thị lớn trên huyện mua một ít đồ.

Lại Văn vội vàng đi giày xăng đan, “được rồi ”

Tứ Phương nói, “Em đừng đi có được không? Bị cảm thì nên ở nhà nghỉ ngơi đi, bên ngoài rất nóng.” Trong khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện , Lại Văn lại không chú ý đến thân thể, trời nóng nhưng lại bị cảm, đêm qua mới hắt xì vài cái, sáng nay dậy, đã bắt đầu chảy nước mũi .

“Em muốn đi ra ngoài một chút, chứ ở nhà mãi cũng buồn chán .”

Tứ Phương đưa tay sờ trán cô, độ ẩm bình thường, không có dấu hiệu phát sốt.”Được , vậy đi thôi, sớm trở về một chút “

Chuẩn bị kéo tay cô đi ra ngoài, nhìn thấy Lại Văn chuẩn bị chảy nước mũi , Tứ Phương xoay người từ chiếc bàn bên cạnh rút ra khăn giấy, hướng đến mũi Lại Văn, “Đến đây, lau nước mũi đi ” Tứ Phương cười tủm tỉm nói.

Lại Văn thẹn thùng a, Tứ Phương giúp cô lau nước mũi, cô ngây ngốc nhìn anh, mặt đỏ hồng .

Tứ Phương thấy cô không có động tĩnh, ngây ngốc đứng ở đó , còn nói thêm , “Dùng sức nha, nếu không lau, nước mũi chảy xuống dưới đây .”

Lại Văn thật sự sợ nước mũi rơi xuống, vội vàng dùng sức, Tứ Phương dùng khăn tay lau .

Lau nước mũi xong , mũi Lại Văn hồng hồng , Tứ Phương sờ sờ cái mũi của cô mà đau lòng nói, “Tại sao có thể như vậy!” Tối hôm qua Tứ Phương ngủ ở bên cạnh Lại Văn, thấy cô hắt xì vài cái ,anh sợ cô cảm cúm ,đã rời giường đến phòng khám tiểu khu mua một ít thuốc cảm , còn nấu nước giúp cô uống thuốc, vốn nghĩ đến buổi sáng sẽ tốt lên , không ngờ buổi sáng còn nặng thêm .

Lại Văn sợ anh vẫn lo lắng bệnh của cô, cảm mạo cũng không phải bệnh nặng, không có vấn đề gì , “Chúng ta đi thôi, đi sớm một chút mới có mua được rau dưa tươi “

Tứ Phương thế này mới giãn ra, “uh, đi thôi, thuận tiện đến bệnh viện trên huyện khám một chút “

Lại Văn vội vàng nói, “Emkhông cần đi bệnh viện, cảm xoàng thôi mà, cũng không phải bệnh gì nặng .”

“Mùa hè mà bị cảm rất khó chịu , đi bệnh viện có thể khỏe sớm một chút ” Tứ Phương nói.

“Không cần, em không cần đi “Lại Văn làm nũng, “Trong bệnh viện rất khó chịu “

Tứ Phương bắt đầu nhìn cô, thương lượng nói, “Kia chỉ có thể dùng biện pháp khác , chúng ta đi mua gừng cùng táo đỏ nấu nước uống, em phải ngoan ngoan uống hết , như vậy bệnh cảm mới có thể nhanh khỏi “

Lại Văn gật gật đầu, “Em uống” đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, như thế nào lại cùng Tứ Phương làm nũng , còn tùy hứng như vậy, cô lại còn tự nhiên như vậy .

Tứ Phương chiếm được trả lời thuyết phục của cô , an tâm, anh kéo tay cô, “Đi, chúng ta đi siêu thị “

Siêu thị là thế giới của phụ nữ , nhóm bà chủ gia đình đang chọn lựa thương phẩm chính mình muốn.

Lại Văn vào siêu thị, công việc quản gia lại thêm thiên tính phụ nữ của cô liền lộ ra, cô cẩn thận nhìn nhãn mác thương phẩm, chọn lựa thích hợp, Tứ Phương phụ giúp đẩy xe, nhắm mắt theo theo đuôi đi sau cô , Lại Văn nhìn thương phẩm, Tứ Phương lại nhìn Lại Văn. Lại Văn thỉnh thoảng quay đầu lại hỏi “Này được không ?” ” Cái này anh thích không?” Hai người cứ thế thương lượng, mặc kệ là Tứ Phương hay là Lại Văn, đều cảm thấy một khắc này thật hạnh phúc.

Đi ra siêu thị, Tứ Phương đeo một chiếc ba lô thật to , một tay mang túi plastic siêu thị, một tay nắm tay Lại Văn , đứng ở ven đường chờ xe taxi.

Lại Văn lắc lắc tay hắn, “túi kia để em mang cho ” Tứ Phương mang một cái ba lô thật to , lúc đầu Lại Văn còn không biết anh sao lại mang ba lô theo, đợi lúc tính tiền, nhìn anh một thứ lại một thứ nhét vào ba lô, ba lô đầy rồi thì nhét vào túi plastic cầm ở trên tay

“Không cần” Tứ Phương cười nhìn cô nói.

“Chúng ta nên mỗi người cầm một túi ?” Lại Văn nói, như vậy anh sẽ thoải mái hơn một chút .

“Không cần ” Tứ Phương nói, anh sợ dĩ lấy ba lô chính là muốn dùng một cái tay nắm lấy tay Lại Văn .

Lại Văn nhìn anh không đồng ý, liền ngẩng đầu nhìn xung quanh, xem có xe taxi hay, hy vọng mau chóng tìm thấy một xe trống, như vậy anh sẽ không mệt như vậy.

Nhìn thấy một chiếc xe trống chạy về hướng này Lại Văn vội vàng ngoắc, cô sợ lái xe không thấy bọn họ, vội vàng chạy về phía trước vài bước, vừa chạy hai bước, Lại Văn cảm thấy trên chân trống không, cúi đầu hóa ra là dây giày xăng đan đã hỏng.

Tứ Phương cũng phát hiện giày cô bị hỏng, lúc lái xe đưa xe taxi đứng ở bên cạnh bọn họ, Tứ Phương hướng lái xe nói, “Ngại quá, chúng tôi không đi “

Lái xe làm cái xem thường, bây giờ là giờ cao điểm, nhiều người rất muốn ngồi xe, lái xe cũng không muốn chậm trễ, tiếp tục đi đón khách.

Tứ Phương cùng Lại Văn nói, “em ở đây chờ một lát, anh đi đem mấy thứ này gọi lại một chút.”

Lại Văn há mồm, còn không kịp nói cái gì, Tứ Phương đã đi vào siêu thị. Lại Văn đành phải đứng nguyên tại chỗ chờ.

Không đến 5 phút, Tứ Phương từ siêu thị đi ra, anh ngồi xổm trước mặt Lại Văn, “Đi lên “

Lại Văn ngượng ngùng, “Em đi chân trần cũng được “

“Mau lên đây, chúng ta đi mua giày.” Tứ Phương bắt lấy tay cô, kéo cô hướng trên người anh, Lại Văn chống đỡ không được, ghé vào tấm lưng dày rộng của Tứ Phương.

Tứ Phương công cô lên, lại cầm giày cho cô, nhàn nhã tiêu sái đi trên đường, thảnh thơi nhìn qua bên đường, tìm kiếm xem có tiệm giày hay không. Trên đường lui tới mọi người thảnh thơi hiếu kỳ nhìn bọn họ một cái, ý cười càng nhiều, Lại Văn then thùng cúi đầu, gắt gao dán vào lưng Tứ Phương.

Rốt cục tìm thấy một cửa hàng giày, Lại Văn kêu nhỏ, “Chỗ đó có cửa hàng giày, có cửa hàng giày...”

Tứ Phương cũng thấy được, anh công Lại Văn đi vào trong quán, trong quán có một chiếc sofa màu hồng phấn, Tứ Phương đem Lại Văn đặt ở trên ghế, sau đó nhìn xung quanh xem có thứ Lại Văn đi vừa hay không. Một nữ nhân viên vội vàng tới tiếp đón, “Giày trong quán chúng tôi chất lượng đều rất tốt, mới tự nhiên xem thử.”

Tứ Phương hỏi, “Có đôi hài nào thoải mái hay không?”

Nhân viên vội chỉ về bên cạnh, “Ở bên cạnh, đây là loại mới nhất.”

Tứ Phương nhìn một lần, chỉ vào một đôi hài màu trắng, “cho chúng tôi thử một lần.”

Nhân viên vội lấy đôi hài ra, đưa cho Lại Văn, lúc này Tứ Phương nói, “Anh đến đây.” Chỉ thấy anh ngồi xổm xuống ở trước mặt Lại Văn, lấy giày trên tay cô, nâng chân cô lên, giúp cô thử giày.

Lại Văn cũng không dám nhìn ánh mắt mọi người bốn phía bắn lại đây, cô đứng lên đi qua đi lại.

Tứ Phương hỏi cô, “Thoải mái không?”

Lại Văn gật gật đầu, “Rất tốt, lấy cái này đi.”

66. Chương 66

Về nhà, đầu tiên Tứ Phương liền đi thẳng đến phòng bếp, anh lấy gừng và táo đỏ đi rửa sạch, chuẩn bị nấu táo gừng cùng đường đỏ. Lại Văn bước vào nói, “Để em làm cho “

“Xong ngay đây” Tứ Phương nói. Món táo gừng nấu đường đỏ này trước kia vốn là món mỗi khi anh bị cảm cô thường nấu cho anh uống, mấy thứ nước giải cảm này chỉ cần uống mấy lần, bệnh cảm thường rất nhanh sẽ khỏi.

Tứ Phương lấy vung đập nôi hầm lại một lúc, sau đó anh đi tới ôm lấy Lại Văn, ôm cô đến bàn ăn, để Lại Văn ngồi trên đùi mình. Tứ Phương không nhìn thấy mặt Lại Văn, anh ôm cô, để cô ngồi ở trên đùi, như một tư thế ôm trẻ con, Lại Văn liếc anh một cái, cúi đầu vùi mặt vào trong lòng anh.

Tứ Phương ôm cô, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong lòng mình, anh xoa xoa cái mũi cô "không chảy nước mũi nữa rồi?"

"UM, từ lúc đi ra ngoài đã không chảy nữa"

"Xem ra em phải vận động nhiều" Tứ Phương nói, sau đó anh đưa tay cởi giày cho cô, nắm lấy hai chân cô trong tay, "Giày này có vừa không?"

Lại Văn hai chân đã loạn, thoát khỏi tay anh, tay anh lại dán vào gan bàn chân cô, cảm thấy ngứa ngứa, Lại Văn vội vàng tránh tay anh đi, nhin không được cười khanh khách.

Tứ Phương cúi đầu, kim lòng không đậu hôn lấy đôi môi đỏ mọng của cô, tay anh không nắm chân cô nữa, mà là gắt gao kéo gáy cô, bờ môi của anh dùng sức áp lại, đầu lưỡi nhiệt tình lại cơ hồ thêm khát cần quét trong khuôn miệng mềm mại của cô.

Lại Văn bị anh điên cuồng chọc ê loạn, cô động tâm rồi bất giác đưa tay ôm lấy tấm lưng dày rộng của anh, cam tâm tình nguyện bị hơi thở nhiệt tình nguyên thủy của anh vây quanh. Cô thử vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm môi Tứ Phương.

Cô hồn nhiên khêu gợi mà khẽ liếm môi anh, làm cho Tứ Phương càng thêm phát cuồng, anh không thể tiến trong thân thể cô, anh càng thêm dùng sức hôn môi cô, đầu lưỡi vói vào trong miệng, gắt gao dây dưa đầu lưỡi trắng mịn của cô, anh gắt gao hấp dẫn nó, vây quanh nó, đảo quanh nó. Lại Văn cảm thấy đầu lưỡi của anh giống như muốn vươn tới chỗ sâu nhất ở trong yết hầu cô, thế mà anh vẫn ngại không đủ, không ngừng gặm, hôn, xâm nhập...

"Phốc phốc phốc" nôi táo gừng nấu đường đỏ đã sôi, hơi nước nóng không ngừng thoát ra từ khe nắp đập nôi. Tứ Phương âm thầm khống chế thủy triều đang dâng trong thân thể, cuối cùng hôn lên khóe miệng cô, ôm cô ngồi xuống ghế, đi qua bưng nôi xuống. Nôi táo gừng nấu đường đỏ hầm vừa tới, táo vừa chín đều lại chưa nát, gừng cũng đậm màu hơn. Tứ Phương múc lấy một chén, chậm rãi quấy đều.

Chờ cho bớt nóng, anh bưng tới trước mặt Lại Văn, "Uống hết đi, như vậy mới có thể mau khỏe được."

Lại Văn ngơ ngác, còn chưa tỉnh táo lại sau màn vừa rồi, khuôn mặt đỏ hồng ngây ngốc nhìn anh

Tứ Phương sủng nịch sờ sờ đầu cô, "Ngoan, uống nhanh, nó nguội rồi thì uống không tốt"

Lại Văn lúc này mới thấy cái bát trước mặt, trong bát là chất lỏng màu hồng đậm, cảm thấy nhiệm vụ này thật gian khổ, ngửa đầu nhìn Tứ Phương nói, "Em cảm thấy em khỏe lắm, mũi cũng không chảy nước nữa, có lẽ do đi ra ngoài hoạt động tốt, hình như hết cảm rồi thì phải."

Tứ Phương xoa cái mũi cô, "Uh, không chảy nước mũi nữa, nhưng vẫn nên uống, như vậy mới có thể khỏe hoàn toàn được."

Lại Văn bắt đắc dĩ, quyết cái miệng nhỏ nhắn, bưng bát lên trước mặt từ từ uống vào.

Tứ Phương ngồi vào ghế bên cạnh cô, chống tay, nâng đầu, nhìn cô uống hết.

Lại Văn uống được mấy ngụm, le lưỡi, buông bát xuống, "ngọt quá đi, ngấy lắm" cô nhìn Tứ Phương nói.

Tứ Phương đem bát bưng lên trước mặt cô, dùng thìa khuấy, đưa đến miệng cô, "Ngoan, há mồm nào"

Đã để bên miệng, Lại Văn đành phải hé miệng uống mấy ngụm nữa, cô vừa uống xong ngụm trước, Tứ Phương lại giục cô uống ngụm sau, Lại Văn uống được vài ngụm, nhúu mày đáp "Ngấy quá, không uống nữa đâu" nói xong đã muốn chạy ra khỏi phòng bếp.

Tứ Phương một phen giữ chặt cô, đem cô ấn ngồi ở trên đùi mình, lại đưa bát nước gần với bên miệng cô, nhẹ giọng dỗ dành "Ngoan, muốn nhiều một chút mới có thể khỏe!"

Lại Văn ủy khuất nhìn anh, cũng đành phải há mồm, Tứ Phương lại nghĩ có phải anh nấu không ngon hay không, chính anh nhấp môi một chút, thật sự rất ngọt, có thể là bỏ hơi nhiều đường đỏ, có vẻ ngọt hơn trước kia rất nhiều.

Tứ Phương buông bát, thân ái quyết cái miệng nhỏ nhắn của cô, “Thực xin lỗi, lần sau anh sẽ bỏ ít đường lại.”

Lại Văn cao hứng, “Không cần uống nữa hả?”

Tứ Phương cười, “um, không cần uống nữa, buổi tối lại uống thêm một lần là được,”

Lại Văn hờn dỗi trừng mắt nhìn anh, Tứ Phương nhìn cô chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn không được hôn xuống. Đã một lần bị hôn, lần này Lại Văn không bị bất ngờ như trước nữa, cô ôn nhu hé miệng, nghênh đón cái lưỡi cực nóng của anh. Tứ Phương đưa đầu lưỡi vào trong miệng Lại Văn chậm rãi hút, cắn cắn, dục vọng vừa mới bị cưỡng chế, bây giờ cấp bách như núi lửa, cực nóng lại bạo động, máu toàn thân như đi xuống dồn hết vào phần dưới. Dục vọng đã muốn cứng ngắt lên, toàn thân cơ hồ đối khát làm cho anh không nhìn được run run.

67. Chương 67

Lại Văn bị tiếng ba ba đánh thức, cô chậm rãi mở mắt, dưới ngọn đèn ấm áp hạ, Tứ Phương đang giúp cô cắt móng tay. Anh cũng không phát hiện cô đã tỉnh, vẫn giúp cô tỉa tóc móng tay cẩn thận, sau khi cắt xong, anh còn không quên giúp cô sửa móng tay thành một hình dạng xinh đẹp.

“Mấy giờ rồi ạ?” Lại Văn hỏi.

Tứ Phương ngẩng đầu thấy cô đã tỉnh, hôn lên khuôn mặt cô, “Đã hơn tám giờ tối rồi.”

“Anh không nghỉ ngơi sao?” Lại Văn hỏi Tứ Phương, làm lâu như vậy, anh không mệt sao? Trong khi cô co quắp đến tê liệt thể này. Không nghĩ tới cô ngủ lâu như vậy.

“Anh không buồn ngủ” Tứ Phương nói. Nghẹn đã hơn một năm, anh căn bản là chưa muốn cô đủ, xong việc anh sờ phía dưới Lại Văn, đã có chút sưng lên, lần này anh rất kích động, làm cũng thật nồng cuồng.

Anh áp chế dục vọng chính mình, không thể lại muốn cô, làm lại lần nữa khả năng phía dưới cô sẽ xuất huyết mất.

Anh ôm Lại Văn đã hôn mê đi vào phòng tắm, ở dưới vòi hoa sen cùng cô cọ rửa một thân lây lị. Lại Văn đều không có dấu hiệu thức tỉnh, Tứ Phương giúp cô tắm rửa sau đó đặt cô trên giường, cô lập tức theo bản năng thu mình dưới cánh tay Tứ Phương, ngủ đến quên trời quên đất.

Tứ Phương lại không một chút buồn ngủ, anh ở bên người Lại Văn đưa tay đỡ lấy đầu, ánh mắt chuyên chú Lại Văn, anh thỉnh thoảng lại sờ vào đôi lông mày cô, thân ái hôn cái miệng nhỏ nhắn, lại sợ cô tỉnh động tác không dám làm mạnh.

Trưa một chút, anh cứ thế nhìn cô đến sáng đợi cho đến lúc chạng vạng, thấy Lại Văn còn chưa muốn dậy, anh đành rời giường, đến phòng bếp làm cơm chiều.

Làm xong cơm chiều, Tứ Phương lại nằm bên người Lại Văn, nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng ma sát mặt mình, thấy móng tay Lại Văn hơi tốt nên giúp cô cắt gọn lại.

“Muốn dậy chưa?” Tứ Phương hỏi Lại Văn.

Lại Văn ngáp vài cái, “Em muốn đi toilet.”

Tứ Phương kéo cô đứng lên “Vậy đứng lên nào.”

Lại Văn muốn ngồi dậy , liền lập tức cảm giác toàn thân đau nhức, cô mềm nhũn nằm lại trên giường, lại nói, “Đợi lát nữa đi , em lại muốn nằm một lát.”

Tứ Phương kéo cô , cầm lấy hai tay cô để lên vai, “Bây giờ đi thôi , anh công em .”

Lại Văn nằm úp trên trên lưng Tứ Phương, Tứ Phương ôm sát hông của cô, đem cô đến buồng vệ sinh.

Lại Văn giống một con bạch tuộc dán chặt vào lưng Tứ Phương .Tứ Phương giúp cô vào phòng vệ sinh đặt cô lên bồn vệ sinh.

“Anh đi ra ngoài trước ” Lại Văn then thùng nói, anh cứ đứng ở bên cạnh chờ cô thế này, sao cô có thể đi được chứ .

Tứ Phương nói, “Sao anh phải đi ra, với chồng mình mà then thùng cái gì, mau đi đi .”

Lại Văn trừng mắt liếc anh một cái, anh lại cười nhìn cô. Lại Văn cũng không có biện pháp, chỉ có thể thả lỏng tâm tình, da mặt dày một chút, nhanh đi tiểu cho xong .

Phía dưới khả năng có chút xước da, đi tiểu một chút mà có cảm giác hơi xót đau, Lại Văn khó chịu nhíu mày.

Đi tiểu xong , Tứ Phương ôm lấy cô , rút lấy mấy tờ giấy vệ sinh , nhẹ nhàng xoa xoa phía dưới của cô , lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve phần thịt nhuyễn non mềm của cô , “Có phải khó chịu hay không, hình như có sưng một chút, cục cứng, hay là bôi thuốc cho em nhé .”

Lại Văn dựa vào trong lòng anh , then thùng nói, “Không cần , em đói, muốn ăn cơm.”

Haizz chờ cô ngủ vậy , cô ngủ rồi anh giúp cô bôi thuốc cũng được , dù sao cô cũng không biết, chứ để lúc tỉnh thế này cô lại hay then thùng.

Tứ Phương nghe cô nói muốn ăn cơm, vội vàng nói, “Cơm chiều anh làm rồi , em không phải chờ đâu .”

Tứ Phương ôm Lại Văn đến phòng bếp, sau khi đặt cô lên ghế , anh bắt đầu đem đồ ăn bỏ vào lò vi sóng, cháo vẫn còn nóng , hần mức một chén, để đến trước mặt Lại Văn, lại đun nóng đồ ăn đặt trước mặt cô , “Mau ăn đi , ngủ lâu như vậy, nhất định là rất đói bụng .” Anh sờ sờ cái ót của cô.

“Anh không ăn sao?” Lại Văn hỏi.

“Ăn chứ, anh đương nhiên ăn.” Tứ Phương cũng múc lấy một chén cháo, ngồi ở bên người Lại Văn ăn.

Món ăn rất phong phú, có hai món ăn chay, còn thêm một món cá hấp cùng món canh móng heo nấu đậu tương, đều là món ăn tốn chút công phu .

Tứ Phương gấp một móng heo để vào trong bát Lại Văn, “Đã nguội rồi, rất mềm ,em mau ăn đi .”

Lại Văn lại nói “Em sẽ ăn không hết , quá lãng phí , anh ăn đi.”

Tứ Phương cầm móng heo để bên miệng cô ”Không sao em cứ gặm tự nhiên, sẽ không lãng phí , mau ăn.”

Bất đắc dĩ, Lại Văn đành phải cầm lấy cái móng heo , hương vị rất ngon , nhưng cô không thích ăn da, lại không thương ăn mỡ , đều bỏ qua một bên , bởi vậy móng giò này bị cô gặm một cách nham nhở .

Cô ăn xong phần mình muốn ăn , đem phần còn lại nhưng để lại trong bát, “Anh xem đi , em nói em ăn không hết mà , anh còn nhất định phải bắt em ăn, lãng phí một cái móng giò.”

Tứ Phương cười, anh cầm cái móng giò cô ăn dở trong bát lên, đem gặm một cách sạch sẽ , cuối cùng chỉ còn mỗi cái xương chông trở bị anh ném lên trên bàn, Anh đắc ý nhìn Lại Văn, “Nhìn thấy không, về sau ăn cái gì cũng đừng lo lắng, có chồng em làm cái thùng rác cho em đây .”

Lại Văn có phần chần động, nhất thời cũng không biết nói gì

Ăn cơm xong , Lại Văn nói, “em đi rửa chén.”

Tứ Phương đứng lên thu thập bát đĩa ”Không cần, em đi xem tivi đi.”

“Không muốn xem ” Lại Văn nói, cô đứng dựa vào ghế , giống một con khỉ bướng bỉnh, trèo lên bám vào phía sau lưng Tứ Phương

Tứ Phương cười, anh thật cao hứng khi Lại Văn đối với anh tự giác không muốn xa rời.

Lại Văn dán vào người Tứ Phương, nhìn anh đổ đồ ăn thừa vào thùng rác, cầm chén bỏ vào bồn rửa sạch .

“Nhiều quá ” Lại Văn đầu tựa vào vai Tứ Phương nói, chân cô gắt gao kẹp chặt hông Tứ Phương .

“Cái gì?”

“Dùng nước rửa chén hơi nhiều ” Lại Văn nói, xem ra số lần Tứ Phương rửa chén rất ít , không phải thuận thực như vậy.

“Áo, lần sau anh sẽ bỏ ít thôi .” Tứ Phương nói. Anh xoay người mở tủ lạnh bên cạnh , lấy một hộp nho lạnh ra , mỗi một quả đều đã được anh lấy sạch hạt , như vậy Lại Văn ăn vào cũng dễ dàng

Lại Văn cầm hộp nho, “Anh làm lúc nào vậy ?” chuyện thật nhỏ nhưng thật sự rất tốn công .

“Chạng vạng a, lúc em còn ngủ .” Anh cầm một quả nho nhét vào miệng Lại Văn “Ăn đi, ngọt không .”

um, rất ngọt a. Lại Văn thấy mình ăn được vài quả, cũng dứt cho Tứ Phương ăn .

Tứ Phương trên tay cũng không nhàn rỗi, anh rửa sạch bát , lại lấy khăn lau khô bát để vào trong tủ ,rồi lại dùng khăn lau phòng bếp. Lại Văn bám vào trên Tứ Phương, hãy còn vui vẻ ăn nho của cô .

Dọn dẹp phòng bếp xong , Tứ Phương ôm Lại Văn ngồi vào sofa xem tivi, Tứ Phương cầm điều khiển từ xa không ngừng tìm kiếm tiết mục có thể xem, “Bảo bối, chúng ta nên xem cái gì?”

Lại Văn không xem tivi, cô ngồi xồm trên sofa, bóc vỏ từng quả nho, sau đó bỏ vào trong miệng Tứ Phương.

“Chúng ta xem hải tặc vương đi, có bản mới nhất đấy .” Tứ Phương nói.

“Vì sao muốn xem hải tặc vương ? Anh thích nó hả ?” Lại Văn nghi hoặc hỏi.

Tứ Phương dừng một lát, “Không có việc gì, không xem ” Anh tiếp tục cầm điều khiển từ xa đổi đài, đến một tiết mục nghệ thuật tổng hợp , Lại Văn trước kia rất thích xem tiết mục nghệ thuật này , “Xem này đi, được không .”

Lại Văn gật đầu, “um.”

Xem một lúc Tứ Phương hơi buồn ngủ, thấy Lại Văn còn đang xem, theo bản năng hướng vào trong lòng cô nằm xuống .

Lại Văn thấy Tứ Phương không động đậy, cô ngẩng đầu nhìn mặt hắn, mới phát hiện Tứ Phương đang miễn cưỡng chống đỡ cơn buồn ngủ , Lại Văn muốn gọi anh đi ngủ vừa mới động đậy một cái Tứ Phương lập tức nắm lấy tay cô ”Muốn làm sao?”

“Ngủ a, chúng ta đi ngủ, em buồn ngủ rồi .” Lại Văn vội vàng nói.

“Được ” Tứ Phương chỉnh tề thần, anh cầm lấy điều khiển từ xa tắt tivi, sau ôm lấy Lại Văn “Đến đây , ôm một cái nào “

Lại Văn đi đến bên người anh, Tứ Phương ôm lấy cô ,đi vào phòng ngủ.

68. Chương 68

Hai người dậy từ sớm, Lại Văn tỉnh dậy là la khát , Tứ Phương nấu nước, pha sữa, bưng đến trước giường cho Lại Văn.

Tứ Phương lau khước miệng cho cô , “Muốn uống nữa không ?”

“Hết khát rồi” Lại Văn sửa lại tóc , chuẩn bị đến phòng vệ sinh rửa mặt.

” Sáng nay chúng ta đến cửa hàng hoa xem sao nha ?” trước kia hai người có mở một tiệm bán hoa , sau đó Tứ Phương bảo cô bé người làm tiếp tục mở cửa , lỡ vốn anh sẽ đền, miễn sao không đóng cửa là được.

“Đến cửa hàng bán hoa làm gì ?” Lại Văn nghi ngờ hỏi.

“Trước kia chúng ta có mở một cửa hàng bán hoa, trang trí bên trong cũng là do em thiết kế đấy ” Tứ Phương muốn đưa Lại Văn đến một số chỗ quen thuộc , hy vọng sẽ có lợi đối với cô .

“Vâng” Lại Văn gật đầu, cô cũng muốn thấy nơi mình thường đến trước kia thế nào ”Nó vẫn mở cửa sao ?”

“Đúng vậy, trong cửa hàng vẫn có cô bé người làm trông coi .”

“Mấy giờ đi ?”

“Ăn xong bữa sáng chúng ta đi “

“vâng ”

Sau khi thường lượng xong , Lại Văn vào phòng vệ sinh ửa mặt, Tứ Phương vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng trước .

Hai người ăn xong bữa sáng thì đã hơn chín giờ.

Lúc xuống lầu Tứ Phương hỏi Lại Văn, “Em bôi kem chống nắng chưa ?” Hôm nay hơi nắng nên anh muốn nhắc nhở cô .

“Em bôi rồi ” Lại Văn biết phải ra ngoài nên đã bôi kem từ trước.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi xuống dưới, ngay ở phía sau, đối diện một người phụ nữ tuổi còn trẻ ôm cậu bé lên lầu, người phụ nữ này vừa nhìn thấy Lại Văn, ánh mắt mở to , vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc .

Lại Văn cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của cô ta , cô cau mày, cũng cẩn thận đánh giá người phụ nữ đứng đối diện kia , không biết vì sao, trong đầu cô không ngừng hiện lên một vài hình ảnh, cô đã gặp qua người phụ nữ này, đúng , là cô ta , cô đã từng gặp cô ta .

Trong đầu Lại Văn hiện lên hình ảnh rất giống cảnh hôm nay , chẳng qua trước kia là cô đi lên lầu, còn người phụ nữ ôm con này thì đi xuống lầu.

Lại Văn đang muốn nói với Tứ Phương những gì cô mới nhớ ra , thì người phụ nữ phía đối diện đã lớn tiếng gọi, “Cô, cô sao lại ... Tôi còn tưởng rằng các người đã ly hôn...”

Lại Văn còn chưa nghe rõ người phụ nữ này nói cái gì, Tứ Phương đã dùng hai tay bịt lỗ tai cô , anh nhìn người phụ nữ kia hung dữ rít lên ”Câm miệng.”

Tứ Phương lo lắng Hà Toa Toa nói lời xằng bậy với Lại Văn, thật vất vả anh mới dàn xếp mọi chuyện yên ổn ,anh không hy vọng mọi chuyện lại bị đục khuấy phức tạp lên .

Đúng vậy, người này chính là Hà Toa Toa, cũng không thể trách cô ta nói linh tinh mọi chuyện , lúc trước Tứ Phương bị trói đi , Lại Văn lại vội vàng chạy về Vĩnh Châu, trong thị trấn có rất nhiều người không biết chuyện , đưa ra mọi lời phán đoán, lời đoán mò so với sự thật còn hơn cả kích thích.

Sau đó Tứ Phương một mình đến đây , hàng tháng đều ở lại đây vài ngày, nhưng lại không thấy bóng dáng Lại Văn, trong tiểu khu mấy người phụ nữ đều đoán vợ chồng bọn họ ly hôn , bằng không sao một người đàn ông có thể ở đây một mình .

Tứ Phương ôm Lại Văn bước nhanh xuống lầu, để mặc Hà Toa Toa đứng tại chỗ kinh ngạc không thôi, miệng há hốc đến nửa ngày cũng không khép lại được .

Đến cổng chung cư , Lại Văn nắm lấy tay Tứ Phương ”Em ,em...” Cô muốn nói cô nhớ rõ cô ta là ai , nhưng cô quá kích động, nhất thời ngay cả nói cũng nói không nên lời , cô thật sự có thể khôi phục trí nhớ rồi sao? Người phụ nữ kia cô đã có thể nhớ lại , vậy những cái khác hẳn là không có vấn đề gì .

Tứ Phương lại nghĩ cô bị Hà Toa Toa dọa , anh vỗ vỗ phía sau lưng Lại Văn, “Đó là người phụ nữ điên , đừng để ý cô ta, em trước kia cũng rất ghét cô ta .” Tứ Phương nói.

Tứ Phương ngồi xổm xuống trước mặt cô , “Đi lên “

“A?” Lại Văn đang nhớ lại hình ảnh vừa rồi , nghe anh nói ‘Đi lên’, nhất thời có chút hoảng hốt.

Tứ Phương chỉ chỉ phía trước, “Em xem, có một vũng nước, anh công em đi qua.”

Lại Văn hướng theo tay anh chỉ , quả nhiên, một vũng nước rất lớn , xem ra tối hôm qua mưa rất lớn.

Lại Văn nhu thuận dựa vào phía sau lưng Tứ Phương,

Tứ Phương cởi giày, xắn ống quần, công Lại Văn đi qua vũng nước bẩn .

Đến cửa hàng bán hoa, Tứ Phương giải thích lại những thiết kế của cô trước kia , cô bé người làm trong quán nhìn thấy cô thì cực kỳ vui vẻ, không ngừng nói chuyện với cô , nhưng cô lại mơ mơ hồ hồ , đối đáp chỉ có lệ .

Ở cửa hàng bán hoa một lúc lâu , Tứ Phương lại đưa cô đi xem phim. Trong rạp chiếu phim, Lại Văn tựa vào vai Tứ Phương , trong lòng không yên, đến cuối phim cô cũng không rõ nội dung phim như thế nào , thậm chí tên phim cũng không nhớ rõ .

Buổi chiều trên đường về nhà, Tứ Phương đột nhiên ôm cô vào lòng, dùng ống tay áo miệng mũi cô lại , Lại Văn không biết anh làm sao , định lấy tay gạt ra .

“Ngoan, đợi chút, chỗ này nhiều bụi .” Tứ Phương dỗ cô .

Lại Văn lúc này mới phát hiện phía trước là phần đường mới sửa , bụi đất mù mịt .

Đợi đến buổi tối khi hai người nằm trên giường, Tứ Phương hôn trán cô hỏi , “Cả ngày hôm nay anh thấy em có vẻ lo lắng , có thể nói cho anh biết em đang suy nghĩ gì hay không?”

Lại Văn không biết nên nói cho anh hay không, có thể nói cho anh biết cô đã nhớ tới Hà Toa Toa sao ? tiếp theo cô có thể nhớ tới cái khác sao? Nếu không thì nên làm sao bây giờ? Anh có thể thất vọng hay không?

Lại Văn tiến vào trong lòng anh, quay người dựa lưng về phía anh , chớp chớp nói, “Không có gì ,em muốn ngủ.”

Tứ Phương vuốt đầu cô , “Đừng tạo áp lực ình , có một số việc có thể từ từ nhớ lại , không cần gấp gáp, cũng không cần phải để tâm vào những chuyện vụn vặt, biết không?”

“Ừ ” Lại Văn gật đầu, nhin không được muốn rơi nước mắt.

“Muốn ngủ sao?”

“Ừ “

Tứ Phương ôm sát cô , thân thể hai người kề sát nhau, như không thể hòa vào cùng nhau , “Vay ngủ đi, bảo bối.”

Lại Văn lẳng lặng nằm ở trong lòng Tứ Phương, cử động cũng không dám, sợ kinh động đến Tứ Phương. Kỳ thật Lại Văn một chút buồn ngủ cũng không có, cô dựa lưng về phía anh , mắt mở to nhìn bóng đêm mênh mang ngoài cửa sổ.

Có lẽ trong đêm tối yên tĩnh, cảm giác con người mới có thể nhạy cảm đến vậy . Lại Văn một chút một chút nhớ lại hình ảnh thoáng hiện lúc sáng, giống như thước phim quay chậm , hình ảnh không ngừng hiện lên lại vụt tắt . một hình ảnh hiện lên , một hình ảnh khác lại từ từ xuất hiện , không ngừng bổ sung, không ngừng phong phú, không ngừng xác thực.

Hình ảnh trong đầu hiện lên càng lúc càng nhiều, Lại Văn càng cảm thấy khó chịu, cô muốn động dậy , muốn dựa vào một góc nào đó , chậm rãi cân nhắc những ký ức dần dần hiện lên này , nhưng không được, cô không thể động dậy , Tứ Phương đang ngủ, cô không thể đánh thức anh , cô bây giờ thật không biết nên đối mặt với Tứ Phương như thế nào.

Nước mắt như hạt trân châu, từng giọt từng giọt làm ướt gối đầu phía dưới.

Tứ Phương trong lúc ngủ mơ cảm giác trong ngực không yên , anh đột nhiên mở mắt, Lại Văn trong lòng đã không còn , anh đang ôm một cái gối đầu.

Đầu Tứ Phương như ong... ong lên Lại Văn đâu? Lại Văn đi đâu rồi ?

Anh nhảy dựng lên, mở cửa phòng ngủ, đảo mắt tìm một vòng , trong phòng ngủ không có.

Ra khỏi phòng ngủ, chạy đến phòng khách bên kia, không có, vẫn không có.

Đúng lúc này, Tứ Phương nghe thấy tiếng “cốp cốp ” từ bên kia ban công truyền đến.

Anh vội vàng chạy đến ban công, dưới ánh trăng nhu hòa, anh đã thấy Lại Văn, chỉ là cô đang ngồi co quắt ở dưới đất, không ngừng đập đầu vào lan can, phát ra mấy tiếng “cốp cốp” nghe thật chói tai

Tứ Phương nhất thời thống khổ không thôi , thân thể giống như bị người đâm mấy nhát dao , đau như muốn hủy diệt mọi thứ .

Tứ Phương giống như người điên bước lên ôm lấy cổ Lại Văn, “Cục cưng, em làm sao vậy? Em là muốn anh chết sao?”

Lại Văn nghe thấy tiếng Tứ Phương, rớt cuộc nhẫn chịu không nổi, gào khóc.

Cô dùng hết sức để khóc , khóc đến khàn cả giọng, nước mắt chảy xuống không ngừng .

Tứ Phương quay Lại Văn lại , lúc này anh mới thấy trên mặt Lại Văn đã loang lổ vết máu, trái tim Tứ Phương đau đớn ,anh cảm thấy chính mình sắp thở không nổi nữa , nước mắt cũng không kiềm nén nổi .

Anh ôm cô vào trong lòng, không ngừng vuốt ve phía sau lưng cô , hôn môi cô, trấn an cô ”Bảo bối, em làm sao vậy? Nói cho anh biết được không? anh van cầu em” anh không kiềm chế được , nước mắt cầu xin ”Van cầu em , xin em ...”

Lại Văn mông lung ngẩng đầu lên, cô vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh tuấn Tứ Phương, cô muốn mở miệng nói cái gì đó, lại chỉ rơi lệ .

Tứ Phương nắm lấy tay cô , đặt ở bên miệng hôn, “Cục cưng, đừng sợ, cũng đừng lo lắng, mọi chuyện trước kia không nhớ lại cũng không sao , anh dù có chết cũng không muốn nhìn thấy em tra tấn chính mình như vậy “

Lại Văn nghe anh nói, cúi đầu, cô nức nở nói, “Tứ Phương, em nhớ ra rồi, em đã nhớ lại mọi thứ ,em không thể tha thứ mình, em vì sao lại làm như vậy chứ ? Anh khổ sở như vậy , vất vả như vậy , sao số anh kém như vậy, sao lại gặp phải em chứ” nhớ thời gian trước kia , thái độ cô đối với anh , kháng cự với anh, cô khổ sở đến đau lòng .

Nếu trước đây, Lại Văn khôi phục trí nhớ, Tứ Phương nhất định sẽ rất vui, nhưng hiện tại anh quá đau lòng, để Lại Văn tra tấn bản thân như vậy, còn không bằng để cô cứ mơ hồ như thế , chỉ cần anh vẫn yêu cô, sủng ái cô là được .

Nắm lấy hai vai cô, để cô đối diện mình, anh gần từng tiếng nói, “lời anh nói bây giờ em phải nhớ kỹ: nếu không có em, cuộc sống của anh sẽ không có ý nghĩa, em có thể ở bên anh , chính là lớn nhất hạnh phúc của anh , nếu có thể làm cho em sống vui vẻ ,hạnh phúc , anh trả giá mọi thứ cũng không tiếc . Anh biết trong lòng em đau lòng cho anh , nhưng chỉ cần chúng ta về sau sống một cuộc sống vui vẻ , những cực khổ trước kia không phải đã được bồi thường rồi sao? Đúng không?”

Tứ Phương nhìn chằm chằm vào mắt Lại Văn, ” Đúng không?”

Nước mắt Lại Văn không ngừng rơi, cô dùng sức gật đầu, “ừ ” để anh yên tâm ,cô muốn để anh thấy một khuôn mặt tươi cười, nhưng mà không được, nước mắt lại chẳng nghe lời cô , vẫn không ngừng rơi lả chả.

Tứ Phương kéo cô vào trong lòng, “Về sau không được thương tổn bản thân như vậy biết không? Như vậy có khác gì thương tổn chính anh chứ ?”

Lại Văn chôn ở trong lòng anh, gật gật đầu.

69. Chương 69

Tứ Phương lo lắng cho Lại Văn ,trên mặt cô có rất nhiều vết máu, không biết đã bị thương ở chỗ nào ? Có nghiêm trọng hay không? Anh ôm lấy Lại Văn, đi thẳng vào phòng tắm.

Lại Văn rửa tay, Tứ Phương giặt khăn mặt cho ướt, một chút một chút lau vết máu trên mặt cô.

“Làm sao lại chảy máu thế này” Tứ Phương xích lại gần Lại Văn hỏi, vết máu đã gần lau sạch rồi mà anh không nhìn thấy miệng vết thương ở đâu.

“Không biết” Lại Văn thấp giọng nói.

Tứ Phương cầm khăn mặt tiếp tục cẩn thận lau nốt vết máu trên trán cô, lúc lau hết, anh mới phát hiện, trên trán có một vết thương bị nứt ra .

Tứ Phương lấy cồn bôi lên miệng vết thương, Lại Văn thít chặt tay anh “Đau...” Cô cau mày.

Tứ Phương sinh hơi dỗi, giọng điệu cũng không tốt ”Một ngày nào đó em tính chọc anh giận mà chết phải không .”

Lại Văn biết Tứ Phương vì sao tức giận , chiếp chiếp cũng không dám cãi lại.

Tứ Phương càng nghĩ càng tức giận , “Về sau em còn dám gây tổn thương cho bản thân như vậy nữa , anh liền...” Rốt cuộc muốn thế nào, anh cũng nói không nên lời, tiếp theo anh lại hung tợn bồi thêm một câu, “Em có nghe hay không?”

Lại Văn quyết miệng nhỏ giọng nói, “Nghe được “

Tứ Phương càng giận ”Em còn ủy khuất à ?”

Lại Văn muốn khóc , thanh âm thấp giống như con mèo nhỏ, “Không ủy khuất “

Tứ Phương nhìn cô, hít một hơi thật sâu, bất đắc dĩ đưa tay gạt nước mắt cho cô , “Về sau không được như vậy biết không?”

Lại Văn hít hít cái mũi, “Ừ “

Tứ Phương vội cho cô một nụ hôn, sau đó ôm lấy cô ”Chúng ta hiện tại đi bệnh viện, cần kiểm tra một chút” ngoại thương không nặng, nhưng mà Tứ Phương lo lắng cô sẽ bị chấn động não, vẫn nên kiểm tra một chút mới có thể yên tâm.

“Em không sao mà ” Lại Văn nói, cái trán chỉ hơi đau thôi , không cần đi bệnh viện .

Tứ Phương trừng cô một cái ”Không có hỏi ý kiến của em .”

Lại Văn cúi đầu, không dám nói thêm nữa.

Tứ Phương ôm cô vào phòng ngủ, để cô ngồi ở bên giường, anh đi tới mở tủ quần áo tìm quần áo. Tứ Phương mặc quần áo xong , lại đi tới đê Lại Văn, bắt cô không được nhúc nhích, anh giúp cô cởi đồ ngủ, giúp cô mặc nội y, lại giúp cô mặc váy.

“Đi lên” Tứ Phương ngồi xổm trước mặt Lại Văn.

Lại Văn nghe lời leo lên lưng anh , Tứ Phương công cô, cầm theo ví tiền cùng cái chìa khóa trên bàn, mang cô đến bệnh viện

Xe taxi trong thị trấn nhỏ này rất ít, hơn nữa tiểu khu bọn họ ở cũng có vẻ hẻo lánh, không tìm thấy xe taxi, Tứ Phương không nghĩ ngợi gì , anh công Lại Văn đi dọc theo quốc lộ, hy vọng có thể nhanh đến thị trấn gần nhất .

“Để em tự đi ” Lại Văn nói, cô có thể đi, Tứ Phương không cần công cô mệt như vậy .

“Đừng nhúc nhích” Tứ Phương ôm sát cô , tiếp tục công cô đi về phía trước .

Lại Văn không kiên trì nữa, cô dựa vào lưng Tứ Phương, đánh giá bốn phía. Con đường này cô rất quen thuộc, bởi vì cô không quên được cái đêm mà Tứ Phương mất tích, cô đã chạy như điên trên quốc lộ tối đen này. Cái loại cảm giác bối rối tuyệt vọng ấy, hiện tại nhớ tới đến liền khó chịu.

Mặt cô dán vào cổ Tứ Phương, thật ấm áp a, Lại Văn rất muốn khóc.

” Hơn một năm nay anh đều tìm em sao?” Lại Văn nhẹ giọng hỏi Tứ Phương.

Tứ Phương giật mình, “Ừ, vẫn luôn tìm em.”

“Thực xin lỗi” thực xin lỗi tình yêu, em không thể ở bên cạnh anh sớm hơn.

Tứ Phương trấn an cô “Đừng để ý, em mất trí nhớ mà, anh biết chỉ cần em nhớ lại, em nhất định lập tức trở về nhà đúng không?”

Lại Văn ở trên lưng anh dùng sức gật gật đầu, “Đúng” nếu cô còn trí nhớ, cô sẽ lập tức trở lại bên cạnh Tứ Phương, làm sao có thể để anh khổ sở tìm kiếm cô hơn một năm cơ chứ.

Cô đưa tay muốn sờ phần chân trái của anh, lại chỉ có thể đụng đến đùi trái “Lúc ấy bệnh nghiêm trọng như vậy, có phải thật lâu mới khỏi hay không? Chân anh có vẻ tốt hơn lúc trước rồi.”

“Cha ở Mỹ tìm được một bác sĩ tốt, chân lại phẫu thuật lần nữa, khôi phục tốt hơn so với trước kia.” Hiện tại chân trái đã rất tốt, đi đường không còn là vấn đề nữa.

Tứ Phương chân khôi phục tốt như vậy, Lại Văn rất vui. Bây giờ cô có rất nhiều điều muốn hỏi anh.

“Vì sao mọi người đều ở Vĩnh Châu? Ba ba không phải xuất ngoại rồi sao?” Quan trọng nhất ở Vĩnh Châu có an toàn không? Kẻ thù trước kia không phải luôn muốn làm hại Tứ Phương sao? Hiện tại là làm sao vậy?

“Hiện tại Vĩnh Châu rất an toàn, người kia đã ngồi tù” Tứ Phương tránh nặng tìm nhẹ nói, anh nói rất cẩn thận, cố gắng không làm cô sợ.

“Thật tốt quá” Lại Văn nói.

Cô có chút do dự hỏi, “Anh của em còn ở Vĩnh Châu sao?” Cô nhớ rõ ở Đông hải đã gặp qua Lại Vũ một lần, sau đó lại không thấy nữa. Tuy rằng một năm trước xích mích nhiều như vậy, nhưng hiện tại đã trải qua nhiều sinh lý tử biệt như vậy, rất nhiều oán hận đã muốn buông xuống.

“Hắn xuất ngoại rồi, đến Mỹ, ở bên kia buôn bán.” Khi ở Đông hải, Tứ Phương cùng Lại Vũ đạt thành hiệp định, Tứ Phương đáp ứng sẽ thả hắn, nhưng yêu cầu hắn phải xuất ngoại, không được ở Vĩnh Châu nữa, Tứ Phương hứa hẹn sẽ cung cấp một số tiền lớn, để Lại Vũ ở Mỹ có một cuộc sống an nhàn. Lại Vũ sau khi đáp ứng hắn đã nhanh chóng đưa mẹ hắn qua Mỹ. Ở Vĩnh Châu coi như đã không còn gì đáng lo ngại nữa.

“Hắn vì sao đi Mỹ vậy?” Lại Văn kinh ngạc hỏi, hắn không phải đang làm cảnh sát rất tốt sao?

“Công việc của hắn xuất hiện vấn đề rất lớn, cho nên phải tạm thời rời khỏi cương vị công tác, vừa vặn bên Mỹ lại có cơ hội, hắn liền qua đó.” Tứ Phương giải thích đơn giản, anh chán ghét Lại Vũ, hy vọng hắn ta vĩnh viễn cũng sẽ không trở về.

“Hắn sẽ trở về chứ?” Lại Văn lại hỏi.

“Hắn là không thể nào, hắn sẽ ở bên kia thành gia lập nghiệp.” Tứ Phương nói.

“Như vậy cũng tốt” Lại Văn trước kia tuy rằng oán hận hắn, hiện tại cũng dần dần buông xuống, cũng hy vọng hắn tìm được tình yêu của mình, sống cuộc sống hạnh phúc.

“Ừ” vấn đề này, Tứ Phương không muốn nhiều lời.

Đến bệnh viện, bác sĩ được Tứ Phương để Lại Văn làm kiểm tra.

“Cô ấy không có việc gì, chính là bị thương ngoài da mà thôi” Bác sĩ cùng Tứ Phương nói.

“Làm sao có thể không có việc gì?” Tứ Phương không tin.

Lại Văn giật nhẹ áo Tứ Phương, “Em thật sự không có việc gì, chúng ta trở về đi “

Tứ Phương còn đang cùng bác sĩ tranh luận, “Ông thật sự cẩn thận kiểm tra rồi chứ ? Làm sao có thể không có việc gì?” Lại Văn chảy máu mũi như vậy , làm sao có thể không có việc gì?

Ông bác sĩ cũng bất đắc dĩ trả lời , “Chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.”

Tứ Phương vẫn là không tin, anh ôm Lại Văn ra ngoài , “Chúng ta đi bệnh viện thành phố xem thế nào .”

Bệnh viện trên thị trấn dù sao cũng nhỏ, điều kiện chữa bệnh cũng lạc hậu, Tứ Phương quyết định mang Lại Văn đến bệnh viện thành phố xem sao , dù sao bệnh viện thành phố vẫn đầy đủ điều kiện hơn , anh sẽ yên tâm hơn

Tứ Phương công Lại Văn ra bệnh viện, trời đã rạng . Anh tìm một chiếc taxi nhanh chóng đến bệnh viện thành phố .

Đến bệnh viện, Lại Văn lại bắt đầu một loạt các kiểm tra khác , lần này hạng mục kiểm tra có vẻ nhiều, cũng cẩn thận hơn .

”Có dấu hiệu chấn động não rất nhỏ.” Bác sĩ cùng Tứ Phương nói.

Tứ Phương vội vàng hỏi, “Nghiêm trọng không ? Có xảy ra chuyện gì không ?”

Bác sĩ cười cười, “Đừng lo lắng, chỉ là chấn động não rất nhỏ không có gì nghiêm trọng cả , cần chú ý nghỉ ngơi, qua hai ngày thì tốt rồi.”

Lại Văn nghe xong bác sĩ chẩn đoán, càng thêm thoải mái, nghĩ rằng: xem ra không có việc gì đi, cô đúng là không sao mà .

Tứ Phương không đếm xỉa tới biểu tình sung sướng của cô , anh tiếp tục hỏi bác sĩ, “Cần nằm viện không ?”

Bác sĩ nói, “Không cần, bắt quá nếu các người lo lắng, có thể ở bệnh viện hai ngày “

Tứ Phương giữ chặt tay Lại Văn, “Chúng tôi muốn nằm viện.”

70. Chương 70

“Thân thể lại không có bệnh gì nghiêm trọng, không cần ở phòng bệnh tốt như vậy?” Phòng bệnh cấp cao này , trời chả khác gì một phòng ngủ gia đình . Cô chỉ ở có hai ngày , có cần ở một phòng ngủ cao cấp như vậy không .

“Như vậy mới thoải mái một chút ” Tứ Phương nói.

Lại Văn suy nghĩ một chút, cũng đúng, hai ngày này Tứ Phương nhất định sẽ ở cùng cô ,bắt anh về nhà, nhất định anh sẽ không về , mà phòng bệnh này rất rộng, buổi tối Tứ Phương có thể ở cùng cô .

Tứ Phương sửa sang lại giường rồi ôm cô lên ”Lại đây nghỉ ngơi, đêm qua em vẫn chưa ngủ!”

Lại Văn dụi mắt, quả thật có chút mệt. Cô ôm lấy eo Tứ Phương, “Anh cũng ngủ đi ” Cô cười hì hì tiến đến bên tai anh nói, “Anh cùng em, chúng ta cùng nhau ngủ “

Tứ Phương đặt cô lên trên giường, “Ừ, em nên thay quần áo bệnh viện trước .”

“Có thể không mặc hay không , quá xấu .”

Tứ Phương không nói lời nào, tự mình ra tay .

Tứ Phương thấy Lại Văn cả buổi không nhúc nhích gì , cũng không âm ỉ nữa , anh ngẩng đầu nhìn cô , thấy cô đang ngơ ngác nhìn anh, cũng không biết cô đang suy nghĩ cái gì.

“Thật sự xấu như vậy sao? Ngoan, chỉ mặc hai ngày là được , em ngoan một chút, anh lập tức đi ra ngoài lấy đồ ăn cho em .” Tứ Phương sờ sờ đầu cô, dỗ cô .

Lại Văn phục hồi tinh thần lại, khẽ cười cười, cô sao có thể để ý đến bộ đồ bệnh nhân đó chứ , Chỉ là nhìn Tứ Phương thương yêu lo lắng cho cô như vậy , cô không tự giác nhớ lại truyện trước kia , đau lòng cho Tứ Phương.

Lại Văn đưa hai tay về phía Tứ Phương, “Ôm...”

Tứ Phương ôm lấy cô , hai tay ôm chặt hông cô, cô ôm cổ anh , hai chân vòng chặt quanh hông anh .

Tứ Phương giống như vỗ về con nít , khẽ vỗ hông cô , lại hôn lên thái dương cô ”Không cần suy nghĩ nhiều, bây giờ chúng ta không phải đều rất tốt sao, về sau nhất định sẽ tốt hơn nữa .”

Lại Văn tựa vào vai anh, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Tứ Phương để cô lại giường , cầm ví tiền đi ra ngoài , “Đói bụng không, anh đi ra ngoài mua bữa sáng cho em nhé .”

Lại Văn giữ chặt anh ”Không cần ,em không đói bụng, không muốn ăn gì cả , em muốn anh cùng em ngủ .”

Tứ Phương bất đắc dĩ chỉ chỉ cái mũi cô , chờ cô đói bụng lại đi mua vậy . Anh cởi giày, lên giường ôm Lại Văn vào trong lòng.

Lại Văn ôm anh , vùi đầu vào trước ngực anh , lắng lắng lắng nghe nhịp tim đập của anh .

“Một năm này anh sống thế nào ?” Lại Văn hỏi, cô không nhận được muốn biết Tứ Phương một năm này đã sống như thế nào , đã xảy ra chuyện gì ,cô muốn nghe anh kể một chút.

Tứ Phương trong lòng thở dài một hơi, cuộc sống một năm này thật sự không thích hợp nói cho Lại Văn biết , bởi vì rất nhiều máu đã chảy, cũng quá nguy hiểm .

Hắn tránh nặng tìm nhẹ, dùng lời nói dối thiện ý để cô an tâm, “Chính phủ bắt đầu nhiệm kỳ mới , Trần Tự Huy rơi đài , đời này của hắn chỉ có thể ở trong tù . Sau đó anh khôi phục lại sản nghiệp trước kia, sau đó cha anh cũng trở lại, hiện tại mọi thứ đã đi vào quỹ đạo, không có gì phải lo lắng .”

“Cho nên ở Vĩnh Châu bây giờ rất an toàn?”

“Rất an toàn “

“Lúc ấy. . . Tìm không thấy em ... anh thế nào . . .”

Tứ Phương ôm sát cô, để cô dựa sát vào anh , “Lúc ấy anh nói với bản thân nhất định không thể tuyệt vọng, em khẳng định còn sống, chỉ là đang ở đâu đó mà thôi , anh nhất định sẽ tìm được em .” Anh nhìn vào mắt cô , “Không bao giờ như lúc đó nữa , nếu chúng ta cãi nhau, em muốn đánh muốn mắng anh cũng được , trăm ngàn lần đừng chạy ra ngoài, nếu lại xảy ra chuyện gì, em bảo anh phải làm sao bây giờ? Em giấu lại, nếu là anh , là một cái xác lạnh lẽo nằm dưới thước vải trắng, em sẽ thế nào?”

Lại Văn rơi lệ, nghẹn ngào nói, “Sẽ không , không bao giờ nữa ...”

Tứ Phương lau nước mắt cho cô , “Còn có lần này, em sao lại đối với bản thân như vậy , sao có thể đập đầu vào lan can chứ ?”

Lại Văn nức nở, thanh âm nho nhỏ, “Lúc ấy thật sự quá khó khăn, cũng quá hận chính mình “

“Của em mọi thứ cũng là của anh , cho nên về sau phải tự mình trân trọng bản thân biết không ?”

Lại Văn mắt nước mắt lưng tròng gật gật đầu.

Tứ Phương hôn khuôn mặt hồng hồng của cô , “Ngoan, đừng khóc nữa , chúng ta nói chút chuyện vui vẻ đi .” Anh dỗ cô “Anh trước tiên nói nhé , lần đầu tiên ở Đông hải nhìn thấy em anh rất vui .”

Lại Văn quệt nước mắt, “Anh cũng nghe thấy lời đồn giữa em và Cao tiên sinh chứ ?”

“Ừ, nghe qua một ít” Tứ Phương không phủ nhận.

“Em cùng hần không phải như những gì anh nghe thấy , quan hệ giữa chúng em rất đơn giản” Lại Văn nhìn anh nói.

“Nhưng anh cảm thấy suy nghĩ của hần đối với em không phải đơn giản như vậy.” Những lời này Tứ Phương ở Đông Hải đã nói với Lại Văn nhiều lần .

Lại Văn nghĩ nghĩ nói, “Hiện tại nghĩ lại một lần, quả thật có chút gì đó nói không rõ ràng.”

Tứ Phương quyết định cùng cô nói chuyện về Cao Đông Thành, “Hiện tại em đã khôi phục trí nhớ , hần là có thể càng khách quan đánh giá hần, em nói một chút suy nghĩ của em đi ”

Lại Văn nói, “Trước kia khi mất trí nhớ, cái gì đều không nhớ rõ, sau khi em tỉnh lại đã đi theo Cao Đông Thành, cho nên khi đó Cao Đông Thành trong lòng em có vị trí rất quan trọng , cũng không vì cái gì khác, mà là vì hần đã cứu em, giúp em có công việc ,em đối với hần rất cảm kích, mà cuộc sống của em chính là vây quanh hần , hầu hạ hần ăn uống, hỗ trợ hần công tác, đây là toàn bộ cuộc sống của em.”

“Có phải rất vất vả hay không?” Tứ Phương nắm tay cô, đặt lên miệng hôn.

Lại Văn lắc đầu, ” so với anh, chuyện này có là cái gì?” Tuy rằng đám tình nhân Cao Đông Thành mỗi ngày trong đầu luôn nghĩ phải chinh cô thế nào , tuy rằng công việc mới lấy của cô rất nhiều công sức , tuy rằng Cao Đông Thành hỉ nộ vô thường khó có thể lấy lòng, tuy rằng cô thường cảm thấy cô độc, thương tâm cô đơn, nhưng chỉ có một chút, cô bị mất trí nhớ , cô không thể nhớ đến những phút ngọt ngào trước kia , không thể nhớ người yêu của mình, ít nhất cô sẽ không đau lòng, sẽ không bị dày vò. Mà là Tứ Phương, mỗi thời mỗi khắc anh đều nhớ lại chuyện cũ , mỗi giây trôi qua là mỗi giây phút dày vò anh .

Tứ Phương sẽ không nhắc lại chuyện đau khổ trước kia của anh , anh hỏi tiếp “Em lúc ấy không cảm thấy Cao Đông Thành đối với em có gì kỳ lạ sao ?”

Lại Văn lắc đầu, “Lúc ấy một chút cảm giác đều không có, hần thường giấu cợt em, người khác tra tấn em hần lại vui vẻ, chuyện công việc lại rất nghiêm khắc, em thậm chí còn không biết người khác vì sao lại nói ra những chuyện xấu giữa em với hần .”

Tứ Phương nói, “Khả năng tư duy của hần khác hẳn với người thường.”

“Hiện tại ngẫm lại, hần làm một số việc, làm cho người khác khó có thể lý giải.”

Tứ Phương là một người đàn ông , đối với Cao Đông Thành cũng có chút hiểu biết , nhưng anh sẽ không giải thích với Lại Văn, không muốn cô suy nghĩ về hần ta quá nhiều.

.

Tứ Phương nói , “Buồn ngủ không ? Em ngủ một chút đi .”

“Càng nói càng tỉnh , ngủ không được .” Vừa nói đến chuyện này, đầu Lại Văn càng hưng phấn.

“Đói sao? Chúng ta đi ra ngoài ăn sáng đi.” Tứ Phương hỏi cô.

“Vâng , đi ra ngoài đi dạo một chút đi, ở trong này ngọt ngào quá .”

Tứ Phương kéo Lại Văn dậy , để cô ngồi ở bên giường, giúp cô mặc lại váy .đi lại giày . Anh vuốt tóc cô ”Anh tết tóc cho em nhé ?”

Lại Văn cười nhìn anh , “Anh biết làm sao ?”

Tứ Phương nói, “Giúp anh luyện tập đi , trước kia nhìn qua nhiều lần , nhưng mà chưa làm lần nào .”

Lại Văn cười, “Anh nhìn từ lúc nào ?”

Tứ Phương nghĩ không ra , “Đã lâu rồi .” Đại khái là khoảng thời gian Lại Văn không tìm thấy , lúc anh bị bệnh , lúc vô ý đã nhìn người khác làm nhiều lần ,anh xem rất cẩn thận, một bên vừa xem vừa nghĩ, nếu Lại Văn quay lại , anh muốn tết tóc cho cô như vậy

Lại Văn vẫy vẫy tóc, “Đến đây đi” một bộ dáng thấy chết không sờn.

Tứ Phương cười nhìn cô , sau đó cầm lấy tóc cô , bắt đầu đùa nghịch .

Anh chải đầu cho cô , một lát lại cầm cô tết tết gì đó , đáng tiếc cuối cùng đều không thành công.

“Chúng ta đi được chưa ?” Lại Văn che miệng cười hì hì hỏi anh .

“Tốt lắm, lập tức được rồi đây ” Tứ Phương buông tha , kiểu tóc này anh không tết được , cuối cùng vô cùng đơn giản giúp cô cột một kiểu tóc đuôi ngựa.

Lại Văn sờ sờ tóc, cố ý vấy vấy đầu, “Rất giỏi, thành công rồi .”

Tứ Phương biết cô đang cười anh, không sao , lần sau thử lại, anh kéo tay cô, “Đi thôi.”

71. Chương 71

Thời gian còn sớm, nhưng ở dưới lầu bệnh viện đã có rất nhiều bệnh nhân đi tản bộ .

Tứ Phương kéo tay Lại Văn cùng đi ra cổng bệnh viện , tới một cửa hàng bán đồ ăn nhanh theo kiểu Trung Quốc , cửa hàng này cũng cung cấp bữa sáng, bởi vì đồ ăn phong phú lại ngon, mỗi ngày từ rất sớm đã có rất nhiều người đến ăn sáng .

Tứ Phương ở lầu hai tìm được một vị trí , anh ấn Lại Văn ngồi xuống ghế , “Em ở đây chờ anh , anh đi mua cơm, em muốn ăn cái gì?”

Lại Văn nhìn anh nói, “Em vừa mới nhìn thấy bọn họ có bán rượu tiểu mễ, em muốn uống rượu tiểu mễ(gạo kê), đã lâu rồi em chưa uống nó .”

Tứ Phương lắc đầu, ” Không được uống “

“Buổi sáng uống không tốt sao? Vậy mua về , chúng ta để đến buổi tối rồi uống .”

Tứ Phương xoa khuôn mặt cô , “Không được , em đang bị chấn động não, không thể uống cái kia, ngoan một chút, sau khi khỏe lại anh sẽ mua cho em uống nha .”

Lại Văn móp méo miệng, cô quả là thật lâu không uống loại này , cực kỳ thèm thuồng “Vậy anh uống đi , em không thể uống, anh có thể uống mà , cái kia uống ngon lắm .” Đây rượu tiểu mễ là đặc sản nơi này, uống qua một lần thì sẽ không quên được, sẽ luôn nhớ đến cái hương vị kia.

Tứ Phương nói, “Anh không uống, anh không tham như em .Em ngồi đây đừng có chạy lung tung , anh đi mua cơm.”

Lại Văn giống như con chó nhỏ , ngoan ngoãn gật đầu.

Mấy món Tứ Phương mang lên cực kỳ phong phú , hai người bọn họ có lẽ là ăn cũng không hết .

Lại Văn vui vẻ ăn cháo bí đỏ, “Anh sao biết em thích ăn cái này?”

Tứ Phương mặt không chút thay đổi nói, “Đây còn phải hỏi sao ” anh cầm trứng gà trong tay bóc vỏ, đưa tới bên miệng Lại Văn, “Ăn trứng gà đi “

Lại Văn cắn một miếng ”Không có vị gì cả ” cô nói, trứng luộc trong nước trà sao lại không có chút hương vị thế này .

Tứ Phương một miếng cắn luôn lòng đỏ trứng, đem lòng trắng trứng còn lại đưa đến miệng Lại Văn, “Không có vị mới ngon , mau ăn đi .” Lại Văn ăn trứng gà lại không thích ăn lòng đỏ , cô nói lòng đỏ ăn sẽ bị ghen cho nên ăn trứng gà chưa bao giờ cô ăn lòng đỏ cả

Lại Văn miệng đầy trứng gà còn muốn nói chuyện, “Ngô, ngô, trong nước trà luộc trứng vốn sẽ có hương vị mà “

Tứ Phương trừng mắt ”Ngốc, ăn cơm đi , đừng để bị sặc .”

Lại Văn đỏ mặt, cô cúi đầu ăn cháo, trong lòng lại cảm khái ngàn vạn, một năm qua , cô không ở bên cạnh Tứ Phương, cứ như bị trôi dạt giữa biển khơi , cô từng bị dày vò, nhẫn nại, chỉ cố gắng sống sót, ở trong mắt người khác, cô thậm chí là một người liều mạng cuồng công việc , tâm tư phức tạp , háo thắng , mặc kệ ở công ty hay ở cái trong nhà kia, đều có không ít người xa lánh cô , bởi vì cô để cho người khác thấy cô có vẻ vô năng ,lười biếng.

Nhưng khi cô được dựa vào trong lòng Tứ Phương, cô lại giống một cô gái nhỏ đang yêu , ôn nhu, đáng yêu, hồn nhiên lại tùy hứng. Cô tình nguyện được mãi ở bên cạnh Tứ Phương làm nũng như vậy , đây người đàn ông cô yêu , ở bên người người yêu, cô không cần lo lắng, không cần gian khổ, tất cả bảo tố phong ba , đều được anh ngăn cản bên ngoài , anh là cánh chim lớn bao dung, che chở cô , cô chỉ cần ở trong vòng tay ấm áp của anh làm một cô gái nhõng nhẽo .

Lại Văn khóc, yên lặng , nước mắt rơi vào bát cháo, mặn mặn , không biết vì sao, cô càng ngày càng miễn cảm, càng ngày càng cảm tính, càng ngày càng thích khóc.

Tứ Phương ngồi vào bên cạnh cô , không ngừng gạt nước mắt cho cô .

Lại Văn vừa khóc vừa cười hỏi Tứ Phương, “Em về sau khẳng định sẽ càng ngày càng ngốc.”

Tứ Phương cười nói, “Tốt như vậy, anh càng thích.”

Ăn xong bữa sáng, Tứ Phương cùng Lại Văn đi đến công viên bên cạnh bệnh viện đi bộ , đến lúc Lại Văn không có tinh thần nữa , bọn họ mới quay về phòng bệnh nghỉ ngơi.

Lại Văn thật ra cũng không có gì nghiêm trọng , chỉ cần sau hai ngày lại làm một kiểm tra là được , cho nên bác sĩ , y tá cũng ít khi đến phòng bệnh của cô .

Tứ Phương cùng Lại Văn cởi quần áo, hai người cùng nhau ngủ .

Lại Văn mơ mơ màng màng hỏi Tứ Phương, “Bác sĩ đến đây có thể mổ chúng ta hay không?”

“Bọn họ sẽ không đến đâu , ngủ đi.” Tứ Phương kéo cô vào lòng

“Anh như vậy em sao có thể ngủ?”

“Anh thế nào ?” Tứ Phương cười hỏi.

“Biết rõ rồi còn cố hỏi, cái cứng rắn của anh đang áp vào mông của em ”

Tứ Phương nhắc chân gác lên trên lưng cô , càng để cái đó gần sát , ma sát vào cái mông nhỏ của cô .

Lại Văn khẽ cười một tiếng, cô đột nhiên bùng nổ, xoay người đem Tứ Phương đặt ở dưới thân, sau đó cười lên trên lưng anh , từ trên cao nhìn xuống anh , “Ừ hừ” Cô bướng bỉnh phe phẩy lông mi.

“Bảo bối, xuống dưới đi, chúng ta ngủ.” thanh âm Tứ Phương ánh ách, phi thường khó chịu, dục vọng của anh đang tăng vọt, rất muốn liều lĩnh đem cô đặt ở dưới thân, nhưng mà không được, bảo bối hiện tại thân thể không thích hợp, nếu xảy ra vấn đề gì, anh sẽ hối hận chết mất. Nhấn a, phải nhịn xuống.

Lại Văn hạ mông xuống, nhẹ nhàng ma sát cái đang cứng rắn nóng rực của anh, cô ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng phả hơi “Chúng ta làm đi, được không ? Anh không muốn em sao?” Nói xong còn liếm liếm bờ môi của anh.

Tứ Phương liều mạng nén nhiệt huyết của mình lại , “Không, không được, chờ em hết bệnh rồi nói sau.”

Lại Văn quyết miệng, “Em lại không có bệnh nặng gì, nhất định không có việc gì .”

Tứ Phương lấy hai tay che mắt, dục vọng bị cô nhìn chăm chăm góc đầu đỏ hồng , anh kìm nén nói, “Không được, anh nói không được.”

Lại Văn nhìn anh khó chịu như vậy , đau lòng nói, “Vậy em giúp anh được không?”

Tứ Phương bỏ tay ra nhìn cô, ” Giúp như thế nào?”

Lại Văn cười, tay chậm rãi đi xuống, trườn nhẹ qua vùng bụng phẳng của anh ,nhẹ nhàng cầm lấy dục vọng cứng rắn của anh, chậm rãi ma sát ” Giúp như vậy, thế nào?”

Tứ Phương mãnh liệt hít lấy một hơi , thân thể muốn nổ mạnh , nhưng anh vẫn liều mạng kiềm chế, lẳng lặng nằm ở trên giường, không dám lộn xộn, rất sợ tổn thương đến Lại Văn.

Lại Văn cố ý hỏi anh, “Được không? Nói đi , được không?”

Tứ Phương hữu khí vô lực nói, “Được , được ...”

Lại Văn vui vẻ nở nụ cười, cô đi xuống, muốn dùng miệng giúp anh , Tứ Phương vội giữ chặt cô “Bảo bối, đừng...” Anh rất lo lắng thân thể của cô không tốt.

“Vì sao không?” Lại Văn khó hiểu.

“Lần này không cần, chờ em khỏe đã rồi nói sau.” Tứ Phương giải thích.

“Được rồi ” Lại Văn chu miệng, vậy được rồi, hắc hắc, cô tin tưởng cô lấy tay cũng có thể giúp anh , nhất định sẽ làm anh vui vẻ .

Cô hết sức chuyên chú tiến hành, bắt tay vào làm một số động tác, cần phải khiến cho anh tận hưởng.

Nhưng mà làm cả nửa ngày, anh tuy rất phấn khởi , Lại Văn lại có chút suy nghĩ ”Như thế nào còn không có S “(đó là cái gì các sắc nữ tự tưởng tượng nha ?)

Tứ Phương trấn an cô “Bảo bối, nhanh, cũng sắp “

Tốt, Lại Văn tiếp tục động tác, đến đây đi, đến đây đi, nhanh chút đến đây đi, tay của cô rất mỏi rồi nhà .

Làm thật lâu, vẫn không có gì , Lại Văn yếu ớt hỏi, “Anh rốt cuộc là muốn như thế nào a? Em mệt mỏi quá “

Tứ Phương cực kỳ vô tội nha , chuyện này cũng không phải anh có thể khống chế a, anh đang rất có hưng phấn , không có biện pháp a.”Nhanh, lập tức đến ” chỉ có thể an ủi cô như vậy.

Rốt cục, giằng co thật lâu, Tứ Phương rốt cục S , anh thoải mái rống ra tiếng.

Lại Văn mệt mỏi xụi lơ ở trên giường, nắm lấy tay run rẩy nói ”Giường dơ rồi, thôi mặc kệ, em mệt mỏi quá a, em muốn ngủ.”

Tứ Phương hôn lên mặt cô , “Yên tâm đi bảo bối, anh sẽ dọn dẹp , em yên tâm ngủ đi.”

72. Chương 72

Tứ Phương đang ở trong phòng vệ sinh tắm rửa, đột nhiên anh nghe thấy tiếng di động , anh lo lắng tiếng chuông đánh thức Lại Văn đang ngủ , vội vàng lấy một cái khăn tắm chạy ra .

Tứ Phương cầm lấy di động, là Vương thúc gọi tới , có chuyện gì sao?” Vương thúc có chuyện gì?”

Wương thúc ở bên kia ha ha cười vài tiếng, “Ồ bên kia tốt không ?”

“Rất tốt , Lại Văn đã khôi phục trí nhớ , mọi thứ đều tốt.” Tứ Phương nói.

“Vậy sao , thật tốt quá, Lại Văn cuối cùng cũng nhớ lại .” Ông dừng một lát lại nói “Tứ Phương, có chuyện muốn nói với cậu, bên kia Cao Đông Thành đã xảy ra chuyện.”

Tứ Phương kinh ngạc, “Chuyện gì, hần đến Vĩnh Châu sao ?” Có thể có chuyện gì chứ , không phải là Cao Đông Thành mang người đến Vĩnh Châu đòi gặp Lại Văn chứ?

“Không phải, hần vẫn chưa tới Vĩnh Châu, mà là ngã bệnh, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều, sáng nay trợ lý của hần đến Vĩnh Châu , vốn là muốn gặp cậu, cậu lại không ở đây ,nên anh ta nói chuyện này cho tôi , là Cao Đông Thành muốn hần gọi Lại Văn quay về gặp mặt một lần , đại khái là bệnh Cao Đông Thành rất nghiêm trọng, nghe nói thời gian của hần không còn nhiều ?”

Tứ Phương neho mắt lại, ” Thật vậy chẳng? Các người đã điều tra qua chưa ? Trước đó không phải hấn đáng rất tốt sao , sao đột nhiên lại như vậy ?”

“Đã điều tra qua rồi , Cao Đông Thành hiện tại quả thật đang ở bệnh viện, hấn bị bệnh ung thư dạ dày tái phát, lần này có lẽ lành ít dữ nhiều.”

Tứ Phương thở dài, “Vậy bọn họ nói thế nào? Chỉ cần Lại Văn trở về gặp hấn một lần phải không ? Có vấn đề gì khác hay không ?”

Vương thúc nói, “Không có, nói đúng ra là muốn gặp mặt một lần , nhưng gặp Lại Văn rồi nói cái gì, tình hình phát sinh như thế nào , chúng tôi cũng không biết.” Ông hỏi Tứ Phương, “Cậu có đồng ý không ? Nếu cậu lo lắng , vậy chúng ta gặt Lại Văn đi, hai người cứ ở đó một thời gian, chờ điều tra rõ chuyện Cao Đông Thành bên này, hai người hãy quay về .”

Tứ Phương trầm mặc suy nghĩ một lát, sau đó hướng Vương thúc nói, “Lại Văn đã khôi phục trí nhớ , cô ấy biết nên làm thế nào. Hơn nữa Cao Đông Thành dù sao cũng có ân với cô ấy , nếu sau này cô ấy biết chúng ta dấu cô ấy, cô ấy tuy sẽ không nói gì, nhưng sẽ không thoải mái trong lòng , cho nên chuyện này sẽ theo ý cô ấy . Tôi bây giờ chỉ lo Cao Đông Thành có thể có động tác gì mờ ám , cho nên chú phải luôn theo dấu bọn họ , có thể gặp Lại Văn, nhưng tôi phải ở bên, không có chuyện để Lại Văn một mình gặp hấn “

Vương thúc nói, “Vay tôi sẽ theo dấu họ , sau đó gửi điện trả lời cho cậu.”

Lại Văn ngủ thẳng đến buổi chiều mới tỉnh. Tứ Phương giúp cô rửa mặt lại giúp cô hâm đồ ăn.

Lúc ăn cơm Tứ Phương cùng Lại Văn nói, “Ăn xong , chúng ta trở về đi.”

Lại Văn rất kinh ngạc, “Trở về Vĩnh Châu sao? Nhanh như vậy?” Cô còn tưởng bọn họ còn ở đây một khoảng thời gian nữa.

Tứ Phương nhìn ánh mắt cô , “Có chuyện anh muốn nói cho em biết, Cao Đông Thành ngã bệnh .”

Lại Văn lơ đãng, “Hấn hàng năm đều ngã bệnh, bệnh tiểu đường thôi, không có gì phải ngạc nhiên.”

“Không phải, lần này là bệnh khác, nghe nói là bệnh ung thư dạ dày tái phát, giải phẫu cùng phương pháp trị bệnh bằng hoá chất đã vô dụng .”

Lại Văn ngạc nhiên , “Tại sao có thể như vậy? Tái phát sao ? trước kia hấn đã từng bị bệnh đó rồi sao”

Tứ Phương gặt đầu, ” Tư liệu Vương thúc điều tra được nói như vậy , năm năm trước Cao Đông Thành đã bị ung thư dạ dày, khi đó coi như được phát hiện đúng lúc, bác sĩ đã cắt một nửa dạ dày , sau đó thì khỏi hấn , lần này là tái phát “

Lại Văn sững sờ , “Em không biết chuyện này, cũng không có người nói cho em biết, bình thường hấn uống thuốc hay tiêm thuốc cũng chỉ là để trị liệu bệnh tiểu đường , không nghĩ tới ...lại đột nhiên như vậy.”

Tứ Phương vỗ vỗ lưng cô , “Hấn hiện tại muốn gặp em một lần , em có muốn gặp hấn không ?”

Lại Văn vẫn muốn gặp lại Cao Đông Thành một lần, sau khi quay về Vĩnh Châu ngày hôm sau cô mượn đi động Tứ Phương gọi cho Cao Đông Thành ,nhưng lại không có ai nghe máy . Cô nghĩ chắc hấn đang giận cô .

Cho dù không phải hấn ngã bệnh, vốn dĩ cô đã muốn trở về gặp hấn , cô vẫn nên gặp hấn nói chuyện một lần , nói cho hấn, cô đã tìm được nhà , cô phải về nhà. Dù sao bọn họ đã từng đứng dưới một mái hiên sinh hoạt lâu như vậy.

Lại Văn cũng lo lắng đến lập trường của Tứ Phương, “Anh đồng ý chứ ?”

Tứ Phương sờ sờ đầu cô ”Chỉ là gặp nhau một lần, không sao, anh sẽ luôn ở bên cạnh em .”

Lại Văn nắm lấy bàn tay anh , không nói gì chỉ có thể cảm kích anh không thôi .

Chu Quân gõ cửa phòng bệnh “Cao tiên sinh, bọn họ đã đến .”

Bên trong phát ra một tiếng nói khàn khàn “Để cho An An vào đi.”

Chu Quân hướng Tứ Phương nói, “Thực xin lỗi Hạ tiên sinh, mời ngài ở bên ngoài đợi một chút, Cao tiên sinh chỉ mời An An vào.”

Tứ Phương mặt không chút thay đổi, không thềm để ý đến lời Chu Quân.

Lại Văn cùng Tứ Phương nói, “Nếu không anh ở bên ngoài đợi một chút, em sẽ cố gắng nói nhanh .”

Tứ Phương nghĩ nghĩ, “Đợi chút” Anh ấn Lại Văn ngồi xuống ghế hành lang, chính anh cùng Chu Quân vào phòng bệnh.

Cao Đông Thành nghe thấy tiếng mở cửa, mỉm cười nhìn cửa vào , chờ nhìn thấy người ,nụ cười của hắn liền cứng lại, không phải An An, là Hạ Tứ Phương.

Tứ Phương không để ý đến Cao Đông Thành, anh vội đánh giá bốn phía phòng bệnh, đây là một phòng bệnh cao cấp, bài trí xa hoa, anh đi đến bên cạnh tủ quần áo, mở cửa, không phát hiện cái gì, anh tiếp tục đi đến bên cạnh cửa sổ, mở cửa sổ thủy tinh ra, nhìn ra bên ngoài dò xét, vẫn không có gì, anh vẫn lo lắng, lại kiểm tra tủ đầu giường cùng phòng vệ sinh, đều không có phát hiện dấu hiệu khả nghi gì.

Toàn bộ quá trình, Tứ Phương cùng Cao Đông Thành đều không có trao đổi.

Ra khỏi cửa phòng bệnh, Tứ Phương giữ chặt Lại Văn nói, “Em vào đi,anh ở bên ngoài chờ em , cô gắng nhanh một chút, có chuyện thì kêu anh biết không?”

Lại Văn gật đầu, Chu Quân thở một hơi nhẹ nhõm, anh mở cửa phòng bệnh ra để Lại Văn đi vào.

Lại Văn vừa vào cửa, liền thấy Cao Đông Thành sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường bệnh, Lại Văn nhất thời có chút hoảng hốt, ở trong ấn tượng của cô, Cao Đông Thành vẫn là người dũng mạnh , bây giờ lại suy yếu nằm ở trên giường bệnh như vậy, giống như người khác chỉ cần một cánh tay đều có thể muốn mạng của hắn, đây là Cao Đông Thành sao? Lại Văn nhất thời không dám đi qua.

Cao Đông Thành thông thả run run nâng tay lên “An An, đến đây ”

Lại Văn trong lòng hồi hộp một chút, vì Cao Đông Thành mà cảm thấy đau lòng , thời điểm khỏe mạnh hắn mạnh mẽ như vậy , nói một không có hai. Cô thoáng trấn định lại tâm trạng , nhìn chăm chú vào Cao Đông Thành , chậm rãi đi đến bên giường bệnh của hắn

Cao Đông Thành nhìn cô, hơi nở nụ cười, “Ngồi đi “

Bên cạnh có một chiếc ghế dựa, Lại Văn kéo tới ngồi cạnh bên giường.

“Trong khoảng thời gian này có khỏe không ?”

“Vâng , tốt lắm.” Lại Văn cúi đầu, trong lòng ngũ vị tạp trần, có chút không dám nhìn thẳng vào Cao Đông Thành.

Cao Đông Thành nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Bọn họ nói cô đã khôi phục trí nhớ .”

“Chúng tôi đi đến nơi đã sống qua trước kia, nhìn rất nhiều thứ quen thuộc liền nhớ lại .”

Cao Đông Thành nhìn trần nhà, “Nơi sống trước kia ? ... Ha ha, tôi có đôi khi cũng muốn quay về Mỹ, cô biết không tôi đã ở Mỹ nhiều năm, càng già lại càng nhớ đến nơi đó... Có người đã nói, nhớ lại nơi mình sống trước kia thì ý nghĩa là đã già đi...”

“Con người thì luôn nhớ lại nơi mình đã sống ” Lại Văn nói,cô lần đầu tiên thấy Cao Đông Thành bình thản kể lại chuyện của mình như vậy.

“Đúng vậy, lúc còn trẻ sẽ luôn có những thời khắc ngọt ngào như vậy , khi già đi lại thường lấy ra nhớ lại một lần.” Cao Đông Thành nói xong, giống như đang nhớ đến kỷ niệm ngọt ngào trước kia, thanh âm cũng trở nên ôn nhu.

Lại Văn cảm thấy không chỉ lúc còn trẻ, con người mỗi giai đoạn đều có khoảng khắc tốt đẹp, đáng giá để ta nhớ lại, tuổi trẻ khi tình yêu điên cuồng, trung niên sau khi kết hôn, khi người yêu yêu thương che chở, khi già đi con cháu đầy đàn, đó đều là những thứ đáng quý của đời người?

Cao Đông Thành nhìn Lại Văn trước mặt, khổ sở hỏi, “Có thể nắm tay của tôi được không?”

Lại Văn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, tay hắn vô lực lại run run đưa đến bên giường, đưa gần đến tay cô, khát vọng cầm lấy bàn tay ấm áp nhỏ bé ấy.

“Không được sao?” Hắn hỏi, âm tiết cuối lộ ra sự uể oải cùng ghen ngào của hắn.

Lại Văn lắc đầu, vươn tay, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay lạnh lẽo run run của hắn.

Hắn nhìn vào mắt Lại Văn, “Cô biết không? Lần đầu tiên nhìn thấy cô, ta đã rất vui, cô rất giống mối tình đầu của tôi, khi đó tôi mới đến Mỹ, bản chất kém cỏi lại khó sửa, tuy rằng rất yêu cô ấy, nhưng đến cuối cùng tôi vẫn phản bội cô ấy, lúc cô ấy mất cũng chỉ mới mười bảy tuổi, vì uống thuốc phá thai chất lượng kém mà bị xuất huyết, chết ở trên giường trong phòng cho thuê của chúng tôi, máu khiến cho chiếc giường nhuộm đỏ, lúc cô ấy mất tôi đang ở quán bar uống rượu, cùng những người phụ nữ khác sống phóng đảng, ba ngày sau tôi mới quay lại cái phòng trọ kia, lúc đó mới phát hiện thi thể của cô ấy, mắt cô ấy mở rất to, làm thế nào cũng không khép lại...”

Nước mắt từ khóe mắt hắn rơi xuống, hắn lại còn dùng giọng điệu bình tĩnh kể lại chuyện cũ.

Lại Văn vùi đầu ở trong lòng bàn tay của hắn, nước mắt rơi xuống không ngừng, trên thế giới này, có lẽ chúng ta sẽ không thể hiểu được một số việc làm của người khác, nhưng thật ra, cuộc sống của mỗi người, đều có con đường riêng của họ.

Cao Đông Thành run run nâng mặt cô lên, “Đừng khóc, An An” hắn lau nước mắt cho cô, “Ha ha, có lẽ sau khi tôi chết, người duy nhất rơi lệ vì tôi, cũng chỉ có cô.”

Lại Văn hốc mắt đỏ hồng, “Anh cố gắng dưỡng bệnh, nhất định có thể khỏe lại.”

Cao Đông Thành thấp giọng nở nụ cười, “Dạ dày đã bị cắt một lần, lần trước may mắn có thể qua khỏi, lần này diêm vương sẽ không bỏ qua cho tôi, bây giờ phương pháp điều trị đã không thể sử dụng, tôi chỉ có thể chờ chết, ha ha, cũng tốt, có lẽ sau khi chết đi có thể nhìn thấy mối tình đầu của tôi, đến lúc đó tôi nhất định sẽ quỳ xuống trước mặt cô ấy xin lỗi, cô nói xem cô ấy có tha thứ cho tôi không?”

Lại Văn khóc nói không ra lời, “Cô. . . Cô ấy nhất định sẽ tha thứ.”

Cao Đông Thành mỉm cười nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, “Hy vọng là như thế. Có đôi khi tôi cũng tò mò, trên thế giới làm sao có một loại biến chất như tôi chứ, ha ha, tôi cũng không biết vì sao tôi lại có thể sống như vậy, cô cũng chán ghét tôi đi.”

Lại Văn lắc đầu, “Không có.”

Cao Đông Thành cầm tay cô, “Trải qua một năm, có đôi khi tôi sẽ nhìn cô chê cười, khiến cô khổ sở, cô có thể tha thứ cho tôi không, trong công việc tôi đối với cô có nghiêm khắc, cô cũng tha thứ cho tôi chứ, tôi chỉ là muốn... rèn luyện cho cô mà thôi, cho dù tôi chết, cũng không ai có thể bắt nạt cô, tôi có một nơi kinh doanh lớn, muốn cô thay tôi bảo vệ nó.”

Lại Văn vội vàng xua tay, “Tôi không được, anh để cho người khác đi.”

Cao Đông Thành cười khổ, “Tôi có thể gọi ai tới chứ? Vài người bà con xa thân thích mười mấy năm chỉ nhìn vào tiền của tôi, có thể cách xa thì cô gắng cách xa, tôi cũng không có con, đương nhiên, bên cạnh tôi còn một đám oanh oanh yến yến, nhưng tôi dám khẳng định, sau khi tôi chết mấy người kia không biết cười vui vẻ đến mức nào, rốt cục có thể rời khỏi tôi, cô nói đi, tôi còn có thể kêu ai?”

Lại Văn nghe hắn nói đến việc này, có thể thấy được hắn đối với cuộc sống của cô đã hiểu rõ, tuy rằng ở mặt ngoài hắn có cuộc sống phong lưu, nhưng nội tâm của hắn lại cực kỳ sang suốt.

Cao Đông Thành tiếp theo nói, “Tôi ở cái thế giới vạn ác này cũng trải qua vài chục năm, một cô gái rất cuộc là người thế nào, tôi chả lẽ còn không rõ, như cô, tôi rất thích cô, chính là sự thiện lương và bao dung

của cô . Tôi đem mọi thứ giao cho cô, ít nhất tôi sẽ không khó chịu. Cô trông coi nó , coi như cô báo đáp tôi đi.”

Lại Văn lấy tay che mặt mình, khổ sở, thương tâm, cảm khái, các loại cảm xúc đan xen vào vào, cô không biết nên nói cái gì.

73. Chương 73

Lại Văn từ trong phòng bệnh đi ra, Tứ Phương thấy cô rơi lệ, vội vàng ôm lấy cô ”Làm sao vậy?”

Lại Văn che miệng, lắc đầu, nói không ra lời, nước mắt không nhịn được rơi xuống .

Tứ Phương kéo cô vào trong lòng, lau nước mắt cho cô .

Chu Quân đứng bên cạnh quay đầu đi, hắn cũng có chút khó chịu, hắn đi theo Cao Đông Thành cũng đã nhiều năm , đối với Cao Đông Thành sự hiểu biết cũng có một chút , ở trong mắt người khác, nhân tình Cao Đông Thành vô số, phong lưu trác táng , trên thực tế Cao Đông Thành đã bị bệnh tiểu đường đã gần 20 năm , hàng năm bị đau ốm, cơ năng của cơ thể đã chậm rãi thoái hóa, hắn thậm chí đã không có khả năng sinh sản , hắn trải qua cuộc sống vô tình đã rất nhiều năm . Nhưng hắn lại là một người quật cường , tình nguyện bị người khác mắng hắt hủ, cũng phải giữ sĩ diện.

Hàng năm ốm đau làm tính tình hắn càng trở nên cổ quái, đám người suốt ngày quay xung quanh hắn a dua nịnh hót, đã làm cho hắn đối với người khác cực kỳ đề phòng ,ngờ vực vô căn cứ. Mặc dù có nhiều khuyết điểm như vậy, nhưng hắn vẫn là một người đàn ông chân chính , hắn phân biệt rõ các loại người , ở mặt ngoài tuy rằng hi hi ha ha, nhưng không bao giờ kết giao với những người xấu .

Còn có việc muốn làm, Chu Quân ổn ổn suy nghĩ, hắn xoay người lại cùng Lại Văn nói, “Cao tiên sinh muốn tôi đưa cô đến gặp luật sư .”

Lại Văn cũng dần dần bình tĩnh lại , “Chuyện này xin anh khuyên nhủ Cao tiên sinh, tôi sao có thể nhận gia sản của hắn chứ ?”

Chu Quân nói, “Nói vậy Cao tiên sinh đã nói qua với cô , hắn không có thân thích, không có con , không có người thích hợp kế thừa gia sản của hắn, tiếp tục phát triển sự nghiệp của hắn.”

Lại Văn nhìn Chu Quân, “Anh thì sao? Anh đi theo Cao tiên sinh rất nhiều năm , đối với chuyện công ty cũng hiểu rõ , anh kế thừa không phải rất tốt sao?”

Chu Quân nhìn thoáng qua Tứ Phương, lại nhìn Lại Văn nói, “Tôi nghĩ cô hắn là cũng biết, Cao tiên sinh đem tài sản cho cô , cũng có lí do của hắn , hưởng chi, Cao tiên sinh đối cuộc sống của tôi cũng đã có sắp xếp .”

Lại Văn cúi đầu, “Đây là sự nghiệp hắn vất vả phấn đấu mười mấy năm, tôi có đức gì mà có thể kế thừa chứ ?”

Chu Quân nói, “Cô vẫn nên cùng tôi gặp luật sư đi.” Cao Đông Thành đã nói anh , nếu Lại Văn đến Đông Hải, sẽ lập tức mang cô đến gặp luật sư nghe di chúc, Cao Đông Thành kỳ thật rất sợ Lại Văn cự tuyệt.

Lại Văn nói, “Không, tôi muốn về suy nghĩ . Có quyết định rồi tôi sẽ nói lại cho anh được không?”

Chu Quân không biết làm thế nào , chỉ có thể gật gật đầu, “Được rồi, vậy tôi chờ điện thoại của cô .”

Tứ Phương nắm tay Lại Văn đi ra bệnh viện, anh hỏi Lại Văn, “Bây giờ trở về sao?”

Lại Văn không có tinh thần nói, “Chúng ta đi về trước đi, ngày mai em đến một mình cũng được .”

“Anh sẽ đi với em .” Tứ Phương nói.

“Không cần, thời gian dài anh đã không đi làm , rất nhiều việc có lẽ chất thành đống rồi , Cao tiên sinh hiện tại đã thành như vậy , em tới một mình cũng không sao .”

Tứ Phương không nói tiếp, anh dời vấn đề đi, “Anh gọi điện thoại cho tiểu Kim, bảo hán lái xe tới đây .” Tiểu Kim là lái xe Tứ Phương, bây giờ anh không muốn tranh cãi với Lại Văn, cô bây giờ đã mệt mỏi , cô nên nghỉ ngơi , ngày mai anh sẽ nói chuyện với cô , anh nhất định phải tới cùng cô , bất luận ai nói lý do gì cũng không được.

“Quay về Vĩnh Châu vẫn còn một giờ, em ngủ một lát đi, anh thấy em đã mệt lắm rồi .” Tứ Phương sờ sờ đầu cô, kéo đầu cô đặt lên trên vai mình .

“Không muốn ngủ” Lại Văn nói, cô cực kỳ mệt mỏi, rất không có tinh thần, nhưng lại không muốn ngủ, “Cùng em tâm sự đi.”

Tứ Phương ôm cô vào trong lòng, “Tán gẫu cái gì?”

“Em nên làm gì bây giờ? Phải đáp ứng Cao tiên sinh sao đây ?”

Tứ Phương nghĩ nghĩ, “Vậy em nghĩ như thế nào? ý kiến của anh tốt nhất là không nhận , anh sợ em sẽ mệt , sự nghiệp của hán cũng không nhỏ ”

Lại Văn ôm cánh tay Tứ Phương, theo lập trường cá nhân của cô , cô muốn cự tuyệt , cô cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt, thực hạnh phúc mỹ mãn , nếu kế thừa tài sản đó, cô rất sợ đánh vỡ hạnh phúc hiện tại. Bởi vì cô nhất định phải bỏ nhiều thời gian trông coi sự nghiệp , lại phải ở lại Đông hải, như vậy có thể được không? Lại Văn không muốn như vậy. Nhưng Cao tiên sinh đối với cô có ân, hán đã khẩn thiết cầu xin cô như vậy, không đáp ứng được sao ? Cũng không được.

Lại Văn không ngừng đấu tranh tư tưởng , lăm bầm lâu bầu, “Làm sao bây giờ?”

Tứ Phương hôn lên cái trán của cô “Đừng nghĩ nữa , em muốn thế nào , anh đều ủng hộ em .”

Lại Văn nở nụ cười, tâm tư cũng nhẹ một chút, trở về lại từ từ nghĩ đi.

Xe chạy đến nội thành Vĩnh Châu, Lại Văn đột nhiên nói, “Dừng xe “

Tứ Phương hỏi cô , “Sao vậy ? Không phải phải về nhà sao?”

Lại Văn nói , “Phải mua cho ba ba chút quà chứ, ông cũng không biết em mất trí nhớ , nhất định nghĩ anh mang theo em đi chơi, anh bỏ công việc ra ngoài , ông nhất định rất tức giận ? Có gọi điện thoại mắng anh hay không?”

Tứ Phương cười, cha anh quả thật mỗi ngày đều gọi một cuộc điện thoại đến mắng anh , thúc giục anh mau trở về, sòng bạc đã ngừng kinh doanh lâu , Tứ Phương sợ Lại Văn biết sẽ mất vui , sau lại rõ ràng không nhận điện thoại của ông nữa . Hiện tại có lẽ ông đang giận đến đỏ cả mắt ấy chứ .”Không sao , một năm này anh thường thường bị ông ấy mắng, đã bị mắng thành quen .”

Lại Văn lắc đầu, “Không tốt” cô không muốn bởi vì mình ,khiến cha con bọn họ mâu thuẫn, trước kia quan hệ bọn họ không thể nói rõ ,nhưng là ít nhất bọn họ sẽ không cãi nhau. Hiện tại , bởi vì cô, mâu thuẫn giữa bọn họ càng lớn , chắc Tứ Phương cũng rất khó chịu , anh từ nhỏ đã vất vả , thật vất vả mới có một người cha, anh kỳ thật rất quý trọng. Lại Văn muốn làm nhiều một chút , làm một người con dâu thật tốt càng, hy vọng có thể hóa giải ý kiến của Hạ Hữu Quân, để cha con bọn họ có thể sống chung thật tốt , như vậy Tứ Phương mới có thể càng hạnh phúc .

Cô lắc lắc tay anh ”Nhanh nào, anh nói xem ba ba thích quà gì ? ăn gì ?Uống gì ?”

Tứ Phương hỏi, “Thật muốn sao?”

Lại Văn như đinh đóng cột nói , “Nhất định phải mua.”

Tứ Phương nghĩ nghĩ, “Ông ấy thích uống trà, vậy mua trà đi , những cái khác ông ấy cũng không thiếu.”

Lại Văn nhún mày, “Mua trà gì? Em không hiểu a “

Tứ Phương vuốt lên lông mi cô , “Để anh mua a, anh hiểu rõ .”

Không tìm được cửa hàng trà , Tứ Phương kéo Lại Văn đi vào siêu thị mua.

Dọc theo đường đi, Lại Văn đều có chút không yên lòng, chuyện Cao Đông Thành vẫn khiến cô lo lắng , nhưng cho dù cô có bao nhiêu hoảng hốt , cô đều phải nhắc nhở chính mình, trước khi về nhà, nhất định phải mua cho cha chồng lễ vật lấy lòng, muốn ông thực sự vui vẻ . Đây là cuộc sống về sau của cô , cô nên vì cuộc sống hạnh phúc của mình và Tứ Phương mà cố gắng.

“Đến đây ” Tứ Phương kéo cô lại , bằng không cô còn muốn ngậy ngốc đi về phía trước.

“A?” Lại Văn lúc này mới hoàn hồn.

Tứ Phương một tay ôm cô, để cô ngồi vào xe đẩy hàng , sau đó đẩy xe vào siêu thị.

Lại Văn bắt giác thét chói tai, “anh làm gì vậy ?”

Tứ Phương vỗ vỗ vai cô , “Ngồi yên đi, không cần lộn xộn.”

Lại Văn trừng mắt nhìn hấn, đỏ mặt, ngượng ngùng, tiếng cô oán giận nho nhỏ, “Dừng lại , mọi người đều đang nhìn em.”

Tứ Phương lơ đãng, giúp đẩy cô vào siêu thị, đi thẳng đến quầy trà . Anh muốn tốc chiến tốc thắng, Lại Văn hiện tại tâm tình không tốt, còn phải quan tâm việc vặt này , quá mệt mỏi .

Tứ Phương đứng ở bên quầy chọn lá trà, Lại Văn ngồi ở trong xe đẩy hàng , then thùng cúi đầu.

Không đến 2 phút, Tứ Phương cũng đã chọn xong loại trà, anh thanh toán tiền, đưa hộp lễ vật cho Lại Văn, “Anh mua rồi nè “

Lại Văn nhìn anh , “Anh chọn kỹ rồi chứ a? Ba ba thật sự thích loại này chứ ?”

Tứ Phương cười, “Yên tâm đi, ông ấy rất thích uống loại hương vị trà Phổ Nhĩ *này. Thấy em mua cho ông ấy loại chè này , ông ấy sẽ rất vui .”

* (một loại chè được sản xuất ở vùng Vân Nam, Trung Quốc, được ép thành từng bánh)

Lại Văn ôm lấy hộp lễ vật , “Hừ, em không thích tìm anh tính sổ đâu .”

74. Chương 74

Vương thúc đứng ở ngoài cửa đón bọn họ, ông vừa thấy Lại Văn, liền bước lên phía trước bắt tay cô “Lại Văn, cô nhớ lại rồi chứ ?”

Lại Văn nhìn vị trưởng bối hiền lành trước mặt này, người luôn dõi theo tình yêu bọn họ vì bọn họ mà bỏ nhiều tâm sức , bây giờ ông lại vui vẻ cầm lấy tay cô , làm cho Lại Văn cực kỳ xúc động, cô cầm lại tay Vương thúc “Đúng vậy, Vương thúc, tôi đã nhớ lại .”

Vương thúc rơi lệ ”Về sau phải sống cho tốt nhé, nếu Tứ Phương bắt bạt cô cô cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ mắng cậu ấy, cô cũng không nên giận đối với cậu ấy!” Vương thúc sợ cô cả đời chưa kịp tức giận , Tứ Phương đã sợ dằn vặt không kịp rồi .

Lại Văn nhe răng nói, “Yên tâm đi Vương thúc, cho dù anh ấy đánh tôi , tôi cũng sẽ không chạy trốn nữa .”

Tứ Phương quay sang nói , “Này , các người đây là làm sao? Vương thúc, chú yên tâm đi, về sau nếu cãi nhau, tôi sẽ quỳ trên tấm ván giặt quần áo, xin Lại Văn tha thứ ta, tuyệt đối sẽ không làm cô ấy đau lòng ”

Anh lại xoa khuôn mặt Lại Văn, “Ai, khóc cái gì? Anh sẽ không đánh em , chỉ cần em về sau không đánh anh , anh đã phải thấp hươu cảm ơn trời đất rồi .”

Lại Văn bật tiếng cười, cô đẩy Tứ Phương “Nói bừa cái gì vậy ?”

Tứ Phương rầy rà thêm "Anh cũng không nói bừa mà "

Lại Văn cười tròng mắt anh, đưa tay nhéo vào phần thịt trên lưng anh , Tứ Phương cố ý la hét lên , làm cho cô cười thật vui vẻ.

Vương thúc nhìn hai người như hai đứa trẻ ăm ỉ, trong lòng thật sự rất vui , "Đi thôi, vào nhà nào , cha cậu nghe nói hai người về đến nhà , hôm nay đã quay về rất sớm ."

Tứ Phương hỏi Vương thúc, "Ông ấy mấy ngày nay có còn nổi bão hay không?"

Vương thúc thay Hạ Hữu Quân nói chuyện, "Ông ấy vẫn nổi bão ùng ùng a? Ông ấy cũng không phải không biết tình hình của Lại Văn như thế nào ? Nghĩ đến cậu không làm việc đảng hoàng, cậu cũng nên thông cảm cho ông ấy, dù sao cũng là cha cậu , ngoài miệng thì không chịu thua, nhưng mà trong lòng rất đau lòng cho cậu , biết hai người hôm nay trở về, hôm nay ông ấy trở về rất sớm , đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối đấy ."

Tứ Phương khẽ thở dài, kéo tay Lại Văn vào nhà.

Hạ Hữu Quân ngồi ở phòng khách uống trà, nhìn thấy Tứ Phương và Lại Văn tay cầm tay cùng nhau tiến vào, ông hừ lạnh một tiếng, "Còn biết quay về sao "

Tứ Phương không để ý tới lời nói ác ý của ông, anh cầm lấy hộp lễ vật để lên trên bàn trà trước mặt Hạ Hữu Quân, "Ba, đây là Lại Văn mua cho cha , là trà Phổ Nhĩ Vân Nam, là loại cha thường uống."

Sắc mặt Hạ Hữu Quân dừng một chút, đưa tay cầm lấy hộp quà nhìn nhìn, "Xú tiểu tử, Lại Văn làm sao biết ta thích uống cái gì, là con mua hả ?"

Tứ Phương nở nụ cười, "Phụ thân thật sự là nhìn rõ mọi việc, nhưng nếu không phải Lại Văn kéo con đi mua, con làm sao nghĩ đến việc này ?"

Hạ Hữu Quân bắt đầu nhìn Tứ Phương, "Con bây giờ sao mà càng ngày càng giống vô lại, trước kia mười ngày nửa tháng cũng đánh không ra cái rắm, hiện tại hi hi ha ha, ta phải hoài nghi con có phải con ta hay không." Tứ Phương thay đổi rất rõ ràng, trước kia anh trầm mặc ít lời, cả ngày giống cái như mặt than, mà một năm qua đi, tâm tính anh lại càng tàn bạo, một lời không hợp ý sẽ ầm ỹ cả lên , mà bây giờ thì sao , Tứ Phương thấy ông nói lời khó nghe , chỉ hi hi ha ha đáp lại .

Tứ Phương kéo Lại Văn ngồi cạnh bên người, "Ba, như vậy không tốt sao?" Cuộc sống của anh đã tốt lên , trên mặt anh làm thế nào cũng không ngăn được ý cười tự mãn.

Hạ Hữu Quân nói, "Ai nói không tốt " tính tình Tứ Phương tốt lên , có lợi nhất đương nhiên là Hạ Hữu Quân , trong nhà rốt cục cũng không cần gà chó không yên nữa .

Hạ Hữu Quân nhìn thoáng qua Lại Văn, cô mềm mại ngồi ở bên cạnh Tứ Phương, cúi đầu không nói gì , Hạ Hữu Quân muốn nói cái gì nhưng cuối cùng vẫn im lặng , thôi để sau rồi từ từ nói vậy .

Lại Văn đứng dậy, cùng Hạ Hữu Quân nói, "Ba, con vào phòng bếp xem một chút ."

Một tiếng' ba 'này trong lòng Hạ Hữu Quân giống như nở hoa , ông ngậy ngốc một lúc mới nói, "Được, được , con đi đi."

Tứ Phương cười nhìn Lại Văn đi vào phòng bếp, anh nhìn Hạ Hữu Quân nói, "Ba, cảm ơn ."

Hạ Hữu Quân ngượng ngùng sờ sờ ót, "Cảm ơn làm gì , con trong mắt chỉ nhìn thấy mỗi cô ta , ta có thể làm gì nữa chứ ? Ta chỉ có con là con trai, con dâu con nhất định chọn cô ta , ta không tiếp nhận cô ta , về sau khi già đi nhất định sẽ bị cô ta ngược đãi."

"Làm sao có thể? Lại Văn rất lương thiện ."

Hạ Hữu Quân bĩu môi, "Dưỡng con vô dụng, cưới con dâu quên cả cha."

Tứ Phương nở nụ cười, "Mỗi ngày cùng nhau sống, làm sao có thể quên ngài được chứ , muốn quên cũng quên không được."

“Các con còn trẻ tuổi, muốn thế nào được cái đó, quản không được các con, ta đối với hai con yêu cầu duy nhất chính là nhanh sinh cho ta đưa cháu bảo bối, cha người đã già, cũng nên an hưởng tuổi già thôi.”

Này dễ làm, Tứ Phương cười hì hì, “Năm nay nhất định là không kịp rồi, sang năm nhất định cho cha ôm tôn tử.”

“Tiểu tử nhà người, nói cũng thật dễ dàng.”

“Có khó gì đâu? Con sẽ cố gắng, mỗi ngày sẽ phấn đấu.”

“Coi ta già rồi hả, ở trước mặt lão cha người khoe ra cái rắm a.”

“Cha suy nghĩ nhiều.”

Hạ Hữu Quân chìa cái túi bên cạnh, “Có phải tiếng di động của Lại Văn hay không?”

Tứ Phương sắc mặt trầm xuống, vội vàng lấy di động trong túi Lại Văn ra, là dây số của Chu Quân.

Anh cầm lấy di động đến phòng bếp, Lại Văn đang mặc tạp dề, đang ở trong phòng bếp chiên cà tím. Tứ Phương đi đến bên cạnh cô, “Chu Quân điện thoại.”

Lại Văn trên tay đang bận, cô chìa chìa khóa tai mình, Tứ Phương bắt máy sau đó để bên tai cô.

“ALO?”

Lại Văn alo một tiếng, sau đó chỉ trầm mặc, biểu tình của cô càng lúc càng buồn bã. Tứ Phương nóng nảy, anh lấy điện thoại đặt bên tai mình, bên kia Chu Quân không biết đã thay đổi người, vẫn nói không ngừng như cũ, “... . . Hấn yêu cầu lễ tang của mình phải tận lực đơn giản, tro cốt chỉ cần rắc xuống biển...”

“Cao Đông Thành như thế nào?” Tứ Phương kinh ngạc hỏi Chu Quân, mấy giờ trước còn đang tốt, sao giờ đã nói để lễ tang?

Cao Đông Thành dừng một chút, giọng điệu cực kỳ bi ai, “hai người đi rồi, hấn liền đẩy tôi ra ngoài, sau đó từ trên cửa sổ phòng bệnh nhảy xuống, chết ngay tại chỗ.”

Tứ Phương kinh ngạc hỏi, “Hấn sao lại muốn làm như vậy?”

Chu Quân thở dài một hơi, “Thời điểm còn sống, hấn chưa bao giờ bị bệnh tật quật ngã, hấn vĩnh viễn duy trì sạch sẽ, gọn gàng, lạc quan, hấn không muốn để người khác coi thường hấn, nhưng mà vận mệnh buộc hấn đến bước này, hấn đã tuyệt vọng, ăn uống chỉ chờ chết, cho tới bây giờ cũng là phong cách của hấn.”

Tứ Phương nhếch miệng, cũng có phần xúc động, nếu có lựa chọn tốt hơn, Cao Đông Thành chắc chắn sẽ không nhảy lầu, hấn nhất định chọn một phương thức để giữ thể diện, bởi vì đối diện với cái chết hấn ta lại không hề coi trọng.

“Bây giờ còn ở bệnh viện chứ?” Tứ Phương hỏi.

“Vâng, Cao tiên sinh có để di thư cho Lại Văn, muốn cô ấy toàn quyền xử lý hậu sự của hấn.”

“Tốt, bây giờ chúng ta sẽ qua.”

Ngắt điện thoại, Tứ Phương ngồi xổm trước mặt Lại Văn, cầm chặt tay cô, “Đây là chính phương thức lựa chọn của hấn, em không cần quá đau lòng được không?”

Lại Văn lắc đầu, “Làm sao có thể bất ngờ như vậy.”

Tứ Phương ôm lấy cô, thấp giọng cùng cô nói, “Hấn có sự kiêu ngạo của mình, có suy nghĩ của mình, chúng ta cũng không thể hiểu hết được.”

Lại Văn chưa sót nói, “Đúng vậy, rất nhiều thời điểm chúng ta đều không hiểu hấn.”

Tứ Phương cúi đầu dỗ cô “Em đừng buồn, chúng ta lập tức sẽ đi Đông hải, hậu sự của hấn cần xử lý, anh sẽ giúp em.”

Lại Văn ngẩng đầu vuốt ve mặt Tứ Phương, nước mắt chảy xuống , “Anh có để ý hay không?” Để ý cô vì người đàn ông khác mà rơi nước mắt, vì người đàn ông khác lo hậu sự.

Tứ Phương hôn lên môi cô , “Yên tâm đi, anh cũng không phải là người không hiểu chuyện như vậy.”

Anh kéo Lại Văn, “Chúng ta lập tức đi.”

Bước qua phòng khách, Hạ Hữu Quân hỏi bọn họ ”Các con sao vậy ? Không ăn cơm sao ?”

Tứ Phương đột nhiên nhớ tới Lại Văn còn chưa ăn cơm tối, cơ thể nhất định chống đỡ không được, anh vội vàng quay lại phòng bếp, từ trong tủ lạnh cầm lấy mấy thứ thực phẩm chín có thể ăn được , sau đó kéo Lại Văn ra cửa.

Đứng ở trên tầng đá, bên bờ biển sóng vỗ cuộn trào, Lại Văn đem tro cốt Cao Đông Thành một chút một chút rải xuống biển, gió biển thổi mạnh , đem tro cốt thổi đi xa hơn, giống như có thể chìm vào sâu dưới đáy biển sâu thẳm . Bên chân Lại Văn đặt một cái máy hát , bài hát tiếng Anh vui nhộn cũng theo gió bên bay xa , những nốt nhạc sinh động khiến không khí bi thương cũng nhẹ nhàng hơn .

Lại Văn nhìn mặt biển xa xa, đây là hoàng hôn sau ngày Cao Đông Thành mất , ráng màu chiếu rọi mặt biển, cảnh đẹp mỹ lệ , tro cốt cùng tiếng nhạc vui được gió thổi đi thật xa .

Di thư Cao Đông Thành để lại cho Lại Văn rất đơn giản, hắn viết ở trên laptop, cũng chỉ ngắn gọn vài câu: An An, tôi đi rồi, không cần đau lòng , chỉ mong cô đem tro cốt của tôi rải xuống biển , ở dưới ánh chiều tà, tôi muốn nghe bài hát mà tôi yêu nhất .

Chạng vạng hôm nay ráng màu đầy trời, trong không khí phiêu đảng bài hát mà Cao Đông Thành yêu nhất, Beach boy

Rất nhiều lúc , bọn họ cùng nhau nghe bài hát này , lúc ấy Cao Đông Thành hay nói với cô , “Đây là bài hát mà tôi thích nhất .”

Có lẽ chuyện này cũng là một chuyện xưa, khiến hắn đối với bài hát này nhớ mãi không quên.

Lại Văn ngồi ở trên tầng đá, nhìn mặt trời đỏ rực bờ phía chân trời . Cô hy vọng Cao Đông Thành có thể ở trên thiên đàng gặp lại người ấy , cuối cùng bọn họ có thể tha thứ cho nhau, sau đó sống những ngày thật hạnh phúc .

Tứ Phương cùng Chu Quân đứng ở xa xa, nhìn nhất cử nhất động của Lại Văn. thời điểm Cao Đông Thành còn sống vốn không thích nhìn thấy Tứ Phương, đừng nói là đã chết, Tứ Phương cũng không hơn gì, nên anh để Lại Văn một mình làm việc này, như vậy nếu Cao Đông Thành trên trời có linh, cũng sẽ vui vẻ đi.

Tứ Phương thấy Lại Văn ngồi ở trên tầng đá thật lâu, lại không biểu hiện gì , anh có chút sốt ruột .

“Tôi đi qua gọi cô ấy .” Anh cùng Chu Quân nói.

“Để cô ấy ngồi lại một lát đi.” Để cô ấy có một ít thời gian điều chỉnh lại cảm xúc.

Tứ Phương không để ý đến, mà đi thẳng đến chỗ Lại Văn, chuyện Cao Đông Thành đã xong , hiện tại anh muốn dẫn Lại Văn quay lại Vĩnh Châu. Anh biết lúc này đây không phải thời điểm anh nên ghen tị, nhưng thấy cô ngồi ở đó lâu như vậy, đến khi trời đã mờ mịt , cô vẫn ngồi trầm tĩnh như vậy , giống như cô đối với Cao Đông Thành có vô hạn niềm thương nhớ, điều này khiến anh nhin không được ghen tị .

Anh đi đến vỗ vỗ vai Lại Văn “Em sao rồi ?”

Lại Văn quay đầu, “Em ổn .”

bài hát còn vang lên không ngừng , Tứ Phương đưa tay tắt máy nhạc, sau đó kéo Lại Văn lên ”Chúng ta quay về đi.”

Lại Văn ôm cổ hắn, vùi đầu vào trước ngực anh , “Chúng ta về sau phải sống thật tốt , sinh mệnh thật sự rất yếu ớt , anh phải sống thọ đến trăm tuổi biết không? Ít nhất không thể chết trước em, như vậy em sẽ rất sợ hãi.”

Tứ Phương vuốt ve lưng cô ”Về sau anh sẽ thường xuyên rèn luyện thân thể, anh sẽ cố gắng , nhất định sẽ chết sau em ”

Lại Văn nói, ” Bài hát vừa mới này dễ nghe không? về sau lễ tang của em cũng muốn dùng âm nhạc nhẹ nhàng như vậy , như vậy thân nhân, người yêu mới có thể bớt thương tâm một chút .”

Tứ Phương sờ sờ đầu cô nói , “Đừng nói đùa , chúng ta trở về đi.”

Tứ Phương cùng Chu Quân nói, “Chúng ta quay về Vĩnh Châu .”

Chu Quân ngăn bọn họ lại, “Không được a, Lại Văn phải nghe xong di chúc mới có thể trở về .”

Tứ Phương hỏi hần, “Nhất định phải như thế sao?”

Chu Quân gật đầu, “Nhất định, nếu Cao tiên sinh bây giờ còn còn sống, Lại Văn đối di sản có ý kiến gì, hần còn mới có thể thay đổi , nhưng mà hiện tại, hần đã mất, di chúc phải được thực hiện , cho nên Lại Văn nhất định phải nghe.”

Chuyện này Lại Văn suy nghĩ thật lâu, đã có kết luận, “Vây đi thôi, bây giờ chúng ta đi.”

Tứ Phương quay đầu nhìn Lại Văn, Lại Văn nhìn anh cười cười, “Em đã có quyết định , Cao tiên sinh có ơn với em, hiện tại hần đã qua đời, em càng không thể làm trái ý tứ của hần.”

Nếu Lại Văn đã có quyết định, Tứ Phương sẽ không nói thêm , anh đã nói qua , mặc kệ cô có quyết định gì , anh đều ủng hộ cô .

Chu Quân thấy bọn họ đã đồng ý , liền gọi điện thoại cho luật sư Cao Đông Thành, bởi vì hiện tại đã là thời gian tan tã, Chu Quân muốn luật sư tăng ca, bọn họ lập tức đi đến .

Đến nơi , luật sư của Cao Đông Thành đã chuẩn bị tốt văn kiện tư liệu ở văn phòng chờ bọn họ .

Luật sư hỏi Chu Quân, “Vị này chính là tiểu thư Hách Lại Văn sao?”

Lại Văn nhìn luật sư mỉm cười gật đầu, “Xin chào , tôi chính là Hách Lại Văn.”

“Tốt lắm ,bây giờ tôi bắt đầu tuyên đọc di chúc ” đầu tiên luật sư đọc phần công chứng , sau đó bắt đầu đọc di chúc. di chúc Cao Đông Thành đã phân ra rõ ràng, công ty giải trí truyền thông 65% cổ phần công ty để lại cho Lại Văn, lấy cổ phiếu hai ngày tính toán, 65% công ty cổ phần giá trị là 58 triệu. Ở ngân hàng là 2. 5 triệu, toàn bộ tiền mặt này, hần hiến cho viện nghiên cứu bệnh tiểu đường ở Los Angeles Mỹ, tận sức cho việc nghiên cứu bệnh tiểu đường. Hần ở nước Mỹ, Anh, Canada và Đông hải có một số căn nhà , bất động sản đó hần để lại cho Chu Quân, mấy bức họa danh gia trân quý, tặng cho gia đình bác sĩ của hần Trương bác sĩ. Mặt khác hần lấy ra một trăm vạn tiền mặt làm phí nghỉ việc , bồi thường số cho người giúp việc hàng năm. Về phần tình nhân của hần, ở trong di chúc của hần cũng không nhắc tới.

Luật sư sau khi tuyên đọc xong di chúc, mọi người đều một mảnh im lặng. Lại Văn là thật không ngờ Cao Đông Thành lại đưa cổ phần công ty cho cô, Chu Quân cũng không ngờ, Cao Đông Thành cho hần nhiều như vậy, hần cũng không biết đám oanh oanh yến yến, mấy nàng không có phần trong di chúc , không biết sẽ náo loạn như thế nào đây , muốn đem mấy nàng đuổi ra khỏi đó phỏng chừng hơi bị khó . Hai ngày tổ chức tang sự này , đám phụ nữ kia đã náo loạn không ít, nếu không phải Tứ Phương cho bảo vệ canh giữ mấy nàng , Không chừng mấy cô nàng náo loạn càng hung.

Tiếng chuông di động đánh vỡ trầm mặc, là di động Chu Quân, anh nhận điện thoại , bên kia không biết nói gì đó, hần kinh hô, “Hần sao lại muốn như vậy?”

“Người đi điều tra rõ nguyên nhân, phải nhanh một chút.”

“Các người đừng có gấp, ngày mai sẽ thông báo .”

... .

Chờ Chu Quân tắt điện thoại, Lại Văn hỏi hần, “Có phải công ty đã xảy ra chuyện hay không?”

Chu Quân nói, “Gavin gọi điện thoại đến , nói Trương Triệu Huy muốn hủy bỏ hợp đồng , mặt khác lại hỏi di chúc Cao tiên sinh, muốn biết ai là người kế thừa công ty.”

Chuyện này nhất định phải giải quyết, phải nghĩ một chút, Lại Văn liền đau đầu, hiện tại cuộc sống của cô rất hạnh phúc, để cô mỗi ngày ở Đông Hải xử lý công việc, phải ở xa Tứ Phương, cô thật sự là chịu không nổi.

Tứ Phương thấy Lại Văn cau mày, cũng biết cô phiền não cái gì, anh tính muốn hỏi Chu Quân, “Chu tiên sinh ở công ty giải trí Đông Thành đã làm việc lâu?”

Chu quân nghĩ nghĩ, “Cẩn thận mà tính, thì cũng hơn bảy năm.”

Tứ Phương còn nói, “Vậy Chu tiên sinh đối với việc quản lý công ty hẳn là rất quen thuộc?”

Chu Quân không biết anh đang có ý tứ gì, cẩn thận nói, “vậy thì sao?”

Tứ Phương kéo tay Lại Văn, nói chuyện với cô, cũng là nói cho Chu Quân nghe, “Chu tiên sinh đối với quản lý công ty đã quen, anh thấy nên tìm một người có kinh nghiệm cũng như hiểu biết về công ty để thay em quản lý nó.”

Lại Văn còn chưa nói gì, Chu Quân đã hỏi Tứ Phương, “Vì sao muốn tìm người một lần nữa?”

Tứ Phương nhìn hần nói, “Một công ty lớn như vậy, kinh nghiệm Lại Văn vẫn không đủ, tìm một người bí mật, có thể giúp cô ấy xử lý công việc thông thường, đương nhiên tôi cũng sẽ cố gắng làm quen với lĩnh vực mới này, tôi cũng có thể giúp Lại Văn.”

Chu Quân cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể nói, “Được rồi.”

Tứ Phương lại nói “Kỳ thật tôi hi vọng nhất là Chu tiên sinh sẽ thăng lên làm tổng giám đốc, quản lý mọi chuyện hằng ngày của công ty, đây là điều tôi mong nhất.”

Chu Quân ngồi ngay ngắn lại, lời Tứ Phương có thiện ý, anh cảm nhận được, “Tôi sau khi tốt nghiệp, đã đi theo Cao tiên sinh, chuyện công ty, tôi quả thật rất quen thuộc, người ta nói giỏi không bằng làm quen, hướng chỉ đối với công việc khác tôi cũng không quen, hơn nữa Cao tiên sinh đối với tôi hết lòng quan tâm giúp đỡ, tôi rất cảm kích.” Hần lại hỏi Tứ Phương, “Vậy ban giám đốc bên kia có thể đồng ý không?”

Nhưng mà vừa hỏi xong hần lại đột nhiên tỉnh ngộ, trước mắt Hạ Tứ Phương có được 20% cổ phần công ty giải trí Đông Thành, hần là đại cổ đông thứ hai của công ty, trên cơ bản còn lại vài cổ đông nhỏ làm gì có quyền lên tiếng.

Tứ Phương nở nụ cười, “Người hần là biết, khi đó tôi đã mua rất nhiều cổ phần công ty.”

Chu quân vội lau mồ hôi, “Nhớ rồi, ngượng ngùng.”

Tứ Phương không thêm để ý, “Không sao, quan trọng nhất là chúng ta phải tín nhiệm lẫn nhau, cùng nhau xử lý công việc. Về sau vấn đề lớn trong công ty, anh có thể trực tiếp báo với tôi.” Anh căn bản không muốn Lại Văn phải lo lắng đến công việc, cô chỉ cần vô ưu vô lự ở bên cạnh anh là được.

Lại Văn thấy người bàn bàn kết luận mọi việc, hoàn toàn không để ý đến cô, cô cảm tức nói, “này, các người sao vậy? Cũng không hỏi ý kiến của tôi sao?”

Tứ Phương ôm cô vào trong lòng, “Ồ, vậy ý kiến của em là gì a?”

Lại Văn kỳ thật có cái rầm ý kiến, Chu Quân trước kia là trợ lý Cao Đông Thành, xử lý các vấn đề to nhỏ trong công ty, so với cô càng có kinh nghiệm hơn, có Chu Quân hỗ trợ quản lý công ty giải trí Đông Thành, cô kỳ thật rất yên tâm. Cô chỉ là thấy hai người họ không thêm hỏi ý kiến của cô, cho nên liền cố ý làm ồn ào thôi.

Tứ Phương chọc cô, “Nói đi, ý kiến gì?”

Lại Văn bĩu môi, “Không ý kiến.”

75. Chương 75

Tứ Phương cùng Lại Văn ở lại Đông Hải ở một đêm, bởi vì sau khi cùng Chu Quân đạt tới sự thỏa thuận , sáng hôm sau , bắt đầu mở hội nghị cổ đông cùng hội nghị nhân viên công ty , tuyên bố di chúc của Cao Đông Thành, và việc Chu Quân nhậm chức . Bởi vì Lại Văn và Tứ Phương vừa là cổ đông thứ nhất cùng thứ hai, cho nên trong hội cổ đông cũng không có dị nghị gì. Nhưng là hội nghị nhân viên lại có vẻ hơi lâu, bởi vì có một hai người quản lí có vẻ không vừa lòng , trong đó lấy Gavin cầm đầu, hẳn cảm thấy nhất thời không thể hiểu được , Cao An An sao lại biến Hách Lại Văn ? Cô ta không phải đã rời công ty, rời khỏi Cao Đông Thành rồi sao? Sao bây giờ lại quay lại , vì sao? Vì sao Cao Đông Thành lại đem tài sản cho cô ta ? Hẳn trước kia quá xem nhẹ Lại Văn, hiện tại Lại Văn đột nhiên biến thành chủ nhân của công ty giải trí Đông Thành, hẳn thật sự không quen.

Tứ Phương chờ Chu Quân phát biểu với nhóm quản lý xong, sau đó lấy lời tổng kết : “Các vị, như mọi người đã thấy , tôi và vợ tôi hiện tại là cổ đông lớn nhất của công ty giải trí Đông Thành , chúng tôi được cổ nhân nhờ vả , bằng cố gắng lớn nhất, bảo vệ công ty này , hơn nữa sẽ khiến nó phát triển càng lớn mạnh, mỗi một nhân viên , mỗi một quản lý , chúng ta hãy cùng nhau cố gắng để tương lai hưởng thụ vinh quang của công ty giải trí Đông Thành. Tôi đây, sinh ra đã lỗ mãng, đối với lĩnh vực này cũng không quen thuộc, cho nên chúng tôi tiến cử Chu Quân vào vị trí tổng giám đốc công ty, phụ trách những công việc hằng ngày của công ty, tôi hy vọng mọi người tích cực phối hợp công việc với Chu Quân, để nâng cao công ty giải trí Đông Thành thêm một bước. Về phần những người không cùng chung chí hướng , chúng tôi cũng sẽ không ngăn trở con đường tiền đồ rộng lớn của mọi người , nhưng mong mọi người hãy quang minh chính đại mà ra đi , tôi không hy vọng nghe thấy tin tức gì không hay , tôi là người làm việc thô lỗ, đặc tội với mọi người thì sẽ không tốt lắm. Đương nhiên tôi biết mỗi người ở đây đều làm việc rất tận tụy , hy vọng mọi người sẽ tiếp tục, đến cuối năm, cho kết quả tốt nhất , tôi sẽ suy xét đến việc chia cổ phần công ty.”

Tứ Phương vừa đầm vừa xoa sau khi nói những lời này , nhóm lớn nhóm nhỏ đều đã yên tâm , tuy rằng đã đổi ông chủ mới, nhưng chỉ cần chính mình công tác xuất sắc, thì vẫn có thể hưởng lợi hậu hĩnh, thậm chí so với trước kia chỉ có hơn. Gavin lúc này cũng khôn ngoan , hẳn cũng hiểu thế nào là kẻ thức thời ,hắn đi đầu vỗ tay, “Tốt, tốt, ông chủ thật rộng lượng , mọi người nên nỗ lực hơn nữa.”

Lại Văn liếc hẳn một cái, không nói gì . Gavin tuy là người hơi đáng ghét một chút, lại có lòng dạ hẹp hòi ,eo lá, nhưng kinh nghiệm rất phong phú, nghiệp vụ cũng tinh thông, không người nào là con người toàn vẹn, vẫn nên cho hắn cơ hội .

Sau khi kết thúc hội nghị , Tứ Phương cùng Chu Quân xác nhận một ít văn kiện và điều lệ công ty, sau khi làm xong cũng đến giữa trưa . Tứ Phương mang Lại Văn đi ăn cơm, cơm nước xong lại quay về Vĩnh Châu.

Xe chạy đến Vĩnh Châu liền đến bệnh viện, Lại Văn hỏi Tứ Phương, ” Sao vậy ạ ? Tự nhiên lại đến đây ?”

Tứ Phương lái xe vào bãi đỗ xe, “Việc hai ngày nay quá nhiều , lại bận rộn liên tục , vụ chấn động não lần trước của em còn chưa làm kiểm tra lần thứ hai đâu.”

Hai ngày nay cảm xúc lúc lên lúc xuống , Lại Văn đã quên mất chuyện này .”Chắc không có chuyện gì đâu , mấy ngày nay em cũng không có cảm giác gì.”

Tứ Phương đi qua giúp cô mở cửa xe, “Vẫn nên kiểm tra lại xem, như vậy mới có thể yên tâm.”

Vì để anh yên tâm, Lại Văn đành nghe lời theo anh đi vào làm kiểm tra.

Sau khi có báo cáo cuối cùng, Lại Văn rất khỏe mạnh, chấn động não lần trước cũng không có di chứng gì. Tứ Phương rất vui vẻ, nhưng Lại Văn lại mệt muốn chết , cô hô to, “Mệt chết mất , chết đói mất thôi .”

Tứ Phương ôm cô đến bãi đỗ xe, “Muốn ăn cái gì? Anh đi mua cho em.”

Lại Văn nghĩ nghĩ, “Em muốn ăn kem ly.”

Tứ Phương giúp cô cài dây an toàn, “Được, chúng ta đến cửa hàng Haagen-Dazs.”

Lại Văn nói, “Không vào trong đó, chúng ta đi siêu thị đi, nơi đó cũng có rất nhiều kem ly.”

“Không phải nói ở Haagen-Dazs ăn ngon hơn sao ?”

Lại Văn cười, “Chúng ta đi siêu thị có thể thuận tiện mua đồ ăn “

Tứ Phương liếc cô một cái, “Chắc đầu bếp đã mua xong rồi .”

“Em mua vài món đặc biệt , hôm nay trở về nấu cơm cho anh và ba ba ăn.”

Tứ Phương xoa xoa đầu cô , “Em cũng đừng lo nữa , để đầu bếp làm đi .”

Lại Văn nói, “Kia không giống, con dâu tiết kiệm, khẳng định phải nấu cơm , huống chi nấu cho hai người ăn, em cũng rất vui vẻ.”

Tứ Phương ôm cổ cô “Bảo bối, anh thật hạnh phúc.”

Lại Văn cũng ôm lấy anh , “Em cũng rất hạnh phúc.”

Hai người nhin không được bắt đầu hôn môi, càng hôn càng nghiện, hôn đến mức thiên hôn địa ám.(trời đất mù mịt)

Lại Văn sau khi về nhà liền vào phòng bếp nấu cơm , đầu bếp không có việc gì làm, đành ở bên làm trở thủ cho cô . Hạ Hữu Quân cũng đã quay về nhà , Tứ Phương ngồi ở phòng khách cùng ông nói chuyện phiếm.

“Các người cả một ngày đi đâu vậy ?”

“Chúng con đi Đông Hải có chút việc.”

Hạ Hữu Quân oán giận, “Gần cả một tháng này , con đều đông chạy tây chạy , sòng bạc đã ngừng kinh doanh rất lâu rồi, con còn muốn làm việc hay không a, là công việc quan trọng hay là phụ nữ quan trọng ?”

Tứ Phương không muốn cùng ông tranh cãi, “Con đến phòng bếp xem Lại Văn làm thế nào .” Anh đứng lên đi phòng bếp.

Hạ Hữu Quân nhỏ giọng nói thầm, “Đem vợ sủng lên trời , về sau con đừng có mà khóc.”

Tứ Phương kỳ thật đều nghe thấy , anh cười cười, cũng không quay đầu lại phản bác , thế hệ trước mang chủ nghĩa đàn ông quá lớn , coi tình yêu tuổi trẻ nhẹ rất nhiều .

Anh đi vào phòng bếp, thấy Lại Văn đang ở chiên cá, nồi canh bên cạnh cũng đang sùi bọt , cô lo lắng cá bị cháy , kẻ mặt gần đến chảo cá , lẩm nhẩm một chút lại chạy nhanh rời đi.

Tứ Phương lấy cái xẻng chiên trong tay cô , “Anh đến đây “

Đầu bếp chính vội vàng lại nói, “Em đến đây ,em đến đây đi.” Nữ chủ nhân nhất định phải tự mình làm, anh không có biện pháp, đành phải đứng ở bên cạnh nhìn.

Một lát Tứ Phương lại cầm cái xẻng chiên cá ”À, cậu đầu bếp hôm nay tan tầm trước đi.”

Đầu bếp trong lòng lo lắng , sẽ không bị đuổi việc chứ, tiền lương ở đây rất cao, chủ nhân lại yêu cầu không cao, anh ta làm việc rất hài lòng.

Tứ Phương vỗ vỗ vai đầu bếp, ” Ngày mai cậu lại đến, phu nhân hôm nay có hứng , cho nên muốn nấu cơm, mỗi ngày nấu thế này cô ấy sẽ rất mệt , về sau để anh nấu cơm, nếu phu nhân tiến vào, cậu để cô ấy làm một chút là được .”

Lại Văn nắm quyền đấm vào phía sau lưng Tứ Phương, “Này , Em nấu cơm vẫn còn ngon mà .”

Tứ Phương cố ý hỏi cô “Vậy em nói về sau Kha tiên sinh không cần tới nữa ?”

Lại Văn nhìn đầu bếp, liên tục xoa tay, “Em lại không có nói như vậy “

Tứ Phương mục đích đạt thành,anh nhìn đầu bếp nói, “Cậu về sau vẫn là an tâm làm đi, phu nhân nếu có hứng thú, để cô ấy làm một phần đồ ăn đơn giản là được .” Tứ Phương không muốn Lại Văn mệt mỏi, chỉ cần có hứng thú vào phòng bếp giúp đỡ được .

Tứ Phương làm cá trích kho tàu, Lại Văn ở một bên xào rau dưa.

Đồ ăn sau khi bưng lên bàn, Hạ Hữu Quân khó được nói một câu lời hay, “Đều là Lại Văn làm đây sao? Thoạt nhìn thực ngon.”

Tứ Phương nghe cha anh nói như vậy, anh cũng thật cao hứng, “Đúng vậy, đều do Lại Văn làm, ba, Lại Văn lợi hại mà.”

Hạ Hữu Quân lấy đũa gấp đồ ăn vào trong bát, “Màu sắc phối hợp tốt lắm, còn mùi thế nào, ta phải ăn qua mới biết được.”

Lại Văn bới hai bát cơm, đặt trước mặt Hạ Hữu Quân cùng Vương thúc, sau đó lại bới cơm cho Tứ Phương, cuối cùng mới ngồi xuống ăn cơm.

Tứ Phương gấp một miếng thịt bò, cẩn thận đem cá lấy xương sạch sẽ, để vào trong bát Lại Văn, “Nhanh ăn đi, em làm lâu như vậy.”

Tứ Phương ở trước mặt hai trưởng bối làm như vậy, Lại Văn có chút ngượng ngùng, cô đỏ mặt, vội vàng vùi đầu ăn thịt bò.

Vương thúc thấy đôi vợ chồng son thân mật lại ôn nhu, trong lòng ông cũng cực kỳ vui vẻ, hạnh phúc cỡ này quả là không dễ mà có a, “Lão hạ, Lại Văn làm đồ ăn ngon chứ?” Ông quay đầu hỏi Hạ Hữu Quân, Vương thúc hy vọng lão Hạ nói lời thật lòng, không cần khó xử hai tiểu hài tử này, người trẻ tuổi cố gắng lâu như vậy mới có cuộc sống hạnh phúc, làm trưởng bối cũng nên duy trì giúp bọn họ a, cho dù không gọi là tốt, cũng đừng quấy rầy bọn họ.

Hạ Hữu Quân sao không hiểu ý tứ của ông, trong lòng ông lăm bầm lâu bầu, những người này thật sự quá quan tâm, giống như ta sẽ nuốt chửng Lại Văn không bằng. Rất rõ ràng về sau Lại Văn khẳng định là con dâu của ông, đã là sự thật, ông sẽ không khó dễ nó nữa. Cho dù về sau đối với Lại Văn có ý kiến gì, ông một đại nam nhân cũng chỉ có khả năng ở trước mặt con mình quát mắng, ông cũng không đến mức nhảm chán đi tìm Lại Văn gây phiền phức. Nhìn ánh mắt chờ mong của Tứ Phương, ông thầm mắng “Xú tiểu tử”, nhưng trong miệng lời nói lại là lời hay, “Cũng không tệ lắm, ăn ngon.” Vốn ông không phải là một người giỏi ăn nói, có thể nói như vậy, đã quá tốt lắm rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Hạ Hữu Quân cố ý hỏi Tứ Phương, “Con ngày mai sẽ đi làm chứ?”

Tứ Phương vùi đầu ăn cơm, không trả lời.

Hạ Hữu Quân lại oán giận, “Con bao lâu nay không đến công ty, công việc nhiều như vậy, lão ba người cũng phải mệt chết.”

Không ngoài ý liệu, quả nhiên Lại Văn cũng khuyên Tứ Phương, “Hiện tại cũng không có chuyện gì, ngày mai anh nên đi làm đi.”

Tứ Phương gật gật đầu, “ừ, đã biết, ngày mai anh sẽ đi làm.”

Hạ Hữu Quân đắc ý nở nụ cười, vẫn là chính mình thông minh, hiểu được tâm lý Tứ Phương, ha ha.

Tứ Phương tắm xong, thấy Lại Văn đổi vở chăn, anh đi qua đi giúp cô, sau khi xong Tứ Phương ôm Lại Văn bổ nhào trên giường, gắt gao đè nặng thân thể của cô “Ha ha, anh thật hạnh phúc a.”

Đây là lần thứ hai trong hôm nay Tứ Phương nói như vậy, Lại Văn ôm cổ anh, “Đứa ngốc...”

Tứ Phương giật nhẹ khuôn mặt cô, “Vừa rồi ở trên bàn cơm, vì sao lại phụ họa theo cha anh?”

“Ông khi đó nói như vậy, nhất định là muốn em khuyên anh? Làm con dâu cũng phải nghe lời cha chứ, huống chi chỉ cần anh đi làm, lại không phải chuyện gì khác a.”

Tứ Phương lại không muốn đi làm, anh muốn mang Lại Văn ra ngoài du lịch, “Ai, ngày mai phải đi làm rồi, vợ à, hôn anh một cái, an ủi chồng em một chút đi.”

Lại Văn bèn hôn anh một phát, dùng lời nói buồn nôn hề hề dỗ anh “Chồng à ngày mai đi làm đi, sáng mai em sẽ nấu cơm cho chồng a.”

Tứ Phương đưa tay vói vào áo ngủ cô, “Vợ anh thật tốt quá.”

Lại Văn nhéo tay anh “Vợ anh tốt như vậy, sao còn kéo áo vợ anh chứ.”

Tứ Phương một ngụm ngậm lấy môi cô, mơ hồ không rõ nói, “Vợ đáng yêu thế này, cho nên phải yêu thật nhiều.”

Lại Văn bị anh hôn không thở nổi, nói cũng nói không nên lời.

Ngọt ngào ban đêm vừa mới bắt đầu, Tứ Phương thế phải làm đến hừng đông.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lại Văn thật sự dậy làm bữa sáng cho Tứ Phương.

Tứ Phương xoay người sờ bên cạnh không thấy cô đâu, anh lập tức tỉnh, nghĩ đến buổi sáng hôm nay Lại Văn nói qua sẽ làm bữa sáng cho anh, hẳn dép lê cũng không mang, chạy đến phòng bếp lần mò tìm Lại Văn.

Lại Văn đang chiên trứng ốp lếp, Tứ Phương từ sau lưng ôm lấy cô “Sao lại tỉnh sớm như vậy?” Anh còn tưởng rằng Lại Văn muốn ngủ thật nhiều chứ, tối hôm qua bọn họ làm đến tận khuya, hôm nay Lại Văn sớm như vậy đã dậy, rất không cho anh mặt mũi nha, anh có kém như vậy sao? Vợ anh thế nhưng không mệt mỗi gì cả.

Lại Văn nói, “Ngày hôm qua không phải đáp ứng anh sẽ làm bữa sáng sao, trong đầu em luôn luôn nhắc nhở chuyện này, như vậy sáng sớm có thể không ngủ dậy quá muộn.” Cô lo lắng ngủ dậy muộn, sẽ không thể nấu cơm cho Tứ Phương, anh vì cô mà đi làm, cho nên vẫn nhắc nhở bản thân không thể ngủ quên.

Tứ Phương khẽ hôn vào thái dương của cô, “Lần sau không cần như vậy, không ăn bữa sáng cũng sẽ không sao nào, làm sao lại để em vất vả như vậy được.”

Lại Văn lắc đầu, “Đều đã đáp ứng anh rồi.”

“Thì đã làm sao” Tứ Phương chỉ vào bữa sáng phong phú trên bàn cơm hỏi, “Làm sao lại nấu nhiều như vậy?”

Lại Văn đem đĩa trứng gà để lên bàn cơm, “Không thể chỉ có một mình anh ăn a, ba ba cùng Vương thúc thì sao?”

Tứ Phương rất muốn nói, đầu bếp sẽ làm cho họ.

“Khụ” Hạ Hữu Quân ở phía sau bọn họ khụ một tiếng, Lại Văn vội vàng giẫy khỏi vòng ôm của Tứ Phương, cô xoay người hướng Hạ Hữu Quân nói, “Ba, ba tới ăn bữa sáng đi.”

Hạ Hữu Quân liếc con một cái nói, “Được, ta cũng rất đói bụng rồi.”

Tứ Phương sau khi đi làm, Lại Văn liền ở nhà dọn dẹp, cô dọn dẹp phòng bếp một lần nữa, sau đó lại bắt đầu giặt quần áo, phơi quần áo, ủi quần áo, quần áo của Tứ Phương đều được cô ủi thẳng tắp.

Nhanh đến mười một giờ, Tứ Phương gọi điện thoại cho cô, muốn cô đưa cơm trưa đến văn phòng cho anh.

Lại Văn thăm oán anh “Anh sao không nói sớm chút? Có thể sớm chuẩn bị một chút a, bây giờ đã trễ thế này, em mà bắt đầu nấu, anh chẳng phải phải đợi lâu sao, nếu không ngày mai đưa được không.”

Tứ Phương không đồng ý, chết sống cũng muốn hôm nay phải bắt cô đưa cơm.

Lại Văn bắt đầu dỗi, vậy được rồi, chỉ có thể làm nhanh một chút.

Lại Văn lấy nguyên liệu nấu trong tủ lạnh ăn, rất nhanh làm một món mặn, một món xào lại thêm một món canh, đựng trong hộp giữ ấm, vội vàng chạy tới công ty Tứ Phương.

Lái xe đại khái đã nghe được mệnh lệnh của Tứ Phương, chờ ở ngoài cửa, Lại Văn không biết địa chỉ công ty Tứ Phương, còn đang chuẩn bị gọi điện thoại hỏi ở đâu.

Bước xuống khỏi xe ,Lại Văn bị một đồng người làm cho hoảng sợ a ,chỉ thấy trước quảng trường công ty đứng rất nhiều người, đông một người tây một người , không có quy luật gì, mỗi người đều mặc trang phục chỉnh tề, mặt nở nụ cười, đây là làm sao a?

Lại Văn đi xuống bậc cấp , tiến gần một cô gái trẻ hỏi nhỏ ”Mọi người làm sao vậy ? Mọi người đều là nhân viên công ty sao?”

Cô gái cười gật gật đầu.

Lại Văn lại hỏi, “Mọi người đang làm gì vậy ? Kháng nghị sao? Công ty có vấn đề gì a ?” Hôm nay có mưa bụi, nhiều người đứng ở chỗ này như vậy, rất nhiều người quần áo cùng tóc tai đã hơi hơi ướt. Khẳng định có chuyện gì, bằng không sao phải đứng ở đây , Lại Văn đoán .

Cô gái kia vẫn cười, cũng không có trả lời câu hỏi của cô .

Lại Văn thấy cô gái này không để ý tới cô ,cô quyết định nhanh đi lên hỏi Tứ Phương một chút, nhiều người đứng ở trước cửa như vậy, nhất định anh biết nguyên nhân. Lại Văn cầm hộp giữ ấm đi vào cửa, rất nhanh lên lầu 3, một nữ thư ký đứng ở lầu 3 chờ cô, “Hạ phu nhân, bên này, Hạ tiên sinh đang chờ cô .”

Lại Văn đi theo sau thư ký , đi tới văn phòng Tứ Phương. Tứ Phương đang ngồi ở trước bàn dài , anh thấy Lại Văn tiến vào, vội vàng đứng lên, “Tôi rồi “

Anh hướng thư ký khoát tay, nữ thư ký mỉm cười rời khỏi văn phòng, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại .

Lại Văn đem hộp giữ ấm để lên trên bàn Tứ Phương, sau đó hỏi Tứ Phương, “Dưới lầu là chuyện gì xảy ra vậy ? Sao có nhiều người như vậy?”

Tứ Phương một bộ dáng không tin , “Có sao? Dưới lầu có người ?”

Lại Văn nóng nảy ,cô kéo tay Tứ Phương đi đến phía trước cửa sổ, cô sốt ruột chỉ vào đám người phía dưới, “Anh xem, rất nhiều người đang đứng ở đó “

Tứ Phương còn không nói gì, Lại Văn đã muốn hét ầm lên, hóa ra, hóa ra nhiều người như vậy không phải đứng lung tung, bọn họ đã sắp xếp từ trước hai chữ tiếng Anh ‘MARRY ME ‘

Tứ Phương từ trong túi quần lấy ra một cái hộp nhẫn, anh quì gối xuống , mở hộp nhẫn trong tay ra , một chiếc nhẫn với viên kéo kim cương màu phấn hồng 25 Carat nằm ở trong đó , ánh ngọc lóng lánh đến loá mắt. Chiếc nhẫn này là do Tứ Phương nửa năm trước ở hội đấu giá Mỹ đấu giá thắng với giá trị 2. 5 triệu. Hôm nay rốt cục cũng có thể tại đây, trong thời khắc quan trọng nhất, trao nó cho cô .

Lại Văn đã muốn khóc, cô che miệng ,không thể tưởng được Tứ Phương vì cô đã chuẩn bị lớn niềm vui cùng ngọt ngào như vậy.

Tứ Phương cũng không bình tĩnh, vì quá kích động nước mắt theo khóe mắt của anh chảy xuống.

Anh nắm tay phải Lại Văn, nghẹn ngào hỏi cô , “Bảo bối, em nguyện ý theo anh cùng sống những năm tháng cuối đời chứ ? Em nguyện ý về sau để cho anh có thể chăm sóc cho em chứ ?”

Lại Văn rơi lệ lớn tiếng nói, “Em nguyện ý, em nguyện ý, em nguyện ý...”

Tay Tứ Phương run run , cầm chiếc nhẫn nhẹ nhàng mang vào ngón áp út cho Lại Văn.

Có người từ ngoài văn phòng đi vào , bọn họ giơ sâm banh, giơ hoa tươi, hát một bài tình ca, sau đó chúc mừng cho thời khắc hạnh phúc này của bọn họ .

Trong tiếng ca ngọt ngào bay bổng , Tứ Phương ôm chặt lấy Lại Văn.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-muoi-thuoc-tham-lam>